Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 1. Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 4. Januar. 1917.

I England er Whiskyfabrikationen forbudt og der er indført kødløse Dage m. m.

Efter en berømt Whiskyplakat. Tegning af Emil Poulsen.

Haarde Tider!

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850
A/s De danske Vin- & Konservesfabrikker
I. D. BEAUVAIS
M. RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR
KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Calcium Carbid.
H. Gabe, Monradsvej 13. København F.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Udnyttede Muligheder.

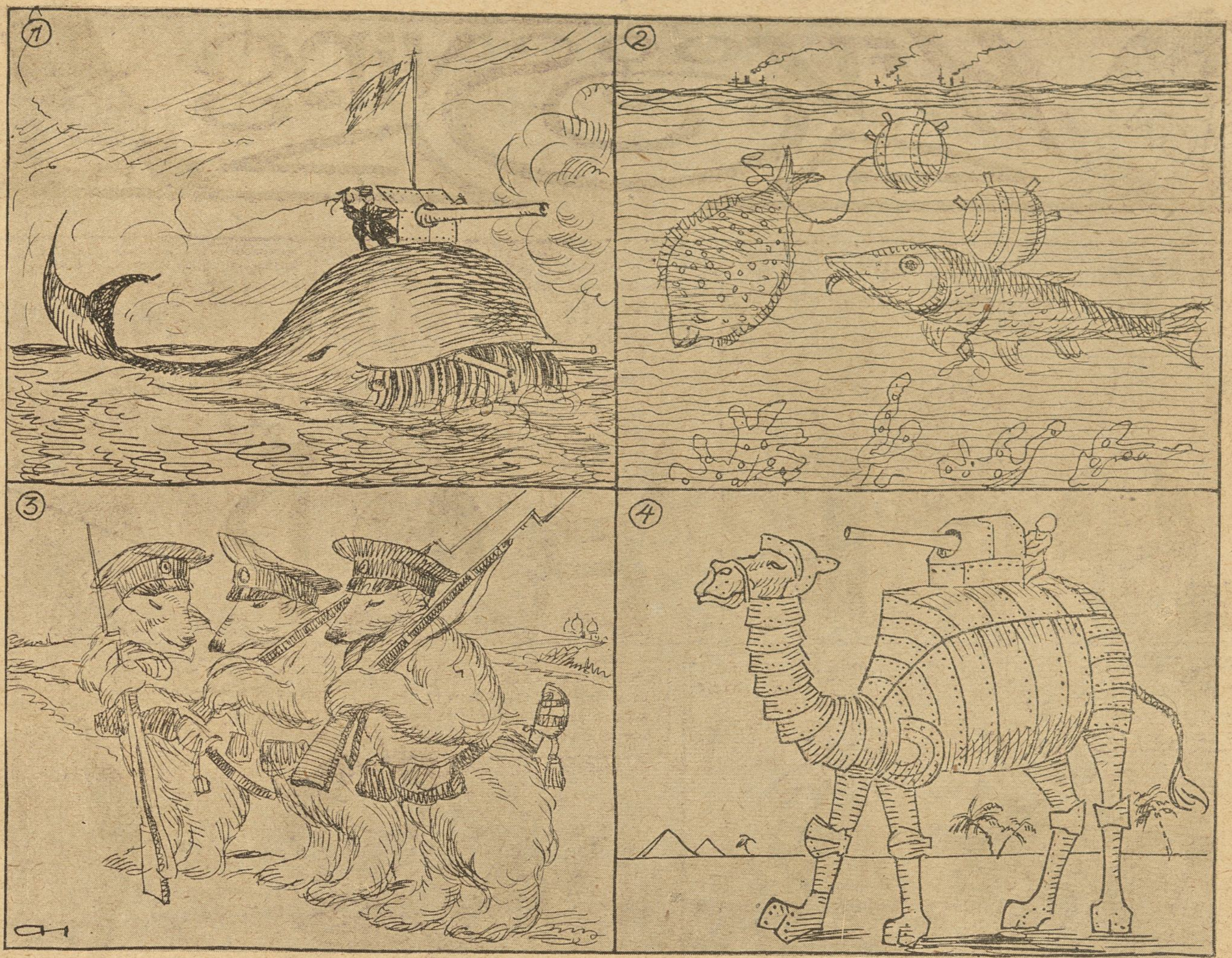

Tegning af Chr. Hoff.

1) Hvis Undervandsbaadene skulde slippe op. 2) Kontaktminer i Drift.
3) Russiske Vinterreserver. 4) Engelsk Dreadnought-Kamel.

TELEGRAMMER

1.

De Telegrammer, hvor jeg væmmes ved dem,
Hurra for Mord og Skraal i Øst og Vest!
De vræler op, som selve Fanden red dem
pr. Telegraf blandt Skyer, Sne og Blæst.

2.

— Her i min Stue, hvor min Lampe brænder,
skal deres Voldsord ikke finde Klang.
Her faar de Perspektiv, her ser og kender
jeg deres Væsen, deres Ret og Vrang!

3.

Her er to glade, valnødbrune Øjne
mig Livets Drik og solskinslyse Trøst,
her lukker sig to mørke Barneøjne
i Søvn og Mæthed ved sin Moders Bryst.

4.

Her former jeg mit Væsen til en Enhed
af Lys og Fred og Glød. — Her har jeg Magt
at stænge Døren for al hundsk Gemenhed —
— Her er min Verden, hvor jeg selv staar Vagt!

5.

Og jeg forstaar, for hvert et Ord jeg læser,
at hver en Sejer, bragende og rød,
hvor Byer brændes, og hvor Krigens Cæsar
tiljubles, kun er tusind Verdners Død!

6.

Blodsprængte Brosten, sværtede Facader
af sønderskudte Hjem — —: Et ordløst Skrig:
et tænderskærende og ondt: Jeg hader
og jeg forbander hver, der fører Krig!

Thorkil Barfod.

„Hiv og Sving søger Arbejde".

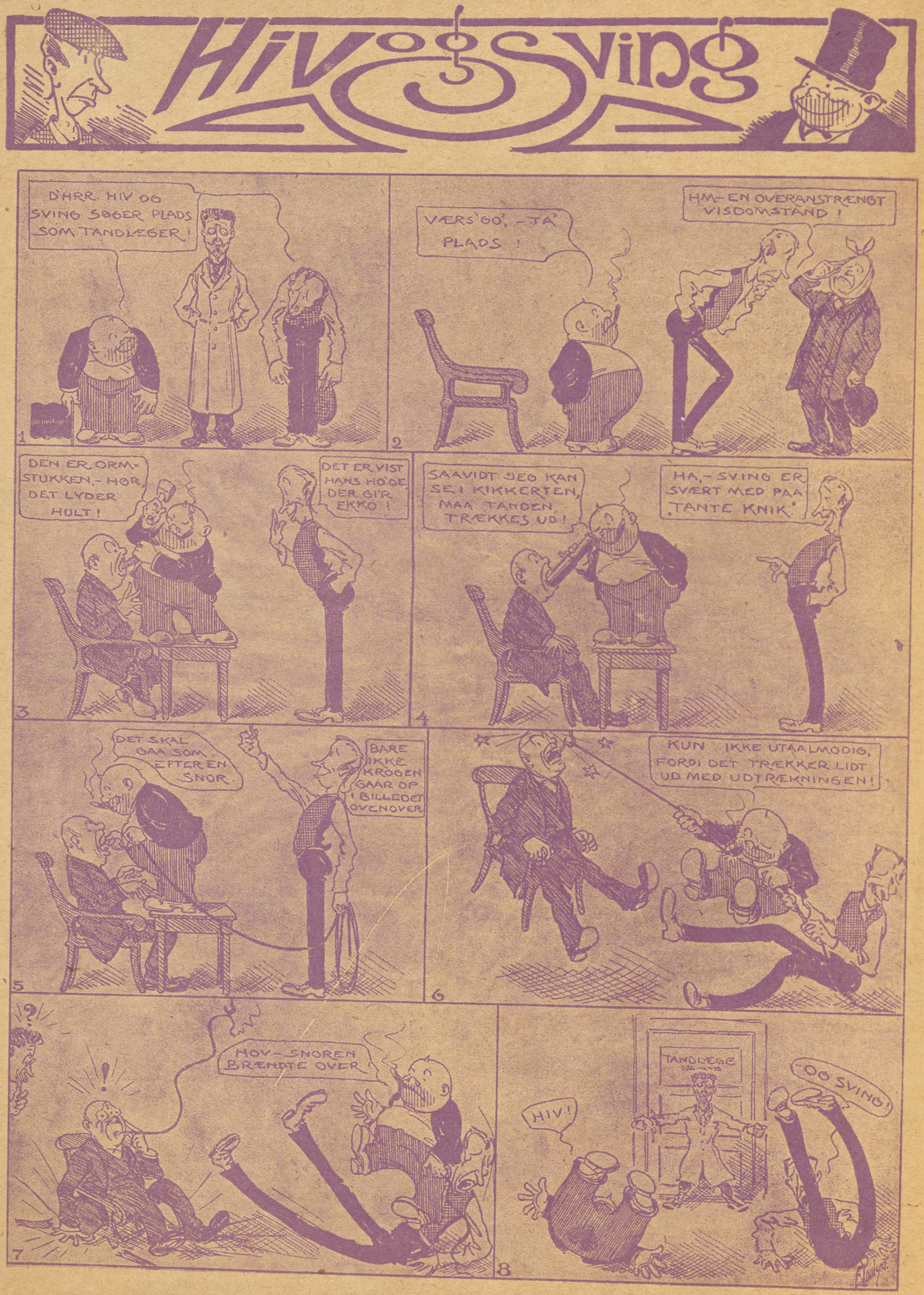

En ny og morsom Serie for Ungdommen.

Tegning af Emil Poulsen.

„Rosenkavaleren“.

Han var noget grøn og en Smule forleg'n,
han sled med sin Bog, thi han læste til Degn,
for Pigebørn gik han som oftest af Vej'n,
hans Hjerte det var som en udyrket Egn
bevokset med Græs kun bag Tjørnenes Hegn
— det trængte dog blot til lidt Foraar og Regn.

En Dag — ja, for saadan det maatte vel gaa —
en foraarsfrisk Dag med en Himmel saa blåa
et Glimt han af Høkrens Susannelil saa;
hun gik, nej hun svæved', hun svæved paa Taa,
saa Stakkelens Hjerte en Stund gik i Staa
og siden begyndte at hamre og slaa.

Og Ugen derefter i Høkerens Bod
han lagde en Rose for Datterens Fod,
han talte dog ikke, han manglede Mod.
Hun smilte og gav ham et Kys: Værsaagod!
— at elske var noget hun fuldtud forstod,
og salig han var, før han hende forlod!

Han fik hendes Hjerte, som endnu var frit,
men ej sin Eksamen, naa, Herregud — skidt,
i Visdom han spilled saa ynk'lig fallit,
men Ungdommen nød han med god Appetit.
Og snart blev Susannes Kys ham for lidt,
thi gik han med Rosen igen paa Visit.

En Rose — bevar's plus en Kavaler,
ja, sig mig saa, Venner, behøves der mer?
Alverdens »Susanner« i Møde ham ler,
af Roser forbruger han stadigvæk fler,
han finder i hundrede Hjerter Kvarter,
og Livet bli'r Drøm og Susannerne Fe'r!

Men nu er han gammel, gnaven og tvær,
han filosoferer sig vranten og sær:
Saa talløse Sejre, som Skoven har Træ'r,
han vandt, men var der i Sejrenes Hær
en eneste, som var ham rigtig kær,
een eneste, som var en Rose værd?

A. J.

Tegning af Bie

— Ved Du af, at man kan komme i Tugthuset for at gaa i Regnvejr uden Paraply?
— Det kan jeg da aldrig tro?
— Jo, ser Du — har Du ingen Paraply, bliver Du vaad, deraf følger Forkølelse, med Forkølelse kommer Hæshed, er man hæs, hvisker man, den, der hvisker, lyver, den, der lyver, stjæler — og den, der stjæler, kommer i Tugthuset!

Mistænkeligt.

A—: Jeg synes, at de to Detektiver dér holder skarpt Øje med den Mand, der gaar midt paa Gaden.

B—: Vær vis paa, at de gør det — han er i høj Grad mistænkelig.

A—: Hvad har han da gjort?

B—: Han er Kulhandler og har ikke forhøjet Prisen paa Kul i over to Uger!

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

VAGABOND OG MILLIONÆR

EN SPÆNDENDE AMERIKANSK ROMAN

— Døren er meget solid, sagde Satterfield. Men se, hvad er det — deroppe paa Bjerget!

Paa Klipperne var der fuldt af Mennesker. En hastig Undersøgelse, som Satterfield foretog ved Hjælp af sin Kikkert, viste, at det hverken var Venner eller Fjender, men Skarer af nysgerrige Arbejdere fra de andre Lejre.

Rygtet om Dukanes mærkelige Optræden, om Corbetsons Fordrivelse og Lauters Trusel om, at den unge Mand ikke skulde komme til at forlade Lejren levende, om Uroen og det første Sammenstød — alle disse Rygter var fløjet viden om og havde naaet de andre Arbejderlejre, den ved Tunnelen og den ved Afvandingskanalen.

Arbejderne slap deres Værktøj og begav sig af Sted til Silver Peak, hvor de valgte sig en Plads paa Klipperne, hvorfra de i Sikkerhed kunde følge Kampens Gang. Det interesserede dem ikke, hvem der havde Retten paa sin Side, og de var ikke forudindtagne for nogen af Parterne. Da de hørte til andre Arbejderlejre, angik Udfaldet dem ikke, og de opmuntrede med deres Raab begge de kæmpende Parter.

Men Dukane sendte dem kun et flygtigt Blik; han skyndte sig ind i Handelsboden, hvor Hop Spencer holdt Vagt.

— Kan du skyde, Hop? spurgte han.

— Jeg har skudt meget før . . . .

— Hvis du ser nogen gøre Forsøg paa at bane sig Vej til Krudtmagasinet, saa skyd ham ned som en Hund.

— Skal jeg skyde ham ihjel?

— Ja. Thi hvis nogen af disse Uslinger faar fat i Dynamiten, er det ude med Bassinet, Lejren og os alle.

— Jeg skal gøre mit bedste, men jeg har ikke skudt meget i den sidste Tid . . . .

— Skyd paa enhver, som forsøger at sprænge Døren — det skal nok skræmme ham, selv om det ikke rammer . . . .

Og idet han gav Hop Spencer Ordre til at lade sit Winchestergevær, skyndte Dukane sig tilbage til Kontoret. Ligesom Lauters og Corbetsons berusede og rasende Skare i Callahans og Casers Folk havde fundet det Offer, de kunde lade deres Vrede gaa ud over, kom de styrtende lige løs paa dem med flammende Øjne og knyttede Næver.

Nu var det afgørende Øjeblik kommet!

Corbetson, som havde været lige ved at opgive Haabet om atter at blive Herre paa Kontoret, fattede paany Mod og opmuntrede Oprørerne til blot at gaa paa, medens Lauter ikke forlangte andet end at faa Lov til at fortsætte Kampen.

Snart rasede Striden atter udenfor Kontoret, denne Gang endnu vildere end ved noget tidligere Angreb.

Ophidsede af Angribernes vilde og dyriske Hyl, gik Forsvarerne ikke mindre voldsomt paa; de svingede ufortrødent deres Skovl- og Økseskafter, hvis de da ikke havde mistet dem, i hvilket Tilfælde de maatte ty til de bare Næver.

— Blot vi havde en Reserve at sætte ind! sagde Dukane.

—Kom herover, saa jeg kan faa Fingre i Dig! skreg Lauter. Selvfølgelig holder Du Dig selv bag ved og ser blot til, din fejge Hund!

Alt det Had, som Jimmy i flere Uger havde gaaet og baaret paa mod denne Usling, blussede nu op! han formelig brændte efter at komme til at tilintetgøre denne Fjende, trampe paa ham, knuse ham. Han tog et Spring henimod ham, for at besvare Udfordringen.

Men Satterfield greb ham i Armen.

— Slip mig, slip mig! skreg Dukane og forsøgte at rive sig løs.

— Nej, de vil bare slaa Dem ihjel!

— Slip mig, slip mig! Hvad bryder jeg mig om det! Lad mig blot faa fat i ham!

Leschelles havde skyndt sig at hjælpe Satterfield og de to slæbte i Forening den helt rasende unge Mand ind paa Kontoret, hvor de med stærke Ord bebrejdede ham det ubetænksomme i hans Handlemaade.

Jimmy kom da ogsaa hurtigt til Fornuft, navnlig da Satterfield med ironisk Tonefald erklærede, at de ellers vilde tabe Slaget og Corbetson atter komme til at trone i Kontorstolen.

— Han skal Pokker, skal han! udbrød Jimmy. Ikke saa længe Vi har Skydevaaben!

Og dermed styrtede han ind i Butikken og kom snart efter tilbage med hele Favnen fuld af Geværer og Revolvere, som han stillede lige ved Døren, saa at man let kunde faa fat i dem.

— Hvis nogen forsøger paa at trænge herind, skyder Jeg ham ned! raabte han højt, saa alle kunde høre det.

Denne Advarsel var virkelig ogsaa nødvendig. Callahan var slaaet til Jorden, besejret af Overmagten efter at have kæmpet en ulige Kamp med sin ene Arm. Caser kæmpede stadig i Spidsen for Resten af sine Tilhængere og holdt dem godt sammen, for at byde Fjenden den størst mulige Modstand. Men pludselig tog Fjenden sig voldsomt sammen og trængte uimodstaaeligt paa, Forsvarerne splittedes til alle Sider, og Lauter og en Snes af hans Tilhængere, blodige, lasede og snavsede efter det voldsomme Sammenstød, viste sig udenfor Kontordøren.

— Nu skal Du faa det hele betalt; din fejge Karl! skreg Lauter triumferende og truede med knyttet Næve ad Dukane.

Dukane hævede en Hagelbøsse, saa alle kunde se den, og flere Skydevaaben blev stukket ud gennem Vinduet lige i Ansigtet paa Angriberne, som veg tilbage.

— Et Skridt til, og vi skyder! raabte Dukane.

Hagelbøsse er et ubehageligt Vaaben, langt virksommere paa nært Hold end et Gevær med Kugle, fordi Haglene spredes viden om, og derfor langt frygteligere. Lauter og Corbetson, som havde stormet saa hurtigt frem, fik travlt med at trække sig tilbage. Ederne strømmede frodigt fra Lauters Læber, da han saa, at Overmagten her ikke betød noget, og at et Angreb paa Kontoret vilde være et unødigt Spild af Menneskeliv.

— Naa hvad agter De nu at gøre? skreg han og vendte sig rasende mod Corbetson. Jeg har faaet Folkene til at stille sig paa Deres Side og vundet Slaget for Dem — kan De nu ikke lægge Deres Hjerne i Blød og hitte paa noget?

Men Chefen var kun i Stand til at hengive sig til sin Fortvivlelse. Uden at svare, rystede han blot paa Hovedet og stod ligesom bedøvet og stirrede ned i Jorden . . . .

Alt Haab var jo nu ude!

— Jeg troede, De var et Mandfolk! udbrød Lauter haanligt. Havde jeg anet, hvad De er for en Stakkel, havde jeg aldrig indladt mig med Dem!

Og dermed vendte han foragteligt Corbetson Ryggen og gik.

I samme Øjeblik strakte Callahan, som syntes at have ligget bedøvet hen efter et Slag, pludseligt Armen ud, greb Lauter om Benet og væltede ham omkuld.

I næste Nu laa de to Mænd tæt omslyngede paa Jorden og kæmpede med det mest indædte Raseri. Lauters Tilhængere blev først helt forbløffede, men de kom snart til sig igen og skyndte sig til Hjælp for deres Anfører, idet de søgte at sparke Callahan paa Kroppen og i Hovedet.

— Nej, dette her vil jeg sandelig ikke staa og se paa! skreg Dukane og styrtede ud af Kontoret med Hagelbøssen i Haanden og opløftede et Krigsraab, som fik Blodet til at stivne i hans Fjenders Aarer.

At de blev skræmmede af dette pludselige og uventede Angreb, er vel nok et vel stærkt Udtryk, men i ethvert Tilfælde vendte de sig om, for at møde den ny opdukkende Fjende. Dukane affyrede det ene af Hagelbøssens Løb over Hovederne paa dem, samtidig med at han udstødte endnu et skrækindjagende Hyl. Under den paafølgende Forvirring, under Raab og Skrig fra Oprørerne, som ventede hvert Øjeblik at faa en Hagelladning i Ansigtet, hævede Jimmy atter Geværet og affyrede endnu et Skud i Luften.

Efter ham kom de andre styrtende ud af Kontoret — Satterfield, Leschelles, Kendle og Journalisten — hver svingende et Skydevaaben over Hovedet og parat til at lade det udspy Død og Fordærvelse. Da Krudtrøgen splittedes, var Slagmarken tom; kun Sejrherrerne, de saarede og Callahan og Lauter, som endnu laa og kæmpede, var tilbage. Fjenden havde taget Flugten.

Dukane kastede Bøssen og styrtede sig over Lauter.

— Kom med et Reb, Leschelles, kom med et Reb! raabte han.

Saa blev Lauter bundet paa Hænder og Fødder, men det kostede meget Besvær at faa ham revet fra Callahan og slæbt ind paa Kontoret, hvor der blev stillet Vagt over ham.

Da Lauter, Oprørets egentlige Ophavsmand og Leder, nu var uskadeliggjort, haabede man let at kunne faa Bugt med de andre.

— Det værste er vel nu overstaaet, sagde Doktoren; jeg tror, jeg vil gaa ud og se til de saarede.

Men han tog fejl. Mændene, der saa ivrigt havde brugt Harens Vaaben, samledes atter omkring Corbetson og begyndte at raadslaa ivrigt. De var vel nu en 40 Stykker i Tal, iberegnet dem, der atter havde meldt sig, efter for en Tid at have været gjort ukampdygtige, og ingen af dem syntes til Sinds at opgive Kampen. Saa kompromitterede som de allerede var, havde de ikke megen Lyst til at standse paa Halvvejen. Og Corbetson syntes nu, da Lauter ikke mere ledede Kampen, pludselig at have fattet Mod og at være bleven Stillingen som Anfører voksen. Han talte til sine Tilhængere med hurtige, skarpe Ord, af hvilke Forsvarerne kunde høre Lyden uden dog at kunne opfatte Meningen. Samtidig pegede han paa de forskellige Bygninger i Arbejderlejren.

Pludselig hørtes der Hestetrav paa Vejen, og Enid Crofton kom galopperende hen til Stedet, hvor Dukane og hans Venner stod og holdt Øje med Fjendens Bevægelser.

— Du er vel ikke blevet saaret? spurgte hun. Jeg har siddet derhenne paa Klippen, men har kun kunnet se det halve af, hvad der gik for sig. Dog nu har jeg mistet Taalmodigheden. Jeg bliver her.

— Nej, Du gør ikke, erklærede Jimmy strængt. Dette her er ikke noget passende Opholdssted for en ung Pige...

— Sender Du mig bort nu, saa bliver det for stedse, sagde hun dæmpet, men der var ligesom en truende Klang i hendes Stemme.

— Men Du kan da for Pokker ikke blive her, naar Stene og deslige svirrer om Ørene paa Dig?

— Det skal Du faa at se! svarede hun og betragtede ham stolt, idet hun steg af Hesten. Jeg kommer og gaar som jeg vil!

— Jeg lukker Dig inde paa Kontoret! skreg han hidsigt.

— Nej, Du gør ikke, svarede hun roligt. Forresten elsker jeg Dig og følger Dig, hvor Du gaar....

— Jeg har aldrig kendt Mage til Stædighed.... begyndte han.

Men i samme Øjeblik rørte Satterfield ved hans Arm og pegede over mod Barakkerne.

— Hvad tror De, de bestiller derovre? spurgte han.

Dukane stirrede over mod Husene, om hvilke Oprørerne havde samlet sig, travlt optagne som det syntes. Og pludselig steg en tynd Røgsøjle i Vejret og bares bort af en let Brise.

— Callahan! Casey! Saml jeres Folk og gør en Ende paa det dér! befalede Satterfield.

Af de oprindelige fyrretyve Forsvarere var der knapt en, som ikke bar Mærker efter den ulige Kamp, i hvilken de havde været indviklede. En halv Snes Stykker samledes straks paa Callahans Raab, og en anden halv Snes sluttede sig hinkende til dem, da de satte sig i Bevægelse mod Fjenden.

Paa Valpladsen laa det fuldt af Mennesker, nogle jamrende sig, andre bevidstløse, andre igen smilende i Rusens lyksalige Fred; og de fleste af disse tilhørte Lauters Skare, et talende Bevis paa den Dygtighed, Hurtighed og Kraft, hvormed Dukanes lille trofaste Skare havde kæmpet.

— Vi er parate, sagde Callahan.

— Nej, bliv! Jeg vil ikke sende Folk, der allerede har kæmpet saa haardt, ud i en ny ulige Kamp, erklærede Dukane.

— Det er ikke nogen ulige Kamp. Vi er dem fuldtud voksne og mere endda!

— Jeg vil ikke udsætte jer for nye Farer, selv om de brænder Sovebarakkerne af.

Thi dette var virkelig Oprørernes Hensigt. De havde stablet et Baal af Pinde og Spaaner op ad de tørre Træbarakker, hvis Tagpap desuden gav Ilden god Næring, og et Øjeblik efter steg Røgen op fra begge Sovebarakkerne, der snart var et Ildhav.

Dukanes Folk stod i Tavshed og betragtede Branden. Her forelaa den første af Oprørnes grovt-forbryderiske Handling, og den betegnede et stort Skridt fremad i vanvittig Hensynsløshed, Røgen bares Nordpaa af den lette Brise og skjulte snart Bjergene for alles Blikke.

— Dette her er Begyndelsen til Enden, sagde Satterfield og tog Kikkerten fra Øjnene. Det er nu bare et Tidsspørgsmaal, naar de angriber de andre Bygninger og Maskineriet.

Større og sortere rullede Røgen frem fra de to brændende Huse. Da Heden begyndte at virke generende, trak Corbetsons Folk sig et Stykke bort fra de brændende Huse, men blev saa staaende som interesserede Tilskuere og udstødte af og til høje Glædesraab.

Klokken kunde vel omtrent være 5 om Eftermiddagen, da Brandstifterne, mætte af Ild og Røg, begyndte at se sig om efter et nyt Objekt for deres Ødelæggelseslyst. Det vilde jo snart blive mørkt, og Oprørerne vilde i Ly af Mørket kunne foretage sig frygtelige Ting. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Aagerkarlen: — Jasså, ni kommer och vill ha pengar nu? Men ni skulle ju ha en borgensman (Kautionist) med?
— Ja, jag har en säker borgensman, men han kunde inte komma idag, för han ha »stampat« sina stöflar!
(»Strix«)

Jeg hedder F. Meyer, men P. Meyer bor i den anden Etage
(»Meggendorfer Blätter«.)

— De' va' länge sen ja' køsste dej nu, Amalia? De' va' i söndas?
— Anā, de' va' i torsdas.
— Javesst faen! De' va' den dan vi feck ärter å fläsk.
(»Søndags-Nisse«)

Svensker og Tysker ved Krigens Udbrud

og

Samme Herrer 2 Aar efter.

(»Luttfisken«, Stockholm.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Nytaarstelegrammer.

Kære Fru NANSEN! De beder mig hjælpe Dem med Deres Repetoireplaner. Maa jeg ikke anbefale Dem den gamle morsomme Vaudeville: »De har en Datter«. Deres SVEN LANGE.

Kære Skræddermester! Tak for det gamle Aar. Ja, der blev jo ikke meget at gøre for Dem i 1916. Men vi vil haabe paa bedre Tider. Man oplever immervæk noget nyt.
Deres I. C. CHRISTENSEN.

Hr. Direktør KORNBECH!
Tja, det gør mig s'gu egentlig ondt. Men hvad Pokker — De maa jo dog indrømme, jeg er en Grad finere end De!
EMMANUEL LARSEN.

Ærede Hr. WILSON!
Jeg har gjort, hvad jeg kunde. Nu staar Danmarks Haab til Dem. Kan De ikke faa Deres Senat til at vælte Keglerne? FOSS.

Kære ROTTBØLL!
Sid i Fred, men ej for længe — naa ja, De kender Fortsættelsen. Deres GODSKESEN.

Hr. Assessor THORUP!
Tak for Husly og alt andet godt i 1916. Særlig Tak for Deres ved flere Lejligheder holdte trøsterige Tale: Den vil sent gaa os af Glemme.
FLERE AGTEDE BORGERE.

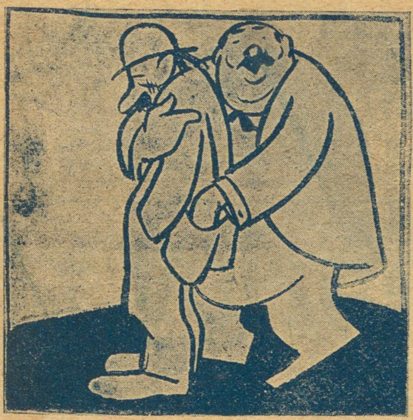

Den fede: Godt Nytaar, min kære, magre Ven! Det svundne Aar har jo rigtignok »taget« ikke saa lidt paa Dig — men Du kan nok undvære noget til mig ogsaa i Aar!

Smalkost.

Stakkels John Bull maa prisgi'
al sin dejlige Whisky.
Stegen bider han grisk i,
Suppen har næppe en »Visk«i
— nu lukker han Skab og Disk i!

Krigsstemning!

Fredsnoten har ikke ført til det ønskede Resultat, og for at sondere Stemningen herhjemme, har vi foretaget en Enquete, som gav følgende Resultat:

Musikeren vil prygle Fjenden efter Noder!

Vildthandleren vil bruge Harens Gevær!

Den blodfattige Kontorist vil slaas til sidste Blodsdraabe!

Gas- og Vandmesteren vil anvende giftige Gasarter!

Sukkervarefabrikanten vil slaas til den sidste »Granat« er brugt!

Jernhandleren vil ruste!

Skærsliberen vil byde Fjenden Spidsen!

Antikvitetshandleren vil ryge i Harnisk!

Lystfiskeren vil holde Fjenden Stangen og

Foreningen »Danske Forsvarskvinder« vil slaas til sidste Mand!

Første Lord: Overkørt?
Anden Lord: Næ, jeg er bare bleven lufttorpederet med Indholdet af en „Bæspand“ fra en Zeppeliner!

Midnats-Dialog.

1916:

Min unge, meget agtede Ven,
giv Agt og lad Dig belære.
Jeg er en gammel, erfaren Svend,
der véd, hvordan det skal være.
Jeg mener altsaa, min kære — —

1917:

Hold Mund, du gamle syndige Jas,
ta' heller og spar lidt paa Stemmen.
Du, som Europa har gjort til en Las,
sku' tampes med Spanderemmen! —
Ka' Du saa komme 'rut af Lemmen?

— Mit Sukkerkort er bleven stjaalet, tror Du Tyven kan faa noget paa det?

— Ja, — men det bliver vist kun *hugget* Sukker!

— Pengene har jeg ikke tjent ved at eksportere eller ved at æde Klausuler — jeg er bleven Millionær paa 5 Maaneder ved at sælge til mine Medborgere!

Toldvisitation.

Toldbetjenten: De ved vel at der er Udførselsforbud mod Gummi, har De noget hos Dem?

Passageren: Nej, ikke Spor!

Toldbetjenten: Naa undskyld; men jeg syntes De havde saadan en *elastisk* Gang!

Danske Barberere i Karikatur.

Remmert, Gl. Mønt 4.

Kun et eneste

Middel behøver De til den daglige Hudpleje — Spiræa Sæben er sig selv nok! — Prøv Spiræa een Gang, og den er Deres Toiletsæbe for altid!

Et Forsøg vil overbevise Dem!

Enefabrikanter:
Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

Da det er os umuligt at takke alle de mange elskværdige Læsere, som har sendt os de nydeligste Jule- og Nytaarshilsener, beder vi dem gennem disse Linjer modtage vor Tak og Genhilsen. Vel mødt i det ny Aar!

Kære Hr. Alex. B. Her er Deres Tegning, der, saavidt vi ved, ikke er ledsaget af nogen Tekst, hvad der i og for sig ogsaa er ligegyldigt. Det dejlige Hoved — især det dybe Øje — taler tilstrækkeligt. Vi blev i hvert Fald stumme, da vi saa det.

C. J. Vi faar nok Plads i et af de første Numre i det ny Aar!

AGGERBECKS ÆGTE FINE
·IRIS·
forfiner·forskönner·bevarer·Huden·
Alles Yndlingssæbe

SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

FORLANG TILBUD OG UDKAST
til: Clicheer - Reklamer - Kataloger.
Telef. 6288.
ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN
(LIND HANSEN)
Købmagergade 9
(Elevator)

Varelotteriet.

(Alm. dansk Vare- og Industrilotteri)

4. Trækning finder Sted d. 10. 11. og 12. Januar.

Fornyelsen maa ske senest d. 8. Januar.

De ufornyede Lodder sælges d. 9. Januar.

THEILGAARD
PNEUMATIC
„PILE-MØNSTRET".

Carl Jacobsen & Co
N. Farimagsg. 64.

Paa Afbetaling
Jakke-klædninger
fra Kr. 45-75 Kr.

Køb Alfa Margarine

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
3 STK. 30 ØRE
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Sorg.

Kandidat Johannesen kommer ind i en Herreekviperingsforretning i Anledning af, at han har Sorg. Ukendt med Forholdet spørger han sig for og erfarer, at der er noget, som hedder Halvsorg, Helsorg og mindre Sorg.

— Naa, ja, det er nu min Svigermoder, siger Kandidaten — giv mig saa et Par *sorte Skobaand!*

Godt Hjærte.

Ved et, »Vækkelsesmøde« stod en ældre Dame frem og tilstod sin Synd. Hun sluttede saaledes: Al Verdens Tant, og Gøgl har jeg vendt Ryggen. Bort med Silke, Smykker, Fjer og Perler — alt det har jeg skænket bort — *til min Søster.*

Puh!

— Hør, Du Sørensen, Du forstaar Dig jo paa Dyreriget. Ved Du, at der findes et Insekt, som kan leve i et lufttomt Rum?

Sørensen: Det er umuligt!

— Vakuums-*bremsen*, skulde jeg mene!

Dyre Ord.

I England anlægger unge Piger ofte Sag imod deres Kærester for brudt Ægteskabsløfte. En Sagfører har opstillet følgende Tarif over de Udtryk, han har fundet i troløse Tilbederes Breve:

»Min egen Engel« 55 Kr., »min søde Elskede« 25 Kr., »min trofaste Kærlighed« 1000 Kr. For Udtrykket »min vordende Mage« er Minimumstaksten 2500 Kr. En ung Pige gør paa Grundlag af 60 Breve Fordring paa 25,000 Kr., i Gennemsnit Kr. 41,65 pr. Brev. At Brevene maa ha' været meget varme, siger sig selv!

Afbalanceret.

Konen: Aa, Herre Gud, nu husker jeg, at jeg har glemt at afkoble det elektriske Strygejern, som staar paa Køkkenbordet — og nu er vi mange Mil fra Hjemmet. Blot der ikke gaar Ild i Huset?

Manden: Det er ikke sandsynligt, for nu husker jeg, at jeg har glemt at lukke for Vandledningen!

Forsvaret.

— Det er osse Pokkers, at Sønnerne ikke kan være hjemme og ta' en Haand med ved Arbejdet, men man maa jo trøste sig med, at de ligger og forsvarer Fædrelandet!

Tegninger af Storm-Nielsen

— — — — — — — — — — — — — — — !

Tag mod Varerne.

Hr. Krøsus var paa Velgørenhedsbazar ledsaget af sin Tjener og købte ind i lange Baner. Tjenerens to Kurve var allerede fulde, da Krøsus kom til en Bod, hvor der stod en overordentlig nydelig Dame.

— Køb af mig, sagde Damen.

Krøsus købte. Saa sagde han —: Men, Frøken, kan jeg ikke ogsaa købe et Kys.

— Jo, bevares, sagde Damen, 100 Kr. pr. Stk. — Aa, Tante, vil Du ikke give den Herre nogle Kys.

Krøsus stod et Øjeblik forbløffet. Saa vendte han sig til sin Tjener og sagde —: *Johan vil Du tage mod Varerne!*

De forenede Bryggeriers EXPORT DOBBELT-ØL kendes paa det røde Dobbeltsegl

„Ravnen"s Stuegang.

Tegning af P. V. Hansen.

Reservelæge Tage Iversen i Virksomhed paa Polikliniken. (Bispebjerg Hospital)

Tyvepak.

Tjeneren kom ind til en af Amerikas berømteste Nervelæger og overrakte ham et Kort, som bar et af Landets fineste Millionærnavne.

Den fine Mand blev øjeblikkelig indladt.

— Jeg kommer, sagde Millionæren, i et pinligt Ærinde — min Hustru er Kleptoman, og da jeg ved, at De med Dygtighed har behandlet Sjælesygdomme vil jeg bede Dem behandle hende,

— Bring hende herhen i Morgen Formiddag, sagde Lægen.

— Ja, svarede Millionæren, men jeg vil ikke saa gærne have, at hun skal komme sammen med de andre Patienter — jeg foreslaar —

— Jeg vil modtage hende her i min Privatsalon, sagde Lægen.

Dagen efter kom Millionæren tilbage ledsaget af en blændende smuk Dame. Hun var udsøgt klædt, men hendes Øjne var fraværende og urolige, og i et Øjeblik, hvor hun troede, at hun ikke blev iagttaget, puttede hun 4—5 meget værdifulde Kunstgenstande, der laa paa Bordet, til sig.

Lægen og Millionæren sendte hinanden et forstaaende Blik.

Efter at Lægen havde talt en Tid med den unge Dame, bad han Millionæren komme igen alene Dagen efter.

— Det skal jeg, sagde Ægtemanden, og saa tager jeg de Sager med, som hun — —

— Gør det, sagde Lægen.

— Det skal jeg, svarede Millionæren.

Men han gjorde det ikke, *og han havde heller aldrig tænkt paa at gøre det!*

Røbet!

I Klassen er der Historielæsning, men Børnene er ikke rigtig »med«. Lærerinden er begyndt paa »Kongerækken« og siger:

— Naa, Olga, husker Du ikke Hans fulgte Christian d. 1ste?

— Jo, Frøken, sagde Olga.

— Og hvem fulgte saa Hans? spørger Lærerinden.

Lang Pavse.

— Du ved da vel, hvem der fulgte Hans?

— *Grethe*, svarede Olga lidt genert.

Matte.

Hr. Petersen: Hvordan er det, De pudser Støvler, Kristian, de er jo helt matte!

Kristian: Ja, det er da ikke saa mærkeligt. De kom jo ikke hjem før Klokken 6 i Morges!

Mon?

Tegning af A. Østrup.

Haren: Goddag, kære Hr. Ræv! Vi kommer for at spørge Dem, om De ikke vil være Medlem af vor Vegetarianer-Forening???

Død og Usseldom slaar Følge med Krigen ind i det ny Aar.

Tegning af Anton Hansen.

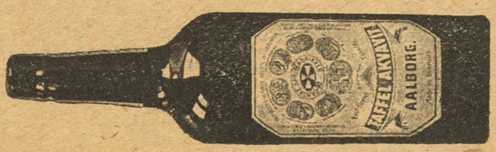

HOPPEN.

Humoreske af Per Bonde.

Jens Jørgen er indkaldt til Høstmanøvre,
og nu vil Skæbnen, at netop i Øvre
Skovhastrup, hvor Jørgen ejer en Gaard,
(90 Tønder Land vist næppe forslaar)
at netop hans Regiment indkvarteres
i denne By, og hans Gaard vurderes
til tredive Mand og to Officerer
— en Indkvartering, der Jørgen kreperer.
Skønt han er en Mand paa hundrede Tusinde,
han vender hver Skilling, han holder paa Krusene;
men ser nu hans Krigskammerater, at han,
at »Sytten« er Engestrups Ejermand,
saa vilde de s'gu kræve sig flot beværtet!
Den Tanke gør Jørgen aldeles forfærdet;
for al Ting det gælder at holde Bøtten,
for dem er han bare stadigvæk »Sytten«
Og efter en Stund at ha' spekuleret,
han Karle og Piger faar instrueret,
ja, ta'r den hele Besætning i Ed,
at ej deres Herre de kendes ved.
Sin Kone — (undskyld mig en Parenthes,
hans Kone, som næppe er over en Snes,
er dejlig maaske en Smule for buttet,
men har en Mund saa henrivende truttet
og Øjne der smiler, ja lyser af Latter,
hun er en fortryllende Evadatter
og al for god til den plumpe Forstening,
den tvære Gnier — det er alles Mening) —
sin Kone han dernæst Sagen betror;
hun smiler lidt skælmsk, men gi'r ham sit Ord
og sværger højtideligt, hvad der end sker,
hun kender ham ikke, idag hun ham ser
for første Gang! Hun kan sig forstille
og lover med Glans sin Rolle at spille.

Men næppe har Inger saa hedder hun, Fruen,
budt Jørgen til Velkomst sin Kind, før i Stuen
indtræder med Buk og galante Manerer
de to Officerer, som præsenterer
sig som Premierløjtnant von Silberkragen
(en ranglet Dreng med lidt Dun paa Hagen,
en Repræsentant for Adelen, Blodet
for Sabelraslen og Krigermodet)
og Løjtnant cand. theol. Peder Jensen
(som repræsenterer Intelligensen).
Og Fruen rødmer men klædelig lidt
og byder saa begge d'Herrer et
»Goddag Velkommen« og føjer dertil:
»Jeg haaber at begge d'Herrer vil
befinde Dem vel paa Engestrup Gaard,«
Jens Jørgen har rejst sig og som et Faar
han glor paa én og snart paa en anden.
Von Silberkragen bemærker nu Manden:
»For Fanden, Sytten, hvad gør De herinde,
maaske vil de hurtigst muligt forsvinde!«
Og Jørgen, til største Moro for Fruen,
staar stiv og stram med Haanden til Huen:
»Javel, Hr. Premierløjtnant.« Saa lister han ud.

I Stalden finder han Forkarlen Knud.
Om Gaardens Drift og om Aarets Avl,
om Reparationer af Tag og Gavl
de faar sig en rigtig hyggelig Snak
og dertil halvanden Pibe Tobak.
Da pludselig, som de nu snakker bedst,
faar Jørgens Øjne et Glimt af Fest:
»Hør, Knud, sig mig er »Ketty« i Engen?«
Knud nikker bekræftende. »Send saa Drengen
derned. I Nat kan hun være herinde;
jeg tror s'gu, jeg længes et Korn efter hende.«
— At »Ketty«, en femaaarig Hoppe, er
Jens Jørgens Stolthed, det ved enhver,
og ædlere Hoppe nok sjælden man saa,
det siger da Folk, som forstaar sig derpaa. —
Naa, Drengen piler af Sted. Et Kvarter
derefter Jørgen sin »Ketty« ser.
Hans Øjne blir' vaade, han røres en Smule
og stryger andægtig dens bløde Mule.

— — —

Og Timerne svinder, og alt gaar godt;
Jens Jørgen sig glæder saa ganske smaat:
den hele Dag hans Krigskammerater
omkring i Landsbyen pjanker og prater.
Men nu da det mørknes, de søger Kvarter;
han hører just »Tretten« en hellig Barber,
bag Gærdet istemme Aftensalmen,
og snart gaar alle til Ro i Halmen.

Dog Jørgen, som ogsaa til Søvn kan trænge,
desværre maa vente forbandet længe,
thi Lysene brænder i Spisesalen;
han hører d'Herrers brovtende Talen.
Til sidst faar han Lyst til at spionere,
han lister sig ind i Haven, og mere
han kryber end gaar til Vinduet hen:
— Nej se, der sidder de gode Mænd,
og Inger har dækket et festligt Bord
— og se — jo saagu' om jeg tror,
det er Andesteg, Hummer og kogte Makreller
— og Vin — den bedste Vin fra hans Kælder
(som, ærlig talt, næppe kan være for god)!
Det syder og koger i Jørgens Blod;
men hvad skal han gøre? — han intet formaar.
— Naa, endelig rejser de sig og gaar
i oprømt og løftet Stemning fra Bordet,
og Kaffen venter dem paa »Kontoret«.
Her faar de anbragt sig ganske mageligt,
faar tændt Cigarerne, damper behageligt!
Men Jørgen føler en sviende Ve
i Hjertet, han vil ikke længere se;
han flakker omkring, han ligefrem sprutter
af indestængt Harme, han Hænderne knytter
Da høres et Hvin! — han lytter og lytter,
nu et igen! — og atter — og atter
saa drukner de i en skrattende Latter!

Men uden at tøve et Øjeblik sniger
sig Jørgen til Vinduet hen: Nu stiger
den, Inger, Inger, hans egen Inger,
det er som hundrede Spyd ham stinger
i Sjælen — han blir' saa hvid som et Lagen
— hans Kone paa Skødet af Silberkragen!!
ak, hende var det, som skreg i Kaadhed!
nej, Jørgen ej sine levende Raad ved,
han staar, som var han naglet til Pletten.
— Se nu, nu tænder hun Cigaretten!
Men er hun da rent fra Sjæl og Sanser,
hun kysser, han kysser — mon aldrig det standser!
Og se det flyder med Glas og med Flasker
paa Bord og Stole! Og Jensen trasker
med Støvler paa Bordet, som er nypoleret
og derfra til Sofaen, Skabet og Klaveret,
i to Skridt ta'r han Klaviaturet
— ak, Jørgens Pande blir' gram og furet,
en Taare sig løsner fra Øjet og væder
hans barkede Haand — og Jørgen græder!

— — —

En Time senere. — Jørgen staar
endnu paa sin Post, og Snakken gaar
derinde og drejer sig nu om Heste,
næst Vin og Kvinder er det det bedste,
von Silberkragen i Verden ved;
han gør sig i Stolen brovtende bred,
at tøjle en Hest de færreste evner
som han! Og lidt ubetænksomt nævner
nu Inger »Ketty«, vor Jørgens Stolthed!
Da løber det mildest talt Jørgen koldt ned
af Ryggen, han lytter og lytter og lytter.
Men Silberkragen, den dristige Rytter
er lutter Flamme, Begejstringens Lue
ham lyser i Øjet: »For Fanden, Frue,
er Hoppen værdig en Rytter at bære
som mig, da sværger jeg ved min Ære,
jeg sprænger herfra i fuld Galop
til Næstved og lover før Sol staar op
tilbage paa Engestrup atter at være.
Tolv Mil paa fire Timer, min kære!«
Men Jensen haanlér: »En Pokkers Ka'l
til Ridning er Du, dog dette er Pral!«
Von Silberkragen bli'r gloende rød:
»Hvor har De »Ketty«? for Pinedød,
jeg ikke alene *kan*, men *vil*,
saavidt da Hoppens Kræfter slaar til!«
Han farer mod Døren — i samme Secund
gaar denne op og — Fruen faar ondt,
besvimer i Jensens Arm med et Skrig:
i Døren staar Jørgen bleg som et Lig:
»Nej Hr. Premierløjtnant, dette bli'r Løgn,
nu gaar det s'gu temmelig vidt med Spøg'n
— næ, lad de kun være at slaa i Bordet,
nu er det fanneme *mig*, der har Ordet,
for her paa Gaarden, her er *jeg* Manden,
ja, *jeg*, Jens Jørgen og ingen anden!
Jeg finder mig i at De tømmer min Kælder
for Mad og for Drikke, at De Dem bæller
som Svin og raver omkring beruset,
jeg finder mig i, at de vælter Huset.
betjener Dem af den saftigste Tone,
jeg finder mig i, at de krammer min Kone.
men rører De *Hoppen*, ja, hvis De vover,
ved Himlen, jeg for mig selv ikke lover!«

— — —

En Stund derefter er Jørgen med Fruen
alene; han ser sig omkring i Stuen,
som vidner om Festen tilstrækkelig tydeligt,
han ser paa Inger, som hulkende lydeligt,
har kastet sig ned paa Sofaens Hynder.
Saa ler han. Det er som han atter begynder
at blive sig selv og faar rettet Kroppen:
»*Aa Gud være lovet, jeg reddede Hoppen!*«

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . . pr. Pk. 0,10
„Two Brothers" . . . . — 0,15
„Tyrkisk Blanding F" . . . . — 025
„Sunday Mixture" . . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❋ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen", Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, Harald Hansen, Telf. 10392.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefo Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Køb RAVNEN

Holbergsgade 6

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,25 o Middag à 70 Øre
Nørre Farimagsgade 57.

Det noterer jeg, at
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe
er den bedste.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON's** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Laurits Byrge,
Forenings- & Selskabslokaler.
Selskaber indtil 170 Kuverter.
Baade større og mindre Lokaler.
Dansk Arbejder Loge,
Blegdamsvej 26. Telf. 6405.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og
Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler sine Lokaler til Foreninger og Selskaber.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Osvald Jensen.

Maagesamaritanen paa Dr. Louise Bro.

C.W.OBELS Normal-, Kentucky- og Smal-Skraa i imprægnerede Æsker **10 Øre.**

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 2. Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 11. Januar. 1917.

Tegning af Ebba Ebbesen.

Her i Træet to Bogstaver staar
som Maal for den yndiges Blikke.
At gætte jeg ikke formaar —
men *mine*, det er det nu *ikke*.

Er det »*G*lædeligt *N*ytaar« — jo, pyt!
Det skænker hun næppe en Hilsen.
Nej, det er vist mig, der er snydt
af en lykkelig *G*erhard *N*ielsen!

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/s De danske Vin- & Konservesfabrikker

I. D. BEAUVAIS
M. RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
med Efterkrav. Ill. Katalog

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af
Dame og Herre
garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og
Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Nemt at gaa til.

En Præst i Amerika vilde indføre en ny Salmebog i sin Menighed. Han bad derfor Klokkeren om umiddelbart efter Prædikenens Slutning at gøre de tilstedeværende bekendt med dette. Klokkeren havde imidlertid en anden Meddelelse, som først skulde fremsiges:

— Alle, som har Børn, der skal døbes, maa være saa venlig at meddele dette til mig!

Præsten, som var meget tunghør, troede, at Klokkerens Meddelelse gjaldt den ny Salmebog, og uden at forlade Prædikestolen, føjede han til:

— Og jeg tillader mig at sige, at dem, som endnu ingen har, at de kan faa saadanne i Sakristiet hver Dag mellem Kl. 3 og 4. Smaa for en halv Dollar, og større med rød Ryg for 2 Dollar Stk.

Udenfor Modehandelen.

Hun: — Sig mig, Aage, hvilken Hat synes Du bedst om?

Han: — Den Du har paa, min elskede

Uskyldig.

— Lad være, Ejnar, med at trække Katten i Halen.

— Jeg holder blot i Halen, det er Katten, som trækker.

Trøst! Tegning af Gunnar Bryn.

Aktuelt!

Tillad mig Læser, at præsentere:
Købmand N. N., R. af D. m. mere.

Smaabyens fejrede Stor-Matador.
(Husk: Han blev Skydebroder i Fjor!)

Giftet med Byens sténrige Pige.
(Just ingen Skønhed, men hvad skal man sige. . . .)

Selv sikkert Byens rigeste Mand
med Fortjeneste baade af By og af Land.

Byraadsmedlem og Kirkeværge.
Kort: en Kæmpe mellem de andre Dværge.

— I Klubben han udbragte aarlig blandt andet,
Skaalen for Kongen og Fædrelandet.

Og havde hans Ord ikke større Lødighed.
man hørte dog efter med stor Ærbødighed.

Forleden han blev ved forskellige kloge
Tricks altsaa Ridder af Dannebroge.

Nu skulde han blot i den sorte Frakke,
for Majestæten bevæget at takke.

Det skete dog ikke. Hvorfor? Fordi
han sad i Arrest for Klausulæderi!

Frederik Skousbo.

Næb og Klør.

Jul og Nytaar er forbi, og vi er atter — Mennesker. Men jeg vilde være en daarlig Repræsentant for det uudslukkelige Had til al Svindel, om jeg ikke gjorde en lille »Anmærkning« til al denne modbydelige Jule-Halløj. Avisernes forløjede Børne- og Fattigvenskab omkring d. 24. December er allerede godt ramt gennem en god Tegning i »Ravnen«, men selve det enkelte Individs pludselige Blidhed afgiver et uomstødeligt Bevis paa Menneskenes Slyngelagtighed — derigennem nemlig, at Mennesket i ca. 24 Timer af Aaret opfører sig som et honnet og værdigt Væsen og følgelig Resten af Aaret nærmest som en Bandit.

Den hæsligste Børsspekulant, som gennem Maaneder har levet af andres Blod og Ruin, og som med iskold Hjærte har set sine Medspekulanter ryge til Bunds og ad Helvede til, bliver pludselig d. 24 Decbr. Kl. 6. om Eftermiddagen elskværdig og stikker en fattig Lus en Daler og med 50 Hestekrafts Fart styrer han sin Bil hen til »Børnenes Kontor« for at gi' til en Skinke og en Pakke Urtekræmmer-Varer. 48 Timer senere spytter han paany i Næverne og snyder og jobber og klausulæder sig Dynger af Penge til paa andres Bekostning og sparker med Foragt den fattige Stymper fra sig som vover at nærme sig hans Person med en bedende Gestus.

Dette er Sandheden om Julen. At al denne mærkelige Hellighed skriver sig fra et ca. 2000 aarigt Sagn, som ingen kan kontrollere, gør ikke Sagen bedre — tværtimod, det beviser bare, at vi Mennesker i Grunden ogsaa er nogle grinagtige smaa Kakkelakker, der ikke ved, hvor vi pyldrer hen.

Men som 2000 Aar efter et smukt Sagns Opstaaende paa en bestemt Dag og paa et bestemt Klokkeslet virkelig bliver til Mennesker.

Undskyld Ulejligheden! *Dr. Tyf.*

DFB Ikke alene Afholdsfolk men alle, der ønsker ekstraktrigt og skattefrit Øl, forlanger DFB
De forenede Bryggeriers **Krone Lagerøl** og **Krone Pilsner**

„Hiv og Sving søger Arbejde".

En ny og morsom Serie for Ungdommen. Tegning af Emil Poulsen

„Drømmespil"

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger

Jeg gaar hele Dagen rundt og
drømmer
om Sommerlyst og Sol og Stær,
mens Regnen fra Himlen stadig
strømmer,
jeg drømmer det er Tørrevejr.
Jeg kyssede min Svigermo'r,
jeg syn's, at der var Fred paa
Jord
— men den Slags Ting beror
paa „*Drømmespil*"!

Jeg drømte at Toget 6 fra
Aarhus
til Byen kom paa Klokkeslet;
at Værten derhjemme for et
Gaardhus
nu kun tog 20 Krus — hvor net!
Saa drømte jeg, at *Skaarup* slo'
en Klo i gamle »Sønderbro«
og en i »Røde Kro« —
o, *Drømmespil!*

Saa drømte jeg, tænk, at gamle
Højre
igen til Magten kommen var,
og skønt at »Finansen« føltes
sløj're
de købte hele Zanzibar,
Vestindien og Sumatra
og alle Øer østen fra
de Danmarks-Navnet ga'
— ak, *Drømmespil!*

Jeg drømte at Guldet flød paa
Gaden,
blev sparket til af hver en Taa,
at Ærlighed herskede i Staden
og alle kunde Lykken naa —
— — — —
om Tyskland Frankrig rømme
vil,
derom jeg ikke dømme vil
. . . men, Folk dog strømme vil
til „*Drømmespil*"!

Jens Hovedkuls.

Tegning af B. Lybeck.

Adam og Eva 19—?

Mislykket.

— Mor!

— Ja, min Dreng.

— Hørte Du i Gaar, at jeg bad Gud i min Aftenbøn gøre mig til en god Dreng?

— Ja, min Dreng.

— — — Det lykkedes ikke!

Amerikaner.

Første: I Nordamerika var engang saa koldt, at naar de skulde begrave Folk, saa maatte de hugge Benene spidse og drive Ligene ned med en Rambuk.

Anden: Ret køligt. Men se, jeg var længere Nord paa, og der gik der en Nat Ild i Hotellet. Stiger og den Slags var der ikke noget af, men saa tømte jeg Badekarret ud ad Vinduet og lod mig glide ned ad Istappen.

Tvivl.

Unge Pedersen vil ikke betale, hvad han har nydt paa Restaurationen, og tilsidst kommer Værten og siger: Hvis De ikke betaler, henter jeg en Betjent.

Pedersen: Ja, forsøg det, men jeg tvivler paa, at han betaler!

Logik?

I et Selskab af Sprutvenner udtalte en af Selskabet: Der tales saameget om at indskrænke Spiritusforbruget, og man vil tvinge os til at æde en stor Portion Mad for at vi kan faa en lille Snaps. Men har man nogensinde hørt, at der, selv under Brød- og Kødmangel, forlanges af Afholdsmændene, at de skal drikke mange Snapse, før de kan faa Mad?

VAGABOND OG MILLIONÆR

EN SPÆNDENDE AMERIKANSK ROMAN

— Har De ikke telegraferet til Sheriffen om at komme? spurgte Kendle.

Jo, og forsaavit han virkelig havde til Hensigt at komme, var det sandelig nu paa høje Tid.

— Han skyndte sig skam ikke videre. . . .

Enid Crofton, som hidtil havde været en tavs Tilskuer, blandede sig nu i Samtalen og sagde:

— Hvad skal vi med Sheriffen, naar min Fader har en Snes Cowboys?

— Jo, Frøken Crofton, sagde Satterfield leende; Cowboys kan være gode nok, men de repræsenterer kun Styrken, medens Sheriffen repræsenterer Loven og Autoriteten.

— Jeg synes virkelig, at det netop nu er det rette Øjeblik til at tage sin Tilflugt til »Styrken« i Stedet for til »Loven«, udbrød hun foragteligt. Se paa dem! Hvad tror De, de bryder sig om en Sheriff eller en anden Myndighed?

Det var virkelig — at dømme efter Voldsmændenes nye Forehavende — et Spørgsmaal, som besvarede sig selv. De havde begivet sig hen til den Del af Arbejdspladsen, hvor Maskinhuset, Blandingsmaskineriet og Maskineriet til Lastning og Drift af Luftbanen, fandtes. Nogle af de modigste gentog Angrebet paa Maskinhuset, men da de ligesom sidst fik en Straale koghed Vand til Hilsen af den paapasselige Maskinist, trak de sig hurtigt tilbage og fulgte med deres Kammerater.

De kastede sig over Blandingmaskinen, kæmpede med den og slog paa den med Jernstænger, men uden at det lykkedes dem at gøre den nogen videre Skade.

— Det er en haard Nød at knække, sagde Dukane, medens han og de andre stod og betragtede Overfaldet; det ved jeg selv, der selv har maattet bakset med den, jeg arme Bæst.

Voldsmændene opgav virkelig ogsaa deres Forehavende og skyndte sig videre. Med et Hyl styrtede de sig løs paa Luftbanens ene Bærepille, slog et Tov omkring den og trak den omkuld. Da de havde saa godt Held med sig her, fik de Blod paa Tanden og gik endnu mere ivrigt til Værks, de skyndte sig hen til den næste Bærepille og fik ogsaa Bugt med den; saa kom Turen til den tredje, den fjerde, den femte o. s. v.; de arbejdede med Liv og Lyst, og snart laa hele Luftkablet ødelagt paa Jorden.

— Bassinet! Bassinet! skreg de.

Og øjeblikkelig satte hver Mand sig i Bevægelse mod det endnu ufuldførte Bassin, hvis graa Bolværk skimtedes i Passet mellem Klipperne.

Corbetson følte sig endnu mere end de Mænd han førte, befæstet af en uimodstaaelig og grum Længsel efter at ødelægge det Værk, paa hvilket han havde haabet at tjene en Formue, men som kun havde drevet ham ind paa Forbrydelsens Vej. Nu vilde han udslette sin Vanære, ødelægge Beviset paa sit Falskneri, styrte det i Floden, forvandle det til Støv og usynlige Smaadele.

Ophidset af disse Tanker samt af Frygt, Skam og Bitterhed, skreg han højere end nogen af de andre:

— Til Bassinet, til Bassinet!

Og han drev Folkene fremad.

Thi hvad Haab havde han tilbage? Hele Lejren, hele Silver-Peakdalen, hele Verden havde vendt sig mod ham og forsøgte at tilintetgøre ham. Satterfield, Leschelles, Doktoren — alle havde de svigtet ham paa et Bud af en ukendt, ung Slyngel, som havde lokket ham til Skriftemaal og Forbrydelse; hans Arbejdere vilde have forladt ham, hvis han ikke havde lokket dem med Spiritus og Løfter om høje Lønninger; og — som for at sætte Kronen paa Værket — havde den Kvinde, han elskede, men hvem han aldrig havde vovet at tilstaa sin Kærlighed, forsmaaet ham og taget Hemple i Forsvar — foretrukket denne unge Slubbert fremfor ham. Nej, nu vilde han ødelægge alt og alle; han vilde som en Hævnens Engel skride gennem Lejren, kun lade Ild og Røg, Grus og Aske tilbage, og derpaa forsvinde. Han havde endnu Pengene for sine Svindlerier til Gode hos sine Medskyldige, og de vilde nu komme ham rigtigt belejligt.

Folkene adlød villig hans Ordre; nogle kravlede op paa Klipperne til Jernstængerne, som holdt Netværket af Kabler paa deres Plads, og forsøgte at rive dem om; men det var ikke nogen let Sag, thi det var vanskeligt at faa Fodfæste paa Klipperne og Kablerne var overmaade solide.

Andre havde spredt sig over Bassinet, rev Stilladserne ned, styrtede Dynger af Tømmer ned i Kløften, slyngede Værktøj ned i Dybet.

Men alt dette gjorde ikke Bassinet nogen Skade.

Corbetson stampede i Jorden i afmægtigt Raseri over Folkenes Dumhed, kastede et Blik op ad Bjerget, hvor Solnedgangangens Straaler fik alt til at tindre, stirrede derefter ned i Flodlejet, hvor det sorte Vand løb, og fæstede saa sit Blik paa selve Bassinet. En Tanke slog lynsnart ned i ham og han stak Haanden i Lommen, hvor han plejede at have sine Nøgler.

— Hold op med de Børnestreger, Folkens! skreg han af fuld Hals, saa det overdøvede Flodens Brusen. Lad os tage fat med Dynamit!

Dynamit!

Mændene blev tavse ved dette Ord. Her var Udsigt til en storslaaet Morskab! Dynamit — det var noget med Forslag i! De, som hørte Ordet skyndte sig hen til Corbetson, og de, som var for langt borte til at kunne høre det, men af de andres Opførsel saa, at der var noget nyt i Gære, kastede alt, hvad de stod med til Side og skyndte sig hen til deres Kammerat.

Forsvarerne havde ogsaa lagt Mærke til denne pludselige Uro.

— Hvad vil de nu hitte paa? udbrød Leschelles, der stod med Kikkerten for Øjet.

— Aa, Jimmy, bare dette her dog var forbi! hviskede Enid. Sæt der blev nogen dræbt!

— Jeg kunde godt selv dræbe Corbetson. . . . Nej, jeg vil hellere se ham bag Laas og Slaa. . . .

— Hvor Du dog er hævngerrig!

— Det har jeg ogsaa Grund til! Den Herre har skaffet mig mange Ubehageligheder paa Halsen!

— Det samme tænker han maaske om Dig!

Men Jimmy gav ikke noget Svar herpaa. Hans Blik var hele Tiden rettet mod de oprørske Arbejdere, der havde sluttet Kreds om Corbetson, saa han var skjult for Jimmys Øjne. At han havde hittet paa noget nyt, var let at se, thi alle lyttede opmærksomt til ham, og det var let at se, at der var noget stort i Gære.

Dukane tog et Overblik over Arbejdspladsen. I Maskinhuset stod Maskinisten og Fyrbøderen og lænede sig ud af et af Vinduerne for at følge Begivenhedernes Gang og være parate til at tage imod et nyt Angreb. Maskinisten stod ganske roligt og stangede Tænder — akkurat som om det var den mest dagligdags Sag af Verden at overhælde Folk med kogende Vand.

Alt, hvad der var tilbage af de to Sovebarakker var to glødende Askehøje, fra hvilke Røgen endnu steg op og førtes bort af Vinden. Doktoren gik om paa Valpladsen, bøjede sig over de Saarede og undersøgte, hvad der var i Vejen med hver især af dem.

— Der kommer de! raabte Lechelles.

Dukane vendte Blikket mod Bassinet.

— Hvad monstro de nu har i Sinde? udbrød Enid ængsteligt, idet hun vendte sig mod Jimmy.

Han rystede paa Hovedet — han anede ligesaa lidt som nogen af de andre, hvad den vilde Bande nu stod i Begreb med at gøre.

Da saa han pludselig hele Skaren i fuld Fart fare op mod Krudtmagasinet.

— Store Gud! De vilde springe Bassinet i Luften! udbrød Leschelles rædselsslagen.

Dukane stod en Stund hensunken i dybe Tanker; hans Blik var uhyggeligt beslutsomt. Han ventede endnu et Øjeblik.

Da hørtes der oppe fra Vejen ved Croftons Gaard et Automobilhorns langtrukne Toner, men ingen skænkede det nogen videre Opmærksomhed; saa optagne var alle af det, der nu foregik for deres Øjne.

Oprørerne havde naaet Krudtmagasinets Dør og flokkedes om den. Trængslen hindrede øjensynlig Corbetson i at bruge Nøglen, thi han skubbede de nærmeste af Folkene til Side, saa at han kom til at staa alene og helt for sig selv.

Han satte Nøglen i Laasen og strakte triumferende Haanden ud, idet han vendte sig mod sine Ledsagere. . . .

En Ildstribe skød pludseligt ud fra Handelsbodens Vindue. . . .

Corbetsons Haand sank langsomt ned, og han greb sig til Brystet.

Saa styrtede han forover og blev liggende. . . .

XV.
JIMMYS FADER OPTRÆDER PAA ARENAEN.

Da dette dræbende Skud saa pludseligt og uventet traf deres Anfører, stod de vilde Banditter et Øjeblik helt ubevægelige og ligesom bedøvede. Enhver Tanke om Dynamit og om at ødelægge Lejren og sprænge Bassinet i Luften, var som blæst bort, da de saa deres Anfører segne død om; deres Lidenskaber lagde sig, det vanvittige grundløse Had forsvandt; de stod som himmelfaldne og vidste ikke, hvad de skulde gøre eller hvorhen de skulde vende sig. Saa begyndte Bagtroppen pludselig tavse og saa ubemærket som muligt at trække sig tilbage i Retning af Tunneltoun for at søge Tilflugt der; de andre fulgte lidt efter lidt deres Eksempel, og snart var Oprørsførerens afsjælede Legeme det eneste, der var tilbage paa det Sted, hvor der for kort Tid siden havde staaet en urolig, larmende Folkehob.

Forsvarerne vilde næppe tro deres egne Øjne, saa uventet og uforklarlig var den pludselige Panik, der drev Hoben til Tilbagetog. De flygtende paaskyndede deres Skridt mere og mere — akkurat som en pludselig blind Rædsel var slaaet ned iblandt dem.

— Alt, som nu er tilbage af Fjendens Hær er nu Lauter, som ligger bunden derinde paa Kontoret, de saarede og de, som ligger og sover Rusen ud, bemærkede Kendle.

Alle drog et Lettelsens Suk, De følte det som om en umaadelig Byrde var bleven taget fra deres Bryst — som om et over deres Hovede hængende truende Sværd var blevet fjernet.

— Men hvem affyrede Skuddet? spurgte Leschelles.

— Det gjorde jeg.

Det var Hop Spencer, som gav dette Svar; han havde, uden at nogen mærkede det, sluttet sig til de andre og stod nu og stirrede dystert paa det livløse Legeme udenfor Krudtmagasinet.

Dukane lagde Haanden paa hans Skulder.

— Du har handlet ret, sagde han; Du har lystret Ordre som en Soldat og forebygget et endnu større Tab af Gods, maaske endog af Menneskeliv. Havde disse Banditter faaet fat i Dynamiten, vilde hele Lejrens Skæbne have ligget i deres Haand.

— Jeg skød som Du bad mig, sagde Hop. Jeg vilde ikke dræbe ham — men jeg følte jeg maatte gøre det, da jeg saa han var i Færd med at lukke Døren til Krudtmagasinet op. Og jeg vidste, at jeg ikke vilde fejle — jeg har skudt Egern med Kugle paa langt længere Afstand.

— Tænk ikke mere paa denne Sag, eller — rettere sagt — tænk paa den med Stolthed.

Nu skete der atter noget nyt og overraskende, en passende dramatisk Afslutning paa Dagen.

Ude paa Vejen kom et stort, kraftigt Automobil farende; den kørte op foran Kontoret og standsede. Paa Forsædet sad Chaufføren alene og tronede i ensom Majestæt; inde i Automobilet sad der to Herrer i støvede Gummifrakker og med store Automobilbriller.

Da Chaufføren sprang af og aabnede Døren, tog de Automobilhætterne af og kastede et Blik omkring paa den forsamlede Menneskemængde.

— Hvor er Corbetson? spurgte den ene Herre, en lang, mager Mand, hurtigt. Se, der har vi jo Satterfield! Hvor er Chefen?

Satterfield pegede paa Krudtmagasinet.

— Han er død — han ligger derhenne!

— Død! Store Gud, hvad er det, De siger?

— Var De blot kommet nogle Minutter tidligere, saa skulde De have faaet en veritabel Krig at se, Hr. Agnen.

Den Herre, som havde tiltalt Satterfield, var nemlig Direktøren for San Franciscofilialen, Hr. Agnen.

Den anden Herre, en sværlemmet og stærktbygget Mand, som hele Tiden havde holdt sig i Baggrunden og blot hørt til, gik nu hen og stak et Telegram i Ingeniørens Haand.

— Hvad er Meningen med dette her? Hvor er min Søn, hvis det da er ham, som har afsendt dette?

Satterfield saa sig omkring, men i samme Øjeblik sagde en dæmpet Stemme:

— Her er jeg!

— Kom herhen! befalede den fremmede Herre.

Der var Strenghed i hans Stemme, et truende Uvejr, og det var ikke uden at skælve en Smule, at den unge Mand dukkede frem bag de andres Ryg, hvor han instinktmæssigt havde søgt Skjul, da han saa' hvem Passagererne i Automobilet var. For første Gang i sit Liv følte han sig forlegen, følte sin tidligere Sikkerhed svinde, da han saa' sin Fader staa stor og bred foran sig. En Mand, som var i Stand til at beherske ikke blot ét, men en hel Snes Foretagender som Silver-Peak-Bassinet, som kunde faa Mænd til at lystre sit mindste Vink — en saadan Mand maatte man respektere. Han indsaa, at Dukane senior var saa mange Gange større end Dukane junior. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Pallas Athene og Kong Konstantin.
(»The Amsterdammer«, Holland.)

Det tyske Fredsforslag.
(Fransk Tegning.)

Johan var sjuk och skulle bade på Eksjö lasarett.
Afklädd letar han fram snusdosan och säger: — Då bäst ja tar mej e Pris, ifall att dä skulle bli den sista! (»Strix«)

Madportionerne bliver mindre og mindre.
(»Daily Mirror«)

— Goddag, Fru Kænguru! Maa lille Johan ikke komme ud og lege lidt med mig? (»Fliegende Blätter«)

Den korsfæstede Fred, Rusland og England.
(»The Continental Times«)

Rød Indmad

Fred.

Der hørtes sagte, famlende Ord,
de steg til et Fredsraab viden om Jord:
Hold inde med Kampen! Sværdet i Skeden!
For lang Tid, ak, er med Udaad leden!

Der spirer et Haab i Tusinders Sind,
en Drøm om Blomster og Foraarsvind.
Da gjaldede Trompeten i brovtende Glammer,
og Haab og Drøm sank skælvende sammer.

Saa er da „Brodersindet" kun Snak?
Et Gøglespil for uvidende Rak?
Men Folkehadet er Sjælens Kærne,
og om sit Had skal man værge og værne!

Nej, nej, vi vil Fred! Der gives kun een,
som frydes ved Blod og splintrede Ben!
Mit Folk, løft Hamren med flammende Øjne,
slaa Mammon for Panden med samt
hans Løgne!

1/1. Der ymtes forskellige Steder om, at de eventuelle Fredsforhandlinger muligvis vil finde Sted i Kjøbenhavn. Var det dog ikke rimeligere, at de foregik ude paa *Fred*'sber'?

Nu er der Tale om at indføre kantede — 4-6-8-kantede — Pengestykker i Stedet for de gammeldags runde. Hvad kan nu Meningen være med det?
— Rimeligvis for at gøre det endnu vanskeligere for Fattigfolk at vende Skillingen.

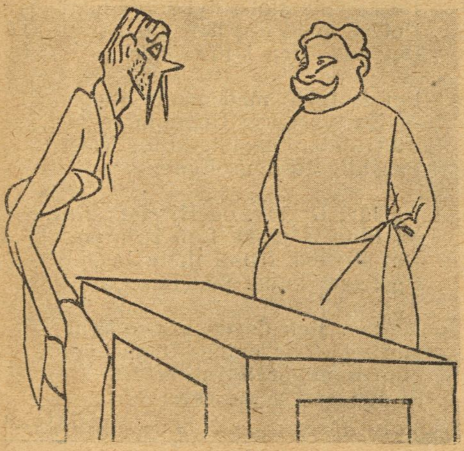

Dyrtid.

Kunden: Har De Leverpølser?
Slagteren: Nej!
Kunden: Har De Svinehjærter?
Slagteren: Nej, alt er udsolgt!
Kunden: Maa jeg saa slikke lidt paa Disken dér, hvor Rullepølsen har ligget?

Hymne.

Hvad gør det, at min Glædes Himmel
formørkes skal af Sorgers Vrimmel?
At al min Pryd man plukker bort?
Jeg har jo dig, mit Sukkerkort!

Og hvad er Guld og Diamanter?
Og hvad er Pigens Elskovspanter?
For sligt min Dør jeg lukker haardt,
har jeg kun dig mit Sukkerkort!

Kollegiale Karikaturer.

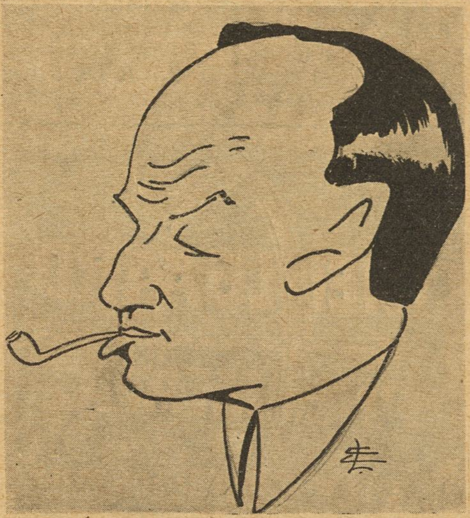

Johannes Poulsen.

Vægtige Værker.

— Hvad Fanden er den a'? Skal Du ned til Jærnkræmmeren og sælge Dine Haandvægte?
— Ja, ser Du, jeg bruger den ny Vejviser og den ny Telefonbog i Stedet.

Flyver-Helten.

1/11. Den bekendte Flyver *Pollemand* har fattet den paa en Gang sensationelle og modige Plan at flyve hele Jorden rundt uden Mellemlanding. Overalt i Verden vil man med Interesse følge hans dristige Plan.

15/11. Pollemand har nu faaet Tilsagn om Støtte fra flere kendte Pengemænd, som har lovet at afholde Udgifterne ved Anskaffelser af Maskinen m. m.

I Morgen Aften vil Helten blive fejret ved en stor Fest i »Paladshotellet«.

17/11. Festen for Helten Pollemand forløb glimrende. Alle Deltagerne — og naturligvis ikke mindst Kvinderne — hyldede den modige Mand i de varmeste Udtryk.

19/11. Pollemands Maskine vil blive bygget i Philadelfia. Starten finder Sted i Liverpool i Begyndelsen af Maj. Den kække Sportsmand er indstillet til Ridder af Dannebrog.

30/11. Ved en ny Fest paa Skydebanen fremlagde Helten Pollemand detaillerede Planer for sin Verdensflyvning.

Han hilstes med Begejstring og blev om Aftenen trukken hjem af begejstrede Studenter og Sportmænd, mens unge Damer strøede Blomster paa Vejen.

3/12. Pollemand har opgivet sin Flyvning Verden rundt.

Paa Vej til Fronten.

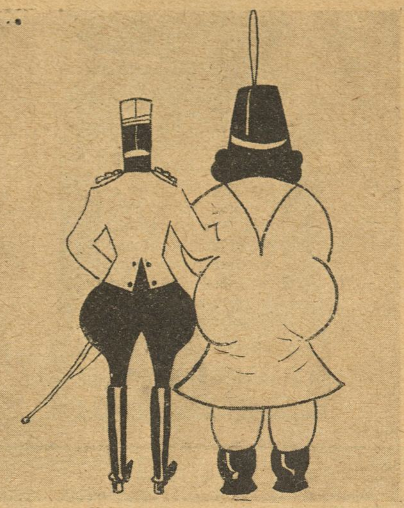

Dengang jeg drog afsted —

— Der blev nok kun foretaget en enkelt Anholdelse paa Nytaarsaften, og det var en Herre, som gik over Raadhuspladsen.
— Hvad gjorde han da?
— Han frøs saa det *knaldede* efter det!

De tre tyske Sømænd, der gjorde Indbrud i Flæskehallen og vilde løbe med vort ferske Flæsk, havde ikke rigtig Heldet med sig; de blev nemlig alle tre taget — paa fersk Gerning!

Danske Barberere i Karikatur.

Hansen, (hos Modeweg), Dr. Tværgade 15.

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT STATSKONTROLLERET
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 x — FORLOV DEM IKKE — Elektr. Drift. Telf. Nora 1799 x
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe. 14 Karat fra 6 Kr., 18 Karat fra 8 Kr.
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

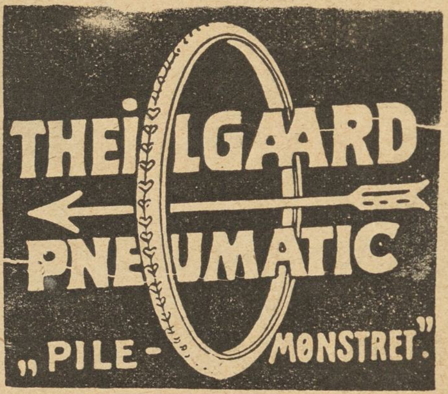

Møbler
Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.
CHRISTOFFER LARSEN
75 Godthaabsvej 75.

Til »Ravnen«. Tegnet af Henrik Jørgensen.

Læreren til Hans: »Kan Du saa sige mig, hvorfor Adam og Eva blev jaget ud af Paradis?«

Hans (der er Søn af en Husejer): »Aa, de kunde vel ikke betale deres Husleje!«

A: »Hvad var den afdøde Mand?«
B: Om Sommeren Land- om Vinteren Tegl-stryger.« H. I.

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS
forfiner·forskönner·bevarer Huden
Alles Yndlingssæbe

Fru A: Det bliver vist en farlig Ræ'lighed med disse Sukkerkort, vi er saa mange, saa jeg tror vi kommer til kort med Sukkeret.

Fru B: Ja, se vi har nu længe havt kort til Sukkeret —

Fru A: Men, hvorledes det?

Fru B: Jo, vi boer jo lige ved Siden af Urtekræmmer Kort.

Charles Arvesen.

Egmond H. Thisted. Den er for gammelkendt

Barber Oscar Jensen Classensgade 25. Tegnet af Th. Th.

Joachim Hansen. Tegningen skal blive benyttet.

Henrik Jørgensen. Et Par af dem bliver optaget.

Chr. Thomsen. Tak for det tilsendte, men Viserne behandler lidt for almindelige Emner. Maa vi bede om det ualmindelige — det andet er der mer en nok af!

Kanonerne tav —

Kanonen tav — det sidste Skud.
Den sidste store dybe Jammer.
Det er forbi det hele nu —
Det døde hen i Flammer.

Det er forbi med denne Slægt.
— En tyveaarig Ungdom segned,
træt under Staalets kolde Vægt.
Paa alle Jordens Egne.

De tav, De tav, og Hjertets Slag,
og Blodets raske Løb i Aaren.
Det stivned, frøs i dette Jag.
Og ligger knust paa Baaren.

De tav. Men de vil kræve Svar
engang — de mange tusind døde.
Som Kammerater stille bar.
til Jordens sidste Øde —

Otto.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 50 og 65 Øre

Tegning af Storm-Nielsen.

Tiggeren: Gi' en Skærv, go'e Herre, — je' ka' ikke faa Arbejde for Tiden!

Digteren: De skal heller ikke arbejde *for Tiden*, Højstærede. — De skal arbejde *for Evigheden!*

Olaf-Anekdote.

Paa en af *Olaf Poulsens* første Provinsturneer spillede han sammen med en nu afdød Komiker, som gerne vilde overtrumfe Olaf med Hensyn til at finde paa Morsomheder, der ikke stod i Rollen. En Aften, bedst som de to Komikere stod og vekslede Repliker, sagde Olaf pludselig: »Du maa tale høfligt til mig, jeg er af gammel fransk Adel . . . min Fa'r var *Markisefabrikant*.« Publikum lo højlydt af denne overraskende Bemærkning, men da Latteren forstummede kom den anden Skuespillers Svar. Han sagde: »Naa, saa er Du jo nærmest et *Rullegardin*!« Ogsaa denne Replik tog svære »Kegler«, men Olaf var der straks med sit Svar, der gjorde Ende paa Konkurrencen —: Du, ingen *Jalusi* imellem os!

Snob-Rekord.

A.: — Hvordan var Vejret, da Kongen besøgte jeres By?

B.: — Jeg havde den Ære at blive gennemblødt af den samme Regn som hans Majestæt!

Aandsnærværelse.

To Venner var kommen ud i en stærk Strøm med en skrøbelig Baad. Pludselig gik Baaden midt over, og de to Venner fløj afsted med Strømmen hver paa sit Stykke Baad. Den ene gav sig højlydt til at saabe Hjælp! Hjælp! hvad der bevirkede, at den anden raabte: Hva' Fa'en skriger Du efter? Du har jo faaet din Del!

Ægteskab.

— Hvordan gaar det Deres Brødre?

— Tak; de to er gifte, men den ene lever endnu?

Af „Jobs“ Bog.

1	2	3
Spekulere,	Spadsere,	Dividere,
kontrahere,	invitere,	diskontere,
avertere,	spendere,	balancere,
addere,	traktere,	revidere,
summere:	brilliere,	realisere,
Smil.	jubilere:	havarere,
	Bil.	emigrere:
		Hvil!

Naturtro.

Damen (i en Antikvitetshandel): Hvormeget koster denne her Buste af Ludvig den 16de?

— 80 Kroner, det er den allerbilligste Pris.

— Det var meget! Og saa er endda Hovedet limet paa.

— Meget rigtigt, men De maa erindre, at Ludvig den 16de blev ogsaa halshugget.

Amerikaner.

Drengen hoppede af sit Æsel for at betragte et Kompagni Soldater, der skulde til den meksikanske Grænse.

— Det er svært, saa Du passer paa din Bror, raabte en af Soldaterne til Drengen.

— Ja, jeg blev saa bange for, at han skulde lade sig hverve, naar han fik Dig at se, svarede Drengen.

Storstadens Nomadebarn.

Tegning af M. Kristensen.

— Fa'r, hvad er et Barndomshjem??

3 De-Generationer.

Tegning af Emil Poulsen.

Se, ham paa de 20 maa nærmest som Olding
man regne.
og 45 faar den anden til slappet at segne.

Men ham paa de 75! Paa ham kan De stole —
han hører begribeligvis til den gode gamle
Skole!

Ægtemænd.

Henad Lukketid sidder et lystigt Selskab — 6 Herrer — paa en Restaurant. En efter en lister sig til at se paa Uret.

Stemningen er varm, men alligevel blandet med en Del Uro for, hvad der vil følge efter.

— Vorherre ved, hvad Mutter nu vil sige, naar vi kommer hjem, siger med et den ene. Stemningen daler uhyggeligt.

— Lad hende sige, hvad hun vil, mener en anden.

— Vil I høre et Forslag, raaber en tredje og rejser sig. Den af os, som ikke øjeblikkelig gør, hvad hans Kone paalægger ham, naar han nu snart stedes for hendes strænge Aasyn, skal betale dette forholdsvis vellykkede Gilde. I Morgen tidlig træffes vi her igen, og da skal enhver give et sandfærdigt Referat af den sikkert udsøgte Velkomsthilsen, hans blide Hustru i Aften modtager ham med.

Derefter begav Herrerne sig hjemad i en underlig Polkatakt: to Skridt frem og et tilbage.

Diskrete, som vi af Naturen er, lader vi Nattens Slør glide ned over de huslige Optrin, hvori vore 6 Venner utvivlsomt udførte ret fremtrædende Roller.

Morgenen efter mødtes de som aftalt. Men hvor forbavset blev de ikke, da de fandt en af Aftenens Deltagere liggende i et Vinfad.

— Hvad i al Verden skal det betyde, Sørensen? spurgte de.

— Jeg gør kun, hvad min Kone befalede mig: Gaa Du hen og tilbring Resten af Natten, hvor Du kommer fra, sagde hun — og det gjorde jeg.

Turen kom nu til den anden.

— Da jeg kom hjem, faldt jeg over Dørtærskelen. Saa skreg min ædle Hustru: Ja, det er rigtigt! Væk kun alle Ungerne og vis dem, hvad deres Fader er for et Svin. Jeg vækkede dem øjeblikkelig og dansede for dem, saa godt jeg kunde. De morede sig storartet.

— Og jeg, fortsatte den tredje, kom til at støde lidt til Tallerkenrækken, da jeg listede mig gennem Køkkenet. Vil Du ikke hellere rive hele Tallerkenrækken ned, kære Mand, raabte min Hustru. Saa tog jeg fat i Rækken og rev den ned med Tallerkener, Fade, Flasker og Syltetøjskrukker, saa det altsammen sprang i tusinde Stykker.

Nummer fire: Jeg kom bare til at støde min Albue mod Døren til Pigekammeret. Øjeblikkelig lød min kærlige Mages Røst fra Sovekammeret: Gaa Du kun ind til Stine, søde Carl; jeg ser helst, Du bliver fra Soveværelset i den Tilstand, Du er i. Skønt jeg nær havde kyst Livet af en Soldat og skønt Stine skifter til den første, gjorde jeg dog, hvad min Kone befalede.

Nummer fem. Jeg nynnede bare lidt paa en Visestump. Det blev min Frue saa henrykt over, at hun udbrød: Du skulde hellere synge alle dine Drikkeviser, min Ven, med din Brændevinsbas. Med største Fornøjelse, svarede jeg og sang alle de 17, jeg kan, saa det rungede i hele Huset.

— I har altsaa alle opført Jer, som I burde mod Eders Hustruer, sagde den af Herrene, der havde foreslaaet Væddemaalet i en forknyt Tone — kun jeg har været ulydig.

Vildt Kor: Hvad sagde da din Hustru?

Hun sagde: Ih Du alstyrende, hvor ser Du dog ud! Gaa en Gang ud og sæt Munden under Vandhanen og drik saa længe det løber. Maaske Du saa kan faa nok.

— Aldrig, sagde jeg til mig selv — *saa hellere betale Soldet i Morgen!*

Henrik Nielsen.

Videnskab.

Tegning af Anton Hansen.

— Ærede Tilhørere! Jeg tillader mig herved at præsentere for Dem et Pragteksemplar af Slægten Degenerus Abnormus Apoplexsus, som jeg — uden at prale — har ofret hele mit Liv og min Formue for at rendyrke. — — —

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Et forfærdeligt Komma.

Jane stod i Begreb med at gifte sig, og hun syntes, at hun var i den syvende Himmel. Alle hendes Veninder var blevne Fruer, og de talte aldrig til hende uden med en paatagen beskyttende Mine.

Nu skulde hun da endelig ogsaa være Frue. Da hendes tilkommende Mand, Jean, altid plejede at opsætte alt til det sidste Øjeblik, havde hendes Fader sendt den unge Mand et Telegram, der lød saaledes:

— *Kom ikke for sent!*

Den store Dag nærmede sig, Middagen var færdig og Gæsterne begyndte at komme. Bruden var lidt nervøs. Sekstoget var kommet, men Jean var *ikke* med. Mindst tyve Gange styrtede hun ud paa Balkonen for at spejde hen ad Vejen, som slyngede sig frem mellem Marker.

— Ikke endnu! sukkede hun.

— Aa, sagde Faderen, han kommer nok med Ottetoget. Din Forlovede er meget elskværdig, men passe Tiden, det kan han ikke, han kommer altid for sent.

— Ak, Far — —

Klokken blev otte, og en Tjener sendtes til Jernbanestationen for at møde ham. Samme Resultat. Man sætter sig til Bords. Jane forsøger at se rolig ud, for ikke at blamere sig for sine Veninder, som skal hjælpe hende med Toilettet. Minutter og Timer gaar, men ingen Brudgom kommer.

Jane formaar ikke længere at beherske sig. Hun sniger sig ud i Haven for at græde i Fred.

En kraftig, høj Mand, hendes Fætter, opsøger hende dér.

— Du græder, lille Kusine?

— Aa, hvilken Skandale! hulker Jane. Hvad vil mine Veninder sige.

— Holder Du saa meget af ham?

— Ikke saa meget derfor; men jeg vilde saa gerne giftes. Alle mine Skolekammerater har jo giftet sig.

— Du kan snart faa en anden Mand, sagde Fætteren.

— Det er ikke saa let at faa en Mand, som man vil have!

— Tænk om jeg kendte en anden Mand til Dig, Du?

Jane tog hans Forslag roligt og svarede:

— Det er ikke mere end rigtig, om jeg gav den kedelige Jean Rejsepas! — — Naar jeg tænker paa alle Forberedelser er truffet, at alle Gæsterne kommer i Morgen, synes jeg, at jeg kan blive gal og vil gerne dø!

— Nuvel! Du skal blive gift i Morgen, og Dine Veninder skal ikke faa noget at sige. Den Mand, som jeg mener, ønsker intet hellere end at kunne gifte sig i Morgen — og han elsker Dig. Og vil Du have ham, saa bliver han den lykkeligste Mand i Verden.

Han rejste sig, saa hende ind i Øjnene og raabte:

— Naa, lille Kusine?

— Men Charles, jeg vil i det mindste se Din Ven, skønt jeg ikke bryder mig et Gran mere om denne Jean, der gerne kan være, hvor han vil for mig!

Charles tog hendes Haand.

— Har Du ikke følt, at det er *mig*, som elsker Dig, lille Kusine?

Jeg har elsket Dig siden — — — jeg kan ikke sige, hvor længe, saa langt ligger det tilbage! Jeg er ikke smuk og har Vanskelighed ved at sige Damer Komplimenter. Jeg kan bare sige, at mit Hjærte tilhører Dig og kun Dig.

Jane sad meget tankefuld. Tilsidst sagde hun helt alvorlig:

— Charles! Naar jeg tænker efter, tror jeg, at jeg ogsaa har elsket Dig, uden selv at vide det, thi det, Du sagde, glædede mig og gjorde mig virkelig saa tilfreds!

— Min kære, elskede Jane!

— Min kære, gode Charles!

Og de to Søskendebørn omfavnede og kyssede hinanden. Charles var den, der først begyndte at tale.

— Hvad mener Du, min elskede, om vi straks henvendte os til Din Fader? Notaren er her, Kontrakten er i Orden, og det er bare Manden, der mangler. Saa kunde vi gifte os i Morgen og Brylluppet bliver ikke udsat!

— Du har Ret, svarede hun. Mine Kufferter er allerede pakkede, og jeg behøver kun at bytte Adressesedlerne om — — og saa begiver vi os afsted i Morgen. Naar saa Hr. Jean kommer — — — hvor vil han blive flov! — — — Saa staar han der med en lang Næse!

De lo og morede sig herover som to Børn. Imidlertid gik de for at lede efter Faderen og satte ham ind i Situationen. Faderen gjorde store Øjne. Han syntes ikke om dette Parti, for Fætteren var ikke rig. Jean derimod havde en stor Formue.

— Hvorfor, spurgte han, har Du ikke tidligere røbet Din Kærlighed til Jane?

— Fordi min Kusine var rig og jeg fattig.

— Men Forholdet er jo fremdeles saaledes?

— Nej, Onkel! Jeg har ganske nylig arvet en gammel Tante, som vi næppe vidste noget om. Hun efterlader til mig over 200,000 Francs.

Faderens Ansigt lysnede betydelig, og *saa* godkendte han øjeblikkelig deres Planer.

— Nuvel! sagde han, dersom I elsker hinanden, saa gift Jer! Kontrakten er jo færdig, Præsten er bestilt til i Morgen, og alt staar klappet og klart. I faar saa fejre Bryllup, og kommer den anden, saa siger vi bare: for sent!

Jane blev gift med sin Fætter og de rejste til Italien. Faderen var meget tilfreds med, at han havde faaet sin Datter saa godt gift, og han nød nu i Ro den Lykke at være alene. Han følte sig atter som Ungkarl og sin egen Herre.

Saa kom Postbudet og leverede ham et Brev. Da han aabnede det, faldt tilligemed Brevet et tyndt, blaat Papir ud af Konvolutten.

Han tog det op.

Efter at have læst Brevet, mumlede han for sig selv:

— Den unge Mand er rasende og det kan jeg ikke fortænke ham i. Men det er Telegrafvæsnets Fejl. Mit Telegram lød: »Kom ikke for sent«, men det, han har faaet lød: »*Kom ikke, for sent!*« Naa, for en Gangs Skyld har Telegrafvæsnet gjort mig en Tjeneste ved at foretage en lille Forandring i Telegrammet. Min Datter gik Glip af en Mand med en betydelig Formue, men fik i Stedet for en, som var rigere og dertil forelsket i hende. Det kan man jo kalde et Held!

Det blaa Telegram blev revet i Stykker og spredtes for Vinden, mens Fætteren og den lille Jane fornøjet drog af Sted til Hvedebrødsdagenes og Kærlighedens forjættede Land — ikke anende, at et lille, forfærdeligt anbragt *Komma* var Aarsagen til deres Lykke!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel, Concert hver Aften. **Harald Hansen,** Telf. 10392.

Laurits Byrge,
Forenings- & Selskabslokaler.
Selskaber indtil 170 Kuverter.
Baade større og mindre Lokaler.
Dansk Arbejder Loge,
Blegdamsvej 26. Telf. 6405.

Calcium Carbid.
H. Gabe, Monradsvej 13. København F

Maanen er hvid
og blændende hvid Hud faar enhver, der daglig bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe.
Faaes overalt à 32 Øre Stk.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tlf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

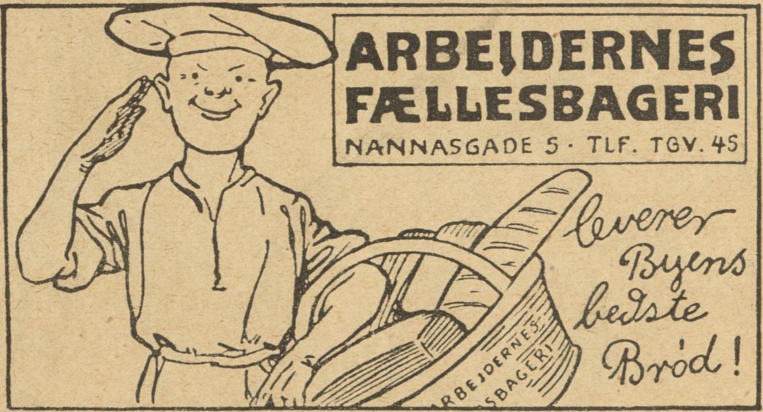

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49. Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Fredens Kaar.

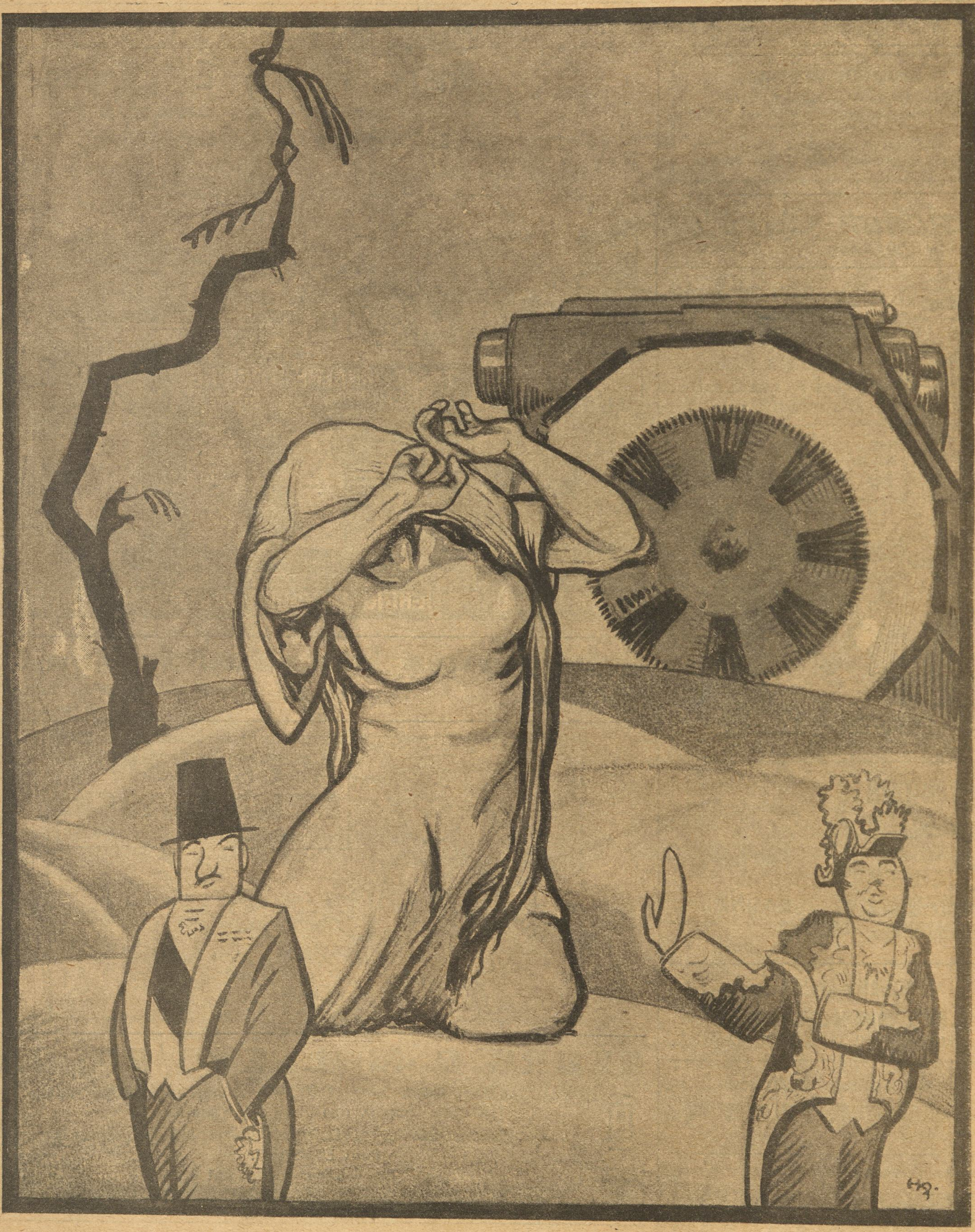

Tegning af Hp. Hansen.

Fredsgudinden: Ja, hvis det kun var Kanoner — men det er ogsaa Statsmænd!

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 3. Redigeret af AXEL WESSEL ☼ Torsdag den 18. Januar. 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf

-- *Hvad er egentlig Din Kæreste for et Slags Menneske?*

-- *Jeg ved det ikke, Du. Vi blev jo først forlovede i Søndags.*

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/s De danske Vin- & Konservesfabrikker

I. D. BEAUVAIS
M. RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Calcium Carbid.
H. Gabe, Monradsvej 13. København F.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Køb RAVNEN

Tegning af Magnus Christensen.

Militærnægteren:

— Og jeg har dog kun opfyldt det højeste Bud — nægtet at slaa mine Medmennesker ihjæl!

Næb og Klør.

Jeg kom til at tænke paa vore Badeanstalter, der — som saa uendelig meget andet i dette gale Samfund — er haarrejsende faa og skrapforkert indrettede. Der sættes Pigtraad om de Par Stykker vi har, og ved et lille Tælleapparat midt inde i Pigtraaden staar en Mand og tager stedse mere i Entre af Folk, der vil vaske Snavset af sig og forfriskes.

Nu er det saa, at naar det udvendige Snavs forsvinder, gaar i hvert Fald lidt af det indvendige af ogsaa; der er en nøjere Forbindelse her end vist de fleste aner. Vi skulde da have 4—5 mægtige og pragtfuldt indrettede Svømmehaller (som Svenskerne har det i alle deres større Byer) med Saltvandsbade og alle Bekvemmeligheder og Entreen skulde være — 10 Øre.

Selvfølgelig!

Men hvor skal Pengene komme fra?

Nej, naturligvis!

Jeg ser, at vi nu faar indført Gasmasker i Hæren, og der støbes stadig ny Feltkanoner og Undervandsbaade.

Til Lykke!

Naa, men det var altsaa Pengene.

Jo — jeg drømte i Nat, at jeg fik positiv Vished om, at Bankdirektør Glückstadt indtil Dato har tjent op imod 3 Millioner Kroner — privat og paa Krigen.

Sikken en glimrende Købmand!

Saa drømte jeg videre, at Manden blev (— ikke gal, min Ven!) . . . . klog og skænkede et Par Millioner til Oprettelsen af nogle dejlige Svømmehaller, hvor man kunde faa afskyllet en Del af Krigens hæslige Snavs. Og Bankdirektøren gav sin store Gave med den Motivering, at han og hans ikke behøvede mere end 25.000 Kr. pr. Aar til at leve godt for. Naar han havde sin Bil og sin Villa, saa kunde han klare sig; han kunde ikke æde Guld, sagde han, og hvorfor skulde dette Skidt — det sagde han! — ligge og yngle i hans egen Banks Kælder?

Jeg trykkede varmt hans Haand — og vaagnede; og Løgn og forbandet Digt var det hele.

Manden er da ikke gal!

Undskyld Ulejligheden.

Dr. Tyf.

Rim.

Nu er det Vinter med Kulde og Blæst.
Paa Torvet skælver den gamle Hest,
Som dækkes af Sneens hvide Vest —
Nu nytter ej Præk af en Præst!
Oppe fra Thy og ned til Brest
Vinteren møder som Gjæst
Og syer over hvasse Læst
Hvidsøm allerbedst.
Her en Attest:
Kolera næst
Vinterpest
Værst
Gjæst
Est!

P. R.

„Hiv og Sving søger Arbejde".

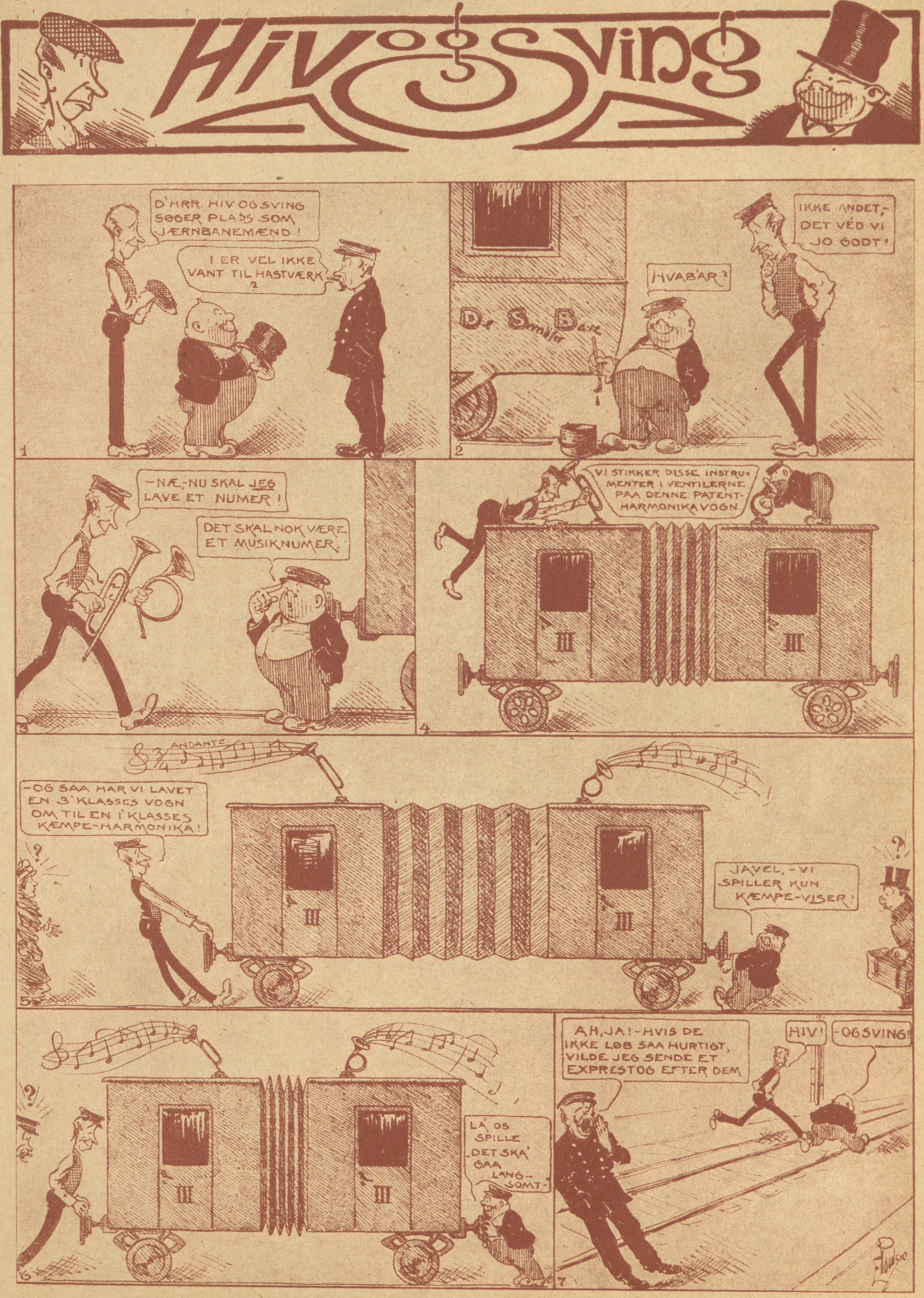

Tegning af Emil Poulsen

En ny og morsom Serie for Ungdommen.

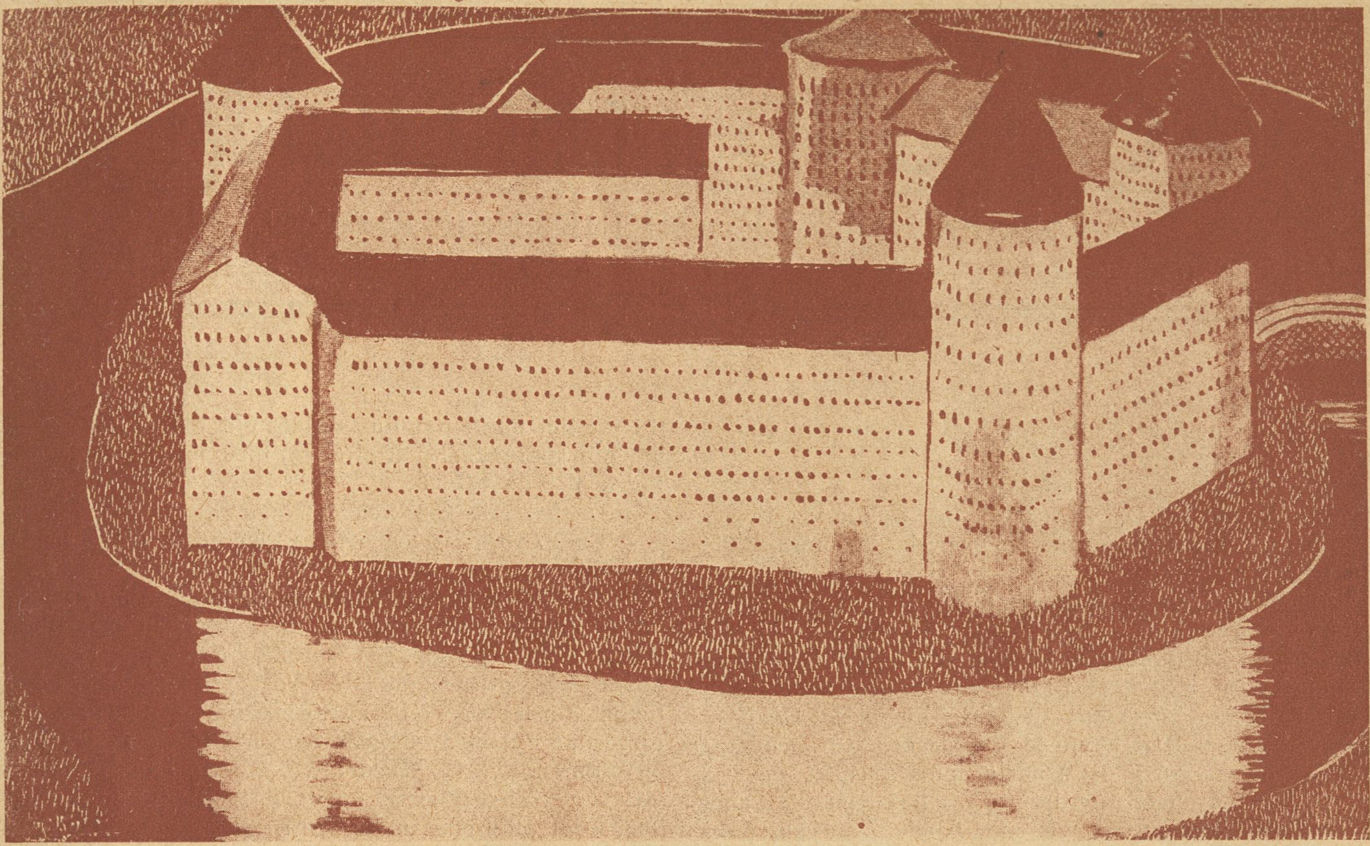

Villa „Klausulenborg". Maa — trods Bolignøden — bygges i en meget nær Fremtid.

Aabent Rim-Brev til Hr. Reaumur.

Mel.: I Natten klam og kold.

1

Vor kære *Reaumur*,
den lunefulde Fyr,
der snart er rar og snart er uforskammet dyr,
er færdig med at le
og har nu — ak og ve! —
bestilt sit hvide Tøj hos Skræddermester *Sne.*
I Gaar fik han sin Trøje, indsy't med Regn og Blæst,
og den var hvid med Føje som Kraven paa en Præst.
Den kantet var i *Nord* og *Øst* med Sørgeflor.
Men skrækkeligst at skue var den hvide *Vest.*

2

Pas paa — en skønne Dag,
saa ligger der et Lag
af Sne saa hvidt som Kridt henover Taarn og Tag.
Det er Hr. Reaumur,
som højt fra Hvælvets Sky'r
ta'r fat og sætter Varmegrader over Styr.
Saa vogt Dig, Bonde, Borger for Himlens hvide Kridt,
der følger Næringssorger med Reaumurs Habit!
Ham rører ikke Bøn
fra Fattigfolkets Røn —
han tro'r vist Folk i Landet her faar Brændsel frit!

3

Puds op din Kakkelovn
og raab til By og Sogn,
at Reaumur har sat sig i sin Vintervogn.
Tag fra din Kælder-Boks
den sidste Smule Koks,
men husk, at den vil smælte som et Stykke Voks!
Rens Vægen paa din Lampe og bind dit Vindu fast,
staar Dynerne i »Stampe«, saa faa dem hjem i Hast!
Det første Kuldegys,
vil raabe til Dig — frys,
du Fattigmand, hvem Kulden er som Baand og Bast!

4

Et Ord, Hr. Reaumur,
du lunefulde Fyr,
gør ikke Vintertiden Fattigfolk for dyr!
Husk, rige Folk af Stand
tør »fyre« alle Mand,
naar Du har tryllet om til Is det klare Vand.
Der grædes rundt i Huse fra Kælder og til Tag,
naar Vinterstorme suse med nordisk Kæmpebrag.
Hvor skal de skaffe Kul,
naar Du gaar under Nul
og hejser op til *Kampen* Fredens *hvide* Flag?

Peder Ravn.

De forenede Bryggeriers Central Hvidtøl og Skibsøl
forlanges udtrykkeligt - fordi det er bedst.

VAGABOND OG MILLIONÆR

EN SPÆNDENDE AMERIKANSK ROMAN

— Kom herhen! befalede hans Fader og pegede paa et Sted paa Jorden foran sig.

Jimmy stillede sig paa dette Sted.

— Tal nu lidt om Dig selv. Hvad har Du gjort?

— Jeg har dræbt et Menneske, svarede den unge Mand beskedent.

— Det tvivler jeg slet ikke paa.

Jimmy svarede ikke.

Det var en helt anden Modtagelse end han havde ventet, og Blodet skød op i hans Kinder ved Tanken om, at alle disse Mennesker var Vidne til hans Ydmygelse. Enid var ogsaa til Stede! Han knyttede Hænderne, bed Tænderne sammen, og saa sin Fader trodsigt ind i Ansigtet.

— Du ser selv halvt myrdet ud, var den ældre Dukanes usympatiske Bemærkning, da han havde taget sin Søns forbundne Øje og hans ilde medtagne Ansigt i Øjesyn. Fortæl nu, hvad Meningen er med dette Telegram.

— Det er fuldstændig rigtigt; jeg har overtaget Kommandoen her.

— Med hvad Berettigelse?

Jimmy saa ned i Jorden.

Det var dette Spørgsmaal, han havde forudset, svævende i det fjærne, som en sort Sky, og nu var den inde paa Livet af ham.

— Paa Grund af . . . . min moralske Pligt dertil, svarede han, da han ikke kunde finde paa noget bedre.

Satterfield havde aldrig vist sig som en bedre Ven end i dette Øjeblik. Han havde lagt Mærke til den unge Dukanes Forlegenhed, Usikkerhed og Skamfuldhed; han forstod, at den unge Mand fandt det sværere at omtale hvad han havde gjort og villet gøre for Faderen end for noget andet Menneske, og han følte sig med sin ridderlige Natur forpligtet til at tale.

Han traadte derfor frem, skubbede Jimmy til Side, og sagde:

— Mine Herrer! De er kommet netop i det Øjeblik, da det er lykkedes os at genoprette Ordenen i Lejren. Disse Tildragelser, som endte med Corbetsons Død, har været af stor Betydning, og den Rolle, Deres Søn, Hr. Dukane, har spillet i dem, har været ikke blot fremragende, men i høj Grad modig. Hvis De vil være saa god at følge med mig ind paa Kontoret, saa skal jeg afgive en Redegørelse for hvad der er sket, saa vidt jeg da selv kender til det.

— Det er godt.

I den følgende halve Time sad Hr. Dukane og Hr. Agnen og lyttede — uden at komme med Afbrydelser — til Beretningen om Corbetsons svigagtige Handlemaade og den unge Dukanes Efterforskninger paa egen Haand.

Satterfields Beretning blev bekræftet af Leschelles, Doktoren, Kendle og Journalisten.

— Og hvem er den unge Dame? spurgte Hr. Dukane til Slut.

Jimmy førte Enid hen til ham.

— Det glæder mig, Fader, at kunne præsentere hende for Dig, thi for det første har hun reddet mit Liv og for det andet har hun samtykket i at gifte sig med mig — og jeg elsker hende til Vanvid . . . .

— Du har ikke sagt hendes Navn endnu.

— Enid Crofton — og hendes Lige findes ikke i hele Verden, Fader.

— Han er stadig lige uforbederlig, sagde Enid leende.

Hr. Dukane betragtede sin Søn, saa den unge Pige, og derpaa atter sin Søn. Det var ikke den unge Mand, som havde gaaet og drevet om i New-York og ødslet Penge bort paa tomme Fornøjelser; han følte, at hans Hjærte bankede varmt for denne nye og fremmede Søn, hvis Hænder var haarde og solbrændte, hvis Klæder var en Arbejders og hvis Ansigt bar synlige Mærker efter en blodig Kamp — denne Søn, som pludselig under Arbejde og Møje, Hug og Slag var bleven en Mand, og som til allersidst havde reddet Firmaet Dukane & Co. fra Vanære.

— Naa, Frøken Crofton, er det sandt, at De har samtykket i at gifte Dem med denne unge Vagabond og Slagsbroder? spurgte han.

Enids Øjne skød Lyn.

— Hvor tør De vove at tale saaledes om Deres egen Søn! udbrød hun. Han har handlet ædelt, og jeg elsker ham — har elsket ham længe førend jeg kendte han virkelige Navn!

— Den Oprejsning, De giver ham er fuldstændig tilstrækkelig, svarede Hr. Dukane bevæget. Jeg tager mine Ord tilbage. Følg med mig James.

Og idet han vendte sig mod de andre, tilføjede han.

— Maaske jeg tør bede Dem blive her et Øjeblik.

Saa tog han Jimmy med sig ud i den stille Natur, hvor Solen netop gik ned i et Hav af Guld og Purpur; han stak sin Arm ind under sin Søns og sagde:

— Fortæl mig nu alt, Jimmy.

Og medens De gik op ad Bjerget, følte den unge Mand alt tvungent forsvinde; han følte sig med en varm Hengivenhed draget mod sin Fader, og aabnede sit Hjerte for ham. Han fortalte om sine Eventyr i Melton, Stationsforstanderens besynderlige Behandling af Cementet der til at begynde med havde vakt hans Mistanke, og fortav heller ikke, hvordan Martin ved Hjælp af sine knyttede Næver havde tvunget ham til at følge med og tage Plads som Arbejder.

Han gav derefter en Skildring af sit møjsommelige Arbejde ved Blandingsmaskinen og som Kusk, og han sluttede med Beretningen om sin Mistanke mod Corbetson, Opdagelsen i Handelsboden og hans sidste Kamp med den uærlige Arbejdschef.

Han udpegede Brandtomterne efter de nedbrændte Sovebarakker, de gik hen til Blandingsmaskinen, hvor Jimmy fortalte, hvordan Callahan havde mistet Armen, og derpaa til Bassinet. Hver Tildragelse blev af Jimmy udmalet med glødende Farver, og den unge Mands Fader lyttede opmærksomt til, spurgte, og smilte for sig selv.

(Sluttes i næste Numer.)

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

I

I KLUBBEN.

Den saakaldte Femaarsklub stiftedes oprindelig — i det mindste efter sin Stifters Mening — med et højst rosværdigt Formaal for Øje.

Gamle Lord Bridgebourne og hans ikke mindre værdige Ven og Staldbroder General Ingoldshey sad nemlig en Dag fortroligt sammen og beklagede sig saaledes som ældre Herrer har for Skik — over Tidernes Ondskab og Forfald. Hvad dette angik, var de fuldkomment enige. Klimaet var blevet køligere, Portvinen mindre velsmagende og Pigerne ikke nær saa smukke som i gamle Dage. Hans Herlighed Markien af Becksworth, som ogsaa var nærværende, hørte en Stund tavs paa sine Venners Udgydelser. Derpaa fremkom han med et nyt Samtaleemne, under hvis Drøftelse alle blev virkelig veltalende. Ulykken med Kvinderne, Portvinen og Klimaet kunde ikke afhjælpes, men angaaende det Misforhold, som paapegedes af hans Herlighed, var Hjælp endnu mulig. Han talte nemlig om Vanskelighederne ved at faa virkelig godt Faarekød paa sit Bord — og det var da at Lord Bridgebourne ved blot at sige et Par inspirerede Ord stiftede Femaarsklubben, hvis Formaal det var at skaffe de respektive Medlemmer velopfodrede Slagtefaar.

Inden en Maaned var gaaet havde man valgt Ordfører, Viceordfører, Bestyrelse, Kasserer og Sekretær; et stort Antal Medlemmer havde indtegnet sig, man havde købt en hel Del udsøgte Aylsfaar og havde lejet en betydelig Strækning ved Dartmor; og alle læste Overhyrdens Rapporter med Interesse.

Men allerede efter et halvt Aars Forløb var Medlemmernes Iver kølnet i høj Grad, og Klubben var ved at gaa fuldstændig i Glemsel og Forfald.

Det var under disse Forhold, at Kaptajn Peter Heaton optraadte paa Skuepladsen.

Han var en skarpsindig og energisk Mand, som paa en eller anden Maade var kommet i Besiddelse af en lille Kapital. Han indsaa snart, at den hendøende Klub under en praktisk Mands Ledelse kunde forvandles til en indbringende Forretning. Han indledte derfor Underhandlinger, købte alle Klubbens tidligere Ejendele og fik Ret til at anvende dens Navn.

Inden længe lykkedes det Kaptajn Heaton at samle en ny Kreds omkring sig. Den bestod ikke af alle de fine Navne som tidligere, men til Gengæld var det et mere broget Selskab. Man begyndte i Almindelighed sin Dag hen imod Aften og afsluttede den henad Morgenstunden, man fik Drikkevarer med fantastiske Navne, spillede højt og betalte villigt en høj Afgift til Klubbens Ejer derfor. I dette Selskab befandt der sig mange betitlede unge Mænd, men ogsaa en og anden gammel Adelsmand, som kunde have anvendt sin Tid bedre. Der var elegante Garderofficerer, Sportsmænd, Journalister og Skuespillere. Der var hæderlige og uhæderlige mellem hinanden, nogle kom der for at røve, andre blot i deres Tankeløshed og Letsindighed, et let Bytte for disse Selskabslivets Vampyrer.

Blandt Klubbens Medlemmer befandt sig ogsaa en vis Harry Wynne, en Sønnesøn af Klubbens højvelbaarne Stifter. Lord Bridgebourne var paa denne Tid over 90 Aar. Hans Højvelbaarenhed var for mange Aar siden udtraadt af Klubben, og den stod vedblivende i hans Indbildning som lige saa agtværdig, lige saa højtidelig og lige saa kedelig som den var paa hans Tid. Den gamle Adelsmand kom nu ikke meget ud mere; men hans Sjælsevner var uformindskede og han følte sig stolt over sit ungdommelige Udseende. Han var unægtelig en statelig gammel Herre og hans ungdommelige Overmod forledte ham endogsaa til undertiden efter Frokosten at nedlade sig til at udføre nogle lette Dansetrin for sine Nærmeste.

Lord Bridgebourne var glad ved, at Harry var Medlem af Femaarsklubben og han lykønskede ham ofte i den Anledning. Disse Lovord forekom ganske vist den unge Mand ufortjente, men han afholdt sig klogeligen fra alle Forklaringer.

Harry Wynne, hvis Skæbne vi vil skildre i denne sandfærdige Beretning, var paa dette Tidspunkt nylig fyldt 21 Aar. Han var seks Fod høj, og skønt han endnu var lidt for slank i Forhold til sin Højde, var det dog let at se, at han med Tiden vilde udvikle sig til en usædvanlig smuk og statelig Mand. Dertil havde Naturen begavet ham med et Par klare, ærlige, graa Øjne, et godt Humør og en god Forstand. Han havde lidt Penge og var endnu ikke slaaet ind paa nogen bestemt Levevej. I det hele taget var han dog, hvad Opførsel og Udseende angaar et ganske tiltalende Eksemplar af sit Lands Ungdom. Men han var blevet daarlig opdraget. Skole og Universitet i Forening havde tilsammen bibragt ham den Overbevisning, at det for en ung Mand i hans Stilling ikke blot var tilladeligt, men saa at sige uundgaaeligt at sætte sig i Gæld. At være forgældet var en Gentlemans normale og naturlige Tilstand, og saa længe man havde den oprigtige Hensigt før eller senere at betale hvad man skyldte, laa der intet vanærende i at lade Haandværkere og Handlende vente paa deres Penge. Kort sagt, det ulyksalige Kreditsystem, som florerer ved Gymnasier og Universiteter havde gennemtrængt hele hans Væsen og forvirret hans Retsbegreber. Han havde været forgældet allerede fra sit attende Aar og han var stadig sunket dybere og dybere i Gæld, men han var dog stadig overbevist om, at han dog tilsidst vilde faa fast Grund under Fødderne

Men i Virkeligheden havde han, hvis han blot havde kunnet indse det, for længe siden overskredet Grænsen mellem det mulige og det umulige; men Ungdommen er optimistisk. Og han havde i Virkeligheden, hvis det havde været hans udtrykkelige Hensigt at styrte sig selv ud i Ødelæggelsen, ikke kunnet finde noget bedre Udgangspunkt end Femaarsklubben. Man begyndte i Reglen at spille lige efter Middagen. Ved Midnatstid havde Spilleraseriet naaet sit Højdepunkt og det fortsattes til ud paa Morgenstunden. Klubben lukkede officielt Kl. 3, men ønskede Spillerne at blive der længere, maatte de for den første Time erlægge 5 Pund, for den næste 10 og saa videre til Klubbens Ejer.

Saasnart Wynne havde Penge, spillede han og som man kan tænke sig, tabte han for det meste. Skønt han var saa vant til at være i Gæld, begyndte han nu saa smaat at gribes af Uro for Fremtiden. Der fandtes nu ingen anden Udvej end at spille højere end forud for mulig at indvinde de tabte Penge igen. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Lloyd Georges sætter alt paa Spil
(»Lustige Blätter«.)

»Den pansrede Næve tilbyder Fred!«
(»Illustrirte Zeitung«.)

Efraim som varit och hämtat socker-kort, skall vid hemkomsten profva de. Rör med eet i kaffekoppen och smakar och utbrister: — Inte fan blir de näge sött å døm där.

Gumman: — Vänd på't, (Vend det) de kanske sitter i andra ändan. (»Strix«)

Nu vil Englænderne forsøge at føre Elefanterne frem til Fronten og forsyne dem med Gasmasker og Haandgranater!
(»Fliegende Blätter«.)

— Hurra! Vort Hjemmesvin vejer nu mere end Drengen!
(»Simplicissimus.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Min Skat — Min Skat!

Du var i min Tanke ved Dag og Nat,
stor Uro i Sjælen Du voldte —
jeg hviskede ømt: Aa, min Skat, min Skat,
pas paa, for ell's kommer Molde!

Mon Obligationer jeg købte i Aar?
Mon Dampskibsaktier jeg solgte?
Af Rædsel i Vejret Parykken staar —
Oh Naade, vig fra mig, Molde!

Ak Gud, vi maa til det, vi maa ta' fat!
Saa væk med Fornemmelser stolte,
og gør Dig saa lille, Du kan, min Skat —
hænd's, at vi saa snyder Molde!

Almindelig Fangekost Kjærulff skal æde,
i fire Maaneder, uh den er fæl!
Men Synderen har dog én Trøst og Glæde:
at Kødet, han faar, er ej fra ham sel'.

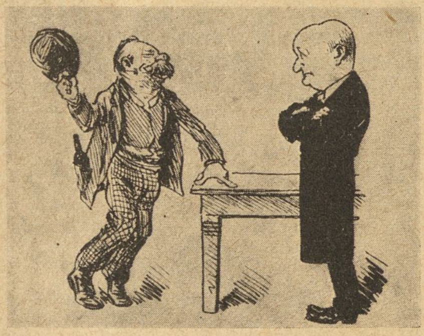

— Je' kommer for aa' le'byde mig som »Cyrano de Bergerac«, al'saa —; — som Direktøren ser, er je' morderlig øvet i at optræde med Næse paa!

— Beklager meget! — Havde det været for et Par Dage siden, var De sikkert bleven antaget, — nu har jeg efter lang og moden Overvejelse engageret Hr. Stribolt til at udføre Rollen!

Københavnske Kvinder

holder af alt, hvad der begynder med K.
Kadetter — Koketteri — Klæder — Krøller — Konditorier — Kinematografer — Kys — Kærlighed — Karneval og Kager!

Fredstelegrammer:

Berlin d. 12/12. — Vi har idag udsendt Fredsduen!

London d. 13/12. — Paa Grund af den her herskende Kødmangel har John Bull idag til Frokost nydt: stegt Fredsdue i Olieblad-sauce!

Haag d. 2/1. — *Kurserne* er idag steget betydelig i Anledning af Rygter om, at Wilson vil optræde som — *Mægler!*

Washington d. 3/1. I »det hvide Hus« ser man ikke sort paa Situationen. — De krigsførende er i Princippet enige, de syntes blot at slaas om *Kejserens Skæg!*

Berlin d. 5/1. — Freden sikret! — Kejseren har idag ladet sig barbere!

Maksimalstøvlen.

Om denne Støvle kan længe man vrøvle,
— Max Ballin snakker jo en god Støvle, —
og Prisen stiger medens man snøvler,
og saa — go' Morgen mine blanke Støvler!

Kortsystem.

Det bliver efterhaanden lidt indviklet, naar de projekterede Kartoffel — Brød — Petroleum — og Kulkort bliver indført. Mit Kortforbrug for sidste Uge sér foreløbig saaledes ud:

Besøg hos en Fotograf . . . 12 Visitkort
Visit hos Svigermoder . . 1 Pressentkort
Præsenteret for en Gullachbaron . . . . 1 Menukort
Spillet Greven . . . . 1 Vinkort
Spillet »66« . . . . Spillekort
Hældt ud af »Edderkoppen« . . . . 1 Partoutkort

Det er vist snart paa Tiden at ønske sig en rask lille *Kort-slutning!*

Tidens Tegn.

Gæsten: Néj, ved De hvad, Tjener, ni og ni er atten og ikke tyve.

Tjeneren: Ganske rigtig, Herr, men husk paa, der lægges paa alting nu under Krigen!

Mærkeligt.

Der var engang en Smed, en Blomsterhandler, en Astronom, en Porcellænsfabrikant og en Pelsvarehandler, og de døde paa samme Dag, men af forskellige Sygdomme.

Smeden fik et *Slag*, Blomsterhandleren døde af *Rosen*, Astronomen af *Kig*-hoste, Porcellænsfabrikanten af *Kopper* og Pelsvarehandleren af Skinsyge!

Det var egentlig lidt trist med *Johs. Meyer* som *Cyrano*. Først gav Kritiken ham paa *Hovedet*, og saa kom han ved et Uheld paa *Knæerne*. Det hele, han fik ud af den Rolle, var altsaa nærmest — *en lang Næse!*

Mavesæk og Pengesæk.

Bülow: »Angaaende Slagtermester Kjærulfs Kød vil jeg sige, at Køberne kan have følt sig skuffet *hygieinisk*, men ikke *pekuniært*. (Højesteretsreferat)

Maaske Højesteretssagføreren vil forsøge sig med en lille Ret raaddent Kalvesteg, som vi skal give ham Anvisning paa. Han skal ikke blive *pekuniært* skuffet; vi skal saamænd skaffe ham det til halv Pris. »Ravnen«

Bryderen Egeberg skal være bleven gnaven over alle de Drillerier, hans Cirkusoptræden har givet Anledning til. Han har desaarsag resolut taget Tyren ved Hornene og ansøgt om Navneforandring. Først tænkte han paa at lade sig kalde Hornemand, men nu da Politiet indestaar for, at hans Adfærd mod Dyret er upaaklagelig, andrager han om at maatte hedde Thyregod.

Danske Barberere i Karikatur.

Schmidt (den stride), Jagtvej.

SAMLEDE AKTIVER
20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB
STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over
14 Mill. Kr.

Køb Alfa Margarine

THEILGAARD PNEUMATIC
„PILE-MØNSTRET".

Forlov- elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Ka' Di lave mig et Par Sko med Centralvarme.

Frederik E., Svendborg. Vi beklager ikke at kunne huske Deres Gaade. Hvis De tænker paa Julenumerets Gætekonkurrence, saa har jo Vindernes Navne været offentliggjort.

Præsten: Hvad bør man altid gøre, før man lægger sig til at sove?
Drengen: Slukke Lyset.

Einar Ivarsen.

AGGERBECKS ÆGTE FINE
·IRIS·
forfiner·forskønner·bevarer Huden
Alles Yndlingssæbe

DEN FØRSTE —!

Ja — ser De — min første Hjertenskær
var en Skønhed af første Rang; —
jeg digted til hende om susende Træer
og om Bølgernes skvulpende Sang.

Jeg priste i fintstemte Viser og Vers
den slanke og smidige Krop; —
min Kærlighed det var skam ikke Kommers —
— — og det var ikke mig der slog op!

— Min Pige var skøn som den fejreste Vaar,
med Vaarens bedaarende Blikke — —
og hun havde gyldent — ja guld-gyldent Haar —
— for rødhaaret det var hun ikke.

Oskar Hansen.

BYBUDET
Tegning af Olaf Olsen.

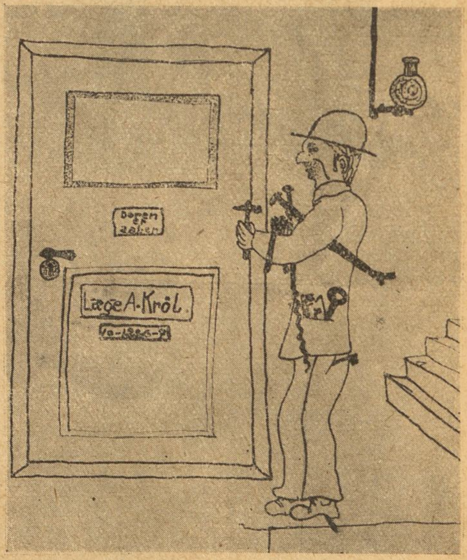

Indbrudstyven: »Satan osse a' je' har slævet al det Værktøj mæ — og saa staar der, a' Døren er aaben!«
Tegnet af Julius Petersen.

Esbjergs berømteste Køretøj.

Tegninger af Storm-Nielsen

— Uh! Thorvald, jeg er saa ked af, at vor Automobil har saadant et højt Numer, — skal vi ikke henvende os til en af disse her Agenter i lave Numre —?

— Hva' for no'et —? Agenter *til at lave Numre*, næ, Du ka' tro, der ingen Agenter, der ska' lave Numre *med mig:* — ska' der laves Numre ska' jeg nok sel' besørge det.

Barometret.

I Landsbyen Snoldeløv fandtes intet Barometer, og Bønderne foreslog da Sognefogeden, at de skulde anskaffe et i Fællesskab, Sognefogeden svarede: Kære Venner, jeg skal selv kunstruere et! Han lod da ophænge et Tov paa langs i Gaarden, og fra Midten af Tovet ét lodret hængende med en Knude forneden.

Da man forundret spurgte ham, hvorledes han vilde sammenligne det med et Barometer, gav han følgende Forklaring.

Jo, ser I, svinger Tovet stærkt frem og tilbage, da er det *Storm*; er det glat og vaadt, da er det *Regnvejr;* hænger det stift, kold og glat, da er det *Frostvejr*: er det blødt og varmt at føle paa, ja da er det *Solskin*. I kan tro det er altid paalideligt.

Aarsag og Virkning.

To gamle »Suttesvende« mødes:

— Har Du hørt, hvad der i Gaar hændte en Alkoholist, da han tændte en Cigar — han eksploderede!

— Ja, den Fa'ens — — Nikotin!

Drivert.

Gaardmanden: De vil have Arbejde? Kan De tage Kartofler op?

Driverten: Ja — op af Gryden!

Stærkt.

Fruen: Hvor kan det være, at Sennepkrukken er sprængt?

Husassistenten: Mon ikke Sennep'en har været for stærk?

Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Tegning af Cl. Clemmensen.

— Naa, hvordan gaar det hjemme hos Jer?

— Jo, se, jeg vil ikke sige, at vi mangler det daglige Brød, men Du kan stole paa, at hos os sker der ikke noget Tilfælde af Kødforgiftning!

Pareret.

En Læge var indbudt til Middag hos en Sagfører. Efter Middagen benyttede Sagføreren sig af Lejligheden og spurgte Doktoren til Raads for en Sygdom, han led af.

Dagen efter sendte Doktoren en Regning for Konsulation paa 100 Kr.; men Sagføreren skyndte sig at sende Doktoren en Regning paa 100 Kr. for Middagen.

Saa gik Lægen op paa Politistationen og anmeldte Sagføreren for — *ulovlig Udskænkning!*

Høg over Høg

Brown: Du, Town, min Onkel i Amerika fik sig forleden et Fugleskræmsel, der var saa hæsligt, at ingen Fugl vovede at flyve over hans Mark.

Town: Meget godt. Men min Onkel i Irland fik forrige Aar et Skræmsel, der var saa forskrækkeligt, at to Krager, der havde stjaalet Kartofler fra hans Mark, kom flyvende tilbage og la' dem paa Plads igen!

Ekko.

Turisten i Tyrol kommer træt og skuffet hjem om Aftenen og siger til Værten: Jeg synes, jeg har læst, at der skulde være et saadan smukt Ekko her i Omegnen.

Værten: Det er rigtigt nok, men han er bleven indkaldt for tre Maaneder siden.

Bekymringer.

Gaardejeren: (til Landstrygeren) — Jeg forstaar forresten ikke, Hansen, hvor De kan holde det ud, ingenting at bestille. Det maa jo være forfærdeligt.

Vagabonden: Ja det er det ogsaa, Hr. — men enhver har jo sine Bekymringer!

Gullasch.

— Var De ogsaa i Paris paa Deres Bryllupsrejse?

— Hvor skulde jeg vide det? Det var jo min Mand, der købte Rundrejsebilletterne.

Tegning af Hp. Hansen.

Mad og Mennesker.

Det mystiske Mord.

Min Fasters Tanker og Tale bevægede sig næsten altid om det overnaturlige og det mystiske, som paa en sælsom Maade kunde gribe ind i et Menneskes Liv. Jeg lo som Regel ad hende — men en Vinteraften, da hun sad i sin Lænestol, sagde hun pludselig. — Nu skal jeg fortælle Dig en Historie, som skal kurere Dig for Din Vantro!

— Men, tilføjede hun, det er meget længe siden, det skete.

— Saa meget des bedre, svarede jeg; de gamle Historier er altid de mest interessante.

— Ja, nu skal Du høre. Som Du ved, er vor Familie fra Stettin, hvor de i umindelige Tider har haft Logis for udenlandske Søfolk nede ved Havnen.

Paa den Tid var min Bedstefader Vært i »Tremasteren«, og han var en dygtig Mand i sit Fag; men han havde ikke Heldet med sig; det begyndte at gaa ned ad Bakke med Forretningen, Gæsterne blev færre og færre, og tidt sad Værten og Værtinden alene om Aftenen i den store Spisestue. Ved en saadan Lejlighed var det, at den Historie, jeg nu vil fortælle, passerede.

Stormen hylede, og Bølgerne slog højt op mod Kajen, da det en mørk Novemberaften bankede paa Porten. Franz Heinrich, vor unge Opvarter, gik ud og lukkede op. Det var en fremmed, som bad om Logis for Natten. Naturligvis tog vi med Glæde imod ham; den fremmede fik noget at spise og bagefter inviterede han Værten, Værtinden og Franz Heinrich paa en Bolle Punch. Man skaalede og drak.

Den fremmede fortalte, at han om Morgenen var kommen fra Rusland for at opsøge sin Søster, som han ikke havde set i en Snes Aar; han lod en Antydning falde om, at han i sin Ungdom havde bedraget hende for hendes Arvepart og nu vilde gøre sin Uret god igen. Efter lang Tids Søgen havde han fundet hendes Spor, og hun skulde bo i en lille By i Pommern. Tidligt næste Morgen vilde han bryde op og begive sig til Søsteren med sin Formue, som han havde i en lille Rejsetaske. Han begav sig til sit Værelse, og Værten ønskede ham Godnat.

Da der næste Morgen blev banket paa hans Dør, lukkede han ikke op, og da man omsider blev tvungen til at sprænge Døren, fandt man ham død. Han havde hængt sig.

Faster tav et Øjeblik og saa tankefuldt frem for sig.

— Og saa? spurgte jeg.

— Rettens Folk kom og undersøgte alt i Huset, men det viste sig, at den fremmede hverken havde Papirer eller Penge paa sig.

— Men den omtalte Formue?

— Fandtes der ikke Spor af. Rettens Kendelse lød paa Selvmord.

— Det var jo ogsaa det naturligste.

— Det samme tænkte Bedstefader, men i Byen hed det sig: Den døde er nok bleven hængt, men han har ikke selv —

— Blev Din Bedstefader virkelig anklaget for . . . . .?

— Nej, desværre. En Anklage medfører i det mindste en Frifindelse eller en Dom; men her forblev det ved lutter Rygter og Mistanker, man begyndte at undgaa ham, besvarede ikke hans Hilsener og gjorde ham Livet næsten uudholdeligt.

— Fik man da aldrig Lys i Sagen?

— I det mindste ikke den Gang, og hvordan skulde man for Resten faa det? Foruden den mistænkte var der den Nat kun to Personer i Huset: hans Hustru, som ikke kunde vidne, og saa Franz Heinrich, men han var den Dag Undersøgelsen fandt Sted, sporløst forsvundet.

— Han var Morderen! udbrød jeg.

Et ejendommeligt Smil spillede om den gamles Læber.

— Ja, jeg indrømmer at Mistanken laa nær, men i Byen hed det sig, at han blot var rejst sin Vej for ikke at blive nødt til at vidne mod sit Herskab, der havde været ham i Forældrenes Sted. Formodningen vandt saa meget mere Tiltro, som man kort Tid efter fandt hans Lig i Oderen.

Faster blev atter tavs og sukkede dybt.

— Men alle disse Rygter tog saa stærkt paa Bedstefader, at han døde, inden Aaret var omme. Hans Enke forlod sammen med deres lille Søn Stettin, men Huset vilde ingen bo i, og det blev sluttelig lejet ud til Lagerrum. Bedstemoder gensaa det aldrig, og Fader ikke heller. Det var først da det efter hans Død tilfaldt mig og min Broder, at der atter blev Liv i den gamle Bygning. Vi Søskende hørte ikke til den gamle Skole, og Spøgerierne havde ingen Magt over os. Min Broder var Købmand, og da han mente at kunne gøre Forretning i Stettin, bestemte vi os til at flytte ind i vort gamle Hus.

Men det gik ikke for ham; Forretningen bragte ham kun Tab, og for at hjælpe lidt paa de fælles Finanser foreslog jeg ham, at vi skulde leje et Par af Værelserne ud.

Den følgende Dag sad jeg i Skumringen i vor Dagligstue, hensunken i Drømmerier, da jeg pludselig fik Følelsen af, at nogen saa paa mig. Jeg fo'r op, og ganske rigtigt: i Værelset stod en Mand i en underlig gammeldags Dragt. Hans Ansigt var ligblegt, og med dyb Stemme sagde han:

— Jeg vil se paa Værelserne.

Jeg stirrede paa ham, som om jeg ikke havde hørt rigtigt, men, tænkte jeg, min Broder har maaske sendt ham herop; følgelig rejser jeg mig og begiver mig hen til den anden Del af Lejligheden.

— Her er Værelserne, siger jeg.

Han følger med, og i det sidste Værelse bliver han staaende ved Kaminen, peger paa nogle Mursten og siger:

— Dem der skal De tage ud!

Hans Ord indgyder mig en forfærdelig Skræk; jeg ryster over hele Kroppen og kan ikke faa et Ord frem.

Først ude paa Trappen kommer jeg atter til mig selv og spørger: Hvem er De? men i samme Øjeblik er den fremmede forsvunden.

Jeg staar først som forstenet; saa hører jeg pludselig min Broders Stemme nede i Stueetagen, og jeg løber ned til ham.

— Er han gaaet? spørger jeg.

Han ser forbavset paa mig: Hvem mener Du?

— Den fremmede Mand!

— Hvilken Mand?

— Han, som forlod Huset lige nu.

Han rystede paa Hovedet.

— I de sidste 10 Minutter er der ikke gaaet nogen herfra. Du maa jo have drømt.

Nu blev jeg vred.

— Jeg har aldeles ikke drømt. Jeg har jo talt med ham og vist ham Værelserne, men han vilde kun have det inderste.

Min Broder smilede tvungent og spurgte: Hvordan saa den Mand ud?

— Som om han havde været død i lang Tid, svarede jeg.

Min Broder griber mig forskrækket i Armen og rusker i den.

— Er Du ved Dine fulde fem? Her har absolut ikke været et eneste Menneske.

— Og dog har jeg baade set ham og talt med ham, svarede jeg. Han bad mig desuden tage Murstene ved Kaminen bort.

Jeg blev ikke rolig, før min Broder gav efter for »min forrykte Idé« som han kaldte det, og sendte Bud efter en Murer. Denne tog Stenene bort, og under dem laa der en hel Del Papirer og en stor Sum Penge. Der var saaledes begaaet Mord for 70 Aar siden.

— Og hvem var den fremmede Mand, Faster? spurgte jeg.

— *Det var Franz Heinrich.*

— Det var altsaa ham der havde begaaet Mordet?

— Ja.

— Og som pegede paa Murstenene?

— Ja.

— Men Franz Heinrich havde jo været død i mange Aar?

Hun saa et Øjeblik tavs paa mig og sagde saa: Den Mand, der viste sig for mig, saa ogsaa ud, som om han havde ligget længe i Graven.

— Men Faster Du mener da vel ikke at . . . .?

Den gamle Dame rejste sig, tændte Lampen og sagde:

— Lad os tale om noget andet.

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . . pr. Pk. 0,12
„Two Brothers" . . . . — 0,15
„Tyrkisk Blanding F" . . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen", Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, **Harald Hansen**, Telf. 10392.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Holbergsgade 6

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,25 o Middag à 70 Øre
Nørre Farimagsgade 57.

Det noterer jeg, at
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe
er den bedste. faaes overalt à 32 Øre pr. Stk.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8.
Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Annoncer til **Ravnen**
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Freds-Klokke-Klemt.

Tegning af P. V. Hansen

End over Verden Bersærker skænder og brænder,
og Ingen kan vide, naar Vanvids-Kampen ender.
Men Folket sin Styrke kender — og Arbejderhænder
alt mere fast om Fredsklokkerebet spænder!

C.W.OBELS Normal-, Kentucky- og Smal-Skraa i imprægnerede Æsker 10 Øre.

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 4. Redigeret af AXEL WESSEL ❊ Torsdag den 25. Januar. 1917.

Tegning af Georgia Jacobsen.

Hvor glider hun hen? Og hvor skal en Bane hun finde?
Thi hæftigt hun ønsker at bruse afsted som en Svane!
Naa, Sagen ordner sig nok; en saadan sød lille Kvinde
faar snart sig en Ven — og kan hænde blir' *han* hendes Bane!

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/S De danske Vin- & Konservesfabrikker

I. D. BEAUVAIS
M. RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
med Efterkrav. Ill. Katalog

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og
Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Maaske?

Lærerinden har fortalt om Alexander den Stores Krige og hans Erobring af Indien. For at forhøje Indtrykket hos Børnene sagde hun:

— Og hvad tror I, at Alexander gjorde, da han havde erobret Indien. Tror I, han fejrede en stor Triumf? Nej; han satte sig ned og græd.

Da Børnene ikke rigtig syntes at forstaa Heltens Opførsel, tilføjede hun:

— Naa hvad tror I, Alexander græd for?

En lille Haand blev rakt i Vejret.

— Naa, Erik, hvad tror Du saa Alexander græd for?

— Maaske fordi han ikke kunde finde hjem igen, svarede den lille Dreng.

Godt klaret.

Den livlige og spydige Fru N. N. vender sig til sin Kavaller, Baron M. idet hun peger paa en Dame med skæve Øjne:

— Den Dame ser ud, som om Naturen havde villet gøre hende til Kineser.

Baronen: Hvorfor det? Det interesserer mig meget, det er nemlig min Søster.

Fru N. N.: Hun har saa smaa Fødder.

Januar-Idyl.

Tegning af Hp. Hansen

I ethvert lykkeligt Hjem med Musik bør Konen sætte sig til Flygelet, medens Manden gransker sin Skatteblanket!

Næb og Klør.

Ordet »Gullasch« har alt længe haft Borgerret i det danske Sprog, og man er saa smaat ved at blive ked af det. Kun naar det kan fæstes paa en fremragende Person eller Institution blusser »Begrebet Gullasch« op paany.

I Dag vil vi fæste det hæslige Skældsord paa det kgl. Teater.

Denne højfine Institution, i hvis Spids der staar en Greve, spekulerer i disse Dage i det argeste »Gullasch« og bruger endda til dette Formaal en Kunstner, der er saa langt fra dette Begreb som muligt.

Teatret har nemlig meddelt, at ved Olaf Poulsens Afskedsforestillinger — som falder »i to Serier« — kan man bestille Billetter til det dobbelte af dobbelt Pris!!

Det er ganske simpelt økelt og modbydelig »Gullasch«! Ved denne Kunstners Afskedsforestillinger skulde netop lige akkurat det modsatte Princip være gennemført — Skoler, Fagforeninger, Læseforeninger, gamle ubemidlede Mennesker og andre værdigt kunst-trængende skulde have gratis Adgang til disse sidste Aftener, hvor en stor dansk Kunstner trækker sig tilbage fra Nationalscenen, hvis Pryd han længe var.

Nu derimod rasler Greveteatret med Bøssen og smidsker til Gullaschen — Død og Pine, her er Tjans for Kassen, hu hej — det dobbelte af dobbelt Pris, hvo, der ikke kan betale den Pris, smækker vi Porten i for!

Gullasch! Og saa lugter den endda, Hr. Greve! *Dr. Tyf.*

En Vise, hvori der hverken er Mening eller Ende.

Mel.: Peter Skjøtt —

Hør nu blot en rædsom Vise,
som i Dag i »Ravnen« staar.
(Læser, Du skal ikke spise,
mens Du den igennem gaar,
sligt et skæbnesvangert Skridt
vil ta' bort din Appetit!)

Peter Rasmus, Søn af Nielsen,
havde sig en Cycle købt.
(Hermed nu en venlig Hilsen
til hans Mo'r, der har ham svøbt;
hun i dette Liv ej ser
Peter Rasmus Nielsen mer'.)

Cyclens Navn var »Svalehalen«,
svale. Halen kunde den.
(Ak, der er saa megen Talen
om de mange Cycler, men
dette Mærke, Læser vil
jeg be' Dig lægge Mærke til!)

Peter kørte ud ad Vejen,
hvor den røde Port staar Vagt.
(Denne Sag er nu lidt egen,
jeg kan næppe faa det sagt!)
Tænk Dig, Peters ene Ben
stødte paa en vældig Sten.

Uforskammet er det, kære,
som de danske Veje er,
(Ingen holder dem i Ære,
de i daarlig Pleje er.
De vil aldrig faa en Gris',
Digters eller Jægers Pris!)

Der var nogen Grund for Staten
til at syne denne Vej.
(Vil den ikke ta' sig a' den
kunde det jo hænde sig,
at vi andre — Du og jeg —
viste dem den rette Vej!)

Disse her udsagte Tanker,
Haaber jeg min Læser vil,
(naar han mellem Stene vanker)
gi' et villigt Bifald til.
(— Bladets Plads er tem'lig trang,
Visen staar en anden Gang!)

Jens Hovedkul«.

„Hiv og Sving søger Arbejde".

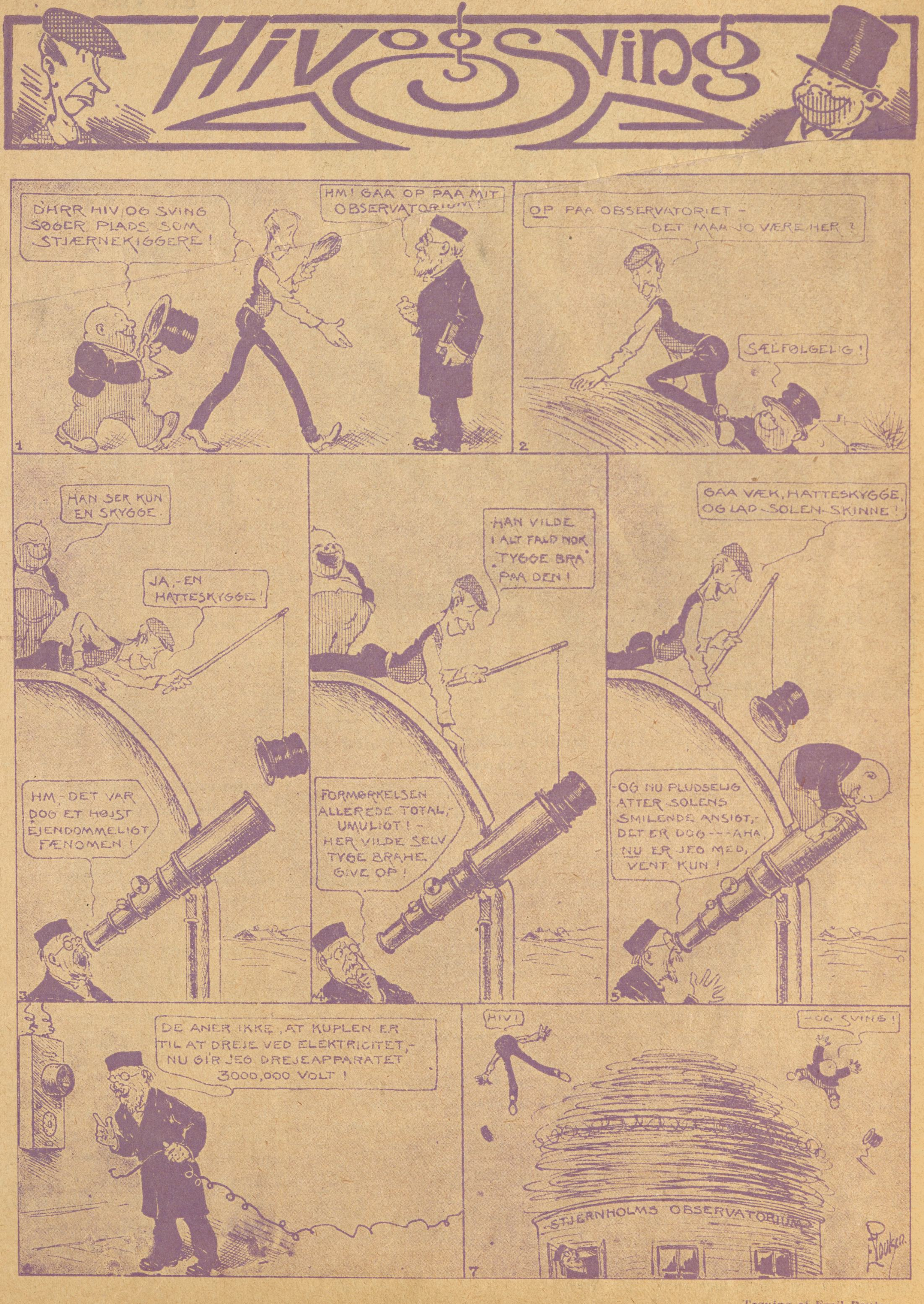

Tegning af Emil Poulsen

En ny og morsom Serie for Ungdommen.

Kapital og Fattigdom.

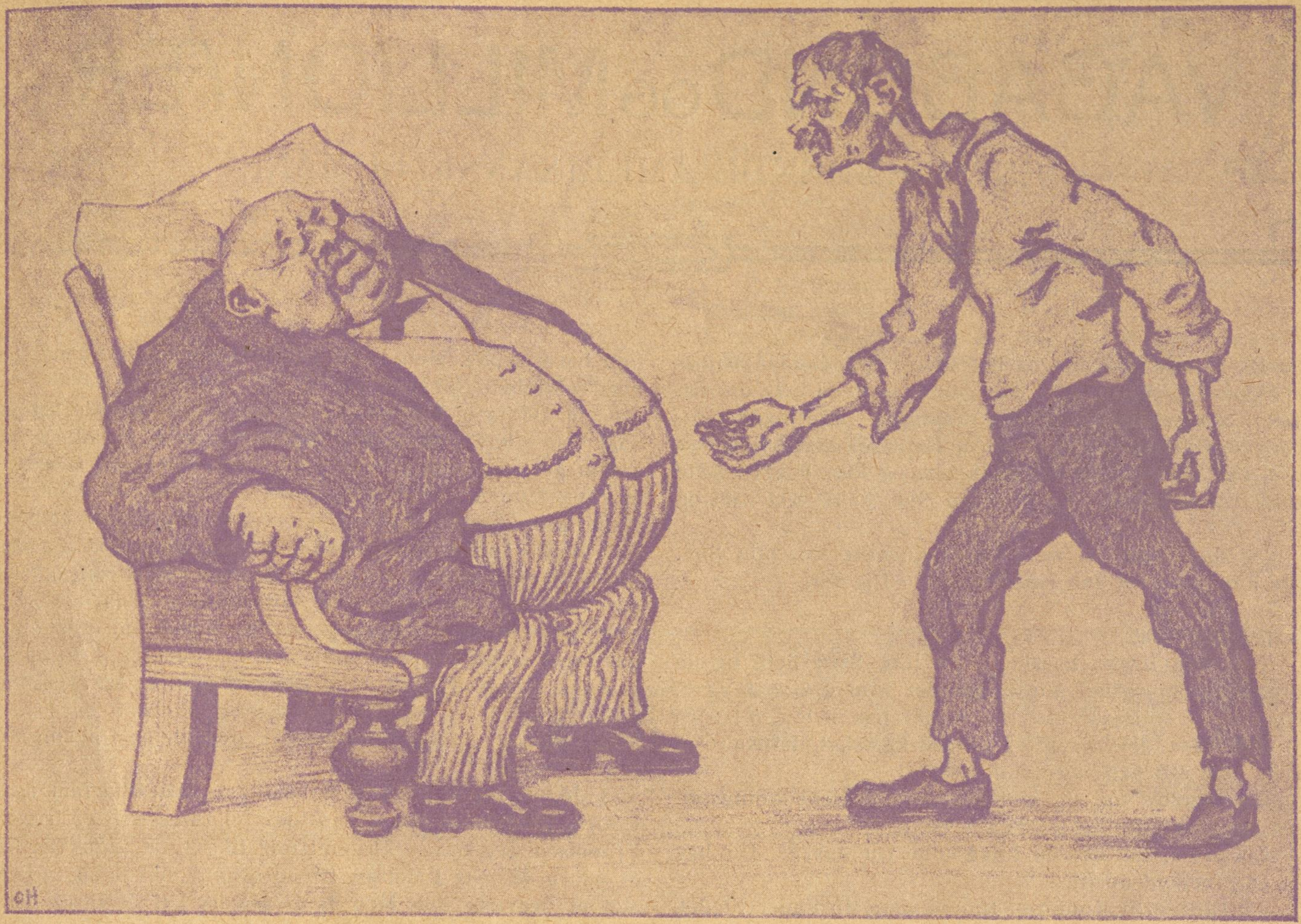

Tegning af O. Hartig.

— Havde Du undt mig lidt af dit Fedt, kunde vi begge været blevne Mennesker. Nu er ingen af os det!

Farvel Hr. Olaf — og paa Gensyn!

Mel.: Vi elsker vort Land.

1.

Mon *Poulsen* er træt
og af Lavrbær'ne mæt?
Vil mon aldrig nu mere han Glansroller spille?
Han er stærk som en Bjørn
og parat til en Tørn —
hvad skal vi finde paa at la' Kæmpen bestille?
Et fedt lille Embede bør han jo have,
og helst saadan et, hvor han intet skal lave.
Han er ked af Mimik, Sminkeri og Kritik,
og vil helst bare hugge og høvle og snitte og save.

2.

En Skovhuggerplads
er jo dog lidt for hvas
for den graanende Helt, hvis Geni er lidt blandet.
Men »Ved Stranden« maaske
ku' han sidde og le
med sin Baad og sit Net og sit Hus op paa Landet.
Se, *J. C.*, der nu saa omtrent gaar i Vasken,
fik Brug for Hr. Olaf, naar han *kaster Masken*.
Han som *Lærer* var go', thi vi ved jo, han slo'
mangt et Slag og har Tag paa at tordne og bruge
»Krabadsken«.

3

Han kan bli' Sufflør
eller bedre: Klakør?
Ivar Schmidt burde sætte ham øverst paa Listen.
Eller Bryder kanske —
Gud, hvor *Bech* vilde le!
Nej, saa hellere gaa efter *Fischer* i »Kisten«!
Han kunde erstatte en tre—fire Præster,
og »Messen« vil ha' ham, naar den sælger Rester.
Men dog helst man ham saa paa Amalienborg gaa
som den bedste og største og første i Gardens Orkester!

4

Som Vinhandler han
var den dygtigste Mand,
ja, for Vand vil han ikke os hælde i Druen!
Som Minister — lad gaa,
for saa vilde vi faa
vort Humør sat tilvejrs et Par Gange om Ugen!
Jeg tror, han fik Plads som Kommis hos Hr. *Gleesen*,
men allerbedst tror jeg — ja, hør Hypotesen —:
Cirkus skulde ham ta', de fik udsolgt hver Da',
naar *Hr. Oluf han rider* sin Hest flot igennem Manegen!

Peder Ravn.

VAGABOND OG MILLIONÆR

EN SPÆNDENDE AMERIKANSK ROMAN

Da De naaede Bassinet og betragtede den døde Arbejdschefs skændige Værk, blev den gamle Dukane helt oprørt. Det Ry, han gennem et langt, arbejdsomt Liv, havde vundet for at præstere ærligt, omhyggeligt, solidt Arbejde, var blevet sat paa Spil af en Bedrager, og kun lige i sidste Øjeblik blevet reddet af hans egen Søn, hans eget Kød og Blod.

— Jeg har meget at være Dig taknemlig for, min Søn, sagde han rørt; jeg kan ikke gengælde Dig det.

— Jo, Du kan!

— Hvordan det?

— Lad mig bygge Bassinet; giv mig Satterfield og de andre til Hjælp og lad mig bygge det som det skal være. Jeg forstaar mig jo ikke saa meget paa Beton, men jeg skal nok lære det. Naar jeg er færdig, skal det være et Bassin, som Du kan være stolt over.

Dukane senior tog sig et halvt Minuts Betænkningstid, inden han svarede:

— Naa ja da, lad det da blive som Du ønsker. Du har gjort Dig fortjent dertil.

De gik tilbage til Kontoret. Jimmy viste sin Fader Stedet, hvor han havde reddet Enid Crofton, fortalte om det heftige Ordskifte, der havde fundet Sted mellem dem, og om hvordan han havde mistet sit Hjerte til hende.

I Dalen herskede der atter Ro. Over alt laa Aftenens stille Fred. Efter denne Dags voldsomme Tildragelser og den forudgaaende pinagtige Stemning, følte han nu en uendelig Lettelse, følte sig glad og lykkelig og tilfreds med hele Verden. Alle Hindringer var nu fejede til Side, de voldsomme Lidenskaber, som havde raset omkring ham, havde lagt sig, og havde han nu ikke udviklet sig til en Mand, vundet Slaget og sin Elskede?

— Naa, fortæl mig nu lidt om den unge Dame, sagde Dukane senior.

Dette var Trylleordet, som fik den rige Kilde til at flyde. Jimmy holdt en overstrømmende Lovtale over Enids Skønhed og alle hendes fortræffelige Egenskaber.

— Du vil altsaa gifte Dig med hende? spurgte Faderen smilende.

— Ja, paa Stedet, hvis hun da ikke har noget imod det.

— Det er klart, at Du maa have hendes Samtykke — hun er sikkert en ung Dame med en meget fast Vilje.

— Selvfølgelig. Jeg kunde ikke tænke mig at gifte mig med nogen anden.

— Men hvordan har Du tænkt at ville forsørge en Hustru?

Jimmy saa sin Fader stift ind i Øjnene.

— Naar jeg er færdig med Bassinet, maa jeg vel begynde at arbejde som simpel Arbejder igen, saafremt ikke Firmaet Dukane & Co. finder mine Fortjenester saa værdifulde, at det ikke kan undvære mig.

Hans Fader lo.

— Naa, vi hitter vel nok paa noget at bestille til Dig, sagde han beroligende. Men hvad skal vi gøre med Lauter? Han maa selvfølgelig arresteres.

— Ja. Det er et Vilddyr. Vi maa nu gennemgaa Corbetsons Sager, se efter, hvor meget han har stjaalet og søge at faa saa meget som muligt igen. Satterfield bør være Overingeniør og lede Arbejdet. Hop Spencer vil jeg gerne have til Handelsforstander, thi han har været mig en saa god Ven som ingen anden og er desuden Krøbling. Hvad Stationsforstanderen i Melton angaar, vilde jeg ikke have noget imod at se ham bag Laas og Slaa for hans Meddelagtighed i Corbetsons Bedragerier, endskønt jeg er overbevist om, at han ikke har faaet meget for sin Part; men for hans Hustrus Skyld, som gav mig Mad og behandlede mig som et Menneske, da alle andre vendte mig Ryggen, vil jeg lade ham gaa fri . . . Men sig mig, Fader, hvordan gik det til, at Du kom saa hurtigt hertil?

— Jo, vi tog et Ekstratog hertil, da Dit Telegram og et Uddrag af Avisens Beretning blev telgraferet til os fra San Francisco. Jeg havde bestemt mig til selv at søge efter Dig — og da det var i Melton, Du forsvandt, havde jeg til Hensigt at begynde der. Men da vi saa fik Dit Telegram efter saa mange Ugers Tavshed og det var klart, at der var noget i Uorden her, vilde jeg selvfølgelig ikke blive mere i Melton, men skyndte mig hertil . . . .

— Nu bliver Du vel her et Par Dage, for at stifte Bekendtskab med Enid og hendes Fader, med Satterfield, Leschelles og Doktoren — allesammen forfræffelige Mennesker. Desuden er der Callahan og Casey, Martin og Hop Spencer, som Du maa lære at kende, thi det er prægtige Fyre, selvom det kun er simple Arbejdere.

— Det skal være mig en Fornøjelse at gøre Deres Bekendtskab. Maaske kan De give nogle nye Oplysninger om dine Eventyr her. Martin f. Eks., som førte Dig hertil, sagde Hr. Dukane med et spøgefuldt Smil.

Udenfor Kontoret traf de de andre, som ventede paa dem. Enid Crofton havde allerede bestemt, at de to tilrejsende skulde bo hos hendes Fader, saa længe de opholdt sig i Silver Peak.

— Det gaar jeg med Glæde ind paa, for jeg vil gerne lære min tilkommende Svigerdatter at kende, sagde Dukane senior og trykkede hendes Haand.

Enid stod en Stund og betragtede ham i Tavshed; saa udbrød hun pludseligt:

— Men De er vistnok i Virkeligheden slet ikke saa slem!

— Nej, jeg er saamænd et ganske almindeligt Menneske, svarede han og maatte le ad hendes Naivitet.

— Men Jimmy har beskrevet mig Dem som en haardhjertet Mand!

— Jimmy og jeg har — hvad vi nu begge har indset — haft en urigtig Opfattelse af hinanden. Men kom, lad os nu gaa!

Automobilet rullede bort under Viften og Hurraraab fra de tilbageblivende, og kørte hurtigt op foran Croftons Farm.

— Deres Søn havde ikke megen Lighed med Dem, da jeg første Gang saa ham komme kørende paa en Lastvogn paa Vej til Arbejdspladsen, sagde Enid til Hr. Dukane.

— Verden har handlet ilde med mig, sagde den unge Dukane. Men jeg vilde ikke gaa Glip af alt det, der er hændt, for en Million, tilføjede han og trykkede Enids Haand. . . .

XVI.
SLUTNING.

Den samme Aften efter Soupéen, medens Hr. Crofton underholdt sine Gæster paa den brede Veranda, gik de to Elskende gennem Haven ned til Bækken, som rislende banede sig Vej ud til Floden. Højt paa Himlen lyste Stjernerne klare og store, thi Maanen var endnu ikke staaet op. I Nord saas det dunkle, ubestemte Omrids af Silver Peak, knejsende som en Skildvagt med Issen tindrende af den evige, sølvhvide Sne. Over hele Dalen herskede der den yderste Fred og Stilhed, der kun blev afbrudt af Bækkens Rislen.

— Hvor alt dog syntes underligt nu! sagde Enid. Efter Overfaldet deroppe mellem Klipperne i Gaar Aftes, efter al denne Dags Spænding, Uvished og Strid! Du har sejret, Elskede, og Du havde Ret, altid Ret, i din Mistanke, dit Maal og din Stræben!

Dukane sluttede hende i sine Arme og kyssede hendes Læber og hendes Øjne.

— Det bedste af alt, jeg har vundet, er Dig! Vi vil gifte os og bo her indtil Bassinet er færdigt, men hvor vi end siden slaar os ned, skal vor Kærlighed altid være lige ny og lige trofast!

— Men en Gang imellem vender vi vel tilbage hertil?

— Ja, Vi vil da staa deroppe paa Bjerget og se ned over Bassinets store Vandflade og mindes alt det, som hændte paa dette Sted.

Hun smøg sig endnu inderligere ind til ham.

— Jeg vil altid elske Dig saadan som jeg bedst synes om Dig — træt og laset og medtaget. . . .

Den unge Mand sukkede.

— Jimmy Hemple er gaaet bort for stedse. Men Jimmy Dukane skal elske Dig langt varmere end Jimmy Hemple kunde gøre. . . .

Og Bækken, som lyttede til hans Ord, hviskede dem for sig selv paa sin stille Vandring mod Floden, hviskede baade disse Ord og mange, mange andre om Trofasthed og Kærlighed. . . . .

ENDE.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Paa denne Maade sank han dybere og dybere i Gæld, indtil han en dyster, regnfuld Morgenstund vendte tilbage til sin Bolig ved Duke Street med tomme Lommer og en overhængende Spillegæld paa 350 Pund. Nu maatte han erkende, at det virkelig saa galt ud. Han havde ikke Udsigter til at erhverve Penge paa andet end Spil, og saalænge han ikke havde betalt sin Gæld, kunde han ikke spille. Han sov ind med dystre Forestillinger og drømte kun om Penge.

Hans Farbroder, Lord Honnes, gamle Lord Bridgebournes ældste Søn, boede i Byen og i sin Fortvivelse besluttede Harry at spørge ham.

Lord Honnes havde nu baaret den Hæderstitel, som tilkom ham som eventuel Arving til Grevskabet Bridgebourne i 67 Aar og var for længe siden bleven træt af denne tomme Værdighed. Han havde aldrig næret nogen særlig Hengivenhed for sin Fader og den Smule sønlig Kærlighed han muligvis engang havde rummet i sit Hjerte var for længe siden forsvunden som Følge af den uhørte og egoistiske Maade, hvorpaa den gamle Adelsmand stadig hang ved Livet. Lord Honnes sad nemlig smaat i det og Lord Bridgebourne havde aldrig villet hjælpe ham.

Udsigterne var unægtelig lidet lovende for Harry, og da han var naaet til Porten og havde ringet paa Klokken, var han fuldstændig overbevist om ikke at blive hjulpen.

Lord Honnes gav ham en stræng Moralpræken om Ungdommens Fordærvelse i vore Dage og en hel Del Raad, men vægrede sig paa det bestemteste ved at give ham andet.

Den unge Mand gik nedslaaet derfra for at søge Hjælp hos sin Morbroder Percy Seaforth.

Oberst Seaforth var et Menneske af hel anden Støbning end Lord Honnes og her havde han Uformuenhed og ikke Mangel paa god Vilje at bekæmpe. Morbroderen havde sin Løn og ubetydelig Formue, og da han med disse sine temmelig begrænsede Indkomster allerede havde sikret sin Søstersøn en Aarsrente paa 350 Pund, havde han unægtelig gjort mere end sin blotte Pligt. Harry havde ingenlunde glemt dette, og han følte sig skamfuld ved Tanken om Morbroderens aldrig svigtende Hjælpsomhed.

Obersten var hjemme og hørte med Taalmodighed paa hvad Harry havde at meddele.

— Ja, min Dreng, sagde han tilsidst, det er kedeligt dette her, det kan ikke nægtes . . . . Du er min eneste Søsters eneste Søn, og for din salig Moders Skyld ved Du nok, at jeg altid er villig til at hjælpe Dig, saa vidt det staar i min Magt . . . og naar jeg nu siger, at jeg intet kan gøre, saa er det fordi jeg virkelig ikke kan . . . Du faar naturligvis din Aarsrente som sædvanlig, men den kan jeg ikke give Dig Forskud paa, af den simple Grund, at jeg ikke kan faa Pengene ud af Banken før ved Kvartalets Begyndelse.

Obersten lignede Don Quixote noget — det var en højsindet og varmhjertet, men noget træt og melankolsk Mand, som var blevet oversprunget ved adskillige Forfremmelser, og hvis Sind var bleven formørket, men ikke bittert af Bekymringer og Modgang. Havde Harry blot haft Mod til at sige ham alt aabent, vilde han sikkert have gjort en sidste Anstrængelse for at redde Søstersønnen. Men den unge Mand gjorde som de fleste andre unge Mænd i hans Stilling: han meddelte blot den halve Sandhed, og uden at være uærlig fremstillede han alt i lysere Farver end de virkelige Omstændigheder berettigede ham til.

Følgen blev, at han maatte gaa med uforrettet Sag. Et Par Timers Tid drev han omkring, hensunken i dystre Betragtninger; derpaa begav han sig træt og ligegyldig til Klubben. Der var i Almindelighed stor Forskel mellem det Selskab, som samledes der om Dagen og det der holdt til der om Natten. Dagmedlemmerne var meget agtværdige. Samtalen drejede sig ganske vist kun om Heste, men alle de nærværende var Storheder i Sportens Verden.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Hands up!

Tyskland: Fred! Fred!
John Bull: Åhnej, jag föredrar (foretrækker) att vänta tills bägge händerna kommer upp!

(»Søndags-Nisse«)

England (til Frankrig): Op med Hovedet, kære Ven, maaske har vi Held med os i 1917.

(»Fliegende Blätter.«)

— Saa vil vi sende nogle andre Fredsengle! (»Ulk«)

— Fandens osse, saa Vejen er lang i Aften! («Meggendorfer Blätter«.)

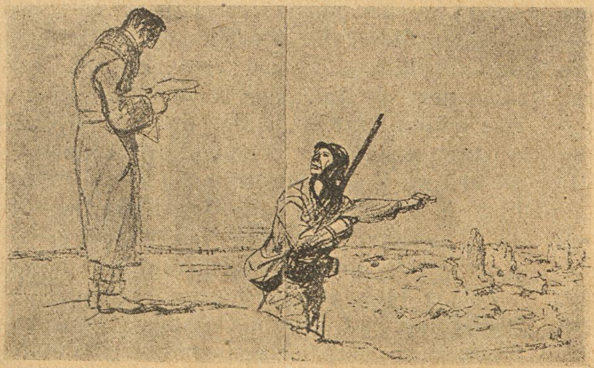

Den franske Soldat (til Præsident Wilson): — Hvad vilde Du sige, hvis det dér var New York?

(»Le Figaro.« Paris.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Maa je' be' om Ordet? —

Foredrag med Lysbilleder.

God By som Englænderen siger, naar han gaar om Bord i Morgenkaffen og Hip samt Hurra i Anledning af det stedfundne Nyaarskifte!

Naar je' ikke i længere Tid har sat mine Plader i Lugaffet her, skylles de' i nogen Grad den ikke ubekendte Omstændigkejt a' je' har sittet lidt — et Par Maanejer — aa luftet min moralske Habitus for Klausulforstoppelse for et højtanset Firma, der var me' i Bestyrelsen for Højres arbejdsløse Vælgerforening. Men der har jo inte været sønderlig Lerchesjov paa Knuttenborg, mens a' je' har voren under

Assessor Thorup

Som a' De ser, vis a' De altsaa ikke sover, saa ingfører je' hermed Lysbilleder i mine Foredrag som a' je' skal rejse Landet rundt mæ. Om Assessor Thorup vil je' bare sie', a' han æ en heldig Hotelvært mæ alt usolt hver Da uen Hensyn til Maksimalprisen som altsaa for maj ble' 2 Maaneder. Svamp derover.

Dyrfen køgen møgen myssen sollen vollen vir!

Sagen æ altsaa den, a' der som alle ve' er Borgergadefred paa Tinge. I. C. som a' der var saa polisk, a' Mælken i en Bøtte løb sammen, naar han bare nærmede sig — je' har personlig set en Lynafleder blive krøllet i Toppen, da han gik forbi — han er altsaa been en a' de stille i Landet. Der er ingen Konfegt i Posen, og je' har derfor slaaet mig paa *Prisforhøjelsen.*

Je' viser dem nu her et Belleje a' en a' Landets fortjenstfulleste Mænd nemlig

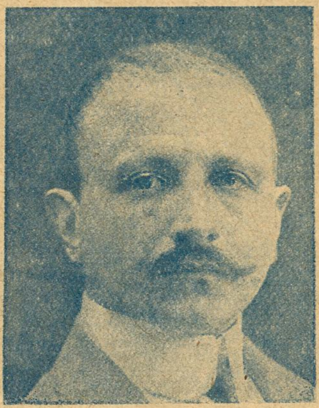

Benny Dessau

som var en af de første te' a' ligge paa, hvorfor han har mit fule Samtygge. Flink Mand helt igennem, Patriot lige te' Flaskehalsen mæ Krone paa.

En ennu mere fortjenstful Mand er selveste

Mester Ballin

Blaat Øje og 90 Procent! Go' Gang i Støvlesollerne uen Hensyn te' Været, Maksimalmand mæ Snørebaand. Han ka' lave den, Drenge! Smi Træskoene og pip i Fingrene, for han æ en a' de store i Nasjonen, og je' to' sæl Støvlerne a', da je' traadte ind te' ham og sa', a' je' var bleven engageret te' a' rejse Landet rundt at hæve ham aa Dessou i Folkets Øjne. Nu ska' je' altsaa ud paa Torné mæ d'Herrer aa je' har bare gort en lille Generalprobering hær i i Aften for a' prøve Virkningen. I mit næste Faaredrag ska' je' komme nærmere ind paa Enkeltheder aa bare bemærke a' hvis der er andre som ve' ha' Oret, saa har je Proptrækker.

Je' tellader mig da for denne Gang foreløbig a' slutte a' mæ a' anbefale mine Lysbilleder og a' propponere et Leve for de nævnde Patriotter som faneme maa slide haart i'et for at vi andre ka' ha' det godt!

De længe leve! Vov! Vov!

Storagrarer.

Kommer vort Land i Trængsel og Nød,
tegner det til at knibe med Brød —
saa love sin Hjælp og lade saa rar:
derpaa man kender en Storagrar.

Strænges saa Tiden, og høres det Krav:
Hold nu de Løfter, I éngang gav —
saa lyve sig fra den Velstand, man har:
derpaa man kender en Storagrar.

Bliver da Krigs- og Dyrtiden lang,
spores der trindtom Mangel og Trang —
saa hugge enhver Profit, man bli'r var:
derpaa man kender en Storagrar.

Gælder det om som Brødre at staa,
hjælpe hinanden store og smaa —
saa flaa sit Folk som den værste Barbar:
derpaa man kender en Storagrar.

Den paatænkte Naturfredningslov har vakt stor Opmærksomhed, og i forskellige Kredse ytrer sig forskellige Ønsker. Lægerne vil helst have *Sund*byerne fredet, Malerne interesserer sig mest for *Hvid*ovre og *Rød*ovre, alle Klokkere tænker kærligt paa *Taarn*by, de rare Møbellaanere lægger svært an paa *Sengeløse*, og Grundejerne kæmper som Løver for — *Lejre.*

— Ved Du, hvem det er gaaet mest ud over under Verdenskrigen?

— Næ. Ved Du?

— Ja — Tyskland og Østrig.

— Hvorfor de?

— Jo — for de har hele Tiden været *forbundne!*

Den stadige Sodamangel har bevirket, at der til industrielt Brug ikke kan skaffes Lud.

— Dette modsiger jo paa det kraftigste Paastanden om, at her er rigelig med Penge.

Ja — Sandheden er altsaa, at vi i Virkeligheden er Lud-fattige!

— Det er svært, saa de krigsførende i denne Tid trakterer hinanden med *Noter.*

— Ja, og Du skal se, hvordan de, hvis der bliver Fred, faar travlt med at præsentere hinanden *Nota'er.*

Da man forleden forhandlede i Landstinget om Nedrivning af Bygninger, begyndte P. Rasmusen at ævle op om Kvistetagerne. Da man Dagen efter i Borgerrepræsentationen talte om at forlænge Guldbergsgade, var han der straks igen med Kvistene. — Jo, er det ikke det, vi altid har ment om P. Rasmusen — at der er noget i Vejen med øverste Etage?

Vagabonden: Hm, naa det er en af de saakaldte Engle. Tja, jæ' ku s'gu osse ha væ't en Bengel. Men gu' ve', om de nu saadan futter rundt, disse Bengler, og mon de flyver her ned?
Jæ' er nu mest tilbøjelig til at tro, at de smører grøn Sæv' paa Enden og kører ned ad Regnbuen.

Tegning af K. F. Aalborg.

C. Petersen, Langgade. Vi har desværre glemt, hvad det er, Deres Længsel higer efter! Er det en lille Tegning, De har sendt os? Ak, da deler De Skæbne med et Par hundrede andre. Men det kommer!

AGGERBECKS
ÆGTE FINE
·IRIS·
forfiner·forskönner·bevarer Huden
Allesyndlingssæbe

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 x

FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift. Telf. Nora 1799 x
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe. 14 Karat fra 6 Kr., 18 Karat fra 8 Kr. **Carl Sørensen**, H. C. Ørstedsvej 39 C.

THEILGAARD PNEUMATIC
„PILE-MØNSTRET".

Maanen er hvid
og blændende hvid Hud faar enhver, der daglig bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe.
Faaes overalt à 35 Øre Stk.

Th. Thomsen, Østergrave, Randers. Tegnet af S. Christensen.

E. Hardt, Kallundborg. Vi faar nok ved Lejlighed Plads til den smukke Dame.

Barber P., Randers. Deres lille Tegning skal blive benyttet.

Jomfru Anegade, Aalborg. »Mutter og jeg« egner sig ikke rigtig for »Ravnen«.

Tegning af Kaj S. Aarhus.

SVINEHUND.

Bonden (ved Billetkontoret paa Banegaarden i en Landsby): Hvor møjet koster 'et for et Svin?
Assistenten: 50 Øre.
Bonden: Naa, hvor møjet for en Hund?
Assistenten: 35 Øre.
Bonden: Godt, saa kør je' som en Swinhund!

Kaj Hansen.

En Togfører ved en lille Privatbane kom hjem en Aften med 5 dejlige Ænder. Da hans Kone forundret spurgte ham, hvor han dog havde dem fra, svarede han: Jo, ser Du, Mutter, af forskellige Grunde kører vi kun langsomt, og saa fandt vi paa at udkaste Medesnore med store Franskbrøds-Klumper; saa kom Ænderne fra Bøndergaardene og slugte Lokkemaden, og vi halede dem op i Toget! Paa den Maade skaffede vi os et ekstra Dyrtids-Tillæg!

Dommeren (til Indbrudstyven): Hvor stor var Stenen, som De slog Ruden ind med? Var den af Størrelse som min Haand?
Tyven: Næh, den var større!
Dommeren: Som begge mine Hænder maaske?
Tyven: Næh, den var større!
Dommeren: Som mit Hoved da?
Tyven: Den var maaske nok saa lang, men saa tyk som Dommerens Hovede var den nu ikke!!

C. K. Rasmussen Aarhus.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 50 og 65 Øre

Tegning af Harald Jordan.

Thorvald blev pludselig syg, kom paa Hospitalet og blev opereret for Blindtarmsbetændelse. Da han vaagnede efter Bedøvelsen, spurgte han, hvad der var lavet med ham..

Lægen: Vi har taget Deres Blindtarm.

Thorvald: Det er min Tarm! Hit med den, Din Slagter!

Lægen: Den ligger i Spiritus.

Thorvald: (saligt mumlende) Naa, saaledes! Ja, det er noget andet — saa er jeg mere rolig!!

Aarsag — Virkning.

Fru Lulu: Din ny Hat gør Dit Ansigt kortere, end det er i Virkeligheden.

Fru Susse: Det var da pudsigt! Min Mands Ansigt blev meget længere, da han saa den!

Natteravne.

Den ene: Synes Du ikke, at det kunde være paa Tiden at gaa hjem og lægge sig?

Den anden: Aa, vent nu lidt — man sover alligevel ikke den første halve Time!

Landliggeri.

Et Blad udsatte en Præmie til den, der kunde give den bedste og mest kortfattede Beskrivelse af et ideelt Sommeropholdssted.

Følgende Skildring vandt Prisen.

5 Gæster.

3 Pianoer.

4 unge Damer, der studerer Sang.

9 Grammofoner.

6 Buldogger.

1 ung Mand, der lærer at spille Basun.

7 Sladresøstre og 1 Amatør-Tenor.

Kunstneren.

Den debuterende Sanger gjorde sig de vildeste Anstrængelser for at »slaa igennem«, og da hans tre første Numre var forbi og han sveddryppende kom ud i Kulissen, slog Direktøren ham paa Skulderen og sagde:

— Det er meget godt — men vil De nu gaa ud paa Gaden og synge, til De har drevet den undslupne Del af Publikum tilbage!

Hos Tandlægen.

Da Tanden var trukken ud, forlangte Lægen 8 Kroner.

— Jamen, De sagde jo, at det kun kostede 2 Kr.!

— Ja vist ja, men De skreg saa højt, at De skræmte tre andre 2-Kr.s Patienter bort fra Venteværelset!

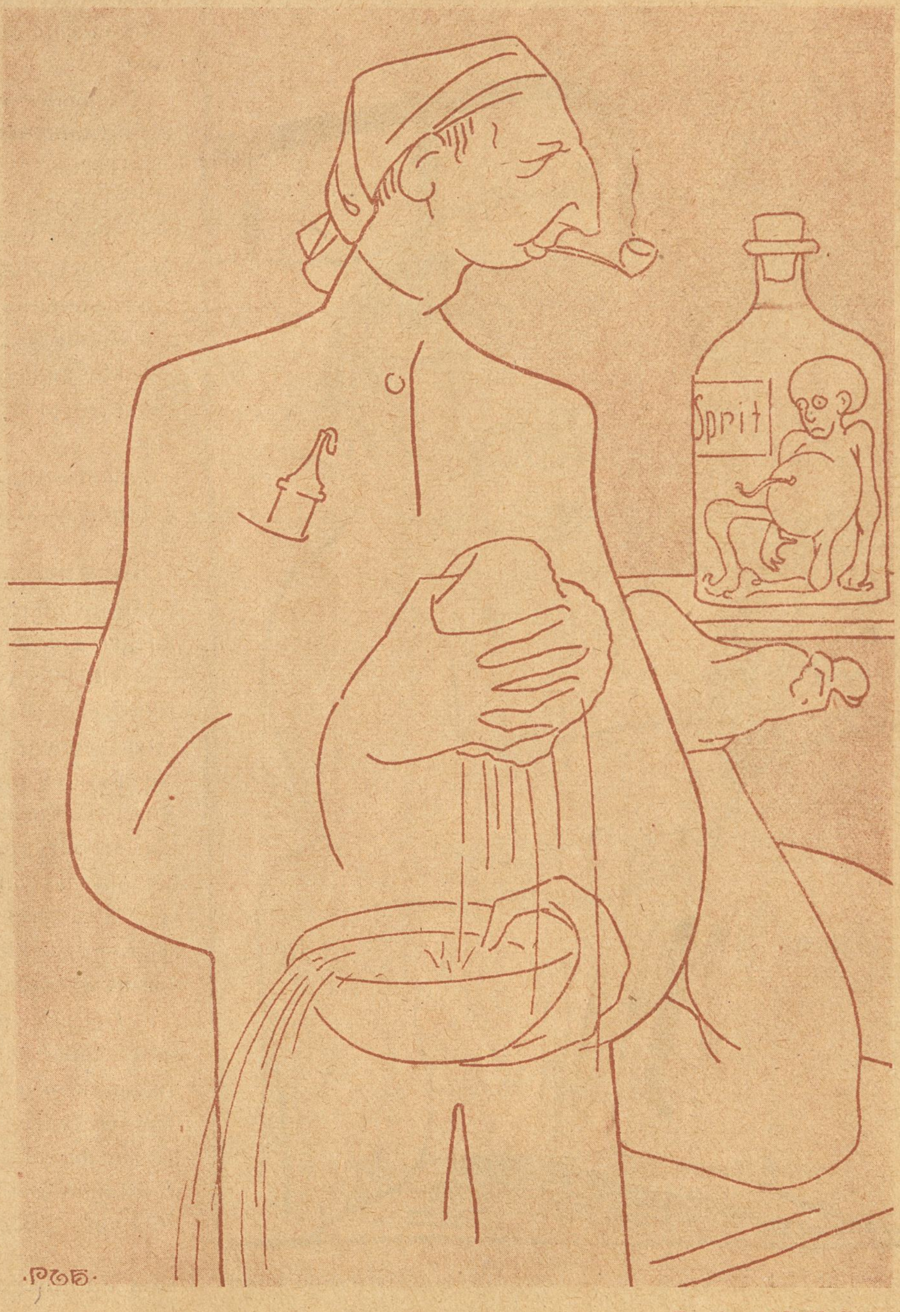

Tegning af P. V. Hansen.

Fødselsstiftelsens ny Reservelæge, Dr. Gammeltoft, ved Menneskets Fremkaldelse. (Bispebjerg Hospital).

Fodbold-vild!

— Hvad Paaskud gav Du Chefen for at slippe afsted til Matchen?

— Jeg sa', at min Kone maatte ha' mig hjemme for at hjælpe til med Flytningen.

— Den var god.

— Det bedste er, at det er sandt. Og saa telefonerte jeg hjem til min Kone og sa', at Chefen vilde ikke gi' mig fri.

Krigshumør.

Ved et Kafebord i Basel sad en Dag en schweitsisk Soldat og nød en Forfriskning; en Del af hans Kamerater sad ved et andet Bord. En civil Tysker sluttede sig til Soldaten, og en Samtale kom i Gang.

— Vilde De skyde paa Tyskerne, hvis de trængte over Schweits Grænser?

— Nej, det vilde jeg absolut ikke gøre! svarede Soldaten.

— Opvarter! raabte Tyskeren — en Flaske af den bedste Rødvin og en Bøf til denne udmærkede Soldat! — Og Deres Kamerater derovre, vilde de heller ikke skyde paa Tyskerne?

— Nej, det kan der ikke være Tale om!

— Opvarter! 10 Flasker god Vin til Soldaterne!

Under stor Glæde blev der spist og drukket og man passiarede hyggeligt om Krigen.

Tilsidst spørger Tyskeren sin Soldater-Ven:

— Men hvorfor vil I nu ikke skyde paa Tyskerne?

— Fordi vi er ved Musiken! svarede Soldaten.

Monopol.

Hvad er Monopol? Det kan Sam tale med om. Han havde haft Ferie, og da han kom tilbage, sagde hans Chef opbragt:

— Jeg hører, at De har gjort Kur til Mabel Green ude paa Landet, da jeg ikke var der.

— Langtfra, svarede Sam forskrækket. De tager fejl — det er Søsteren, jeg har gjort Kur til.

— Det forandrer ikke Sagen, raabte Chefen — Jeg har et godt Øje til dem begge to!

Tidens Tegn.

Konen: Dine Støvler er igen bundløse, Mand, det er vel bedst jeg bringer dem til Skomageren og faar dem gjort i Stand.

Manden: Hvorfor til Skomageren? Bring dem hellere til Bogbinderen, det bliver dog alligevel Papsaaler, der kommer under.

En Fremtidsbegivenhed, som næppe er langt borte.

Tegning af Emil Poulsen

— Mutter! Den kvindelige Skorstensfejersvend har været her!

Ikke alene Afholdsfolk men **alle**, der ønsker ekstraktrigt og skattefrit Øl, forlanger

De forenede Bryggeriers **Krone Lagerøl** og **Krone Pilsner**

Tyven.

Til at begynde med var den Sag, om hvilken Hr. Michael Tissier henvendte sig til mig ganske hverdagsagtig og lige til. Han var stor Købmand i Konfektion ved Rue de Rivoli. Han fortalte, at han i den senere Tid havde mærket, at der gik Svind i hans Pengeskab, og han søgte min Hjælp for at opdage Tyven.

— Hvem mistænker De? spurgte jeg.

Han tænkte sig om et Øjeblik.

— Der er, saa vidt jeg ved, kun to, der kender Mekanismen, jeg og — min Kasserer Arthur Micalli.

— Da synes jeg ikke, man behøver at søge længe, sagde jeg.

— Hvis det var *saa* let, havde jeg ikke henvendt mig til Dem, Hr. Gabet!

— Mistænker De ham da ikke?

— Han *kan* have Skinnet imod sig, men jeg kan umuligt tro det, sagde Tissier.

— Lad os da søge et andet Sted, sagde jeg.

Jeg spurgte Tissier ud om hans Forhold. Han havde i de sidste fem Aar været Enkemand og boede sammen med sin Datter, en lille beskeden Pige paa femten Aar; hendes gamle Guvernante og to Tjenestepiger var fuldkommen uvidende om hans Forretninger.

— Har De ikke flere Børn?

Han rynkede Øjenbrynene.

— Jeg forstaar, hvad De mener, sagde han og sænkede Stemmen. Der er adskillige Fædre i vor Tid, som bestjæles af deres egne Sønner. Den Skam er mig i det mindste besparet. Jeg *har haft* en Søn. Jeg har ikke mere nogen.

Jeg førte Samtalen hen til Kassereren igen.

— Micalli er Ærligheden selv, forsikrede hans Chef. Han var min Faders Fætter og har altid fulgt mig. Jeg tror, at han betragter mig som sin egen Søn: han er ikke min Underordnede, han er mere Slægtning — ja en virkelig Ven. Ungkarl som han er, fører han det mest tilbagetrukne Liv. Hvor skal man kunne mistænke en halvfjersaarig. . . . .?

— Saamænd. Hvad tror De selv?

— Jeg er kommen til Dem for at faa den Skygge af Mistanke fjærnet, som jeg ufrivillig nærer mod ham. Jeg lider derunder.

— Og hvis han mod Deres Formodning . . . .?

— Ja saa skal han afleveres til Politiet!

Disse Ord afspejlede hele Hr. Tissiers Karakter. Han var en Despot, men personlig, iskold og retskaffen.

Samme Dag foregav jeg et Ærinde i Hr. Tissiers Forretning for at se nærmere paa den gamle Kasserer. Det var en dejlig gammel Mand, høj, mager, med et velvilligt Udseende, og med et hvidt Halstørklæde som en gammel Prokurator fra det forrige Aarhundrede. Alderen havde bøjet hans Ryg og bleget hans blaa Øjne bag de store Briller, men Trods alle Rynker saa hans Ansigt ungdommeligt ud.

Et behageligt Udséende er imidlertid ingen sikker Vejviser i et Tilfælde som dette. Jeg besluttede at følge efter ham, naar han forlod Forretningen. Han tog en Bil, hvilket syntes mig stride mod sparsomme Vaner, og holdt udenfor en Delikatesseforretning. Der købte han et Dusin Østers, en Høne og en Annanas. Dette var ganske vist ingen Bevis paa, at han var en Tyv, men sandelig heller ikke Bevis paa, at Micalli levede tilbagetrukken og spartansk, som hans Chef havde fortalt.

Derefter steg han atter ind i Bilen og for hjem til Montmartre. Huset, i hvilket den gamle Kasserer boede, saa faldefærdigt ud — det var alt, hvad min første Undersøgelse bragte.

Næste Dag bevæbnede jeg mig med et Stafeli og en Æske Farver og stillede mig udenfor det gamle Hus.

Bagved mig lød pludselig en Stemme. Jeg saa mig om og opdage i en Dynge af Slyngroser Portnersken i Selskab med sin Kat ved et Kaffebord.

Jeg forklarede for den lidt svære Dame, at jeg var Maler og bad om jeg maatte faa Lov at gøre en Studie af dette Hus med Have. Saa stak jeg en Francs i hendes Haand, hvilket foranledigede hende til at behandle mig særlig venligt. Jeg haabede, at hun vilde tale om Beboerne, og blandt disse navnlig om Micalli, men det blev der ikke noget af, hun forsvandt i Portnerboligen, og jeg saa hende ikke mere.

Lige med et opdagede jeg paa første Salen Micalli i Vinduet. Han lukkede Vinduerne op og gjorde Tegn til nogen indenfor.

Lidt efter kom en ung Dame tilsyne.

— Aah, tænkte jeg, nu begynder jeg at forstaa . . .

Jeg betragtede den unge Kvinde, som var meget smuk, skønt hun saa bleg og træt ud.

— En saadan gammel Hykler, tænkte jeg, idet jeg samlede mit Malerstads sammen. Jo, det var just en Olding med beskedne Vaner! Høne, Annanas og en smuk Kvinde! Jeg tror, at det vil overraske Tissier!

Han blev det ogsaa — han kunde umulig tro min Beretning. En Time senere ringede vi paa hos Hr. Micalli. Vi hørte Hvisken gennem Døren, men denne forblev lukket.

Da hævede Tissier Røsten:

— Luk op, Micalli, sagde han, jeg ved meget godt, at Du er hjemme, og jeg vil tale med Dig!

Skridt nærmede sig, og Døren blev aabnet af den gamle Kasserer.

— Hvad ønsker Du? spurgte han tørt.

— Tale med Dig et Øjeblik i denne Herres Nærværelse, han er *Detektiv*. Du forstaar.

Kasseren sagde med største Ro:

— Vær saa god og træd ind, mine Herrer.

Han gik foran os ind i Spisestue, hvor der var dækket to Kuverter. Han begyndte straks:

— Du har altsaa opdaget at jeg har stjaalet af Kassen?

Tissier blev saa overrasket, at han ikke straks kunde svare.

— Du tilstaar altsaa, at Du er en Tyv, sagde Tissier.

— Tys ikke saa store Ord. Jeg er ikke alene her.

— Ganske rigtig, jeg har mærket, at Du ikke er ensom længere.

— Du vil vide for hvis Skyld jeg stjal. Gaa ind, men saa stille som muligt.

Det lød meget mystisk.

— Vær saa god og træd nærmere, De ogsaa, Hr. Detektiv, sagde Kassereren ironisk.

Jeg nærmede mig den aabne Dør til et Værelse, som laa i Halvmørke. I det ene Hjørne stod en tom Vugge, og ved Væggen en Seng. Ved denne Seng sad den unge Kvinde, jeg havde set i Vinduet.

— Nu skal Du faa Dit Ønske opfyldt, Tissier, sagde den gamle Kasserer. I den der Vugge døde Din Sønnesøn, André, for otte Dage siden. Den Dame der er Din Svigerdatter, som Du aldrig har villet kendes ved.

I Sengen ligger Din Søn, Pierre. Han har været farligt syg og er endnu ikke uden for Fare.

— Pierre, udbrød Tissier med rystende Stemme . . . . i denne Tilstand.

— Hvis Du var kommen før, havde Du set ham i døende Tilstand, sagde Micalli strengt. Da jeg fandt de tre, var de ved at dø af Sult. Og da det var Din Pligt at drage Omsorg for dem, var det, at jeg aabnede Dit Pengeskab og tog de Penge, som var nødvendige. Men jeg forbyder Dig at kalde mig Tyv.

— Tilgiv mig, mumlede Tissier og græd over sin Søns afmagrede Haand.

Michael Tissier, som havde været ærgerrig for sin Søns Regning, havde ikke villet give sit Samtykke til hans Giftermaal. Faderen havde helt og holdent brudt med ham. Den unge Mand, som var opdraget i Luksus, havde forgæves søgt at bryde sig en Bane, og han vilde være gaaet under, hvis ikke den gamle Kasserer var kommen til Hjælp.

Tissier gik *ikke* til Politiet — han velsignede sin gamle Kasserer for hans Tyveri!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel. Concert hver Aften. **Harald Hansen,** Telf. 10392.

Laurits Byrge,
Forenings- & Selskabslokaler.
Selskaber indtil 170 Kuverter.
Baade større og mindre Lokaler.
Dansk Arbejder Loge,
Blegdamsvej 26. Telf. 6405.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Calcium Carbid.
H. Gabe. Monradsvej 13. København F.

Møbler
Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.
CHRISTOFFER LARSEN
75 Godthaabsvej 75.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

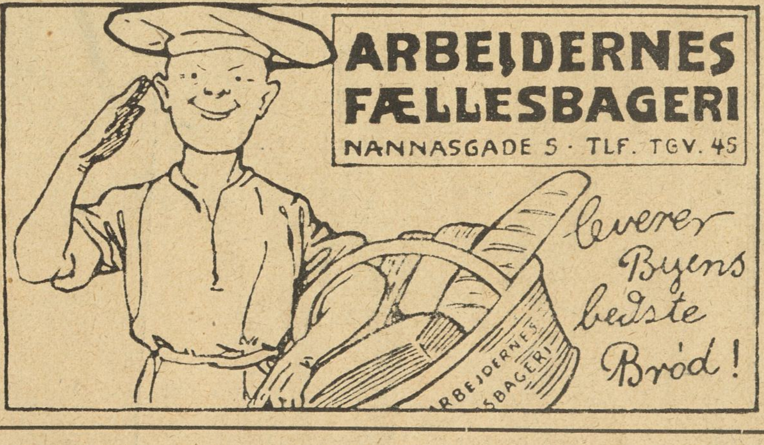

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49. Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Bliver der Fred —?

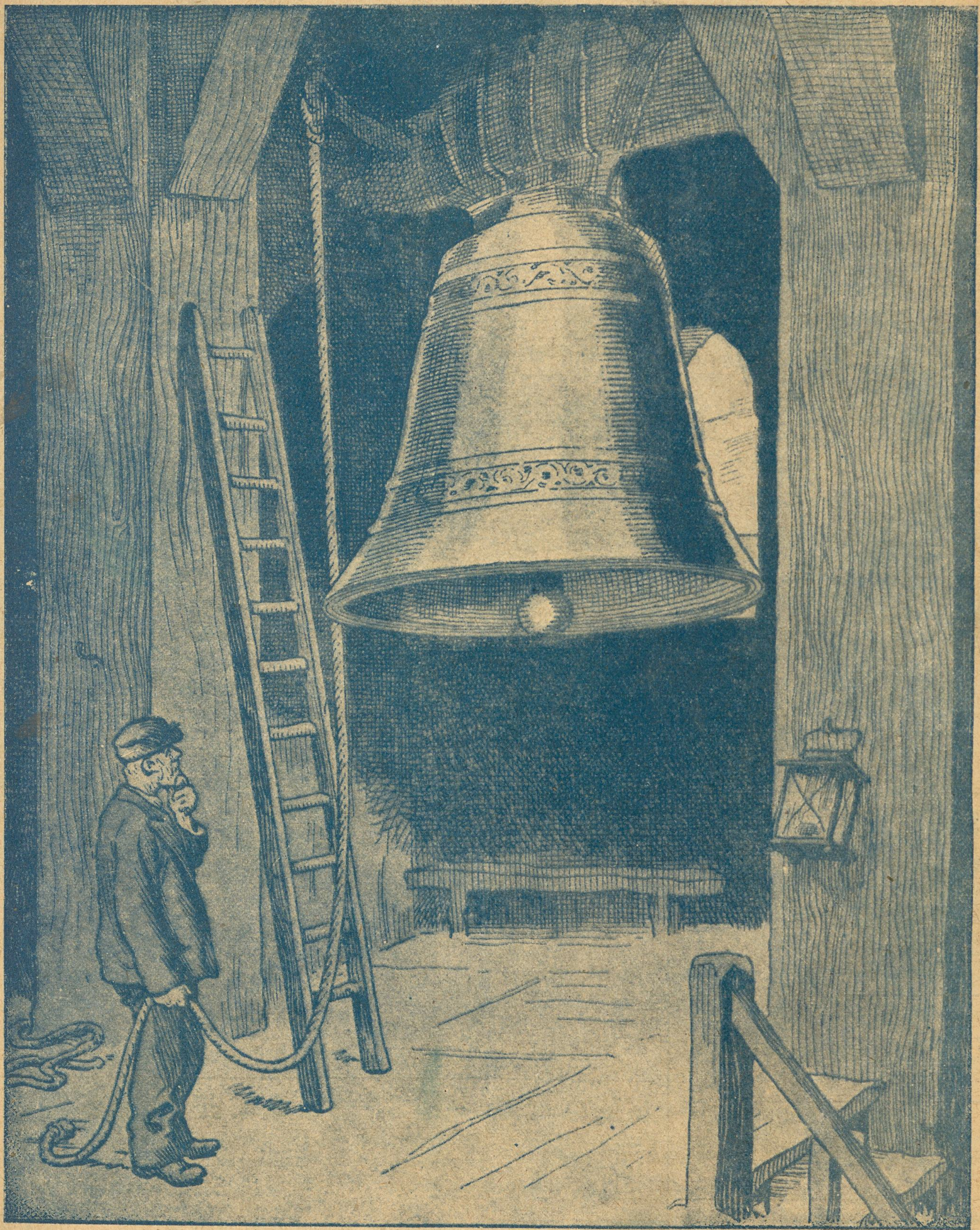

Han har købt sig et dejligt Tov, og han lytter
efter Fredssignal nede fra Jorden.
Men til Kirkens Top som til de lave Hytter
lyder bestandig kun Kanoners Torden.

16 Sider VINTER-NUMER **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 5. Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 1. Februar. 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf

Om lidt flyr, de nedad i en susende Fart,
kaade som flyvende Svaler.
. . . Hvem, der faar deres Hjærte, er mig ikke klart,
men Isen faar deres Haler!

Køsters Mavebitter

Svane-Apotheket

god **Randers** velsmagende

Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

W. Bähncke & Co.

Assurance.

Niels Juelsgade 3.

Telf. Central 128 og 129.

Vadskeriet „Ventegodt"

Brønshøj L.

Tlf. Brønshøj 94 og 96

Lufttørring.

LYSÆGTE

FIONA KRONE-TAPET

GARANTI FOR HOLDBARHED

·FIONA· SKINDERGADE 27

Calcium Carbid.

H. Gabe, Monradsvej 13. København F.

Wilsons Gummivarelager

12, Gothersgade 12.

Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Køb RAVNEN

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/s De danske Vin- & Konservesfabrikker

I· D· BEAUVAIS

M· RASMUSSEN

KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

ARBEJDERNES FÆLLESBAGERI

Prøv

vort udmærkede

Sødmælks Franskbrød.

Pris

10 Øre.

Faas hos vore Forhandlere.

Tegning af Ebba Ebbesen.

Damen: Betyder det noget, naar man falder den første Gang i det nye Aar!
Herren: Det kommer an paa, hvilken Herre, der hjælper Dem op!

Et Plaster paa Saaret.

— Vi skal vel ha' et Glas Øl?
Han tværet en Haand over
Panden,
rettede paa sin Haartjavs:
— Altsaa Petra . . . . er rendt
med en anden.

Kammeraten tog sig en Slurk,
pusted' betænksomt i Skummet.
Der blev valset paa Grammofonen.
Et Kor af Matroser brummed'.

Kammeraten tog atter en Slurk,
mumled' medynksom: For
Fanden,
og mente: fortæl dog lidt mere.
— Well, Petra var rendt med
en anden.

Se, det var hele Historien.
Den kosted' saa mangen en Bajer.
Paa den blev der Slagsmaal
i Nyhavn,
hvori den *besvegne vandt Sejer*.

Vilhelm Bergstrøm.

„Snefnug".

»Skal det være Gilde, saa lad det være Gilde,« sagde Konen, hun stegte den anden Sild.

*

Intet Dyr er saa trofast som Lusen, den følger sin Husbond i Graven.

*

Unge Mennesker gør ofte Forsøg paa at springe op til det Standpunkt, som de bare kan vokse sig til.

*

Der er flere Mennesker, som bliver dum af Fordele, end der er Mennesker, som bliver klog af Skade.

*

Med Undtagelse af Mænd og Kvinder hader alle Mennesker Hykleri.

*

Ønsker Du Venner, saa skaf Dig en mægtig Fjende; saa faar Du hundrede Venner: hans Modstandere.

Hvormeget et Automobil koster en Gullaschbaron om Aaret, kan først bestemmes, naar han faar Lægeregningerne.

*

»Aa, go'e Herre, giv en Skærv, jeg har gaaet saameget igennem! sagde Tiggeren, og han havde Ret, for han var gaaet igennem hele Gothersgade.

*

Da Fru Pastoren inspicerede det landlige Husholdningskursus, blev hun meget indigneret over, at en af Retterne kaldtes »Kys«. Da Pastorinden næste Gang ankom, var Rettens Navn forandret til »Lørdagsmad«.

*

Sort mod Sort, sagde Fanden, han slog sin Oldemor i Enden med en Jydepotte.

*

Smukke Koner i Vinduet og unge Duer paa Taget er gerne udi Fare for Pileskud.

Farvel Januar!

Du Bjørnemaaned med Kulde og Ve og Klang af Kanernes Bjælder, Du Sut blandt de Tolv, hvis Solskin og Sne Du sammenpresser og hælder i svære Portioner ned over Kvist og i Kælder.

Godt at Du svandt — din Sortie var som sædvanlig komplet elegant: Du hævded Dig hvast og skar dybt i vor Sjæl; med »10 Graders Bast« bandt Du fast os frysende Stakler til din isnende Pæl.

Du fik Kullet sat op i en »antagelig« Pris og Brændet selvfølgelig ligevis; vor Skøjteforenings Talprotokol blev svulmende stor og takker Dig tusindfold, mens Smaakaarsfolk banker de valne Hænder og ønsker Dig Pokker i Vold!

Farvel Januar, Du hvide Czar, forfrosne Barbar og Sne-Agrar — November er jo din Far og December din Mor. Vil Du ikke hilse den gamle Nar og give hans Mutter to venlige Ord: Et Ønske vi har — snarest at blive af med deres Sønnesøn, *Februar!*

P. R.

De forenede Bryggeriers **Central Hvidtøl og Skibsøl**
forlanges udtrykkeligt - fordi det er bedst.

„Hiv og Sving søger Arbejde".

Tegning af Emil Poulsen

En ny og morsom Serie for Ungdommen.

Cand. philos. Wm. I. Schmidt:

Forholdet mellem
Mand og Kvinde.

En interessant og almenfattelig Skildring af Kærligheden.

Bogen er paa ca. 300 Sider. Trykt paa fint, svært Papir og sælges kort Tid direkte fra Forlaget for kun

2 Kr. 50 Øre

Forholdet mellem Mand og Kvinde — dette evig unge, evig aktuelle Emne — forsøger Forfatteren i denne Bog at behandle og analysere ud fra Naturens og den sunde Fornufts Synspunkt.

Der findes vel næppe noget Omraade, hvorpaa der hersker — eller i hvert Tilfælde indtil den nyeste Tid har hersket — saa megen skæbnesvanger Uvidenhed. Dette er saa meget mere beklageligt, som man uden Overdrivelse tør sige, at intet Spørgsmaal fortjener større Interesse end netop dette: De to Køns Stilling til hinanden. De færreste af os tænker paa, hvor inderligt et sundt udviklet Følelsesliv er knyttet til saa godt som alle Forhold her i Livet, og dog er det saaledes, at næsten al sand Glæde, Foretagsomhed, Energi og Livslykke har sit Udspring og henter sin stadig fornyende Kraft ud af den Vekselvirkning, der til Stadighed finder Sted mellem de to Køn.

Bogen er skrevet i et klart og letfatteligt Sprog. Den giver Besked om alt og nævner alt ved rette Navn. Den vil blive læst med levende Interesse af Alle, men særlig for Ungdommen maa den siges at være af uvurderlig Betydning. Lad ikke den unge Mand eller Kvinde af ren Uvidenhed overtræde de af Naturen en Gang foreskrevne Love, en Overtrædelse, der senere i Livet kan blive Kilden til uberegnelig Sorg og Ulykke, men giv Ungdommen Lejlighed til i Tide at lære og forstaa Forholdet mellem Mand og Kvinde, thi det er jo dog den Grundsten, hvorpaa alt Samfundsliv hviler.

Bogen bestilles direkte hos Forlaget ved Indsendelse af nedenstaaende Kupon. Den leveres en kort Tid — saalænge Oplaget strækker til — for den billige Pris af 2 Kr. 50 Øre plus Porto, mod Efterkrav.

Mac Dowell: **Day Dream.**

Indholdsfortegnelsen:

Hvorledes Mennesket udvikles.
Mandens og Kvindens Legemsbygning.
Kønsorganerne.
Kønsdriften og Kønsmodenheden.
Kønsdriften og Kærligheden.
Kærligheden og Samfundet.
Menstruation. — Kønsforstyrrelser. — Kønssygdomme.
Aarsagerne til kønslige Forstyrrelser.
Spørgsmaalet om en Kønsmoral.
Kønsdriftens Styrke og Beherskelse. Vanskeligheden ved at moralisere. Den absolute Afholdenhed.
Ægteskabets Oprindelse.
Monogami og Polygami.
Ægteskabet som lovordnet Institution.
Statens Indgriben i Kønslivet.
Ægteskabet og Kærligheden.
Prostitutionen. Dens Aarsager og Virkninger i Samfundet.
Prostitutionens Historie. Offentlig og hemmelig Prostitution.
Forplantningsdriften og Forplantningsønske. Forplantningens Undgaaelse.
Statens Regulering af Forplantningen.
Svangerskabet og dets Kendetegn. — Hygiejniske Forholdsregler under Svangerskabet.
Æggets Udvikling. — Normal Fødsel. — Abort. — For tidlig Fødsel.
Barnet. — Barselsengen.
Samlivet og Omgangen i Ægteskabet. — Forskrifter for Nygifte.
Kønsdriften i Forhold til Arbejde, Adspredelse, Levemaade og Sundhed.
Agtpaagivenhed overfor venerisk Smitte.
Kønslivets Betydning for Slægtens Forplantning.
Kønslivets Problem.
Afslutning.

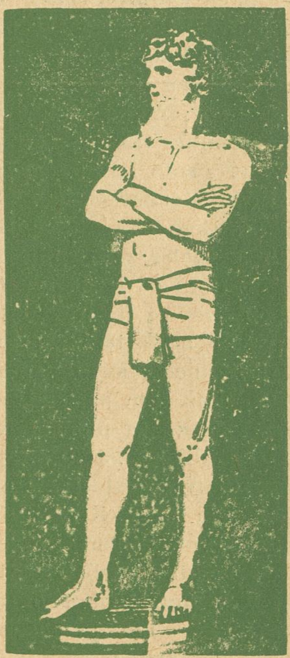

John Børjeson: **Svømmeren.**

Skandinavisk Kunstforlag,
Strandboulevarden 27.
København Ø.

BESTILLINGSSEDDEL — Ravnen.

Udklippes og sendes til:
Skandinavisk Kunstforlag
Strandboulevarden 27 — København Ø.

Undertegnede ønsker sig tilsendt mod Efterkrav .... Ekspl. af »Forholdet mellem Mand og Kvinde« til den nedsatte Pris: 2 Kr. 50 Øre plus Porto.

Navn: ....

Adresse: ....

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Kaptajn Heaton, Klubbens Ejer stod sig godt med alle Gæsterne. Det var en midaldrende velvoksen, altid smilende Mand. For Øjeblikket sad han bekvemt tilbagelænet i sin sædvanlige Lænestol i Rygeværelset, sysselsat med at gennemse en Sportstidende, medens han vederkvægede sig med en fin Cigar og et Glas Vermouth.

Harry Wynne kastede sig i Stolen ved Siden af ham og nikkede dystert som Svar paa Kaptajnens venlige Hilsen. Kaptajnen betragtede sin unge Ven bag Avisen, og hans erfarne Blik gennemskuede straks uden Vanskelighed Situationen.

Han slap sin Avis:

— De har vist haft Uheld i Aftes, ikke sandt? spurgte han.

Hans Tone var venlig og deltagende og virkede velgørende paa Harry, som i denne Stund trængte til Deltagelse.

— Et Satans Uheld — svarede han i en Tone, som han forgæves forsøgte at gøre ligegyldig.

— Ja, men ved De hvad, gentog Kaptajnen i en Verdensmandstone, De skulde lade være med at spille, De er ganskevist ret flink dertil efter Deres Alder, men det siger sig jo af sig selv, at De ikke kan hamle op med saadanne Fyre som Puckel og Langben.

Det var en af Femaarsklubbens smaa elskværdige Ejendommeligheder, at næsten ethvert af dens Medlemmer var forsynet med et mere eller mindre rammende Øjenavn. Onde Mennesker vil maaske paastaa, at ingen Mand, som har Agtelse for sig selv, gerne lader sig kalde ved et grimt Øjenavn, lige saa lidt som han selv vilde brændemærke en anden med det; imidlertid forholdt det sig saaledes, at Klubbens Medlemmer ikke var strænge i den Retning.

Den Herre, som i Klubben gik under Navnet Puckel, hed i Privatlivet Herbert Whale, tidligere Forretningsmand i City, men nu udelukkende Spiller. Han var ikke i Besiddelse af nogen Dannelse, men spillede fortræffeligt Billard, og var ved Siden heraf en ivrig Sportsmand. Man betragtede ham i Klubben som en ligefrem og hæderlig Mand; men en og anden vidste at fortælle, at han ved forekommende venskabelige Laanetransaktioner gerne tog 100 Procent, og der var endog dem som paastod, at han, naar han ansaa Sikkerhedsstillelsen for mindre god, kunde tage 200 af ren og skær Tjenstvillighed. Han var forøvrigt altid i Besiddelse af Penge og syntes at eje ubegrænsede Hjælpekilder.

Langben var en vis Kaptajn Charles Bolder, nær beslægtet med en af Landets fornemste Familier og forøvrigt i Besiddelse af en utrolig vidtstrakt Bekendtskabskreds, saavel indenfor den fine Verden som indenfor den saakaldte Halvverden. Han var uerstattelig, naar det gjaldt om at skaffe aristokratiske Navne paa Indbydelseslister til Kunstnerkarnevaller og lignende Foretagender, og hans Held i Kortspil grænsede til det fænomenale.

Hvis en anden havde udmærket sig paa lignende Vis, vilde det utvivlsomt have givet Anledning til Bemærkninger.

— Hvorfor skulde jeg ikke kunde maale mig med dem? spurgte Harry uskyldigt som Svar paa Kaptajnens Bemærkning. Uheld kan jo enhver have, men hvis jeg havde faaet saa heldige Kort som Langben havde i Gaar Aftes, saa vil De vel ikke paastaa, at jeg ikke havde kunnet vinde? — Det vilde jeg sikkert have gjort.

— Enhver faar sin Del af Heldet, naar han bare holder tilstrækkeligt længe ud. Kunsten er at forstaa at udnytte sit Held, sagde Kaptajnen.

— Ja, bare det nogensinde var kommet mig i Hænde, saa skulde jeg nok have forstaaet at benytte mig deraf, sagde Harry med et fortvivlet Udtryk.

Derpaa sænkede han Stemmen og flyttede sig nærmere til Kaptajnen. — Oprigtigt talt, sagde han, saa sidder jeg forfærdelig i det, jeg ved slet ikke hvordan jeg skal klare mig ud af denne Knibe.

— Lad os ikke tale om det herinde, svarede Kaptajnen. Gaa ind i mit Værelse, saa skal jeg straks komme.

Harrys Sjæl oplystes pludselig af en Straale af Haab, og han sendte Heaton et taknemligt Blik.

Derpaa rejste han sig og forlod Værelset. Nogle Minutter senere befandt han og Kaptajnen sig under 4 Øjne.

— Hvormeget er det?

— 350.

— Og alt det mistede De i Gaar?

— Ja men . . . . og desuden nogle rede Penge.

— Hvem skylder De dem til?

Spørgsmaalet var i Virkeligheden unødvendigt, thi Kaptajnen kendte det hele lige saa vel som Harry selv.

— Ja, for at sige Sandheden. — Harry saa genert ud — saa laante jeg Pengene hos Markøren og gav ham mit Æresord paa, at han skulde faa dem igen i Morgen tidlig.

— Av, av, sagde Kaptajnen. Det var slemt. Det var slemt. Og har De talt med Deres Familie om det?

— Ja — — jeg var hos gamle Honnes i Morges, men den gamle gerrige Fyr vilde ikke laane mig en Penny. Jeg kommer netop fra Oberst Seaforth. Han havde gerne hjulpet mig, hvis det havde staaet i hans Magt — men han sagde mig rent ud, at det var ham aldeles umuligt. At gaa til Lord Bridgebourne hjælper ikke det ringeste. Jeg ved, at jeg engang kommer til at arve lidt efter ham, men hvis jeg bad ham hjælpe mig nu, gav han mig ikke en Penny.

Det er ikke umuligt, at Harry nærede et svagt Haab om at hans Slægtninges klingende Navne vilde gøre et fordelagtigt Indtyk paa Kaptajnen; men denne fløjtede blot melankolsk, medens han trak Øjenbrynene i Vejret med et Udtryk, som syntes at antyde, at han fandt Situationen betænkelig.

— Tror De — tror De, at De skulde kunne hjælpe mig, Heaton? spurgte Harry tilsidst med Fortvivlelsens Mod. Det vilde være meget venligt af Dem.

— De skal vide, at jeg oprigtigt talt ikke tror, at jeg gjorde det, selvom jeg kunde, sagde Heaton. Mine Hjælpekilder er temmelig begrænsede, som De nok kan tænke Dem, — Harry troede snarere, at det modsatte var Tilfældet — og jeg har gjort det til en Grundregel aldrig at udlaane Penge til Klubbens Medlemmer; thi Klubben mister bare sine Medlemmer, og jeg mine Venner. Ja, ser De, jeg siger det rent ud — men det kan jo forresten være ligegyldigt; om jeg aldrig saa gerne vilde, saa stod det ikke i min Magt. Jeg har selv haft et forbandet Uheld i den sidste Tid. Men — hans Ansigt lysnede pludselig som om han havde faaet en Indskydelse, og ikke hele Tiden med diplomatisk Snuhed havde ledt Samtalen hen til dette Punkt — hvorfor skulde De ikke kunne henvende Dem til Puckel? — Han gør Forretninger af den Slags, det ved jeg. Jaja, De kommer nok til at betale rigeligt derfor, thi det det kan ikke nægtes, at han er en Smule om sig,

men han er paa Bunden en hæderlig Fyr, og kan De bare give ham en eller anden Sikkerhedsstillelse, saa tror jeg nok, at han gør det.

I Storm er enhver Havn velkommen. Harry hilste med Glæde denne Udsigt til Befrielse og erklærede sig villig til at gaa ind paa hvadsomhelst, blot for at vinde Tid.

Den velvillige Puckel befandt sig tilfældigvis i Klubben og fremstillede sig straks, da der blev sendt Bud efter ham.

Kaptajn Heaton forlod dem, og efter en halv Times Forløb var Forretningen i Orden. For at det ikke skulde se ud som om det var et Pengelaan med for stor Rente, havde Hr. Herbert Whale foruden den Anvisning paa 400 Pund, han havde overgivet Harry, paataget sig at levere en Kasse Champagne af en ukendt Sort og et Parti Cigarer. Unge Wynne havde til Gengæld aksepteret en tre Maaneders Veksel, lydende paa 850 Pund. Puckel har været saa velvillig ikke at forlange fuldt 200 Procent.

II.
FORDRINGSHAVEREN.

Ved nærmere Eftertanke begyndte Harry imidlertid at finde, at den hjælpsomme Puckel ikke havde været fuldt saa ædelmodig, som han i sin første Glæde havde troet.

At Champagnen var ganske udrikkelig og at Cigarerne knapt var ¼ saa meget værd som beregnet, havde maaske i nogen Grad bidraget til at klare hans Begreb. Men bortset herfra, vilde han muligvis alligevel have kunnet indse, at man kan købe en øjeblikkelig Lettelse for dyrt, naar man for et tre Maaneders Laan paa 350 Pund samt for et daarligt Parti Champagne og Cigarer, maa forpligte sig til at tilbagebetale 850 Pund. Det blev ham klart, at han for at fylde en Grav, havde gravet en anden, som var endnu dybere, og da han i Grunden var en fornuftig og rettænkende ung Mand, tog han Sagen alvorligt og begyndte at tænke over, hvorledes han paa bedste Maade vilde kunne forbedre ikke alene sin Levevis, men ogsaa sin økonomiske Stilling.

Han havde let ved at føre Pennen og skrev gerne Vers. Nogle af hans Arbejder havde allerede været paa Tryk, og velunderrettede Personer vidste, hvem der var Forfatteren til de »Sonetter til Inthia« med Signaturen H. V., der havde staaet i et af den elegante Verdens mest læste Blade. Han forestillede sig, at Forfattervejen var en af dem, der hurtigst vilde føre til Ære og Rigdom — hvilket vidner lige saa meget om hans sangvinske Temperament som om hans Uerfarenhed.

Han stod imidlertid paa venskabelig Fod med vedkommende Avis' Udgiver, og det faldt saaledes ganske naturligt at han knapt en Uge efter den lille Finansoperation, ved hvilken Hr. Herbert Whale havde spillet den reddende Engels Rolle, indfandt sig paa Redaktionskontoret med et lille Bundt Manuskripter, indeholdende et Udvalg af de Smaating, han i ledige Timer havde skrevet i de sidste 6 Aar. Redaktøren saa paa dem og bladede i dem paa en Maade, som syntes at antyde, at han knapt satte saa megen Pris paa dem som paa deres Forfatter. Denne kunde maaske gaa an — maaske ogsaa denne — hvad det øvrige angik, saa — — ja — han skulde se lidt nærmere paa dem. Det kunde jo hænde, at han kunde finde en Plads for dem — — senere.

Den unge Forfatteraspirant fremkom nu med noget om Betaling, idet han sagde nogle almene Fraser om, at man jo maatte tage sig noget for samt fremkom med Vink om sin Hensigt for Alvor at hellige sig Litteraturen, for hvilken han følte en virkelig Kaldelse.

Enden blev imidlertid en venskabelig Overenskomst mellem ham og Redaktøren. Harry antoges paa Prøve som Medarbejder ved Bladet, som han forpligtede sig til at forsyne med Causerier angaaende de af Dagens Spørgsmaal, som kunde anses for at have Interesse for dets elegante Læsekreds, eller smaa Portrætskitser af fremragende Personer, han kendte personlig. Til Gengæld skulde han have en Gage paa 3—5 Pund om Ugen.

Det var ganske vist ikke noget Eldorado, men det var dog bedre end intet. Harrys ærlige Hjerte svulmede af Tilfredshed, da han kom ned paa Gaden.

Han ophørte nu helt at besøge Klubben og viede hele sin Tid til Udarbejdelsen af sine smaa Causerier og pikante Lejlighedsartikler i den fromme Tro, at han væsentlig bidrog til den periodiske Litteraturs Højnelse, og at han i hvert Tilfælde selv allerede havde sat Foden paa den gyldne Stiges første Trin.

Denne Sagernes lykkelige Stilling havde varet omtrent en Maaneds Tid, da han en Dag traf Kaptajn Heaton, som hilste ham velvilligt, men samtidig lod et lille Vink falde om Puckels snart forfaldne Veksel. Det var med virkelig Sorg, at Kaptajnen meddelte sin unge Ven, at Puckel i den sidste Tid havde lidt betydelige Tab, hvorfor han sandsynligvis vilde faa Brug for sine Penge til fastsat Tid.

Dette var en ubehagelig Opvaagnen.

Harry havde sagt til sig selv, at Vekslens Fornyelse ikke vilde volde den ringeste Vanskelighed, ja, i Tankerne havde han endogsaa halvt ubevidst opsat dens Indløsen til en ubestemt Fremtid, hvor nogle hundrede Pund mere eller mindre ikke vilde komme til at spille nogen Rolle for ham.

Da han saaledes følte sig tvunget til at foretage sig yderligere Skridt for at forbedre sin økonomiske Stilling, kom han i Tanker om en Grosserer Ferguson, med hvem han undertiden traf sammen hos Lord Honnes. Ferguson var Skotte, en praktisk, dygtig og driftig Forretningsmand og et anset Parlamentsmedlem, Han havde imidlertid en Svaghed — nemlig den, at han gerne vilde omgaas fornemme Folk. I Stilhed vilde han have givet hvadsomhelst, hvis han derved havde kunnet blive Baronet. Unge Wynnes Slægt tilhørte Højadelen og han selv omgikkes Hovedstadens fornemste Kredse, Da Harry bad om en Plads paa Hr Fergusons Kontor fik han den selvfølgelig uden ringeste Vanskelighed og en Løn af 200 Pund, sikkert betydelig mere end han i Begyndelsen kunde gøre Gavn for.

Alle Veje aabnede sig saaledes for den unge Mand, men ingen af dem førte umiddelbart til Rigdom. Hans Indtægter var nu oppe paa 700 Pund om Aaret, og da han — saaledes som han havde foresat sig det — levede som en Eremit og arbejdede som en Negerslave — vilde han inden 1½ Aar ufejlbarlig kunne betale hvad han skyldte den tjenstvillige Puckel.

Han vedblev at haabe, at alt nok vilde ordne sig paa en eller anden Maade; og hans ældre Venner og Slægtninge roste ham. De kendte jo ikke noget til Grunden til hans pludselige Ernergi og Flid.

Harry følte sig imidlertid selv langt lykkeligere end han nogensinde før havde gjort. Naturen havde været gavmild mod ham i mange Retninger, og han havde et saa uudtømmeligt Forraad af Livskraft, at intet Arbejde syntes i Stand til at gøre ham træt. Jo mere han anstrængte sig, jo bedre blev hans Humør, og han undrede sig undertiden over, at han nogensinde havde kunnet være tilfreds med sit gamle tomme Dagdriverliv.

Under disse Forhold var det naturligt, at hans Tanker endog hyppigere end tidligere var sysselsat med Frøken Inthia Greys mange Fuldkommenheder.

Han havde kendt Frøken Grey lige fra sin Barndom og havde allerede som Skoledreng viet hende sin Hyldest. Det var hende som havde inspireret ham, saa han skrev de smaa Digte, der var udkommet i det Tidsskrift, hvor han nu var Medarbejder. I Hemmelighed tillagde han denne Omstændighed stor Betydning og sagde til sig selv, at det var Kærligheden, der havde vist ham Vejen til Hæder og Ære.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Den tyske Fredsengel bærer Maske.
(»Le Journal,« Paris.)

Forslag til en kvindelig Præstedragt. (»Søndags-Nisse«)

Menneske-»Tank'«en, Lloyd Georges.
(»Bystander«, London.)

— Då blir då slut mä sme'yrket (Smedehaandværket), när järnet blir så dyrt, att de kan göra pänger ådet.
(»Strix«)

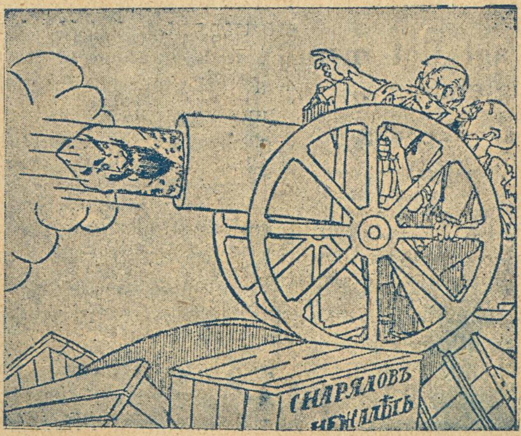

»Det Onde er ikke til at gemme 'paa«. (Stürmer udskydes af Kanonen.) (Russisk Karikatur.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Hun er kær, som hun dér piler afsted,
en rigtig Vinterens Muse.
Det kribler i én: Ak, var man blot med
til henad Isen at suse!

Hvor sødt at trodse den kolde Vind,
at holde den smaa om Livet,
at nærme sin Mund til den friske Kind —
Jeg prøver! Den Ting er givet.

Jeg spænder min Skøjte og slaar mine Sving
og sender Frøk'nen no'en Blikke!
Hun standser og kigger sig skælmsk
omkring —
Nu gælder det! Skal? Skal ikke?

Kanhænde, hun straks mig Løbepas gi'r!
Hun hører maaske til de strænge!
Vist ej — hun er ikke af dem, der si'r:
„Af Banen i fjollede Drenge!“

O. E.

Hun: — Jeg ser, at »Politiken« er begyndt at stave »Gullasch« med et l — det ser dog rædsomt fattigt ud!

Han: Ja, det har Du, ved Gud, Ret i — to l'er var saamænd allerede tarveligt nok; herefterdags staver vi det med *fire* l'er!

— Skammer Du dig ikke, din Slubbert, at kaste Sne paa din Lærer? Næste Gang *jeg træffer dig med en Snebold*, bliver Du mældt!

— On'skyl', Hr. Lerer, de' var ikke *Dem*, der traf *maj* med en Snebold — det var *maj*, der traf *Dem!*

Alting stiger og stiger, om det saa er Penge eller i hvert Fald Pengematerialer. Kobber har det længe knebet med, og nu er ogsaa Sølvet blevet dyrere — man skal se, det ender saamænd nok med, at det ikke er til at veje op med — Guld.

„Kollegiale Karikaturer“.

Holger-Madsen.

Nu er *Vaalse* atter kommen paa Tale.
Staar Jomfrufødselstroen paa Spil?
Ak nej, den rager ikke de Ka'le,
der er no'et, de meget hellere vil:
Rokke ved Troen paa *Poulsen* og *Zahle!!*

Ved et Bord i »Paraplyen« sad for nylig en kendt Kunstdrejer, der har tjent sig en Formue ved Børsspekulation og soldede vældigt.

En gammel Ven af ham, der just kom forbi Bordet, hvor Kunstdrejeren sad, sagde til ham:

— Naa, der er nok rigtig »Rav« i den i Dag!

Hvortil den adspurgte svarede:

— Ih ja — er det Dig, saa skal vi ha' mer Skum.

— Ja værsgo', mig Rør det ikke. — Jeg stikker ikke »Piben« ind! svarede Vennen.

Forleden faldt den første Dom efter den ny Huslejlighedslov, og den betød en grundig Lussing til en begærlig Vært. Den rare Mand fik ikke noget af *Stegen*, skønt han gjorde sig al mulig Umage for at være med i — *Lejen*.

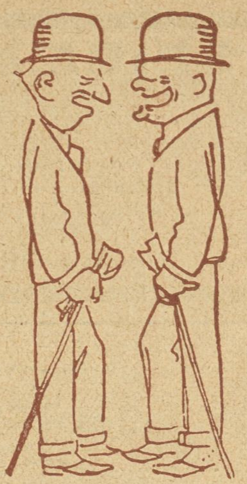

— Du, det var min Fætter, der gik forbi før. Tænk han kan ikke høre Tordenen.

— Er han saa døv?

— Næ, men det tordner jo ikke!

Kan Adgang til Smedelinien bli' gi'et
fri til enhver, ja saa har med Glans
én Gang til Socialdemokratiet
flettet et (Wiin)blad ind i sin Krans.

Det er bleven foreslaaaet at ansætte flere *Rodemestre*. Hvem har hittet paa det, spurgte Folk, og mange, der i Anledning af Huslejlighedsloven etc. havde et godt Øje til Indenrigsministeren, gættede straks paa *ham*. Men vi kan berolige de kære Sjæle — det Forslag er virkelig *ikke Rode Mester* for!

Danske Barberere i Karikatur.

Guldberg Andersen, S/S „Frederik d. 8de“

SPIRÆA

Sæbens store Fremgang skyldes dens ganske specielle Egenskaber, som gør den til Yndlingssæbe for alle, der een Gang har prøvet den, den er Hjemmenes Toiletsæbe i særlig Grad.

Enefabrikanter:
Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

A. Har Du hørt at Madame Thebes er død.
B. Ja—a. Den Vej skulde man være slaaet ind paa.
B. Ja—a Du, havde Du ikke været saa fuld af Løgn, kunde Du være blevet en god Sandsiger.

Jensen og Aagesen.

D'Hrr. Jensen og Aagesen. Vi lod det blive ved Vittigheden. Tegningen var knap saa morsom.

A. Mortensen. Deres Barber skal blive anbragt i vore Spalter.

A. G. T. Tak for Deres morsomme »Amerikaner«. Den stod — desværre kan vi jo sige — i »Ravnen« for et Par Aar siden.

Kære Ravn! Kan der ikke findes en Plads (ikke i Papirkurven) til følgende:
Læreren har i Naturhistorietimen fortalt Eleverne om Slangerne og siger derefter:
Naa, Hans! Hvorledes inddeler man saa Slangerne? —
— Hans tier . . .
Læreren: Naa, kan Du nu ikke huske det? Altsaa, de gift . . .
Hans: De gifte og de ugifte.

Alfred Jacobsen.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS forfiner·forskönner·bevarer·Huden· Alles Yndlingssæbe

SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr. ANDELS-ANSTALTEN TRYG GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT·STATSKONTROLLERET HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Varelotteriet.

(Alm. dansk Vare og Industrilotteri)

5. Trækning finder Sted d. 7. 8. og 6. Februar.

Fornyelsen maa ske senest d. 5. Februar.

De ufornyede Lodder sælges d. 6. Februar.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.

Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

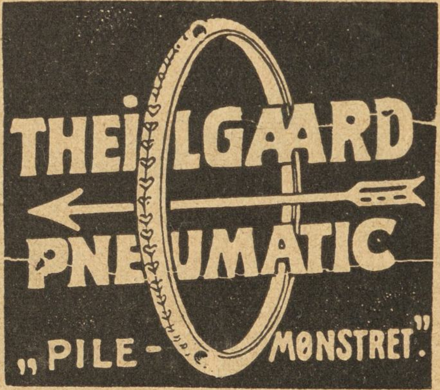

Køb Alfa Margarine

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

FORLANG TILBUD OG UDKAST til: Clicheer - Reklamer - Kataloger.
Telef. 6288.
ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN (LIND HANSEN) Købmagergade 9 (Elevator)

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
3 STK 30 ØRE
FRA H. NIELSENS CIGAR OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Tak, Skæbne!

En katolsk Præst havde faaet ondt i Halsen, og hans Læge gav ham det Raad, at han skulde drikke et rigtigt varmt Glas Punsch. Det var i de Dage, da Lægerne ansaa Spiritus for noget af et Universalmiddel.

Det kan jeg aldeles ikke, svarede Præsten, for jeg har i mange Aar ikke blot prædiket Afholdenhed for min Menighed, men ogsaa foregaaet den med et godt Eksempel. Og hvad vil min gamle Husholderske sige? Naar jeg forlanger varmt Vand af hende, vil hun straks gætte sig til Sagens rette Sammenhæng.

Nej, vist ikke, sagde Lægen. De kan jo sige, at De skal bruge det varme Vand til at barbere Dem med.

Dette Raad fulgte saa Præsten.

Et halvt Aars Tid efter kom Lægen gaaende forbi Præstegaarden og da han saa Præstens Husholderske, den gamle Mary, staaende i Døren med en meget alvorlig Mine, gik han hen til hende og spurgte:

Hvordan har Præsten det?

Ak, svarede Mary, idet hun rystede paa Hovedet, jeg frygter for, at han mister sin Forstand.

Ih, hvor kan De da tro det? spurgte Lægen.

Jo, svarede Husholdersken, *nu barberer han sig næsten en halv Snes Gange om Dagen.*

Tjans.

Landstrygeren: Go'e Herre, hvis De vil stikke mig en Krone, er jeg Mand for at skaffe Dem en Orden.

Herren: Hvordan det?

Landstrygeren: Jo, jeg springer i Vandet og lader, som jeg drukner, og De redder mig. Saa faar De Redningsmedaillen!

Husvild.

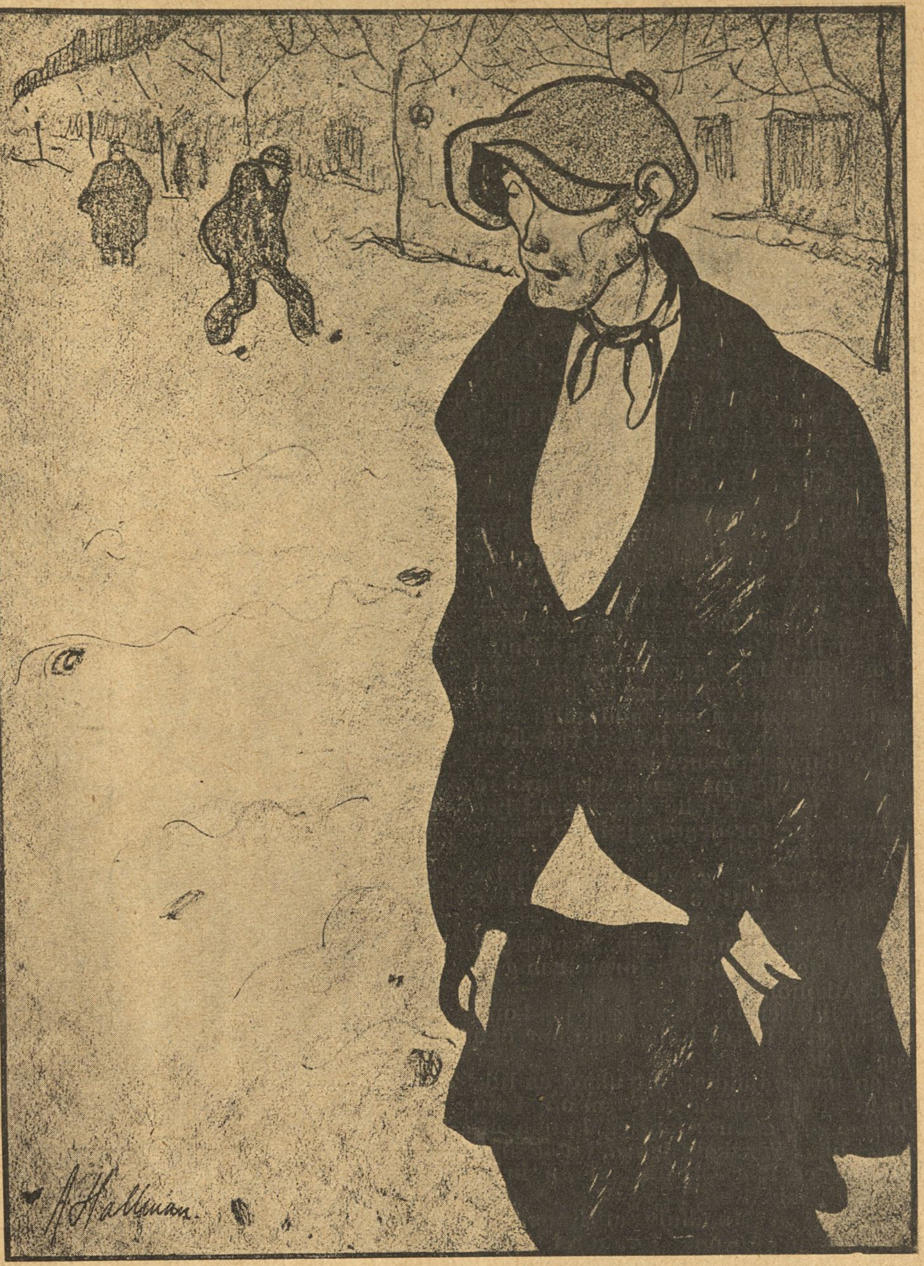

Tegning af A. Hallman.

— At der er Bolignød i København, det mærker man bedst, naar man lige er kommen ud af Fængslet!

Magerhed.

I Sydamerika findes en Mand, der er saa mager og knoglet, at han slider sine Klæder op indvendig fra.

I Nordamerika findes en anden meget mager Mand, han maatte forleden klippe to Skæghaar bort fra den venstre Kind for at kunne holde Balancen.

Men den mest radmagre Mand er dog Smith i Kalifornien. Han skulde en Gang vejes, og da han kom op paa Vægten, viste det sig, *at han manglede 3 Kilo i overhovedet at veje noget!*

Misforstaaelse.

Peter: Hvad ønsker Du Dig til Jul, Mor?

Moderen: Seks artige Drenge.

Peter: Hurra! saa bliver vi akkurat et Dusin!

Under Sengen.

Fru A.: Har De nogensinde fundet en Indbrudstyv under Sengen?

Fru B.: Nej, men da vi engang troede, at der var Indbrudstyve i Lejligheden, saa fandt jeg min Mand under Sengen!

Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Blomsten, der har Øjne.

Af Bodo Wildberg.

Autoriseret Oversættelse.

Togene fór frem og tilbage. Lokomotivernes blanke Jærnlegemer udspyede hvide Dampskyer. Jeg sad i Banegaardsrestauranten, thi der var to Timer til mit Tog skulde gaa.

Medens jeg sad og nippede til min Kaffe, opdagede jeg pludselig, at jeg ikke mere var alene i Lokalet. En Mand sad ved et Bord henne ved Vinduet. Jeg saa ham i Profil. Han saa ud til at at være Sømand. Han maatte være kommet meget stille ind, thi da jeg kom, var der ingen i Lokalet. Med Velbehag nød han sin Vin.

Paa engang faldt den fremmedes Blik paa en Vase med Chrysanthemums og han syntes at blive ganske ophidset. Han ringede paa Kelneren og raabte: »Skaf mig disse Chrysanthemums bort, jeg kan ikke taale deres giftige Duft.«

Forbløffet bar Kelneren Blomstervasen ud. Da Døren havde lukket sig bag ham, vendte Sømanden sig mod mig: »De gode Folk her syntes ikke at vide hvor giftige Chrysanthemer er.«

Jeg skyndte mig med at forsikre ham, at jeg ikke delte den almindelige Henrykkelse for denne sjælløse Modeblomst.

Dette syntes at glæde ham: »Vil De ikke drikke et Glas med mig? Det er ægte spansk Vin.«

»Jeg takker Dem, Kaptajn. Men Lægen har paa det strængeste forbudt mig at nyde Alkohol.

»Saa tillader De maaske, at jeg kommer noget i Deres Kaffe, som gør den langt bedre.«

Han havde imidlertid trukket en lille Flaske af ejendommelig Form op af sin Lomme, og endnu før jeg kunde afværge hans Venskabelighed, havde han kommet et Par Draaber af en brun Vædske i min Kop.

Jeg tog en Mundfuld af Kaffen — Smagen var næppe forandret, men snart mærkede jeg en ganske utrolig Stigning i mine Livsfunktioner. Mine Omgivelser interesserede mig tusind Gange mere end for to Minutter siden. Alt omkring mig forekom mig vidunderlig skønt og interessant. Og i Spænding lyttede jeg til min nye Vens Ord.

»Denne Saft har den Egenskab at gøre enhver Drik bedre. Man presser den af Roden af en Plante, som hedder Girighori og som kun findes paa Øen Ranvalona.

»Paa Øen Ranvalona? Jeg er ellers godt bevandret i Geografien, men jeg maa tilstaa Dem, at jeg aldrig har hørt noget om denne Ø.«

»Den er heller ikke angivet paa alle Kort. Ranvalona ligger i det indiske Ocean, Nordøst for Madagaskar.«

»Efter Navnet at dømme kunde jeg tænke mig til det.«

»Det er en meget mærkelig Ø. Den falder i to fra hinanden vidt forskellige Dele. Den nordlige Del er dækket af Sumpskove, medens den sydlige er en Sandørken. Derimellem ligger en Sænkning, som før har været gennemstrømmet af Havet, og i den bor Øens Indbyggere.

Jeg var Styrmand ombord paa »Rosine«, et Lübecker Handelsskib, da jeg gjorde denne Øs Bekendtskab. »Rosine« sad fast paa Bankerne ved Sydvestkysten. Der var en forfærdelig Søgang. Kaptajnen befalede, at Baadene skulde sættes ud. Først Storbaaden med Størstedelen af Mandskabet — Passagerer havde vi ingen af — under min Kommando. Han selv vilde følge efter med de øvrige, men naaede aldrig Øen. Storbaaden landede lykkeligt — hvis man kan bruge det Udtryk — i Nærheden af den føromtalte Sænkning. Befolkningen kom i Mængde løbende ned til Stranden. Det var en Slags Malayer. De hilste os med venskabelige Hyl, førte os straks ind i Landsbyen og beværtede os paa det bedste. Kvinderne, der var meget smukke, lod til at syntes særlig godt om os, og jeg gjorde snart Bekendtskab med en ung Pige Riwa-Riwa, som var blevet meget forelsket i mig. I nogen Tid levede vi et sandt Slaraffenliv, thi Indbyggerne viste os stor Venskabelighed og bragte os alt hvad vi kunde ønske af Mad og Drikke. Men snart skulde vi paa en gruful Maade blive vækket af vore Drømme.

Naar jeg om Aftenen sad foran min Hyttes Dør sammen med Riwa-Riwa, naaede undertiden nogle frygtelige Brøl vore Øren. Jeg vidste, at det var Løvebrøl. Men jeg fyldtes ikke af bange Anelser, naar jeg hørte disse rasende Hyl, thi jeg vidste, at Løverne ikke vilde vove sig ind i Landsbyen.

De vil maaske forundre Dem over, at der findes Løver paa Øen Ranvalona, thi man tror i Almindelighed, at disse store Rovdyr kun findes paa det afrikanske Fastland. Men det er en Fejltagelse kan jeg forsikre Dem. I den sydlige, ørkenagtige Del af Øen findes en Løverace, der ligner den afrikanske meget. Folkene paa Ranvalona holdt en halv Snes af dem fangne i et stort solidt Bur forsynet med Hjul. Det var de hellige Løver.

En Aften hørte vi atter Løvebrøl. Tidligere havde Riwa-Riwa altid lét deraf, men den Aften begyndte hun at skælve og sagde pludseligt til mig: »Det er de fangne Løver, der brøler, de maa være meget sultne. Man har ikke fodret dem i flere Dage.

»De stakkels Dyr«, sagde jeg.

(Fortsættes Side 78.)

Tegning af Hp. Hansen.

Far er forkølet.

Tegning af Aage Grønholdt.

Om Sneen kan gavne, kan bøde et Savn?
Den kan gøre *lys — det mørke København!*

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald“	pr. Pk.	0,12
„Two Brothers“	—	0,15
„Tyrkisk Blanding F“	—	0,25
„Sunday Mixture“	pr. Ds	0,35

samt **„Gallahers“** Tobakker etc.

»Jeg maa sige Dig noget min hvide Ven .... men jeg kan ikke forklare Dig noget .... Thi hos os fortæller Mændene ikke deres Hustruer noget om deres Foretagender. Men en Ting kan jeg se: de forsamler sig i Høvdingens Telt, og de nar sikkert noget ondt i Sinde overfor jer.

Jeg tænkte over, hvad Riwa-Riwa havde sagt, og næste Morgen fortalte jeg de andre det. Men de lo mig ud. Jeg selv troede heller ikke, at disse gode elskværdige Mennesker vilde os noget ondt. Ved Middagstid blev vi indbudt til et Festmaaltid i Høvdingens Hytte. Vi gik som sædvanlig uden Vaaben. Næppe var vi alle forsamlede, før man pludselig styrtede over os, kastede os til Jorden og bandt os paa Hænder og Fødder. Høvdingen traadte nu grinende hen til os.

»I hvide Tosser, I troede vel, at I kunde spise vore Fisk og Frugter uden at betale derfor? Haha! Ørkenens Løver vil glæde sig, thi vi har fedet jer til dem.«

Derpaa blev vi alle drevet ind i en Indhegning, som befandt sig i den yderste Ende af Landsbyen. Vi blev ledsagede derhen af en hylende Skare Mænd og Kvinder, der lo af os og spyttede paa os. Kun den lille Riwa-Riwa listede bedrøvet ved min Side. Paa engang trykkede hun mig noget i Haanden og hviskede: »Spis det, og forsøg at flygte. Du vil træffe mig ved Lysningen i Urskoven, ved den Blomst, der har Øjne.«

Jeg var overbevist om, at hun havde givet mig Gift for at skaane mig for at blive ædt af Løverne, og at hendes Tale om Lysningen i Urskoven og Blomsten med Øjne, skulde hentyde til et Gensyn Hinsides. Taknemlig spiste jeg Frugten, hun havde givet mig.

Endelig naaede vi Indhegningen, som var saa høj, at selv Løverne ikke kunde springe over den. Man rullede Buret derind, og begav sig derpaa op paa en nærligende Høj for derfra at kunne overvære Fodringen.

Ved Hjælp af en lang Strikke kunde man hæve Burets Dør. Jeg ventede paa Giftens Virkninger, men de udeblev. Tværtimod gennemstrømmedes jeg af en uhørt Styrke. Og hvad der var meget mærkeligt: jeg blev tyndere og min Hud blev saa smidig, at mine Baand gled af. Jeg havde faaet noget af Kattens Natur i mig. Jeg klatrede hurtigt over den høje Pæleindhegning. Folkene ventede saa anspændt paa, at Burets Dør skulde blive aabnet, at de slet ikke lagde Mærke til min Flugt. Lige da mine Taaspidser berørte Jorden udenfor Indhegningen, maatte Døren været bleven aabnet...

Aldrig vil jeg glemme mine Kammeraters Skrig.

Mine Fødder syntes at svigte mig, men saa tog jeg mig voldsom sammen og fløj snart afsted ind i Urskoven.

I Urskoven var der saa mørkt, at jeg hvert Øjeblik stødte mod en Træstamme eller traadte i et Vandhul, men snart havde mine Øjne vænnet sig til Mørket.

Tilsidst nærmede jeg mig den Lysning Riwa-Riwa havde omtalt. Det var en aaben Plads, i hvis Midte der stod en faldefærdig Hytte.

Jeg standsede ved den og spejdede med bankende Hjerte ind mod Skovdybet. Alt var stille. Kun nogle Fugle, som lignede Ravne, fløj skrigende op af deres Reder. Paa engang fór jeg sammen. Ud fra Skovtykningen stirrede Øjne — glubske Rovdyrøjne! Havde man mon sendt Løverne efter mig!

Imidlertid opdagede jeg snart, at de uhyggelige Øjne ikke var samlet parvis som hos Dyr. Man saa det ene Sted et, et andet Sted tre eller fire af disse Lys.... Og jeg kom til at tænke paa Riwa-Riwas Ord: Du vil træffe mig ved Blomsten, som har Øjne.

Jeg sank nu beroliget, men dog, som De kan tænke Dem, noget udmattet om paa en raadden Træstamme. Jeg maatte være faldet i Søvn af Ophidselse.... Da pludselig følte jeg en varm Aande mod min Kind og Riwa-Riwa lagde sit lille Hoved mod mit Bryst.

»Du har reddet mit Liv! Hvad ønsker Du til Gengæld?« sagde jeg til hende.

»Du maa aldrig forlade mig, og vender Du tilbage til Din Hjemstavn, maa Du gøre mig til Din Hustru. Sværg mig det til ved den Blomst, som har Øjne.«

Og medens de frygtelige, fosforagtige Lys stirrede paa mig ud af Urskovens Mørke, svor jeg derpaa.«

Sømanden tav og drak af den røde Vin. Indtil da havde jeg fulgt hans Beretning med største Spænding. Men nu da han gjorde en Pavse følte jeg hæftig Hovedpine og mærkede hvorledes en voksende Mathed begyndte at bemægtige sig mit Legeme. Det blev mig snart vanskeligt at følge hans Fortælling. Jeg kan derfor kun i store Træk gengive, hvad han derefter fortalte.

Vi levede dels af Skovens Frugter og dels af de Forraad, som Riwa-Riwa stjal i sin Landsby. Naar hun var fraværende, plejede jeg at udforske Omgivelserne; saaledes naaede jeg en Dag til Øens Vestkyst og saa Havet ligge roligt foran mig og langt ude saa jeg en Stribe Land. Det maatte utvivlsomt være Nordspidsen af Madagaskar. Mon det vilde være muligt at naa derover i en Baad? Og hvis det lykkedes, var man saa i Sikkerhed? Denne uhyre Øes Nordkyst dækkes nemlig af et uigennemtrængelig Vildnis.

Alligevel var jeg glad da jeg en Dag mellem Træerne opdagede en Baad, der øjensynlig havde tilhørt Beboerne af den faldefærdige Hytte. Det var kun en elendig raadden Fiskerbaad, men der laa dog en Aare i den.

Da Baaden var saa daarlig, at det var tvivlsomt om den endda kunde bære et Menneske, følte jeg mig fristet til at flygte alene og lade Riwa-Riwa blive tilbage i Urskoven. Jeg tvivlede stærkt paa, at den kunde bære to Mennesker. Men denne Gang vandt mit bedre Jeg dog Sejr.

Jeg opfordrede Riwa-Riwa til at flygte sammen med mig. Uden ringeste Betænkning sagde hun ja. Hun klappede i barnlig Glæde i Hænderne og raabte: »Nu tager Du mig med til Dit Land! Aa, hvor Dine Landsmænd vil forundre sig, naar De ser mig!«

En Dag, da Vejret var meget stille, tog vi afsted. Baaden var forsynet med et Ror, som Riwa-Riwa forstod at styre. Jeg roede til af alle Kræfter. Saaledes naaede vi efter omtrent otte Timers Forløb til Østkysten af Madagaskar.

Efter allehaande Farer kom vi til et Sted, hvor der boede en fransk Embedsmand. Jeg fortalte ham om mit Æventyr.

Embedsmanden var meget venlig og lovede mig Rejsepenge — dog kun paa den Betingelse. Jeg skulde rejse videre alene, thi han syntes godt om den lille Riwa-Riwa.

Jeg svarede forfærdet, at jeg ikke kunde lade hende, som havde reddet mit Liv, i Stikken.

Aa, hun skal faa det godt hos mig! Vær nu fornuftig, min kære, uden Papirer kommer De ikke videre — og jeg kunde desuden lægge dem Vanskeligheder i Vejen.

Jeg afslog dog denne Gang hans Tilbud, men da der var gaaet længere Tid og jeg ikke saa nogen anden Udvej til nogensinde at komme tilbage til min Hjemstavn, indvilligede jeg alligevel.

Herre, De kan kalde mig en Judas og spytte paa mig, men hvad skulde jeg gøre. Jeg er saamænd ogsaa blevet straffet tilstrækkeligt derfor.

Der gik nu Aar. I min Fødeby lærte jeg den smukke blonde Lora Jansson at kende. Hun medbragte en stor Medgift, saa at jeg var i Stand til at udruste mig et eget Fartøj.

Lora var en stor Elsker af sjældne Blomster. Jeg maatte udnytte alle mine udenlandske Forbindelser for at skaffe hende nye og sjældne Frø.

Vi havde omtrent været gift et Aar. »Lora Jansson«, thi naturligvis kalte jeg mit Skib saaledes, skulde ud paa Prøvetur. Det smukke Skib var ikke bestemt til Verdensrejser, men kun til Indlandsfart. Jeg vilde gerne haft min Hustru Lora med, men hun kunde ikke taale Søen.

Netop da jeg skulde afsted, modtog jeg et Brev, dækket med mange fremmede Stempler og Mærker. Der udgik fra det en sælsom Duft, som mindede mig om noget, jeg var ikke klar over hvilket.

I Konvolutten laa et snavset gult Papir med flere store runde Frøkorn.

Jeg bad Lora om at gemme Brevet, indtil jeg kom tilbage.

Da jeg efter nogen Tids Forløb vendte hjem, laa Lora og kæmpede med Døden.

En bedøvende Duft — den samme som var udgaaet fra Brevet — fyldte Sovekammeret. Og i Mørket — thi jeg ankom tidligt om Morgenen — stirrede de frygtelige Øjne, som jeg kendte saa godt, mod mig. Det var Blomster fra de lysende Orchideer fra Urskoven paa Øen Ranvalona!

Da jeg straks rev alle Vinduerne op, reddede jeg Lora fra Døden, men rask er hun aldrig bleven. Var jeg kommet blot en Time senere hjem, havde jeg ikke truffet hende i Live. Men hvorledes kunde det gaa til, at Planten havde udviklet sig paa saa kort Tid? Det hører til den Slags Ting, der gaar over vor Forstand. Lora havde været ulydig og saaet Frøene.

De sidste Ord af Historien hørte jeg kun som i en Drøm.

Endelig blev jeg vækket af en høj Stemme, det var Kellneren der sagde: »Toget til Berlin gaar om fem Minutter, Herre!«

— Saa! Og hvor er den Herre, der sad sammen med mig her ved Bordet?

— Sømanden? Han er kørt for over en Time siden — jeg ved virkelig ikke med hvilket Tog; her kører saa mange.

— Er Klokken virkelig saa mange?

Jeg greb efter mit Ur. Det var borte. Jeg søgte efter min Pung. Den var væk. Jeg greb efter min Tegnebog. Ogsaa den var forsvunden. Sømanden havde taget et rigeligt Honorar for sin Fortælling. Og mit Hovede led i længere Tid under Eftervirkningerne af Saften fra Planten Girighoris Rod.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel. Concert hver Aften. Harald Hansen, Telf. 10392.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3553.
Diner à Kr. 1,25 o Middag à 70 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8.
Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer,** Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler sine Lokaler til Foreninger og Selskaber.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.
F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Osvald Jensen

Dengang han var ung, da drev han sit Spil,
og Pigerne fandt ham bedaarende —
Nu haaner de ham og dænger ham til:
Ak ja, saadan gaar'et med Aarene!

C.W.OBEL'S Normal-, Kentucky- og Smal-Skraa
i imprægnerede Æsker 10 Øre.

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 6. Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 8. Februar. 1917.

Tegning af Osvald Jensen.

— Er det fordi, at den unge Jensen har vundet to Gange i Lotteriet, at Du altid gaar med ham?
— Jeg synes virkelig, at der er noget *vindende* ved ham!

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/s De danske Vin- & Konservesfabrikker

I·D·BEAUVAIS
M·RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fødevarer**, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
med Efterkrav. Ill. Katalog

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Amerikanere.

I en lille nordamerikansk Avis finder vi følgende, ret opløftende Notitser:

Pastor Hudnut i Hardkirken ønsker en ærlig og helst enarmet Mand, som kan gaa rundt med Tallerkenen. Den forrige Mand, som foretog de kirkelige Indsamlinger, har bygget sig en Villa og anskaffet sig Bil, Hest og Vogn. Han har nu sagt Posten fra sig efter Henstilling fra Kirketilsynet.

*

En Indbrudstyv forsøgte sig i Gaar hjemme hos dette Blads Redaktør og slap fra det med Livet. Hans Ur med Kæde, Revolver og Tegnebog forevises paa vort Redaktionskontor.

*

Nu da John Smith har opfundet lugtfri Hvidløg og spiselig Kaktus, vil vi henstille til ham i Menneskelighedens Navn at fremstille Bananskaller, som man ikke kan glide paa, og Vandmeloner med Hank.

Av!

Peter Madsen har læst i et Blad, at en Mands Hoved og en Knappenaals Hoved ligner hinanden deri, at de begge hindrer Ejeren i at gaa for langt.

Han vil nu glimre med sin Viden og spørger sin Kone, i hvilken Henseende han ligner en Knappenaal.

Han kom imidlertid til kort, for Konen svarede:

— Det kan jeg let sige Dig, Du ligner en Knappenaal deri, at kommer Du bort, kan det ikke betale sig at lede efter Dig.

Tegning af Magnus Christensen.

Hr. og Fru Madsen har opfunden en paa en Gang sund og regulerende Maade at afgøre ægteskabelige Stridigheder paa.

Kærlighed —

1.
Kærlighed, du søde Lykke,
tyste Skrig bag fire Vægge,
nænsom Hvisken, Mund mod Mund,
Barneklynk fra Vuggegem.

2.
Vi vil leve Livet sammen:
Huset er vort Kongedømme,
Bordet er vor gode Ven,
Barnet vore skønne Drømme.

3.
Slyng din Arm omkring mit Liv,
fæst mod min din varme Læbe,
skælv og bed, stam og suk
— jeg er din, jeg kan ej andet!

4.
Dagen lys og klar har straalet
som en Dug paa Bord;
nu er Dagen hængt for Vindvet,
det er Natten, mørk og sort.

5.
Hvad mon Natten er for Noget,
Elskte, ved Du det?
Jeg tror det er Al-Naturens
skønneste Blufærdighed.

6.
Livet er en Snes Minutter,
alt de fem er svundne.
Gør nu disse faa Minutter
til en Evighed!

Tora Carstensen.

Næb og Klør.

Jeg læste forleden et Par Ord, som trøstede mig meget. I nogen Tid havde jeg nemlig gaaet og været smaa-fortvivlet ved Tanken om, at nyopfundne Metoder til i et Nu at slaa ca. 1000 Mennesker til Blodbudding skulde gaa tabt for Efterverdenen — for tænk, hvilket Tab! Men nu er jeg, som sagt, bleven rolig, takket være en Hr. General v. Stein, som til en amerikansk Journalist har udtalt:

»Alt, hvad vi har lært, opbevares omhyggeligt i Krigsministeriet, saaledes, at der ikke skal gaa noget tabt deraf for de kommende Generationer. En Kommission af Lærde, ikke Militære, arbejder vedvarende paa at sigte Materialet.«

Se, det kalder jeg Metode og Forudseenhed! Og den henrivende Aabenhjærtighed, hvormed Generalen taler om den næste Generation, den rørende Omhu, han her viser de smaa Drenge, der lige er bleven lagt i Vuggen, fylder mig med en velgørende Ro.

Voks Du rolig op, mit Barn, der er sørget for, at de Minesprængninger, som giver de bedste Resultater, de Stormangreb, som føles haardest af Modstanderne, og det Sprængstof, som bider bedst — vil blive overleverede Dig til Anvendelse, naar Du staar for Tur til at . . . vise din Fædrelandskærlighed.

Ja, saa er jeg, som bemærket, mere rolig. Jeg hører jo ***ikke*** *med til »den næste Generation.« Undskyld Ulejligheden.*

Dr. Tyf.

Rimeligt.

Dommeren: De er dømt til 3 Aars Tugthus. Har De noget at bemærke?

Den dømte: Ikke andet end bede Dem telefonere hjem til min Kone, saa at hun ikke skal sidde og vente paa mig med Aftensmaden.

Høflig.

Gæsten: Jeg vilde gærne tale med Greven.

Tjeneren: Greven beder undskylde, men han døde netop i Nat!

Statistik.

En Mand, der havde god Tid, morede sig med at udarbejde en Statistik over det Antal Kys, han modtog i de første fem Aar af sit Ægteskab, og han kom til følgende Resultat: Første Aar 36,500, andet Aar 16,000, tredie 3650, fjerde Aar 120 og femte Aar 2.

„Hiv og Sving søger Arbejde".

Tegning af Emil Poulsen

En ny og morsom Serie for Ungdommen.

Det er Synd for Men'skene.

(Mel.: En Skaal for den Mø —)

I Cirkus har *Egeberg* lavet Postyr
i Noget, der hedder »Quo vadis«.
Hver Aften han »nikker« en
kæmpemæssig Tyr
— Reklamen den fik han ganske gratis!
Egeberg i Sved laa og kæmped og stred,
medens Tyren bare kipped Hornene.
Tænk, at Folk kan tjene deres Mønt
derved,
det er sandelig en Synd for —
Men'skene

Fra Limfjorden kom der forleden et
Bud.
som Rædsel har spredt over Landet.
De tænker paa *Isen*, som nu maa staa
for Skud
og bliver af Fattigfolk forbandet?
Ak nej, kære Ven, løb nu ikke paa
den,
det var meget mere alarmerende!
Tænk, de sa', der ingen *Østers* er igen
— det er sandt for Dyden Synd for
Men'skene!

To Dage derpaa kom en Jobspost
paany
og den var skam næstendels værre:
Der mangler Benzin! lød det over
Land og By
til Rædsel for hver en Gullaschherre.
Staa og mangle Vin, den er just ikke fin,
naar en Middag ret skal gøres læskende!
Men ha' Gullaschbil og mangle sin
Benzin,
det er virk'lig mer end Synd for ....
Men'skene!

»Vort Land« ligger stadig i Krig med
Berlin,
(Synd for de faa Abonnenter!)
Og *Birck* siger atter: *Ballin* er ikke fin
(Synd er det for hans faa Procenter!)
.... Men er vi saa vidt, at vi nu
mangler *Sprit*,
saa er det da Synd for alle »Men'skerne!«
Alt *hinsidan* er de Spritten bleven kvit,
det er Katten ta' mig Synd for —
Svenskerne!

Peder Ravn.

Første Dame: Jeg synes, Du sagde i Gaar, at Du havde taaet dine Handsker rensede for 25 Øre. Jeg indleverede mine paa samme Sted, men af mig tog de 50 Øre.

Anden Dame: Naa—aa— Prisen retter sig vel sagtens efter Størrelsen!

Modsigelse.

Gæsten: Hvor i Alverden bliver det Smørrebrød af? Nu har jeg ventet en halv Time!

Opvartersken: Jeg forsikrer — det gaar, som det var smurt!

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Jo flittigere han arbejdede, jo mere tænkte han paa Inthia, og jo mere han tænkte paa Inthia, desto flittigere arbejdede han.

Det var i Virkeligheden ikke blot i Harrys Øjne, at Inthia Grey var saa henrivende. Hendes slanke, spændstige Skikkelse, hendes friske Hudfarve, den smukke Mund og de store, mørke Øjne, paa engang saa bly og udtryksfulde under de lange Øjenhaar i Forbindelse med den usigelige Ynde, der laa udbredt over hele hendes Skikkelse, bevirkede, at man ufrivilligt lagde Mærke til hende, hvor hun end viste sig i Selskab med andre unge Piger. Dertil havde hun som man siger et Hjerte af Guld, og trods hendes unge Alder — hun var nylig fyldt 18 Aar — havde hun en ualmindelig fast Karakter. Det sagde Lady Mac Corquodale idetmindste, og hun maatte jo kende hende bedre end noget andet Menneske.

Lady Mac Corquodale var gamle Lord Bridgebournes ældste Datter. Hun havde tidlig giftet sig med en ung skotsk Præst, som ved Hjælp af sin Hustrus Familieforbindelser efterhaanden havde faaet en Bispestol og Sæde i Overhuset. Inthia Grey var den afdøde Biskops Søsterdatter, og hendes Naade Biskopinden, som var barnløs, havde antaget hende som sit eget Barn.

Unge Harrys Kærlighed til Lady Mac Corquodales indtagende lille Adoptivdatter var en offentlig Hemmelighed indenfor Familien, og saa længe de begge var smaa, havde man moret sig derover. Da Drengen og Pigen begyndte at vokse til, tog man Sagen alvorligere. Familieraad blev holdt og Spørgsmaalet overvejedes fra alle Synspunkter. Man kom overens om, at alle Fordelene afgjort var paa Inthias Side. Biskoppen havde været en sparsommlig Mand og Biskopinden gjorde ingen Hemmelighed af sin Hensigt, at testamentere alt hvad hun engang kunde efterlade sig, til sin Plejedatter. Inthia vilde blive rig, og Harry havde saa godt som intet. Det vilde saaledes være et glimrende Parti for ham, men ikke for hende. Men Pengene vilde i hvert Tilfælde blive indenfor Familien, og følgelig havde man ikke noget at indvende.

Imidlertid kom den Dag, da Vekslen vilde forfalde, nærmere og nærmere, og hvorledes Harry end regnede, blev det ham umuligt at samle mere end 100 Pund sammen i rede Penge. Som sædvanlig under saadanne Omstændigheder, beroligede han sig med den trøsterige Tanke, at Fordringshaveren naturligvis ikke vilde have noget imod at forny Vekslen. Klubben besøgte han nu aldrig, men gennem fælles Bekendte erfarede han at Herbert Whale i den sidste Tid havde haft et utroligt Held med sig og havde taget Dynger af Guld ind ved Spillebordet. Harry nærede ganske vist ingen synderlig Hengivenhed for sin tidligere Velgører, men Beretningen om hans Held glædede ham dog. Han antog nemlig, at en Fordringshaver med Lommerne fulde af Mønt uvilkaarlig maatte være mere medgørlig end en med tomme Lommer — et yderligere Bevis paa, hvor lidt han kendte til Verden og Menneskene.

Men da Regnskabets Dag stod for Døren, og Harry efter Aftale traf Hr. Whale, var allerede de første Ord, denne Forretningsmand udtalte, blot altfor egnede til at ødelægge alle Illusioner.

— Jeg begyndte at blive helt bange, sagde Whale med sin klagende Stemme, jeg begyndte virkelig at blive bange for, at De ikke skulde komme, thi jeg er sandelig saa blank, at jeg ikke ved hvorhen jeg skal vende mig blot for at laane en Femmer.

Denne Begyndelse var unægtelig lidet opmuntrende for Skyldneren.

— Det gør mig meget ondt at høre, men . . .

— For Guds Skyld udbrød den melankolske Fordringshaver. Sig ikke, at De tænker paa at unddrage Dem paa en eller anden Maade! — Saa er det ude med mig. Jeg skal betale 900 Pund ud i Morgen tidlig — og jeg ved virkelig ikke, hvor jeg skal faa Pengene fra.

— Jeg troede, at De ikke havde bestilt andet end vinde i den sidste Tid, sagde Harry modfalden. Jeg har ganske vist ikke været i Klubben i længere Tid, men alle dem jeg har truffet, har fortalt mig om det utrolige Held De har haft.

— Saa har De vist ikke hørt meget i de sidste tre Uger, jamrede Whale. Eller hvis De har hørt det, saa er det Usandhed. Jeg er blank — fuldstændig blank; det er hele Historien. I Morgen skal jeg betale Hoskins ved Carls Street 900 Pund, ikke en Penny mindre — og hvis De ikke kan indløse Vekslen, saa bliver jeg nødt til at overgive den til ham. Og hvordan han er i Forretninger, det ved De sikkert.

Harry kendte i Virkeligheden slet ikke denne Hoskins, men Whales Tone var saa ulykkesspaaende, at Modet var ved at svigte ham.

— Hvad kan han da gøre? spurgte han.

— Gøre? peb Whale i en endnu ynkeligere Tone. Hvad han kan gøre? Jo, han kan forlange baade Dem og mig erklæret Konkurs — og det betyder det samme som Ruin — idetmindste for mig. Jeg ved ikke, hvad Deres Familie mener om Sagen?

Da han var naaet til dette Punkt, tog han sig med en fortvivlet Mine en Slurk Cognac, bed Spidsen af en Cigar, glemte at tænde den og slog sig dyster og mørk i Hu ned i en Lænestol, hvor han syntes at overgive sig til sørgmodige Grublerier.

Høgen spillede unægtelig sin Rolle godt; men Duen behøvede hverken at hykle Bestyrtelse eller Fortvivlelse. Harry følte sig i Virkeligheden fuldstændig overvældet af, hvad han maatte høre.

— Hør Puckel, stammede han undskyldende, jeg . . . kan give Dem 100 Pund — og . . . . og hvis De bare vilde forny Vekslen — det gør mig saa forfærdelig ondt — hvis jeg havde tænkt, at jeg kunde komme til ar gøre Dem saa megen Skade, vilde jeg aldrig have laant Pengene af Dem. Men nu kan det jo ikke hjælpe — og faar jeg blot et eller to Aar saa skal jeg betale Dem hver eneste Penny tilbage, saa sandt som jeg staar her.

— Ja, min Ven, svarede Whale i en sørgmodig Tone, hvis jeg bare fik et Par Maaneder, saa vilde jeg være saa sikker som Rigsbanken. Men Hoskins er en rigtig Blodsuger — han giver ingen Pardon, det kan De stole paa. Han skal have sine Penge i Morgen, og han vil hverken skaane Dem eller mig.

Dette var just ingen opmuntrende Fremtidsudsigt, og Harry sad en Stund tavs hensunken i Betragtninger. Fem Minutter gik under fuldstændig Tavshed.

Derpaa bøjede Whale sig frem og lagde Haanden paa

Harrys Knæ. Denne saa op. Han syntes i den andens Øjne at læse noget som tydede paa en gryende Forhaabning.

— Hør ved De hvad, jeg faar en Idé — det gaar sikkert. De har vist god Kredit, ikke sandt? De skylder ikke meget bort?

— Ikke 100 Pund foruden dette, sagde Harry. Jeg betalte en 2—3000 Pund for 9 Maaneder siden, da jeg blev myndig og blev raadig over en lille Arv, og siden den Tid har jeg ikke gjort videre Gæld.

— Naa saa er Sagen klar! udbrød Whale, idet han med straalende Øjne slog ham paa Skulderen. Butterfield skal hjælpe os ud af Kniben.

— Butterfield?

— Ja — Butterfield ved Conduit Street. Juveleren.

— Hvad kan han gøre?

— Han kan give en skikkelig Fyr i Deres Stilling et Armbaand eller et andet Smykke paa Kredit — det gør han gerne, jeg kender Manden. — De behøver naturligvis ikke at fortælle ham, hvad De vil gøre med det — — han antager naturligvis, at det er til en eller anden Dame. Og siden ordner Allenborough — Pantelaaneren — alt det øvrige.

I Stormen er som sagt enhver Havn velkommen; men denne Sejlads saa farlig ud, og den uerfarne Skipper betænkte sig en Smule.

— Butterfield vil ikke forlange Betaling de tre første Aar, oplyste Whale beroligende. De maa naturligvis tage noget med Stil i — noget til en Værdi af 17 — 1800 Pund. Det forstaar De nok. Det gør jo ingen Forskel i Længden; De betaler Allenborough Rente, forstaar De, indtil De indløser det, og senere tager Butterfield det hellere end gerne tilbage, naar De bare betaler ham en ringe Procent af Indkøbsprisen. Det er det letteste af Verden.

— Men Butterfield kender jo ikke mig, indvendte Harry.

— Aa jo, vist kender han Dem . . . stol paa det, min Ven. Deres Navn staar i Adressekalenderen . . . det er tilstrækkeligt for ham.

Enden blev, at Harry satte sig i en Droske og kørte direkte til Juveleren.

Hr. Butterfield var virkelig Høfligheden og Umistænksomheden selv. Han vred uafladelig sine hvide, bløde Hænder med en kærtegnende Bevægelse, som udtrykte den højeste Grad af Forbindtlighed. Hr. Butterfield havde aldrig før nydt den store Ære at gøre Forretninger med nogen af Lord Bridgebournes Familie. — Han var umaadelig smigret ved at regne Hr. Wynne til sine ærede Kunder — haabede, at Hr. Wynne vilde blive fornøjet med denne deres første Forretning, saa at han fremdeles vilde hædre Hr. Butterfield med sin Beskyttelse . . . Hvad ønskede Hr. Wynne? . . . Et Armbaand eller et Halsbaand? . . . Eller maaske begge Dele? . . . Det kunde aldrig have været heldigere. Hr. Butterfield havde netop modtaget et rigtigt lille Kunstværk . . . Juvelerne var brasilianske . . . ingen tarvelige Kapdiamanter af den Slags, som nu oversvømmede Markedet.

Hr. Butterfield foreviste det lille Smykke i et elegant Maroquinetui. Han sagde, at man burde fæstne Opmærksomheden paa det noble, ja, han vilde næsten sige kysk stilfulde i Komposition og Udførelse. Prisen for dette henrivende Smykke var desuden uhyre billig — ikke en Penny mere end 2300 Pund. — Hr. Butterfield kunde paa sin Ære forsikre, at ingen anden Juveler i Westend vilde have kunnet sælge det for mindre end 3000.

Harry Wynne snoede nervøst sit lyse Overskæg . . . Jo . . ., han syntes ganske godt om det.

Hr. Butterfield gned sine Hænder endnu mere forbindtlig end før, da han hørte dette, og vovede i Fortrolighed at fremkomme med en lille Hentydning til, at den unge Dame nok vilde blive tilfreds.

En Time senere befandt Smykket sig i Hr. Allenboroughs Hænder, og den frygtede Veksel var gaaet op i Luer i Harrys Kamin.

Senere paa Aftenen sad Kaptajn Heaton og Hr. Whale ved et Glas gammel, fin Madeira i Hr. Butterfields Privatlejlighed, medens de traf venskabelig Overenskomst om, hvorledes Rovet skulde deles, naar det lykkedes dem at faa unge Wynnes fornemme Slægt til at betale de Indkøb, han havde gjort.

III.
BISKOPINDEN.

Klokken var to Lørdagen før Jul. Grosserer Ferguson, der allerede var iført Handsker og Overfrakke, havde sendt Bud efter Hr. Wynne og bedt om Lov til at tale et Par Ord med ham.

— Jeg har aldrig før haft en saa fornem Herre paa mit Kontor, Hr. Wynne, sagde den store Forretningsmand, og da jeg antog Dem, nærede jeg ikke saa ringe Tvivl. Imidlertid tillader jeg mig nu at sige Dem, at jeg er meget tilfreds med Deres Flid og Forretningsdygtighed, og at jeg har taget mig den Frihed at forhøje deres Løn for næste Aar med 12 Pund Kvartalet. For en ung Mand med deres Opdragelse kan Summen vel synes at være en Ubetydelighed, men den har i hvert Fald Værdi som Bevis paa velfortjent Anerkendelse. Jeg vil nu ønske Dem en god Juleferie, Hr. Wynne.

Løntillæget var i og for sig ikke videre betydeligt, men det lovede godt for Fremtiden, og de venlige Ord varmede Harrys Hjerte.

Han tog Plads ovenpaa en Omnibus, og det beredte ham en hemmelig Glæde paa denne Maade at trodse Vejr og Vind for at spare den Sum, som et bekvemmere Befordringsmiddel vilde have kostet. Han havde faaet 14 Dages Ferie og for første Gang siden han havde lært Arbejdets Glæde at kende, hilste han Friheden velkommen. Alt hans Skriveri for Bladet var ordnet i Forvejen, og han havde allerede pakket sin Kuffert for at tilbringe Ferien hos Lady Mac Corquodale, hvor han vilde træffe Juthia.

Harry befandt sig i Øjeblikket paa det Stadium, da en forelsket ung Mand anser sig selv for at være ganske uværdig til det tilbedte Væsens Kærlighed, og hvor Visheden om at blive genelsket gør ham ydmyg og fylder ham med gode Forsætter. Mindet om Inthias mørke Øjne lyste op i Kontorarbejdets ensformige Kredsløb, og det var med Inthia i Tankerne at han hver Uge i Avisen dadlede Lasten og hævede Dyden til Skyerne. Det var for Inthias Skyld, han arbejdede. Det var Kærligheden, som gav ham Kraft til Anstrængelser og Forsagelser, hvortil han maaske ellers ikke havde været i Stand. Fremtiden laa i det hele taget ganske lys og smilende for ham. Hans Indkomster forøgedes paa samme Tid som hans Arbejdsevne; den Tid burde ikke være altfor fjern, da han kunde udløse de pantsatte Juveler, som han sikkert senere mod at give et Par Hundrede Pund, kunde tilbagelevere Butterfield. Inden to Aar vilde alt være klaret. Harry følte sig som en erfaren Mand, der var klar over, hvor meget han havde maattet betale for sin Erfarenhed. Han havde faaet sin Lektion og i sit Hjerte takkede han Forsynet, som i Tide havde aabnet hans Øjne. Han var endnu ung og hele Verden laa foran ham at erobre. Kort sagt, der fandtes vel knapt i hele London en ung Mand, hvis Hjerte slog højere af Glæde og inderlig Taknemmelighed end Harrys den Dag, og det, skønt Himlen var overtrukken og Vinden kold og bidende.

Han kom netop ud fra sin Lejlighed, hvor han havde hentet sin Kuffert for at begive sig til Victoriastationen, da Postbudet gav ham et Brev, der yderligere forøgede hans Tilfredshed. Brevet var fra Udgiveren af et anset Tidsskrift og det meddelte ham, at den Artikel, han for nogen Tid siden havde indsendt, var bleven antaget, og at den vilde blive betalt. Harry følte Blodet stige op i Kinderne, medens han læste Brevet, og hans Øjne straalede. Han var til Mode, som om hele Verden tilhørte ham.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

— Næ, Du har aldrig været forelsket.
— Ikke forelsket! Da jeg friede til Amanda, var jeg saa forelsket, at jeg tog Snuset ud af Munden og spyttede tre Gange, inden jeg kyssede hende! (»Strix«)

— Brännvin få vi inte, kol få vi inte och slåss få vi inte — hur fadren ska vi då hälla oss varma?! (»Sendags-Nisse«)

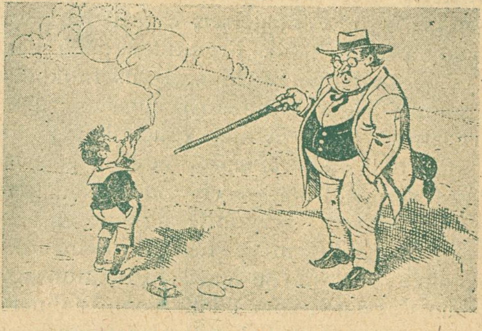

— Hvad, kan Du allerede ryge?
— Ja, jeg ved ikke

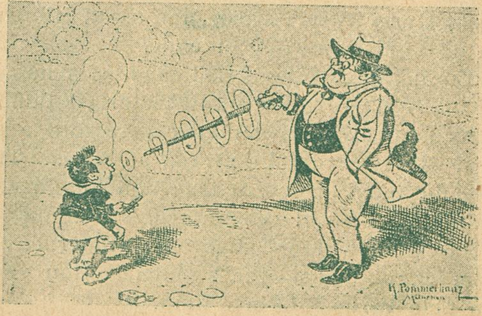

hvad De synes —?
(»Meggendorfer Blätter«)

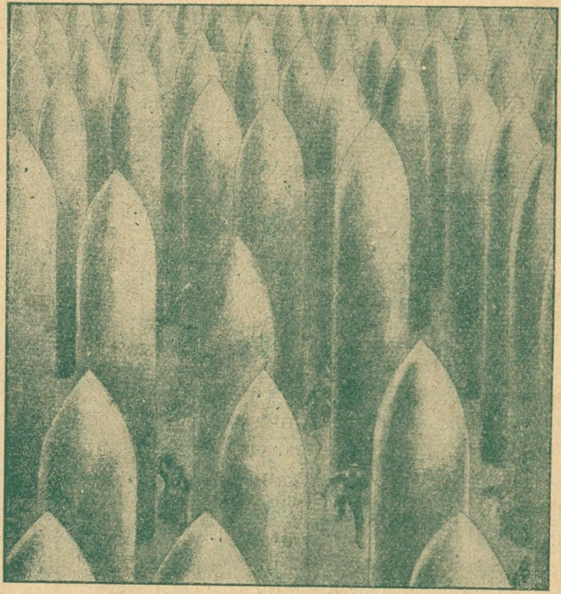

Entente-Labyrinten.
(»Simplicissimus«)

Jønson er i meget daarligt Humør, og da derfor en Turist kommer og spørger ham om Vej, svarer han:
»Hönnu, bonntjuven, enligt (i Følge) senaste statistiska beräkning äger huvudstaden 394.823 invånare. Va innerst in i hälsicke behöver han då just flyga på mej? ! ?«
(»Naggen«)

Rød ≡ Indmad

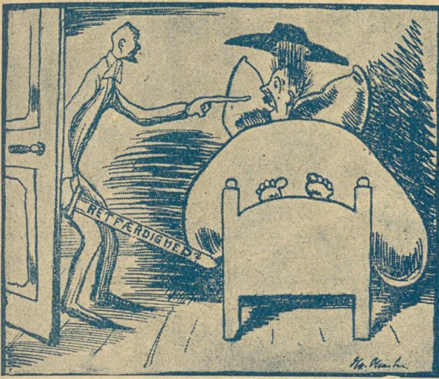

Palle Rosenkrantz har i »Politiken« rettet et skarpt Angreb paa Assessor Thorup og hans Forhørsmetode og forlanger ham afsat.

Samtlige Klausulædere vil nu hædre P. R. ved at overrække ham et Maleri — som ovenstaaende.

En Rævekage.

Hr. Becker tog paa at skrige og jamre:
„Ak Gud, sikke Pulterkamre!
Dem kunde der prægtig bo Mennesker i!“ —
Ja, det ku' Du li'!

Hr. Becker smisked: „De rare Ej're
vil gærne huse de husvilde Lej're.
En halv Million maa tillaans I dog gi'!“ —
Ja, det ku' Du li'!

Hr. Becker med P. Rasmusen slog
Følge,
men ingen ku' Forslagets Kærne fordølge:
„Saa slipper vi for kommunalt Byggeri!“ —
Ja, det ku' I li'!

— De' er da en farlig Masse Brystsukker, Du spiser!

— Ja, ser Du, min Far har Brystsyge og min Mor har Sukkersyge, og ser Du, saa har je' faaet *Brystsukkersyge!*

Et Par ikke servitutfri Linjer.

Hr. Godskesen er som det bare Krudt,
li'saa snart man taler om Servitut.

Hr. Godskesen er en gevaldig Gut
til at værge hver Grundejer-Servitut.

Hr. Godskesens Tale faar aldrig Slut,
naar det drejer sig (ah!) om en Servitut.

Hr. Godskesen gør Honnør med Salut,
naar han ser paa Afstand en Servitut.

Hr. Godskesens Livret er Tutti-Frut
fint garneret med mosgroet Servitut.

Behandler man Jærnbaneforslag i Rigsdagen, saa kan det nok være, de lokale Tingmænds Ansigter *skinner.* Og som de kan snakke! Med *Ekspres*fart hele Tiden, selv om Debatten ikke gaar af uden forskellige *Sammenstød.* Skulde saa endelig *Dampen* være ved at slippe op, saa en *Standsning* kunde befrygtes — vupti, straks er der en æret Taler. der har en ny Linje at bringe paa *Bane.*

Sikke Stød Verdenskrigen dog gi'r! Nu er de 5 Øres — nej, om Forladelse, de 6 Øres — Kager igen bleven dyrere! Ak Gud, ak Gud — hvad skal nu Etatsraadindernes og Strøg-Flanernes Silkemopper leve af?

En stor Arbejdsgiver.

Hr. *Illum* er stor, og Hr. *Illum* er
mægtig,
Hr. *Illums* Facade er herlig og prægtig.
Men kig indenfor paa hans Syerskers
Kaar:
Et lidt andet Blik paa Geschæften
du faar.

Fra Dyrelivet.

— En Hest! En Hest! Et Kongerige for en Hest! skreg den sultne Løve.

— Gud, hvor Livet er skønt! kvækkede Frøen fra Gadekæret.

— Mod Dumheden kæmper selv Guderne forgæves! sukkede Æslet.

— Bliv i Landet og forsørg Dig hæderligt, sagde Skildpadden til Svalen.

Der er en Sporvognskonduktør, der har udgivet en lille Digtsamling.

— Saa kan der dog spores lidt Aand mellem *Linjerne.*

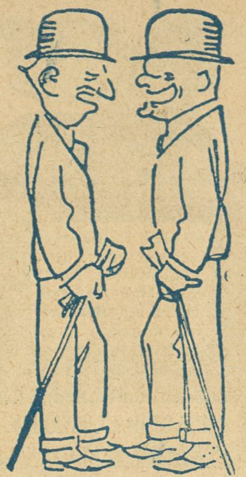

— Den med *Kapskoene,* den var fin fin. Ja, den *Ballin* han kan dog! Han er saa smart, oh! Han er saa dygtig, oh!

— Ja, og han er saa *træsk* — *oh!*

— Er der Musik i Cirkuspantomimen Quo vadis?

— *Egeberg* sørger i hvert Fald for *Over-tyren!*

— Har Du set »Det levende Lig«?

— Nej, men jeg har set »Naar de Døde vaagner«.

— Naa — »Gengangere« altsaa!

Skuespilleren Reumert gjorde sig i „Det store Forlis“ paa det Kgl. Teater.

— Ja efterhaanden rykkes han op — denne Gang ved Rode.

Danske Barberere i Karikatur.

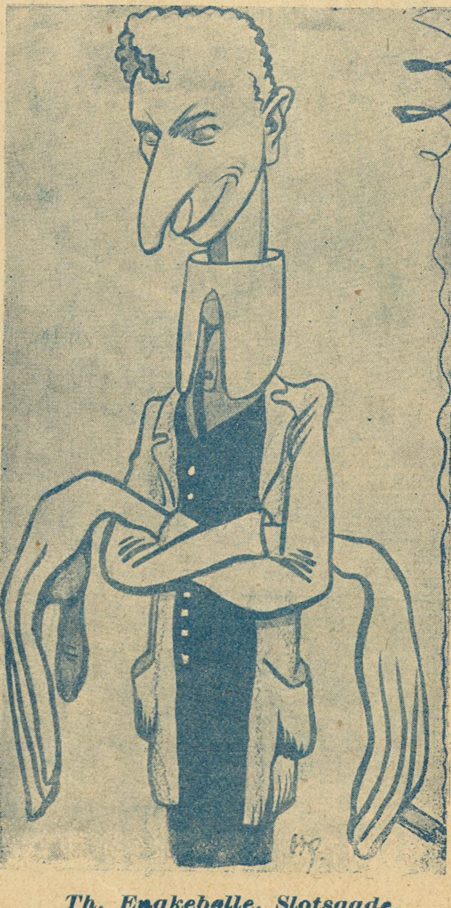

Th. Engkebølle, Slotsgade, Hillerød.

Tegning af Alex Buch Jensen, Oehlenschlägersgade 11.

G. H., Nykøbing. Tak for »den ny Høst«. En Del af det vil blive optaget, Honorar afsendt.

Chr. Nielsen, Jagtvej. Tak.

Mortensen, Jerichausgade. Deres Barber skal komme i »Ravnen«.

C. Andersen, Folkvarsvej. Ogsaa Deres Barber skal komme frem i al sin Herlighed.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

København B.

Prima Westfalske Dampkul
— **Nøddekul for autm. Fyring**
— **Stenkuls- og Ægbriketter**
— **Cinders og knuste Koks**
— **usigtede Gaskoks**
— **Antracit-Nøddekul**

leveres direkte
til alle danske Havne og alle danske Jærnbanestationer.

Hovedkontoret: **Frederiksberggade 16, 1.**

Telefoner: 10692 & 10718.

Telegramadresse: Arbejderkul.

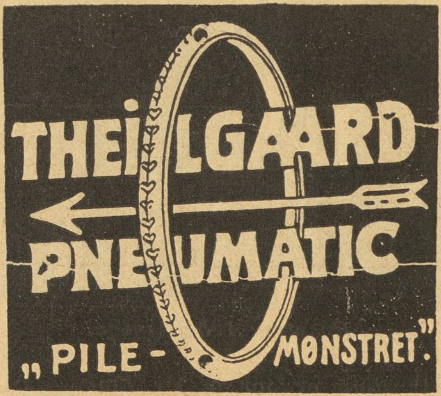

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 x

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799 x

FORLOV DEM IKKE før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe. 14 Karat fra 6 Kr., 18 Karat fra 8 Kr, **Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.**

Køb RAVNEN

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 50 og 65 Øre.

Barbermester VALTE P., Esbjerg.
(Det er Lukketid)!

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.

»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Tegning af Storm-Nielsen.

— Bare denne Kvalme vilde gaa over — hik! — Ellers risikerer jeg, at min Kone — hup! — følger efter Klatterne i Morgen, — og saa ser hun, at jeg har været i Flora-Salen — hup!

Beroligende.

I en lille Provinsby blev en gammel Kone kørt over af en Vogn, og Byens eneste Politibetjent blev i den Anledning synlig nervøs. En Sømand, der var paa Besøg i Byen, beroligede ham med følgende Bemærkning:

— Ta' den bare med Ro, Betjent; det her er Ingenting. De skulde bare staa paa Charing Cross i London — dér knuser de brand brøle mig hundrede Kællinger i Secundet!

Ubehageligt.

Doktor Adolfsen var en ivrig Jæger, men ikke altid heldig. For et halvt Aars Tid siden var han paa Jagt ved Thureby, og det lykkedes ham at skyde en Mand, saa hans Mund gik i Stykker. Naa, Adolfsen syede Munden sammen og tænkte ikke mere paa det.

Men saa forleden kom Doktoren igen til Thureby og skulde jage og saa mødte han Manden, som han havde »truffet før«.

— Goddag, sagde Manden, kan De kende mig igen? Det var mig, De skød Læberne itu paa.

— Naa ja, men jeg satte jo Mundlæ'ret i Stand igen.

— Ja, det gjorde De jo, men jeg har dog Ubehageligheder af det endnu.

— Hvordan det?

— Jo, hver Gang, jeg skal barbere mig, saa maa jeg vende ud og ind paa Munden!

Daarligt Middel.

Præsten: Men Ole, dog, hvad ser jeg — — og jeg, som mente, at Du var blevet Medlem af en Afholdsforening.

Bonden: Ja, ja! Ja, ja! Hr. Pastaur, de' er a da osse, men de' hjælper itt, de her Afholdsvæsen, a blyver fuld allivel, naar a drikker æ Bræn'vin.

Krigshumør.

Hesten, Koen og Æslet skændtes om, hvem af dem, der har størst Betydning for Krigen.

Hesten: Jeg er den vigtigste, thi jeg trækker Kanonerne og bærer de tapre Soldater.

Koen: Men jeg giver Mælk til Hæren, og min Hud leverer Remme og Seletøj — det er mere!

Æslet: Sludder og Vrøvl! Hvis jeg ikke havde siddet i Krigsministeriet, saa var der slet ikke bleven nogen Krig!

Gullash.

En Besøgende: — Hvor kan det være, at I ikke mere har Dr. Hansen til Huslæge?

v. Gullasch: Næ, Folk i vor Stilling kan ikke ha' en Huslæge, som kommer til Fods, naar han besøger os!

Godt Raad.

Ung Digter: Jeg tænker paa at skrive et Drama, men jeg vilde gerne have en original Dødsmaade for min Helt. Kan De ikke give mig et et godt Raad?

Kritikeren: Lad ham være dødfødt!

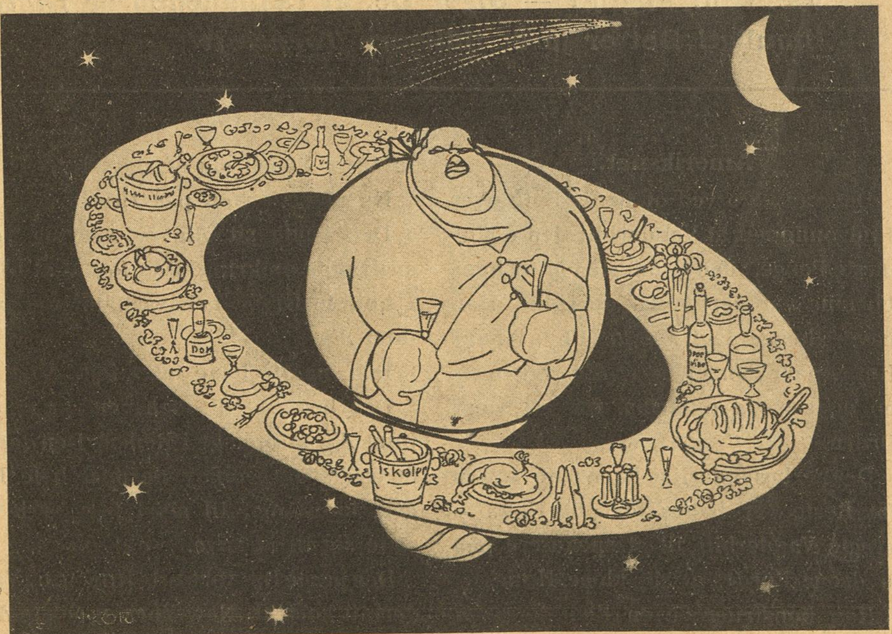

Tegning af P. V. Hansen.

Planeten Saturn afsløret, eller: Paa Jorden saa og i Himlen.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

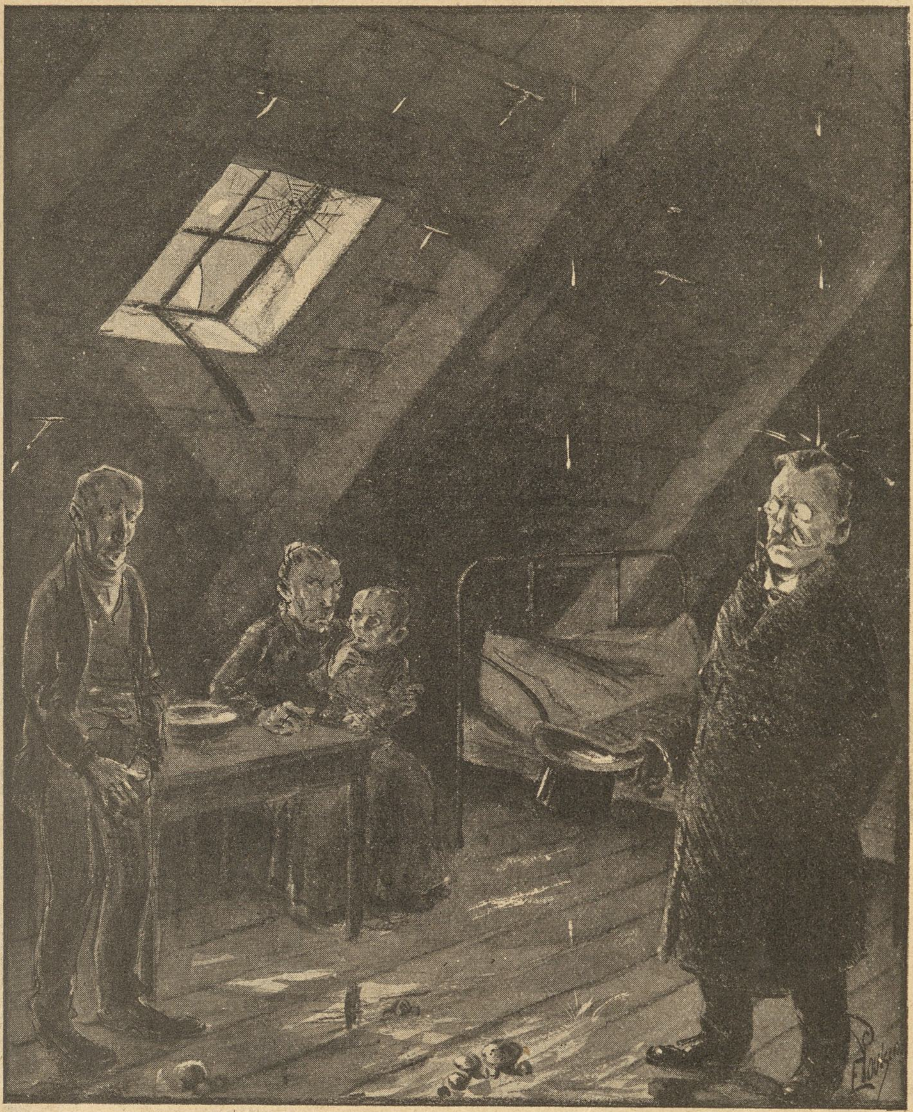

Tegning af Emil Poulsen.

Værten: Fugtig? — Siger De, at Lejligheden er *fugtig?* — Umuligt! Det er jo et tidligere *Tørreloft!*

Amerikaner.

Det var ikke ved at færge Folk over Hudsonfloden, at Vanderbilt tjente sine første Penge, men Grundstenen til hans Formue var derimod — en Høne! Han havde længe lagt Mærke til, at hans Høne, naar den lagde et Æg, rejste sig op og saa sig omkring, om alt var i Orden.

Denne besynderlige Egenskab — som for Resten er fælles for alle Høns — bragte Vanderbilt til at spekulere paa at drage Fordel af sin kloge Høne.

Han konstruerede en Rede paa en saadan Maade, at Æggets Vægt bragte Bunden til at give saa meget efter, at Ægget kunde falde ned i et Næt, der var udspændt nedenunder. Derefter lukkede Reden sig af sig selv.

Nu passede han paa Hønen.

Den lagde sit Æg og saa sig som sædvanlig omkring. Den lod til at blive i højeste Grad forbavset, thi der var intet Æg.

Den maatte have taget fejl.

Den lagde et til, men der var stadig intet Æg at opdage i Reden. Den lagde et tredie og vedblev dermed hele Dagen, indtil den til sidst blev arrig og satte sig til at sove.

Den næste Dag fortsatte Hønen, og Vanderbilt kørte til New-York og solgte Æg.

Hønen lagde 1 Million Æg, inden den opdagede Vanderbilts Fif.

Fra den Dag blev den saa fornærmet, at den aldrig mere lagde Æg.

Saadan gaar det.

Præsten: Jens dog, det gaar Dig galt, saa doven Du er!

Jens: Ja — a — siden vi taler om det: Jeg havde to Skolekamerater, Carl og Johan. Carl var morderlig flittig og blev Millionær, da han var 40 Aar, mens Johan ikke havde Skjorten paa Kroppen —

Præsten: Ja, der ser Du.

Jens: — Og saa døde Carl af Overanstrængelse, og Johan giftede sig med Enken!

Palmeløg.

Første Løg: Hvorfor lader Du Skægget vokse?

Andet Løg: Jo, for Noget skal man jo bestille!

Forstyrret Fornøjelse.

— Tænk Dem, jeg gensaa min Broder i Gaar paa Gaden efter 15 Aars Adskillelse. Desværre kunde vi ikke omfavne hinanden, for vi var begge i Arbejdstøjet. Jeg er bleven Bager og han Skorstensfejer!

H. P.

Filosofisk Kandidat Nr. 44 Jørgensen er Soldat og skal springe over Hesten, men bliver ubehjælpelig hængende paa den. Sergenten udbryder triumferende:

— Der kan De se, 44 — hvad hjælper Dem nu al deres Filosofi?

Russisk.

I en russisk Garnisonsby er der Soldaterundervisning, og Officeren spørger en Soldat:

— Naa, Ivan, hvad vilde Du gøre, hvis der udbrød Gadetumult her?

— Skyde!

— Godt, men hvis nu din Fa'r eller Mo'r var imellem Urostifterne.

— Jeg vilde skyde dem allesammen.

— Udmærket. Men hvis Du nu paa aaben Mark faar Øje paa en Ko?

— Saa skyder jeg den med!

— Fjols! Du skal naturligvis ta' den ved Hornene og trække den hjem til Generalinden — Men hvis Du nu paa et øde Sted mødte Generalen, hvad gjorde Du saa?

— Ja—a— jeg maa vel ikke skyde ham — men saa vil jeg ta' ham ved Hornene og føre ham hjem til Generalinden!

Det er forbudt Marinesoldater at indfinde sig i Nyhavns Beværtninger. Nu maa de nøjes med at drømme om det.
(Dagspressen.)

Tegning af Hp. Hansen.

„Et Drømmespil“ i Nyhavn.

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Et Drama i Biografteatret.

I et stort Værelse i et af de eleganteste Hoteller i Byen sad to Damer og en Herre glade og fornøjede ved Tebordet. Den unge Mand rejste sig og sagde:

— Nu, min kære Marie, forlader jeg Dig et Øjeblik, mens jeg gaar og sikrer os gode Pladser til i Aften.

— Som Du vil, min Ven, men kom snart tilbage, ellers kan det blive kedeligt for os.

— Aa, naar to saa gode Veninder som I har truffet hinanden efter en lang Skilsmisse, saa tror jeg, I har al for mange Ting at tale om, til at I kan kede Jer. Imidlertid er vi enige om Programmet for Dagen. Vi spiser Middag hjemme og gaar saa i Biografen, jeg har fundet et Sted, hvor der skal være saadanne udmærkede Billeder.

Han rejste sig, kyssede sin Hustru og fjernede sig.

— Hvor Din Mand ser rask og godt ud.

— Ja, Du skulde bare vide, hvor god han er, svarede Marie.

— Men hvordan gik det egentlig til, at Du blev gift med ham. Mens jeg var paa Landet, blev Du baade forlovet og gift. Jeg blev som himmelfalden, da jeg fik det at vide.

— Jeg selv var ogsaa forbavset. Men nu skal Du høre det hele. Du ved, at baade Moder og jeg har været fortvivlet over, at vi ikke hørte noget fra min Broder Poul.

— Ved man endnu ikke noget om Din Broder?

— Vi tror, han har forladt Transvaal for 8 Maaneder siden.

— Hvorfor tror I det?

— Jo, for vi ved bestemt, at de Kanoner, som Poul havde i Opgave at levere Boerne, er kommet dem i Hænde. Men da Poul antagelig har skiftet Navn, for sikrere at kunne passere Delegoa, mistede man ethvert Spor af ham, og hans Breve er antagelig blevet opsnappet paa Vejen.

— Og siden?

— Efterat han havde afleveret sine Kanoner, har han ikke vovet at vende tilbage til Kap af Frygt for der at blive taget af Engelskmændene, men har fulgt en Karavane til Zambesi, hvorfra han har prøvet at komme til sine Landsmænd i Trakten af Tehed. Hr. Gerson, Direktøren for Staalfabrikkerne, har forklaret mig dette, og da kan man let forstaa, at Poul ikke har haft Anledning til at skrive til os. Du kan ikke tro, hvor glade Moder og jeg blev ved at høre dette. Vi troede jo, han var død, men nu venter vi sikkert at faa ham at se — hvem ved, om det ikke sker meget snart.

— Men Dit Giftermaal?

— Det var sandt. Jo, ser Du, i Sommers var vi i Bologne. for at Moder skulde faa frisk Søluft. Der traf vi Kaptajn Shermont. Han var Officer og havde været med ved Randfontain. Vi blev præsenteret for hinanden. Men han vidste ingen Ting om Poul, som jeg havde haabet. Vi blev da snart meget gode Venner — og noget mere ogsaa, og da Johan var Kaptajn og en dygtig Officer, var af god og rig Familie, gav Moder sit Samtykke til vort snarlige Giftermaal. Og Johan er Verdens mildeste Mand, og jeg elsker ham højere end nogensinde, tilføjede Marie med et lykkestraalende Smil.

*

De havde indtaget Deres Pladser i Logen, og Tæppet gik op. Det var Virkelighedsbilleder fra Boerkrigen i Transvaal. De fik se Slagtummel og Militærlivet i de belejrede Landsbyer.

Saa overværede de en Træfning mellem to fjendtlige Afdelinger.

Den ene Mand faldt efter den anden. Den overlegne Afdeling blev kommanderet af en Officer til Hest. Han rejste sig i Sadlen for at faa et bedre Overblik.

— *Men det er jo Dig, Johan!* raaber Marie.

— Ja, det er virkelig Hr. Shermont! udbrød Fru Clara.

Kaptajnen ler og udbryder:

— Han har virkelig »taget« mig, den Filmsfotograf!

Saa vendte han sig mod sin Hustru, som skælvende stirrer paa Billederne.

— Hvad fejler Dig, Marie? spurgte han.

— Det er som Du gaar Døden i Møde.

— Skal vi gaa herfra?

— Nej — Maaske vi faar Poul at se!

En ny Scene oprulledes for Tilskuerne. Det var det indre af en Fæstning eller Forskansning. Man saa de opstillede Kanoner og Skydehullerne. I Baggrunden var der en Gang, forsynet med en Jerndør. Skildvagten gik frem og tilbage med Geværet paa Skulderen. Pludselig aabnes Jerndøren, og ud gennem den kom en Skare Engelskmænd med en Del Fanger mellem sig. Der kom flere og flere. Det hele var uhyggeligt levende. Tilslut traadte Soldaterne til Side og Fangerne blev stillede med bundne Hænder op til Fæstningsmuren.

Pludselig lød der et Skrig fra den Loge, hvori Marie sad — et Skrig saa hjerteskærende og gennemtrængende, at Musikken holdt op.

— *Det er Poul!* Ja — ja, det er Poul! Jeg kender ham igen — anden Fange fra højre.

Kaptajn Shermont blegnede.

Han rejste sig og greb sin Hustrus Haand.

Men nu kom Shermont selv til Syne. Han stod der lyslevende og kommanderede sine Soldater.

Nu trak han sin Sabel og løftede den for at give Ordre. Soldaterne lagde an.

Marie rejste sig, strakte Armene ud mod det uhyggelige Billede og skreg:

— *Skyd ikke, Johan, skyd ikke. Det er jo Poul!*

Saa sank hun livløs om paa Gulvet.

Men i næste Øjeblik segnede alle Fangerne, truffet af ti Kugler, døde om.

De forenede Bryggeriers EXPORT DOBBELT-ØL kendes paa det røde Dobbeltsegl

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen", Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, **Harald Hansen**, Telf. 10392.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Calcium Carbid.
H. Gabe. Monradsvej 13. København F.

Møbler
Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.
CHRISTOFFER LARSEN, 75, Godthaabsvej 75.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

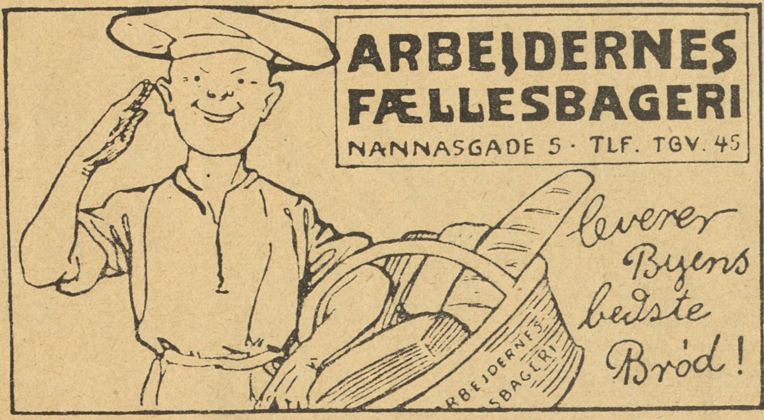

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen. og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Krigsdjævelen og Fredsenglen.

Tegning af P. V. Hansen

Indledningen til Foraars-Offensiven.

16 Sider BLOKADE-NUMER. **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 7. Redigeret af AXEL WESSEL ❊ Torsdag den 15. Februar. 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf

— Det kgl. Teater kan da ikke blive færdig med »Faust«, naar de skal lukke Kl. 10?
— De kan jo lade Margarethe blive forført allerede i første Akt!

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Calcium Carbid.
H. Gabe, Monradsvej 13. København F.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Køb RAVNEN

Krig og Fred.

Tegning af Magnus Christensen.

Hun tabte — han vandt!

Du ved godt —!

Du ved godt, at jeg ærer dig,
og at mit Hjærte brænder:
du ved godt, jeg vil bære dig
paa disse mine Hænder.

Du ved godt, at jeg kysser dig
i mine Digte ømme,
du ved godt, at du dysser mig
i dybe, dunkle Drømme.

Du ved godt, at jeg følger dig
i alle mine Tanker — — —
— — — Du ved det *ikke* siger du!
— — Saa føl hvor Hjærtet banker!

Kom — føl dets dybe, dumpe Slag,
og hør dets Støn og Stikken — — —
— — — Du mener, det du hører,
er blot Lommeuhrets Dikken

Du haaner mig, du lede Kvind,
og smiler spidst og spydigt; —
jeg siger dig, du Jomfrulil,
det Smil er langtfra dydigt.

Jeg ler ved Gud — jeg ler — ha, ha!
og bryder mig om Fanden — — —
— — med dette Digts to første Vers
gaar jeg nu til en anden!!!

Oskar Hansen.

Kort.

Naar man overtænker, hvormange Slags Kort, vi efterhaanden har faaet indført i Europa, forstaar man først rigtig Meningen af det udbredte Ordsprog: Kunsten er lang, *men Livet er Kort!*

Paa Jagt.

Dame I: I Nat hørte jeg en Indbrudstyv i Huset, og Du kan tro, jeg kom i en Fart ned ad Trapperne!

Dame II: Ih — var han da nede i Kælderen?

Næb og Klør.

Nærværende Linjer for at rette en Tak til Hr. Minister Motono, Tokio, Japan. Han holdt forleden en Tale i sit Hjemland, og i denne Tale erklærede han, at Grunden til, at Japan gik med i Krigen, var den, at de (Japan) vilde varetage Menneskehedens Interesse. (»The Times«, 27 Januar 1917.)

Der har hidtil hersket en ikke ringe Uklarhed med Hensyn til Japans Deltagelse i den store Krig, og man har haft en Del Besvær med at hitte Meningen.

Nu siger Hr. Motono den. Det er af Hensyn til Menneskeheden.

Det vilde være utaknemligt af samme Menneskehed, om den ikke takkede hans gullige Ekscellence først for Oplysningen og dernæst — navnlig — fordi han saa varmt har taget sig af vor (Menneskehedens) Sag.

Kiautschau!

— — — — — — —

Iøvrigt vil jeg i al Almindelighed tillade mig at bemærke, at værre Nonsens, end det, d'Hrr. Statsmænd under Krigen har serveret os Tilhørere, skal man lede længe — og sikkert forgæves efter! Kongerne telegraferer til Vorherre og anmoder ham om Sejr, Præsterne velsigner Kanonerne, inden disse fyres af og knuser nogle tusind »Fjender«, og Diplomaterne erklærer fromt, at det hele Tiden er i Menneskehedens Interesse!

Jeg samler paa den Slags Ting for at have Dokumenterne over »store Mænds« bundløse Frækhed ved Haanden, og Hr. Motonos idealistiske Kamp for »Menneskehedens Interesse« skal faa en Hædersplads i min »Krigens Bagside«.

Kiautschau!

Undskyld Ulejligheden! *Dr. Tyf.*

„Hiv og Sving søger Arbejde".

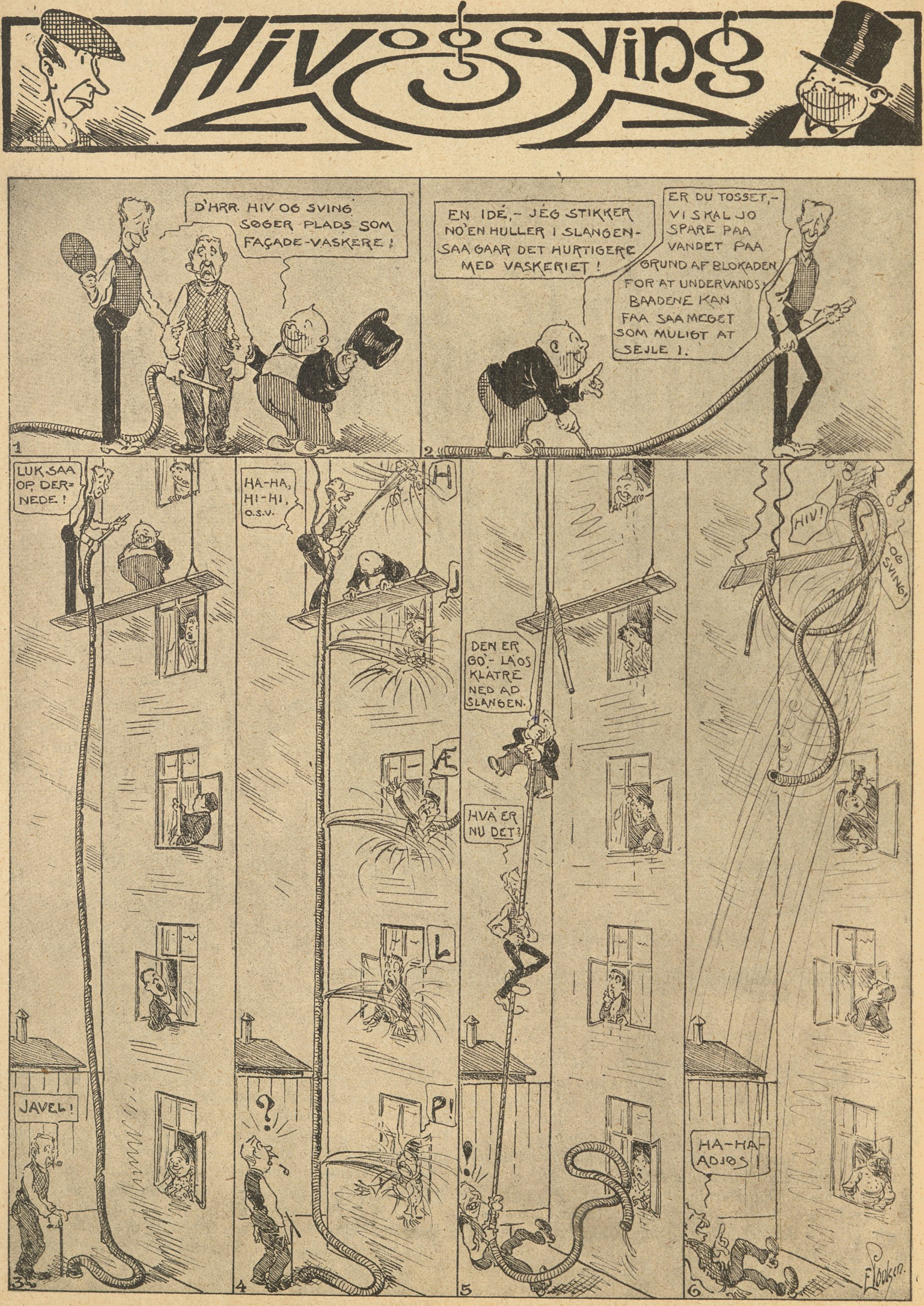

Tegning af Emil Poulsen

En ny og morsom Serie for Ungdommen.

Nyeste Forbud
i Anledning af
Lys- og Brændselsnøden

(Mel.: »En glad Trall«.)

Ak Venner, hvad er det for Tider,
vi Stakler maa finde os i?
Mens Kulden ustandselig bider,
jeg har ikke Kul i mit Hi.
Og Staten resolut
har næsten *alt* forbudt,
med Sprit og med Sprut er det
slut, slut, slut.
Nej, Krigens hvasse Haj
kan ikke passe mig —
man har ikke Lov til at *gas*se sig!

Ja alting er ganske af Lave,
naar Varme og Ild gaar paa
Hæld.
Og tænk, den Zo'logiske Have
har slaaet sin *Ild*-er ihjæl!
Min Ven, der hedder *Brandt*,
med Tiden er paa Kant
og læser kun *»Lyset, der svandt«*,
svandt, svandt,
og *Illum*, arme Mand,
maa nu sig kalde *Vand* —
kun *Ishøj* er glad, han sig klare
kan.

I Stuerne maa ikke ryges,
paa Varme der ellers gaar Svind,
og *Il*-telegrammer skal stryges,
og *»Lys over Landet«* gaar ind.
Johannes P. ej maa
paa Scenen mere staa
og *Gnister* af Rollerne slaa, slaa,
slaa,
Teatrets »Motto« — gys! —
i Overmorgen stry's,
og der bliver skrevet: Ej blot til
Lys!

Jens Hovedkuls.

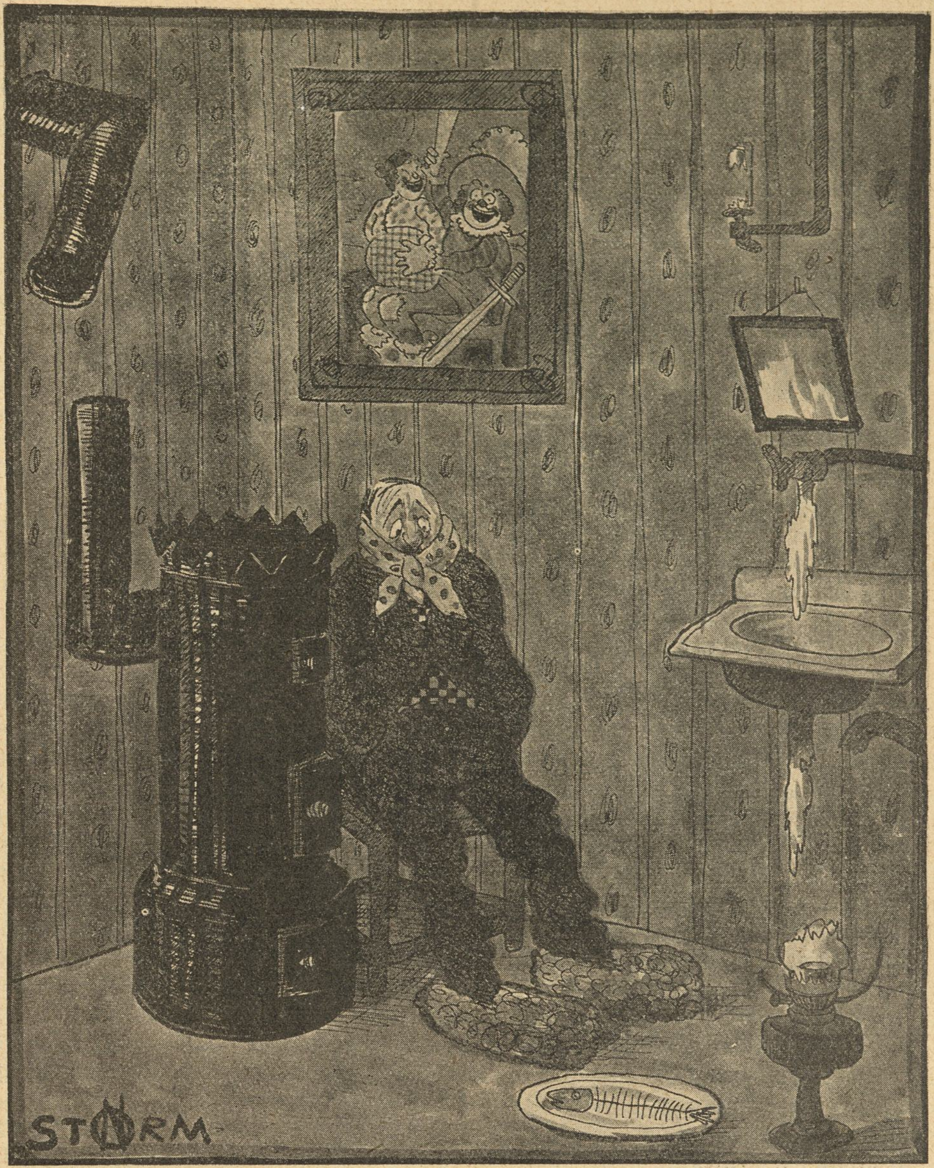

Tegning af Storm-Nielsen.

— Egentlig behagelig vil jeg ikke kalde dette Liv, men jeg har dog den store Trøst, at jeg fuldtud imødekommer Regeringens Henstilling om at spare!

Logik.

— Hvordan staar det saa til i Dag? spurgte Godsejeren en af sine Forpagtere.

— Godt, rigtig godt! Bare jeg ikke havde den forbistrede Rheumatisme i mit højre Ben.

— Ja, Du begynder jo at blive gammel, det bliver vi alle, og Alderdommen kommer ikke alene.

— Alderdommen? udbrød Forpagteren. Det har ikke Spor med Alderdommen at gøre. Her er mit andet Ben, det er præsis lige saa gammelt som det første og der er ikke Spor af Rheumatisme i det.

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

I denne lykkelige Stemning naaede han sin Rejses Maal. Hendes Naade Biskopinden kom i egen Person ud i Vestibulen for at hilse ham velkommen — et Bevis paa venlig Nedladenhed, som hos hende næsten var ukendt.

Lady Mac Corquodale var en i høj Grad majestætisk Personlighed; der laa noget præsteligt saavel i hendes Dragt som i hendes Holdning, som det anstod sig Enken efter en højtstaaende Kirkens Tjener. Den salige afdøde havde i sin Levetid ikke altid haft saa glade Dage; hendes Naade havde hersket over ham med Familien Bridgebournes Magt og Herlighed som Spore. Selv havde han været af forholdsvis ringe Byrd og det var aldrig lykkedes ham at komme ud over sin Forundring over at se sig selv som Svoger til en af Landets Pairer. Mylady havde paa sin Side gjort hvad der stod i hendes Magt for at holde denne Forundring i Live. Men nu da den gode Biskop var undsluppen hendes Regimente, var han i hendes Erindring forvandlet til en Helgen og Konge blandt Mennesker. Hans Portræt prydede saa godt som hvert Værelse i Huset lige fra Familiens Dagligstue til Tjenestefolkenes Kamre.

Medens Biskopinden med en passende Blanding af Hjertelighed og Højtidelighed hilste sin unge Slægtning velkommen, viste en Skikkelse sig, der uimodstaaeligt drog hans Tanker og Blikke andetsteds hen.

Inthia stod der rødmende og smilende, fortryllende at se i sin lysegraa Promenadedragt. Efter et Øjebliks Tøven nærmede hun sig og rakte ham Haanden, idet hun rødmede endnu dybere. Harrys Øjne hvilede paa hende med et Udtryk af Tilbedelse, og da den lille bløde Haand et Sekund dvælede i hans, følte han som et elektrisk Stød gaa gennem sig.

Biskopinden syntes at smile, idet hun med Velbehag betragtede dem begge. Det vilde i Virkeligheden ogsaa have været svært for enhver at betragte dette unge Par uden at føle en vis Glæde. Den unge Mand med sit kortklippede, gyldne Haar, sin aabne Pande, sine ærlige Øjne og sin slanke høje Skikkelse, og den spæde, yndefulde, mørkøjede Pige med sit trofaste Udtryk, dannede tilsammen en henrivende Gruppe.

De to unge sagde ikke meget, men deres Øjne var destomere veltalende. Saasnart Harry havde faaet pakket sine Ting ud og ombyttet sin Rejsedragt med en mere passende, skyndte han sig ned til Salonen, hvor man med levende Interesse hørte paa hans ligefremme Redegørelse om den Fremgang, han havde naaet. Lady Mac Corquodale var i Stilhed stolt over ham, men ansaa det for passende ikke at lægge sin Beundring for Dagen.

I min Tid, sagde hun med Værdighed, plejede Personer af god Familie aldrig at give sig af med Forretninger eller Journalistik. Men det er naturligvis anderledes i vore demokratiske Tider. Selvom jeg kun vil tale om Fader med den Ærbødighed, der tilkommer ham som Følge af hans Alder og Stilling i Samfundet, saa vil jeg dog sige, at hvis jeg var i hans Alder, vilde jeg søge at ordne det saaledes, at mine nærmeste Slægtninge, idetmindste i min Levetid ikke behøvede at fornedre sig ved Arbejde, der ikke passer sig for Personer af deres Byrd.

Inthia var i al Hemmelighed af en anden Mening. Det var i Løbet af de tre sidste Maaneder gaaet op for hende, at Købmandens Arbejde er et at de ædleste i Verden, og hvad Harrys Virksomhed som Forfatter angik, saa ansaa hun ham uvilkaarlig for værdig til at sidestilles med hvilkensomhelst af Litteraturens Stormænd — Han var i enhver Henseende en Helt i hendes Øjne, og det arbejdssomme og forsagende Liv han havde underkastet sig, lod ham synes ædlere end nogensinde før. Hun rødmede af Stolthed, da Harry fortalte, at hans Tidsskriftsartikel var bleven antaget, og det blev hende med et klart, at Redaktøren maatte være en Person med usædvanlig Dømmekraft.

Morgendagen blev straalende og klar. Der var faldet Sne om Natten og Luften var frisk og styrkende. De to unge gik til Fods til Kirke, medens Biskopinden kørte derud sammen med sin Svigerinde, Fru Brotherick og dennes to Døtre, Frøknerne Arabella og Julia.

Det er muligt, at deres Andagt ikke udelukkende helligedes Gudstjenesten, og at den rødkindede Præsts velafrundede og med deklamatorisk Veltalenhed fremsagde Prædiken ikke fængslede deres Opmærksomhed i saa høj Grad som den fortjente det. Men hvis det er hedensk, at en 21-aarig Mand i selve Herrens Hus knæler ved Kærlighedens Alter, frygter vi, at der gives mange ungdommelige Hedninger i Verden; og idet hele taget maa man indrømme, at en ung Mand kan foretage sig noget værre end for Gud og sin Samvittighed at aflægge ærlige og mandige Løfter ved Tanken om det elskede Væsen, han engang haaber at gøre til sin Hustru. Dette udgjorde i hvert Tilfælde Harrys Andagtsøvelse.

Lady Mac Corquodale sejlede majestætisk ned ad den lange Hovedgang, da Gudstjenesten var forbi, i ærbødig Afstand fulgt af Fru Brotherick og FrøkenerneArabella og Julia.

Men Harry og Inthia gav sig god Tid. Døren for Enden af deres Bænk vilde ikke gaa op . . . . de var nødt til at sysle længe med Laasen, medens Deres Hænder og Hoveder var hinanden meget nær. Den slemme Dør gav mærkelig nok ikke efter før Vognen var kørt bort, saa at de to unge ved Skæbnens Tilskikkelse uden alle Bemærkninger og Forklaringer kunde vende hjem alene ligesom de var kommet. Præsten havde af en eller anden Grund gjort sin Prædiken saa kort, at de to Elskende havde en god Time for sig før Frokosten og kunde vælge den længste og mest landlige Vej hjem.

De havde imidlertid ikke meget at sige hinanden og de faa Ord, der blev talt, kom med lange Mellemrum. Den smukke unge Pige i den perlegraa Promenadedragt og den høie statelige unge Mand i den varme Ulsters saa alvorlige og pæne ud, da de spaserede ned ad Vejen ved hinandens Side og en uindviet vilde næppe af deres Ord og Opførsel have kunnet gættet hvorledes det saa ud i deres Hjerter.

I Virkeligheden var de fuldstændig sikre paa hinanden, men dette hindrede ikke, at de uophørlig pintes og foruroliges af den ømme, den saa henrivende Uvished, der er uadskillelig fra Kærligheden. Optagne som de begge var af en eneste Tanke, ingen af dem vovede at udtale, søgte de forgæves et passende Samtaleemne. Forsynet sendte dem snart et saadant.

En gammel Herre med rødblisset Ansigt og hvidt Kindskæg, standsede foran dem, ligesom de var kommet ud af Kirken. Han hilste paa Inthia og sagde smilende:

— Godmorgen Godmorgen, lille Frøken. Tak for den smukke Sang i Kirken i Dag. Det er en sand Fornøjelse at høre en saadan Stemme. Jeg har selv haft Stemme engang, men det er længe siden.

Harry antog for givet, at Inthia og den gamle Herre kendte hinanden, og lyttede smilende til hans Artigheder. Den gamle Herre tog uden videre Inthias Salmebog og bladede i den, indtil han havde fundet den Side, han søgte, hvorpaa han med Pegefingeren fulgte Linierne og begyndte at nynne Melodien med hæs Stemme.

— Det er en smuk Melodi, sagde den gamle Herre. Meget smuk. Jaja, der findes mange smukke Melodier og den lille Frøken synger dem sikkert kønt allesammen. Men nu Godmorgen — vær ikke vred paa en gammel Mand, fordi han siger Dem Komplimenter.

Derpaa tog han med en højtidelig Mine sin gammeldags bredskyggede sorte Hat af, bukkede sirligt og rakte hende Bogen.

— Hvem var det? hviskede Harry saa snart den Fremmede havde bortfjernet sig.

— Jeg har aldrig set ham før, svarede Inthia, hvis mørke Øjne lynede af tilbageholden Munterhed. Det var da en morsom gammel Herre.

De lo nu begge to og fortsatte deres Gang. Latteren havde renset Luften og de følte sig nu langt mindre beklemte.

— Den gamle havde forresten Ret, sagde Harry. Hvad var det nu for en Melodi han mishandlede?

Inthia aabnede Bogen og han saa med i den. De var ganske alene, thi de havde valgt den ensomste og mindst befærdede Vej. Harry forsøgte at efterligne den gamle Mands Stemme. Han sang uhyggeligt falskt.

— Nej, nej, udbrød Inthia, saaledes lyder den — og hun begyndte ogsaa at nynne, medens hun med Fingeren fulgte Linierne ligesom hendes gamle Beundrer havde gjort.

Hun sang nu hele Salmen igennem. Harry gik uvilkaarlig nærmere hen til hende og bøjede Hovedet endnu dybere, antagelig for bedre at kunne følge med. Intet Menneske var at se. Vejen kantedes med høje Hække, dækkede af Rimfrost, der skinnede som Sølv i Solen. Det var ikke videre bekvemt at se med fra Siden, og han tog derfor et Skridt tilbage for at kunne se med over hendes Skulder. Inthia bøjede Hovedet lidt til Højre for at lade ham se bedre og han opfangede derved et Glimt af hendes runde hvide Nakke, hvis blændende Hudfarve yderligere forhøjedes af nogle smaa ustyrlige mørke Lokker.

Ungdommens Tanker lader sig, som man ved, altfor let drage fra alvorlige Ting, og Harry glemte ganske at se med i Salmebogen, skønt Inthia vedblev at nynne. Hvad enten det var den lille Finger, der fulgte Linierne i Bogen, eller den runde hvide Nakke med de smaa krusede Lokker eller den smukke gamle Melodi, som lød saa skønt i hans Øre, der var Skyld deri — nok er det — Harrys Arm lagde sig blidt, men fast om den unge Piges Liv, og den alvorlige Sang ophørte pludselig midt i en Tone. Derpaa drog han hende sagte ind til sig, bøjede sig ned og saa ind i hendes Ansigt.

— Inthia, min Elskede! . . .

— Ja, Harry! . . .

Og det var næsten det hele.

Den klare Vinterdag var straalende, men hvis Vinteren pludselig havde forvandlet sig til Sommer, vilde de ikke have lagt Mærke dertil. De vandrede som i et fortryllet Land. Alle har vi engang været der, men de Øjeblikke det er os tilstaaet at dvæle i vore Drømmes Paradis, er korte, men Mindet om Øjeblikkets Skønhed lever længe.

Børnene kom sent til Frokosten og at komme sent til Frokosten var i Biskopindens Øjne den værste Synd. Men denne Gang syntes hun dog tilbøjelig til at lade Naade gaa for Ret. De to Misdæderes straalende uskyldige Ansigter bidrog muligvis i nogen Grad til at formilde hendes Hjerte, men i hvert Tilfælde kunde det aldrig have faldet hende ind aabenlyst at udtrykke sit Mishag, naar en Gæst, der ikke tilhørte Familiekredsen, var til Stede.

Hr. Humphrey Frost hørte til en af Landets ældste ubetitlede Familier, og desuden var han umaadelig rig. Jernbanerne havde forvandlet flere af hans udstrakte Jordegodser til blomstrende Byer, og havde paa samme Tid gjort ham til Mangemillionær. Han var ikke smuk i Ordets egentlige Forstand og saa i sit 30te Aar ældre ud end han i Virkeligheden var. Men han havde et vindende Udtryk i sit elskværdige godmodige Ansigt. Han havde en redelig Karakter og hans Maade at være paa var saa hjertelig og beleven, at der knapt i hele Landet fandtes en Mand, som nød mere almen Agtelse end han.

Det turde være nødvendigt at oplyse, at Hr. Frost derfor stod i høj Gunst hos de britiske Familiemødre, og i deres Øjne næsten syntes at være omstraalet af et guddommeligt Skær. Der fandtes i Virkeligheden kun et eller to Partier i Landet som kunde anses for bedre.

Hr. Frost havde dog saa længe skuffet alle foretagsomme Familiemødre og giftelystne Ungmøers Forhaabninger, at man nu næsten begyndte at betragte ham som uforbederlig Ungkarl.

Alle de Kunstgreb og al den Krigslist, man anser for tilladelig i Hymens Forgaard var ved en eller anden Lejlighed forsøgt overfor ham, alle mulige Snarer og Næt havde været udspændt paa hans Vej — men alt forgæves. Mødrenes Flanke havde fortvivlet strakt Vaaben og kommet overens om at overlade ham til sin Skæbne.

Hr. Frost og Lady Mac Corquodale var gamle Venner.

Hr. Frosts Moder havde været en af den afdøde Biskops første Beskyttere og skænket ham hans første Pastorat og Forholdet mellem de to Familier havde altid været hjerteligt og fortroligt.

Dog blev Biskopinden unægtelig en Smule forbavset, da Humphrey Frost efter Maaltidets Slutning i dyb Alvor anholdt om at faa Lov til at sige hende et Par Ord under 4 Øjne. Hun samtykkede straks. Fru Brotherick og hendes to Døtre var meget forundrede. Kunde det . . . aa, himmelske Magter! . . . kunde det være Julia . . . eller kunde det være Arabella det gjaldt? . . .

Humphrey Frost gik lige løs paa Sagen saaledes som det var hans Vane.

— Sig mig, Lady Mac Corquodale, sagde han, har jeg Ret, naar jeg formoder, at Frøken Grey er fri . . . jeg mener, at hun ikke er forlovet? . . .

IV.
FRIERIET.

Dette Spørgsmaal forbavsede Biskopinden i højeste Grad. Da hun senere fortalte om Samtalen, erkendte hun, at hun aldrig i sit Liv var bleven saa forundret. Overraskelsen var saa stor, at hun i første Øjeblik ikke engang gjorde noget Forsøg paa at skjule den; men hun kom dog snart til sig selv og svarede ved at gøre et andet Spørgsmaal.

— Tillad mig at spørge af hvad Grund dette kan interessere Dem?

— Det interesserer mig, fordi jeg tænker paa at anmode om hendes Haand, svarede Hr. Frost med sin sædvanlige rolige Ligefremhed.

Lady Mac Corquodale havde naturligvis allerede forudset at hans Svar vilde blive saaledes, men ikke desto mindre snappede hun efter Vejret, inden hun formaaede at fortsætte.

— Jeg er virkelig slet ikke forberedt paa dette, sagde hun tilsidst alvorligt. Det er en stor Ære for Inthia . . . men jeg frygter . . . jeg frygter virkelig for, at De kommer for sent.

— Det haaber jeg, at jeg ikke gør, svarede Frost.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Den tyske Fredsdue.

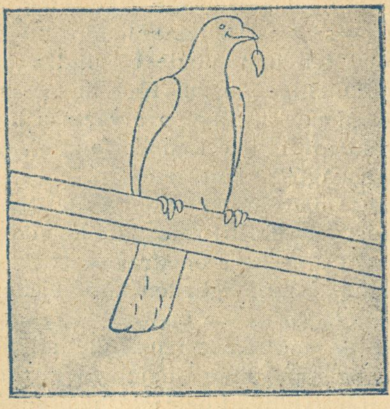

Hvorledes den ser ud —

og hvorledes vore Fjender forestiller sig den. (»Simplicissimus.«)

Monument for det sejrende England. (»Meggendorfer-Blätter«.)

Gi' os to Dusin Østers — men uskaldede! (»Strix«)

— Har fru Anderson hört någe från sin son i Amerika?
— Jaa då. Å han ska snart gifte sej — för i sista brevet så skrev han, att han var på våg te en som het Filadelfia. (»Søndags-Nisse«)

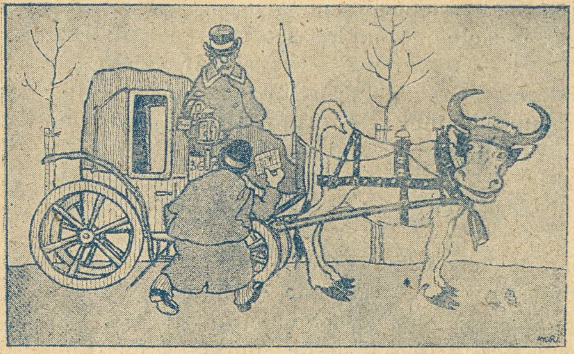

— Kusk, her er mit Kødkort, kør mig den Okse hjem. (»Ulk«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Blokade.

De kriges i Vest og kriges i Øst —
Dødsenglen faar sig saa rig en Høst,
han sanker hver Dag i Lade.
Og kan de ej sejre ved Staal og Skud,
de sender hinanden et Rædselsbud.
  Blokade, vent kun — Blokade!

Der sidder om Kapitalismens Bord
en talrig Skare saa mæsket og stor
og fraadser af gyldne Fade.
Men kommer F o l k e t og kræver s i n Part
saa stemmer de Ryg mod Ryg i en Fart:
  Blokade, kære — Blokade!

Jeg véd en Pige saa kær og sød,
hun gør hver Dag mig om Hjertet blød,
naar hun tripper paa Østergade.
Men ak, ej et Blik af den smaa jeg faar,
thi ved hendes Side en Løjtnant gaar:
  Blokade, gamle — Blokade!

Der er dog ingenting saa galt, at det ikke er godt for noget. Min Husassistent er en rigtig rar og ferm Pige, men Gudbevar's, sikke't Fjæs der sidder paa hende. Fornylig bad hun 3—4 Aftener i Træk om Udgangslov — jeg undredes, men samtykkede. Saa fortalte hun mig i Morges, at nu var hun bleven forlovet — med saadan en flink Mand ude paa Frederiksberg. Jeg stirrede paa Petreas mindre hulde Aasyn, men saa gik der et Lys op for mig — ude paa Berren tænder de ikke Lygterne om Aftenen!!

Det saa en Overgang ud til at Krigsguden havde faaet nok; han fik Kvalme, blodige Opstød og deslige — kort sagt hans Mave var bleven overfyldt og kommen i Uorden. Men saa fik han forleden en Dosis a m e r i k a n s k Olje — det hjalp storartet, og nu kan han igen!

Budet: Jeg skulde aflevere for 5 Øre Bolscher fra Urtekræmmer Henriksen.
Gullaschfruen: Tølper! De har jo ikke tørt Fødderne ordentlig af paa Maatten!

Fredsenglen ældes.

Fredsenglen var en statelig Kvinde — nu er der bleven en Kælling a' hende!

Der tales om, at en stor Del af vor Handelsflaade paa Grund af den tyske Blokade skal *lægges op*. Det kan de store Dampskibsherrer sikkert gøre uden alt for megen Suk og Klage — de har vist i de sidste Par Aar *lagt godt op*, saa de har jo Øvelsen.

Thit Jensen Fenger.

De Husassistenter er noget Pak,
de gaar sgu snart over Grænsen!
Nu maa vi bremse det fæle Rak —
Hvad om vi op til *Thit Fenger* stak?
  Godda' tit tit, Madam *Jensen!*

Og *Thit* fór op med et vældigt Brag.
Forening!! Saa mæled den Kvinde.
Dog først jeg holder et Foredrag,
(det gør jeg med Glans hveranden Dag) —
  Hurra, tit tit, *Formandinde!*

Trods Blokaden og nedskruede Gasblus udkommer »Ravnen« næste Gang med et forfriskende, omend efter Situationen afpasset, Karnevals-Numer med glimrende Bidrag af Digtere, Tegnere og Vitsmagere! Passe paa!!

3/2. Det har vakt Forbavselse, at Politiet endnu ikke har aabnet Christianshavns Voldgrav for Vintersporten. Et Blik paa vort Billede vil vise, at Isen maa være overordentlig stærk!

Neergaard vil ikke gaa med til Forhøjelse af Ejendomsskylden, ikke paa nogen Maade — selv om *I. C.* har sagt eller *ikke* har sagt noget. Og alle Grundejerne og deres Organer hyler af Glæde og hopper og springer og tér sig som Abekatte — hvad gør man ikke for den kære *Ejendoms Skyld?*

Danske Barberere i Karikatur.

Niels Hansen, Axelshus.

Kun et eneste
Middel behøver De til den daglige Hudpleje — Spiræa Sæben er sig selv nok! — Prøv Spiræa een Gang, og den er Deres Toiletsæbe for altid!
Et Forsøg vil overbevise Dem!
Enefabrikanter:
Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S
København B.

Prima Westfalske Dampkul
— Nøddekul for autm. Fyring
— Stenkuls- og Ægbriketter
— Cinders og knuste Koks
— usigtede Gaskoks
— Antracit-Nøddekul

leveres direkte
til alle danske Havne og alle danske Jærnbanestationer.

Hovedkontoret: **Frederiksberggade 16, 1.**

Telefoner: 10692 & 10718.
Telegramadresse: Arbejderkul.

Tegning af Oscar Madsen, Korsørgade 31.

Jeg skal dog en Gang se efter i den danske Lov, om der dog ikke skulde være en Paragraf, som kan sætte en Grænse for, hvor meget man skal gaa Byærinder!
Tegning af H. Christensen.

THEILGAARD PNEUMATIC „PILE-MØNSTRET".

Køb Alfa Margarine

Forlov-elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

E. W., Carl Plougsvej. Et Par af dem vil blive benyttet i denne Rubrik.

Kaj Hansen, Ydunsgade. Kig op paa Kontoret.

Kaj L. Olsen. Deres Vintermaleri kan ikke reproduceres paa Grund af de mange Farver. Man maa kun tegne med Sort (meddelt for 789 Gang)!

C. N. Jylland. Vi skal se at faa Plads til Deres lille Digt.

»Tepotten«. Tegningerne egner sig ikke for »Ravnen«.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS forfiner·forskönner·bevarer Huden Alles Yndlingssæbe

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens Xeroform Sæbe

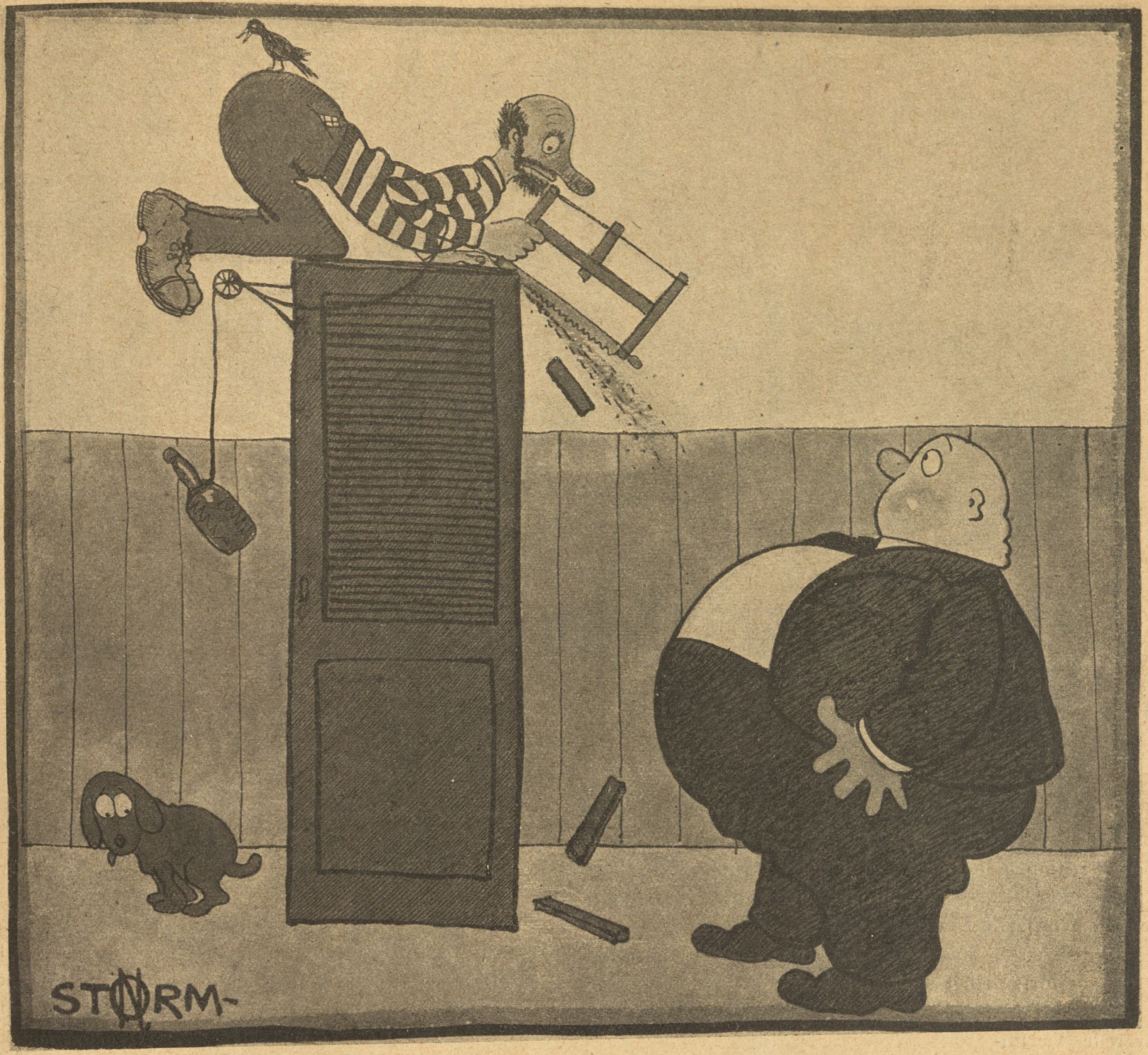

Tegning af Storm-Nielsen.

— De har lavet mig det W. C. altfor lille, Snedker!
— Vist har jeg ej — det kan De slet ikke sætte Dem ind i!

Min egen Dreng.

En Rigmand vilde en Gang lære sin Søn Ydmyghed og befalede ham lige førend Middag at gaa ud i Køkkenet og hente Brænde.

Den unge Søn blev saa opbragt over denne Henvendelse, at han straks gik i Gang med at pakke sin Koffert — og rejste saa til Amerika.

Han lod ikke høre fra sig, men efter nogen Tids Forløb fik Faderen gennem nogle Venner at vide, at Sønnen led Nød, men at han ikke vilde modtage noget af sin Fader.

Da der var gaaet 10 Aar, skete der det, at en træt og luvslidt Mand straks før Middag kom bærende med en Bunke Brænde. Han gik ind i Stuen til Rigmanden, lagde Brændet ved Ovnen og sagde:

— Værs'go' Far, her er Brændet.

— Det var Du lidt længe om, sagde Faderen — men kom nu og sæt Dig ned, ellers bliver Suppen kold!

Højesteret.

Kelneren (til Gæsten): Ønsker Herren en Genstand til?
Herren (til sin Frue): Maa jeg drikke et Glas til?
Fruen (til sin Moder): Kan han taale et Glas til?

Naturligvis.

(Hørt paa Klampenborgstationen.)
— Maa jeg faa en Returbillet?
— Hvorhen?
— Tilbage igen, naturligvis!

Blokade paa Børsen. Tegning af Hp. Hansen.

Krigshumør.

To engelske Soldater paa Kystvagt var indlogerede hos en Værtinde, som var »Totalist«. Soldaterne længtes forfærdeligt efter en Whisky og fandt tilsidst paa at bede Værtinden om lidt af den eftertragtede Drik — til at rense deres Piber med! Værtinden lod sig røre af deres Klager og skaffede dem det ønskede Renselsesmiddel. Dagen efter spurgte hun venligt, hvordan det gik.

— Whiskyen var straalende god! erklærede den ene Soldat — det var forfærdeligt venligt af Dem!

— Aa, jeg ber, svarede Værtinden. Jeg havde lige vasket min Hund med det, og saa synes jeg, at det var Synd at smide det væk!

Sejrherren.

Der var stor Ædekonkurrence i New York mellem nogle Borgere, som havde dannet en Forening. Næstformanden vandt. Han aad et helt stegt Faar med Kartofler og Grøntsager og en vældig Plumbudding med Øl til.

Han blev enstemmigt erklæret for Sejrherre og fulgt hjem i Triumf.

Da de nærmede sig hans Hus, tyssede han paa dem og sagde:

— Sig nu ikke noget om det til min Kone, for saa risikerer jeg, at hun snyder mig for Aftensmaden.

Parade.

Skuespillerinden (til den berømte Forfatter): — Hvorfor higer De efter større Berømmelse; De er jo allerede berømt nok.

Forfatteren: Hvorfor sminker De Dem? De er jo allerede rød nok i Forvejen!

Fra Kasernen.

Sergeanten: Deling holdt! Bagbæster! I gaar jo som Madratser, hvor der ikke er nogen Halm i!

Grundigt!

Patienten: Forekommer det virkeligt, at Folk blir' levende begravede?

Doktoren: Jeg ved bare, at med *mine* Patienter sker det ikke!!

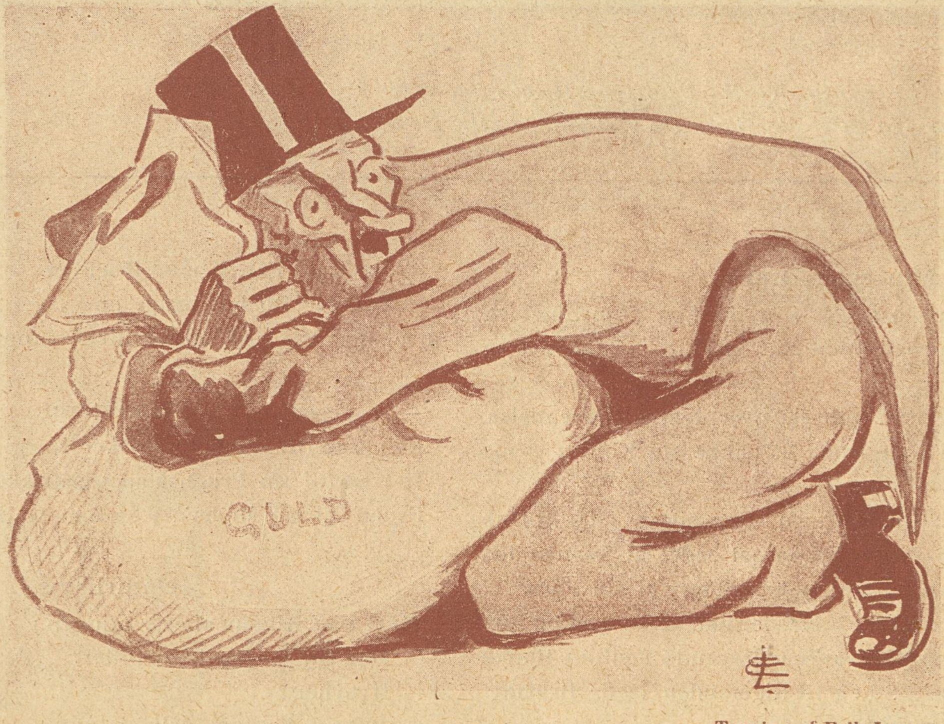

Tegning af Erik Lassen.

Den ældste og bedst kendte Form for Blokade!

Tegning af P. V. Hansen

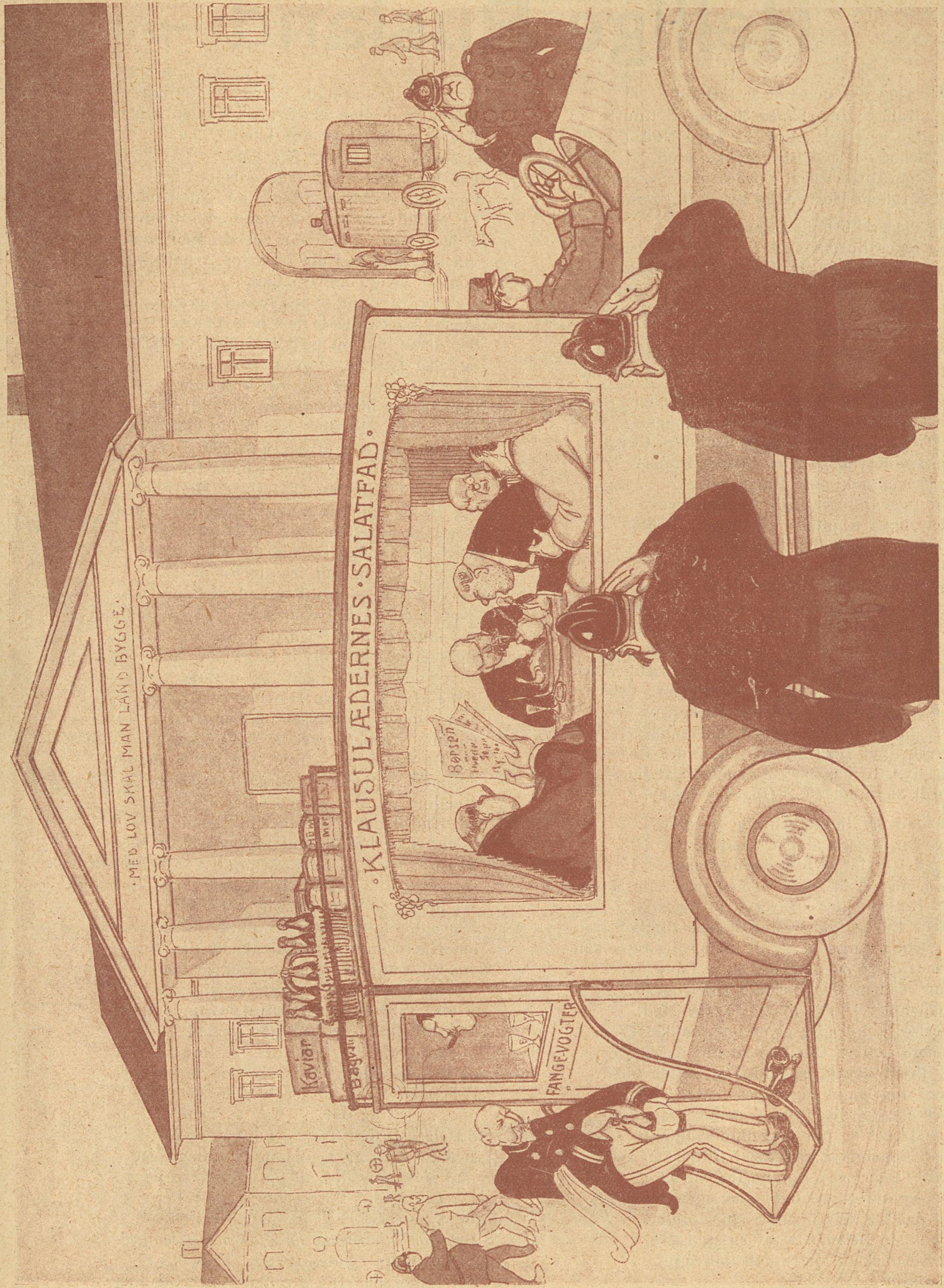

Paa Grund af den stærkt forøgede Trafik mellem Domhuset og Vestre Fængsel, har Politidirektøren anbefalet Anskaffelsen af et bekvemt Transport-Automobil. *(Dagspressen.)*

DFB Ikke alene Afholdsfolk men **alle**, der ønsker ekstraktrigt og skattefrit Øl, forlanger DFB
De forenede Bryggeriers **Krone Lagerøl** og **Krone Pilsner**

Hellige Rusland –

I.

»Alt Tiggeri i Rusland er forbudt
og straffes strængt med 30 Slag af Knut!« . . .
Saadan er russisk Lov. Er Du i Nød
og beder om et fattigt Stykke Brød,
saa har Du krænket Loven: med det samme
vil Straffens Tordenkile hvast Dig ramme.

Alt Tiggeri forbudt i Zarens Rige!
saa lyder Lovens Ord! . . . Ja det vil sige:
hvis Du er hungrig, maa Du ikke tigge,
for da er Straf Dig sikker — ellers ikke.
Hver Dag der tigges bravt i Zarens Land
ved Tiggeri, som ikke straffes kan —
skønt Loven sjælden maa sin Ret forsømme . . .
Men læs nu dette, saa kan selv man dømme.

Der tigges rundt paa alle Redaktioner:
Hr. Redaktør, tryk mine »Anemoner«!
Der tigges om de skønne Kvinders Gunst,
(en baade vanskelig og udsøgt Kunst!)
Af Byens ørkesløse Dameskarer
der tigges ind ved alle Festbazarer.
Der tigges Kapital med Renters Renter
til Mindestene over Smaatalenter.
Der tigges Ordner, Titler, Levebrød
(thi ogsaa *der* er mange Knaphuls-syge
som tørster mod hver naadig Ordensbyge)
. . . der tigges Eftermæle til hver Død.
Der tigges ind til nye Krigsmaskiner
med Haandgranater, Bomber, Pigtraad, Miner . . . .
Selv Popen (hvis han ellers nidkært virker)
maa tigge dagligen til nye Kirker.
Der tigges ind ved denne Landeplage,
der hedder Børnehjælps- og andre Dage,
(og hvortil man blev tvungen til at tigge,
fordi Samfundet lod Opgaven ligge) . . .

Saadan der tigges grovelig hver Da'
lige for Næsen af Fru Justitia.
Og det er let at løse denne Gaade;
man maa godt tigge — men paa rette Maade,
thi Kunsten her i Livet er at tigge
mens Loven lukker sine skarpe Blikke!
. . . Om — næsten — alt man rolig tigge kan
rundt om i Zarens hele store Land:
kun *et* er strængt forbudt i Petrograd:
man maa ej bede om et Stykke Mad!
Derfor — hvis Du er sulten, stakkels Ven,
spænd hellere Din Livrem ind igen,
og ihvor haardt og ondt Dig Sulten bider,
vent dog taalmodigen paa bedre Tider.
Der skrevet staar paa hver en Trappegang
(om Huset da har nogenlunde Rang!)
med Bogstavtyper, som af Blind kan tydes:
»Alt Tiggeri ved Dørene forbydes!«
Det er udlagt: At den, som uden Skrupler
let paa sig selv forøder 1000 Rubler,
trods sin Bekendelse af Kristi Lære,
ej 5 Kopek til andre kan undvære . . . .
Somsagt:
Alt Tiggeri er absolut forbudt,
og straffes strængt med 30 Slag af Knut,
(fra tre til seks Aars Ærestab tillige).
. . . . saa lyder Lovens Ord — i Zarens Rige!

II.

En nordisk Storstad. Torvet. Vinterdag.
Vejret er næsten klart, men Kulden svider:
Gaarsdagens tunge Sne i tætte Lag
er føget ind fra alle fire Sider.
Fra Raadhustaarnet lyser Rigets Flag.
Færdselens Masse strængt i Frosten lider —
En Mand staar op paa Raadhustrappens Trin.
Taler han? . . . Og man sig klumper sammen
saa tæt, som var det omkring Arneflammen,
nogle i Alvor, andre i Grin . . .
Manden deroppe synes træt og graa,
imens hans Øjne favner hele Pladsen.
Saa slaar han ud med Haanden imod Massen
og siger lydeligt omtrent som saa:
»Jeg har idag set megen Vinternød,
men det er blevet mig en gavnlig Lære.
Dér — tag min Børs, saa fattig den maa være
. . . Nej, tak mig ej; jeg gør, som Kristi bød,
thi var det ikke Kernen i hans Lære:
har Du *to* Kjortler, skal Du *én* undvære? . . . .«
Saa kaster han sin Pung til Mængden ned,
den falder mellem en Flok raa Krabater:
man slaas som Ulve om de faa Dukater,
imens man slænger fra sig Ed paa Ed.
Først lytted' man i Tavshed til hans Ord,
mens man forundret næsten Kulden glemmer;
saa mumler man — til alle disse Stemmer
sig samler i et højlydt Latterkor.
Men under dette noget Nyt der sker:
Betjenten staar paa Hjørnet, sér og sér . . .
af værdig Harme lyser op Personen:
Opløb . . . paa Torvet her! . . . Forbudt . . . Passér! . .
Og Du der oppe — følg med paa Stationen!
Og mod Stationen vandrer Processionen,
Ungdom og Alderdom i smuk Forening:
Jo, han er gal er hurtig alles Mening. —
Snart staar for Dommeren den gamle Mand.
Hans Brøde? . . . Samlet Opløb! . . . Giv Forklaring . . .
saa brydsk som kun en Dommer med Erfaring
(og fin Jurist,) sin Stemme hæve kan.
Men atter taler Manden: Stærke Ord
om Hjælpsomhedens Sejersgang paa Jord,
om Pligt at gøre det som Pligten byder . . .
. . . til utaalmodig Dommeren afbryder:
»Godt . . .! Retten for private Grunde spar!
At stifte Opløb er ved Lov forbudt,
— Paragraf 1111 — 30 Slag af Knut . . . .
og her er Vidner? . . . Sagen er da klar! . . .
Forresten Mand, er jert Galimathis
om . . . Dit og Dat . . . Hm . . . farligt . . . paa sin Vis!
thi siger Ordet, om jeg husker, ikke:
Den, som vil give, til han selv maa tigge,
skal stokkeprygles, til han selv maa ligge . . .?
. . . Anklagede! Thi kender jeg for Ret,
(og Sagens Klarhed gør mig Hvervet let):
Dels for Din Brøde, dels for slet Eksempel
(Stille, ellers ryddes Rettens Tempel!)
bør sættes paa Dig Straffens sorte Stempel,
til Retfærds Ære og til Almen Skræk!« —
— — — — — —
Den dømte *lo* gudsjammerligt, da man ham førte væk.

Frederik Skousbo.

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . . pr. Pk. 0,12
„Two Brothers" . . . . — 0,15
„Tyrkisk Blanding F" . . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, Harald Hansen, Telf. 10392.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen, Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349 — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390. Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tolf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN

Blokeret!

Tegning af Anton Hansen

De krigsførende Magter: **Kan vi ikke faa Livet taget af hende paa anden Maade, saa lad os prøve paa at sulte hende ud!**

C.W.OBELS Normal-, Kentucky- og Smal-Skraa i imprægnerede Æsker 10 Øre.

16 Sider KARNEVALS-NUMER. **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 8. Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 22. Februar. 1917.

Tegning af Osvald Jensen.

Aflyst!

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/s De danske Vin- & Konservesfabrikker

I. D. BEAUVAIS
M. RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Logik.

Det var en mild og smuk Novemberdag. I Toget mellem Middelfart og Odense befandt sig en Rejsende, der vilde have Vinduerne lukkede og aabent for Varmeapparatet. De andre Passagerer var ved at steges i den stærke Varme og mente, at det nok kunde gaa an at lukke et Vindue ned og dreje Varmeapparatet om paa halvt.

— Nej, naar Statsbanerne spenderer Varme, saa vil jeg have al den Nytte af den, jeg kan faa, sagde den Rejsende.

— Ja, svarede en anden, Statsbanerne spenderer ogsaa W. C., hvorfor benytter De saa ikke det hele Vejen fra Middelfart til Odense?

Øjeblikkelig blev der lukket for Varmen.

Liget leve!

Den joviale Møller Svendsen er ikke nogen fremragende Taler, men ved en Begravelse bliver han alligevel bedt om at sige et Par Ord ved Graven.

Mølleren kommer frem, men faar Lampefeber, saa hans Tunge gaar fuldstændig i Baglaas. Tilsidst gaar det op for ham, at noget maa der siges, og i sin Vaande udbryder han:

— Liget skal leve! Hurra! Hurra! Hurra!

KARNEVAL.

Tegning af K. Sejr Larsen.

Hun var Prinsesse. — *Jeg* var Nar.
(Hvem er ej Nar i Februar!)

Og sé —: Der klang en stor Musik,
et foraarsvildt Zigøjnerbrus
igennem mine Nerver —
Det var, som Pan imod mig gik
og bød mig af sit dybe Krus
den Slurk, der sødt fordærver.

Da sused Skoven i mit Blod,
og Nymfer, klædt i Blomsterdragt,
laa slængt langs Salens Hynder.
Jeg fik et dionysisk Mod
at gaa med Pan paa Nymfejagt —
(Pan er en gammel Synder!)

Thi er hans Fløjte fugleblid
og hans Musik en Foraarsbæk,
der hjærteviltert risler,
saa gi'r den kun Signal til Strid,
til Oprør — renæssancekæk —
foruden Baand og Bidsler.

Jeg drog min Brix, og vi faldt an—
(Prinsessen førte Fjendens Hær,
de Nymfer og Sylfider.)
—: Frem, Narre, frem! — Sé,
Fjendens Land
er vel Erobringsmøjen værd
og Ry for alle Tider!

Og Kampen stod den hele Nat
med Blikke, Smil og Ord, der slog
mig Saar for Tider lange — —
Mit Mod var vildt som Ulvs i Krat,
jeg raabte: Sejr! da jeg tog
Prinsessen selv til Fange.

Men Sejer eller Nederlag!
—: To røde Læber kyssed mig,
da vi drog bort fra Valen.
De drak min Trods i hede Drag,
imens Musikken dryssed — nej,
den *vælded* gennem Salen.

Men naar jeg grunder ud til Bunds
om Sejer eller Nederlag,
da Karnevallet slutted,
da var det hendes mørke Munds
og hendes Øjnes blaa Bedrag,
der voldte mer end Krudtet. —

Hun var Prinsesse. — *Jeg* var Nar.
Nu er jeg *Prins af Februar!*

Thorkil Barfod.

Næb og Klør.

At Nød lærer nøgen Kvinde at spinde ved vi — men tænk, hvor det maa være modbydeligt for en Millionær at skulle spare; alene Ordet indgyder ham Væmmelse! Imidlertid — Nøden er over os, og pludselig ser vi noget af Socialismens Grundtanke blive Virkelighed.

Man skulde blot for en 4—5 Aar siden have forlangt at en velhavende Højremand skulde henvende sig til de kommunale Myndigheder for at faa udleveret et Sukkerkort; eller tænk, om man i 1913 befalede en Fabriksejer at slukke sin Lysekrone og nøjes med en »Pære«, naar han skal læse sin Aftenavis.

Det kan altsaa gøres; det er ingen Utopi længere, at Samfundsgoderne fordeles nogenlunde ligelig mellem Samfundets Børn.

Nød lærer velklædt Højremand at staa paa Pinde! *Dr. Tyf.*

Grovt Hvedebrød **fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.**

Tegning af Anton Hansen.

Han: Hvor har jeg kedet mig blandt dumme Musikanter.
Hun: Hvor har jeg moret mig, og hvilken fin Super!

Han: Jeg saa jo godt, hvordan Du kured med Kasander.
Hun: Og Du har kikset med en gammel vissen Fe!

Han: Farvel, min Ven, Du er en væmmelig Kanalje!
Hun: Du er en Klud, en Dumrian, et gammelt Lem!

— Saa løb de ilsomt til det fælles Hjem
og drukned sig udi den samme kolde Balje!

Fra Livets Maskerade.

100 Kroner for en Teaterbillet.

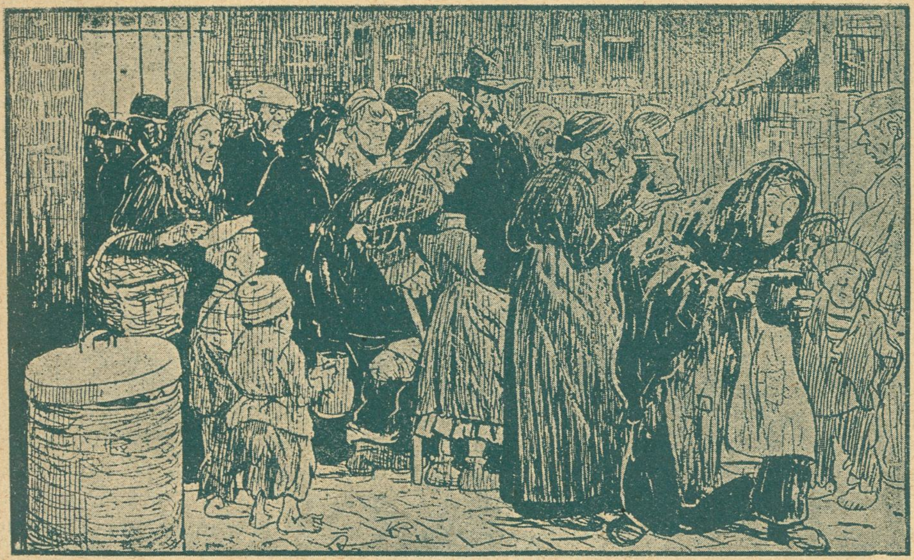

Tegning af G. Jentz.

10 Øre for et Maaltid Mad.

Berømmelse.

Det var i et Selskab. Vi manglede Stof.
Jeg begyndte at tale om *Metchnikoff.*
Og jeg ved, at jeg talte med Varme og Glød
om den store Berømthed, som nylig var død.

Man lytted' med Velvilje til mine Ord.
Og saasnart jeg sluttede, lød det i Kor,
(mens man saa sig omkring med let trættede Blikke):
Tænk — *saa* berømt, — og vi kendte ham ikke!

Fr. Skousbo.

Scenens Børn.

Fru Rita er Teatrets Primadonna,
hun elsker »Helten« Olsen, ak, men hans
omstridte Hjerte sukker efter Sonna,
hvis Dans betaget har ham Sjæl og Sans.

Men Sonna smægter stille for en Sanger,
som synger hendes Sjæl i Paradis;
men Sangeren paa Frierfødder ganger
til Ritas Dør og tolker hendes Pris.

Og i den natligstille tavse Gade
han hæver Stemmen (stor Tenor med Smør!),
udsjunger i en sjælfuld Serenade
den Elskov, som hans Bryst til Helved gør.

Fru Rita røres ved hans kælne Jammer,
af Elskovskval hun selv har grædt sig mat,
hun gemmer Olsen i sit Hjertekammer,
men lukker Sanger Thomsen ind en Nat!

Dog Slad'ren løber hurtig bag Kulisser:
Fru Rita — Thomsen! — Sonna blir lidt trist,
i otte Dage gaar hun om og vrisser
og kaster sig saa hen til en Statist!

Da Helten Olsen Dagen efter finder
Statisten paa den væne Sonnas Skød,
hans Hjerteblod i stride Strømme rinder,
hans Tro paa Kvinden faar sit værste Stød.

Men i sin Sorg han mindes Ritas Sværmen:
»I Guder! Hendes Sjæls Hengivenhed
skal være mig mod Verdens Træskhed Skærmen
og gi' mit syge Sind dets tabte Fred!«

Han søger samme Midnat Ritas Bolig,
men standser: »Ha! her samme Falskhed gror!
Den Sang derinde — smægtende fortrolig —!«
Han kender Stemmen: Thomsens Smørtenor!

Før Olsen bedst sig gjorde i Tragedien,
hans varme Elskovsord til Hjerte gik,
nu slog han sig aldeles paa Komedien
og, siges der, paa Nattesjov og Drik!

Per Bonde.

De forenede Bryggeriers **Central Hvidtøl** og **Skibsøl**
forlanges udtrykkeligt - fordi det er bedst.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Hans Tone var rolig og behersket, men Biskopinden bemærkede, at han blegnede. Hvor havde hun vel kunnet være saa blind .... Hvorledes kunde vel en Kvinde med hendes Skarpsindighed blot for et Øjeblik have tolereret en saa ungdommelig Daarskab som den mellem Inthia og Harry Wynne, naar saa gyldne Muligheder laa i Baghaanden .... Hun kendte Humphrey Frost tilstrækkeligt til at vide, at han aldrig vilde handle overilet; han havde sikkert længe og alvorligt overvejet Sagen, inden han havde ladet det komme til nogen Forklaring .... og hun havde intet set, intet gættet! Det var til at blive fortvivlet over.

Hans Frieri forhøjede Inthias Værd i Plejemoderens Øjne. Hun havde virkelig altid i Stilhed beundret den unge Pige men altid paa sin egen højtidelige nedladende Maade, men dette Tilbud havde været ligesaa godt som et Adelsdiplom. Biskopinden følte noget ligesom Ærefrygt for dette Barn, hun havde set vokse op, naar hun tænkte paa, at Inthia, hvis hun ønskede det i Morgen den Dag kunde have hver eneste giftefærdig Pige i England til Fjende.

— Ja kære Humphrey, sagde hun, idet hun uden at vide deraf kom til at tiltale ham ved Fornavn, saaledes som hun plejede, da han var en lille Dreng, jeg skal gøre hvad der staar i min Magt. Jeg har aldrig drømt om .... aldrig tænkt mig Muligheden af, at Du kunde ønske at ægte hende. Vi to kan vist godt være oprigtige overfor hinanden. Der findes ikke en ung Pige i hele England hvis Forældre ikke vilde tage mod det Tilbud med aabne Arme, takket være din Stilling og din Rigdom. Hvad mig angaar, saa har jeg jo kendt Dig lige siden Du var Barn, og jeg siger oprigtigt, uden al Tanke paa timelige Fordele, at jeg, hvis jeg i hele Verden havde set mig om efter en Mand til Inthia vilde jeg have valgt Dig; men — hele Familien har ladet Sagen gaa sin Gang, og jeg frygter for, at Inthia anser den for saa godt som afgjort.

— Undskyld ... sagde Hr. Frost, en Smule forbavset ... jeg forstaar ikke rigtigt .... har .... har Frøken Grey haft noget andet Tilbud.

— Tilbud! udbrød Biskopinden. Hun har jo i mange Aar været saa godt som forlovet med Harry Wynne!

Humphrey Frost smilede. Men Biskopinden rystede mismodig paa Hovedet, og han blev straks alvorlig.

— Men unge Wynne er jo næsten en Dreng, indvendte han.

— Aa, han er fyldt 21 Aar, svarede Biskopinden, og det kan ikke nægtes, at de er meget forelskede i hinanden. Oprigtig talt, har vi alle sammen opfattet det som en lille fornøjelig Familiekomedie og har opmuntret og understøttet deres Daarskab, og jeg er nu bange for, at det ikke kan afhjælpes mere.

— De .... er meget forelskede i hinanden? .... gentog Frost, som ikke havde hørt mere end disse Ord. Ja .... det burde jo være mere end tilstrækkeligt for mig, synes jeg.

Hans Tone udtrykte dyb og bitter Skuffelse.

— Ja, det burde være tilstrækkeligt for mig, gentog han, hvis vedkommende Personer var .... var nogle Aar ældre. Har Hr Wynne egentlig nogle Fremtidsudsigter?

— Aa, han er ansat hos Grosserer Ferguson i City, og desuden skriver han i Bladene, jeg antager, at han har en aarlig Indtægt paa 6—700 Pund.

Humphrey Frost overvejede i nogle Øjeblikke tankefuldt og upartisk denne Meddelelse. I hans Øjne var det næsten Fattigdom.

— Det var just ikke lysende Udsigter for en saa smuk ung Pige som Frøken Grey, sagde han. Derpaa tilføjede han, bange for at handle paa en Maade, der vilde have været ham uværdig: Ja, forstaa mig ret, Lady Mac Corquodale. Jeg indser fuldkomment vel alle de Vanskeligheder, som er i Vejen for mig, og jeg vilde for alt i Verden ikke gøre noget som paa nogen Maade kunde se ud som om jeg vilde tiltvinge mig Deres Plejedatters Haand. Jeg ved, at De er hævet over alle verdslige Motiver, og at jeg ikke ved at anføre nogle saadanne, skulde kunne paavirke Dem, ikke engang hvis jeg havde Lyst til at gøre det. Men .... men dette er et Spørgsmaal af aller største Vigtighed for mig, og De maa forstaa, at jeg tager Sagen meget alvorligt. Jeg .... jeg er villig til at vente .... og alt hvad jeg beder Dem om at gøre, er at fremføre mit Tilbud for Frøken Grey. Omtal det ogsaa for Hr. Wynne, og lad saa Frøken Grey selv efter et halvt Aars Betænkningstid afgøre vor Skæbne.

— Det er jo muligt, sagde hendes Naade i en Tone, som tilstrækkelig antydede, at hun i Virkeligheden antog det for umuligt, det er jo muligt, at Harry har Æresfølelse og Forstand nok til at trække sig frivilligt tilbage — og det er ogsaa muligt, at Inthia kan indse alle de Fordele der, tilbydes hende; .... men jeg maa oprigtig talt sige, at jeg ikke tror det. De er saa romantiske af sig begge to, og vi har tilmed opmuntret dem for meget.

Her tav Biskopinden, idet hun pludseligt blev blød om Hjærtet ved Tanken om de to unges Kærlighed. Hun nærede et ganske svagt Haab om, at den unge Pige ikke vilde svigte sin første Kærlighed for Rigdom og Ære. Det er imidlertid unødvendigt at sige, at hun straks uden Barmhjærtighed kvalte denne romantiske Svaghed.

— Vil De gøre mig en stor Tjeneste, bedste Lady Mac Corquodale? spurgte Humphrey Frost efter en længere Pavse,

— Alt som staar i min Magt, kære Humphrey, svarede Hendes Naade med saa megen des større Iver efter som hun skammede sig ved sin kvindelige Svaghed.

— Det vilde være mig en Lettelse, hvis De allerede i Aften vilde meddele Frøken Grey mit Ægteskabstilbud. Fortæl hende hvad jeg nøjes med at begære, og lad mig vide hvorledes hun tager det. Ønsker hun en længere Betænkningstid eller opstiller hun nogle andre Vilkaar, saa gaar jeg paa Forhaand ind derpaa. Og fremfor alt, tillagde han med et hjerteligt Smil, maa De gøre det klart for hende, at jeg ikke paa nogen Maade vil volde hende Ubehageligheder eller Bekymringer.

De rejste sig begge. Biskopinden lagde Haanden paa hans Skulder og saa ham ind i Ansigtet.

— Du er meget opsat paa, at jeg skal gøre det, Humphrey, ikke sandt?

— Ja — jeg er meget opsat derpaa, sagde han smilende, medens en Rødme steg op i hans Kinder.

— Naa saa vil jeg se, hvad jeg kan gøre, svarede hun, idet hun gik ud for at opsøge Inthia.

Den forræderiske Svaghed rørte sig atter i hendes Hjærte og maatte bekæmpes med Strænghed. Ikke desto mindre vidste hun godt, at hun vilde behandle Inthia anderledes,

hvis hun blev Herskerinde over alle Humphrey Frosts Slotte og Herresæder end, hvis hun blev Harry Wynnes Hustru. Hun vidste, at hun vilde harmes over den unge Piges romantiske Overspændthed, hvis hun vedblev at blive den fattige Harry tro, paa samme Tid, som hun vilde elske og beundre hende for denne Standhaftighed. Dette var altsaa med disse blandede Følelser, som hun dog skjulte godt, at hun begav sig til Drivhuset, hvor hun vidste Inthia var. Og hvor Inthia var, befandt Harry sig ogsaa.

Hun traf dem virkelig ogsaa der, men i mistænkelig Afstand fra hinanden — man skulde næsten tro, at de var bleven skræmte ved Lyden af Biskopindens knitrende Silkekjole og alt andet end lette Skridt.

— Harry, sagde hendes Naade uden Omsvøb, hav den Godhed at forlade os en Stund. Jeg har noget at sige Inthia.

Harry grebes af en dyster, ubestemt Anelse, en Forudfølelse af en tilstundende Ulykke, for hvilken han knapt gjorde sig rigtig rede. Han adlød dog straks, tog sin Hat og begyndte at vandre frem og tilbage i Alleen med Hænderne begravet dybt ned i Lommerne og Hatten nedover Øjnene. Humphrey Frost, som samtidig spadserede frem og tilbage i Dagligstuen, saa tilfældigvis ud gennem Vinduet og fik Øje paa sin Rival. Et Øjeblik grebes han af Skamfølelse og Rørelse. Han havde benyttet sig af sin Rigdom og sin Stilling til at lokke en ung Pige fra den hun i det mindste i Hjertet havde lovet sin Tro. Men den fattige Medbejler var jo i Virkeligheden kun en Dreng, og Humphrey følte sig af gode Grunde overbevist om, at hans egne Følelser var langt dybere og af en varigere Natur end en 21-aarig ung Mands kunde være. Drenge forandres og glemmer — men for mig, tænkte han — for mig vil det vare saa længe jeg lever.

— Mit kære Barn, begyndte Lady Mac Corquodale, jeg har noget at sige dig.

Inthia lagde Armen om den gamle Dames Liv og sin bløde Kind mod hendes majestætiske Barm.

— Og jeg har ogsaa noget at fortælle dig, lille Tante, svarede hun.

— Jeg har en mærkelig Nyhed at meddele dig, gjentog hendes Naade.

— Ja, men den kan aldrig være saa mærkelig som den jeg har at fortælle dig.... sagde Inthia. Lad os tale om min først!

— Som du vil, kære Barn, sagde Biskopinden, opfyldt af onde Anelser. Hvis det forholdt sig saaledes, som hun antog, vilde hendes Mission blive langt vanskeligere, end hun havde troet.

Inthia lagde begge Armene om Tantens Liv, foldede Hænderne bag hendes Ryg og bøjede Hovedet for at skjule Øjnene og den hede Rødme, der dækkede hendes Kinder. Hun trykkede Kinderne mod den sorte Silkebarm og meddelte sin Nyhed med saa faa Ord som muligt.

— Harry — — friede til mig i Dag.

Ak! Hvorfor havde Humphrey Frost ikke fremført sit saa længe overvejede Ægteskabstilbud 24 Timer tidligere?

Og Du? spurgte Biskopinden med mat Stemme. Hvad.. ... hvad svarede Du, kære Barn.

— Jeg — jeg sagde ja, søde Tante.

Lady Mac Corquodale sukkede dybt. Hvad andet kunde man vel vente? — Man havde jo saa godt som kastet de to unge i Armene paa hinanden allerede fra de var Børn. Hele Familien havde jo givet sit Samtykke dertil. Det var jo det værste af det hele. Fra Begyndelsen havde ingen haft noget at bebrejde sig, og dog havde hele Sagen tilsidst taget en efter Biskopindens Opfattelse, rent tragisk Vending.

— Ja, mit kære Barn — Biskopinden var saa bevæget, at hun maatte søge efter Ordene — ja, mit kære Barn, hvis Du havde sagt mig dette i Gaar, saa vilde jeg have modtaget Meddelelsen med... hm... med... Tilfredshed... ja, med virkelig Tilfredshed, det vil jeg ikke nægte; men nu... nu er det en hel anden Sag.

Inthia havde løsnet sine Hænder; hun knugede dem nu sammen, idet hun forbavset og forfærdet stirrede paa Hendes Naade.

— Bliv ikke bange, mit søde Barn... der er ikke hændt noget sørgeligt. Tværtimod... man har just... man har lige tilbudt Dig en Stilling, som alle Mennesker vilde misunde Dig. Kære Inthia... Hr. Frost har anholdt om din Haand!

— Hr. Frost!

— Hr. Frost! gentog den gamle Dame majestætisk. Og det siger jeg Dig oprigtigt, min kære Pige, at skønt vi jo altid har været meget venlig stemte mod Harry, saa vilde vi aldrig et Øjeblik... hm... set med venlige Øjne paa hans Forelskelse, hvis vi havde kunnet ane, at Forsynet havde en saadan Ære... ja, jeg kalder det virkelig for en stor Ære, at blive valgt af en saadan Mand... i Beredskab for Dig... Sesaa, sesaa, vær nu blot rolig, kære Barn, der er ikke noget at være bange for... fremfor alt vil jeg bede Dig om ikke at lave nogen Scene. Det er det tarveligste af alt.

Den unge Piges Ansigt var blevet meget blegt, og hendes Øjne udvidedes af Forfærdelse og Overraskelse. Den kedelige Vending Sagen havde taget, havde gjort Biskopinden lidt ærgerlig, men Udtrykket i Inthias Ansigt rørte hende dog.

— Du har naturligvis Din fulde Frihed, og intet vil blive foretaget uden Dit Samtykke. Men naturligvis maa Harry underrettes om det Tilbud, man har gjort Dig... og jeg haaber virkelig for hans egen Skyld... at han maa have saa megen Forstand og Æresfølelse, at han vil indse, at det under saadanne Forhold absolut er hans Skyldighed at afstaa fra ethvert Krav. Harry er en god og hæderlig Fyr, det har jeg altid sagt, og jeg kan ikke et Øjeblik tro, at han vil være saa egoistisk og lavttænkende, at han vil staa mellem Dig og din Lykke. Oprigtig talt, mit kære Barn, saa har en ung Pige ikke Ret til at afslaa et saadant Tilbud. Jeg vil ikke tale om de — hm — rent ydre Fordele, om den fremtrædende Stilling, Du vil komme til at indtage som Humphrey Frosts Hustru... alt det er jo saa at sige Biting, og uden Værdi for Herren — Du veed ogsaa, hvor lidt Vægt jeg lægger derpaa... men betænk min Pige, hvilken storslaaet og velsignelsesrig Virksomhed der paa denne Maade tilbydes Dig! — Sandelig, den Herren i sin Naade kalder til en saadan, den maatte skyde alle — hm! — alle personlige Ønsker og forudfattede Meninger til Side; en saadan Kaldelse bør man adlyde; her ser man sandelig Forsynets vidunderlige Ledelse!... Jeg har givet Humphrey Frost et lille Vink om, hvorledes Sagerne staar, og han har med sin sædvanlige Elskværdighed tilbudt Dig et halvt Aars Betænkningstid. Jeg har kendt ham lige siden han var Barn, og jeg veed, at der ikke findes nogen bedre og hæderligere Mand i hele England. Han syntes at være meget forelsket i Dig. Jeg forlanger ikke, at Du skal give et bestemt Svar; men Du maa love mig, at tænke alvorligt over Sagen.

Dette lange og tankevækkende Foredrag havde givet Inthia Tid til at samle sine Tanker.

— Elskede Tante... sagde hun sagte, men bestemt, bliv ikke vred paa mig — men jeg gifter mig aldrig med nogen anden end med Harry.

— Inthia! udbrød Biskopinden — Et saadant Svar havde jeg virkelig ikke ventet mig af Dig. Jeg har jo sagt Dig, at jeg ikke vil have noget Svar. — Jeg vil have, at Du skal tænke alvorligt over, hvad jeg har sagt Dig; Du skal overveje Hr. Frosts Tilbud og berede Dig paa efter et halvt Aars Forløb at give ham et bestemt Svar.

— Det vilde ikke være rigtig overfor Hr. Frost at lade ham vente saa længe, Tante. Jeg synes meget godt om ham, og jeg er sikker paa, at han vil gøre sin Hustru meget lykkelig... men...

(Fortsættes)

EUROPAS SMILEBAAND

Kom Tommy! lad os gaa, der er sikrere i Skyttegravene.
(»London Opinion«.)

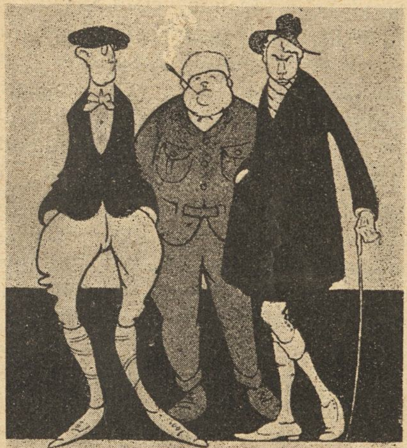

Den 1-sta: — Jag är kontorist å far till ti barn.
Den 2-dra: — Jag år artist och far till femton barn.
Den 3-dje: — Å de tykker herrarna å nånting att tale om. Jag ä handelsrejsende och far (faret) öfver hela Sverige! (»Strix«)

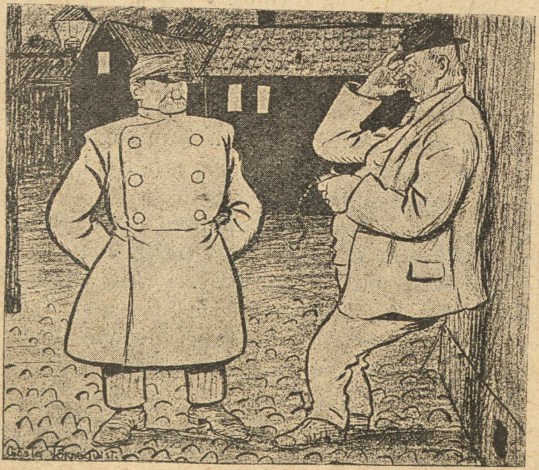

Hick, skulle Konstaplen vilja våra vänlig och säger mej, hick, om de å Klockan sju i kvåll, eller Klockan sju (syv) i morgen bitti? (tidlig.) (»Kurre«.)

Saa — nu gaar det løs!
(»Simplicissimus.«)

Admiral Nelsons stolte Flaade og den tyske U-Baad.
(»Simplicissimus«)

Rød Indmad

Karneval.

„Fantasifulde, skønne Dekorationer!“
Udbrød den lille Amor med Smil.
„Nu vogt jer, Piger, og vogt jer, Joner!“
Og straks tog han fat med Iver og Il
at hvæsse sin gyldne Pil.

Og Klownen blinkede skælmsk med Øjet:
„Spil op, Orkester, med Tju og Bang!
Tag Masken paa, spring i Narretøjet,
saa skaffer jeg Sjov og stor Ramasjang,
for det er nu mit Talang!“

Men av, hvad de troede malet Flitter,
var Rester kun af en nedbrændt Stad,
hvor Krudtrøgen hang som graa Sofitter.
Og Klownen fandt ikke én der var glad,
og Amor fandt bare Had.

Ak ja, de var gaaet forkert i Byen,
ej mindste Chance for Spøg og Spænd —
paa Blod og Taarer kun bød Menu'en.
Da sukkede Klownen og sa': „Lille Ven,
ska' vi saa ta' og gaa igen!“

O. E.

I Postvæsenet har man faaet indført Karakterer ligesom for Skoledrenge. Sikken et Held, at det ikke ogsaa er indført f. Eks. i Rigsdagen. Naa, visse Personer, som *Wulff* og *P. Rasmusen,* var da paa den sikre Side — de kunde i hvert Fald aldrig faa Nul, for man kan ikke *faa,* hvad man *er* i Forvejen.

Avisen melder om en Dame, der er sprunget ud fra 4de Sal paa Amager og har slaaet sig ihjel
Hun er færdig.
Samtidig melder Avisen om en Anemone, der er sprunget ud i Egnen ved Holbæk.
Den er begyndt

Utroligt!

Borgmester *Marstrand* havde tilsagt sin Deltagelse ved det nu aflyste Kunstnerkarneval. Borgmesteren skulde være maskeret som — *Lygtemand.*

*

Filmsskuespiller *Psilander* viste sig i Gaar paa Strøget med en Overfrakke, der var moderne for to Aar siden.

*

Folkethingsmand *Wulff* skal om kort Tid underkaste sig en Operation for en Talefejl.

*

Skorstensfejermester *Mørck* har — paa Grund af Forholdene — ansøgt om at maatte bære Familienavnet: *Lysedug.*

*

Sparesystemet føltes ogsaa paa Brandmændenes Karneval. Politiet skal ved denne Lejlighed have anmodet Festarrangørerne om ikke at omgaas letsindigt med Ild.

— Ak ja, i gamle Dage gik jeg altid i Seng med et vældigt Blus paa Lampen — nu maa jeg nøjes med en mat Pære!

Fru *Mehrn,* den store Dyreveninde, fandt Anledning til at fortælle, at Svalen var en fredet Fugl.

— Det har den næppe været i Middelalderen; da traadte de hvert Øjeblik ud paa *Svalen.*

Til Situationen

Nu er den gnaven, Gud sig forbarme!
Med Kul og med Koks er det rædsomt fat.
Hvor faar jeg vel den fornødne Varme?
Hoho, den skænker Du mig, min Skat!

Vil jeg en Sjus bag Vesten ha' stukket,
ja saa kan jeg sukke og gaa min Vej:
I hver Kafé er der lukket og slukket —
men aabent det er der altid hos Dig!

Musæer og andre lignende Steder,
de er jo ogsaa afspærret nu.
Men Statuesavnet ej jeg begræder:
De skønneste Former, dem har dog Du!

Hver eneste Sporvogn forbi mig kører.
de holder ikke, skønt jeg vil med.
Naa pyt, i min Sjæl en Røst jeg hører:
›Du kender det dejligste Stoppested!‹

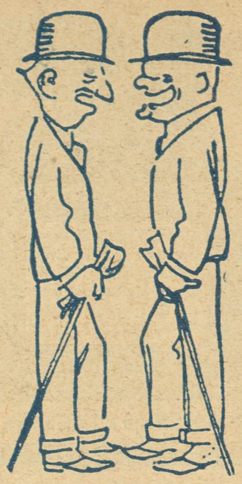

— Du, hvad er værre, end naar en Giraf har ondt i Halsen?

— Det er naar et Tusindben har Ligtorne!

Det ligefrem regner i denne Tid med Planer til at forbedre den fortvivlede Tilstand, hvori vi paa saa mange Omraader befinder os. Nu tænker man ogsaa paa at indskrænke eller delvis standse Fabrikationen af Sprit og Spiritus. Det kan man da kalde at tage Situationen paa Kornet.

Danske Barberere i Karikatur.

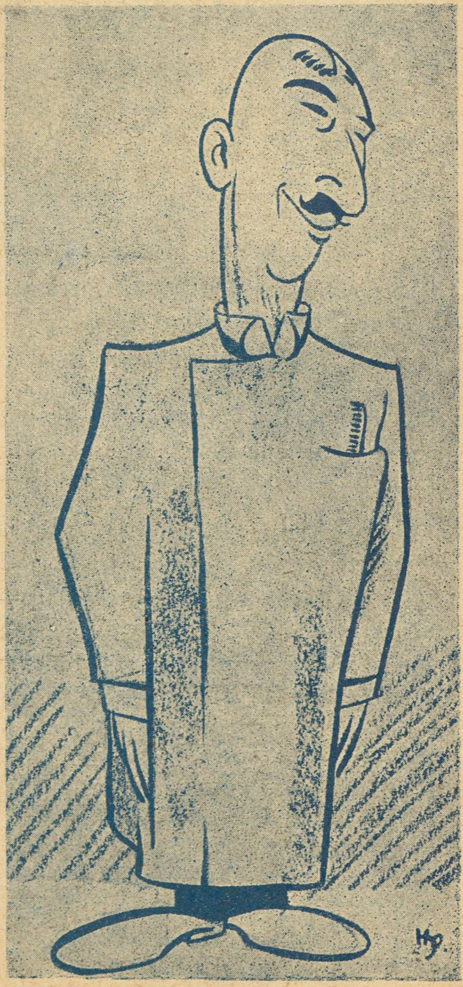

Erichsen, Randers.

ANDELS-ANSTALTEN TRYG

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.

GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET

PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

Varelotteriet.

(Alm. dansk Vare- og Industrilotteri)

6. Trækning finder Sted d. 6. Marts og følgende 10 Dage.

Fornyelsen maa ske senest d. 3. Marts.

De ufornyede Lodder sælges d. 5. Marts

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Bespisning af 500,000 Mennesker i København Anno 1916—1917.

Richard B., Hillerød. Kejseren er gaaet i Papirkurven — Højforræderi! (NB. *ikke* mod Tegningen!) Den tykke skal vi ved Lejlighed forsøge at skaffe Plads til — trods hans Tykkelse.

Alfred K. Ikke rigtig god — den røg i »Kurven«.

Edvig Petersen. Lidt ubetydelig — men maaske.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 x — FORLOV DEM IKKE — Elektr. Drift. Telf. Nora 1799 x

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe. 14 Karat fra 6 Kr., 18 Karat fra 8 Kr, **Carl Sørensen**, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens

Xeroform **Sæbe**

dette Varemærke.

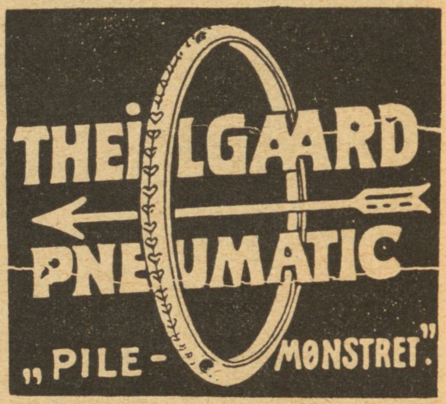

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

København B.

Prima Westfalske Dampkul
— **Nøddekul for autm. Fyring**
— **Stenkuls- og Ægbriketter**
— **Cinders og knuste Koks**
— **usigtede Gaskoks**
— **Antracit-Nøddekul**

leveres direkte til alle danske Havne og alle danske Jærnbanestationer.

Hovedkontoret: **Frederiksberggade 16, 1.**

Telefoner: 10692 & 10718.

Telegramadresse: Arbejderkul.

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS

forfiner·forskönner·bevarer·Huden·

Alles Yndlingssæbe

Edvard A., Willemoesgade. Tegningen lidt for lummer — Vittighederne meget for almindelige.

Rob. B. Sjællandsgade. »Spegesilden« skal nok blive benyttet — men det varer noget.

Restauration Rundetaarn

Trinitatis Kirkeplads

Middag fra Kl. 12-9. 50 og 65 Øre

Papirmangel.

Tegning af Sejr og Østrup.

— **Men, min Herre, hvor tør De komme her — det er jo ikke Sejr, der har tegnet Dem!**

— **Undskyld, Frøken, det er Østrup, der har tegnet mig, men paa Grund af Papirmangel maatte de tegne paa det samme Stykke Papir!**

„Gullasch".

Fru Gullasch: Hvor gammel er den Ko?

Bonden: To Aar.

Fru G.: Hvor kan De se det?

Bonden: Paa Hornene.

Fru G.: Naa ja, det er rigtigt — den har jo *to* Horn!

*

Hun: Elskede, hvad vilde Du have gjort, hvis jeg ikke havde sagt ja?

Han: Konkurs.

*

Tjeneren: Ønsker Herskabet at spise Table d'ote eller à la carte?

Hr. Gullasch: Giv os begge Dele men godt med Sovs til!

*

v. Gullasch jun.: Far', hvad er det for Fisk, der svømmer i den Skaal?

v. Gullasch sen.: Guldfisk min Dreng.

v. G. jun.: Hvormange Karat, Far?

*

Gartneren: Hvilken Slags Prydelse ønsker De sat paa deres Hustrus Grav?

Enkemand Gullasch: Guldregn selvfølgelig?

*

Fru Lask: Jeg var hos Doktoren i Gaar.

Fru Dask: Ih, var Du det! Sig mig, hvilke Sygdomme er paa Mode i Aar?

Hvad hun ønskede.

Den 90-aarige Petronelle Andersen blev for første Gang i sit lange Liv syg og sendte Bud efter Doktoren. Han saa hurtigt, at hun kun led af Alderdomssvækkelse og opskrev en kraftig Medicin.

Nogen Tid efter kom Doktoren igen og Petronelle beklagede sig over, at Medicinen ikke duede.

Doktoren: Jamen, Herregud, lille Petronelle, De er jo nu gammel og jeg kan da ikke gøre Dem yngre.

Petronelle: Nej, men de skal gøre mig *ældre!*

Lille Misforstaaelse.

Fru A.: Naa, vil Du virkelig lade Dig skille fra din Mand? Du har vel skaffet Dig en Jurist?

Fru B.: Nej — han er Grosserer!

Fordel og Bagdel.

Lars har været hos Byskræderen og faaet sig et Par Bukser. Da han faar dem paa — revner de.

Lars: Nej, de er for snævre; dem kan jeg ikke bruge.

Skræderen: Det kan jeg ikke forstaa.

Lars: Det er ellers let: Mester har tænkt mere paa sin Fordel end paa min Bagdel.

Vandgang.

Principalen (til den nye Handelsrejsende): Og naar de kommer til Aarhus, skal De ogsaa besøge Kaptajnerne paa de i Havnen liggende Skibe.

Den Handelsrejsende: Hm — men hvis jeg bliver smidt ud — jeg kan ikke svømme.

Fin Antydning.

Den nye Logerende: Fruen er vist Medlem af Dyrebeskyttelsesforeningen?

Værtinden: Ja, det er jeg. Hvorledes kunde Herren vide det?

Den nye Logerende: Jo, jeg mærkede det i Nat.

Tegning af K. Stochholm.

— Din tossede Tøs, skal Du nu til Karneval igen? Der er jo mørkt allevegne!

— Det er netop det sjove ve'et, Mutter!

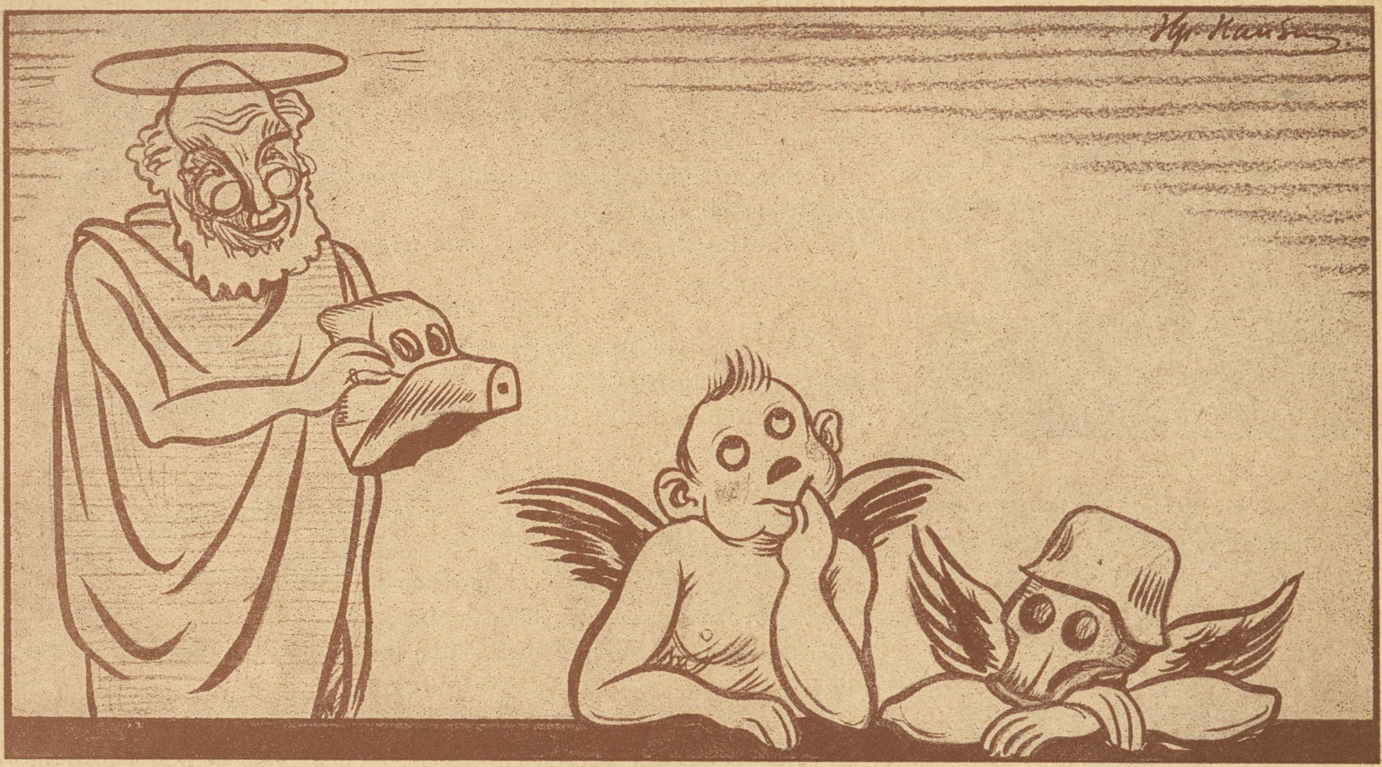

Tegning af Hp. Hansen.

St. Peter: Kom her, I smaa Rafaelske Engle; der er stor Maskerade paa Jorden, og saa skal I ogsaa ha' Maske paa. Men det er vist bedst, det bliver en *Gasmaske!*

Af Bagsværds Krønike.

1

Der boede en Ridder i Bagsværd
for mange, ja mange Aar siden,
det var nok i Valdemarstiden;
han ejed et morderligt Slagsværd,
det svang han med Styrke i Striden.

2

Med Absalon drog han i Magsvejr
til Rygen mod Vender og Slaver;
han red paa en fnysende Traver,
da han satte Kursen mod Bagsværd
til Konen med Godter og Gaver.

3

Han kom i det gryende Dagskær
for kærligt at kryste sin Kone,
sin herlige Viv, Abelone,
men ak, hun var stukket fra Bagsværd
med Skriftefar sin, Pater Crone.

4

Hvad hjalp nu den Ridder hans Slagsværd?
hvad gavned hans Trampen og Trasken?
saa banded han Munken og Tasken
og prygled hver Bonde i Bagsværd
og slog sig for Resten paa Flasken.

5

Men den Gang han døde i Bagsværd,
han fulgtes til Graven af Munke,
de mumled af Bønner en Bunke
og tog saa hans Skimmel og Slagsværd
og alle hans halvtomme Dunke.

6

Hans Kone, som rendte før Dagskær
fra Manden, hun vented saa længe,
fik ikke en Hvid men to Drenge,
thi vogt Jer, I Koner i Bagsværd
for Munken, der ganger i Enge!

Krøniker.

Karnevals-Kvaler.

Tegning af Alfred Proessdorf

Begynde ved Middag og gaa Kl. 10
— forgæves de søger en Mening deri.
De kan den ej finde, og det er fordi,
de er fra det »højere Bourgeoisi«.

Dér driver de Dagen med Anstand og »Pli«,
med Pjat og med Snak og med Te-Flirteri,
naar Pligten saa kalder og Fest er forbi,
forbavset de raaber: »Men Gud, er der Kri'?«

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

En sort Patriots Død.

Skitse fra Afrika af **Per Nittengryn.**

Der blev stor Staahej i Qvisibomba-Stammen, da et Par Drenge en Morgen kom tudbrølende nede fra Floden.

Landsbyens halve Befolkning stimlede sammen ved Ungdommens Fælleshus for at høre, hvad der var paa Færde.

Af Drengenes usammenhængende Forklaring fremgik, at de havde dykket efter Smaafisk i Floden fra en bag Pisanglunden liggende Kano. Bedst som de var optaget heraf, havde den ene følt et voldsomt Stød i Bagen. Stødet efterfulgtes af en sviende Smerte, og da den stakkels Knægt havde erkyndiget sig om Aarsagen, havde han faaet fat i en lang spids Pil, der havde dannet et dybt Saar i hans Krop.

Drengene forstod ikke straks, hvorfra denne ubehagelige Hilsen var kommen, men da de havde stirret sig om en Stund, saa de, at der var noget, som bevægede sig i det høje Mang-Alang-Græs paa Flodens modsatte Bred.

Saa var de to Dykkere straks paa det rene med, at Pilen var kommen derovre fra. Og da de derefter havde iagttaget, at der blev sat en halv Snes Kanoer i Vandet, saa var de styrtet af Sted gennem Pisanglunden med Raabet: Salibamanerne kommer, Salibamanerne kommer!

Den saarede Dreng viste sin ramte Bag frem for alle, som gad se. Der var altsaa ingen Tvivl: Dødsfjenderne var paa Krigsstien! Den lumske Salibama-Stamme skulde faa en varm Velkomst.

Snart lød Krigsraabene kaldende og samlende gennem den før saa fredelige Landsby, og Qvisibomba-Mændene beredte sig til Kamp.

I Hytterne blev der stor Opstand. Kvinderne og de gamle skreg op; Børnene græd.

I Ningos Hytte sad den gamle, laskede Bedstefader, der var halvblind og noget tunghør, i en ustandselig Klagen.

— Dræb dem alle, de Djævle! bad han. Sejrer vor Stamme ikke, saa lov mig, at I vil spise mig? Hellere vil jeg spises, end jeg vil være Slave hos Salibamanerne. Jeg elsker vor Stamme, og jeg vil dø i den, og det gør jeg, naar I spiser mig.

Den gamles Dobbelthage bævrede af Bevægelse.

— Ja, gamle Bedstefader, Du skal blive spist af dine egne, om de lumske Asener sejrer over os.

Med disse Ord greb Ningo sin Bue og sine Pile og styrtede afsted til Floden.

Det blev en drabelig Kamp. Salibamanerne var naaet i Land paa Qvisibomba-Stammens Jord, og hele Dagen genlød Pisanglunden af vilde Hyl og saaredes Klage.

Men da Aftenen nærmede sig, var der ikke en levende Salibama-Mand paa denne Side Floden. Qvisibomba-Stammen havde sejret, og de Fjender, der endnu var i Live, var hurtigt roet over Floden.

Dryppende af Sved naaede Ningo sin Hytte. Han trak sin Kone tilside:

— Aner Bedstefader noget om Kampens Udfald?

— Ikke et Suk, svarede Konen.

— Saa vil vi have ham til Aften. Lidt Menneskekød skal smage godt efter denne Tørn. Du ordner nok det fornødne?

Madam Ningo gik straks ind til Gamlingen, der svedte af Spænding:

— Bedstefader, du maa ikke være ked af det, men Salibamanerne har sejret. De rykker netop frem mod vor Landsby.

Den gamle Mand blev bleg som Kokosnøddens Kød og bad selv om Bastsnoren. Et Øjeblik efter var den trofaste Qvisibombaer i Aandernes Land.

Hans Paarørende rullede ham ind i tre Lag Palmeblade, for at Kraften ikke skulde gaa af ham. Dernæst blev han spiddet over en sagte Ild i to Timer, saa var han færdig.

Bedstefader blev fortæret udenfor Hytten. Det var en stille og skyggefuld Aften. Palmernes brede Blade hvidskede og tiskede om den svundne Dags Begivenheder.

Ningo aad som en Tærsker, og de andre gav ham ikke meget efter.

— Han var saa rar, Bedstefa'r.

— Og saa tyk.

— Ja, og saa fed!

Det var den Ligtale, gamle Bedstefader fik — og det var da ikke den daarligste!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel, Concert hver Aften. **Harald Hansen,** Telf. 10392.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning. Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Calcium Carbid.

H. Gabe. Monradsvej 13. København F.

Møbler

Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl. CHRISTOFFER LARSEN 73, Godthaabsvej 73.

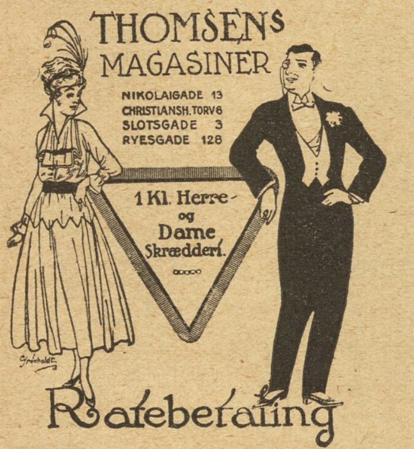

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

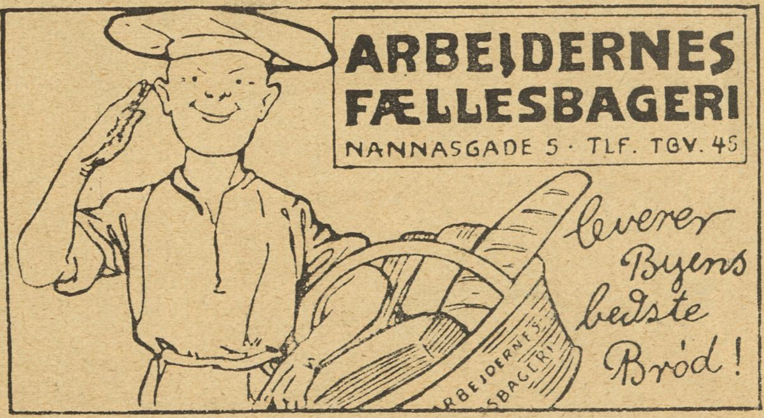

GEORG C. MØLLERS EFLGR.

HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Komme hid, Nevtrale smaa
Strengen vil jeg røre.
Dødens Masker skal I faa,
naar I mig vil høre!

Tegning af P. V. Hansen

16 Sider **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 9. Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 1. Marts. 1917.

I Blokadens Tegn:

Tegning af Emil Poulsen.

— God Dag, God Dag, Fru Petersen, — vi vilde dog op og se hvordan De lever, men bliv endelig ikke forskrækket, fordi vi kommer — vi medbringer selv baade Kager og Kaffe og Sukker

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Calcium Carbid.
H. Gabe, Monradsvej 13. København F.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Køb RAVNEN

Den revolutionære.

Tegning af Anton Hansen

Vi vandrer, Venner, vi vandrer med floromvundne
Standarter
ad Ødets og Mismodets Veje — vi, de slagnes
forsprængte Hær ....
I Blæst og Kulde, i Mørke og Slud vi steder i Stilhed
til Jorden
vor Tro paa vort Mod og vor Styrke — vor Ungdoms
Sejrstrofæer!

Vor Tro paa vort Mod og vor Styrke — alt har vore
Bødler røvet ....
Kun ét har vi endnu tilbage: vort dyrekøbte,
flammende Had! ...
Det lever dybt i vort Hjerte, og selv i de bitreste
Stunder,
i Sløvhed, Afmagt og Tomhed, kan vort Hjerte smile
sig glad ....

Thi efter os kommer der Slægter af fyrig Ungdom
med Drømme
og Haab og vidtfavnende Længsler som vaagned vor
Ungdom paany ....
Og gi'r vi dem Hadets Gave — da kommer vi vel at
vandre
med udbredte Arme mod Morgenrødens første
forjættende Gry!

Carl Kjersmeier.

En Ordkløver.

Fru Olsen har den store Ulykke at være gift med en Mand, der kæmper for Sprogets Renhed og derfor gør Anmærkninger til alt, hvad hun siger. Hvad Fru Olsen maa døje, skal efter Naboernes Udsagn overgaa enhver tænkelig Beskrivelse. Her skal til oplysende Eksempel anføres en Samtale, refereret af Familien Christensen, Olsens Naboer.

— August, raabte Fru Olsen en Morgen tidligt til sin Mand, som var staaet op for at gøre Ild paa. August, hvad er Termometret i Dag?

— Det samme som altid, min søde Ven, svarede Olsen, et lille Instrument af Metal og et Glasrør indeholdende Kvægsølv, og som viser Kulde og Varmegraderne. Det er et enkelt og nemt lille Aapparat, som ikke bør savnes i noget Hjem.

— Hvad siger det, mener jeg? svarede Fru Olsen, og efter Tonen at dømme, maa hun have været lidt stram i Ansigtet.

— Det siger ingen Ting, min Skat, svarede Olsen og blæste lidt Kulstøv af Fingrene. Hidtil er ingen faldet paa den Idé at opfinde talende Termometre, endskønt jeg godt tror, det kunde lade sig gøre f. Eks. i Forbindelse med en Fonograf, der, idet man trykkede paa en Knap, kunde udraabe den øjeblikkelige Varmegrad.

— Aa, Du ved meget godt, hvad jeg mener, indvendte Fru Olsen spidst.

— Hvordan staar Termometret da, ifald jeg skal være saa nøjeregnende med Udtrykket?

— Det staar ikke, min Ven, det staar aldeles ikke. Det hænger ganske paa samme Maade som i Aftes, da vi gik til Ro — altsaa paa et lille Søm, der er slaaet ind i Vinduesposten.

— Snak, er det steget eller faldet?

— Ikke efter hvad jeg véd. Steget kan det ikke være, eftersom Sømmet sidder i samme Højde som altid — faldet kan det hellere ikke være, min Skat, Termometre er skøre, min Skat — og det vilde da sikkert være bleven knust. Du skal ikke være urolig for den Ting. Det hænger udmærket godt paa Sømmet, og Sømmet er solidt og godt. Bliver der ikke pillet ved det, kan det hænge der endnu i mange Aar.

— August! raabte Fru Olsen nu med en Røst, der dirrede af Vrede. August, Vil Du straks sige mig, hvor Kvægsølvet staar, eller vil Du ikke?

— Naturligvis vil jeg det, min Sukkerært. Det staar i Glasrøret, som i den nederste Ende er forsynet med en kugleformet Beholder. Troede Du maaske, det stod i Toppen?

Her blev Samtalen afbrudt.

Senere paa Dagen mødte Christensen Olsen med indbundet Hoved.

— Naada, Olsen, sagde Christensen, den har nok staaet paa Gulvskrubbesuppe til Morgen, hvad?

— Nej, svarede Olsen kort. Vi bruger ikke Gulvskrubber i vort Hus — Vi har Støvsuger.

„Hiv og Sving søger Arbejde".

Tegning af Emil Poulsen

En ny og morsom Serie for Ungdommen.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
3 STK 30 ØRE
FRA H·NIELSENS·CIGAR·OG·TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

FORLANG TILBUD OG UDKAST
til: Clicheer - Reklamer - Kataloger.
ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN
(LIND HANSEN)
Købmagergade 9
(Elevator)
Telef. 6288.

Erfaring.

Han søgte Plads i det store Varehus, og Chefen spurgte, om han havde Forstand paa at omgaas skøre og kostbare Sager.

— Jo, det tænkte Manden nok, han havde.

— Men hvis De nu slaar f. Eks en kostbar Vase itu, hvad gør De saa?

— Saa stiller jeg Stykkerne forsigtigt sammen igen og sætter Vasen saadan, at en af de bedre Kunder kommer til at støde til den.

— Udmærket! sagde Chefen — De skal faa Pladsen. Men sig mig, hvem har lært Dem det Tricks?

— For en Del Aar siden var jeg selv en saadan bedre Kunde, svarede Manden.

Til Lykke!

Gæsten (der finder en Edderkop i Suppen): — Hvad skal det betyde?

Gæstgiveren: — Edderkop betyder Lykke!

Artig.

Ung Dame (undseelig af Hensyn til Indkøbet): Jeg vilde gerne købe noget Haar ....

Artig Ekspedient (klar over Situationen): Ja med Fornøjelse — hvilken Farve ønsker Frøknens Veninde — maaske som Frøknens egen —?

Græker og Jøde.

Grækeren: Mine Forfædre ejede den højeste Kultur. Da man udgravede Akropolis, fandt man Metaltraad, hvilket beviser, at de den Gang kendte Telegrafen.

Jøden: Da man gravede under Salomons Tempel fandt man Ingenting — det beviser, at de den Gang kendte den *traadløse Telegraf.*

Dyrtid.

Der er Bibelshistorie i Skolen og Skolelærerinden indøver »Bibelsprogene«.

— Naa, Charles, hvordan lyder det: »Aanden er redebond, men ....

Charles: men Kødet er dyrt!

Ikke saa slemt.

Ung Frøken i Biblioteket: Jeg vil gerne have en Bog til en Syg.

Ekspedienten: Ja, maaske noget religiøst?

Frøken: Nej, saa syg er han ikke!

Tegning af A. Østrup.

Ræveungen: Mor, Mor, pas paa Jægeren!
Rævemor: Der er ingen Fare — han har andet at tænke paa!

De forenede Bryggeriers EXPORT DOBBELT-ØL kendes paa det røde Dobbeltsegl

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Det ungdommelige Ansigt bar et Udtryk af urokkelig Bestemthed, som ikke behagede Biskopinden.

— Ja, saa taler jeg i hvert Tilfælde med Harry, sagde hun, og siger ham, at jeg anser det for at være hans Pligt at trække sig tilbage og undlade ethvert Krav.

Inthia fik Taarer i Øjnene.

— Elskede Tante, sagde hun, jeg holder jo saa forfærdelig meget af Dig, det ved Du — men hvis Du siger dette til Harry, saa siger jeg ham ogsaa hvad jeg har svaret Dig.

— Utaknemlige, ulydige Barn! udbrød den gamle Dame. Derpaa fulgte der Taarer paa begge Sider, Omfavnelse, Forklaringer og tilsidst Forsoning — men Inthia var og blev urokkelig.

— Jeg er bange for, at Du er kommet for sent, Humphrey sagde Biskopinden, da hun kom tilbage til denne. Harry har allerede friet i Formiddags og Inthia gav ham sit ja.

— Vægrer hun sig ved at tage mit Tilbud under Overvejelse?

Humphrey Frost var næsten lige saa bleg som Inthia havde været for en halv Time siden, men hans Stemme var behersket.

— Hun paastaar, at intet vil formaa hende til at forandre Tanker.

— Ja, sig hende da — sig hende, at jeg heller ikke kommer paa andre Tanker. Mit Tilbud gælder for hele mit Liv.

V
MODGANG.

Lady Mac Corquodales Opfattelse af Harry Wynnes Karakter undergik i de følgende Dage en fuldstændig Forandring. Hun meddelte ham uden Omsvøb, at den saa efterstræbte Mangemillionær havde hædret hans Hjertes Udkaarne med et Ægteskabstilbud og lod ham samtidig tydelig forstaa, hvad hun under saadanne Forhold ansaa for hans ufravigelige Pligt. Efter hendes Opfattelse havde en hæderlig Mand ikke andet at gøre end straks at afstaa fra ethvert Krav og forsvinde fra Skuepladsen.

Mærkelig nok kunde Harry ikke formaaes til at se Sagen fra dette Synspunkt. Det kom til heftige Scener mellem dem, og der faldt Ytringer paa begge Sider som senere angredes, men som man dog ikke kunde tilgive hinanden.

— Jeg gør det, hvis Inthia ønsker det, forklarede Harry. Men jeg lader mig ikke sende bort af nogen anden end hende. Hvad Ret har Tante til at lege med Inthias Følelser? — Tror Tante maaske, at hun ikke holder af mig? — Han havde Taarer i Øjnene, medens han talte, thi Lady Mac Corquodale havde uforbeholdent sagt ham sit Hjertes Mening, og hele hans Sjæl rejste sig i Oprør mod den lumpne Verdensklogskab, hun prædikede. Tror Tante maaske, at jeg ikke holder af Inthia? — Har vi ikke holdt af hinanden lige siden vi var Børn? — Har ikke alle Mennesker anset det for givet, at vi engang skulde gifte os med hinanden? — Tror Tante, at Inthia er en Slave, man kan sælge til den højst bydende?

Han var nær ved at kvæles af Sorg og Vrede, og hans Hjerte slog voldsomt, da han saaledes kæmpede Ungdommens og Kærlighedens Kamp mod Klogskaben og Beregningen. Fru Biskopinden følte, at han havde Ret, men dette opirrede hende endnu mere. Hun sagde ham, at han handlede usselt og egoistisk, naar han paa denne Maade stillede sig i Vejen for Inthias Lykke.

Harry blegnede og rejste sig.

— Hvis Inthia anser det for en Lykke, sagde han, saa forsikrer jeg, at jeg ikke vil staa i Vejen for den. Skal jeg sende Bud efter Inthia?

Dertil havde Hendes Naade intet at sige. Hun forlod følgelig Værelset med en Holdning som udtrykte al den Foragt og retmæssige Harme, Omstændighederne syntes at kræve.

Den unge Mand, om hvem Biskopinden saa fuldstændig havde skiftet Mening, befandt sig imidlertid under samme Tag, som Inthia, og det var ikke saa let uden videre at blive af med ham. Biskopinden vidste desuden meget vel, at enhver Art Forfølgelse eller Tyrani blot vilde gøre de umedgørlige unge Mennesker endnu umedgørligere. Hun havde studeret sin Kirkehistorie tilstrækkeligt til at vide, at det er i Martyrernes Blod, Kirken altid har fundet sin Styrke. Ved i dette Tilfælde at optræde med Strænghed, vilde hun blot modvirke sine egne Maal.

Det uundgaaelige Møde mellem de to elskende faldt saaledes Sted samme Aften, uden at nogen lagde Hindringer i Vejen, og de stakkels Børn klyngede sig i Fortvivlelse til hinanden i denne Storm, som saa uventet havde brudt løs over deres Hoveder. De græd bitterligt sammen, og Harry trykkede Inthia mod sit Bryst og svor i Stilhed en dyr Ed paa, at han vilde trodse alt hellere end at lade sig skille fra hende. Det faldt ingen af dem ind at takke Humphrey Frost, som havde rakt dem denne bittert søde og berusende Sørgekalk. Det var i Virkeligheden ham, som havde aabnet deres Øjne, men i deres Uerfarenhed fattede de ikke hvilken Tjeneste han havde gjort dem. Aldrig før havde de vidst eller anet hvor højt de elskede hinanden. Den hæderlige Humphrey kunde ikke have valgt en bedre Maade at lyksaliggøre den Pige, han havde kær. Deres unge Hjerter bankede af en Fryd, som de aldrig vilde have lært at kende, hvis alt omkring dem havde været idel Solskin.

For alle de øvrige Medlemmer af Lady Mac Corquodales Familie blev denne Juleferie en Sorgens og Bekymrings Tid; men Harry og Inthia, som selv troede, de var ulykkeligere end alle andre, nød i Virkeligheden en Lykke, som det blot en Gang i Livet er Mennesket beskaaret.

Frøknerne Arabella og Julia betragtede imidlertid deres Kusine med en med Foragt blandet Forundring, og deres fortræffelige Moder forsømte ikke i deres unge Hjerter at indskærpe mange gode Læresætninger. Saaledes sagde hun, kan man ved Uforstandighed ødelægge sin egen Lykke; saaledes er det, at overspændte Ideer og ungdommelig Daarskab forstyrrer de lyseste Fremtidsudsigter! — — De unge Damer lyttede med Henrykkelse til deres Moders Tale. Hvor ganske anderledes vilde de ikke under saadanne Omstændigheder have handlet! —

Den ejegode Arabella vilde tilmed have været i Stand til at afstaa Frieren til Julia blot for Udsigten til at blive hans Svigerinde. Inthia maatte være gal . . . . forsaavidt der ikke laa en dyb Beregning under alt dette, hvilket de ikke var fri for at antage.

Endelig naaede denne Juleferie sin Ende, og Harry vendte tilbage til sit Arbejde. Hvis han havde baaret Kainsmærket

paa Panden, kunde Lady Mac Corquodale ikke have skyet hans Selskab mere ihærdigt. Lige siden det uundgaaelige Sammenstød havde den majestætiske Dame set foragteligt paa ham.

Hun og Fru Brotherick plejede at spørge hinanden, om man nogensinde før havde set en saadan Uforskammethed, som den Harry viste ved at blive i Huset hele Ferien ud? — Den forhærdede unge Synder! — Hvorfor kunde han ikke ganske roligt lade alle sine Forhaabninger, sin Ungdom og sin Kærlighed træde i Støvet? — Aldrig har vel Pligtens Vej ligget saa soleklar for en ung Mand, som den laa foran Harry Wynne i dette mindeværdige Tilfælde, idetmindste efter de to Damers Opfattelse. Man fordrede jo ikke andet af ham, end at han skulde forsvinde og forholde sig rolig. Hvis han blot havde villet gøre dette, kunde man jo antage det for givet, at Inthia før eller senere vilde lytte til Fornuftens — eller med andre Ord, til Humphrey Frosts Stemme. Herre Gud, man vilde dem jo intet ondt. Man var jo ganske uegennyttig og var kun glad over at kunne hjælpe andre med sin Erfaring.

De to Tanter var ikke utilbøjelige til at skaffe sig Forbundsfæller, i Særdeleshed da det ikke var vanskeligt at erhverve saadanne. Lady Mac Corquodale aflagde et langt Besøg paa Bridgebourne Court og fremførte der Sagen for Familiens Overhoved. Den gamle Lord, som aldrig havde lidt af Sentimentalitet, betragtede Forholdet ud fra et rent praktisk Synspunkt. Drengens Opførsel var uforsvarlig og det maatte man tvinge ham til at indse, Humphrey Frost var et fortræffeligt Parti for Inthia . . . . for ikke at sige det bedste Parti, man kunde tænke sig. Den værdige Adelsmand forargedes saa meget over de to unges Trods, at han fik Hovedpine.

At tænke sig, at saadanne Børn kunde indbilde sig, at deres romantiske Pjank virkelig kunde have noget at betyde i Forhold til Livets alvorligere Spørgsmaal. — Man kunde lige saa godt, syntes Hans Højvelbaarenhed, forlange at et Ekstratog skulde sagtne Farten, fordi en Fugl tilfældigvis havde slaaet sig ned paa Skinnerne.

Lord Honnes var ganske af samme Mening. Han havde desuden særlig Grund til at betragte Harry med ublide Øjne. Den forbandede Dreng havde forsøgt at laane Penge hos ham. Forsøget var ganske vist mislykkedes, men var dog utilgiveligt. Lord Honnes var lige saa lidt som Faderen nogensinde bleven besværet af sentimentale Griller. Han havde giftet sig for Pengenes Skyld, og at hans Svigerfader havde ruineret sig paa Bomuld, og de udlovede Millioner saaledes var udeblevet, var ikke hans Skyld. Han vidste, at han havde gjort sit Bedste. Han indrømmede nu, at han ganskevist før havde været for et Giftermaal mellem Harry Wynne og Inthia Grey — men, tillagde Hans Naade med sin sædvanlige Skarpsindighed, alt kan ses fra to Synspunkter.

Familiens enstemmige Dom var, at det var nogle taabelige Børn, der burde lære at blive fornuftige.

Saaledes styrket vendte Biskopinden tilbage til Warwood, fast besluttet paa nu at begynde Felttoget for Alvor. Hun skrev et langt Brev til Harry, hvori hun gjorde rede for Familiens Opfattelse af hans Opførsel, samt viste en saadan Kulde mod Inthia, at den unge Pige nu først følte sig virkelig ulykkelig.

Alt dette medførte imidlertid et ejendommeligt og uventet Resultat, som ikke kunde have været forudset af nogen af de interesserede Personer.

Det hændte nemlig, at Kaptajn Heaton et Par Dage senere stod ved sit Vindu i James Street, da han blandt de forbipasserende opdagede Lord Honnes, som med sønlig Omsorg støttede Lord Bridgebourne. De to Adelsmænd var sikkert paa Vej til Whites Klub, og Kaptajn Heaton iagttog dem uden synderlig Interesse, da Harry Wynne idet samme drejede om Hjørnet ved Picadelly, opdagede sine Slægtninge og gik dem imøde med fremstrakt Haand, idet han hilsende løftede Hatten. Men til Kaptajnens Forundring besvaredes Harrys Hilsen kun med et iskoldt Blik. De to Lorder vendte uden videre Harry Ryggen og fortsatte rolig deres Vej, medens den unge Mand forbavset blev staaende med Hatten i Haanden og saa efter dem.

Kaptajn Heaton gav sin Forundring Luft i en langtrukken Fløjten. Derpaa tog han sin Hat og gik ud for at søge Oplysninger.

Han traf adskillige Personer, som med største Beredvillighed meddelte ham alt, hvad de vidste og en hel Del andet, men deres Vidnesbyrd stemte saa lidet overens, at han kun med Vanskelighed kunde danne sig noget sammenhængende Billede. Det eneste, han med nogenlunde Sikkerhed syntes at kunne slutte, var, at Harry Wynne havde bestemt sig til at indgaa et eller andet upassende Giftermaal, og at Slægten til Straf herfor indtil videre havde besluttet »at slaa Haanden af ham«.

Bud afsendtes til Puckels Bolig og den tjenstivrige Sportsmand indfandt sig straks i Juveleren Butterfields Privatlejlighed ved Conduit Street, hvor Kaptajn Heaton og Butterfield allerede ventede paa ham.

Kaptajnen gjorde med faa Ord rede for, hvad han havde hørt. Man blev snart enige om, at der maatte gøres noget, hvorved man kunde faa Vished angaaende Forholdet mellem Harry Wynne og hans Familie. Dette var et yderst vigtigt Punkt — thi den større eller mindre Interesse, hvormed Familien gjorde Harrys Sag til deres egen, udgjorde i Virkeligheden den eneste Sikkerhed for de værdige Forretningsmænds respektive Andel i de 2300 Pund.

For at naa det eftertragtede Maal, tillod de tre Herrer sig adskillige smaa Indiskretioner. I de Kredse, hvor man havde Grund til at antage, at et saadant Rygte snarest vilde bane sig Vej til Familien Bridgebournes højvelbaarne Øren, fremkom man som tilfældigt med et eller andet Vink om, at unge Wynne levede meget højt. Man hviskede noget om et Forhold til en vis Person af det andet Køn, som kostede ham fabelagtige Summer . . . man nævnte tilmed Navnet paa en eller flere Varietesangerinder, der var altfor vel kendte til at skades af et saadant Rygte. Man vidste med Sikkerhed, at han til Juveler Butterfield ved Conduit Street havde sat sig i en Gæld paa 3 eller 4 Tusind Pund.

Det var Fru Brotherick, som først erfarede denne paa engang kedelige og glædelige Nyhed. Hun havde lige fra Begyndelsen omfattet Biskopindens og Humphrey Frosts Sag med Interesse; dertil ejede hun som hun selv sagde, en Moders Følelser og vilde have vidst at gøre sin Pligt mod sit eget Barn, hvis Forsynet havde behaget at lyksaliggøre hende med et saadant Tilbud. Følgelig skyndte hun sig at delagtiggøre sin majestætiske Svigerinde i hvad hun havde hørt. Den forsømmelige, samvittighedsløse unge Mand havde selv overgivet sig i deres retfærdige Hænder. Han havde hyklet en romantisk Kærlighed for Inthia, medens han i Virkeligheden havde en syndig Forbindelse med en skamløs Kvinde, der optraadte offentlig i Trikot og formodentlig allerede havde lokket Snese af unge Mænd af god Familie i Fordærvelse! — Forfærdeligt! —

— Dette maa øjeblikkelig undersøges! sagde Biskopinden strængt.

Hun ringede og befalede at spænde for. Derpaa iførte hun sig sin eleganteste Sørgedragt og sit kostbareste Pelsværk som om det gjaldt om at aflægge en højtidelig Visit og kørte ledsaget af Fru Brotherick ind til Byen.

De to Damer syntes, at der laa en vis Duft af Letfærdighed udbredt over Hr. Butterfields Butik. Straks kom en ung velfriseret Mand dybt bukkende dem i Møde.

Biskopinden rakte majestætisk sit Kort frem. Juveler Butterfield bukkede og smilede, vred sine bløde Hænder og bukkede igen. Det var sjældent, at en saa værdig Person som Biskopinden viste sig i Butikken. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Kong Edvard d. VIIs. Aand: — Uha, er det Følgen af min »Indkredsningspolitik«. (»Lustige Blätter«.)

Stella Kjerulf i Kristiania. *Sam Ejde* og Totalisten *Abrahamsen* trækker Vognen, *Nansen* og *Lövland* skyder paa. (»Humoristen«, Kristiania.)

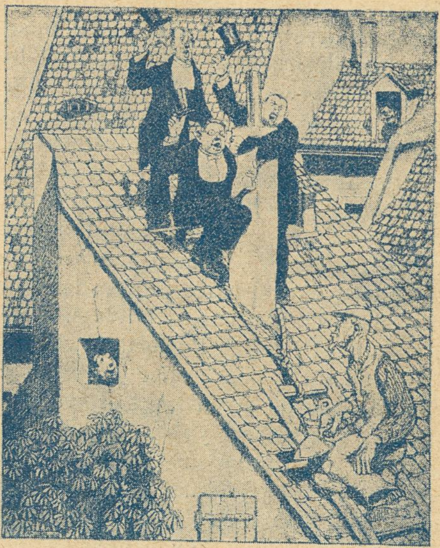

Murer Jacobsen var paa sin 50 Aars Jubilæumsdag optaget af et større Arbejde paa et Tag, hvor Debutationen saa indfandt sig med Lykønskninger. (»Meggendorfer Blätter«.)

— Ja skulle fråga, (spørge) om dä finns nån växel här på Karl Johansson.
— Är han acceptant?
Nää.
Är han förfallen?
— Nää, han ä ve järnvägen.
(»Strix«)

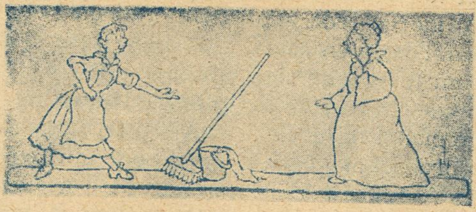

Husassistenten: Nu kan Fruen selv vaske Gulv, for nu gaar jeg til Ammunitionsfabriken. (»Simplicissimus.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Intet Nyt under — Maanen!

Paa Frederiksberg.

— Det kan ikke hjælpe, min kære Maane, at Du skær' Ansigter, for nu er vi ked af dit Maskepi med Kommunalbestyrelsen og vil ikke længer nøjes med, naar det behager Dig at være Organ for »den højeste Oplysning«. Nu slukker jeg Dig lige som en Tællepraas, og saa skal vi nok faa Gassen tændt!

(Ovenstaaende Tegning og Tekst fandtes i »Ravnen« d. 26 Maj 1886.)

Filmsforfatter Ole Olsen: **Ja, min kære Wilson, saa skal jeg tillade mig at afløse Dem som Fredsmægler.**

Paa Restaurationen.

Tjeneren: 3 Stk. belagt 1 Kr. 5 Øre — der er lagt paa belagt — —

Gæsten: Bliver der ikke ogsaa snart lagt paa bart!

Min Kone fortalte mig idag, at hun formaaede ikke at opdrive en Flaske Petroleum i hele Byen, hvorpaa hun spydig tilføjede: Nu maa *Du* se at skaffe Blus paa Lampen, det er vist lige noget for *Dig!* Men jeg var jo ikke sen til at svare: Lille søde Ven, hvordan kan *jeg* ha' med de Sager at gøre — har Du ikke set, Snapsepriserne er bleven forhøjede?

Høkasser her og Høkasser der, der tales ikke om andet! Ak ja, hvad er Livet? — *Hø!*

*

Forfatteren *Edv. Stevns* har i en Avis klaget over, at det kgl. Teater ikke vilde optage hans Stykke. — Herregud, fordi der gaar et Stykke af *Stevns,* er man vel ikke forpligtet til at tage det op?

*

Juveltyven forsøgte forleden at flygte fra Domhuset ved at krybe ind i en *Skorsten.* — Er han gal? Saa nær ved *Spjældet!*

*

Arne Weels Kort blev forleden skudt ned i Scalaporten af en Dame Til ham vil vi sige: *Hjærter Knægt,* til hende: *Spar Ruder.*

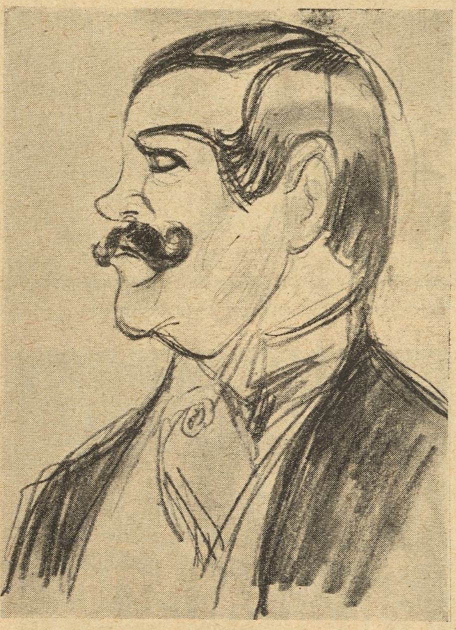

Frederik Jensen
som
Ditlev Hansen.

Situationen.

Der stoppes og lukkes i By og paa Land,
Fabriker og Tog bliver staaende.
Trods Kulmangel staar der en Verden i Brand,
i Fare for Sult staar hver Kvinde og Mand,
snart staar og standser, hvad standses kan,
Konflikterne kun holdes gaaende.

Forfærdeligt.

En Pige fra Landet som lige har faaet Plads her i Byen udtalte igaar til en anden Pige:

— Saadan en Gasarm er morderlig go'. Der er saadan en i Køkkenet, hvor jeg er, og jeg tændte den for otte Dage siden og den brænder endnu!

— Har Du læst, at Flyttedagen skal *udsættes?*

— Ja, det er blot en Gengældelse for alle de *Udsættelser,* Flyttedagen har paa Samvittigheden!

Valget.

Arbejder, hvis du vil Trællekaar
og al Elendighed friste,
og vil du dit Mands-Værd miste —
Nu vel, saa har du en Chance i Aar:
Stem paa Anti'ernes Liste!

Marie vil trykke dig til sit Bryst,
hun véd, hvordan den skal skære —
Og Becker han vil dig belære
om Underklassernes bedste Lyst:
altid blandt Nullerne være!

P. Rasmussen vil gi' dig flot
et Kvistkammer til Bolig.
Og Magius hviske fortrolig:
De gode Ho'der skal styre godt,
Derpaa kan du stole rolig!

Danske Barberere i Karikatur.

A. Th. Kehlet,
Frederiksborggade 9.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

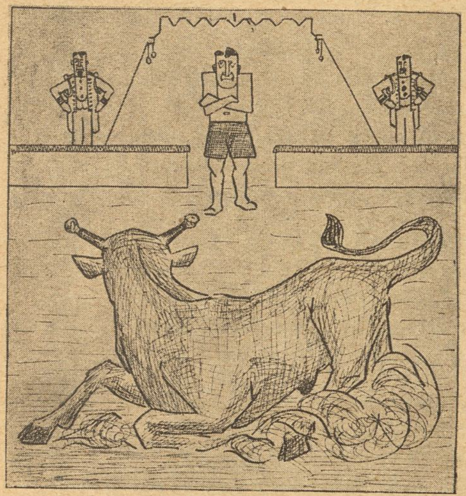

100 Opførelse af »Quo vadis«.
Tyren: »Nu ka' je' sæl' lægge mej!«
E. W.

Saa, der røg Piben — for Katten!

AGGERBECKS ÆGTE FINE ·IRIS·
forfiner·forskönner·bevarer Huden
Alles Yndlingssæbe

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

København B.

Prima Westfalske Dampkul
— Nøddekul for autm. Fyring
— Stenkuls- og Ægbriketter
— Cinders og knuste Koks
— usigtede Gaskoks
— Antracit-Nøddekul

leveres direkte
til alle danske Havne og alle danske Jærnbanestationer.

Hovedkontoret: **Frederiksberggade 16, 1.**

Telefoner: 10692 & 10718.
Telegramadresse: Arbejderkul.

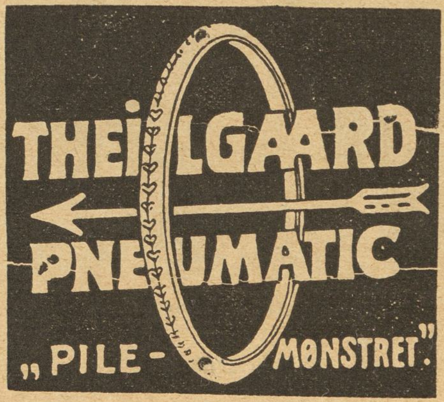

Køb Alfa Margarine

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Herm. Jensen. Tegninger og Tekst lidt for ubetydelige.

Helge Nielsen Bedre, men ikke uangribeligt. Skal vi sige: »Imellem os«?

Rich. Soelb. Vi forstaar Deres Utaalmodighed og skal gøre os Umage for at opfylde Deres Bøn!

A. Du kender nok Margarinefabrikken »Faaborg Vegetabil«?
B. Ih! bevares.
A. Det er da i Grunden et forkert Navn den har faaet.
B. Saah! hvorfor det?
A. Jo, da den bruger Bil til Ekspeditionen maa den da hedde Ve-nok-ta-bil.
Chr. F. M.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens Xeroform Sæbe

Nr. 18.

Kaptajn Sander havde meget store Fødder. Engang laa han paa et mindre Hotel og kunde ikke falde i Søvn paa Grund af et højttalende Selskab, der beboede Værelset ved Siden af.

Sander ringede paa Tjeneren og bad ham tysse paa Selskabet. Intet Resultat. Sander ringer anden Gang og be'r Tjeneren befale Selskabet at holde Mund. Samme Resultat. Saa ringede Sander tredje Gang og stak Tjeneren en af sine Galoscher ud. Den havde Nr. 18.

— Vis den til Selskabet og sig, at hvis det ikke hjælper, saa kommer jeg selv.

Der blev tyst og stille.

Gullasch.

Maleren: Ja, nu er vi kommen saa langt, at jeg kan begynde at male Baggrunden.

Gullaschfruen: Naa, saa skal jeg maaske vende mig om?

Af to Onder.

Gamle Ole, der var bleven Enkemand, lagde nok Mærke til, at Skræderens Enke var ude efter ham. Ole sidder nu og syr sine Mollskindsbukser, men knækker den ene Naal efter den anden.

Da den niende Naal »gaar sig en Tur«, slaar Ole Næven i Bordet og raaber:

— Gaar der nu en Naal til, saa Fanden hakke mig, om jeg ikke ta'r Kællingen!

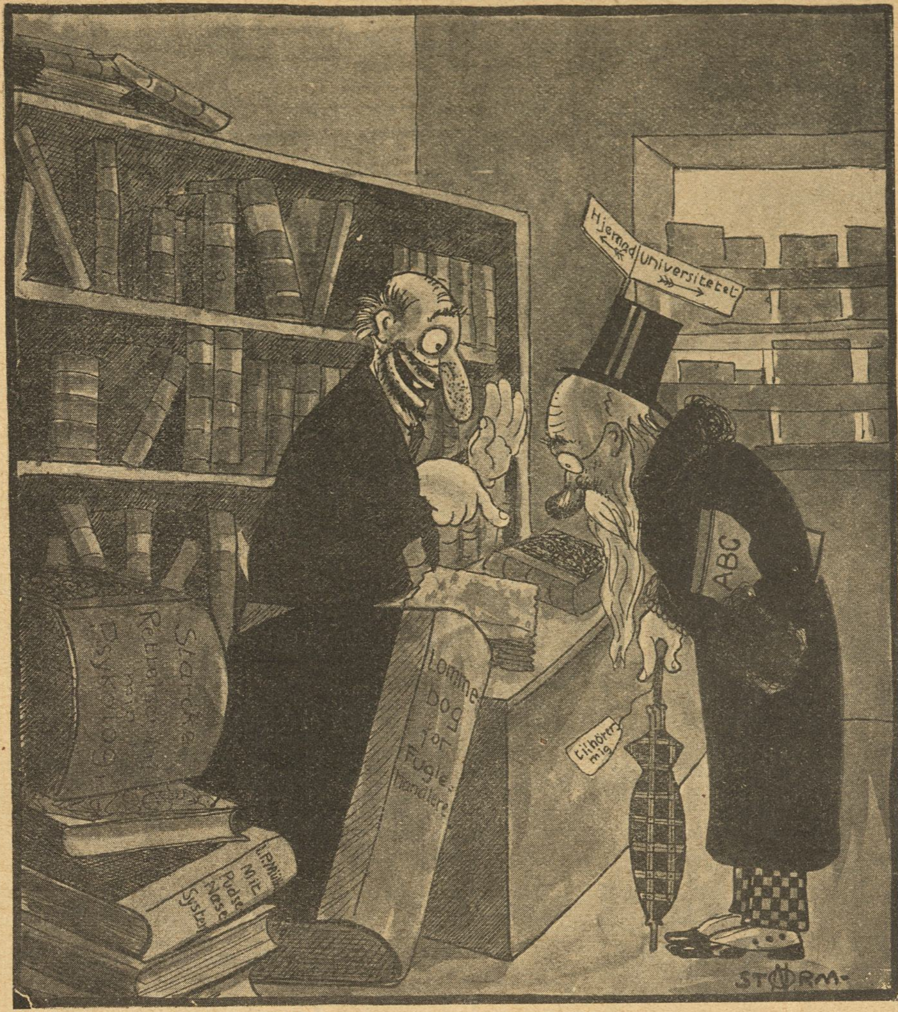

Tegning af Storm-Nielsen.

Antikvarboghandleren: ***— Dette bekendte Værk om Bakteriologien har jeg i to Eksemplarer; — det nye elegante der koster 20 Kr., det gamle Eksemplar derimod koster 50 Kr.***

Professoren: ***— Hvorledes? Er det gamle, plettede Eksemplar dyrere end det nye?***

Boghandleren: ***— Ja, for i det gamle følger samtlige de i Bogen omtalte Bakterie-Arter levende med som Tilgift!***

Postbud.

Den ny Fange er lige ankommen i Fængslet og lægger Mærke til, at en gammel Fange iagttager ham nøje. Da Vagten et Øjeblik er forsvunden, gaar den gamle Fange hen til den ny og spørger hviskende:

— Hvor lang Tid har De faaet?

— Ti Aar.

Den gamle tager hastigt et Brev frem, stikker det til den nyankomne og siger:

— Gør mig den Tjeneste og læg det i Brevkassen, naar De kommer ud — jeg sidder paa Livstid!

Flegmatisk.

Amerikanerne er meget flegmatiske; den kendte Farmer John Smith er maaske den værste. Han sad forleden paa sin Veranda med Ryggen til Vejen, læsende sin Avis. Saa siger pludselig hans Kone: Der kommer Sam Calles Ligtog; det er vel nok det største Følge, der nogensinde har været her paa Egnen.

— Saa svarer John Smith — saa er det en Skam, at jeg ikke har Ansigtet den Vej!

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

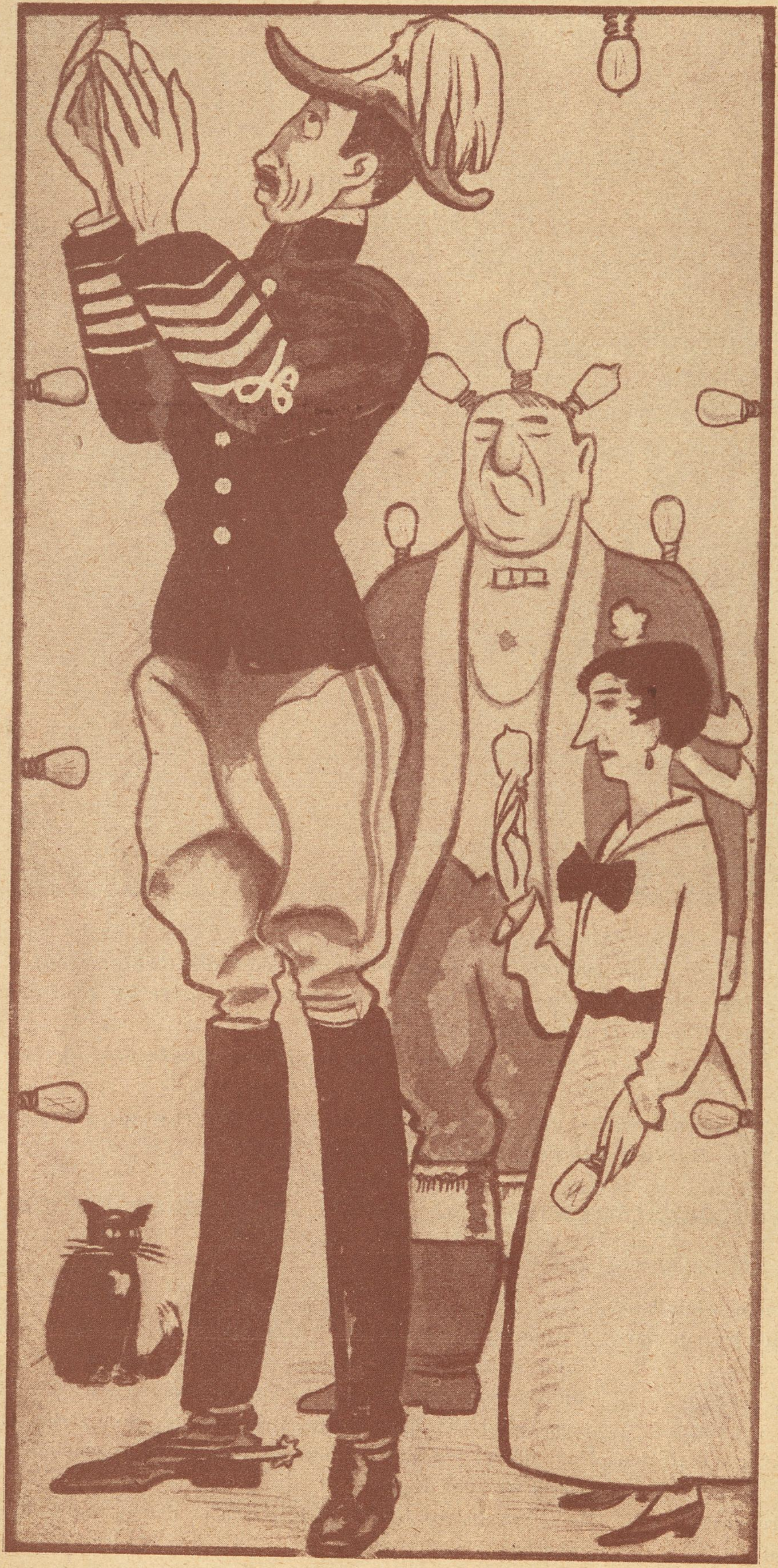

Tegning af Hp. Hansen.

Kongen har indført 10-Lys-Lamper overalt paa Amalienborg.
(Dagspressen.)

Kongens Pære.

Mel.: »Komme hvo, som komme kan«.

Nu staar Verden ikke mer
fast — nej, der er Fare,
thi i Bladene jeg ser,
Kongen nu vil spare.
Alle Patrioter gys,
matte bli'r de *Kongelys*,
de skal alle være
kun en 10-Lys Pære.

Kongens *Krone* før med Blus
skar igennem Mørke,
nu er den en Fidibus
lig i Lysestyrke.
Hanses *Septer* har ej Glans
mér som den Gang hos Kong Hans
— *Æblet* det skal være
nu en 10-Lys *Pære*.

Majestæten just i Gaar
talte med sin Kone:
»Ved Du hvad — jeg foreslaar
10 Lys i min Krone.«
Straks de købte Pærerne,
saa' saa et belærende
Skuespil paa Pladsen,
nemlig »Sparekassen.«

Næste Dag de skruede
Pærer i Gemakket,
ikke mer det luede
som hos Gullasch-Rakket.
Spare maa nu Knold og Tot
li'saavel som Landets Drot,
derfor Ære være
Kongens 10-Lys Pære!

Per Plex.

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . . pr. Pk. 0,12
„Two Brothers" . . . . — 0,15
„Tyrkisk Blanding F" . . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

Tegning af Anton Hansen.

Becker: Hør, Marie, naar alle andre Lygter er slukkede i Landet, hvorfor skal saa dette væmmelige Lys her brænde?

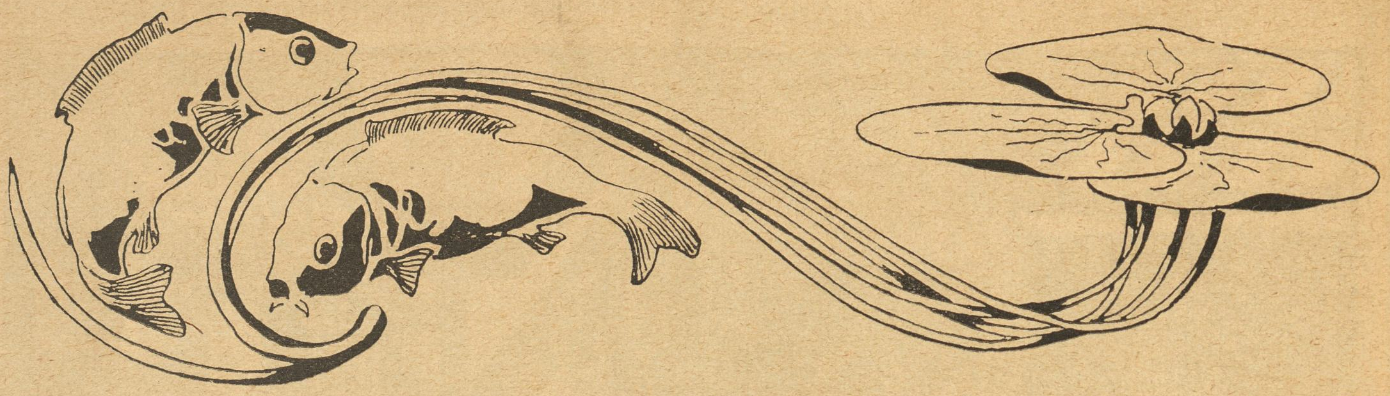

Brønd-Dykkeren.

Paa et Museum i en lille By i Frankrig opdagede jeg til min store Forbavselse blandt sjældne Stene og udstoppede Fugle en Dykkerklædning.

Ved det forbavsede Blik, gled et Smil henover min Ledsagers Ansigt, og han sagde:

— Ja, det er et Dykkerkostume, der tidligere har tilhørt Byens Dykker.

For at forstaa det overraskende heri maa man vide, at Byen ligger paa en Klippe og langt inde i Landet; ikke en Flod eller en Bæk findes i dens Nærhed. Derfor troede jeg, at det med Byens *Dykker* var en Spøg.

— Vist ikke, jeg forsikrer Dig, at vi virkelig en Gang havde en Dykker her.

— Det maa Du fortælle lidt nærmere om. Hvorledes kom det sig?

— Jo, ser Du, Borgmesteren sad en Dag og gennemsaa Listerne over dem, der søgte nye Embeder, og en af hans mest betroede Mænd traadte da ind til ham.

— Hr. Borgmester, jeg haaber, at De ikke glemmer mig, sagde Manden.

— Nej, naturligvis ikke, kære Ven. Hvilken Post vil De have?

— *Posten som Dykker.*

— Hvad siger De?

— Byens Dykker!

— Byens Dykker?

Borgmesteren var overrasket. Hvad skulde man med en Dykker i en By, hvor der ikke fandtes saa meget som et Vandhul? Men den anden lod sig ikke afskrække. Han var meget opsat paa dette Embede. Borgmesteren tilbød ham et andet let og meget anset Embede, men han vilde ikke høre tale om noget andet. Der var intet, der kunde lokke ham. Og Borgmesteren gav til sidst efter og opfyldte hans ejendommelige Ønske.

Fra og med denne Dag havde vi altsaa en Dykker. Stillingen var behagelig og, som man kan forstaa, meget lidt anstrængende. Dykkeren førte et Liv som Pave i Frankrig. Han blev tyk og fed og var altid glad og munter. Hver Maaned gik han op for at hæve sin Gage, og Resten af Tiden drev han om paa Kaféerne, hvor alle kendte ham, og hvor han var alles Samtaleemne.

Mange Embedsmænd blev afskedige, medens han fik Lov at gaa og fryde sig over sin nemme Tilværelse. Og det skulde han vel ogsaa nok have gjort til Stadighed, hvis ikke en uforudset Hændelse var kommen imellem.

En Kvinde beskyldtes for at have kastet sit nyfødte Barn i en Brønd. Retten forlangte, at Brønden skulde undersøges.

— Det passer jo udmærket, tænkte Borgmesteren. Vor Dykker maa gaa ned.

Borgmesteren var glad. Endelig kunde Dykkeren, som saa længe havde gaaet arbejdsløs, komme til Nytte. Men Dykkeren selv var mindre henrykt.

— Hvorledes skal det gaa til? sagde han. Jeg har jo ingen Dragt. Denne Indvending var berettiget. Han troede sikkert, at man efter denne Forklaring skulde lade ham faa Fred. Men han troede forkert. Byens Borgere var nemlig ogsaa glade for dette sjældne Tilfælde og var ikke bange for en Udgift. Man bestilte en Dykkerrustning med alt Tilbehør. Dykkeren betragtede den med stor Nysgerrighed. Han prøvede den, derefter forklarede han, at Hjælmen absolut var for stor til ham.

— Naa, saa bestilte vi en anden.

Dykkeren forstod, at man hellere styrtede sig i Udgifter end at give ham fri for at dykke.

Han prøvede paany. Nu fandt han, at Luftpumpen ikke funktionerede godt. Byens Borgere blev urolige, de *vilde* nu en Gang se Dykkeren i Arbejde.

Endelig hed det: i Morgen skal det ske!

Ved fastsat Tid samledes Borgerne omkring Brønden. Borgmesteren, Retten, Byens Fuldmægtige — ingen udeblev. Omsider aabenbarede Helten sig for de forsamlede.

Han saa lidt nervøs ud. Han, som ellers altid var rask og stor paa det, havde nu tabt Modet og saa helt bekymret ud. Han iklædte sig Rustningen.

Nu var det højtidelige Øjeblik kommet.

Da . . . tog han atter Hjælmen af sig.

— Der er saa fordømt varmt under den, jeg vil gerne have noget at drikke!

Det lød som en Dødsdømts sidste Ønske. Man skyndte sig at opfylde det.

— Er de *nu* parat?

— Jeg vilde ogsaa gerne ryge en Cigar.

Der blev tilbudt ham en.

Han røg den.

— Naa, bliver det nu til noget? spurgte Borgmesteren utaalmodigt.

Dykkeren traadte nu frem til Brøndens Kant og kiggede derned.

— Der er dybt, meget dybt . . . sagde han.

— Hvad betyder det i en Dykkerrustning?

— Jeg ved ikke. At gaa ned i en Brønd er egentlig ikke det *rigtige* for en Dykker. Om det var en Flod eller et Hav.

— Vil de nu ikke begynde snart?

— Hvis det var et *Hav*, skulde det bestemt være mig en Fornøjelse, men det her er mig modbydeligt.

Borgmesteren befalede at knytte Tovet fastere om ham.

— Vil De nu gaa ned?

— Helt til Bunden?

— Ja, naturligvis!

— Hm! I et brusende Hav . . .

— Nu vil vi ikke høre flere Historier . . .

Den stakkels Dykker blev helt ængstelig. Han tog sig nervøst til Hjælmen.

Pludselig sagde han:

— Nej, jeg afstaar. Saa vil jeg hellere give Afkald paa Embedet!

Et Skrig af Misfornøjelse hørtes fra Folkemængden. Borgmesteren skammede ham ud. Forgæves. Han lod sig ikke overtale til at gaa ned.

Saa mistede Byen sin Dykker. Men Rustningen beholdt man, og da man ikke vidste, hvad man skulde med den, skænkede man den til Museet som en Seværdighed.

Den havde heller ikke saa lidt Værdi for Byen, naar man regner sammen, hvad Dykkeren har kostet. I otte Aar blev det en Sum til 20,500 Francs.

— Det var dog som bare Pokker, udbrød jeg højst forbavset. Men sig mig *Dykkeren* — hvad blev der af ham.

— Han har det vedblivende storartet. Efter Loven tilkommer der ham en Pension paa 2,000 Francs om Aaret — *og dem faar han!!*

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, **Harald Hansen,** Telf. 10392.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Gift Dem aldrig —

før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Tandlæge Edv. Møller,

Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf Byen 1537 v — **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.

J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Holbergsgade 6

Arb. Ligkistemagasin.

4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK)
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre
Nørre Farimagsgade 57.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.

HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

TEL. 3684. 3349 — TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON'S

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Annoncer til Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler sine Lokaler til Foreninger og Selskaber.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Forsamlingsbygningen „Jylland“

Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tolf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus Enghavevej 40

Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Prins Karneval indkaldes.

Tegning af P. V. Hansen

Krigens Mørke over Verden sig sænker,
Livsglæden lægges i bindende Lænker,
Smilet blev dræbt paa den svulmende Læbe
— *Prins Karneval* skal i Marken ud og dræbe!

C.W.OBEL'S Normal-, Kentucky- og Smal-Skraa
i imprægnerede Æsker 10 Øre.

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 10. Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 8. Marts. 1917.

Tegning af E. Erk.

Vil Du finde Dig i at bli' flaa't og at ingen vil Mad Dig sælge?
*Skal det gaa, som det hidtil er gaa't? Paa Tirsdag kan Du jo **vælge**.*

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/S De danske Vin- & Konservesfabrikker

I · D · BEAUVAIS
M · RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

TEL. 3684. 3349 — S. JOHANNESSON'S — TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden.
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Pareret.

Den engelske Digter Pope var pukkelrygget, skæv og overmaade grim, men endnu mere ondskabsfuld.

En Dag gik han med en bekendt Maler Kneller gennem et Galleri, hvor denne Kunstners smukkeste Malerier hang.

—Det er sandelig Skade, udbrød Pope, at man ikke har taget Dem med paa Raad ved Skabelsen.

Kneller fandt sig noget fornærmet ved denne Kompliment, der lignede en Satire, og svarede, idet han han maalte Digteren fra øverst til nederst:

— Jeg maa tilstaa, at visse Ting havde jeg gjort bedre.

Skudt forbi.

Løjtnanten (læser Skydeprotokollen): Hør, 48, hvordan Fanden kan De skyde 7 Forbiere?

48: Jeg fik kun 7 Skud.

Ben i Næsen.

Tiggeren: Undskyld, Herre, men min Kamerat har fortalt mig, at De gav ham 50 Øre, fordi han kun havde et Ben.

Herren: Naa, og saa?

Tiggeren: Ja — a — saa kunde jeg tænke mig, at Herren vilde give mig en Krone, eftersom jeg har to Ben!

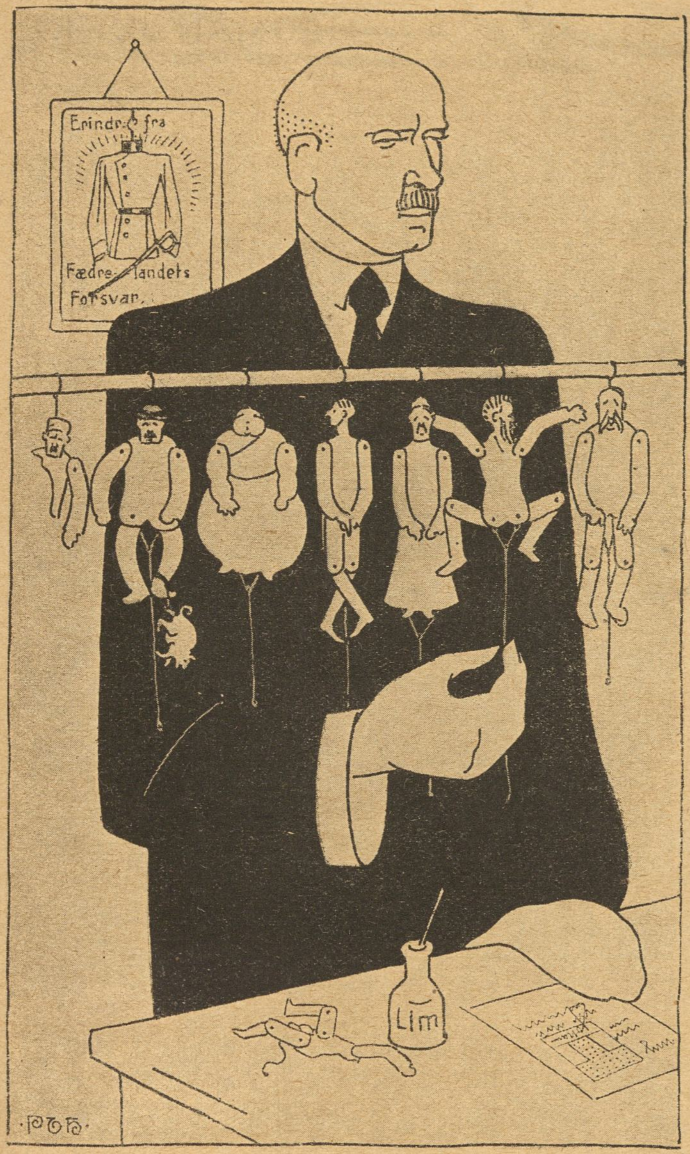

Tegning af P. V. Hansen

Inspektør Viggo Johansen ved »Kaldesignalet« (Bispebjerg Hospital).

Næb og Klør.

Hvem er værst — Møntarbejderen, som lader sin Fader slikke af med en Klump af Møntens Guld eller d'Hrr. Poul Nørgaard, Ole Olsen og Jens Theilmann, velstaltede, formuende og betitlede Bedsteborgere, som for at forøge deres Gulddynger og Prestige, udsulter deres Landsmænd og bringer deres højtelskede Fædreland i Fare?

— Jeg gider ikke svare; det hele er efterhaanden bleven mig saa bundløst ækelt, og disse Aadselsgribbe, der fylder sig af Verdenskrigens Lig, viser mig, hvor afskyeligt et Dyr, Mennesket er.

Og nu gaar vi til Valg. B. C. D. og endnu nogle »Bogstaver« hager sig med Fortvivlelsens Mod fast i nogle »Motiver«, der egner sig til perfid Behandling — blot for at bevare »Prestigen« og Kapitalismens Pengepung. Hr. Becker beviser stadigvæk, at der ingen Bolignød er, mens den ene Barakby skyder op efter den anden for at skaffe Hr. Beckers Medmennesker Tag over Hovedet, og hele Antisocialisternes Kor brøler vanvittigt op om Hr. Marstrands Kulnød, medens deres egen Kulkasse paa Frederiksberg staar tom!

Og under alt dette naragtige Menneskevrøvl faar Fru Marie Lassen et traadløst Telegram fra Hr. Asger Karstensen i sine aalborgske Strikkepinde — der er Bid, kom herover og bliv københavnsk Borgerrepræsentant og dan Broen mellem By og Land.

Dette er Strindbergs »Drømmespil« om igen. Et taaget Hvirvar af onde Drømme behersker hele det danske »Marked« som nu ganske og aldeles staar i Svinets Tegn.

Jeg maa sige med Strindberg: Det er Synd for Svinene.

Dr. Tyf.

Det samme.

Mads Mathis, Landsbyens uforbederlige Drukkenboldt kom for Retten og Dommeren sagde:

— Hvad er Deres Navn?

Mads: Mads Mathis.

Dommeren: Deres fulde Navn?

Mads: Ja, de kalder mig saadan, enten jeg er fuld eller ædru.

„Kollegiale Karikaturer".

Tegning af Skuespiller Erik Lassen

Bertel Krause.

Til en Graaspurv.

1.
Udenfor mit Vindu
i Vinterdagens Sol
sidder der en Graaspurv
i simpel Vadmelskjol.

2.
Forsoren og gemytlig
med Hovedet paa Sned
den barsler op derude,
som Kæben var af Led.

3.
Pipfalske Toner slynger
den selvbevidst mod Sky,
som galed den Refrainet
fra den nyeste Revy.

4.
Du lille glade Graaspurv,
du er en Ven af mig.
Jeg synger nemlig ligesaa
knippelfalsk som dig.

5.
Vi synger begge gerne,
skønt ingen hører os.
Vi synger for *os selv*
af Gemytlighed og Trods.

Jørgen Vibe.

„Hiv og Sving søger Arbejde"

Tegning af Emil Poulsen

En ny og morsom Serie for Ungdommen.

Politisk Borger-Vielse.

Tegning af Hp. Hansen.

„Et Parti“, som bør umuliggøres.

Vise om det store spirituelle Ragnarok.

(Mel.: Jag vil ha rus —)

Jeg vil ha' Rus — go' Morgen
Madam Dik!
nej, der er lukket nu for Spiritussen,
Geneveren, min egen Gudedrik,
er væk saavelsom Snaps, Likør og
Sjussen.
Jeg tror, vor gamle Jord er bleven gal,
den mistet har sit første Ideal,
som var det vidtberømte: Sving dit
Bæger
og drik et Glas, der Sjælen vederkvæger!

Den første Marts — det var en bitter
Dag,
da Rædselsbudet kom: Luk af for
Spritten!
Jeg skulde netop ud i festlig Lag
og klappe Dewart, kysse Akkevitten.
Jeg fandt et Selskab kun af blege Mænd,
som mat og sløvt til Bordet peged hen.
Man skulde tro, det var et Børnetaffel:
ved hver Kuvert der stod en Vand-
karaffel.

Hvordan skal man nu holde Bryllups-
færd,
naar Tragtementet blir' Salep og Fløde?
Og sig mig ærligt — hvad er Torsken
værd,
naar man den ej med Akvavit kan
»bløde«?
Og jeg, der snart skal holde Fødselsdag
og slaa — vel Aarets allerstørste Slag,
bli'r med de gamle Drenge Børne-
Taaber
og slubrer i os Vand med Hindbær-
draaber!

At sælge Svin endskønt det er forbudt
og har til Følge, at vi Danske sulter —
tror end'lig ikke, Synderne blir' skudt
nej, de kan klare den med et Par
Mulkter.
Men er Beværter Du, saa pas dog paa,
lad ikke Hanen paa din Tønde gaa.
Vil med en Snaps Du Gæstens Liv
forsøde,
saa kan Du faa 10,000 Krus i Bøde!

Hvor bli'r vi pæne allesammen her
i dette mærkelige Hvidkaalsrige!
Vi suger Saften af et Kirsebær
og gaar paa Volden pænt med vores
Pige.
De røde Næsers Tid er nu forbi,
Nationen gaar i Seng helst førend ti,
selv Sprut-Johan faar Lovens Aand at
mærke,
han gaar nu mindst hver anden Dag i
Kirke!

Farvel jeg siger da mit »Stikkelsbær«,
jeg Afsked tar' med Sprit, med Flæsk,
med Gassen.
Det trøster mig, at *et* dog være er,
og dette ene er — *Marie Lassen.*
At jeg som gammel Københavner skal
se *hende* sidde i vor Raadhushal!!
Ja, vel er Livet fuldt af mange Sorger,
men *hun* er dog en lidt for stram
»Aal-Borger«!!!

Peter Ravn.

Bibelstænk.

Den tynde: Husker De, hvordan David slog Goliat?

Den tykke: Jeg saa kun Overskriften, for jeg læser nemlig aldrig Sportsrefe- rater!

Langsomt.

En amerikansk Automobilist kørte for rask gennem en lille By og blev anholdt af en Betjent.

— Saa De ikke Plakaten med: »Meget langsomt«? spurgte Betjenten.

— Jo, naturligvis, svarede Amerikaneren — men jeg troede, at Paaskriften gjaldt Udviklingstempoet her i Byen.

I heldigste Tilfælde.

Petersen: Du, jeg tror paa Sjælevandring. Jeg tror, at jeg bliver et Dyr efter at jeg er død, en Okse, en Hest, en Gris eller et andet Dyr.

Jensen: Ja, mig maa de lave til hvad Slags Dyr, de vil, naar bare det ikke bliver en Fisk. Føj, at skulle leve af Vand!

Petersen: Naa — det var maaske ikke saa galt endda! Var Lykken Dig god, saa blev Du maaske fisket op af en Naturforsker og sat i Sprit!

Enten — Eller.

Tandlægens Datter til sin Tilbeder: Store Gud, Herman, jeg hører Far komme paa Trappen. Nu maa Du enten anholde om min Haand eller lade en af dine Tænder trække ud!

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Hendes Naade anmodede om en Samtale med Juveleren selv. Hr. Butterfield aabnede straks Døren til sit Privatkontor, satte Stole frem til sine fornemme Gæster og hørte opmærksomt paa, hvad de havde at meddele.

— Jeg har faaet en højst ubehagelig Meddelelse, Hr. Butterfield, begyndte Hendes Naade uden Omsvøb. Det var hendes Vane at gaa lige løs paa Sagen. Man har fortalt mig, at min Nevø, Harry Wynne, har paadraget sig en stor Gæld hos Dem.

Hr. Butterfield gned sine Hænder, trak Øjenbrynene i Vejret og smilede.

— Jeg forstaar virkelig ikke, hvem der kan have meddelt Deres Naade dette, sagde han.

— Hvorledes jeg har faaet det at vide, kan være ligegyldigt, svarede Biskopinden kort. Vær saa god at sige mig, om det forholder sig saaledes? . . .

Hr. Butterfield lo, bukkede og gned sine Hænder, medens hele hans Person udtrykte Underdanighed og Imødekommenhed.

— Jeg har virkelig den Ære at regne Hr. Wynne blandt mine Kunder, Deres Naade, indrømmede han.

Biskopinden og Fru Brotherick vekslede et Blik . . . et Blik, der baade udtrykte bitter Triumf og uendelig Medlidenhed.

— Vær saa god at sige mig, hvad han har købt af Dem, fortsatte Biskopinden; og hvor meget han skylder Dem.

— Deres Naade, jeg maa virkelig . . .

Og Hr. Butterfield smilede forbeholdent.

— Hav den Godhed at svare paa mit Spørgsmaal, afbrød Biskopinden ham i en befalende Tone.

Hr. Butterfield gned sig stadig i Hænderne, men nu med et rørende modstræbende Smil om Læberne.

— Hvis Deres Naade absolut fordrer . . .

Hendes Naade fordrede virkelig . . . fordrede med stigende Bestemthed at blive adlydt.

— Det er ikke Skik og Brug . . . indvendte Hr. Butterfield mat. Det plejer jeg ikke at gøre . . . Deres Naade bør vide, at saadanne Affærer i Almindelighed maa behandles med Diskretion . . . Hvis det blev bekendt, at jeg havde fraveget Princippet i dette Tilfælde . . . selv efter et stærkt Pres fra Familiens Side . . . vilde det volde mig et Tab paa flere Tusind Pund . . . forsikrer jeg, Deres Naade.

Han gav imidlertid efter, hvad enten Presset nu var ham for stærkt eller af andre Grunde. Hr. Butterfield var en øvet Skuespiller, og Biskopinden var senere stolt over, at hun tilsidst havde faaet ham til at vise sig sine Bøger.

Der stod følgende:

»Velbaarne Hr. Wynne, d. . . Et Brillantsmykke i en 18 Karats Guldindfatning, anvendeligt til Broche, Armbaand, Medaljon eller Haarprydelse og dertil hørende Armbaand, Broche, Knapper og Halsbaand i Etui — alt til en Pris af 2,300 Pund.«

Hendes Naade forundrede sig noget over, at Hr. Butterfield havde undladt at notere de enkelte Dele nøjere, men hun sagde ikke noget. Hun og Fru Broterick lænede sig over den skæbnesvangre Bog, saa at deres Skuldre berørte hinanden. Fru Broterick hævede med stum Veltalenhed Øjnene mod Loftet, foldede Hænderne og blev i samfulde 10 Minutter staaende i denne udtryksfulde Stilling, medens Biskopinden langsomt saa fra hende til Bogen og fra Bogen til hende. Harrys Skyld var nu bevist. For deres indre Syn dannede der sig Billeder af Skikkelser i kødfarvede Trikoer og ubestemte Forestillinger om vilde Orgier af den simpleste Slags.

— Hr. Butterfield, spurgte Biskopinden højtideligt, ved De, at unge Wynne er ude af Stand til at betale dette vanvittige, dette — — jeg maa vel sige — syndige Indkøb?

Hr. Butterfield syntes at blive helt overvældet ved denne uventede Oplysning. Hans Sindsbevægelse tillod ham blot at fremstamme en Antydning om Hr. Wynnes Familie. . .

— Hans Familie, svarede Hendes Naade, hans Familie vil ikke betale en Penny af den Gæld, han har paadraget sig til et saadant Formaal, det kan jeg forsikre Dem.

Da Damerne var gaaet, var Hr. Butterfield mærkelig nok ganske uberørt af den kedelige Meddelelse, han havde faaet. Han afsendte en lille Billet til Kaptajn Heaton, hvori han omtalte, hvad der havde tildraget sig, og tilføjede, at det nu efter hans Formening var paa Tide »at klemme til«.

Hr. Butterfields Forretningsvirksomhed var vidtstrakt og til Dels af en temmelig ejendommelig Art.

Han havde allerede to Gange til rige og uerfarne unge Mænd solgt det Juvelsmykke, Harry havde købt, og begge Gange havde han straks derefter tilbagekøbt det af de skønne Damer, til hvem det var skænket, for en ringe Procent af den oprindelige Salgssum. Han havde saaledes den beroligende Vished om, at den sidste lille Spekulation under alle Forhold maatte medføre en ren Gevinst. Smykkets foregaaende Købere var, ligesom Harry, Venner med den gode Kaptajn Heaton, som altid var beredt til at stille sin store Erfarenhed til sine Protegeers Disposition.

Biskopinden og Fru Broterick kørte lige til Eccleston Sqare, til Lord Honnes. Mylord var hjemme og tog imod. Med Sorg og Hovedrysten meddelte man ham den forfærdelige Opdagelse. Havde man vel nogensinde siden Verdens Skabelse hørt Tale om en saadan Fordærvelse! — Alle tre var opfyldt af sædelig Harme; alle tre fordømte de den samvittighedsløse unge Mands Opførsel, hans Hjærteløshed, hans Flygtighed, hans Utroskab, kort sagt — alt hvad han havde gjort, og hvad man antog, han vilde gøre i Fremtiden. Da de havde fuldført Deres Hverv, var der ikke levnet ham den mindste Ære. Ingen maa som en ung Synder saa bittert erfare Sandheden af det gamle Ordsprog: »Frænde er Frænde værst«.

Lord Honnes, som ellers ikke plejede at udmærke sig ved nogen særlig Energi, holdt kraftigt paa, at man straks skulde gribe ind. Hovmesteren, Familiens gamle tro Tjener, kørte straks i Lady Mac Corquodales Vogn til Grosserer Fergusons Kontor for at hente Misdæderen. Medens man afventede hans Ankomst, talte man atter om hans Samvittigløshed, saa at hans Dommere, da han endelig kom, befandt sig i en Slags moralsk Ophidselse, som næsten gjorde dem maalløse — de savnede Ord til at udtrykke deres Følelser.

Lord Honnes, der var den nærmeste Repræsentant for Familiens Overhoved, begyndte Forhøret. Han stod paa Tæppet foran Kaminen, med den ene Haand paa Ryggen og den anden stukken ind i Vesten — en Stilling, hvis Virkning han ofte havde prøvet. Damerne, der stadig var iført

Overtøj, sad paa begge Sider af den Anklagede og sendte ham gennemborende Blikke.

— Unge Mand, begyndte Lord Honnes, — vi har... hm! ...vi har sendt Bud efter dig, for at give dig Lejlighed til at forklare din Opførsel, som helt igennem bærer umiskendeligt Præg af moralsk Usselhed og Fornedrelse.

— I saa Fald, svarede Synderen, er det vel knapt Møjen værd at forsøge at forklare den. Da vi saas sidst, behagede De, min kære Onkel, ikke at besvare min Hilsen. Jeg troede, at De muligvis vilde gøre mig en Undskyldning.

Ved disse djærve Ord, der vidnede om saa megen Fordærvelse, blev Fru Brotherick ganske rystet. Det gav et Sæt i Biskopinden, og hun udstødte en uartikuleret Lyd, der udtrykte Vrede og Foragt.

Lord Honnes rystede paa Hovedet.

— Din upassende Næsvished nytter dig ikke, sagde han. Den tjener kun til at forværre det hele...hm!...du har allerede tilføjet Familiens Følelser... Familiens Ære og .. Familiens Stolthed ... Og Familiens Ære har ikke været vant til at blive slæbt i Skarnet ved Fornedrelse og letfærdige Kærlighedsæventyr og . . .

Det var et Held for den ædle Lords Ry som Taler, at Harry afbrød ham; thi han vidste virkelig i Øjeblikket ikke, hvorledes han paa en passende Maade skulde afslutte den paabegyndte Sætning.

— Undskyld, kære Onkel, vil De ikke være saa god først at sige mig, hvad jeg har gjort?

Harry følte sig bittert stemt overfor sin værdige Slægtning og mente, at han havde Aarsag dertil. Lord Honnes havde offentlig og uden synlig Grund krænket ham, og den unge Mand kunde ikke fatte den egentlige Hensigt med denne højtidelige Tale.

— Din Tante, Lady Corquodale, svarede Lord Honnes, idet det med Møje lykkedes ham at undertrykke sin stigende Harme, Lady Corquodale kommer lige fra en vis Hr. Butterfield ... en Juveler ... ved Conduit Street.

Det gav et Sæt i den anklagede og han blev ganske bleg. At komme til at betale 1000 Pund i Rente for et Laan paa 300, havde syntes ham mere end rimelig Straf for den Daarskab, han havde begaaet; denne yderligere Ydmygelse havde han ikke ventet. Han skammede sig allerede nok over at have handlet som en Nar og letsindigt at have bortødslet de Penge. som nu mere end nogensinde betød Lykke og Selvstændighed for ham.

— Hun har opdaget, fortsatte Mylord, at du har sat dig i Gæld for et meget betydeligt Beløb, og at der ikke kan være nogen Tvivl om Formaalet. Du hykler altsaa en romantisk og overspændt Kærlighed til en uskyldig, indtagende ung Pige; — du anholder om hendes Haand; du vedbliver i din Egenkærlighed at staa hendes Lykke i Vejen ... og samtidig, jeg gyser ved den blotte Tanke om en saadan Falskhed, samtidig tager du ikke i Betænkning at opretholde en syndefuld og umoralsk Forbindelse med en skamløs og forhærdet Kvinde, som du skjuler for Verden og din Familie . . .

— Det er Løgn! udbrød Harry.

— Løgn! raabte Lord Honnes. Du understaar dig at nægte ... din Tante og Fru Brotherick har med egne Øjne set Beviserne for din infame Optræden.

Blodet for Harry til Hovedet, men han betvang sig samtidig med, at han følte en isnende Kulde brede sig over hans Hjerte ved Tanken om, at dette Angreb var lige saa meget rettet mod Inthia som mod ham selv.

Et Øjeblik faldt det ham ind, at hele Anklagen muligvis kunde være opfunden af Familien for at fremme dens Interesser — men han var selv for ærlig og rettænkende til længe at kunne nære en saadan Mistanke, og han maatte ved sig selv indrømme, at Skinnet var ham imod.

— Vær saa god, kære Onkel, sagde han saa roligt, han formaaede. Vis mig idet mindste den Retfærdighed klart at sige mig, hvad det er, De anklager mig for?

— Hav den Godhed at svare kort og uden Udflugter paa et Par Spørgsmaal. Skylder du Butterfield noget eller gør du det ikke?

— Jeg skylder ham 2300 Pund, svarede Harry, og man har forsikret mig, at han er villig til at vente 2 Aar paa Betalingen. Inden den Tid haaber jeg ogsaa med Sikkerhed at kunne betale ham.

— Virkelig! Onkelens haanlige Smil gjorde Harry rasende. Naa ... faar man Lov at spørge ... hvad var egentlig din Hensigt med denne vanvittige Udgift? Eller med andre Ord: til hvem købte du Juvelerne?

— Til mig selv.

Lady Corquodale og hendes Broder hilste denne lidet sandsynlige Oplysning med en foragtelig Latter.

— Tror du virkelig, at du kan indbilde os det? spurgte Hendes Naade.

— Jeg forlanger kun at blive troet, hvad jeg end maa sige. Jeg har Ret til at fordre, at man tror mig paa mit Ord.

— Til hvem gav du Juvelerne? spurgte Hendes Naade endnu engang strengt. Det er bedst, at du hellere uden Omsvøb nævner os denne skamløse Persons Navn, saa at denne pinlige Scene kan faa en Ende.

— Dette er en Sag, der kun angaar mig, sagde Harry med Fortvivlelsens Ro. Intet Menneske har Ret til at tiltale mig saaledes som Onkel Honnes nylig gjorde. Jeg har allerede erkendt, at jeg har købt Juvelerne. Hvad jeg har gjort med dem, bliver min Sag. Men hvis jeg undlader at betale dem til bestemt Tid, saaledes som det anstaar sig et hæderligt Menneske, vil jeg være villig til at høre, hvad I har at sige mig — men ikke før.

Ganske vist havde han Retten paa sin Side til med Foragt at tilbagevise de Beskyldninger, man fremsatte, men Tanken om Inthia lod sig ikke saa let vise tilbage.

Man vilde berette hende denne nedrige Historie ... man vilde gøre sit Bedste for at overbevise hende om dens Sandhed. Skinnet var imod ham. Denne Tanke fik ham pludselig til at forandre Tone.

— Kære Tante ... jeg giver dig mit Æresord ... jeg forsikrer dig ved alt hvad helligt er ... at din Mistanke er fuldstændig ugrundet! Vil du ikke tro mig?

— Og du erkender, at du virkelig har købt Juvelerne?

Hendes Naades Tone var stadig lige streng.

— Ja ... jeg købte dem.

— Og hvem gav du dem til?

— Jeg har ikke givet dem til noget Menneske.

— De befinder sig altsaa endnu i dit Eje?

— Nej, — ikke for Øjeblikket.

— Hvor er de da?

— Det Spørgsmaal kan jeg ikke svare paa.

Nu gik der pludselig et Lys op for Lord Honnes, og hvis han havde villet udtale sig, var det hele sikkert gaaet i Orden. Som dygtig Diplomat ansaa han det imidlertid for heldigst at beholde sin Overbevisning for sig selv. Han huskede Harrys Besøg og den indtrængende Maade, hvorpaa den unge Mand havde bønfaldet ham om et Laan — Drengen havde naturligvis været i Pengeforlegenhed og Juvelerne var blevet solgt for at afhjælpe den. Men da Forsynet imidlertid havde givet Familien et saa fortræffeligt Middel til at skille ham og Inthia, var det Synd ikke at anvende det.

— Godt, sagde Biskopinden med kold Værdighed, idet hun rejste sig og svøbte Pelskaaben om sig. Hr. Wynne — De maa erindre, at Frøken Grey er min Myndling. Jeg forbyder al videre Omgang mellem Dem og hende, og jeg anmoder Dem om for Fremtiden ikke at opsøge os eller gøre Fordring paa vort Bekendtskab. (Fortsættes)

EUROPAS SMILEBAAND

Frieriet afslaaet! (Yderst tilvenstre Danmark.)
(»Meggendorfer Blätter«.)

Nevtralitetsvagt mod — Norge, eller hvorledes Staten foregaar med et godt Eksempel paa Sparsomhed i haarde Tider.
(»Stockholms Socialdemokrat«.)

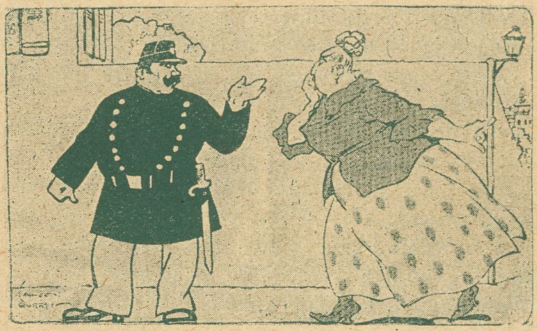

— Gud, der er en Tyv, der er kravlet ind gennem mit Vindue!
— Er han kommen ind, saa skal De ikke tale med mig, men med en Opdagelsesbetjent!
(»Vie Parisienne«, Paris.)

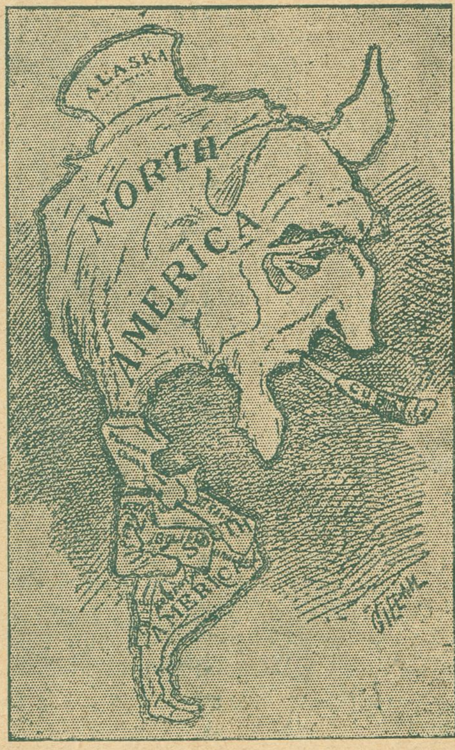

Amerika stiller sig afventende.
(»Columbia«, Spanien)

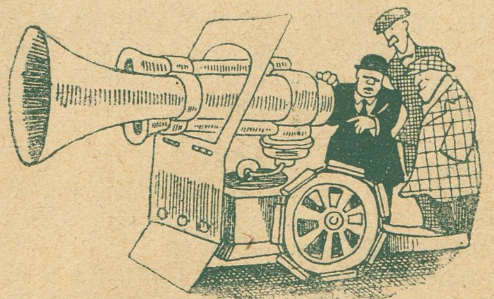

Edison: Her har De den nyeste og bedste Krigsmaskine, en Grammofonkanon, den spiller den amerikanske Nationalmelodi!
— Lad den komme til Evropa!
(»Lustige Blätter«

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Valget.

Du danske Arbejder, ret din Ryg
og slaa din Fjende, den sorte Løgn —
du mærkede tit og ofte dens Tryk,
den raaber op baade hellig og søgn.

Du danske Arbejder, knyt din Haand,
og knus din Fjende, det snu Hykleri —
du huser en ædel, fribaaren Aand,
nu gør dig for Mørkets Stormagter fri.

Du danske Arbejder, brug din Kraft,
og styrt din Fjende, det aagrede Guld —
der flyder i Aaren saa stærk en Saft,
vælt Pengenes Gudestøtte omkuld.

Du danske Arbejder, lad os nu se,
du frygter ej Fjenden i Række og Rad —
sving Valgets skarpe, blinkende Le,
mej det Ukrudt og split det ad!

Listerne.

Liste 1 skal min Stemme ha',
den rummer Folk, som jeg holder *A*.
Liste 2 kan sig vittigt te,
om større Frisind jeg dog maa *B*.
Liste 3 med det store *C*,
ved den jeg raaber et dobbelt *W*.
Liste 4, nu maa jeg le,
kan man fortænke mig vel i *D*?

Forleden lavede en fuld Mand Ballade paa et Hustag her i Byen, og Politiet blev hentet. Manden slap imidlertid ned og blev grebet af sin Kone.

— Hvad siger ikke det gamle Mundheld: En Fuld i Haanden er bedre end Politi paa Taget!

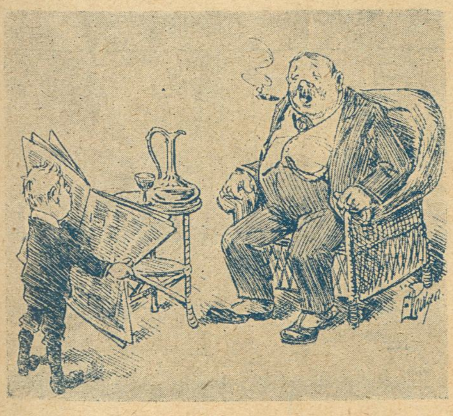

Status qvo!

Hr. Gullasch junr: — Far, — hvis nu a' Fredsbetingelserne blir' saadan' at alt skal være som før Krigen, skal Du saa a' med alt det, vi har nu, saa vi blir' fattige li'som før?

Nips.

En Mand faldt i Søndags gennem Isen paa den kommunale Skøjtebane og druknede. Omtrent samtidig gik Storebæltsfærgen ind til Asorerne paa Grund af Maskinskade.

*

Hvordan kunde mon det gaa til, at Tyven fra »Mønten« kunde føre baade det danske og det svenske Toldvæsen bag Lyset? — Naa, det er jo ikke alt Guld, der glimrer.

*

Jeg var forleden inde at se Olaf Poulsen paa det kgl. Teater som Skaarup i »Sparekassen«. Jeg kom i Tanke om, at »Scala« ingenlunde kan kaldes »Sparekassen«, skønt Skaarup er der.

*

En Avis i Jylland har skrevet, at der ikke kan plantes Gran i Heden, fordi den er sandet. Nu dementerer en anden Avis, som paastaar, at der er ikke Gran i Sandheden, fordi den er vandet!

*

En Aagerkarl paa henved 70 Aar stod forleden tiltalt for at have narret en 18-aarig Pige for Alimentationsbidrag. Tænk 70 Aar og 18!

— Ja, her kan man da ikke sige »Vores unge Kærlighed«. Men man kan sige: Vores Kærligheds Unge.

Den store Skandale.

I Anno 16 ved Juletide,
da Gaasen blev lovlig dyr at bide,
da var det for Smaafolk ikke Grin:
Med Tungen ud af Halsen de rendte
og søgte forgæves en Steg at hente —
det gamle Land var som *blæst* for Svin.

Nu véd vi, hvorfor det kneb med Flæsket,
nu kendes de Herrer, som da blev mæsket
og tog sig et fedt og stille Grin!
I deres Aasyn sig Uskyld spejler,
de sukker fromt: Det var kun en
Fejler! —
Jo jo, i Danmark er *fuldt* af — Svin.

I den elektriske Dyrtid.

Fransklæreren gaar et Øjeblik ud i Undervisningstimen. Han tager den elektriske »Pære« med, for at Eleven ikke skal benytte Lyset imens.

Eleven: Adiéu, mon père! (Farvel, min Far.)

Læreren: Ja, man skal s'gu ha' Pæren i Orden!

— Ved Du, at Isen i Øresund endnu er saa tyk, at en Mand i Søndags kørte i Bil til Skodsborg?

— Kunde Isen virkelig bære den?

— Jeg ved det ikke. Han kørte ad Landevejen!

Metalindustri.

Ved en Præmieskydning i Xkøbing hændte det fornylig, at Byens *Kobber*smed, Hr. *Guld*mann, ved et *Plet*skud fik første Præmie — et *Sølv*bæger.

Den bli'r go'ere og go'ere. Min Kakkelovn har ikke set Føde i 14 Dage, mit Kogeapparat er Gassen rent gaaet af, mit Komfur har jeg maattet (hø) kassere, min Elektricitet er ganske (kon) taktløs, og de Par Lysstumper, jeg har tilbage, de er til at — *tælle*.

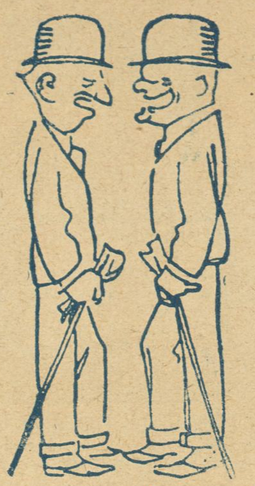

— Jeg synes, det er kedeligt med alle disse Sukker-Petroleums- og andre Kort, vi efterhaanden skal indføre.

— Ja, men Du vil vel ikke ha', at Regeringen skal sætte alt paa *et* Kort?!

Til Oplysning!

I Anledning af Lysmanglen har Teatrene efter Forlydende faaet Ordre til at opføre følgende Stykker:

Det kgl. Teater: *»Den sorte Domino«*.
Dagmarteatret: *»Mørkets Magt«*.
Folketeatret: *»Sorteper«*.
Casino: Operetten *»Spar Dame«*.
Nørrebros Teater: *Et af Schillers Sørgespil* efter frit Valg.
Scala: *»Graat i Graat«*. (»Rødt og Hvidt« i ny Instudering.)
Tivolis Variete: *»Skorstensfejeren kommer i Morgen.«*
Samtlige Biografteatre ophører med *Lysbilleder* og fremviser i Stedet *Sortkridtstegninger*.

— Det er rædsomme Tider! Jeg véd Fan'me ikke, hvordan jeg skal rejse en Krone. Jeg har ikke en Trævl tilbage at slaa Mønt af.

— Saa gaa ned paa Gammelholm og slaa Mønt af — Mønten!

Danske Barberere i Karikatur.

Frk. Ravnhøj. Nykøbing Mors.

SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Barber Aksel Olsen,
Ny Carlsbergvej 65
Tegnet af A. S. Mortensen.

E. Sørensen Herfølge. Af Deres »Kæmpe-Vise« skal vi se at redde et Par Vers.

Charles Cornelius. »Der var en Gang« kommer nok en Gang.

AGGERBECKS ÆGTE FINE
IRIS
forfiner · forskönner · bevarer · Huden
Alles Yndlingssæbe

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

København B.

Prima Westfalske Dampkul
— **Nøddekul for autm. Fyring**
— **Stenkuls- og Ægbriketter**
— **Cinders og knuste Koks**
— **usigtede Gaskoks**
— **Antracit-Nøddekul**

leveres direkte
til alle danske Havne og alle danske Jærnbanestationer.

Hovedkontoret: **Frederiksberggade 16, 1.**

Telefoner: 10692 & 10718.

Telegramadresse: Arbejderkul.

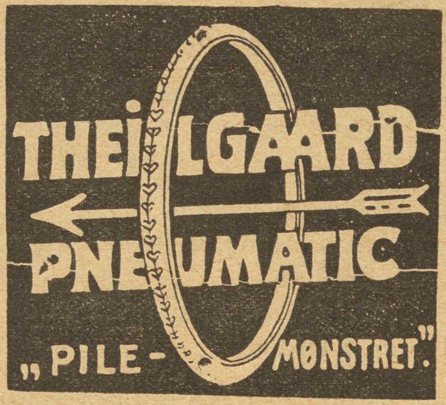

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 x

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799 x

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe. 14 Karat fra 6 Kr., 18 Karat fra 8 Kr. **Carl Sørensen**, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

A.: Det er dog skrækkelig med den Socialisme nu forlanger de igen mere i Lønning man er lige ved at døje med at faa Føden selv i denne Dyrtid.
B.: Ja, Du har Ret men det ta'r de ingen Hensyn til.
Tegning af P. Sørensen.

K. Olsen, Mikkel Skov. Tegningen vil blive til en sort Klat.

Henrik Jørgensen. Et Par af dem skænker vi Husly.

»Den krøllede Bager«. Yndigt! Ved Lejlighed.

Herman Jensen. »Aben« skal nok komme frem.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9 50 og 65 Øre

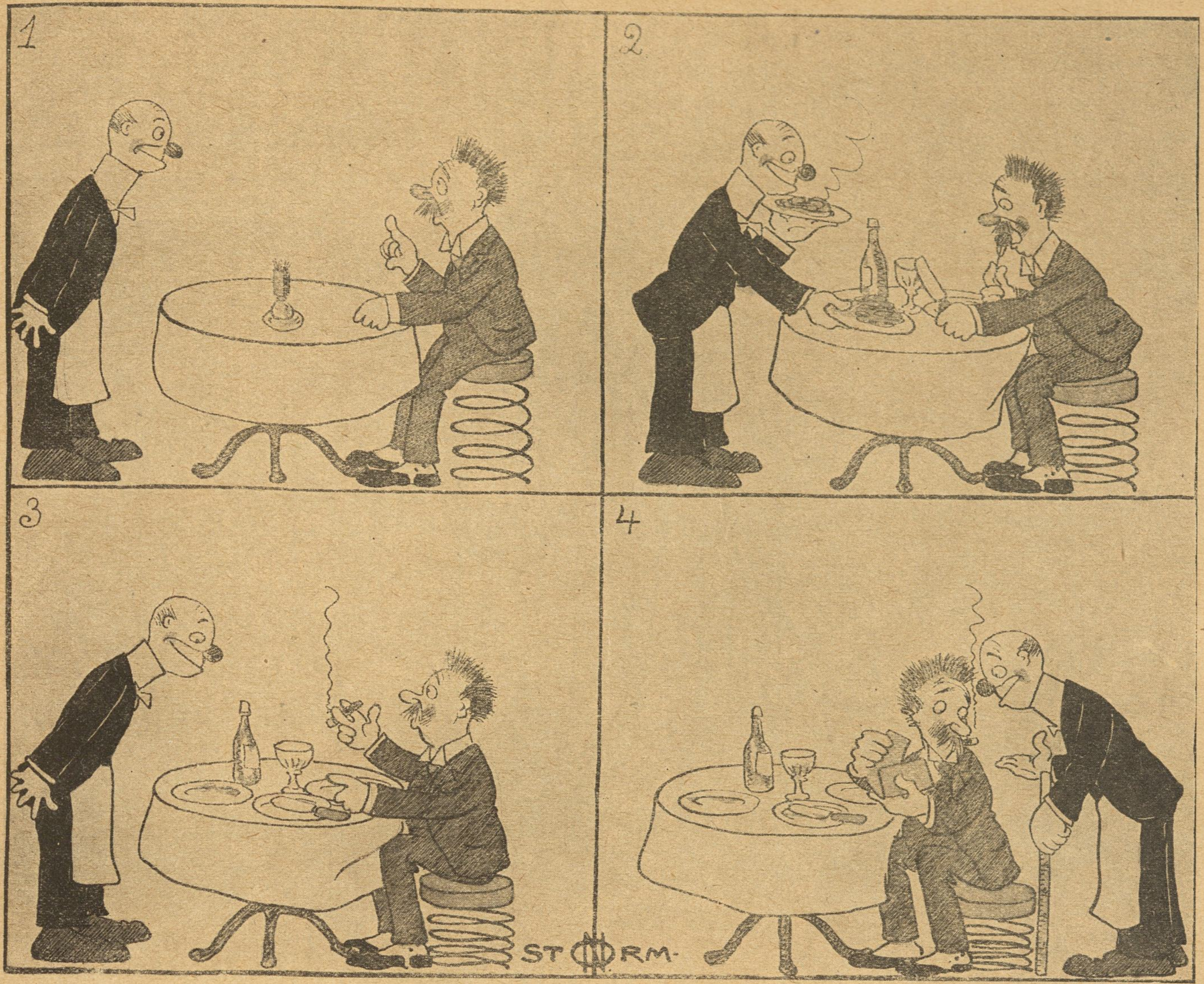

Tegning af Storm-Nielsen.

Det nyeste paa Restaurationerne: Betaling efter Vægt.

Ikke siden.

En moderne Maler stod ved sit Staffeli paa Marken og malede Solnedgangen med røde, blaa og gule Streger. En ældre Mand stod i respektfuld Afstand og saa til.

— Naa, sagde Maleren, har Naturen ogsaa aabnet Deres Øjne for al sin Skønhed? Har De set de røde Øer, som sejler hen over den blaa-gule Himmel ved Solnedgang, mens violette Lys ligesom sitrer mod det varme Guldpurpur —?

— Nej, svarede Manden eftertænksomt — ikke siden jeg blev Afholdsmand.

Erotik.

— Kan Du li' mig, Johan?

— Ja, det kan jeg.

— Synes Du om Stine hos Per Anders?

— Ja, det gør jeg.

— Hvem syn's Du bedst om af os to?

— Dej.

— Nu vil Du narre mig. Saadan siger Du ogsaa til hende.

— Ja.

Undskyldning.

Kandidat Johansen er omsider bleven Totalafholdsmand, men der gaar ikke otte Dage, før han møder med en »Bømand« paa. Paa Vejen træffer han Præsten, som gør Johansen Bebrejdelser, men Johansen svarer:

— Jeg skal — hik — sige Dem, Pastor — Hik — vi Afholdsmænd taaler saa forfærdelig lidt!

Sort paa Hvidt.

Paa et Hotel træffer en Handelsrejsende en Aften en Neger. I Aftenens Løb driller den Rejsende Negeren, fordi han er sort. Negeren pønser paa Hævn, og da den Rejsende efter at have givet Portieren Ordre til at kalde paa ham den næste Morgen tidlig, har lagt sig til at sove, sniger Negeren sig ind i den Rejsendes Værelse og maler ham kulsort i Ansigtet. — Næste Morgen, da Portieren banker paa Døren, springer den Rejsende ud af Sengen, men da han ser sig selv i Spejlet udbryder han: — Nu har den Idiot til Portier vækket Negeren i Stedet for mig — og saa lagde han sig til at sove videre.

Tegning af K. Stockholm.

Manden: Synes Du ikke, at Svinet er et langt smukkere Dyr end Soen?
Konen: Aa, Sludder! Men Du er altid saa stolt af dit eget Køn!

Læge-Historier.

— Jeg konsulerede en Doktor for et Maveonde. Han ordinerede mig syv Flasker Mühlbrünnen. Jeg klagede også over mine Nyrer.

— Syv Flasker Mühlbrünnen, sagde han igen.

Da jeg vilde gaa, kunde jeg ikke finde mit Halstørklæde.

— Er der noget andet, der er galt? spurgte Doktoren.

— Ja, mit Hals . . .

— Drik syv Flasker til! sagde han.

*

Min Ven Hansen drikker . . . lidt. Hans Slægtninge bearbejder ham bestandig for at faa ham til at gennemgaa en Afholdskur, og tilsidst gik han paa den.

— Hvormeget Sprit drikker De om Dagen, spurgte Lægen paa Anstalten.

Hansen plejede at drikke fem Glas, men for en Sikkerheds Skyld sagde han ti.

Hvorpaa man den første Uge gav ham otte Glas pr. Dag, sidenhen syv og saa seks Glas.

Da han var kommen ned paa fem Glas, blev han udskrevet som forbedret.

*

Jeg gik med Katar op til Halsspecialisten Professor Allert. Han befalede mig at række Tungen ud og greb fat i den. Det gjorde nederdrægtig ondt, og jeg tilbød selv at holde den ude.

— Nej, sagde Professoren, De maa lade mig holde fast i Deres Tunge. Jeg er nu en gammel Mand, og naar jeg har Strubehovedspejlet i den ene Haand, er jeg vant til at holde mig fast i Noget med den anden Haand.

*

Mellem Tyrkerne i Demotika er det Skik, at de Syge bærer Lægens Recept om Halsen som en Amulet. Det falder dem ikke ind at gaa paa Apoteket og hente Medicinen.

Derved reddes mange fra den sikre Død!

Roda Roda.

En Tanke.

Hun: Tænk Dig, Adolf, Præsten, som viede os, er bleven myrdet i Nat!

Han: Ja, jeg forsikrer Dig — det er ikke mig, der har gjort det!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Danske Kapitalister under Verdenskrigen!

Tegning af Anton Hansen.

»Driv Svinene i Sti« — det Spil d'Herr. kender.
Nu er vort Haab, at de i Svinestien ender!

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

Hvem var han?

General C*** havde Brug for en Kusk. I den Anledning henvendte han sig til en Dame, der holdt Hotel garni og paatog sig »stille Hyre« for fornemme Herskaber. Hun mente imidlertid ikke at kunne opfylde Generalens Forlangende. De Kuske, hun holdt til sine egne Køretøjer, var nemlig alle paa Dagløn og ønskede ikke fast Plads. En Eneste af dem, Müller, der havde Inspektionen over alle de andre, kunde maaske nok have passet for Generalen, men netop paa Grund af samme Kusks gode Egenskaber vilde vedkommende Dame kun meget nødig af med ham. Generalen trængte imidlertid paa, og omsider afstod Hotelejerinden Müller.

Da Kusken kom i Generalens Tjeneste, var der intetsomhelst Ekstraordinært at bemærke ved ham. Kun var han paafaldende høflig og holdt mærkværdig lidt af at blande sig mellem de andre Tjenere; men sin Gerning varetog han med sjælden Omhu, og derved vandt han sin ellers temmelig fordringsfulde Herres Hjærte. Men der var noget forunderlig Melankolsk ved ham; aldrig saa man ham smile, endsige le. Sine Fritimer anvendte han ikke som de andre; han satte sig under et eller andet Træ i Parken og — læste.

Saaledes svandt to Aar hen. Müller fulgte Generalen overalt. I 1807 fulgte Müller saaledes med til Dalmatien. Generalens Standkvarter var i Ragusa, som Kejseren havde sat ham til Guvernør over, og i denne By hændte følgende mærkelig Begivenhed.

En Dag, da Generalguvernøren vilde give en Diner for Størstedelen af sine Stabsofficerer og nogle højerestaaende Officerer af et østerrisk Armékorps, der katonnerede i Omegnen, blev han, for at faa den fornødne Betjening ved Bordet, nød til at lægge Beslag paa hele sin Husstand. Müller maatte derfor gøre Tjeneste som »Ridder af Servietten«. Alt gik foreløbig godt, men da anden Ret blev serveret, og Müller netop var i Begreb med at sætte et Fad paa Bordet, rykkede en af de fremmede Herrer for at gøre Plads for ham, lidt til Side — han kastede derved et tilfældigt Blik paa Müller og et Udbrud af umiskendelig Overraskelse undslap ham. Müller blegnede, tabte Fadet og styrtede til almindelig Forbavselse som et galt Menneske ud af Salen. Alt dette var foregaaet saa lynsnart, at man ikke straks var paa det Rene med, om det var Forvirringen, der havde foraarsaget Ubehændigheden eller omvendt. Dineren fortsattes imidlertid, uden at Müller viste sig igen.

Generalen havde dog iagttaget Optrinet med mere Opmærksomhed og var derved kommen til den Overbevisning, at den østerrigske Officer og Kusken maatte kende hinanden fra tidligere Dage. Det forekom ham ogsaa højst urimeligt, at et simpelt Møde mellem en Tjener og hans forhenværende Herre kunde foraarsage en saa lamslaaende Overraskelse hos begge Parter. En besynderlig Sindsbevægelse, nærmest et Udslag af Rædsel, havde vist sig paa begges Ansigter, og den østerrigske Officers paafaldende Distraktion under Resten af Dineren var heller ikke undgaaet Generalens Opmærksomhed. Hvis der just dengang havde været Krig mellem Frankrig og Østerrig, kunde Generalen have formodet, at denne Müller, hvis Opførsel syntes at røbe alt andet end Kusk, var østerrisk Spion. Men under de daværende Forhold havde en saadan Formodning kun ringe Sandsynlighed for sig, sandsynligere var det, at denne Kusk tidligere havde været i Officerens Brød og da gjort sig skyldig i en eller anden Handling, han nu frygtede for skulde blive aabenbaret.

Da Dineren var sluttet, søgte Generalen overalt den østerrigske Officer for at udspørge ham, men forgæves: han og Müller viste sig ikke igen hele Aftenen. Generalen forhørte sig om Müller hos det øvrige Tjenerskab; han fik da at vide, at Müller straks efter den Bommert, han havde begaaet ved Bordet, var flygtet ned i Stalden, at den østerrigske Officer senere havde søgt ham der, at de havde lukket sig inde i Müllers Værelse og der talt meget bevæget sammen, og at de endelig begge To havde forladt Gaarden og var gaaet ivrig samtalende bort. Generalen opsatte da at faa Klarhed i denne mystiske Sag til den næste Dag. Müller stod som sædvanlig den næste Dag og strigledesine Heste, da Generalen om Morgenen kom ned i Stalden. Han fik imidlertid ikke Tid til at kræve nogen Forklaring af Müller, før denne med et Buk rakte ham et Brev, der indeholdt følgende Linjer:

»Med mit Æresord indestaar jeg for Kusken Müllers ubetingede Hæderlighed, og jeg vilde være Deres Ekscellence meget forbunden om der Intet blev foretaget til Opklaring af denne Mands Livsskæbne. Grev V***.«

— Men, hvis jeg nu *vilde* have en Forklaring! sagde Generalen efter at have læst Brevet.

— I saa Tilfælde beklager jeg øjeblikkelig at maatte forlade min Tjeneste! svarede Kusken.

Müllers brave Opførsel og den østerrigske Officers Æreserklæring bestemte Generalen til ikke at føre sine Undersøgelser videre. Müller blev i sin Tjeneste og hele Begivenheden vilde velsagtens være glemt, om ikke et beklageligt Ulykkestilfælde igen bragte den i Minde.

En Morgen, da Müller førte sine Heste ned til Vandingsstedet, slog en af dem bagud, og ramte ham i Hovedet og strakte ham død til Jorden. Generalen besørgede hans Begravelse, og da denne var overstaaet, gav han sin Adjudant Ordre til at begive sig ind i Müllers Værelse, undersøge det og notere Alt, hvad han maatte finde der, for at det kunde blive overlevert i de rette Hænder. Men Adjudantens Overraskelse var stor ved i Kuskens Kuffert at finde en fuldstændig østerrigsk Uniform, Oberstepauletter, et Udnævnelsespatent som saadan og Diplomer paa flere Ordensdekorationer samt selve Ordensinsignierne.

Adjudanten, der ikke havde været Vidne til Begivenheden ved Dineren, antog først disse Genstande for Tyvekoster, men da han meddelte Generalen sin formentlig kriminelle Opdagelse, blev denne atter mindet om hint Optrin. Han vilde derfor selv undersøge de fundne Genstande; han haabede at finde Dokumenter, der kunde opklare dette Mysterium, men han fandt kun de ovenomtalte Patenter, som alle var udfærdigede paa en Grev V***'s Navn. Generalen bekendtgjorde Müllers Død i Bladene, men flere Uger gik hen, uden at nogen Arving meldte sig. En skønne Dag indfandt saa hin østerrigske Officer sig, der havde genkendt Müller ved Dineren. Han fordrede Müllers Efterladenskaber udleverede. Da Generalen ikke uden Forbavselse affordrede ham et Bevis for hans Adkomst hertil, svarede han:

— Jeg skal med Glæde opfylde Drs. Ekscellences Ønsker og meddele alle fornødne Oplysninger, og jeg gør dette saameget desto hellere, som Generalen i sin Tid har fæstet fuld Lid til min Forsikring. Oberstepauletterne tilhørte Müller med Rette, thi Müller var ingen anden end Grev de V***, min ældste Broder. Hans militære Løbebane var kort, men glimrende. En sørgelig Begivenhed satte pludselig en uovervindelig Skranke for alle hans Fremtidsforhaabninger. Min Broder, som paa Grund af flere Saar led meget af rheumatiske Smerter, blev af sin Læge raadet til at tage en Tur til Karlsbad. Her traf han sammen med flere Landsmænd, Indehavere af umaadelige Formuer. De véd, hvor vanvittig Spillelidenskaben raser ved disse Badesteder, — min stakkels Broder glemte, at han kun havde en tarvelig Oberstgage at disponere over: han kom i bundløs Gæld, og det var jo »Æresgæld«, som man siger.

I sin Fortvivlelse over den haabløse Situation, hvori han befandt sig, gik han hen og skrev en falsk Veksel paa min Fader, som den Gang havde udbredt Kredit over hele Tyskland. Men næppe havde han begaaet Forbrydelsen, før han klart indsaa alle dens uundgaaelige Følger. Han tog Orlov og flygtede fra Tyskland. Fader anede endnu intet, om hvad der var foregaaet; han opdagede hurtig Falskneriet, lod det retslig forfølge og opnaaede derved — at stemple sin Søn i den offentlige Mening som Vekselrytter. Han forsøgte nu at dysse Sagen ned, men det var forsent; min Broder blev efterlyst overalt, men var og blev forsvunden; vi var næsten overbeviste om, at han havde begaaet Selvmord. Hin Dag, da jeg saa traf min Broder her, søgte jeg ham. som De véd, straks efter Dineren og prøvede paa at overtale ham til at vende tilbage til vor Familie. Men han var ubønhørlig; han besvor mig om Intet at aabenbare af hans Skæbne hverken til Dem eller til vor Fader: han vilde ikke forstyrre den Gamles Alderdomsro ved atter at rippe op i en Sag, som Tiden efterhaanden havde skrevet i Glemmebogen. Jeg føjede ham i hans Ønsker og anmoder nu ogsaa Dem, Deres Ekscellence, om ikke at bringe min fortrolige Meddelelse videre; i ethver Fald ikke, før min gamle Fader er stedt til den sidste Hvile!

DFB Ikke alene Afholdsfolk men **alle**, der ønsker ekstraktrigt og skattefrit Øl, forlanger DFB
De forenede Bryggeriers **Krone Lagerøl** og **Krone Pilsner**

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel. Concert hver Aften. **Harald Hansen,** Telf. 10392.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning. Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Calcium Carbid.
H. Gabe. Monradsvej 13. København F

Møbler
Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.
Christoffer Larsen 75 Godthaabsvej 75.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

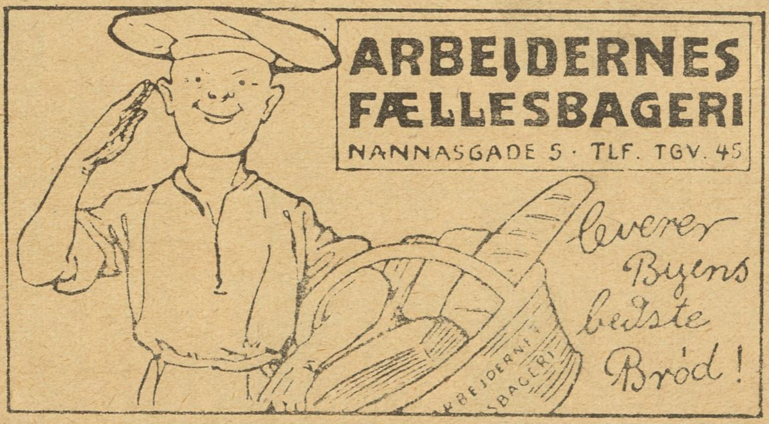

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Emil Poulsen.

Da Spiritusen blev afskaffet i Danmark.

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 11. Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 15. Marts 1917.

Tidens Tegn.

Tegning af Osvald Jensen.

Han: — Uh — jeg koger indvendig ved Tanken om, at Du er min!

Hun: — Jamen, det er vel med lille Blus og Høkasse!

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Vadskeriet „Ventegodt"
Brunshøj L.
Tlf. Brønshøj 94 og 96
Lufttørring.

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850
A/s De danske Vin- & Konservesfabrikker
I. D. BEAUVAIS
M. RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR
KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Calcium Carbid.
H. Gabe. Monradsvej 13. København F.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

ARBEJDERNES FÆLLESBAGERI
Prøv
vort udmærkede
Sødmælks Franskbrød.
Pris
12 Øre.
Faas hos vore Forhandlere.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Køb RAVNEN

„Kollegiale Karikaturer“.

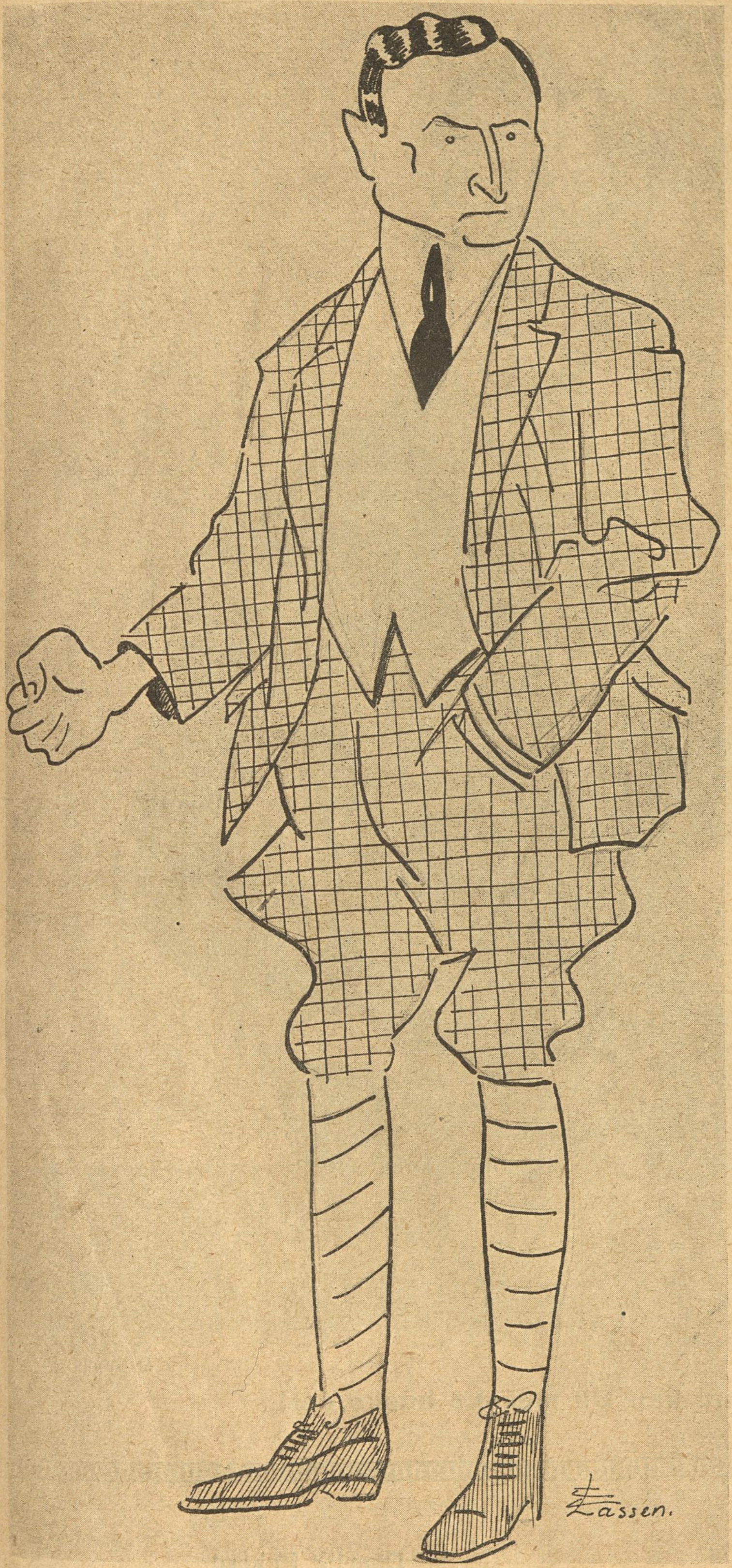

Tegning af Skuespiller Erik Lassen

Johannes Meyer.

Surrogater.

Han var nylig udlært Handelsbetjent
i en Bod i et bedre Kvarter,
med en Gage af 100 Kroner . . omtrent . . .
Og han kured', naar Dagens Gerning var
endt,
for en Pige paa ærbar Maner.

Men han havde sit eget Privat-Ideal
gennem Læsning af »Folkets Revue«:
en sortøjet Mø i et luftigt Sjal,
og som bød paa Alverdens Lykke og Kval
i en blændende Tropeby.

— Men Skæbnen er blind. Han blev gift,
blev Papa
til seks Børn; — saa han kom aldrig bort.
Han fik selv Gesjæft. Og han tjener hver Da'
gode Penge paa Kaffe fra Sumatra
og Ceylon-The — *egen Import!*

Frederik Skousbo.

Næb og Kløer.

Jeg ærgrer mig Gang paa Gang over den Maade, hvorpaa Aviserne — det vil sige: Talentløse Vigtigpetere — omtaler Kvinden. En sortsmudsket Svindler af indisk Afstamning omtales som en romantisk Adonis, som »vore Damer« ikke kan modstaa — det er vore Hustruer og Døtre, som vurderes saa lavt!

Men »Varieteanmældere« pjanker dog værre endnu paa deres velkendte traditionelle Facon: »Han er en elskværdig Charmør, som alle vore stedlige Smaadamer beundrer.« Saaledes er Stilen i store og oplyste Blade. Kvinden, der nu har arbejdet sig op til at indtage de vigtigste Stillinger i vort Samfundsliv, og som nu har modnet sig til politisk og kommunal Stemmeret, bliver til Smaadamer (man kommer her til at tænke paa en Kasse Smaakiks med Sukker paa) som naturligvis falder i dyb Beundring over enhver Gøgler, der paa en Scene kan »charmere« en Bunke aandsløst Pjat fra sig i et elegant Antræk.

Hvorlænge vil man blive ved med at holde Kvinden nede paa et saa latterligt lavt Trin, hvor hun pænt har at være »Smaadame« og forpligtet til at bedaares af den første den bedste sminkede Charmør, hvis Elegance almindeligvis begrædes af — bedragne Skræddere?

Undskyld Ulejligheden. *Dr. Tyf.*

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald“	pr. Pk. 0,12
„Two Brothers“	— 0,15
„Tyrkisk Blanding F“	— 0,25
„Sunday Mixture“	pr. Ds 0,35

samt **„Gallahers“** Tobakker etc.

Religionsundervisning.

Tegning af Gunnar Bryn

— **Saa stor omtrent var David — nu kan Du maaske huske det!**

God Forretning.

Drengen: Jeg skulde hilse fra Mo'r og be' om at købe et Stykke Ost. Men den skal være rigtig god.

Ostehandleren: Her er en ganske udmærket Ost, som jeg kan anbefale med god Samvittighed. Den er mild og fin i Smagen — rigtig første Klasses Sødmælksost. Hvor meget skulde Du købe, lille Ven?

Drengen: Blot saa meget, som der behøves til at lægge i en Rottefælde.

Daarlig Rekord.

Opvarteren i Cafe Gyldenløve er kommen i Disput med den jødiske Grosserer Jacob Nathan angaaende Turistvæsenets Ordning. Tilsidst bliver Opvarteren hed i Kammen og udbryder:

Hvad Pokker forstaar De Dem paa Turistvæsen! De tilhører jo et Folk, der var 40 Aar om at traske igennem en Stump Sandørken.

Nutid og Middelalder.

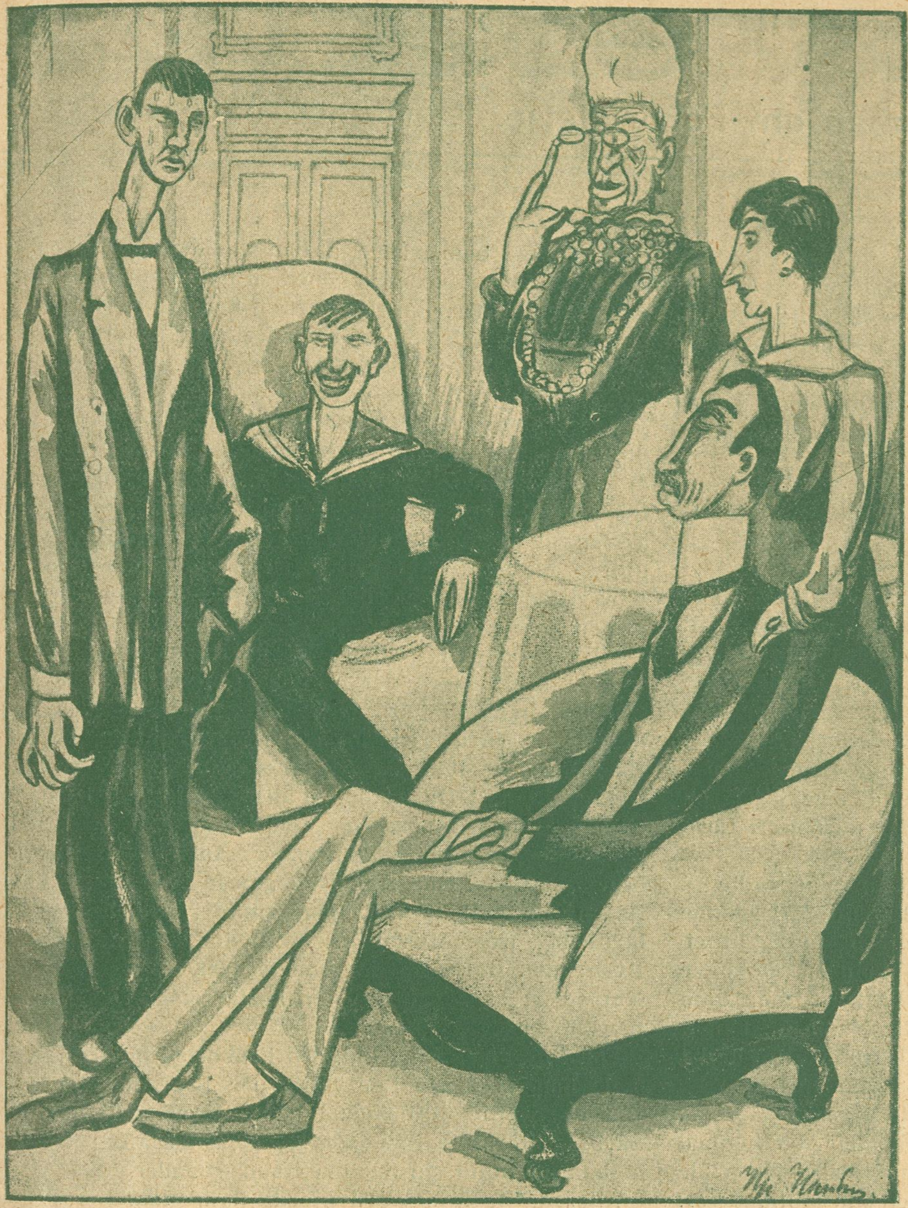

Tegning af Hp. Hansen.

Generalprøve paa Amalienborg før Kronprinsen erklæres myndig.

— Saa prøver vi Audiensstilling Nr. 3 for Personer af 5te Rangklasse Nr. 4.

Militær Begravelse.

Den dygtigste Artillerist ved 3. Batteri er død. Hele Batteriet er til Begravelse, og da Kisten sænkes i Graven, træder Batterichefen frem for at sige nogle Ord til den afdødes Minde:

Soldater! Herren tugter den han elsker! Herren har tugtet mig ved at berøve mig den dygtigste Mand ved Batteriet. Han var en god og pligtopfyldende Soldat, der aldrig blev længere borte end tilladt, saadan som et Par af jer gjorde i Gaar. Han var ogsaa ordentlig, proper og holdt sin Uniform i Stand som sig hør og bør. Han var heller ikke saadanne et Svin som 46, der staar her ved en Kammerats Begravelse med ubørstede Støvler og en Knap, der ikke er knappet i Uniformen. Sergent, vil de skrive: Tre Dages Kasernearrest til 46! Amen!

Lidt om at tælle den.

Mel: Herlig en Sommernat —

Op lille Dannemand
— fy, hvor Du bande kan —
tag den dog ej saa alvorlig!
Du kan ej »bælle den«,
mens vi skal tælle den —
det skal vi ti Gange aarlig!
Tællepraas!

Sprut er vi færdig med,
vi sled ihærdig med
Spritten, de ikke maa sælle.
Den Bunke »Dille-Mad«
krævede Silde-Mad —
uh, den var dejlig at tælle!
Sprutballon!

Naar vi har sundet os,
saa har vi bundet os
til at ta' fat paa Tobakken.
Snart flyver Viben ind,
stik Du saa Piben ind —
færdig med Sugen og Bakken!
Afbrænder!

Saa skal vi tælle op
Lopper i Hellerup,
Løver og kridhvide Snegle.
Talkum og Flødeskæg,
Skraasovs og bløde Æg,
Høns, der har indgrote Negle,
Piphans!

Tæl saa hver Tællepraas,
anmæld hver Yalelaas,
tæl dine Grunker i Banken.
Vi tæller Roe-Pi'er,
samt dine go'e Pi'er —
uha, jeg svimler ved Tanken!
Gavstrik!

Hvis Du i Tanke har
Aktier i Trankebar —
kære, saa skal de skam mældes!
Mældes skal ogsaa de,
der syn's om Tælleri —
naa, kære, *de* kan nu tælles!
Afgang!

Peder Ravn.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

— Jeg ligeledes, tilføjede Lord Honnes; vi maa herefter være som Fremmede overfor hinanden. Og hvis De stadig haaber paa, at Familien mulgvis vil understøtte Dem i denne skammelige Affære, saa kan jeg forsikre Dem, De tager fejl. Godmorgen!

Efter dette var der intet mere at sige. Den unge Mand fjernede sig med al den Værdighed, han formaaede at lægge for Dagen.

VI
JUVELERNE

Der gik tre—fire Timer før han var i Stand til at tænke klart over Sagen. Næsten sanseslos gik han lige hjem til sin Bolig og satte sig paa den første, den bedste Stol stadig iført Hat og Handsker, medens han dystert stirrede ned i et Kaos af usammenhængende Forestillinger. Han var som et Menneske, der er truffet af et voldsomt Slag i Hovedet og endnu er altfor bedøvet til at kunne føle nogen Smerte. Han undrede sig næsten over, at han kunde tage Sagen saa roligt; han harmedes næppe over de Forsmædelser, Lord Honnes havde slynget imod ham.

Men lidt efter svandt Bedøvelsen — Saaret begyndte at svie og hans Tanker at arbejde. Han begyndte at grunde over, om Inthia virkelig vilde tro, at han var skyldig. Intet, nej intet i Verden vilde have været i Stand til at rokke hans Tillid til hende — og denne Tanke beroligede ham for et Øjeblik; men blot for et Øjeblik. Beviserne mod ham var altfor overvældende. Hvorledes skulde hun vel tro andet end, hvad hendes Omgivelser troede. — Han maatte ikke træffe hende og kunde derfor ikke tale sin Sag for hende. . . . og han vidste altfor vel med hvilken Skadefryd alle med Undtagelse af Inthia vilde modtage hans Fald. Nu vilde Humphrey Frost atter rykke til Angreb med sine Millioner. . . . og hvem kunde vide, hvad Svar hun nu i sin retmæssige Harme og Fortvivlelse vilde give ham! . . . .

Harry gik frem og tilbage i sit Værelse som et Rovdyr i sit Bur. Det er sørgeligt at være ung og stærk og føle sig omgivet af Skranker. Følelsen af hans egen Magtesløshed pinte ham. Han var hjælpeløs . . . . Intet kunde han foretage sig.

Jo. Der var dog et, han kunde gøre.

Han kunde skrive til Inthia og sige hende hele Sandheden. Det var ganskevist ydmygende; men det man havde beskyldt ham for var langt værre. Han havde fejlet — han havde været letsindig og svag — men i den Pøl, Lady Corquodales Fantasi havde kastet ham, hørte han dog ikke hjemme; i den Retning var han uden Skyld. Utro! . . . hvorledes skulde man kunde være hende utro? . . . hun, som jo var selve Renheden, Sandheden og Godheden . . . . hun, hvis Billede hele Livet igennem havde staaet paa Vagt ved hans Hjærte, ligesom Englen ved Paradisets Port. Skulde han vel kunne vende sig fra hende til . . . . Den blotte Tanke indgød ham Væmmelse og uovervindelig fysisk Uvilje. Tro! Han var hende Tro lige til sit Hjærtes Dyb, saa tro, at Troskaben ikke engang kunde tilregnes ham som en Dyd. Inthia var for ham hele Indbegrebet af hendes Køn, der fandtes for ham ikke andre Kvinder i Verden.

Det var først, da han begyndte at se sig om efter Pen og Blæk, at han bemærkede, at han stadig havde Hat og Handsker paa. Han tog dem af med en Latter, som var alt andet end munter. Derpaa satte har sig ned for at skrive.

Han fyldte Ark efter Ark med glødende Forsikringer om sin Troskab og sin Ærlighed . . . . men da han var færdig og gennemlæste Brevet, udtrykte det slet ikke det, han havde ønsket. Det var koldt, tørt og intetsigende. Han rev det i Stykker og kastede det i Kaminen . . . . for at begynde paa et nyt med samme nedslaaende Resultat. Han mærkede ikke hvorledes Natten gik; det forekom ham som om Stormens Tuden og Regnens ensformige Haglen mod Ruderne udgjorde en Del af ham selv. Men senere vakte denne Lyd i hans Hjærte et smerteligt Minde til Live om disse lange Timer.

Tilsidst da den sydende Vulkan i hans Indre havde udslynget alle Slagger, der besværede hans Hjærte og Hjerne, klaredes hans Tanker, og han skrev et kort og klart Brev, hvori han gjorde rede for alt, hvad der havde tildraget sig. Han skaanede ikke sig selv, men sluttede dog med at udtale et ydmygt Haab om, at den Lektie han havde faaet, vilde gøre ham klogere for hele Livet.

Da han saa op fra Papiret, mærkede han at Dagen var begyndt at gry. Han trak Rullegardinet op og saa ned paa Gaden. En enlig Politibetjent gik dernede. En tæt Taage lagde sig over Hustagene. Stilheden hvilede tungt over Byen; men Harry havde gennemgaaet altfor meget i denne Nat til at lægge Mærke dertil. Han kastede sig udmattet paa Sofaen og sov tungt.

Først da Pigen kom ind med Frokosten og Brevene, vaagnede han. Han saa ligegyldigt paa Brevene, som laa paa Bordet ved Siden af ham. Pludselig genkendte han Inthias Skrift. Det ramte ham som et elektrisk Stød; han vidste, at han nu holdt sin Skæbne i sine Hænder.

Allerede de første Ord gjorde ham glad. Der stod som følger:

»Min elskede Harry — Jeg tror ikke et Ord af den afskyelige Historie, Tante har berettet mig. Hun siger, at vi ikke maa træffes; men det gør ikke den ringeste Forskel, hvad mig angaar, og jeg er ganske sikker paa, at Du har det paa samme Maade. Du maa være modig, Elskede, og haabe og være taalmodig. Nu tør jeg ikke skrive mere.

For Altid Din egen Inthia.«

Han kyssede Brevet, trykkede det mod sit Bryst og kyssede det atter. Trods Storm, Taage og Regn syntes Verden ham dog straalende. Han styrtede ind i sit Soveværelse, rev Klæderne af sig, medens han nynnede en munter Melodi, og tog sig et Bad. Derpaa klædte han sig omhyggelig paa og satte sig med en Følelse af Velvære ved Frokostbordet. Nu først huskede han, at han ikke havde spist til Middag den foregaaende Dag. Han ringede og bad om mere og spiste med god Appetit. Hvad brød han sig om Lord Honnes, Lady Corquodale og Fru Brotherick? . . . . Deres Mistro saarede ham ikke mere. Han sagde til sig selv, at hele Familien for ham gærne kunde rejse til Hongkong . . . . Man kunde lede længe, før man fandt et saa lykkeligt Menneske i London!

I denne lykkelige Sindsstemning stod han i Begreb med at begive sig paa sin sædvanlige Vandring til City, da Pigen overrakte ham en Billet, hvorpaa Budet ventede Svar.

Harry kastede et Blik paa Underskriften. Billetten var fra Kaptajn Heaton.

›Kære Ven‹, stod der ›for Guds Skyld, kom straks hen til mig. Det gælder en Sag af største Vigtighed for Dem.‹

Uden at tænke nærmere over, hvad det vel kunde dreje sig om, fulgte Harry straks med Budet og befandt sig efter faa Minutters Forløb Ansigt til Ansigt med Kaptajnen.

Den værdige Kaptajn var i Morgendragt og sad mageligt med en Cigar i Munden og et Glas Cognak med Sodavand foran sig.

Han bød sin Gæst en Forfriskning og sad derpaa nogle Minutter tavs, medens han uroligt snoede sit Overskæg.

— Hør kære Ven, begyndte han pludselig, som om han pludseligt havde besluttet sig til saa hurtig som muligt at faa den ubehagelige Sag overstaaet, ved De, at De sidder rigtig net i det? . . . .

— Nej, det ved jeg ikke noget om, sagde Harry. Hvad er der da i Vejen, om jeg tør spørge?

— Naa, det vilde glæde mig om det hele var en Fejltagelse, svarede Kaptajnen. Men De vil da ikke paastaa, at De ikke ved, hvad De har gjort?

— Oprigtig talt, Heaton, hvis jeg har begaaet en eller anden Dumhed, saa forklar mig, hvori den bestaar. Hvis Sagen angaar Dem, vil jeg med største Beredvillighed give Dem alle nødvendige Forklaringer.

— Om han har begaaet nogen Dumhed! — gentog Kaptajnen som om han henvendte til en tredie usynlig Person.

Harry havde besluttet ikke at miste sit gode Humør.

— Jeg har foretaget mig en hel Del i min Levetid, og det baade ondt og godt, svarede han roligt. Men hvad er det De mener?

— Naa, det maa jeg sige, De tager det roligt!

— Saa sig mig dog, hvad det er! udbrød den unge Mand, jeg har jo allerede sagt Dem, at jeg intet ved. — Jeg begynder sandelig at tro, at alle Mennesker er bleven gale! . . .

— Naa! . . . . sagde Heaton i en sørgmodig Tone. Naar De tager det paa *den* Maade, saa vil jeg sige, at Sagen egentlig slet ikke kommer mig ved.

— Hvem angaar den da?

— Gud i Himlen! sagde Heaton fromt. Jeg skulde næsten tro, at den angik Dem. Har De nogensinde truffet en vis Butterfield — en Juveler ved Conduit Street? . . .

— Ja. Hvad er der med ham?

— Har De ikke købt for over 2000 Pund hos ham?

— Jo. Naa — og hvad saa? . . .

— Kan De sige mig, hvad De har gjort med disse Juveler?

Der blev Tavshed i nogle Minutter, under hvilken Harry betragtede sin Ven Kaptajnen med en paa engang humoristisk og satirisk Mine.

— Naa, det glæder mig virkelig at se Dem som Moralprædikant, sagde han tilsidst. Nu var det Kaptajnens Tur til at se forbavset ud.

— Jeg forstaar Dem ikke, sagde han, og hvis De ikke er en ualmindelig god Skuespiller, saa begynder jeg næsten at tro, at De virkelig ikke forstaar mig. Nu spørger jeg rent ud . . . . De kan svare mig eller lade være dermed, ganske som De selv behager. Pantsatte De ikke Juvelerne?

— Jovist gjorde jeg det. Det var jo derfor jeg købte dem.

— Aa, Herre min Gud . . . . Heaton stirrede paa ham med hyklet Forundring . . . . han erkender det selv! . . . Han taler om det, som om det var den simpleste Sag af Verden. Ved De da ikke Betydningen af det De har gjort, saa skal jeg sige Dem det. De har begaaet en Lovovertrædelse. Hvis De bliver anklaget og arresteret, og Sagen kan bevises at være foregaaet saaledes, som De siger . . . . saa kan De faa to Aars Fængsel. Det er det hele.

Inden Kaptajnen havde endt sin Tale, var Harry sunket tilbage i Stolen og stirrede paa Kaptajnen med et saa forfærdet Udtryk, at det voldte selv denne erfarne Verdensmand Ubehag. Heaton skænkede Cognak op i Harrys Glas og skød det hen til ham.

— Drik dette, min Ven, det vil kvikke Dem op! Stakkels Fyr! . . . Hvorfor kom De ikke til mig? . . Jeg vilde hellere have pantsat min sidste Skjorte. Hvorfor spurgte De ikke nogen til Raads . . . . Ethvert erfarent Menneske vilde have sagt Dem, at det ikke gik an.

— Men det var Puckel, som raadede mig til det . . . fremstammede Harry. Det var for at betale ham.

— Puckel raadede Dem dertil! raabte Kaptajnen. De tager vist fejl.

— Jo, han var i Forlegenhed . . . . han maatte have Pengene straks . . . . jeg havde underskrevet en Veksel . . . . ja, det ved De jo. Han sagde, at vi ellers begge blev erklæret Konkurs . . . . og det var ham som sendte mig til Butterfield.

— Den Idiot! udbrød Kaptajnen med alle Tegn paa Harme og Forbavselse. Aa, det er maaske derfor, han er rejst sin Vej? Han rejste i Aftes, Gud ved hvorhen. Butterfield er rasende . . . . Jeg talte med en Person, som traf ham i Gaar efter, at Deres Tante havde været hos ham. Han sværger paa, at De lod ham forstaa, at Smykket var til en Dame . . . . De kan være sikker paa, at han vil lade Dem tiltale. Der gives intet andet for Dem at gøre, end saa hurtigt som muligt at gaa til Deres Slægtninge og lade dem betale for Dem!

— Mine Slægtninge . . . . stammede Harry. Ingen af dem vil give mig en Penny, undtagen Onkel Seaforth, og han ejer saa godt som intet. Jeg underkaster mig hvadsomhelst hellere end at gaa til ham.

— Jo, en Ven har De i hvert Tilfælde, sagde Kaptajnen hjerteligt. Jeg sidder ikke for godt i det for Tiden — den halve Klub skylder mig Penge, og dem kan jeg ikke indkræve . . . . Peter Heaton skal være alles Skatmester; men jeg tror, at jeg har en 300 Pund i rede Penge. Og jeg tror næsten, at jeg kan skrabe et Par Hundrede sammen. 500 kan De i hvert Tilfælde regne med, hvis det kan hjælpe noget. Jeg er ikke den, der lader en Ven i Stikken, hvis det staar i min Magt at gøre noget for ham.

Derpaa rejste den velvillige Kaptajn sig, og Harry trykkede taknemligt hans Haand.

— Ja, vi maa gøre vort Bedste. Butterfield er en rigtig Satan, men han er jo ogsaa saa ofte blevet bedraget, at det ikke er underligt, at han ikke kan skelne en hæderlig Mand, fra en Bedrager. Sesaa gaa nu straks hen til ham og forsøg at ordne Sagen. Det vilde være forfærdeligt, om det blev almindelig bekendt.

— Heaton, Jeg skal aldrig glemme Dem! . . . udbrød den unge Mand, rødmende af Taknemlighed. De er . . . . De er en brav Mand, Heaton. Jeg . . . jeg . . . jeg ved ikke hvorledes jeg skal takke Dem?

Derpaa skyndte han sig med bankende Hjærte til Butterfield. Denne var endnu ikke kommet, men Harry ventede paa ham, og han indfandt sig efter et Kvarters Forløb. Han var yderst kold og værdig.

— Jeg har intet med Dem at tale om Hr. Wynne, sagde han højtideligt. Jeg har allerede overdraget min Sagfører Sagen. Den maa have sin Gang.

Harry tilbød ham de 500, Kaptajnen havde stillet til hans Raadighed og de 200, han selv havde sammensparet; men Butterfield var urokkelig døv for alle Forestillinger.

VII
I SPILLESALEN

Da Natekspressen mellem London og Dover fløj af Sted mod Syd, førte den Harry Wynne med sig.

Natten var kold og regnfuld, der var kun faa Rejsende, saa at Harry var alene i sin Kupé. Han stod opret under Lampen for ved dens Lys atter og atter at gennemlæse et Dokument.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

— Det er altsaa Banegaarden, og det er Posthuset — — — (»The Bystander«, London.)

Frankrig og Tyskland ved Verdun. (»Weekblad«, Holland.)

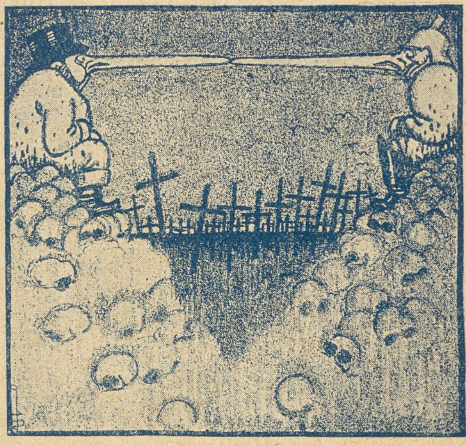

Ingen av de krigsförande kommer att ge sig, förrän han vunnit fullständig seger.

Det troliga är dock att de mötas på halva vägen. (»Søndags-Nisse«)

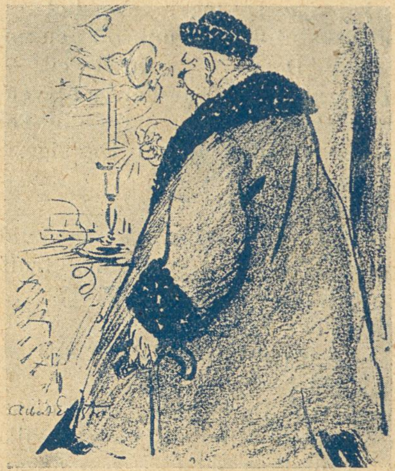

(Fra Flyveverdenen.)

Grosshandlar Lundström har groggat skarpt hela natten. Då han på morgonkvisten lyckats komma hem och få eld på ljuset, får han höra ett surrande ljud (Lyd) och ser något som kretsar omkring ljuset. Med vildt stirrende blick utbrister han:

— Cederström!!! (»Strix«)

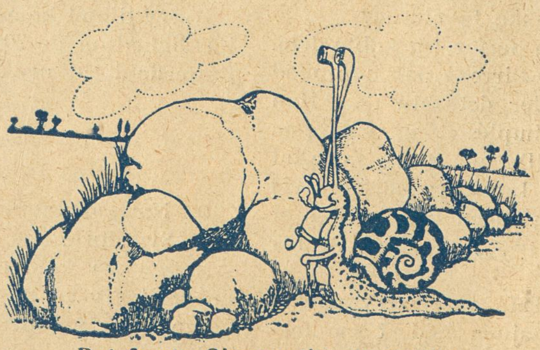

Det første Observationsapparat. (»Ulk«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Spiritus.

Tiden er pinefuld,
Søen er minefuld,
Freden er ærefuld,
selv er jeg pærefuld.

Kvinden er yndefuld,
Manden er syndefuld,
Elskov er farefuld,
selv er jeg bare fuld.

Flasken er draabefuld,
Ungdommen haabefuld,
Fremtiden frydefuld,
naar man er snydefuld.

Pressen er sværte-fuld,
Døden er smærtefuld,
Sfinxen er gaadefuld
jeg — overmaade fuld.

Tysken er hadefuld,
Storken er Vadefu'l
Visen er vrøvlefuld —
og jeg er snøvlefuld!

›Chat noir.‹

1/3. **Det lader til at Otto Detlefsen har faaet en langvarig Sukces paa Kasinos Grædder, som han hver Aften slidder med stor Energi.**

— Bliver han ved med at slide paa Græd-derne, saa ender han vel i Savsmuldet igen!

— Minna — Min—a —! Send Pigen ned efter et Par Morgenblade, men hurtig! Jeg vil se, hvilke ny Forbud der er kommen i Dag!

Stormagt-Beskyttelse.

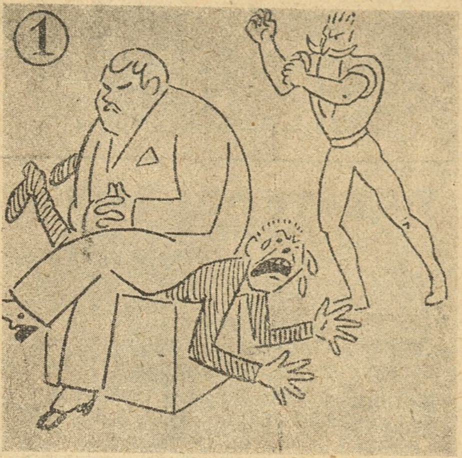

Stormagten i Baggrunden: Nej, se nu ham den store Bandit sidde der og fortrykke den lille Stakkel! I Menneskehedens, Frihedens, Godhedens, Fremskridtes og Udviklingens Navn vil jeg vove mit Liv for at rede den svage . . .

— Der har Du den, Din Usling!

— Endelig er Undertrykkeren blevet straffet, og den stakkels Menneskehed kan atter indaande Frihedens herlige Luft!

I Tyskland har de den Skik, at naar Laaget paa Ølkruset staar aabent, betyder det: fortsæt!
— Herhjemme er det anderledes: Naar ›Laaget‹ er lukket, betyder det: elleve.

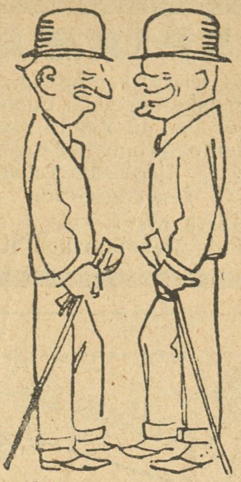

— Har Du set, at en kendt Afholdsmand i en herværende Avis har udtalt sin fulde Begejstring over Spiritusforbudet?

— Ja, det er naturligvis billigere at være fuld af Begejstring —!

Folk er blevne mere fornuftige, siden Spiritusforbudet kom, og adskillige gaar tidligt i Seng — selv Diliristerne. Der er flere af dem, der gaar i Seng med Hønsene.

Sporvognskonduktøren: Da jeg før fortalte min Kone, at jeg kom fra Linje
saa gik den.
Men naar jeg nu fortæller det
saa gaar den ikke.

4/3. Nu er de nok begyndt at sælge Træerne fra vore Skove, saa er der da en Lejlighed til at faa — —

— Hvad var det vi sagde: En Lejlighed til at faa? Ak, nej, der er saamænd ikke engang en *Kvist!*

Danske Barberere i Karikatur.

L. Kirketerp, hos Mörch, Ørstedsvej 72.

SPIRÆA
Sæbens store Fremgang skyldes dens ganske specielle Egenskaber, som gør den til Yndlingssæbe for alle, der een Gang har prøvet den, den er Hjemmenes Toiletsæbe i særlig Grad.
Enefabrikanter:
Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Vagabonden: Jeg kan ikke forstaa min Hat. Den har ikke noget Foer, og den faar ikke noget Foer, og alligevel bliver der mere og mere Fedt paa den for hver Dag der gaar!

Tegnet af Henrik Jørgensen.

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS
forfiner·forskönner·bevarer Huden·
Alles Yndlingssæbe

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT·STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Tilskære- & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

THEILGAARD PNEUMATIC
„PILE-MØNSTRET."

Köb Alfa Margarine

Forlov- elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Herman Jensen. Det kommer nok — efterhaanden.

Barber Bruun skal blive udstillet i »Ravnen«.

Lorry Tiedemann. Tegningen skal ved Lejlighed komme frem.

P. Nielsen. Den bedste af dem (den med Bonden) er velkendt. De øvrige er ikke mange Kontanter værd.

Tegning af Menig A. Jensen.

— Satans osse nu glemte jeg Limpotten derinde!

Den ene Dreng: Jæ har li'e været oppe hos Ballin, men jæ kom paa Ho'-det ned igen, fordi jæ ha'de Maksimalstøvler paa!

Tegning af Herman Jensen.

Tegning af Storm-Nielsen.

— Undskyld, Hr. Spiritist, De ku' vel ikke skaffe mig min afdøde Kone i Tale?

— Jo—oh — det kunde vel nok lade sig gøre; — jeg formoder, det er Længsel efter den kære afdøde, der faar Dem til at ytre et saadant Ønske?

— Hm, næ-h — egentlig er det fordi jeg Pokkers gerne vil vide, hvor hun laa mine Underbukser før end a' hun døde!

En køn Sylte.

Per Anders havde faaet Plads hos Pastor Mikkelsen paa Landet, og en skønne Dag overraskede Pastoren Anders, som var i Færd med at »neme« nogle Æbler fra Præstens Have. Pastoren bebrejdede Anders' Færd og sluttede med at sige: Husk nu paa ikke at røre et eneste Æble, for de skal syltes allesammen.

Nogen Tid efter undersøgte Pastoren Per Anders religiøse Viden og spurgte bl. a.:

— Kan Du sige mig, hvorfor Gud forbød Adam og Eva at tage Frugten af Kundskabens Træ.

Anders stod lidt og tyggede paa den; saa sagde han lunt:

— Han skulde maaske sylte dem!

Skolevid.

Lærerinden til Børnene: — Hvad kalder man Svinets Hud?

Svaret lader vente paa sig, men tilsidst rækker en lille Stump Haanden i Vejret og udbryder:

— Svinepels!

En Begyndelse.

— Naa, Olssons Søn skal nok være Klavervirtuos.

— Jasaa. Hvem lærer han hos?

— Han er ikke kommen saalangt endnu, men Forældrene er begyndt at lade hans Haar vokse.

Navneforandring.

Hvad hedder Du? spurgte Læreren en af sine nye Elever.

— Jeg hedder Hannes, svarede Drengen, han var nemlig fra en Provins, hvor de brugte Hannes i Stedet for Johannes.

— Du mener vel Johannes, sagde Læreren.

— Næ, jeg hedder Hannes, svarede Drengen.

— Vist gør Du ej! Du hedder Johannes og saadan skal Du ogsaa skrive dit Navn, raabte Læreren.

Drengen blev imidlertid ved sit, og tilsidst fik han en paa Øret og trak sig grædende tilbage.

Saa spurgte Læreren med saa mild en Stemme, som det var ham muligt at præstere, den næste Dreng, hvad han hed. Skælvende af Rædsel svarede denne: — Jeg — jeg hedder *Jo-Peter*!

Haard-Prøve.

Faderen: Jeg har nu fundet en udmærket Mand til Dig, Julie.

Julie: Hvordan ser han ud, Far? Er han blond eller brunet?

Faderen: Ingen af Delene, lille Julie.

Julie: Han har altsaa sort Haar?

Faderen: Nej, det har han heller ikke.

Julie: (forfærdet) Han er vel ikke rødhaaret?

Faderen: Nej, Nej —

Julie: Aa, altsaa graahaaret —

Faderen: Nej, min Pige, han er ganske skaldet!

Et Fremskridt.

Turisten: Siden De har faaet den Bjærgbane her, sker der vel sjældent, at en Turist styrter ned?

Værten: Ja, meget sjældent. Naar der nu sker en Ulykke, er det altid en hel Vognfuld paa en Gang —.

Bims.

Assistenten: Hvad foretog den anholdte sig!

Betjenten: Han stod ved Fontænen paa Torvet og vilde lære en af Broncefigurerne at springe ned i Bassinet efter hans Stok, som han kastede i Vandet!

Gullasch.

Journalisten: Og da De saa havde opnaaet den første Million?

Millionæren: Tja, saa var det jo forbandet trættende at maatte begynde forfra igen — paa den anden!

Moderne.

I en meget moderne Roman finder vi følgende Linjer:

— Nej, jeg gør det ikke! Aldrig i Livet — om Du saa byder mig baade Gods og *Kul*.

De forenede Bryggeriers Central Hvidtøl og Skibsøl
forlanges udtrykkeligt - fordi det er bedst.

En Ravneklub.

Vi har hermed den Fornøjelse at præsentere Læserne et sjældent Fotografi — nemlig »*Aarhus Ravneklub*«. Klubben blev stiftet for flere Aar siden, og paa Stiftelsesdagen den 24. Juni foretager den muntre Klub en stor Fest i »Ørnereden« ved Aarhus, hvor »Ravneungerne« vanligvis kommer til Gilde »alt hos den gamle Ørn« og ved denne celebre Lejlighed holdes der Taler for »Ravnen« og deklameres forskellige morsomme Smaating og Viser fra vore Spalter. Vi genkender af det elskværdige Selskab desværre kun to i den forreste Række, nemlig d'Hrr. *Rasmus Larsen* og *Søren Christensen*, men et Blik paa Billedet viser, at den hele Gruppe bestaar af Gentleman, som sætter Pris paa en god Vittighed, en glad Vise og et morsomt Billede.

Idet vi takker den ærede »Ravneklub« for det interessante Fotografi og de tilsendte os saa behagelige Oplysninger, føler vi — dybt bevægede — Anledning til at forsikre, at vi af al Evne skal bestræbe os for at gyde stedse fornyende Livskraft i den muntre Klub! »*Ravnens*« *Redaktion*

Krigshumør.

Den unge Frue til sin Mand, Flyveren: — Hans, Du elsker mig ikke mere. Før kom Du altid ned til mig i *Styrteflugt*, men nu daler Du ned i *store Spiraler!*

*

En Løjtnant kommer ind paa Krigslasarettet og spørger om han maa hilse paa Løjtnant Bekker.

Forstanderinden: Besøg er i Almindelighed ikke tilladt. Er De en Slægtning?

Løjtnanten: (frejdig) Ja—a — jeg er hans Bror.

Forstanderinden: Nej, virkelig! Det var da morsomt at træffe Dem! Jeg er hans Mor!

Haardt pumpet.

Matros Mikkelsen er pr. Cykle naaet til Middelfart og har efterhaanden faaet »fulde Sejl« paa. Stærkt slingrende henvender han sig til Byens Betjent med følgende Spørgsmaal:

— Har De godt med Luft i denne her By?

Betjenten: Hvad mener De?

Mikkelsen: Luft ja! Tror De, at det gør noget, om jeg pumper begge mine Cykleringe fulde??

Den musikalske Pige.

A.: Ved Siden af mig bor en ung Pige, som uafladelig spiller »Jomfruens Bøn«. Hvad skal jeg dog gøre for at blive fri for at høre det!

B.: Fri til hende, saa bliver hendes Bøn jo hørt.

To Dage senere.

B.: Naa, hvordan gaar det?

A.: Skidt. Jeg fulgte dit Raad, men nu spiller hun fra Morgen til Aften Webers »Jubelouverture«. Hvad skal jeg nu gøre?

B.: Slaa op med hende!

Nogle Dage senere.

A.: Jeg fulgte dit Raad og slog op med hende, men nu hører jeg ikke andet end Chopins Sørgemarsch. Det er til at blive gal over! Hvordan skal jeg bære mig ad?

B.: Flyt til et andet Hus!

Seks Uger senere.

B.: Naa, fulgte Du mit Raad?

A.: Ja, men hun flyttede med, og nu har jeg giftet mig med hende paa Betingelse af, at hun kun spiller, naar jeg er ude.

Nu har jeg altsaa endelig faaet Fred!

Ansjoser.

Handelsrejsende Killebak er taget ind paa Grand Hotel Petit og henvender sig til Kellneren, hans gamle Bekendt:

— Hør, Madsen, i Dag er der vel ingen, der spiser Ansjoser her? Da jeg var her for et Par Maaneder siden, var jeg ved at blive gal over den fordømte Ansjoslugt, og jeg har haft den infame Stank i Næsen hele Tiden siden. Jeg maa have faaet min Lugtesans fuldstændig ødelagt, for Pokker ta' mig, om ikke jeg har lugtet Ansjoser gennem hele Landet, fra Fredericia til Aalborg.

— Ja, det er i Grunden ikke saa mærkeligt, svarede Madsen, for da Hr. Killebak var her sidst og spillede »66« med Købmand Sillehale og Bogholder Jensen, gik Købmandens Kommis op paa Deres Værelse og syede tre Ansjoser ind i Deres store Pels!

Opmærksom Tilhører.

Lille Marie har været i Kirke, og da hun kommer hjem, spørger hendes Moder hende, hvad Præsten sagde.

Lille Marie sidder længe uden at svare og anstrænger forgæves sin Hukommelse. Tilsidst gaar der en Lysning over hendes Ansigt og hun udbryder triumferende:

— Han sagde Amen.

Et Fornuft-Parti!

Tegning af Hp Hansen

— Var det ikke en Ide, at vi slog vore Pjalter sammen, Madam Henriksen? Jeg har jo min Petroleumskoger, og De har en Høkasse!

Fuldstændig mislykket!!!

— Købte Du saa Strømperne i Dag, Anna? spurgte Johan, medens han tørrede Sveden af Ansigtet.

— Aah, kæreste, det har jeg glemt! Men jeg har virkelig haft saa meget at gøre i Dag — — —

— Glemte dem! Naturligvis! Altid naar det gælder *mig*, saa glemmer Du.

— Jeg er meget ked af det, hørte han sin Hustru mumle i Værelset ved Siden af.

— Som om det nytter, at Du er ked af det! Mærkværdigt, at Du altid kan huske en ny Hat, nye Handsker, nye Sko — naar det gælder *Dig selv*. Men naar *jeg* vil have et Par nye Strømper, maa jeg enten købe dem selv eller undvære dem. Du vil meget gærne i Teatret i Aften — men tænk, hvis jeg nu havde glemt at købe Billetter! Eller om jeg glemte nogen af de hundrede Ting, som Du bestandig beder mig om, saa skulde vi nok faa høre, hvilket Hus Du vilde holde.

Hvorledes det lykkedes Johan at blive klædt paa den Aften, kan han ikke rigtig huske. Den lille Skjorteknap gemte sig paa det mest umulige Sted, og da han endelig fandt den, kunde hans Tilstand nærmest sammenlignes med en Vulkan i Udbrud. Ogsaa Manchetknapperne var borte, og Slipset fik han først Bugt med, efter at han havde kaldt sin Kone til Hjælp. Medens han stod og overhældte sig med Eau de Cologne, raabte han, om Fruen behøvede *hele* Aftenen for at blive færdig?

— Jeg kommer straks, min Ven. Glem ikke Billetterne!

— Du behøver ikke ha' Bekymringer i den Henseende, sagde Johan overlegent, idet han tændte sin Cigar.

Fruen mærkede meget godt Spydigheden, men som en klog Generalinde tav hun. Hun kendte ham — bedre end han kendte sig selv — og paaminde ham om hans Glemsomhed i flere Tilfælde vilde bare skabe Ufred. Efter at hun hastigt havde givet Ansigtet en Omgang med Pudderkvasten, bemærkede hun roligt, at hun var færdig.

— — —

Ved Indgangen til Teatret blev Johan atter gal i Hovedet, idet en beruset og daarlig klædt Person stødte imod ham. Uden Spor af Hensyn gav Johan sig til at skælde Manden ud, medens denne kun svarede, at han gad se ham hængt!

Straks efter tog Johan til Lommen for at tage Billetterne op. De var borte! Med en forfærdelig Anelse følte han efter Tegnebogen.

Væk!

Febrilske Tanker om Lommetyveri fløj gennem hans Hoved, og han førte hurtigt sin Kone hen ved et Hjørne, hvor han forklarede hende Uheldet og bad hende vente der — han skulde nok faa fat i den Usling, der havde taget Pengene.

Forbitret skyndte han sig ned ad Gaden. Han havde vel nok haft henved hundrede Kroner i Tegnebogen — og Billetterne var 10 Kr. værd! Og alt dette var frarøvet ham i et Øjeblik. Ah, han kunde nu tydelig forstaa det hele; Sammenstødet med den lurvede Person i Trængslen — ja, det maatte være ham — — Hans Blod kogte, naar han tænkte paa alt det, han havde været udsat for i Dag.

Lugten af Mad fik ham til at se sig omkring, og han saa da, at han stod udenfor en lille Beværtning.

Men hvad var dette? Han var lige ved at skrige af Glæde, da han ved et Hjørnebord i Beværtningen opdagede samme lurvede Person, som han mistænkte for at have stjaalet hans Penge og Billetter.

Han søgte efter en Betjent, som han fandt lidt længere nede i Gaden, og i ophidset Tone forklarede han det hele for Betjenten.

— Og De siger, at han sidder og spiser der henne paa Beværtningen? spurgte Betjenten, mistænksomt iagttagende den andens Nervøsitet.

— Ja, paa den lille Beværtning der henne. Hvis vi skynder os, kan vi let faa fat i ham.

Johan talte ivrigt og bevæget. Tanken om, at den anden sad og guffede paa hans Bekostning, var Galde og Malurt for ham.

Betjenten, som nu følte sig overbevist om, at alt var rigtigt, gik med hurtige Skridt ind i Beværtningen og foranledigede Manden anholdt, og trods alle Mandens Protester maatte han følge med paa Politistationen.

Johan fortalte nu atter sin Historie for Assistenten, spækket med nogle flere Detaljer, saa Sagen saa ganske mørk ud for Madsen, som den ulykkelige Fange hed.

Trods gentagne Undersøgelser fandt man dog hverken Penge eller Billetter hos ham. Johan var rasende.

— Han har en Medskyldig, skreg han, og — —

— Ja, det er maaske Dem, afbrød Madsen ham. Jeg har hverken rørt Deres forbandede — —

— Stille! raabte Assistenten. Tag ham i Forvaring Natten over, sagde han til Betjenten. Og til Johan: De maa være forberedt paa at komme her i Morgen.

— Og det kan Du være sikker paa, at jeg gør, sagde Johan, da han kom hjem i Entreen, efter at han havde berettet det hele for sin Kone. Hvorfor skulde jeg dog ikke det?

— Jo, men der bliver saa meget Halløj ud af det, og er Du for Resten rigtig sikker paa, at han tog Tegnebogen?

— *Sikker*? Naturligvis! *Hvem* skulde ellers have taget den?

— Du kan have glemt den.

— Dumheder! hvæste Johan og gik ind i sit Værelse. Et hæftigt Raab fik Fruen til at følge med derind. Hendes Mand stod midt paa Gulvet og stirrede idiotisk paa Bordet. Der laa baade Billetterne og Tegnebogen!

Kan nogen fortænke Fruen i, at hun stum og majestætisk svansede ind i Sovekammeret og *smækkede* Døren i?

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, **Harald Hansen**, Telf. 10392.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 300.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

—Danmarks fineste Taffelvand—
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Arme København!

Tegning af Anton Hansen.

Marie Lassen paa Borger-Tronen.

C.W.OBELS Normal-, Kentucky- og Smal-Skraa i imprægnerede Æsker 10 Øre.

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 12. Redigeret af AXEL WESSEL ⁕ Torsdag den 22. Marts 1917.

Kulnød i Helvede!

Tegning af P. V. Hansen

— Spar paa Kullene, for Fanden! Vi har kun til 8 Dage og kan ikke faa dem mere i Høkasserne!

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/S De danske Vin- & Konservesfabrikker

I. D. BEAUVAIS
M. RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf Byen 1537 v
Raadmandsgade 2. Tlf Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

I Venskabelighed.

Fru L., gift med en Snusfabrikant, og Fru M., gift med Direktør Morten Mortensen, sad ved Kaffebordet og slog en Sladder af.

— Jeg skal i al Venskabelighed betro Dig en Ting, sagde Fru M. hemmelighedsfuldt. Man har givet Dig et Øgenavn.

— Et Øgenavn — og det er?

— Snusdronningen!

— Naa, ja jeg vil saamænd være lige saa oprigtig. Du er heller ikke gaaet Ram forbi.

— Jeg! Hvad i Alverden siger man om mig?

— Man kalder Dig Mortensgaas!

Vinket af!

I en sjællandsk Villaby ringede forleden Dag en Landstryger paa. Villaens Ejer lukkede selv op.

— Undskyld, sagde Landstrygeren og lettede paa Huen. Jeg har gaaet en lang Vej for at træffe Dem, for Folk har alle Steder sagt mig, at De er saadan en udmærket venlig Mand mod fattige Stakler som mig.

— Nej se, siger Folk virkelig det?

— Ja, alle Vegne, hvor jeg har været.

— Sig mig, skal De samme Vej tilbage?

— Ja, jeg skal.

— Vil De saa ikke være saa god at sige alle Vegne, at den Historie er det pure Opspind.

Næb og Klør.

En herværende 18-aarig ung Mand, der bærer Titlen »Kronprinsen«, har af Landets lovgivende Forsamling faaet bevilliget 48.000 Kr. om Aaret.

»Social-Demokraten« bemærker hertil:

— Det er selvfølgeligt urimeligt, at en ung Mand faar en saa stor Gage for den Virksomhed at deltage i Statsraadet. Men det er en Konsekvens af det monarkiske System, og saa længe det bestaar forfatningsmæssigt og selv respekterer Forfatningen, maa de parlamentariske Partier tage saadanne Konsekvenser.

Jeg vil dog tillade mig at bemærke, at den unge Mand har faaet denne Sum Penge midt i en frygtelig Dyrtid og samtidig med at 1) der blev oprettet Folkekøkkener for at hindre adskillige Mennesker i at dø af Sult 2) mens Koksvogne kører rundt i Gaderne og sælger Kul for at hindre Folk i at dø af Kulde og 3) mens to Børn brændte ihjæl i et Lysthus, der var deres Hjem under en uhyggelig Bolignød.

Og idet jeg bemærker, at det er disse fattige Mennesker, som igennem Skatter bidrager til at give dette 18-aarige unge Menneske 48.000 Kroner om Aaret, skal jeg slutte med at udbringe et Leve for »det monarkiske System«.

Undskyld Ulejligheden! *Dr. Tyf.*

Verdens-Telegrammer.

Jo, det var om Japans Ære, om en hellig Alliance,
og jeg læste Telegrammet: det var baade frækt og raat,
det Forsøg fra Tysklands Side paa at skabe lidt Balance,
det var ryggesløs at lave dette skændige Komplot.
Japans Ære.... men forøvrigt var der ikke nogen Chance
for at Tysklands Forslag vilde bringe noget godt,
og desuden har jo Japan denne Vaabenleverance
til sin Arvefjende: Rusland, der endnu betaler flot.

Japans Løfter helligholdes, det skal hele Verden vide,
dette Land er præget dybt af næsten 20 Aars Kultur,
og desuden kan man bare lukke Gabet op og bide
store Stumper løs af Kina, hvor der bides efter Tur;
derfor kæmper Japan tappert ved de gamle Venners Side,
— for Rumænien blandt andet, og Nikita, den Filur,
og naar en Japaner læser, hvordan Belgien maa lide,
gør af Sorg han Harakiri, hvis han ikke er i Bur.

Men den brave Wilson raser, og hans Øjne skyder Flammer
gennem Dollarslandets Vaabensmediers Skorstensrøg,
denne Fredens hvide Engel, som blev syg af Krigens Jammer,
sletter alle Ord om Voldgift med et hastigt Pennestrøg;
over hele Kloden sendes tyve tusind Telegrammer,
der paany beviser grundigt, at i hvert Fald Tyskland løj,
og det altsaa er fra Tyskland, at Konfliktens Kærne stammer.
I Senatet holdes Taler som de tomme Tønders Støj.

Det er Verdens Telegrammer! Og i alle Jordens Stater,
findes mange kloge Hjærner, som kan gøre Sort til Hvidt,
Professorer taler sindrigt og Doktorer faar Mandater,
til at vise, det er lovligt, naar jeg nu gør dit til mit.
Ak, hvad skulde Verden gøre uden disse Diplomater,
som med Penneskaft og Blækhus snart i Aar og Dag har stridt.
Det maa trøste Løbegravenes Hundred' Tusinder Soldater,
som i Krigens tredie Foraar stadig kommer lige vidt.

A. H.

Paa Privat-Jernbanestationen.

En Passager: Kan der blive Tid til at gaa ind og drikke et Glas Øl?

Togføreren: Ja, det kan der godt.

Passageren: Hvilken Garanti kan De yde mig for, at Toget ikke gaar fra mig?

Togføreren: De kan jo tage mig med!

I en lille Provins udenfor Menageriet gaar to Herrer sammen, da den ene hilser paa en tredie Herre.

1ste Herre: — Hvem var det Du hilste paa.

2den Herre: — Det var Kongetigeren fra Menageriet Cortonius.

1ste Herre: — Hvem sidder da ved Kassen.

2den Herre: — Det gør højre Forben af Elefanten Du ved Nicolaisen.

Tegning af Nils Svahn.

— Tænk, om det dér var Mad i Stedet for Granater.

Det højeste.

Læreren: Theodor, kan Du sige mig: hvilket er det højeste Væsen, Gud har skabt?

Theodor (betænker sig lidt og udbryder saa straalende): Giraffen!

Ærgrelser.

— De er meget nervøs?

— Det er af Nervepillerne.

— Men har de da ikke hjulpet?

— Jo, det har de, men nu er de bleven 80 Øre dyrere, og det ærgrer mig hver Gang jeg skal tage dem.

Tegning af A. Østrup.

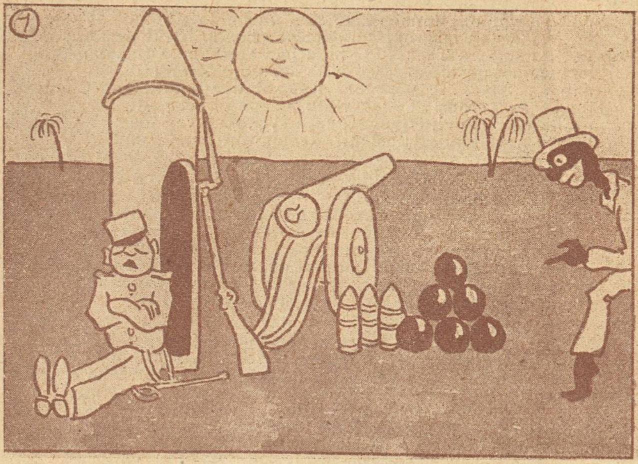

Her slumrer Jens, som tror Kanonen sikker
og drømmer ej om denne sorte Nigger,
som med forsigtig Taa og væmlig Skulen
har sat sig for at »gaa paa Ku'len«.

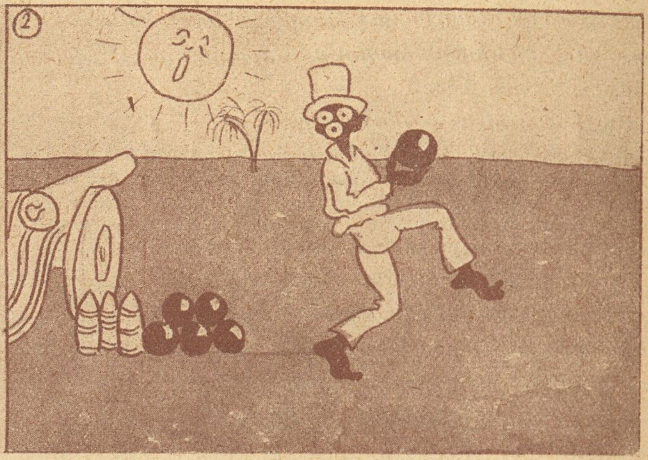

Her Solen ses nervøs og stærkt betuttet,
ak ja, det var ej Jens, der opfandt Krudtet!
Men Negertampen runder henrykt Mulen
og lister hastigt a' med Ku'len

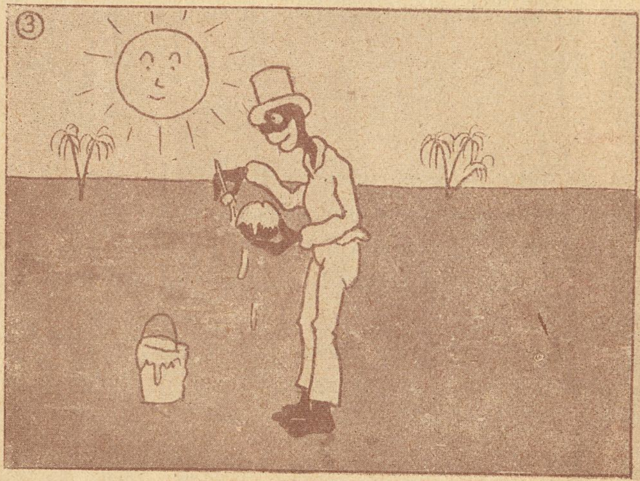

Mens Solen tavs og inter'seret titter,
den Nigger sikker Kuglen varsomt hvidter.
Hvad tænker han vel bag sin sorte »Bule«,
og hvorfor hvidte vel den sorte Ku'le?

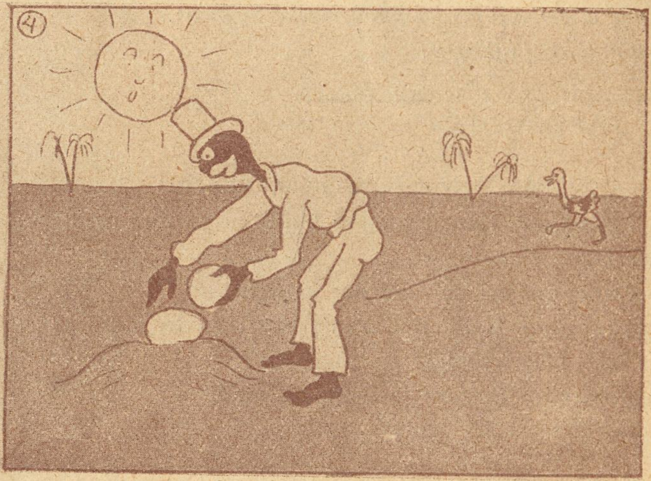

Om slig en Sjæl skal man forgæves lede —
et »Gøgeæg« i Strudsens pæne Rede!
Han tror sig klog som selve Stormogulen
og bytter Strudseæg med Ku'len.

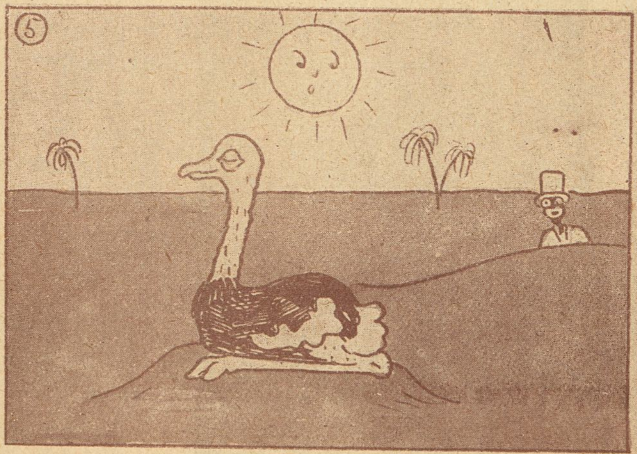

Men rigtig nok — Fru Struds ses her at ruge,
og hun beregner, at der gaar en Uge.
Hun drømmer om sin Ven, ham Natteu'len,
men der gik hun skam slemt paa Kul'en!

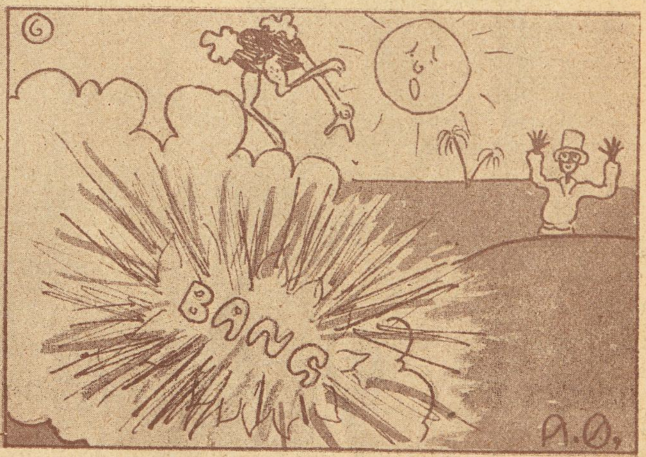

Thi Krudtet taaler ej saa megen Varme,
med Bing og Bang til Himlen røg den arme!
Man skal ej give Nigger home rule
— han her fortjente kun en Ku'le!

»Hiv og Sving« fortsættes i næste Numer.

Hvorledes Mørket

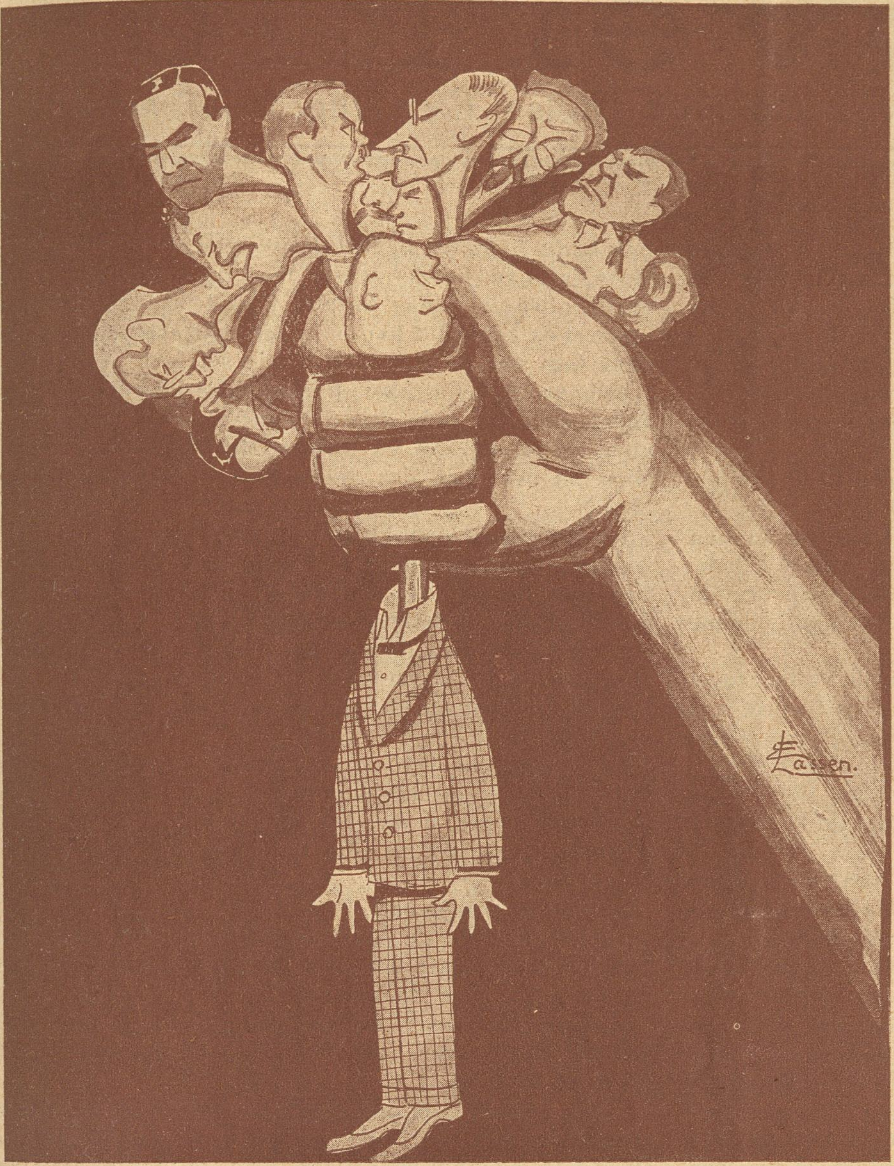

Tegning af Skuespiller Erik Lassen

virker mere og mere kvælende paa vore arme Teaterdirektører!

Ulige Dødsmaader.

En Landmand bider i Græsset.

En Sanger synger paa det sidste Vers.

En Jøde gaar ind i Abrahams Skød.

En Omstrejfende vandrer heden.

En Taler forstummer for evigt.

En Tigger gaar ind til et bedre Liv.

En Soldat slumrer ind paa Ærens Mark.

For en Lygtetænder slukker Livslampen.

En Urostifter faar Fred for Verdens Kiv.

For en Urmager slaar den sidste Time.

En Skuespiller har udspillet sin Rolle.

En Sagfører træder ind for Herrens Domstol.

En Gartner gaar tilbage til Jorden.

En Kaptajn naar den sidste Havn.

En Restauratør har tømt det sidste Glas.

Spare Vise.

Mél.: Casanova-Marschen (Hvem er det, som, hvorhen han gaar)

Man spare skal paa Ild og Vand,
paa Lys og Gas og Sukker;
knap Solen naar bag Skyers Rand
i Vest, før Høk'ren lukker.
Sin Aftentoddy resignert
et Længselssuk man sender:
— Værs'artig, Teen er servert! —
Men ak, blandt gamle Venner
til den Slags Sprøjt
gaar L'hombren sløjt!
Der skal spares,
altid spares;
Klokken ni man skal i Seng.
Der skal spares,
altid spares,
det er haardt for'n gammel Dreng!

Jeg har en Skat — en lille en
med Skælmeri og Varme,
tit fandt jeg Trøst mod Verdens Mén
i hendes hede Arme;
men tænk Dem nu, min lille Trold,
mit Hjertes Aabenbaring,
er bleven kølig, næsten kold!
Jeg bad om en Forklaring.
Hun lo: »Jo, jo,
her er'n — værs'go':
Der skal spares,
voldsomt spares,
man sig deri finde maa,
ja, og Varmen,
netop *Varmen*
skal man særlig spare paa!«

Ja, selv til Helved Nøden naar,
der bander man Postyret,
og Fanden slukkede igaar
med djævelsk Hylen Fyret;
nu trøster ham med Præk og Vaas
og Kys og Klap Madammen,
naar kærligt ved en Tællepraas
hver Kvæld de sidder sammen.
Det nytter lidt,
han *er* fallit:
Der skal spares,
voldsomt spares,
spares der og spares her.
Fanden sukker:
Godt, vi lukker;
Pokker være Djævel mer!

Per Bonde.

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Det indeholdt en Opfordring til en vis Harry Wynne om paa en bestemt Dag til en bestemt Tid at indfinde sig ved Retten i Marlborough Street for at give Svar paa visse Beskyldninger, som anførtes mod ham af en William Butterfield. Man anklagede ham for Bedrageri, for under falske Foregivender at have sat sig i Besiddelse af anden Mands Ejendom samt for paa ulovlig Maade at have pantsat Værdigenstandene.

Harry følte sig forfærdeligt brødebetynget, til Trods for, at han vidste, at han havde handlet i god Tro.

Det var dog ikke for at undfly Retfærdigheden, at han nu kørte mod Syd. Han rejste for at opsøge Herbert Whale, hvis enfoldige eller djævelske Raad han i sin Godtroenhed havde fulgt og som var den, der havde bragt ham i denne Knibe.

Da Herbert Whale i et kritisk Øjeblik havde rystet Støvet af sine Fødder og forladt London, havde han været saa forsigtig ikke at opgive sin Adresse til nogen af sine Klubbekendtskaber, som muligvis kunde meddele Harry den.

En Fempundsseddel havde imidlertid aabnet Markørens Hjerte, og han havde mumlet: »Grand Hotel de l'Athénée« i Paris.«

Dette var tilstrækkeligt for Harry. Han var fast bestemt paa at føre Whale tilbage til London og faa ham til at erkende, at det var efter hans Raad, han havde handlet.

Harry anede dog ikke, at et Iltog netop i denne Time førte Whale videre mod Syd ligesaa hurtigt, som han selv jog mod Paris. Men det var først da han naaede dertil, at han fik denne Efterretning.

Whale var rejst til Nizza. Hans Breve skulde kun adresseres poste restante; men Harry betvivlede ikke, at han med Lethed vilde finde ham. Der fandtes ikke mere end en halv Snes Hoteller i Nizza, hvor man kunde antage, at han var taget ind, og det kunde ikke tage saa lang Tid at spørge sig for i dem alle.

Harry tilbragte en uudholdelig lang Dag i Paris, medens han fortæredes af Utaalmodighed og Uro. Endelig kom Aftenen og han kunde fortsætte sin Rejse.

I Nizza var Himlen blaa og Luften mild . . . . men dette glædede ham ikke. Han tog en Vogn ved Stationen og tilbragte flere Timer med forgæves at søge efter Whale. Ingen kunde give Underretning om ham. Tilsidst besluttede han at tage til Monte Carlo. En Mand med Hr. Whales Energi og Vaner vilde sansynligvis ikke længe kunde opholde sig saa nær et saadant Sted uden at drages dertil. Harry styrede derfor Kursen mod Spillesalene, gennemsøgte dem alle og forvissede sig om, at Whale ikke var der. Han vandrede mørk i Hu, frem og tilbage i Vestibulen, sad en Stund i Læseværelset, forsøgte at lytte til Musikken i Koncertsalen og havnede tilsidst i »Hotel de Paris«, hvor han tilbragte Natten.

Morgenen derefter skyndte han sig tilbage til Nizza for atter at begynde sin frugtesløse Søgen. Han saa en Mængde Mennesker, som han kendte, men han havde i den Sindstilstand, hvori han befandt sig, ingen Lyst til at slutte sig til nogen. Det var først et Par Dage senere, at han begyndte at faa en Fornemmelse af, at hans Bekendte paa en eller anden Maade syntes at undgaa ham. Det forekom ham untiden som om han pludselig var blevet usynlig. Han hilste paa Lady Dyaz og hendes Døtre. Det var blot nogle Uger siden, at han havde danset med de unge Piger, og han havde allerede i lang Afstand lagt Mærke til, at de havde opdaget og genkendt ham . . . . men alligevel sejlede de forbi ham som om de slet ikke havde set ham. Andre Venner fattede ved Synet af ham en uforklarlig Interesse for et eller andet, som tog hele deres Opmærksomhed fangen . . . . og atter andre veg paa en mistænkelig Maade om et Hjørne eller gik over paa den anden Side af Gaden, naar de saa ham.

I Monte Carlo opholdt der sig for Tiden en vis Lord Ballystead — en ung Adelsmand, som til Trods for, at han fra Naturens Haand var skabt til at blive Stalddreng, dog paa Grund af sit højadelige Blod havde arvet et Sæde i det britiske Overhus. Han havde efter at have ført et Liv fuldt af Daarskaber og Udsvævelser sat Kronen paa sit Liv ved at indgaa Ægteskab med en Balletdanserinde med en meget berygtet Fortid.

Da det gk saa vidt, at selv denne Aristokratiets Blomst syntes at anse sig berettiget til at vende Harry Wynne Ryggen, fandt denne, at det dog gik for vidt. Han gik lige hen til hans Herlighed og slog ham paa Skulderen med sin Spaserestok.

— Goddag, Ballystead.

Mylord drejede sig halvt om, stirrede uforskammet paa ham og vendte ham derpaa atter Ryggen. Men Harry foretog en omgaaende Bevægelse.

— Hør, Ballystead, sagde han, man tør jo ikke kendes ved Dig derhjemme, men her kan man nok tale med Dig. Hvad vil dette sige?

— Jeg hilser i Almindelighed ikke paa Folk, som er rømt, efter at de er blevet anklaget for Bedrageri, svarede hans Herlighed, og gik derpaa videre med sin Stok under Armen.

Der findes ikke mange Maader at svare paa saadanne Ord. I Virkeligheden findes der kun to — det er blot vanskeligt i Hast at vælge det rette. Enten maa man slaa den talende til Jorden eller ogsaa maa man . . . . tie stille.

Medens Raseriet og den saarede Værdighed kæmpede om Herredømmet i Harrys Sjæl, havde Lord Ballystead allerede løst det vanskelige Spørgsmaal ved at stige op i en Vogn og køre bort.

Her var altsaa Forklaringen paa alle de bortvendte Blikke og de ubesvarede Hilsner. Harry strejfede om i Solskinnet i den smukke Park med en Følelse af ikke at turde hæve sine Øjne fra Jorden for ikke at læse en Anklage i hvert Blik, der mødte hans. Denne Stemning var dog kun forbigaaende, og en halv Time efter gik han trodsigt frem med højthævet Hoved beredt paa at trodse hele Verden. Hvor letsindigt han end havde baaret sig ad, saa havde dog ingen Ret til at brændemærke ham som Forbryder.

Han vendte tilbage til Casinoet og traadte ind i en af Spillesalene. Det var endnu tidligt, og der sad kun faa ved Bordene. Ved første Blik opdagede han Whale, iført en stortærnet Dragt. Han bøjede sig netop frem for at lægge nogle Guldmønter paa Bordet.

Harry gik roligt hen og lagde Haanden paa Whales Skulder. Han veg et Skridt tilbage, da han genkendte Harry.

— Kom med ud et Øjeblik, sagde Harry. Jeg maa tale lidt med Dem.

— Vær saa god at vente lidt, lød Svaret. Jeg har haft saadan et Held paa Sort . . . . jeg kan ikke holde op nu.

Medens han talte, raabte Lederen, at Rødt havde vundet!

— Naa der gik Deres Held sig en Tur, bemærkede Harry roligt. Kom nu. Jeg vil tale med Dem.

Hr. Whale antog det ikke for gavnligt at forraade sin Modvilje. Han strøg sine Guldmønter til sig og fulgte Harry. Han havde nu genvundet sin Selvbeherskelse og syntes fuldkommen rolig. De standsede i Vestibulen, og Harry gik lige løs paa Sagen.

— De har vel hørt det med Butterfield?

— Nej, svarede Whale med slet hyklet Forundring.

— Jeg kan se, at De alligevel har hørt det. — Harry greb fat i den andens Frakkeopslag. Nu følger De straks med mig tilbage til London.

— Hvad for noget! . . . .

— Whale gjorde Forsøg paa at løsrive sig: Han forsøgte nu ikke længere at forstille sig. Vestibulen var i Øjeblikket tom, men flere haandfaste Betjente stod opstillede udenfor Glasdørene ved Indgangen.

— Jeg blev indstævnet til Tirsdag. Vi kan lige naa dertil i rette Tid. De maa komme med og forklare mit Forhold til hele Sagen. Det var ved at følge Deres Raad, at jeg kom ind i disse Vanskeligheder. Et Ord af Dem kan idetmindste vise Folk, at jeg har handlet i god Tro . . . . det er den eneste Tjeneste, jeg agter at bede nogen om.

— Ved at følge mine Raad? . . . . De kom i Knibe . . . . ved at følge mine Raad, siger De? gentog Whale. Hvad var det for Raad?

Harrys Øjne begyndte at skinne paa en ulykkesspaaende Maade, og Hr. Whale, som ikke var videre modig, begyndte at føle sig en Smule ilde til Mode.

— De raadede mig til at henvende mig til Butterfield, sagde Harry med stærkt Eftertryk. De sagde, at han med Fornøjelse vilde give mig Kredit et Par Aar — og De raadede mig til at pantsætte Smykket.

— Nej, nu har jeg aldrig hørt saa galt! udbrød Whale med en Forbavselse, som slet ikke gav Indtryk af at være ægte.

— Nægter De det?

— Nægter? — Tager De mig maaske for et Galehuslem? Jeg skulde have raadet Dem til at tage Smykker paa Kredit hos Butterfield og pantsætte dem? De maa jo være gal, min Ven?

— De nægter altsaa . . . .?

— Nægter! — Jeg siger kun, at det er en forbandet Løgn.

I saadanne Øjeblikke er man ikke altid Herre over sine Muskler. Det skete ogsaa nu. Det var et Øjebliks Sag. Hr. Whale laa udstrakt paa Gulvet, før Harry havde gjort sig det klart, hvorledes det egentlig var gaaet til.

— Rejs Dem, udbrød han, medens han paa en ulykkesspaaende Maade svingede med sin Spaserestok. Den skarpsindige Whale ansaa det imidlertid for klogest at ligge stille, mens der strømmede Hjælpere til fra alle Kanter. Harry grebes af mange kraftige Næver og blev smidt paa Porten til Trods for alle sine Protester. Han var uvillig til at bortfjerne sig — og da han endelig fik Tid til Eftertanke, var han mørbanket fra Top til Taa og hans Klæder befandt sig i en saadan Tilstand, at de vakte de forbipasserendes Forbavselse og Nysgerrighed.

Han flygtede derfor saa hurtigt han kunde til sit Hotelværelse, hvor han kastede sig paa Sofaen. Nu først indsaa han, hvad en ældre og mere erfaren Mand allerede kunde have sagt ham for længe siden — at man paa den skammeligste Maade havde benyttet sig af hans Ungdom og Uerfarenhed. Det blev ham med et klart, at Whale og Butterfield var Sammensvorne. Det forekom ham blot uforklarligt, at en saa redelig og fortræffelig Mand, som Kaptajn Heaton, havde kunnet omgaas saadanne Slyngler.

Imidlertid følte han sig uhjælpelig vanæret og brændemærket. Det Slag, han havde tildelt Herbert Whale, havde blot givet hans brændende Hævnbegær yderligere Næring.

Han rejste sig, vaskede sit Hoved med koldt Vand og ombyttede de sønderrevne Klæder med andre. Derpaa gik han ned og satte sig i Hotellets Læseværelse. Han tog en engelsk Avis og forsøgte at læse i den.

Det orientalske Spørgsmaal beskæftigede alle i disse Dage. Den russiske Bjørn syntes at ville gøre Ende paa Spørgsmaalet ved at sluge den syge tyrkiske Mand med Hud og Haar. Russiske Kanoner var allerede begyndt at beskyde de tyrkiske Fæstninger paa den anden Side Donau. Krigen var paabegyndt, men endnu ikke videre voldsom, ingen af Parterne var særlig energiske, men alle vidste, at den snart vilde flamme op; og Frivillige tilhørende alle Nationer strømmede til Konstantinopel for at slutte sig til den polske Legion.

Harrys ungdommelige Blod befandt sig allerede paa Kogepunktet. Krigsefterretningerne virkede paa ham som Ild paa Krudt. Ja . . . . han vilde forlade det altsammen — han vilde vende Ryggen til disse Uslinger, som havde vanæret hans Navn og smædet og anklaget ham . . . . han vilde begive sig østpaa, for at stride for de undertrykte og skabe sig et Navn . . . . eller dø! . . . .

Han skrev et usammenhængende Brev til Inthia, hvori han meddelte hende sit Forsæt. Han væddede Papiret med sine Taarer, medens han skrev; — men hans Smerte gjorde blot hans Beslutning endnu mere urokkelig.

Derpaa rejste han med første Tog til Marseille. Han gik der om Bord paa et Skib, der skulde til Konstantinopel, og den samme Dag og paa den Tid, han skulde have mødt for Retten i London, befandt han sig ude paa det blaa Middelhav.

VIII
RONALD MORTON

Paa Hotel ›Byzance‹ i Konstantinopel opholdt der sig paa denne Tid en rejsende Englænder, som i Hotellets Bøger stod opført som Ronald Morton, Godsejer, Hekewith, Cheshire, England.

Hr. Morton saa ud til at være ca. 25 Aar gammel. Han var høj og velvoksen. Der var dog en Ejendommelighed ved hans Udseende, som sjældent undgik at vække Opmærksomhed, hvor han end viste sig. De klare skarpe Øjne var blaagraa og Huden lys; men Haar, Øjenbryn og Skæg var kulsorte. Hvis man havde kunnet mistænke en saa ung Mand for at sværte sit Haar og Skæg, vilde man have fundet Farven en Smule tvivlsom.

Enhver Tvivl vilde imidlertid være bleven til Vished, hvis man havde kunnet overvære Hr. Mortons omsorgsfulde og langvarige Morgentoilette, ved hvilket en lille hemmelighedsfuld Flaske, en lille Børste, en Kam af forgyldt Sølv og et trefløjet Spejl spillede en stor Rolle — noget, som unægtelig tydede paa en hos en ung smuk Mand usædvanlig Behagesyge, saa meget ejendommeligere som den engelske Turist i alle andre Henseender var jævn og ligefrem.

Han var, efter hvad man fortalte, lige blevet gift og havde nu i et Par Uger boet paa Hotel ›Byzance‹ sammen med sin unge Hustru og hendes Moder. I alle de øvrige Hotelbeboeres Øjne hvilede der en vis romantisk Glans over hans Person. Han var dog hverken hemmelighedsfuld eller ordknap angaaende sine egne Anliggender; snarere skulde man kunne kalde ham ualmindelig meddelsom og aabenhjærtig. Efter hvad han selv meddelte, var han det sidste Skud af en gammel engelsk Familie, havde rigeligt med Penge, ejede Godser i flere engelske Grevskaber — ikke noget at prale af, men i hvert Tilfælde rigtig nette smaa Ejendomme.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Overfyldning i Kanalen.
— Neptun: Forhaabentlig kommer der snart en Kasse med Natron!
(»Berliner Illustrirte Zeitung«).

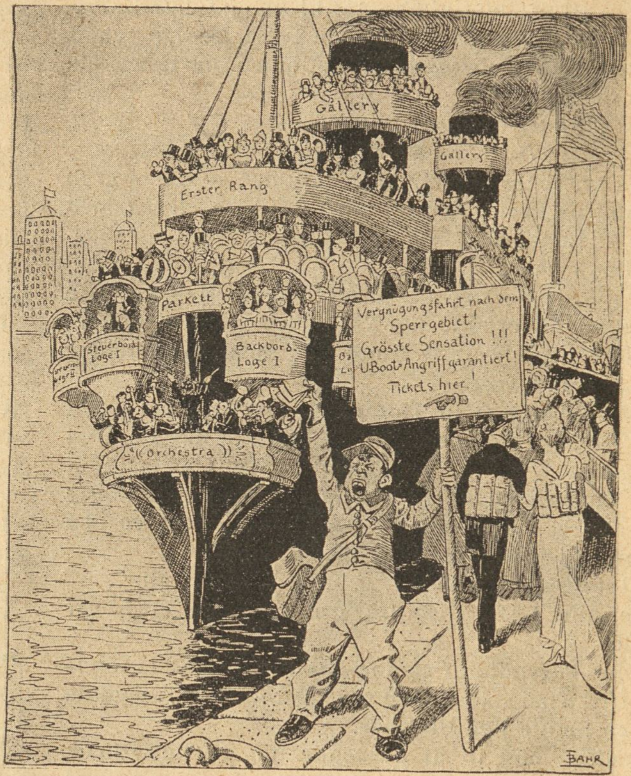

»Teaterskibet« det nyeste for fornøjelseslystne Amerikanere.
(»Lustige Blätter«.)

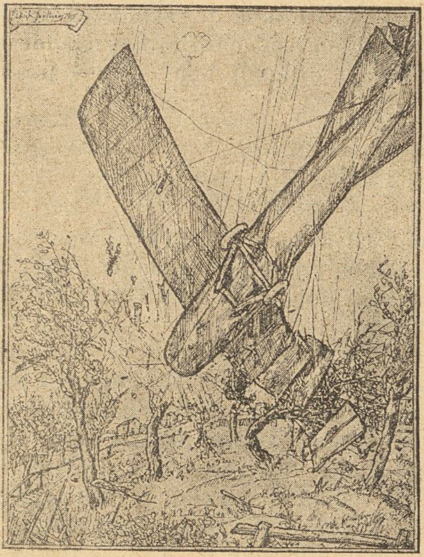

Flyverens Endeligt.
(»Simplicissimus«))

Italiens Rædsel.
(»Fliegende Blätter.«)

Hur man tycker att man ser ut.

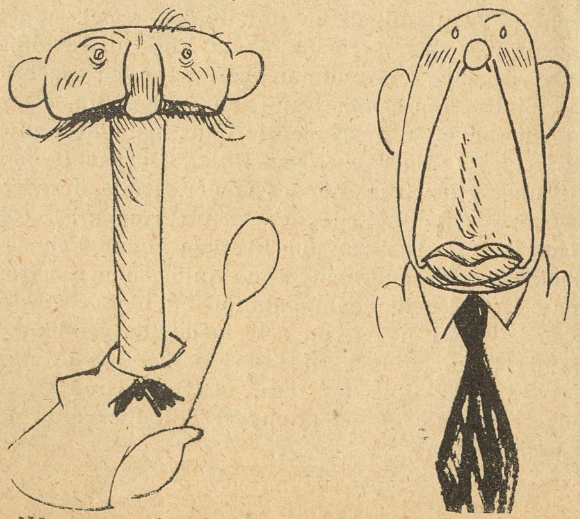

När man rakat bort helskägget.

När man rakat bort mustacherna.

(»Søndags-Nisse«)

Rød Indmad

Saa blev tilsidst da Sejren engang vundet!
En særlig Tak vi skylder „Madam Lassen“.
C kom paa Vægten op, for let blev fundet,
den faldt og ligger skimlende i Kassen!

Rasmusen fik kun 16 med til Følge,
de sidder med en grulig Katzenjammer.
Hvor skal de Smerten vel og Skammen dølge?
Naa, Poul har sagtens nok et
Pulterkammer! —

Mit gamle Kjøbenhavn, du Lænken sprængte
og fejed' ud de dumme hovne Fyre!
Det var just det, hvortil vi længe trængte —
Jeg hilser dig med samt dit frie Styre!!

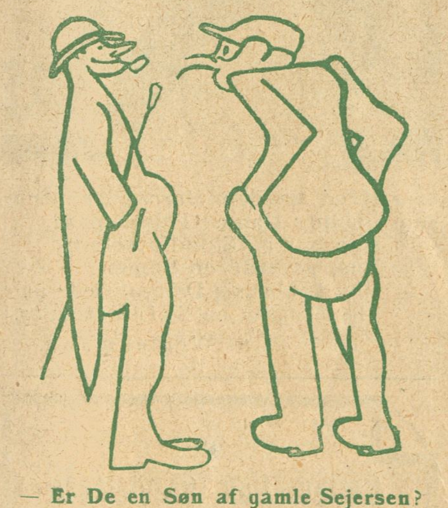

— Er De en Søn af gamle Sejersen?
— Næ. Ligner jeg ham?
— Ikke et Spor. Men han gik osse med Spaserestok!

„Bytte Gaarde“.

I Anledning af Flyttedagens Flytning har man paatænkt at bytte lidt om paa Gader og Pladser i København for at opnaa lidt større Harmoni.

Man har f. Eks. foreslaaet:

At *Kultorvet* flyttes ud til *Gasværket*,
at *Pilestræde* flyttes til *Buegangene*,
at *Bold*husgade flyttes til *Fælledparken*,
at *Jyllands*gade lægges mellem *Havdrupvej* og *Havnegade* (Jylland mellem tvende Have!)
At *Kigkurven* flyttes til *Toldbod*gade,
at *Marstrands*vej slaas sammen med *Sværtegade*,
at *Mælkevej* forenes med *Vandkunsten*,
at *Rævegade* forenes med *Snaregade*.
at *Dyrkøb* kommer tæt op til *Kvægtorvet* og
at *Fiskegade helt stryges!*

Forleden fik en Herre frastjaalet sit Ur, og en vis Dame hang paa det — eller det hang paa hende, kan vi sige. Hun viste sig nemlig med det i *Kæden*.

— Det er krafte'm' sløje Tider, ingen Spiritus! Nu maa vi sige: „Ind med Spændetampen“
— Tja—h, eller: „Ud med Spændetrøjen!“

Alting bliver dyrere og dyrere, og især er det i den sidste Tid gaaet ud over saa godt som *alle* Arter af Drikkevarer. Man maa derfor indskrænke sig, saa godt man kan. Forleden traf jeg saaledes en Mand, der med sorgbetynget Mine betroede mig, at nu havde han ikke længere Raad til at drikke Sodavand til sin Whisky.

Jeg ynder i høj Grad Velanstændighed saavel i private som offentlige Forhold. Jeg maa derfor paa det bestemteste misbillige den Maade, hvorpaa Alexandra-Theatret lægger sit Repertoire. For Øjeblikket spiller det »Købt og Betalt« og om kort Tid »En Hundjævel«. Tror Albrecht Schmidt ikke, at enhver kan forstaa, at det er møntet paa Betty Nansen?

— Spekulerer Du?
— Ja, det kan Du stole paa!
— Paa. hvad?
— Paa, hvordan jeg skal faa mine Penge til at slaa til!

— Nu kan man snart ikke spytte for bare Forbud.
— Nej, og nu er det ogsaa forbudt at spytte!

— Nu slaar jeg fast, at vi vil abonnere paa „Ravnen“ fra April Kvartal — Hammerslav!

Danske Barberere i Karikatur.

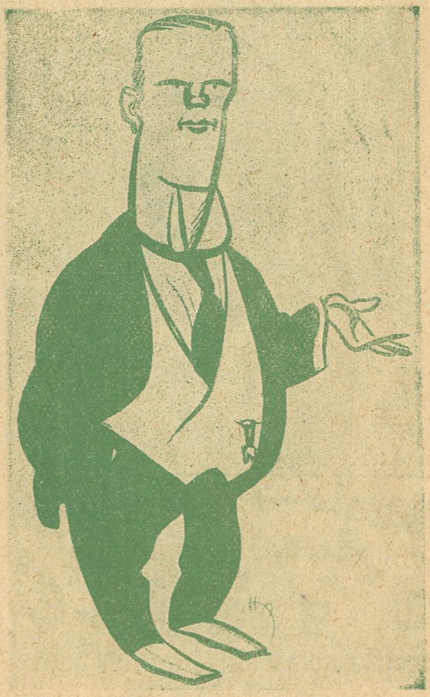

P. Møller-Larsen
hos Jensen, Ægirsgade 1.

SAMLEDE AKTIVER
20 Mill. Kr.

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT-STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 x

FORLOV DEM IKKE

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799 x

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe. 14 Karat fra 6 Kr., 18 Karat fra 8 Kr. **Carl Sørensen**, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens

Xeroform Sæbe

dette Varemærke.

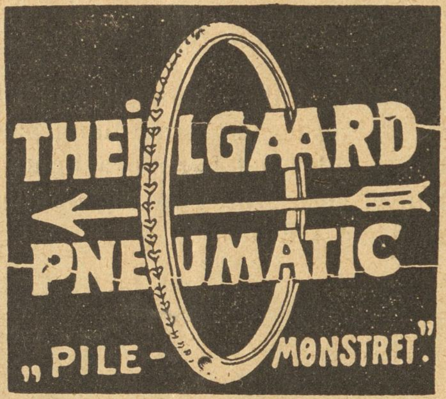

Kære »Ravnen«!
Da jeg ser, at Tegninger kan indsendes uden Tekst, forsøger jeg med den Tegning som medfølger her.
Ærb. E. Hartung.

Barber V. LUND, Folkvarsvej 19.
Tegnet af C. Andersen.

O. M. Lige til Papirkurven.

Aage Broberg. Lidt for almindelig.

Randers. Tak for Sundstrup. Skal nok blive anvendt.

Joachim Hansen. Vi vil glæde Dem.

I. J. Sørensen. Amager. Tak. Et Par af dem kommer frem.

Harald Jensen, Esbjerg. Do. do.

Holger E., Vesteralle. Do. do.

B.—S. & A., Købmagergade. Vi tror oprigtig talt ikke, at Deres Parodi vil blive forstaaet! Naar De ikke faar skriftlig Svar, skyldes det den Omstændighed, at Deres Underskrift er noget utydelig.

E. Christensen. Tegningen er for svag (tynd) i Stregen og vil ikke gøre sig i Reproduktion.

Erna H. Den lille Tegning skal nok blive benyttet, men om den kommer frem, mens det er Blæsevejr, det er et Spørgsmaal. »Ravnen« er et Ugeblad, husk det!

Hvilken Lighed er der mellem Bogstavet K og en Grisehale?
— De er begge Enden paa Flæsk!

— Hvad er den Herre der henne, som hjælper Damen Pelsen paa?
— Han har en Skindforretning.
— Naa, og hvad er Damen?
— Hun kalder sig Dameskræderinde.
— Altsaa ogsaa en Skinforretning.
Poul Westermann.

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS
forfiner·forskönner·bevarer·Huden
Alles Yndlingssæbe

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 50 og 65 Øre

Saft.

Dommeren: Naa, han tog altsaa et Strubetag paa Dem. Klemte han haardt?

Vidnet: Om han gjorde? Jeg begyndte at tro, at Manden maaske var Saftfabrikant og vilde presse Saft ud af mit Adams-Æble.

Det gik.

En gammel Neger blev syg og sendte Bud efter en Læge af sin egen Race. Han følte sig dog ikke bedre, og sendte saa Bud efter en hvid Læge. Denne undersøgte Pulsen og saa paa Tungen og spurgte venligt:

— Tog den forrige Doktor Deres Temperatur?

— Jeg ved det ikke, svarede den Gamle — endnu har jeg ikke savnet andet end mit Ur!

Hverken—Eller.

. . . Og saa paa Toget traf jeg en Bekendt og vi talte med hinanden og jeg troede hele Tiden, at det var ham, og han troede, det var mig . . . men da vi fik set lidt nærmere paa hinanden, saa var det hverken ham eller mig!

Han valgte.

En Præst, der var meget syg, tilkaldte en Specialist, og denne raadede Præsten til hurtigst at tage til Syden.

Præsten: Til Syden! Det kan der ikke være Tale om, det har jeg ikke Tid til!

Lægen: Godt, men jeg maa meddele Dem, at enten maa De tage til Syden eller til Himlen. —

Præsten: Jasaa — Jasaa. Ja, saa rejser jeg selvfølgelig — til Syden!

Naa, Tak!

Præsten har været paa Inspektion i Skolen og holdt en Tale om, hvor ofte vi Mennesker havde Anledning til at takke Gud. Han sluttede Talen med at henvende sig til en lille Dreng, hvem han spurgte

— Hvad gjorde f. Eks. dine Forældre, da Du blev født, min Dreng?

Drengen: — De forlovede sig!

I Østerssæsonen.

Der var en Mand, som havde en Søster i Molde, en anden Søster i Kragerø, og en tredje ved Limfjorden. Nu faar han Østers fra dem alle tre, og disse vilde han forære sin »Flamme«. Han skrev da til Damen og spurgte, hvad Slags Østers hun vilde ha'.

Kære Veninde!

Vil Du ha' min Moldesøsters Moldeøsters, min Kragerøsøsters Kragerøøsters eller min Limfjordsøsters Limfjordøsters? Jeg foretrækker min Moldesøsters Moldeøsters baade for min Kragerøsøsters Kragerøøsters og min Limfjordsøsters Limfjordøsters. Men Du vil kanske prøve baade min Moldesøsters Moldeøsters og min Kragerøsøsters Kragerøøsters og min Limfjordsøsters Limfjordøsters? Min Moldesøster bytter ofte sine Moldeøsters med min Kragerøsøsters Kragerøøsters og min Limfjordsøsters Limfjordøsters — og omvendt, derved faar min Moldesøster min Kragerøsøsters Kragerøøsters og min Kragerøsøster faar min Moldesøsters — —

Da Damen var kommen saa vidt, faldt hun halvbesvimet om.

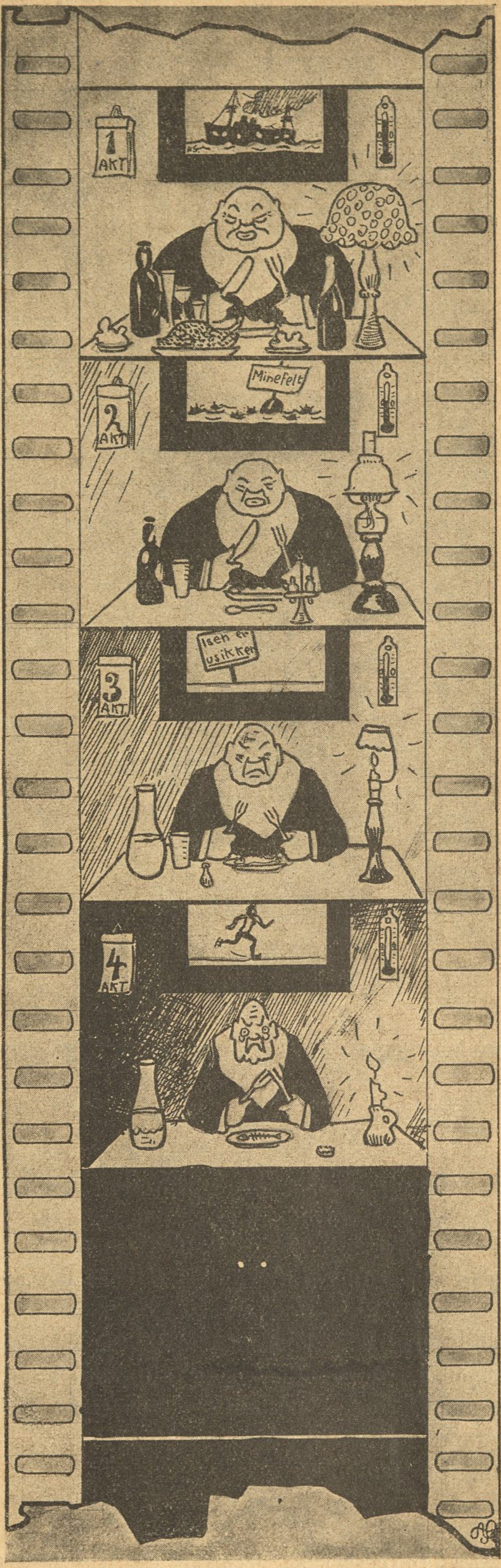

Tegning af A. Østrup.

Spare-Film i 5 Afdelinger.

(Med Oscar Stribolt i Hovedrollen).

De forenede Bryggeriers EXPORT DOBBELT-ØL kendes paa det røde Dobbeltsegl

Naar vi alle skal ha' Mad fra Folkekøkkenet.

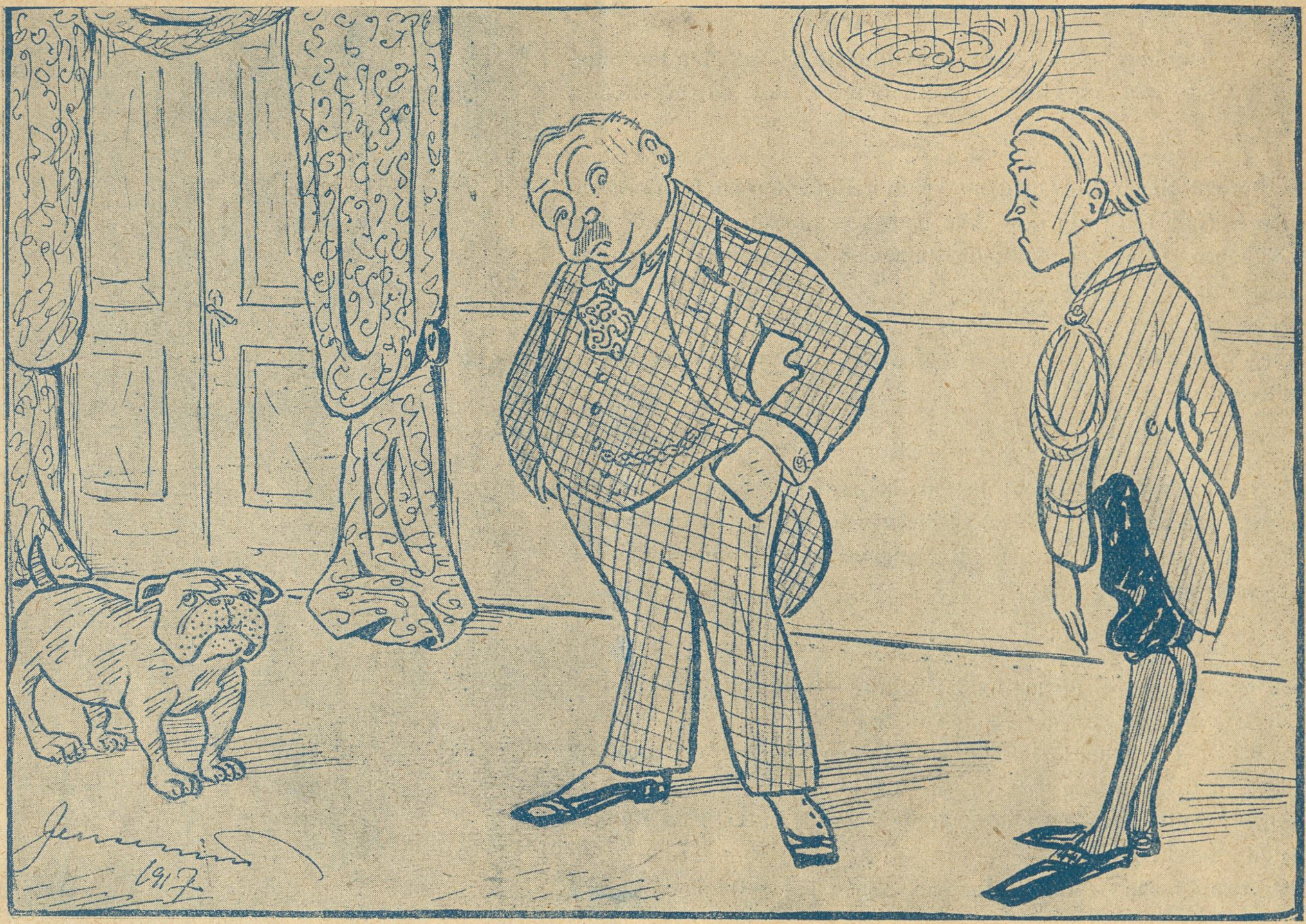

Hos Mangemillionæren. Tjeneren mælder: Tegning af H. Jensenius.

— Middagen er ankommen. Det er Sagovælling og Frikadeller. — Hvilke Vine ønsker Herren?

Prøv og Døm.

En Herre gaar ind i en Seleforretning og forlanger sig et Par. Ved at prøve dem, river han dem itu — og saadan gaar det med 3—4 Par. Saa bliver Chefen rasende og udbryder: Jeg vil have Erstatning! Har jeg maaske bedt Dem om at komme herind og trække mine Seler itu?

— Ja, De har — kom ud skal De se!

Manden viste nu Chefen et Skilt, som hang i Vinduet. Paa Skiltet stod: »Samsôn«, Verdens stærkeste Seler. Prøv og Døm!

Ingen Erstatning!

Væv.

Manden (læser): En fremragende Kunstner malede for en Tid siden nogle Spindelvæv saa naturligt, at Tjenestepigen fik et Nerveanfald, fordi hun overanstrengte sig for at faa det ned.

Fruen: Jeg tror ikke et Ord af det.

Manden: Men hvorfor ikke! Der findes mange store Kunstnere, der kunde male lige saa naturligt.

Fruen: Det er muligt. Men der findes ikke en Tjenestepige, der vil gøre sig saa megen Ulejlighed.

Saamænd.

Efter at Dommeren havde oplæst Straffen, bemærkede Forbryderen beskedent, at han nok var en Landstryger og Tyv, men »slige Folk« tilføjede han, maa jo ogsaa findes.

Hvad mener De med det?

Jo, sæt at vi strejkede og blev ærlige. Hvad skulde saa De Hr. Dommer, og alle de andre Lovens Haandhævere da leve af?

Spydigt.

Anna: Ak, Emil elsker mig vist ikke mere. I dette Brev sender han mig kun 100 Kys — det plejer ellers altid at være minst 1000!

Elise: Naar Du regner ham selv med, saa har Du tre Nuller.

Opdaget!

Manden: Det kan være, at det bliver umuligt for mig at komme hjem til Middag i Dag. Bliver jeg optaget, skal jeg sende Budet hjem med et Par Ord.

Fruen: — Behøves ikke — jeg har læst det paa Trækpapiret!

Tegning af Osvald Jensen.

Da Spiritussen blev genindført i Danmark.

Galt i Byen.

Det var et meget smukt Ur af Bronce og med to smukke Kupidoer paa Toppen, mange Blomster og andre forskellige Prydelser. Det stod under en Glaskuppel i Vinduet hos en bekendt Urmager paa Strøget — da den smukke Fru Mejer, som havde været gift i en Maaned, gik forbi med sin Mand. Hun standsede og udbrød beundrende:

— Ak, Georg, se et smukt Ur!

— Ja, det er virkeligt smukt! sagde Mejer.

— Det havde været rart, om jeg kunde købe det, men Du ved jo, at alle Pengene gaar til Forretningen. Hun sukkede, men talte ikke noget om, at hun meget ønskede at eje Uret, og de fortsatte Vejen til Mandens Forretning, hvor de tog Afsked med hinanden.

Trods sine økonomiske Vanskeligheder følte den unge Mand sig stærkt fristet til at købe Uret til sin Hustru.

Nu traf det sig saa heldigt, at der lige var kommet et Pengebrev til ham fra en Ungdomsven, som tilbagebetalte et Laan; disse Penge havde Mejer helt opgivet at faa at se mere, og han bestemte sig straks til at købe Uret for dem.

Indkøbet var hurtigt besørget og Uret blev indpakket.

— Hvortil maa jeg sende det? spurgte Urmageren.

— Nu skal De faa mit Visitkort med min Adresse, saa er der ikke noget at tage fejl af — sagde Mejer og tog et Kort ud af Tegnebogen.

— Men vær saa venlig at sende det straks, for jeg vilde gerne overraske min Hustru med det, inden hun kommer hjem.

— Det kan jeg ikke love. Drengen er ude og kommer først om en Timestid.

— Naa, saa kan jeg selv tage det med.

Han tog Uret, og ude paa Gaden fik han fat i et Bybud.

— Bring dette Ur til denne Adresse, sagde Mejer og gav Bybudet Pakken og Kortet, som han endnu holdt i Haanden. — Her er Penge til Dem.

Mejer gik fornøjet tilbage til sin Forretning. Budet kiggede paa Kortet og læste Adressen: Frk. Mary Due Dameskrædderinde. Kongensgade 40. — Naa, det maa jeg nok sige, tænkte han. At, *han* skulde være af den Slags! Sende Presenter til smaa Syjomfruer! Rystende paa Hovedet gik han efter Adressen.

Frk. Mary var en sød ung Dame paa tyve Aar; hun havde mange gode Kunder og en Kæreste, ved Navn August Tom, som — hvilken Ironi! — var ansat netop i den Forretning, hvor Uret var købt.

Hun sad og syede paa en Kjole, medens hendes Tanker svævede om den uimodstaaelige August, da Budet kom med Pakken og sagde, at det var fra en vældig smuk Herre. Han var lidt næsvis, Budet, tænkte hun, thi han saa saa nærgaaende paa hende. Da han var gaaet, blev hun saa optaget af den smukke Present, at hun aldeles glemte Budets Næsvished.

— Netop det Ur, som jeg talte med August om? Aa, den dejlige Dreng, nu har han købt det for at forære mig det!

Hun stillede Uret paa Bordet og skulde til at trække det op, da det ringede paa Døren.

En af Marys faste Kunder — Fru Mejer — traadte ind. Hun kom for at prøve den Kjole, Frk. Mary lige havde siddet og syet paa. Det første, hun lagde Mærke til, var Uret. Frk. Mary, som saa hendes Forbavselse spurgte straks, om ikke Fru Mejer syntes det var smukt?

— Jeg har lige faaet det, og den, der har givet mig det, er en dejlig Mand, og han elsker mig.

Fru Mejer stod som forstenet.

— Naa, han elsker Dem! fik hun endelig frem, og hendes Stemme lød saa haard og kold, at Frk. Mary forundret saa paa hende.

— Ja, vist gør han det! sagde hun, og jeg holder ogsaa meget af ham! . . . . Men, hvad er det, Fru Mejer! Er De syg?

— Nej, nej! sagde den ulykkelige Fru Mejer og skyndte sig bort fra Syjomfruen.

— Vil De være saa god at sende Kjolen hjem til mig, saadan som den er. Jeg behøver ikke Deres Hjælp mere!

Dermed vaklede hun ud af Stuen.

Lille Frk. Mary forundrede sig meget over Fru Mejers Opførsel, men hun fik ikke megen Tid til Forundring, inden hendes fortryllende August holdt sit Indtog. Han fik naturligvis ogsaa straks Øje paa det velbekendte Ur, som hans Forlovede saa ivrigt havde ønsket sig. Han stod der pludselig som en ligbleg, streng Dommer.

— Falske Kvinde! dundrede han. Er det paa den Maade, Du forraader min Kærlighed?

— August! sagde hun forfærdet, hvad mener Du?

— Det der Ur! sagde han med en dramatisk Armbevægelse.

— Hvad? stammede hun. Er det ikke *Dig* der har foræret mig det?

— Jeg skulde forære Dig et Ur til 350 Kr., udbrød han forbitret, jeg som har en Løn af 70 Kr. om Maaneden! Nej, Du kan ikke føre mig bag Lyset, jeg ved desuden, af hvem Du har faaet det. Mejer hedder han, og han købte det i Dag i vores Forretning. Du har taget imod denne Present af en gift Mand. Aa, Mary, jeg som elskede Dig saa højt. Men det bliver sidste Gang, Du hører fra mig. Min Kærlighed er død, Mary, og nu lever jeg kun for at faa Hævn!

Han tog sin Hat og ilte ud af Stuen. Mary sank ned paa Stolen næsten sindsyg af Sorg og Skræk.

Mejer var færdig i Forretningen og begav sig hjem til Middagen med den bedste Samvittighed og i Haab om at finde sin Kone henrykt af Glæde. Han blev derfor meget overrasket, da Pigen meddelte ham, at Fruen ikke var hjemme. Hun var kommet hjem i en heftig oprørt Tilstand, var gaaet ind i Sovekammeret og efter en halv Timestid forlod hun Huset igen.

Hvad var Meningen med dette? Han gik ind i Sovekammeret og fandt der et Brev med Hustruens Haandskrift:

»Farvel for evigt! Naar Du læser dette Brev, er jeg igen vendt hjem til mine Forældre. Dit usle Bedrageri er opdaget. Jeg ved alt. Først gik jeg til Syjomfruen og saa Uret hos hende, og derefter gik jeg til Urmageren og forvissede mig om, at *Du* havde købt det. Forsøg ikke at faa mig i Tale. Jeg har for stedse forladt Dig. —

Din krænkede Anna.«

Mejer var en meget rolig anlagt Mand, men nu maatte han le.

— Naa, det var jo en trist Historie, sagde han, og alt det indtræffer bare fordi, at min Hustru har lagt et af sine Syerskers Kort mellem mine Visitkort! Naa ja, jeg maa vel forsøge at forklare det hele!

I det samme kom Postbudet med et Brev. Han aabnede det og læste: — Hr. Georg Mejer! Jeg behøver kun at underrette Dem om, at Frøken Mary Due er eller rettere var min Forlovede, for at bevise min Ret til at sende Dem mine Sekundanter. Som Gentleman skal De ikke vægre Dem ved at give mig Oprejsning med Vaaben i Haand. Vil De være saa venlig at opgive mig Navnene paa to Herrer, som kan komme overens med mine Sekundanter, Herrerne John og James Clark. August Tom.

— Hvad skal dog Enden blive!? udbrød Mejer, halvkvalt af Latter.

— Nu kommer jeg! hørte han en Stemme sige. Foran ham stod Frk. Mary som en anden Nemesis i ædel Vrede og med det ulyksalige Ur under Armen.

— Hr. Mejer, sagde hun, jeg kommer for at sige Dem, at jeg for Fremtiden ikke vil vide noget af Deres Presenter! Havde jeg vidst, at det var Dem, der sendte mig dette Ur, havde jeg aldrig taget imod det. Det har berøvet mig min Kæreste, og nu kan De tage Deres nederdrægtige Present tilbage! Dermed kastede hun Uret fra sig, saa at Glaskuplen sprang i tusinde Stykker og Værket trillede hen ad Gulvet.

— Tossede Tøs! udbrød han vredt. Nu har De ødelagt et Ur til omtrent 400 Kr., blot fordi De ikke vilde høre paa min Forklaring.

— Jeg vil ikke have nogen Forklaring af Dem, raabte hun forbitret og forlod Lejligheden.

Da hun kom ud paa Trappen, mødte hun Fru Mejer og hendes Moder. Moderen havde overtalt Datteren til at høre Mandens Forklaring.

Da de to unge Kvinder fik Øje paa hinanden, hævedes to Parasoller. Lykkeligvis gik i samme Øjeblik to Døre op og to Mandfolkearme greb om Parasollerne — fra Gadedøren var smukke August kommen, og Mejer fra sin Entredør.

Fem Minutter senere var Mysteriet blevet opklaret — — og Resultatet forelaa: En angrende Hustru, et Par genforenede Elskende — og et ødelagt Ur!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen", Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, **Harald Hansen**, Telf. 10392.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Calcium Carbid.
H. Gabe, Monradsvej 13. København F.

Møbler
Seng & Udstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.
CHRISTOFFER LARSEN
75 Godthaabsvej 75.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

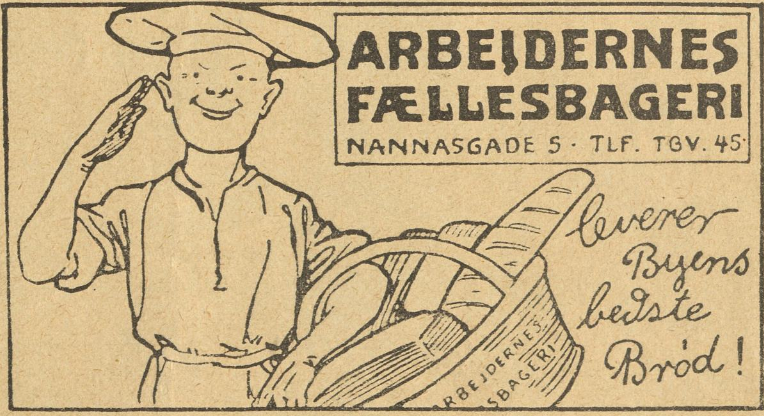

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Resultater!

Tegning af Anton Hansen

— Naa, Kamerat, hvordan gaar det?

— Efter en Uges Kamp, Dag og Nat, har vi nu erobret saa megen Jord, at vi kan begrave vore Døde.

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 13. Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 29. Marts. 1917.

Foraar.

Tegning af Osvald Jensen.

Herren vil gærne ha' fat paa
Damen med den nyeste Hat paa
Men den Slags Ting er der Skat paa,
Damen vil sikkert ha' »Glat« paa!

Grundlagt 1850 Grundlagt 1850

A/s De danske Vin- & Konservesfabrikker

I. D. BEAUVAIS
M. RASMUSSEN
KGL. HOFLEVERANDØR

KONSERVES · FAABORG FRUGTVINE & LIKØRER

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Calcium Carbid.
H. Gabe, Monradsvej 13. København F

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Eftarkrav. Ill. Katalog

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Køb RAVNEN

Tegning af Skuespiller Erik Lassen.

Københavns Komikere hylder Olaf.

Replikker.

Maskinskriverskerne:

Vi er her ved Skriveriet
og selv om vi ej kan li'et,
maa vi, for vi skal jo leve,
skrive alenvis af Breve
til de mange, som vil købe,
Fingrene maa hastig løbe
selv om de er nok saa fine,
skrive, skrive paa Maskine.

Telefonistinderne:

Vi maa passe Telefoner,
og dermed vi os forsoner,
vi i Dagens mange Timer
er parate, naar de kimer.
Der er uafbrudt Halloen
hvadbehager? er der no'en?
Klokken tier aldrig stille,
vi har meget at bestille.

Alle:

Men naar Dagen saa er fløjet
dominerer vi paa Strøget,
der er ingen smalle Steder,
her vi nyder Livets Glæder.
Herrer, som i Telefonen
før bestemte hele Tonen,
de er her kun Leddedukker,
som for vore Fødder sukker.

Aage Andersen.

Næb og Klør.

Hvis en Konge eller Kejser ikke er en af sit Lands ubestridt dygtigste og klogeste Mænd, er han — omsider — en Meningsløshed. Er han oven i Købet en Tyran eller en daarekisteagtig Person . . . . saa maa hver især afgøre med sin Forstand til hvilken Nytte vedkommende »beklæder Tronen«

Kast et Blik paa det russiske Dynasti Romanovs Historie fra Peter den Store til Nikolaus den 2den, og Du vil træffe en Samling af Banditter eller Galehuslemmer, der som Slagtere myrdede og piskede deres Omgivelser og Underordnede, deres nærmeste Slægt og deres fjerneste Undersaatter.

Læs dit eget Lands Historie og betragt dette Regiment af »Blodøkser«, af brovtende, nydelsessyge, uvidende og højhedsvanvittige Personer, som en stor Del af det angstfyldte og uvidende Folk raabte Hurra for, naar de viste sig i Karreterne.

Den franske Revolution kastede et skarpt Lys ind i denne Daarekiste, og den russiske af Dags Dato har tændt en Fakkel, som er rødere end Krigens.

Naturligvis vil Kammerjunkere, uvidende Damer og Hofleverandører og andre, der lever af eller aander for »Tronen« protestere . . . men Skrigene fra de russiske Kassematter, hvor det mægtige Lands bedste Sønner pintes for deres intelligente Angreb paa Czarismens Barbarisme, har sprængt de hundredaarige Fængselsmure, og de forpinte Skrig er nu blevet til et Frihedsraab, som vil trænge ind i Verdensfolkenes Hjærter og bidrage til Krigens — Tronens og Diplomatiets aartusindgamle frygtelige Legetøj — Afskaffelse . . . og maaske endda bringe lidt Klarhed ind i Kammerjunkere, uvidende Damer og Hofleverandørers Hjærner.

Undskyld Ulejligheden! *Dr. Tyf.*

Svin.

Læreren: Det er altsaa Evnen til at kunne tale, som adskiller Mennesket fra Dyret. Kunde f. Eks. et Svin sige: Jeg er et Svin, saa vilde det ikke være et Svin, men et Menneske.

„Hiv og Sving søger Arbejde".

Tegning af Emil Poulsen

I April paabegyndes »Hiv og Svings« Afløsere, og de er endnu morsommere!

Eksport.

Tegning af M. Kristensen.

Fejl Forbindelse — »Vester« klar!

Kort og godt —:

(Mel.: »Makketutvisen«)

Nu stiger den snart til det højeste
her i »Frejas Hallen«,
hver Dag faar vi en af de drøjeste
Love smidt i Skallen!
Her er snart li'saa slemt
som i »Makketutten«.
Hvem der dog havde gemt
sig i Munkekutten!

Vil Suppe Du koge — tæl Pengene,
skaf Dig saa et *Gas-Kort*,
og inden Du kryber i Sengene,
vis saa dit *Madras-Kort*.
Vil Du Dig spise mæt,
tyg et Dusin *Vy-Kort*,
vil Du ha' Kotelet.
op saa med dit *Ky'-Kort!*

Hvis Kaffen er tynd og din Kone streng,
skaf dig et *Likør-Kort*,
og skal Du ha' mulet din yngste Dreng,
husk saa paa dit *»Smør«-Kort*.
Kører Du gratis hjem,
maa Du ha' et *»Kridt«-Kort*.
Skal din Hund lidt »hem-hem«,
bør den ha' *»Visit-Kort«*.

Hvert Flygel det kræver et *Spille-Kort*,
li' saadan Klaveret.
Til »Sjusser« forlanges der *»Dille«-Kort*,
(jeg fik 10 leveret!)
Er Du træt, saa maa Du
ikke tabe Modet,
Staten er nemlig nu
tem'lig *Kort* for Ho'det!

Hvis hjemme der kommer lidt Ildebrand,
frem saa med dit *Vand-Kort*,
og vil Du forlade vort lille Land,
skaf Dig saa et *Land-Kort*.
Kommer Du godt paa Vej,
fri for al Slags ond Tort,
saa modtag da fra mig
mit *Gratulations-Kort!*

Peder Ravn.

DFB Ikke alene Afholdsfolk men **alle**, der ønsker ekstraktrigt og skattefrit Øl, forlanger DFB
De forenede Bryggeriers **Krone Lagerøl** og **Krone Pilsner**

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Denne Frihed havde han benyttet sig af ved Valget af en Hustru, da han havde giftet sig med en lille smuk bulgarsk Pige, Datter af en i England bosat Købmand. Den lille Frue talte flydende Engelsk, og klædte sig efter sidste Parisermode og vilde hvorsomhelst kunne antages for at være Englænderinde.

En Morgen, da Foraarssolen straalede over det Gyldne Horn sad Ronald Morton i sit Værelse med Døren laaset. Hans Hustru bankede paa Døren og fik til Svar, at han for Øjeblikket var optaget, men at han snart vilde komme. Den lille Frue meddelte, hvor hun var at træffe, og trippede bort, medens hendes Gemal med Opmærksomhed beskæftigede sig med de Papirer, som laa udbredte paa Bordet foran ham. Disse var for største Delen Kvitteringer for Værdipapirer, der var deponerede hos forskellige Bankierer. Indehaveren af disse Dokumenter sammenlignede dem med Notitserne i den lille Notitsbog, som han altid bar hos sig. Han skrev derpaa nogle Tal ved hver Notits, adderede med tilfreds Mine Beløbene sammen, ordnede endnu en Gang Papirerne og lagde dem saa i et Dokumentskrin, som han omhyggeligt laasede og satte ned i sin store Rejsekuffert, hvis Nøgle han stoppede i Lommen.

Derpaa forlod han Værelset for at opsøge sin Hustru. Den lille Frue vilde have Penge og stod netop i Begreb med at gøre nogle Indkøb. Den forelskede Ægtemand gav rigeligt, fulgte hende ned i Vestibulen og saa efter hende indtil hun var drejet om Hjørnet ved Grande de Pera.

Han tændte en Cigaret, stod nogle Øjeblikke ubeslutsom, medens han smilede ved sig selv, gik derpaa ned paa Gaden og drejede til Højre. Efter et Kvarters Gang befandt han sig lige udenfor Misséris Hotel.

I Porten stod en midaldrende Mand med krum Næse og Pinze-nez. Han betragtede skiftevis sine Støvler og Husene paa den anden Side af Gaden; men en opmærksom Iagttager vilde have lagt Mærke til, at han i Virkeligheden var helt optagen af sine egne Grublerier, og at hans Tanker var langt borte fra de Genstande, han betragtede.

Det gav et Sæt i Ronald Morton, da han opdagede den fremmede og han drejede sig paa Hælen og spaserede roligt tilbage ad sammme Vej, som han var kommet. Smilet laa stadigt om hans Læber, men hans Øjne havde et saa spændt Udtryk, som om den smilende Mand hele Tiden ventede at høre Skridt bag ved sig.

Han vendte straks tilbage til sit Værelse og begyndte hurtigt at pakke sine Ejendele ind. Da dette var gjort, saa han nøje efter, at intet var glemt. Derpaa laasede han Rejsekufferten og gik uden Hast ned ad Trappen til Rygeværelset. Her traf han to Herrer. De talte livligt sammen paa Fransk.

— Vergeuil er her, sagde den ene. Han bor paa Misséris Hotel — Jeg talte med ham for en halv Time siden. Han sagde naturligvis ikke noget, men det kan ikke være andet der har ført ham hertil.

— Nej det er højst troligt sagde den anden. Jeg hørte netop i Gaar, at nogle af Sedlerne var blevet vekslede i Hansards Bank.

— Disse Jærnbanetyverier begynder at indtræffe lidt for ofte, synes jeg, bemærkede den første. Mon det er den samme Bande, der stadig er paa Spil? — Det er sikkert svært at faa saa store Værdipapirer realiserede; men de siger, at de tog to Millioner Francs ved det sidste Kup. Det lader til at være et lønnende Arbejde.

— Men temmelig farligt, indskød Ronald Morton, som havde taget Plads ved Siden af dem.

De to Herrer lo.

— Javist, det har sikkert sine Farer!

En halv Time senere vendte den unge Frue tilbage fra sin Spaseretur. Manden tog imod hende med en alvorlig, bekymret Mine.

— Jeg fik et kedeligt Telegram fra Philippopolis for en Time siden, sagde han idet han ømt lagde sin Arm om hendes slanke Liv og drog hende ind til sig. Stakkels Rae er døende .... Jeg maa nødvendigvis rejse til ham. Du maa rejse alene til Athen med Ivan — jeg kommer efter saa hurtigt, jeg kan.

— Hvem er det, der er døende, min Elskede? spurgte den unge Frue.

— Stakkels Rae .... Dick Rae .... jeg har sikkert omtalt ham for Dig, kære Barn!

— Nej — det kan jeg ikke huske, sagde hun i en nedslaaet Tone.

— Ikke det! udbrød Manden forbavset. Det var da mærkeligt. Jo, stakkels Dick .... han rejste mod Nord for at købe Rosenolie .... han troede at kunne gøre Forrretninger netop lige nu ved Krigens Udbrud. Jeg raadede ham til at rejse, stakkels Fyr! .... Jeg maa rejse til ham, skønt det er meget usikkert om jeg træffer ham i levende Live. Du kan vel nok indse lille Ven ....? Du vilde da vel ikke have, at jeg skulde svigte en gammel Ven under saadanne Omstændigheder.

Hans Tone var øm og overtalende og hans Hustru slog Armene om hans Hals.

— Nej, nej, Elskede .... rejs blot.

— Jeg vidste nok, at Du vilde tale saaledes. Jeg har allerede pakket.

— Maa jeg se Telegrammet?

— Ja gerne .... han begyndte nu at søge i alle sine Lommer. Hvor i al Verden kan det være henne? — Aa, nu husker jeg det! — Jeg lagde det i Dokumentskrinet sammen med en hel Del andre Papirer. Og Dokumentskrinet er paa Bunden af min Rejsekuffert. Det er vel næppe Umagen værd at søge efter det.

Nej, det var det ikke, indrømmede den lille Frue. Ronald Morton begyndte nu at gøre Forberedelser til hendes Afrejse om Eftermiddagen. Han hjalp sin Hustru og hendes Kammerjomfru med Pakningen og var saa omsorgsfuld og fuld af Sorg over deres tvungne Skilsmisse, at den ædle Kvindes Hjærte mere og mere fyldtes af Deltagelse ved Tanken om den stakkels syge Ven, som saa længselsfuldt ventede ham, at hun var mere ivrig for at han skulde rejse end han selv.

Da alt var færdigt vendte den unge Ægtemand tilbage til sit Værelse, kastede sig i en Lænestol og sad der i nogle Minutter i dybe Tanker.

— Vergeuil .... mumlede han. Han saa mig engang paa Café des Variétés .... Men en Gang er ingen Gang og jeg har forandret mig betydeligt siden da. Det er to Aar siden ... forandret mig meget. Han rejste sig og betragtede nøje sit

Billede i Spejlet. Jeg tror at jeg kan være rolig .... Vergeiul er en dygtig Mand .... men jeg tror, at Du selv er ligesaa dygtig, min Ven....

Skibet til Athen gik Kl. 4 om Eftermiddagen. Den unge Frue, hendes Broder og Kammerjomfruen var om Bord i god Tid og den ømme Ægtemand drog Omsorg for, at hun fik den bekvemmeste Kahyt og forsynede Kahytsjomfruen med rigelige Drikkepenge, for at hun skulde hjælpe hende under Rejsen. Klokken ringede — Kys og Afskedshilsner — den lille Frue græd og den unge Ægtemand var øm lige til det sidste.

— Stakkels Lille! ... mumlede han for sig selv, da han vendte tilbage til Pera. Hvem ved naar vi træffes igen?

Dick Raes sørgelige Skæbne syntes i det hele taget at bekymre Ronald meget lidt. Han spiste en god Middag paa Café St. Petersburg og tilbragte senere Aftenen i Stilhed ved en Kop Kaffe paa det græske Friluftsteater, som sjældent besøges af Fremmede. Hjemkommet til Hotellet forlangte han sin Regning for at kunne begive sig med Morgentoget Kl. 7 næste Dag.

Han stod netop i Vestibulen, hvor han lige havde modtaget en kvitteret Regning, da han hørte nogen nævne ham ved Navn.

— Monsieur Morton!

Stemmen lød fra den anden Side af Vestibulen, og da han hurtigt vente sig om saa han, at det var en af Hotellets Tjenere, der havde tiltalt en ham fremmed Person. Den tiltalte vente sig idetsamme og Tjeneren bukkede undskyldende.

— Jeg beder Herren undskylde ... det var en Fejltagelse.

Den fremmede var ung og saa ud til at være Englænder. Af en statelig engelsk Type .... høj og slank, med kortklippet lyst Haar, et ungdommeligt, næsten barnligt Ansigt og et Par smukke, ærlige, graa Øjne.

Tjeneren vendte sig nu til Morton.

— Jeg troede, at det var Dem, forklarede han. Herrerne ligner hinanden meget!

Den unge Englænder smilede og Morton besvarede Smilet. Da han havde givet Tjeneren de nødvendige Oplysninger angaaende Rejsegodset, gik han til den Fremmede og tiltalte ham.

— Tjeneren antog Dem for mig, sagde han, og det forbavser sandelig ikke. Da jeg hørte mit Navn nævne og vendte mig og saa Dem fra Ryggen, havde jeg en Fornemmelse af, at det maatte være mig selv. Man er ganske vist ikke vant til at se sin egen Ryg, men som de hørte, havde Tjeneren samme Indtryk.

Den unge Fremmede lo, og der udspandt sig en Samtale mellem dem. De var unge, og Bekendtskabet var snart gjort.

Den ene pæsenterede sig som Ronald Morton, Godsejer fra Kekewich i Cheshire, og den anden som Harry Wynne, lige ankommet til Konstantinopel for at gøre Tjeneste i den tyrkiske Armé som Frivillig. Harry Wynne kendte lidt til Grevskabet Cheshire, og havde mærkeligt nok aldrig hørt tale om Kekewich .... men Stedet laa, som Hr. Morton bemærkede, ni Mil fra den nærmeste Jærnbane, og det forklarede Sagen.

De røg en Cigar i hinandens Selskab, inden de gik til Sengs, og unge Wynne udtrykte sin oprigtige Beklagelse, da han erfarede, at hans elskværdige Landsmand allerede skulde rejse mod Nord næste Morgen.

De skiltes ved Midnatstid og idetmindste en af dem laa længe vaagen, lyttende til de herreløse Hundes vilde Tuden og de skarpe Slag af Vægterens Stav mod Brostenene.

Klokken seks var Ronald Morton allerede paaklædt. Han passerede det Gyldne Horn lige i det Øjeblik, da Solopgangen forvandlede det grumsede Vand til flydende Guld. Men Ronald Morton havde ikke Øje derfor. Ved hvert af den brune, barbenede Rorkarls Aaretag tænkte han kun:

— Saa meget længere fra Vergeuil .... saa meget nærmere Frelsen.

Han naaede Jærnbanestationen i god Tid. Det første, som hans Blik traf paa Perronen, var Monsieur Vergeuil i egen Person. Men Morton gik lige forbi ham og hen til Billethullet, Monseiur Vergeuil befandt sig lige bagved ham — tilfældigt, haabede han. Han forlangte en Billet paa flydende Græsk, med den ejendommelige Udtale, som karakteriserer den atheniensiske Dialekt — fik det forlangte, gjorde et Par Spørgsmaal og bortfjærnede sig derpaa langsomt for at se til sin Bagage og tage Plads i den Kupé, han havde valgt sig.

Afgangssignalet lød — Toget satte sig i Bevægelse. Inden kort Tid rullede det forbi de Syv Taarne — og nu først aandede han frit.

IX
I KONSTANTINOPEL

Hr. Wynne havde begivet sig til Konstantinopel i Krigsbegejstringens første Stadium. Hans Skib havde lagt til ved Neapel, hvor nogle engelske Officerer var kommen om Bord. Disse begav sig til Konstantinopel for ligesom Harry at melde sig som Frivillige.

Harry omfattede Tyrkernes Sag med Begejstring. Og desuden brændte hans Sjæl af Længsel efter at udføre Heltebedrifter for at rense sit Rygte. Men han maatte smage de svegne Forhaabningers bitre Kalk.

Da han havde været to Dage i Konstantinopel, blev han ført til et Hus i en Baggyde i Pera, hvor man lod ham sværge en Troskabsed som Officer ved den polske Legion. Derpaa sendte man ham til en Skrædder for at bestille en Uniform — paa egen Bekostning. Da han havde faaet Uniformen, iførte han sig den og gik et Par Timer omkring i al sin Pragt, indtil han opdagede, at man morede sig over ham, hvorfor han atter iførte sig sine almindelige Klæder. Han købte sig en Hest en Saddel og en Revolver og gik nu hver Dag og ventede paa Ordre til at bryde op.

Krigen havde fordyret alle Livsfornødenheder og hans Længsel efter at begive sig til Krigsskuepladsen forøgedes yderligere ved Synet af en Pung, som Dag for Dag blev magrere og magrere.

Harry havde flere Gange haft det smaat med Penge, baade som Skoledreng og Student; men aldrig før havde Muligheden for at komme til at undvære Middagsmaden for Alvor stirret ham ind i Ansigtet. Nu kom den Dag for Dag nærmere. Han solgte sit Ur og sin Signetring og flyttede til et billigere Hotel. Han havde kun taget en lille Kuffert med og hans Linned begyndte at blive meget medtaget. Han lagde med Forfærdelse Mærke til, at hans Støvler var udtraadte. Han solgte Hesten, Sadlen og Revolveren — men alligevel stod han en Dag med den sidste Mønt i Lommen.

I det billige Værtshus, hvortil han var flyttet, boede ogsaa en tjerkessisk Officer ved Navn Ahmed Hamil — en jovial, sortskægget Mand, som havde tilbragt et Par Aar ved Skibsværftet i Woolwisch. Han talte imidlertid flydende Engelsk, var i enhver Henseende en prægtig Mand, og lige saa fattig paa Penge som Harry. De blev snart fortrolige Venner og meddelte hinanden deres Forhaabninger og Modgang.

— .... Jeg er her for at prøve paa at faa lidt af min Løn, som Regeringen skylder mig for to Aars Tjeneste, sagde Hamil Bey. Det vil sandsynligvis aldrig lykkes mig, thi Tyrkerne er Mestre i Kunsten ikke at betale. Jeg vilde ønske, at vi kunde lære den .... i saa Fald kunde vi komme til at spise til Middag.

Harry trak sin sidste Mønt frem og betragtede den tankefuldt.

— For den kan vi nok faa en Middag til os begge.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

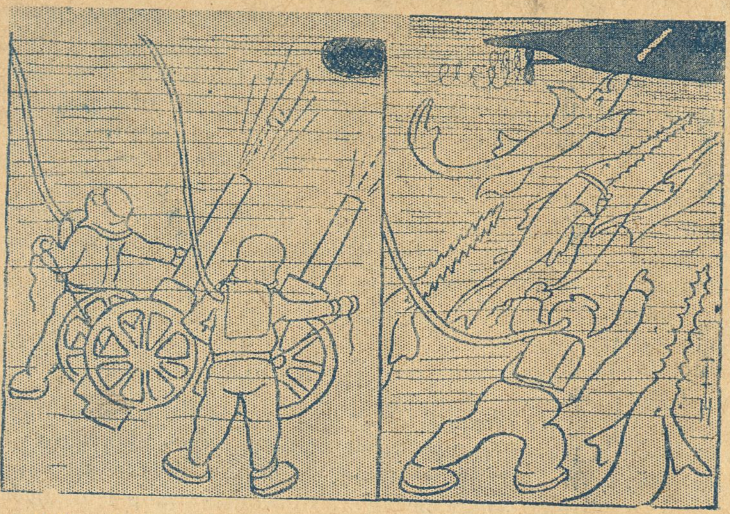

Edison har opfundet 1) en Dykkerkanon, som affyres fra Havbunden mod U-Baadene, og 2) en Hær af dresserede Sværdfisk, som kan angribe de tyske U-Baade!

(»Simplicissimus«)

— Er De begyndt at blæse Valdhorn igen, Hr. Bogholder?

— Ja, jeg skal sige Dem, jeg har en Frø, der er bleven saa melankolsk, og saa vil jeg kvikke den op!

(»Fliegende Blätter.«)

— Nu skal Fru Erikson, som er saa syg, være forsonlig og ikke tro det slemme Vrøvl om Fru Anderson.

— Jo, det tror jeg vist, det. Hvad er det, De siger om hende?

(»Strix«)

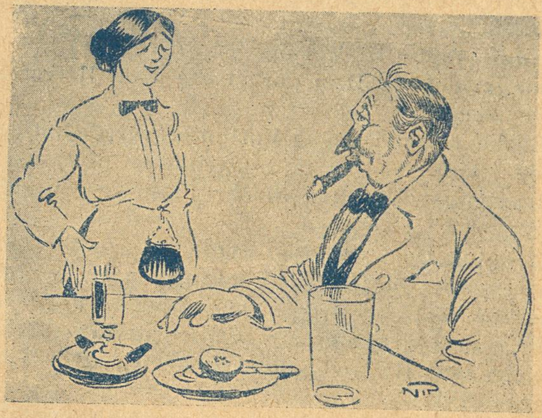

— Ja å så törstig, så ja tror ja måste äta ett äpple till.

(For at faa Spiritus i Sverige, maa man forlange en Gang Frugt.)

(»Söndags-Nisse«)

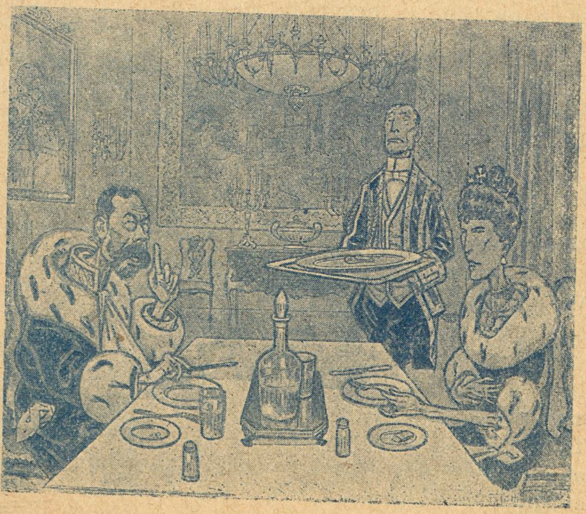

Smalkost i England.

— Hører Du ikke Kanontorden?

— Nej, Georg, det er min Mave, der knurrer!

(»Lustige Blätter.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Vi tre gamle Brøleaber meddeler herved, at et morsomt »Paaskenumer« med mange Nyheder er under Opsejling! I Numeret vil De bl. a. finde en »Digterkonkurrence«, hvor De kan tjene 10 Kr. ved at digte et Par Linjer! Mange Overraskelser ligger paa Lur i April og venter paa Dem! Abonner paa Danmarks morsomste og originaleste Vittighedsblad, »Ravnen«!!

— Du, jeg har et Termometer hjemme, det er vældig godt — det viser sel' Sjus-Graderne!

— Det er da umuligt — Sjus —?

— Nej, jeg sagde: *Celcius*-Graderne!

Revolutionen.

Mørke og Gru i det vældige Rige —
Lyset vil fremad, maa stedse dog vige,
Dumhed og Raaddenskab kuer det ned —
Pinsler og Rædsler, som ingen kan sige,
blødende Ofre, hvis Tal ingen véd!

Da flænger et Lyn den blygraa Himmel,
og undrende ser Millionernes Vrimmel
Skæret af Friheden s herlige Dag —
Kronen, der hviled paa Mug og paa Skimmel,
vakler og styrter og knuses med Brag!

Lyttende staar vi, mens Hjærterne banker —
Er der Misundelse i vore Tanker?
Farves vor Pande af Længselens Brand?
Vi hilser det Folk, der brød sine Skranker,
det nye, det frie, det vaagnende Land!

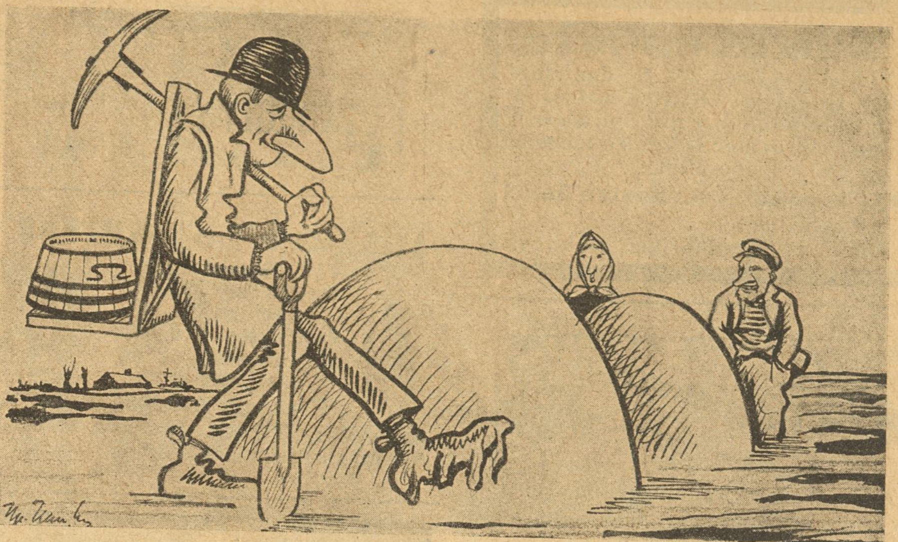

Kontorchef Børresen begiver sig ud paa Ekspropriering af Kartofler.

Forfløjen.

En tysk Flyverløjtnant blev forlovet, og hans Forlovede hævede ham til Skyerne.

— Desværre er Forlovelsen nu bleven hævet.

Hvis nu man kommer ind paa en Restauration og forlanger Smørrebrød og opdager, at man har glemt sit Brødkort, saa bliver man da flov.

— Ja. Brødflov.

— Hvordan gaar det nu med at faa sig en Snaps paa Restaurationerne?

— Det gaar sgu let nok. Det vil sige, Prisen bliver *maximal*, men Snapsen selv, den bliver sikkert *minimal*.

„Grandberg“.

En gnaven Teaterkritiker overværede Fru Karen Sandbergs Debut paa Dagmarteatret i »Pygmalion« og udbrød da Tæppet faldt for sidste Akt:

— Den gaar ikke Sandberg!

Fru *Oda Nielsen* er igen begyndt at spille Komedie og gør stor Lykke som en Moder paa Kasino.

— Ja, hun er sikkert den *Bedstemoder*, vi har.

Smag og Behag.

Fruen: (til Koksopbæreren) Vil De have en lille *Hjerte*styrkning?

Koksopbæreren: Næ-h Tak! heller' en *Mave*-Bitter!

Ærlighed.

Hvor kan man sige, (hvad jeg hørte Folk,
hvis Mening man bør ellers respektere)
for Alvor hævde, at man ikke mere
kan finde Dyd og Ærlighed i Landet?
— Ja, undskyld mig, men det var dog forbandet!
Jeg selv har nemlig til for nylig kendt
en Mand, som ærlig var saa fast og fuldt,
at ingen Frister, ingen Drøm om Guld
fra Ærlighedens Veje fik ham vendt!
— Jeg har ham kendt, thi ak, han er ej mere,
man fandt ham just i Morges død af Sult!

Oberst N. P. Jensen er kommen paa Finansloven og skal nu have 800 Kr. om Aaret.

Kun et eneste
Middel behøver De til den daglige Hudpleje — Spiræa Sæben er sig selv nok! — Prøv Spiræa een Gang, og den er Deres Toiletsæbe for altid!
Et Forsøg vil overbevise Dem!
Enefabrikanter:
Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Gæsten: Dugen er snavset.
Tjeneren: All right, saa vender vi den to Gange.

SE DET ER VAAR!

Se det er Vaar, hør Fuglenes Sang —
Smykket i grønt staar Skov og Vang.
Al Naturen staar festligt smykket,
i en dejlig Sommerpragt.

Skøn er Du Kvinde, og Du er min —
Frisk, som et Foraar, skøn og fin.
Ømt jeg trykker Dig til mit Hjerte
og drømmer mig lykkelig.

Oh du er skøn, du danske Vaar,
skøn naar du rigtig smykket staar.
Skal jeg dig se i mine sidste Dage
og dø med en dejlig Vaar.
Aage Nielsen.

Aage Nielsen. Vi er stumme, vistnok af Betagelse.

AGGERBECKS ÆGTE FINE ·IRIS·
forfiner·forskönner·bevarer Huden
Alles Yndlingssæbe

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

THEILGAARD PNEUMATIC
„PILE-MØNSTRET".

Köb Alfa Margarine

Forlovelses ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Winther. Tak for den lille Historie, men den var desværre fremme forrige Gang, det gik Højre galt!

Richard Petersen. Vi skal prøve »at gøre Dem Livet i Skyttegraven lysere«, men Tegningen er lidt tynd i Stregen.

R. V. Larsen, Hillerød. Deres Tegning skal blive benyttet.

— Din Kammerpige er udmærket i enhver Henseende —.
— Ja saamænd, under en Krig vilde hun være en særdeles fortrinlig Lyttepost.
Joachim Hansen.

F. F.

Faa Folk fatter forhaabentlig følgende forfærdelig fjollede fænomenale Fortælling! Fortalt for forældreløse Forbrydere.

Folketingsmand, Fotograf Frans Fischers Fætter: Fabriksarbejder Ferdinand Felix Frederiksen fra Fjællebro (fem Fjerdingvej fra Faaborg) født Fastelavnsmandag 15. Febr., Forhaabningsholmsalle 14 F. Forhuset, Frederiksberg, forhen Forvalter for Fiskeforretningen »Flynderen« Filosofgangen 25 Fredricia, (forresten fremdeles falleret Farmaceut) Formand for Fyns Fodsport-Forenings Fælles-Forbund; fik først forrige Foraar fire (forøvrigt færdigt forede) fikse Fløjls-Frakker, fordi Frøken Fannys Faders Farbrors Faster (forbandede familiære Forhold, fy for Fanden) Fru Frida Frederiksen f. Frydendal, fhv. Forretnings-Frøken fra Flemløse (flot Fruentimmer, fanatisk fortepianospillende Fagotistinde) forleden Fredag Form. før Fruen forlod Fortovet foran Fyrværkeri-Fabriken Fabersgade, forbavset fandt firefyrretyve forholdsvis fine, fuldstændig forgyldte Forlovelsesringe (fransk Fabrikat).

Fortsættelse følger.
F. F. (118 Ord).

S. M. Poulsen. Ved Lejlighed!

Edvig Petersen. Do.

PAA BARBERSTUEN.

Skuespilleren til sin gode Ven, Skibsrederen (nybagt, lidt Gullasch):
Du, en Barber og en Reder ligner i Grunden hinanden i flere Retninger.
Rederen: Hvorledes det?
Skuespilleren: Jo, hvad Rederi angaar, saa reder ogsaa Barbereren, og hvad Klipning angaar, saa klipper ogsaa Rederen.

Klaveret mærker Hensigten og bliver forstemt! Tegning af Storm-Nielsen.

Bevis.

En Dreng kommer ind i en Cigarforretning og vil købe en »Motorcigaret«.

Ekspeditricen: Nej, Du er ikke femten Aar endnu, saa Du kan ingen Cigaretter faa.

Drengen: Jo, jeg er femten Aar.

Ekspeditricen: Men Du har jo korte Bukser.

Drengen: Jamen, det har De jo osse!

Krigshumør.

Et Badested i Belgien er stadig udsat for Beskydning saavel fra fransk som fra engelsk Side. I Restaurationen er der i den Anledning opslaaet en Plakat med følgende Paaskrift: Paa Grund af Skudfaren anmodes Gæsterne om at betale ved Modtagelsen.

Forberedt.

Man lagde Mærke til, at Pat kunde bruge sin venstre Haand lige saa godt som den højre.

— Ja, sagde Pat, da jeg var lille, sagde min Far altid Lær at skære Neglene med venstre Haand, Pat; der kan komme den Dag, da Du ingen højre Haand har til det Brug.

Lige op.

Ingeniøren sad og ventede paa Montøren. Endelig kom han, og Ingeniøren siger: Hvor Pokker har De været henne?

Montøren: Jeg har været henne og ladet mig klippe.

Ingeniøren: Og det tillader De Dem at gøre i Firmaets Tid?

Montøren: Ja — vokser maaske ikke Haaret i den Tid?

Grunden.

A.: Hvor kan det være, at Andersen saa pludselig er bleven Afholdsmand.

B.: Det kom sig af, at han forleden Aften, da han havde en mægtig Kongehat paa, saa sin Svigermoder *to* Gange — og *det* kunde han ikke holde til!

Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Marie Lassen.

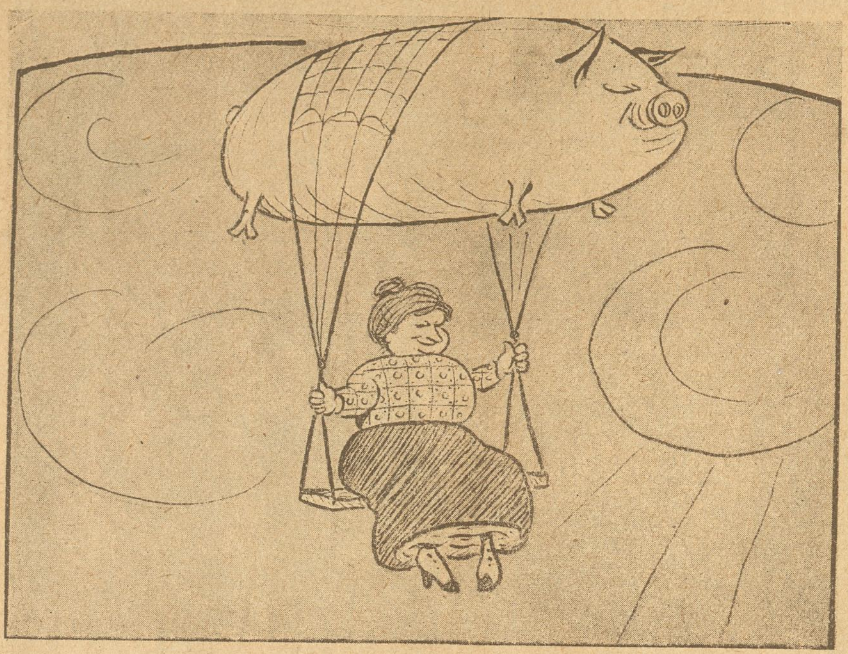

Tegning af H. Jensenius.

Hold den nu svævende, pas paa Ballancen,
Stillingen er nemlig ikke saa go'.
Ikke en Sjæl synes om Alliancen —
sæt at den revner, den opblæste So!

Skolevid.

Læreren skriver paa Tavlen: »Hesten og Koen er Husdyr« og spørger Klassen, om der er nogen Fejl i denne Sætning. Efter lang Eftertanke tror en lille Pige at have opdaget Fejlen. Hun rejser sig og siger: Det skal hedde Koen og Hesten er Husdyr, for man skal altid sætte Damerne først.

•

— Hør nu, Børn, siger Læreren til de smaa Drenge, som for første Gang skal skrive dansk Stil efter selvvalgt Opgave, skriv nu ikke hen i Vejr og Vind, men fortæl, hvad der er inde i Jer selv.

Lille Ole skrev: I mig selv har jeg Mave, Lunger og Hjerte, to Æbler, tre Kager og Middagsmad!

Misfornøjet.

Paa Vesterbro foreviste en Forretningsmand »Verdens to mindste Dværge«. To hjemvendte Dansk-Amerikanere besluttede sig til at gaa ind og se paa Sagerne, men de fandt ikke Forestillingen morsom, for pludselig rejste den ene sig og udbrød:

— Er det Skidt noget at se paa? I Amerika er Dværgene fan'eme majet større!

Galt i Byen.

To Studenter havde været ude at more sig og sjanglede saa smaat hjemefter. Paa Østerbrogade mødte de en pæn ældre Mand, som aabenbart ogsaa var i god »Nattestemning«, men som afgjort saa lidt træt ud. Studenterne gav sig i Snak med den pæne Mand, som gjorde et tillidsvækkende Indtryk. Det endte med at Studenterne tilbød at lose Manden hjem.

— Hvor boer De, Jacobsen, spurgte den ene Student.

— Danmarksgade 37.

Efter mange Besværligheder naaede man endelig Danmarksgade.

— Saa, nu er Du hjemme, Jacobsen.

— Nej, det er jeg ikke.

— Jovist — her er Porten.

— Næ, jeg boer ikke her.

— Jamen, Du sa' jo Danmarksgade 37.

— Ja. Men i Aalborg.

Et sælsomt Frieri.

En smuk August-Eftermiddag vendte jeg i Miss Bristons Selskab tilbage fra en landlig Spadseretur. Vi havde strejfet vidt omkring i Mark og Skov, dvælet ved enhver malerisk Udsigt og glædet os over Naturens Farvespil. Tilsidst ytrede Miss Briston imidlertid Frygt for, at vi skulde forsinke os og ikke komme tidsnok til Aftensbordet til Hampton, den Landsby, i hvilken vi boede.

Ad Landevejen havde vi endnu omtrent halvanden Mil at gaa; men vi kunde ogsaa slaa ind paa en kortere Vej. Faa Skridt foran os førte nemlig Jernbanen tværs over Landevejen ind i en lang, dyb Hulvej. Vi sparede i det mindste en Mil, hvis vi gik langs med Jernbaneskinnerne; jeg foreslog derfor min Ledsagerinde at vælge denne Retning. Hun var enig med mig deri, men udtalte dog sin Frygt for mulige Farer. — 5-Toget er kørt igennem for en Time siden sagde jeg, og det næste kommer først Klokken syv. Vi kan altsaa rolig gaa paa Skinnerne.

— Godt, svarede Miss Briston, vi undgaar saaledes den unyttige Omvej, Landevejen med sit store Sving gør.

Hulvejen var omtrent en Fjerdingvej lang, og Skinnevejen havde kun et Spor. Fordybede i vor Samtale, som især for mig var højst tiltrækkende, havde vi omtrent tilbagelagt det halve af Strækningen, da vi pludselig hørte et Lokomotivs Fløjten i en, som det syntes, ikke meget lang Afstand. Ved denne frygtelige Lyd stod vi som rodfæstede og saa paa hinanden. Miss Briston var bleven bleg.

— Vi maa løbe, saa hurtig vi kan! udbrød hun.

— Holdt! sagde jeg og greb hende ved Armen; fra hvilken Side kommer Toget?

— Jeg ved ikke, blot afsted, hurtigt afsted herfra.

Jeg holdt hende imidlertid tilbage og tænkte mig om. Vi turde ikke slaa ind paa den gale Retning, det vilde have været skrækkeligt; men jeg var ude af Stand til at skelne, fra hvilken Side Lyden kom. Jeg saa mig omkring. Paa begge Sider var der en høj, stejl Skraaning af smuldret Jord, som ikke var til at klatre op ad — en Mand vilde nok have kunnet læne sig med Ryggen derimod, indtil Toget var bruset forbi, men Miss Bristons flagrende Klædnings-

(Fortsættes Side 206.)

Hvor Skabet skal staa.

Tegning af Alfred Proessdorf

Hvis Poul skulde fri — — jeg tror, jeg slaar til!
Og dog! Jeg har hørt: at han vil, hvad han vil —
og: hvor Skabet skal staa — og: at Far selv er hjemme!

Naa ja, det med *Skabet*, det lader jeg gaa —
men se, hvor de *andre* Møbler skal staa,
min sødeste Ven, det skal *jeg* nok bestemme!!

stykker vilde let blive grebne, og hvilken Dødsangst vilde ikke den kære Pige komme til at udstaa! Vi var ganske vist unge og behændige, men selv om vi valgte den rigtige Retning, kom vi næppe i rette Tid ud af Hulvejen — at løbe omkap med et Extratog en halv Fjerdingvej hører til de umulige Ting.

Hvor hurtig disse Tanker end for mig igennem Hovedet, røvede de mig dog noget af den knappe Tid, der var til at fatte en Beslutning. Min næste Tanke var: Toget maa bringes til at standse! Muligt, at Lokomotivføreren vilde se os paa Banen, før der skete en Ulykke, men stole derpaa kunde man ikke. Jeg maatte selv handle! Det Silkelommetørklæde, jeg bar hos mig, havde heldigvis en bred, rød Rand; jeg fastgjorde det skyndsomst til Enden af den lange Stok jeg havde skaaret til Dora, og stak denne i horisontal Retning ind i Jorden, saa højt jeg kunde naa op ad Skraaningen. Saaledes flagrede Nødsignalet for Vinden, paa lang Afstand synligt fra det sig nærmende Lokomotiv. Ad den Side til, hvorfra vi kom, kunde jeg overse en lang Strækning af Skinnevejen. Intet Tog var at se, det maatte altsaa komme fra den modsatte Retning, hvor en Bøjning af Banen, ligefør den udmundede i Hulvejen, stoppede Udsigten.

Dora gebærdede sig som vanvittig af Angst. Skal jeg staa her og vente, til det kommer? raabte hun. Jeg ved, at det ikke vil standse!

Allerede troede jeg at høre Toget nærme sig. Da kommer der en Straale af Haab til mig. Jeg mindedes pludselig, at en smal Bæk flød under Sporet tværs over Banen gennem en Spalte i det ved Banebygningen gennemskaarne Bjerg. Naaede vi først til dette Sted, frembød der sig maaske en Udvej for os enten til Højre eller til Venstre, Vi maatte løbe den sig nærmende Fare et godt Stykke i Møde, men jeg besluttede at vove det. Dora vilde ellers blive afsindig af Angst og Ophidselse.

Haand i Haand ilede vi nu afsted, saa hurtig vore Fødder kunde bære os, og netop som vi naaede Stedet, hørte vi Lokomotivets skringrende Piben, idet det bøjede ind i Hulvejen. Et hurtigt Blik til begge Sider belærte mig om, at en Undslippen ad den skrækkelige Slugt var umulig: Vandvejen spærredes af et højt Pilehegn, som skulde holde Kreaturerne bort fra Skinnerne. Men foran os var der en aaben Grav, fire Fod bred og omtrent lige saa dyb: det Leje, hvori den lille Bæk flød bort under Banen.

— Hurtig derned! raabte jeg til Dora, og med Lynets Hast sprang vi ned. Heldigvis havde Sommervarmen udtørret Bækken, men om der ogsaa havde været Vand i Graven, vilde vi ikke have brudt os derom. Vi satte os paa Hug, og Dora bedækkede sit Ansigt med begge Hænder.

Nu brusede Toget frem, Jorden rystede, og et Øjeblik tordnede det store Lokomotiv med en raslende Larm hen over os — derpaa fulgte Personvognene, som rullede afsted med en Sukken og en Stønnen, saa Jorden bævede. Jeg troede, at de paa faa Øjeblikke vilde være rullede forbi og forsvundne — men i Stedet derfor sagtnedes Hastigheden, Hjulene drejede sig langsommere, og snart efter holdt Toget. En Vogn stod lige over vore Hoveder, vi saa ind i Hjulene, Stavene og Stængerne, naar vi løftede Blikket; hele Jerntøjet syntes saa svært og saa massivt, som om de maatte knække de Sveller, der bar Skinnerne over vor Grav.

— De har set mit Flag, tænkte jeg ved mig selv, og standset Toget. De fordømte moderne Vakuumsbremser! De gamle Bremser vilde ikke saa hurtigt have bragt Toget til at stoppe, Vognene vilde allesammen være kørte hen over os, og vi vilde have været forløste!

— Aa, hvad skal der blive af os? hviskede Dora, opfyldt af Angst. Ud kan vi ikke komme!

— Nej, svarede jeg lige saa sagte; vi maatte jo klatre op mellem Hjulene, og Toget kan hvert Øjeblik sætte sig i Bevægelse. Naar de ser, at der ingen Hindring er, vil de snart køre videre.

— De skulde skynde sig, mente Dora, som paany fattede Mod; jeg haaber bare, at ingen skal komme og opdage os hernede.

Jeg stemmede i af mit ganske Hjerte.

Nu hørte vi to Mandsstemmer ovenover os. De Talende maatte vistnok staa ude paa Vognens Gangbrædt; de befandt sig aabenbart i vor nærmeste Nærhed.

— Hvorfor holder Toget her i Hulvejen? spurgte den ene.

— Det maa Vorherre vide, svarede den anden. Et Tog, der er forsinket, holder som bekendt hvert Øjeblik.

Dora stødte let til mig. Det er Mr. Meltons Stemme, hviskede hun.

— Jeg har ogsaa genkendt den, svarede jeg.

— Blot vi nu ikke kommer for sent til at opnaa Forbindelse, vedblev den først Talende oven over os; i saa Fald maa vi blive liggende Natten over i Gainesville.

— Mig er det ligegyldigt, hørte vi Mr. Melton sige, jeg bliver i ethvert Tilfælde i Gainesville idag. Endnu iaften aflægger jeg et Besøg i Hampton hos en smuk ung Dame, som jeg kender.

— Hos Miss Briston, om hvem De allerede har fortalt mig?

— Javel, svarede Melton.

— Maaske et vigtigt Anliggende?

— Kan være! svarede Melton og lo. Naar vi ses igen, skal De høre mere derom.

Denne Samtale foruroligede mig mere, end der lader sig sige. Jeg glemte endog, at et Jernbanetog stod lige over mit Hoved.

Tom Melton var ofte kommen ud fra Byen for at besøge Dora; jeg frygtede ingen Medbejler i hele Verden med Undtagelse af ham, og han vilde tilbringe denne Aften sammen med hende! — Jeg er altid hurtig til at fatte Beslutninger, og her gjaldt det ikke at spilde nogen Tid, hvis Dora skulde erfare, hvad jeg allerede forlængst gerne vilde have sagt hende. Kom jeg ikke nu frem med Sandheden, vilde det maaske for stedse blive for sent. En Bæks Leje under Jernbanen er ganske vist et mærkeligt Sted for en Kærlighedserklæring, men jeg tænkte mere paa Tiden end paa Stedet.

— Dora, hviskede jeg, før Manden deroppe aflægger Dig sit Besøg, maa jeg sige Dig, at jeg elsker Dig!

Hvor længe det endnu varede, før Toget kørte videre, ved jeg ikke; for min Skyld havde det gerne kunnet holde der timevis.

Dora trykkede sig tæt op til mig. Hvor jeg er glad ved, at jeg ved det! var hele hendes Svar.

Da Mr. Melton hin Aften indfandt sig i Bristons Villa, fandt han mig hos Miss Dora i Modtagelsesværelset. Hans sædvanlige Skarpsindighed sagde ham snart, at jeg var til Sinds at blive længere end han og ogsaa havde Ret dertil. Vor Samtale var noget tvungen, og han tog temmelig tidlig Afsked. Først fortalte han os dog, hvilken Streg der var spillet Lokomotivføreren for hans Tog, som i Forvejen havde været forsinket, af et dumt Menneske, der havde bundet et rødt Tørklæde til en Stang og stukket den ind i Jernbanedæmningen.

— Uden dette unyttige Ophold, sagde han, vilde jeg være kommen tidsnok til at gaa en lille Aftentur med Dem, Miss Dora.

De moderne Vakuumsbremser leve! Havde Toget haft en Bremse af gammel Konstruktion, vilde Dora maaske aldrig være bleven min. Ganske sikkert er dette rigtignok ikke, men jeg vilde dog have været bange for at lade den veltalende unge Mand spadsere hin Tur med Dora, før hun vidste noget om min Kærlighed!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, Harald Hansen, Telf. 10392.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Blikklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8.
Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

—Danmarks fineste Taffelvand—
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1Kl. Forretning. Telf. 390. Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af P. V. Hansen

Mange smitsomme Sygdomme kommer fra Rusland — —

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald“ . . . . pr. Pk. 0,12
„Two Brothers“ . . . . — 0,15
„Tyrkisk Blanding F“ . . . . — 0,25
„Sunday Mixture“ . . . . pr. Ds. 0,35
samt **„Gallahers“** Tobakker etc.

16 Sider

PAASKE-NUMER

12 Øre

RAVNEN

Nr. 14. Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 5 April 1917.

Tegning P. V. Hansen.

Klokkeren: Undskyld, d'Herr. — jeg kunde vel ikke komme til at ringe *den stille Uge* ind?

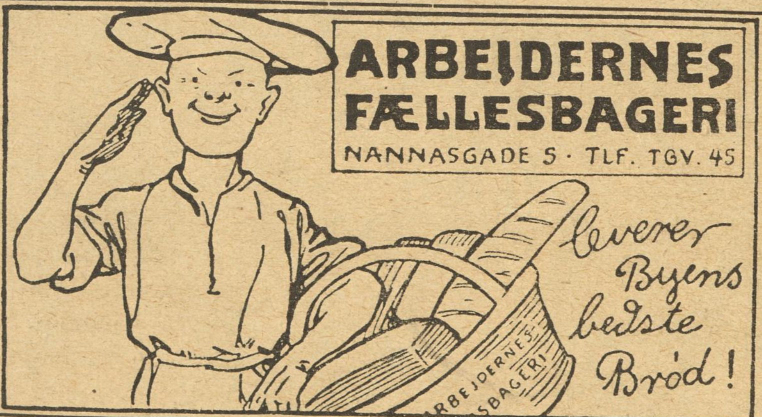

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. saml
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y — **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Læreren: Sig mig Peter, hvad kalder man et Menneske, der stjæler?

Peter tier.

Læreren: Naa, ved Du ikke det? Hvis jeg f. Eks. nu stak Haanden ned i din Lomme og tog en Krone, hvad vilde Du saa kalde mig?

Peter: — Tryllekunstner!

AV!

Moderen: Karl, kan Du ikke gaa med disse Bukser her, fordi de er lappede bagtil? Hvem kan se det under din lange Trøje?

Lille Karl: Det ser Læreren hver Dag.

MED EKSPRESFART.

Paa en Kirkegaard i Frankrig læses følgende ejendommelige Gravskrift:

»Her hviler Achilla Duschasson, Handelsrejsende, død i en Alder af 46 Aar. Han rejste over 3,000,000 Kilometer paa Jernbane. Bed for hans Sjæls Hvile.«

BILLIGERE.

Tjære Mortens 13aarige Pode har begaaet Indbrud og stjaalet Penge og Cigaretter hos Købmanden. Værgeraadet beslutter derfor at anbringe Fyren paa en Opdragelsesanstalt.

En Dag møder Værgeraadets Formand Tjære Morten og siger:

— Det er forfærdeligt, det Sognet skal koste paa din Søn. Det koster 400 Kr. om Aaret.

— Ja, svarer Tjære Morten, hvis I havde givet mig 50 Kr., kunde jeg have gjort det meget bedre selv.

En Digterkonkurrence!

Mon »Ravnen« ikke rammer lige i Centrum, naar vi opfordre alle vore Digterbegavelser til at »slaa Harpen«, netop som Foraaret med al dens friske, unge Poesi bryder frem i vort lille, skønne Danmark?

Vi gaar roligt ud fra, at Tidspunktet er heldigt valgt — og de *Motiver*, vi stiller vore digtende Venner, kan vanskelig være bedre! Se paa de to skønne og berømte Kvindehoveder, der staar over disse Linjer.

Den ene er blond og den anden er mørk — men er den ene dejligere en den anden eller er de lige skønne?

Det er i faa Ord spurgt vor nye Konkurrences Kærne!

Vi har tænkt at bede vore elskværdige Læsere og Læserinder om at sende os *otte rimede Linjer* om disse to skønne Kvindehoveder, fire til den blonde og fire til den mørke, og i disse otte Linjer fastslaa, hvem af de to, man synes bedst om — der bliver jo saa i Versene Anledning til at motivere, *hvorfor* man er gladest for den blonde — eller for den mørke.

Versene maa være spøgefulde eller alvorlige, vittige eller lyriske, ganske efter hver Mands — eller Kvindes — Evne, *men 8 Linjer er Grænsen*; længere lyriske Udgydelser kommer ikke i Betragtning!

Send os fra Land og By Besvarelse; Adressen er: »Ravnen«s Redaktion, Nørrefarimagsgade 49, København K., og mærk Konvolutten: »Digt«. Digtene maa være os i Hænde senest *Tirsdag d. 17. April* Kl. 7 Aften, og de bedste Besvarelser vil blive offentliggjorte i det Numer, der udkommer den følgende Uge.

Digterpræmier.

Idet vi gør opmærksom paa, at »Ravnen«s faste, digtende Medarbejdere *ikke* kan deltage i Konkurrencen, som udelukkende tager Sigte paa vore hundreder af Amatører i den ædle Digtekunst, udlover vi herved et Honorar af **10 Kroner** for den bedste Besvarelse, **5 Kroner** for den næstbedste og **3 Kroner** til den tredjebedste Digter.

Med Forsikring om, at enhver Besvarelse er velkommen og at Redaktionens Bedømmelsesudvalg vil søge at træffe den retfærdigste Afgørelse ønsker vi vore Venner en god Arbejdslyst og — en glædelig Paaske!

»Ravnen«s Redaktion.

Gullasch-Kongens Bedrifter. I.

Tegning af A. Østrup.

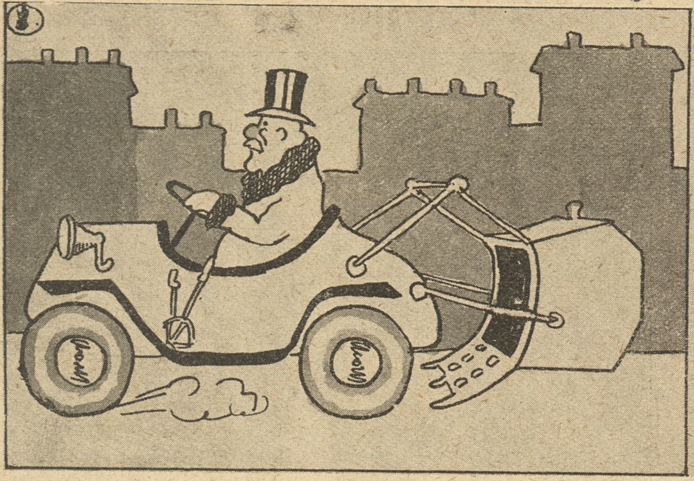

Forhenværende Hul-i-Peberbøsse-Borer Nikkelajsen var en af de første herhjemme, som lugtede, at der var Kød paa Gaflen paa Grund a' Krigen, og snart anskaffede han sig en Patent-Kadaver-Bil.

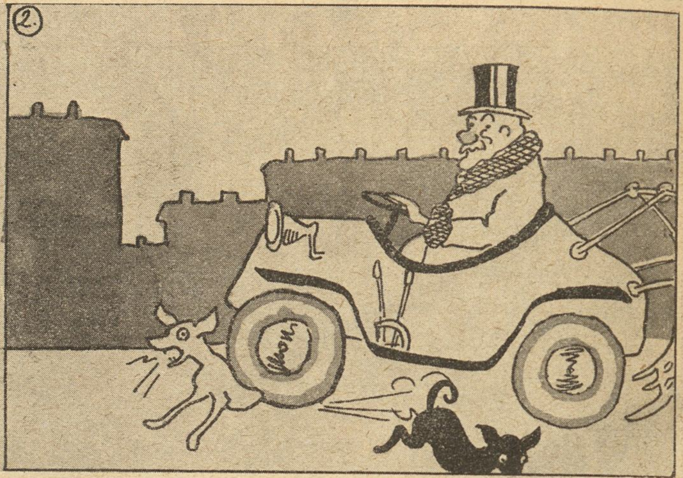

Med Nikkelajsen selv ved Rattet suser Kadaverbilen op og ned ad Gader og Torve, hvor han med sikker Haand og blodskudt Øje henretter alt levende paa fire Ben og derover.

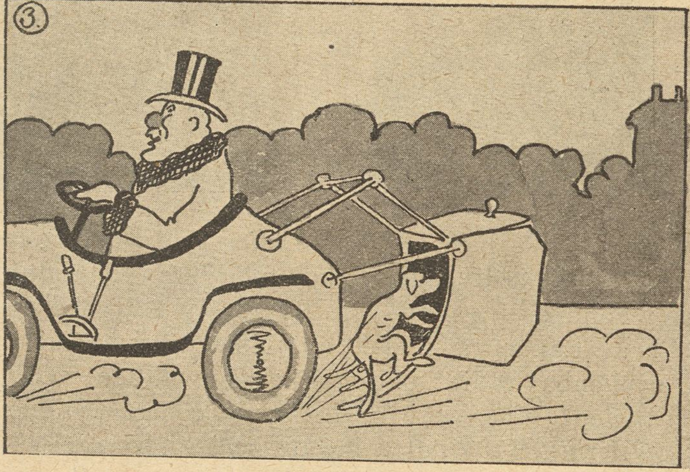

Som det vil ses, har Nikkelajsens Henrettelsesmaskine en Fangekasse som Bivogn. Naar de ulykkelige Kreaturer er tilpas harpunerede, ryger de lige ind i Bivognen.

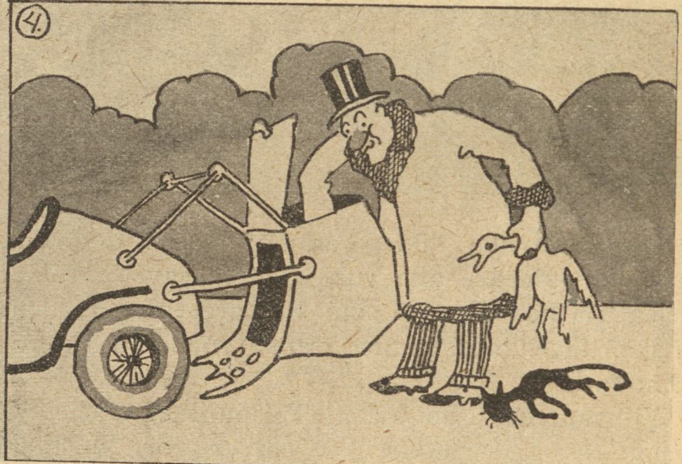

Vel ankommen til sit Hjem, tømmer Nikkelajsen Fangstkassen, som hver Dag indeholder gennemsnitlig 15 Hunde, 18 Katte, 2 Gæs, 7 Ænder og en enkelt Gang en gigtsvag Enkefrue.

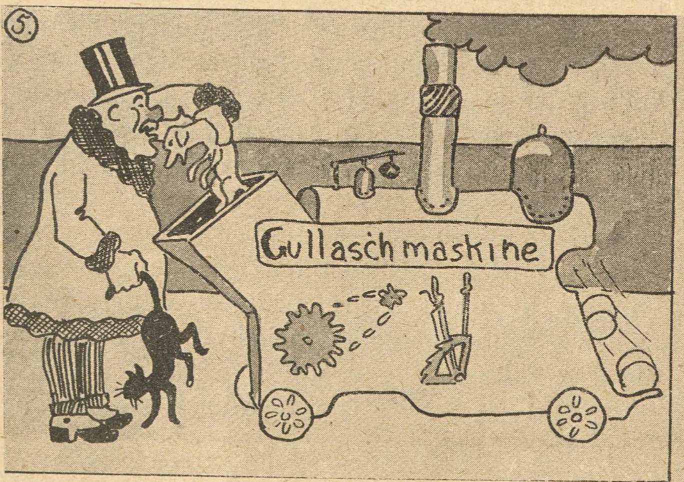

Hele Fangsten øses nu ned i Nikkelajsens store Patent-Gullaschmaskine, der uden Spor af Personsanseelse tygger Maden i en Haandevending og spytter den ud som 1. Kls. Gullasch.

Og her ser De Nikkelajsen, med Rette kaldet »*Gullasch-Kongen*«, staaende udenfor sin stadig voksende Kæmpefabrik, stolt pegende paa sin dejlige Daasemad. Hvorledes han udvikler den — se næste Numer!

(Fortsættes)

Tegning af Anton Hansen.

Maleren Oscar Matthiesen.

Den kloge Hund.

Hotelværten havde indbudt en Gæst paa en Slædetur, men da de var kommen et godt Stykke frem, beklagede Gæsten, at han havde glemt sine Handsker.

— Den skal vi nok klare, sagde Hotelværten — min kloge Hund her skal skaffe dem Handskerne i en Fart. Lad den blot lugte til Deres Hænder.

Da Hunden havde lugtet til Hænderne, satte den i strakt Karriere tilbage til Hotellet.

Da der var gaaet en halv Snes Minutter, kom den tilbage med noget i Munden.

Det viste sig at være Gæstens Kognaksflaske.

Renlighed.

Styrmand Mortensen fra Frederikshavn var en afgjort Modstander af Renlighed.

En Dag sagde han: I udenlandske Havne behøver man ikke at vaske sig, for der er der ingen, som kender En, og i danske Havne behøver man heller ikke at vaske sig, for dér ved Alle, hvordan man plejer at se ud!

Monolog.

Grossereren: Jeg er overbevist om, at hvis Petroleumsmanglen var indtruffen, medens der fandtes godt med Petroleum i Landet, saa havde vi Grosserere rigtignok tjent kolossale Penge!

Tegningen er der — !

(»Mel.: I Gaar jeg fik min Trøje«)

I Gaar et Glimt af Solen
kom fra mit Vindu ind —
fra Middelhav til Polen
nu blæser Foraarsvind.
Snart Vinteren er borte
med al dens Sorg og Mén,
i Jordens Muld det sorte
jeg saa en lille Gren.
Tegningen er der! (Se ovenfor)

(Her kan man godt synge: Trala—la—la— men det behøves ikke!)

Paa Børsen atter jobbes
omkring den gyldne Kalv,
der danses og der hoppes
for ti og fem en halv.
Alt længe var der lukket
for Guldleveringen —
nu kan Du blive plukket
ved Børsnoteringen.
Tegningen er der!

Nu skal vor Rigsdag males,
det saa jeg i et Blad,
og naar der skal betales,
saa bli'r *Matthi'sen* glad.
Vel er der Opponenter,
som si'r det er en Skam,
at *han* de Penge henter —
og mon det bliver *ham?*
Tegningen er der!

Men over Land og Rige
et Foraarsgry gaar hen,
og Mørkets Magter vige
for Friheds tapre Mænd.
Snart Krigen vil faa Ende,
vær stærk nu *Fremskridts* Ven,
Du skal det snart erkende —
se blot til Rusland hen!
Tegningen er der!

Peder Ravn.

De forenede Bryggeriers **Central Hvidtøl** og **Skibsøl**
forlanges udtrykkeligt - fordi det er bedst.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

— Min unge Ven . . . . svarede Hamil . . . . gem den til at købe Brød for. Hvad mig angaar, tillagde han, er jeg indbudt til Middag i Dag. Jeg vilde ønske, at jeg kunde tage Dem med, men det kan jeg desværre ikke, det vilde være uforskammet.

Den gode Hamil skulde spise sin Middag paa Gaden — men han vilde skaane sin Ulykkesfælles meget begrænsede Hjælpekilder og lavede derfor denne lille Nødløgn.

— Men hvordan skal dette ende? spurgte Harry dystert.

Hamil trak paa Skuldrene for at antyde, at han helst vilde undgaa at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. De rullede sig nu hver en Cigaret af det Tobaksmuld, de havde, og røg den langsomt og med Eftertanke. Derpaa gik Hamil for — sulten at støve om paa Gaderne under Paaskud af at være inviteret til Middag.

Harry sad i sit elendige Kammer indtil det begyndte at skumre, og de tudende Hunde samledes i Skarer for at begynde deres natlige Strejftog omkring i Gaderne. Han var mat og elendig af Mangel paa Føde, men følte sig mærkværdig ligeglad.

Han rejste sig ligegyldigt og gik ud, medens hans Fingre ubevidst legede med Mønten, som laa i hans Lomme. Han gik forbi den lille franske Bagerbutik, hvor han plejede at købe sit Brød — men til Trods for sin Sult, kunde han ikke formaa sig til at veksle denne sidste dyrebare Mønt.

Ubevidst styrede han sine Skridt mod Kvarterets fornemste Gade. Lysskæret fra Butikkerne og de forbipasserendes Blikke pinte ham; men han gik videre, indtil han tilsidst standsede ved Indgangen til et Concert-Hus.

Det var et af de utallige Varietelokaler, som dengang prydede Grande Rue de Pera. De lignede allesammen hinanden. Overalt var der et lille Zigøjnerkapel, en korpulent, temmelig let paaklædt Dame, som foredrog tvivlsomme Sange paa Fransk, og en mager engelsk Dame, der med skrigende Stemme kvad sit Hjemlands Slagmelodier. Men alt dette var kun et Skærmbrædt — Stedets egentlige Tillokkelse var Spillebordet. Der spilledes ofte meget højt.

Harry blev et Par Minutter staaende ved Døren. Han havde været der før; de Tillokkelser, Stedet bød, havde ingen Tiltrækningskraft for ham, men det var i hvert Tilfælde bedre end at strejfe omkring paa Gaderne.

Harry saa sig en Stund træt og melankolsk om i Salen. Han opdagede ikke et bekendt Ansigt og fortsatte derfor sin Vej til den indre Salon, hvor Spillebordene stod.

Pludselig kom han til at tænke paa den Frase af Rousseau, at Spil kun var undskyldeligt og forklarligt, naar et Menneske kun ejede en sidste Krone.

Det er netop Tilfældet med mig, tænkte Harry. Han vendte og drejede Mønten i Lommen, ubeslutsom om paa hvad han skulde anbringe den. Hans Blik faldt paa Nullet og han kastede Mønten derhen. Ved et Tilfælde havde han valgt Rødt. Hjertet begyndte at banke voldsomt i hans Bryst; men han havde ikke Mod til at se paa det drejende Hjul.

Da han vendte Hovedet bort og forsøgte at se uinteresseret ud, opdagede han Hamil, som stirrede paa ham fra et Hjørne i Salen — han var bleg og mat og saa ikke ud som en Mand, dar havde deltaget i et festligt Maaltid. I sin første Overraskelse glemte Harry sin Indsats og skyndte sig hen til ham.

— Jeg troede, at Du var til Middag, sagde han.

— Jeg var inviteret, svarede Hamil smilende, men min Vært var gaaet ud. Han havde formodentlig glemt det hele.

— Saa har Du heller ikke faaet Middagsmad i Dag? spurgte Harry.

Hamil trak paa Skuldrene og smilede atter, men sagde intet.

— Jeg formoder at jeg har spillet min sidste Skilling bort, sagde Harry. Jeg maa hen og se hvad der er bleven af den.

Han gik atter hen til Bordet. Foran ham laa der en lille Høj af Sølv- og Guldmønter.

— Er . . . . er dette mit? spurgte han hurtigt.

Ingen svarede. Markøren der var Græker, lod i Øjeblikket som om han ikke forstod Engelsk. Harry begyndte saa at sige det paa gebrokkent Fransk.

— Nu er det for sent, raabte Markøren, idet han gav Hjulet et Skub og med en advarende Bevægelse slog Harrys Fingre til Side.

— Ja, det er Deres, sagde en af Tilskuerne. De har vundet, men De er kommet for sent til at tage Indsatsen tilbage.

Det snurrende Hjul begyndte nu at dreje langsommere og langsommere. Harry talte Pengene. Der laa seks gyldne Lire . . . . næsten seks Pund i engelske Penge. Hvis han ikke havde bortfjærnet sig for at tale med Hamil, vilde nu alt dette have været hans; han og hans Ven vilde have kunnet leve derfor i flere Uger. Han var kommet et Sekund — blot et eneste Sekund for sent, og det var med virkelig Fortvivlelse, at han fulgte Lykkehjulets Drejninger.

Endelig standsede Hjulet. I det samme følte han et kraftigt Slag paa Skulderen, som næsten fik ham til at bøje sig over Bordet, og han hørte Hamil sige:

— Bravo! Bravo! Du har atter vundet!

Harry stoppede Pengene i Lommen og slæbte Hamil med sig, skønt denne i Begyndelsen gjorde Modstand. De sprang saa med hede Kinder og skinnende Øjne ned ad Trappen og løb om Kap, indtil de naaede en Restaurant, hvor de højrøstet bestilte en Middag, hvorpaa de talte Gevinsten efter.

Den udgjorde et hundrede og seks Pund i tyrkiske Penge. Leende og med straalende Øjne saa de paa hinanden, forlangte Vin og spøgte med Kelneren.

Derpaa spiste de til Middag. I Guder . . . . hvilket Maaltid! Foreller, Vagtler, farserede Tomater og Lammekotteletter.

I deres Velmagtsdage havde de to unge Mænd ofte klaget over Spiseseddelens Ensformighed; men nu syntes Middagen dem kongelig. Da de var færdige med at spise, og sad sammen ved Kaffen og Cigaretterne, talte Harry atter sin Gevinst efter. Denne Gang delte han den i to lige store Dele, og skød den ene over til sin Kammerat.

— Hvad vil dette sige, min Ven? spurgte Hamil.

— Det er Din Andel! sagde Harry.

— Nej, nej . . . . den anden skød Gulddyngen fra sig . . . . hvis Du vil laane mig et Par Øre, saa takker jeg Dig, men alt dette kan jeg ikke modtage.

— Vi deler som Brødre, fastholdt Harry. Hvis jeg havde tabt, saa havde Du ikke faaet Middagsmad. Vi kom jo overens om, at den sidste Guldmønt tilhørte os begge.

— Ja . . . sagde Hamil. Men det var en hel anden Sag.

— Jeg vilde aldrig have vundet, hvis Du ikke havde væ-

ret der. Jeg vilde have været tilfreds med den første Gevinst. Sesaa . . . . forsmaa nu ikke Lykkens Gaver. Tag din Andel.

Hamil skød Pengene sammen og lagde begge Armene paa Bordet.

— Du vil se Krigen? sagde han. Du vil se Dig om i Verden? — Du vil skaffe Dig et Navn? — Hvis Du indtil videre lader mig betale Dig ved at lære Dig noget i den Retning, saa vil jeg tage dette som et Laan.

— Det tilhører dig, svarede Harry stædigt.

Men Hamil stod fast ved, hvad han havde sagt, og derved blev det.

X

AVISARTIKLEN

Der var en Hest til Salgs i en tyrkisk By ved Moritzas grønne Strand, og Harry Wynne ønskede at købe den.

Meddelelsen om det forestaaende Køb gik som en Løbeild fra Hus til Hus. Folk i alle Aldre trængtes omkring Køberen og Sælgeren og skreg i Munden paa hinanden. Naar der nu og da indtraadte et Øjebliks Stilhed, benyttede Hovedpersonerne sig deraf til at sige et Par Ord.

Sælgeren, en af Profetens rettroende Sønner, havde fanget en Hest, hvis Rytter havde bortfjærnet sig. Hesten var en Perle blandt Heste. Han forlangte en Sum af 100 Pund for Dyret.

Den unge Englænders Tolk forbandede ham og kaldte ham en Blodsuger, en Jøde, og Sønnen af en Jøde og bød i dybeste Alvor to Kobbermønter for Dyret.

Sælgeren spottede ham og overantvordede ham til alle onde Magter. Derpaa talte han om sin Fattigdom, som alene var Skyld i, at han vilde indlade sig med saa ussel Kunde. Han vilde muligvis — paa Grund af sin Fattigdom — kunne sælge Hesten for 50 Pund, men han tog Himlen til Vidne paa, at det var Synd paa denne Maade at plyndre de faderløse.

Tolken undersøgte nu atter Hesten og talte saa foragtelige Ord om den, at Mængden hylede af Harme og Glæde. Derpaa bød han fire Kobbermønter.

Nu skiltes Parterne, idet de spyttede efter hinanden, men Folkemængden slæbte dem atter frem og stillede dem Ansigt til Ansigt. Sælgeren vilde nu nøjes med 20 Pund, men ikke en Pjaster mindre . . . . Køberen sagde, at han nu var villig til at give et Pund for den elendige Krikke. Længere skulde hverken Ild eller Sværd faa ham til at gaa. Tilskuernes Spænding blev større og større. De første lette Forpostfægtninger var udkæmpede og man kunde vente at Bataljen vilde begynde for Alvor.

Sælgerens Fordringer gik nu ned til 15 Pund; Køberen forøgede sit til 2 Pund. Derpaa sænkede Sælgeren yderligere Prisen til 11 — Køberen bød 3.

Ved hvert nyt Tilbud fjærnede Kontrahenterne sig fra hinanden, men Mængden slæbte dem atter sammen og var ivrige for at Købet skulde afsluttes.

Tilsidst kom man overens om 7 Pund. Tolken og Sælgeren var begge glade. Hestens Ejer havde højst haabet at faa 6 Pund for den og Køberen havde bestemt sig til at gaa op til 8. Hver af dem mente at have narret den anden, og de var derfor glade.

Paa denne Maade kom Harry i Besiddelse af en Hest, som viste sig at være udmærket.

Harry var allerede saa forandret, at hans gamle Venner næppe vilde have genkendt ham. Sol og Luft i Forening havde farvet hans Ansigt og Hænder mørkebrune; den tjerkessiske Lammeskindshue skjulte hans lyse Haar, og han havde ombyttet den europæiske Dragt med en tætsluttende Kofte af brunt groft Uld.

Dagen efter, at han havde købt Hesten, fik det tjerkessiske Regiment, ved hvilket han ved Hamils Indflydelse var bleven antaget som Frivillig, Ordre til at bryde op og gaa mod Nord. Man marscherede langs Marker og Enge, undertiden gik det langsomt frem i god Orden, undertiden var alt i Uorden, og nogle foer afsted foran de andre.

Det var et friskt Liv, men Harry tænkte stadig paa Fortiden. Tanken om Inthia forlod ham aldrig. Han tvivlede dog ikke paa, at han vilde komme til at udmærke sig paa Krigsskuepladsen. Han vilde vinde Ære og Ry for Inthias Skyld . . . . han vilde rense sit plettede Navn . . . .

Den vilde Bande sprængte frem over Stok og Sten under høje Raab, og Harry Wynne red iblandt dem med sammenbidte Tænder og spændte Nerver — thi i Indbildningen stormede han allerede Fjendens Batterier.

En Dag, netop som Solen brændte aller hedest, red de forbi en gammel Tyrk, som sad alene ved sit nedbrændte Hus. Han havde Nyheder at meddele. Nogle Kosakker havde nylig passeret Stedet, og Synet af dem havde gjort den bulgarske Landbefolkning modig. To Tjerkessere var samme Morgen bleven skudt i den nærmeste Landsby.

Officeren lod den gamle sidde op bag en af Rytternes Heste for at vise Vej. Hele Regimentet red nu hen til den By, hvor deres Kammerater var bleven myrdede. Harry troede, at man vilde dømme de skyldige paa retfærdig Maade, men det Optrin, hvortil han var tvungen til at være Vidne, overtraf alt hvad han havde kunnet forestille sig. Man omringede Landsbyen og paa et givet Signal sprængte Rytterne frem fra alle Sider og Skuddene gav Genlyd i Bjergene. Harrys Hjerte led ved Synet af denne barbariske Hævn. Skrigende Kvinder løb gennem Gaderne med deres smaa Børn i Armene; Harry saa en af dem falde og blive liggende. Han opdagede i nogen Afstand Hamil og sprængte mod ham for at sige ham, at dette var Mord og ikke Retfærdighed! — Han passerede derved sin Kammerats Skudlinie, og en Kugle slog Huen af ham. Barhovedet sprængte han videre uden at agte paa den Fare, han havde undgaaet. Man befandt sig nu midt inde i Byen; Skud smældede og dragne Sabler blinkede overalt i Krudtrøgen. De ulykkelige Indbyggere løb skrigende frem og tilbage for skaanselsløst at blive hugget ned.

Midt i Trængslen opdagede Harry pludselig et Ansigt, der var dødblegt af Skræk og Fortvivlelse. Han genkendte det uden at vide, hvor han havde set det før og styrtede sig mellem det og den tjerkessiske Rytters hævede Sabel.

Inden et Sekund faldt begge Hestene, der var stødt voldsomt mod hinanden, men Harry var straks oppe igen, og med Sablen i Haanden raabte han, at det var en Englænder, de eneste Ord der for Øjeblikket kunde hjælpe. En halv Snes blodtørstige Ansigter omgav ham, da Hamil sprængte Kredsen og befalede Røverne at trække sig tilbage. Det var dog først, da han havde grebet Ridepisken og truet med den, at de kunde tvinges til at efterkomme Befalingen.

— Hvad gør De her? spurgte han.

— Jeg er Englænder, svarede Ronald Morton. Jeg rejser for min Fornøjelses Skyld.

Hans Udseende passede saa lidet til hans Ord, at Hamil lo højt. Den rejsende Englænder var halvdød af Skræk, og han rystede over hele Kroppen, saa at han næsten ikke kunde tale.

— Gaa ind i Hytten derhenne, sagde Hamil. Jeg skal give Dem et Par Mand til Beskyttelse.

Morton adlød saa hurtigt, som hans skælvende Ben kunde bære ham. Harry vilde følge efter ham, men hans venstre Ben vægrede sig pludselig ved at gøre Tjeneste og han faldt. Hamil sprang af Hesten og greb ham i Armen.

— Er Du saaret? spurgte han hurtigt. Er Du blevet ramt af et Skud?

— Nej — Hesten faldt over mig. Mit Ben . . . . det er følelsesløst . . . . det er vist det hele.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Det tyske Krigslaan.

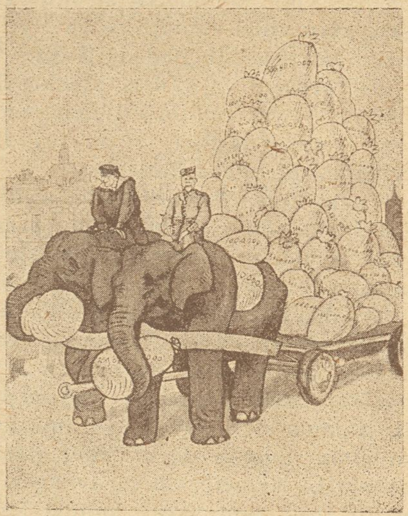

— Heldigvis har de Hagenbecks Elefanter i Berlin (til at transportere de mange Penge!)

(»Lüstige Blätter«.)

— Nu er Ploven Englands Redning (Loyd Georges i Parlamentet.)

(»Simplicissimus«)

Andersson er død af en smitsom Sygdom. En Diakonisse besøger Anderssons Søn efter Dødsfaldet og sagde, at Værelset skulde ryges ud (desinficeres.)

Anderssons Søn møder Godsforvalteren og siger:

— Goa patron, ge mej någa cigarstumpar, för si delikatessan har sagt att dä ska rökas!

(»Strix«.)

— Man klagar över att folket saknar inflytande över utrikespolitiken. Detta är fullständigt obegripligt! Folket har alltid fått och får fortfarande ensamt sköta (besørge) det väsentliga i utrikespolitiken. (Ur en diplomats efterlämnade Papirer.) (»Søndags-Nisse«)

Forretning er Forretning.

— Om jeg er nevtral?

Det er jeg sandelig to Gange!

(»Le Rire«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

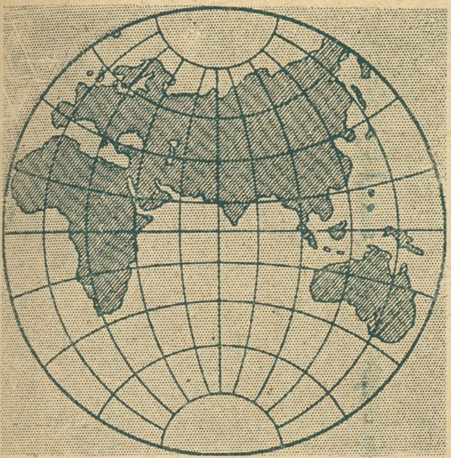

Bloddryppende Jord!
Overalt hvor Mennesker bor
øves Plyndring og Mord,
. . . .
Solstrejf sender sit Guld
over det frugtbare Muld,
og fra hvert et Gærde
jubler Foraarets Stære.
Og Jorden er rig,
spirende fuld af Grøde —
dog raser en Krig,
fostret af Rigmands Svig,
for hvilken vi alle maa bløde.
Men Hjælpen er nær
og vil dig kvæge.
Den store Samfundslæge
er ikke en vældig Hær
eller en Kæmpekanon
. . . .
Men Revolution!

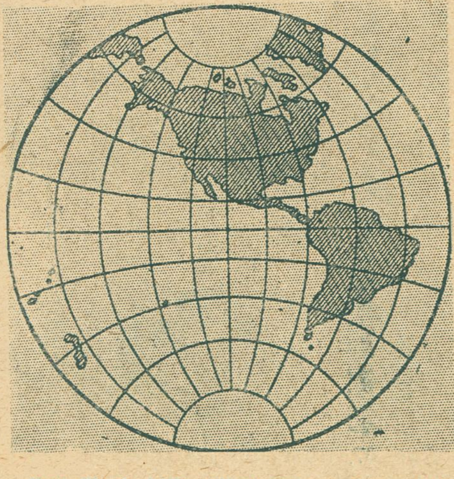

Vort Flæsk bli'r udført og vort Smør bli'r udført — kort sagt: næsten alt.
— Sa' De Kort? De er sandelig bleven indført.

Nu har der igen været klaget over, at Raadhuselevatoren er bleven standset.
— Ja, saa er der straks nogen paa Trapperne!

Nyeste Paaskeæghattefjersmode.

Mine-Faren.

Han slap for Torpedering,
for Kugler og for Krudt,
kom ogsaa godt igennem Minefaren —
men da han kom i Nyhavn ned,
da blev han netop skudt
og faldt for Batterier hos Fine Maren!

Daarlige Tider.

— Har Du hørt, at Petersen er død i Nat?
— Det synes jeg er meget fornuftigt af ham, for det er jo skrækkelige dyre Tider at leve i!

Uha!

Baron A. og Baron B. sidder paa Terrassen ved Monte Carlo efter at være bleven »blanket af« i Spillesalen.
Saa siger Baron A.: — Ja, min kære, nu sidder vi ved Middelhavet og haver intet Middel mer!

— Du, det gaar snavs med min Fætter. Han er syg og Lægen beordrede, at han skulde have Igler. Men i disse sløje Tider har han da ikke Raad til at købe de dyre, blodsugende Dyr.
— Naa, saa gik han vel til en Aagerka'l?
— Nej, han skaffede sig nogle Lopper!

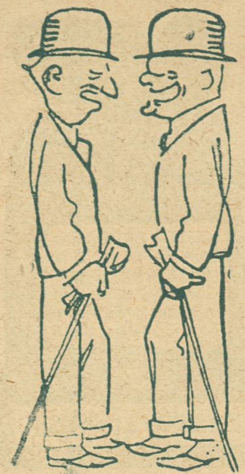

— Vi Danske kan være glade for, at vi dog har gule Ærter; dem holder jo de fleste af.
— Tyskerne derimod kan vist ikke lide, de *Gule er der.*

Ægteparret Mads og Caroline Henriksen, som i mange Aar har delt ondt og godt sammen paa den smukkeste Maade, har i disse Dage anskaffet sig et fælles Ølkrus.

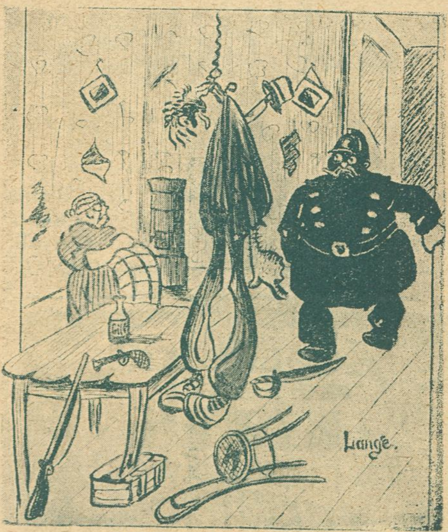

— Sparsommelig har han altid været, det Skrog! De kan sæl se, Hr. Betjent, han har ikke nænt at bruge Gas!

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT STATSKONTROLLERET
HOVEDKONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIERESERVE over 14 Mill. Kr.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
3 STK. 30 ØRE
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler sine Lokaler til Foreninger og Selskaber.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Aldrig kan man faa Lov til at lufte sin Kæfert, der kommer Panseren, nu er det nok bedre, du ser og faar Luft under Sutterne Kallemand ogskruppera'

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tolf. Øbro 1132. Joh. Olsen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

THEILGAARD PNEUMATIC
„PILE-MØNSTRET."

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 x
FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift. Telf. Nora 1799 x
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe. 14 Karat fra 6 Kr., 18 Karat fra 8 Kr.
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

ÆGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS forfiner·forskönner·bevarer Huden Alles Yndlingssæbe

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 50 og 65 Øre

Barber FR. SUNDSTRUP Randers.

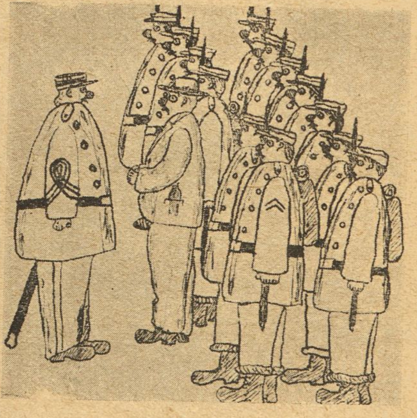

Hør, 67, hvor har De gjort af Uniformen i Dag?
Man skal altid holde Søndagen hellig, Hr. Kaptajn, derfor er jeg civil!
Tegning af Villy Olafsen.

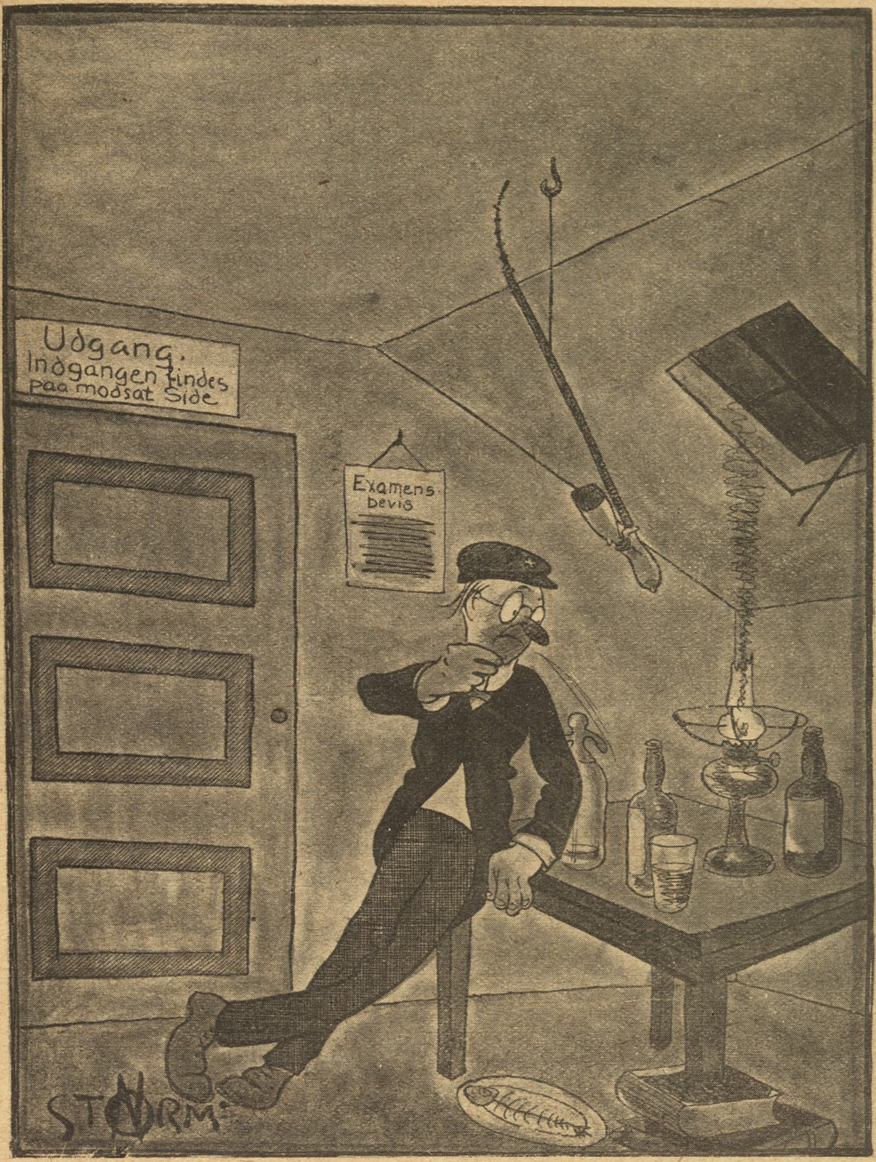

Tegning af Storm-Nielsen

Studiosus Minervassen: Pokker osse! Nu er det endelig lykkedes mig at skaffe mig en Flaske Whisky og en Pot Petroleum — hik! — og saa har jeg — mirabile dik — hik — tu — hældt Whiskyen paa Lampen og lavet Toddy af Petroleummen, saa nu maa jeg — hik — sidde i Mørke hele Aftenen og tørste!!

Krimskrams.

AKTUEL REBUS.

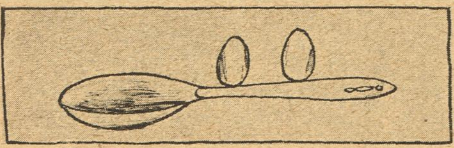

Paaskeæg. (Paa Ske: Æg.)

K Vore o m m m re

(Vore Efterkommere.)

6

Hvilket Sprog er antydet her?

Latin (: 9-Tal omvendt læst)

L L I G T T T

Et latterligt Togt (et L, atter L, I G T T og T.)

er 1 dad i

En Bager i Bagdad.

Hvad er det, der gaar og gaar og kommer aldrig videre?

(Et Ur.)

Hvad er det, der hænger paa Kongens Væg med to Øjne og to Næb? (eller: med store Øjne og stift Skæg?)

(En Saks.)

Lidt og let og tyndt og tæt og Gab og intet igennem.

(Et Fingerbøl)

Lide og let og tyndt og tæt og godt at pynte Piger med?

(Knappenaal.)

Der er et lille Land — der er hverken Vand eller Sand — Der er Folk derinde — men ingen at finde?

(Et Spejl.)

Hvad er det, der gaar rundt om Huset og slæber sine Tarme?

(En Høne med Kyllinger.)

Ild slukkes med Vand, men Vand sætter mig i Brand. Hvad er jeg?

(Læsket Kalk.)

Hvor gammel er Jeg?

Min Alder bestaar af to Tal. Hvis man lægger dem sammen og multiplicerer dette Tal med sig selv, faar man de samme to Tal, med i omvendt Orden.

(18 Aar.)

Fire Søskende løber Aar ud og Aar ind efter hinanden uden at kunne komme sammen. Hvad er det?

(Møllevinger.)

Hvad staar midt i Ilden uden at blive varm og uden at forbrænde?

(Bogstavet d.)

Hvem har de dummeste Forældre?

Kalven.-Dens Far er en Okse og dens Mor et — Fæ.

Hvilken Forskel er der paa en Student og en Kamel?

(En Kamel kan arbejde 14 Dage uden at drikke, men en Student kan drikke 14 Dage uden at arbejde.)

Hvilken Lighed er der mellem en Tavle og Ægteskabet?

(Unge Piger regner paa dem begge.)

*

Spiser den fattige Mand en Høne, er enten han syg eller ogsaa Hønen.

*

— Det gode Menneske behøver ikke Prygl, paa det slette nytter Pryglene ikke.

*

— To Mennesker er til Byrde: En Nar blandt kloge og en klog blandt Narre.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Tegning af Osvald Jensen.

Frk. Blom i et Æg.

Hundemad.

En Evropæer var bedt til Middag hos en meget fin kinesisk Mandarin og der blev serveret en højst mærkelig Kødret, som Evropæeren ikke forstod. Sproget forstod han heller ikke, men for at være høflig, tog han sig efter endt Maaltid til Hovedet og sagde:

— Kvæk — Kvæk.

Kineseren smilede og sagde:

— *Vov — Vov.*

Genganger.

En Dame havde sunget en Sang i et fornemt Selskab, og da hun var færdig, blev hun ved med at nynne Melodien.

— Den Melodi bliver ved med at forfølge mig, sagde hun til en Veninde.

— Det er ikke saa underligt, saa grusomt som Du tog den af Dage, svarede Veninden.

Den ene Æren —

— Jeg troede ikke, De drak Vin. De er jo Good Templar.

— Ja, men kun Æresmedlem.

Lærkesjov.

Biskoppen afhører Skolebørnene i Naturhistorie og spørger: Kan I sige mig, hvornaar Lærken kommer tilbage til os?

Kristoffer: Jo Hr. Biskop — *den grønne Lærke* den æ jo Gu'skelov kommæn te'bas nu, si'er Far; den har kuns hat en lille Ferie. Men den *brune* Lærke kommer vist ikke før a' der kommer Varme i Luften (I det han sætter sig) — de' kommer ka'ske a', a' den grønne er li'som lidt mere haardfør a' sig!

Krigshumør.

En Tysker besøgte et amerikansk Ammunitionsværksted og sagde til Direktøren:

— Men hvor kan De tillade Dem at fabrikere en saadan Masse Ødelæggelsesmateriale?

Direktøren: Det er for tysk Regning.

Tyskeren: Det forandrer naturligvis Sagen, men —

Direktøren: Ja, det vil sige, vi sender det til Englænderne, og de besørger det videre!

Han holder sig.

Gamle Jans Mikkelsen er gaaet heden. En Uge efter Dødsfaldet træffer Degnen Jans' Søn og spørger, hvornaar Begravelsen skal foregaa.

— Mor mener om en Ugestid.

— Ikke før?

— Næ. Han er frossen, saa han holder sig!

„Kollegiale Karrikaturer".

Tegning af Skuespiller Erik Lassen

Fru Charlotte Wiehe-Bereny.

Brødkortet!

Tegning af Emil Poulsen

— Opvarter! Maa vi saa faa 64 Stykker Smørrebrød med forskelligt!

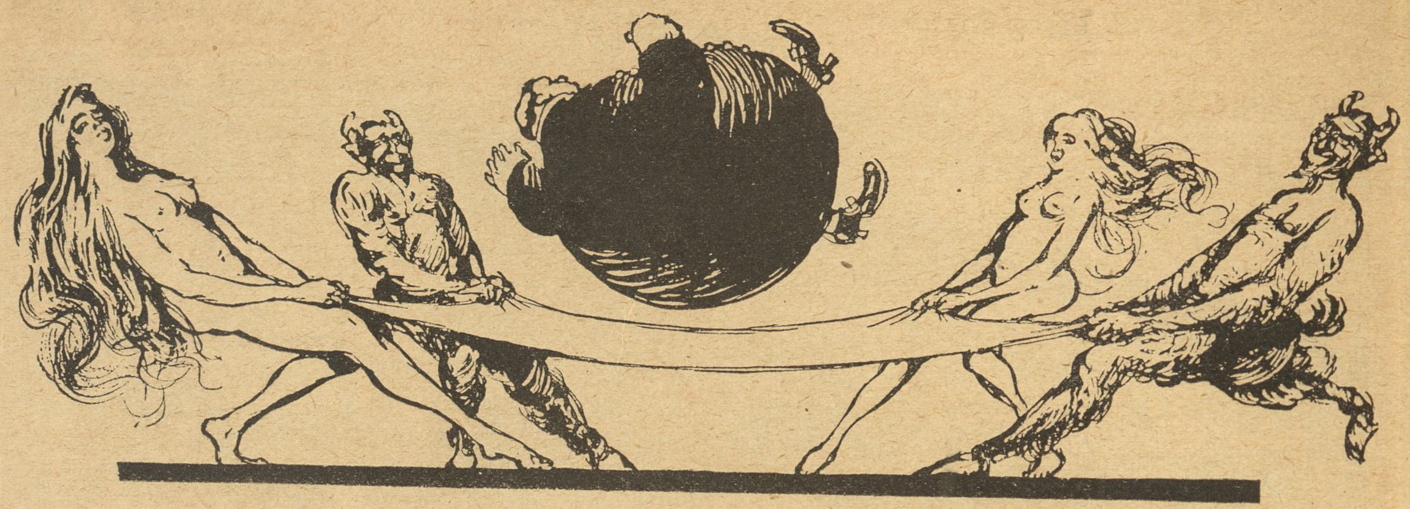

Den mærkværdige Skriftestol.

Ved Sven Nedan.

Det var i et fattigt katolsk Sogn i Syden. Skolen og Præstegaarden havde begge tilhuse i en gammel Bygning, en forhenværende Bondegaard. Skolemesteren havde en lille Nebengeschæft som Klokker og Kirketjener, men iøvrigt gav han Kirken en god Dag. Dette huede ikke Præsten, der en Dag sagde til Degnen:

— Min kære Mand, jeg ser Dem aldrig i Skriftestolen?

— Nej, deres Højærværdighed, jeg har saa meget at gøre i Kor og Sakristi, at jeg aldrig kan naa at komme til Skrifte, var Degnens Svar.

— Kom saa i Eftermiddag, saa skal jeg modtage Dem alene, sagde Pastoren med Salvelse.

Degnen holdt ikke meget af det. Men for den rare Nebengeschæfts Skyld turde han ikke sige nej, og han mødte.

Han laa paa Knæ i Skriftestolen og remsede sine Smaasynder op. Det kom for Dagen, at han havde snydt Doktoren i Kortspil, at han havde haft en Rus paa Kroen og et Par andre Smaating, som en Degn ikke bør gøre.

— Har De ikke mere at betro mig? spurgte Præsten indsmigrende, da Degnen holdt op.

— Nej, det er alt, deres Højærværdighed!

— De husker maaske ikke, spurgte Skriftefaderen med et ondt Smil, hvem der stjæler de fedeste Høns i min Hønsegaard?

— Jeg forstaar ikke et Ord, deres Højærværdighed!

— Jeg siger: De husker maaske ikke, hvem det er, som sjæler mine fedeste Høns og røver det bedste Smør i min Kælder?

— Ja, bare jeg kunde høre, hvad Pastoren spurgte om, skulde jeg med Fornøjelse svare, sagde Degnen.

Præsten forstærkede Stemmen:

— For tredie Gang, Degn, er det ikke Dem, der stjæler mine fede Høns, røver mit bedste Smør og tapper af min gode Vin?

Degnen rystede paa Hovedet og sagde:

— Jeg kan slet ikke høre, hvad deres Højærværdighed siger. Jeg kan ikke høre et Ord her, hvor jeg ligger paa Knæ. Det er dog mærkværdigt!

— Ja, det er sandelig meget mærkeligt, sagde Præsten. Det er vel ikke saadan, at De ikke vil høre?

— Ved Madonna, Deres Højærværdighed. Hvor kan De tro sligt? Men Pastoren kan jo selv prøve at knæle her, saa faar De Syn for Sagen.

Det var Præsten svært oplagt paa, og han lod Degnen faa Plads i Skriftestolen, mens han selv knælede foran paa Fløjelspuden.

— Spørg mig saa ud, bad Præsten.

Og Degnen spurgte med et ræveagtigt Udtryk i sit Ansigt:

— Sig mig engang, Hr. Pastor, kender De monstro den Mand, der to Gange har forsøgt at stjæle et Kys fra min Kone?

Præsten bed sig i Læben og tav.

— Det lader ikke til, at Præsten har hørt, hvad jeg sagde, fortsatte Degnen. Jeg spurgte ellers, om Præsten kendte en vis Mand, der har forsøgt at kysse min Kone og løber efter vor Kokkepige, naar hun sendes et Ærinde i Kælderen?

Hans Højærværdighed var ikke helt sikker i Mælet, da han sagde:

— De har skam Ret, Skolemester, man kan ikke høre et eneste Ord, naar man ligger paa Knæ her. Det er da besynderligt!

— Ja, sagde jeg det ikke nok, hoverede Degnen, det er en ganske mærkværdig Skriftestol!

— Ja, nu har De jo været til Skrifte i Dag, sagde Pastoren, saa nu behøver De ikke at komme foreløbig, De har jo ogsaa saa meget at bestille i Kor og Sakristi.

— Det har jeg, svarede Degnen.

En dygtig Advokat.

En Historie fra Amerika.

Sorte Jack var anklaget for Mord. Han blev ført ind for Retten og alle var enige om, at Juryen vilde dømme ham til Døden, thi Sorte Jack var — hed det sig almindeligt — lige saa sort indvendig som udvendig.

Hans Forsvarer den berømte Advokat James Smith, fik Ordet. Han begyndte med at borttørre en Taare fra sit venstre Øje, hvad der blev hilst med en forstaaende Latter fra Størstedelen af Forsamlingen. Men — da han havde talt i ti Minutter, var der fem Lommetørklæder fremme; da han havde talt i tyve Minutter, var der ikke en blandt Tilhørerne eller Jurymedlemmerne, som ikke listede et Lommetørklæde frem.

Da han havde talt i en halv Time, stortudede alle de forsamlede, og to af Damerne styrtede op og kyssede og omfavnede Sorte Jack. Og da den berømte Advokat efter tre Kvarters Forløb sluttede sin Forsvarstale, opstod der et vældigt Slagsmaal mellem de femten Jurymedlemmer.

Hvad de sloges om?

De vilde allesammen adoptere den Anklagede.

Men saa dygtige Advokater har man kun i Amerika.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel, Concert hver Aften, Harald Hansen, Telf. 10392.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Møbler
Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.
CHRISTOFFER LARSEN
73 Godthaabsvej 73.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

FORLANG TILBUD OG UDKAST til: Clicheer - Reklamer - Kataloger.
ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN
(LIND HANSEN)
Købmagergade 9
(Elevator)
Telef. 6288.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8.
Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Paaskeliljen.

Tegning af Osvald Jensen

Se, selve April titter frem mellem Grene,
en gnistrende, vilter og sødt duftende Blomst.

Jeg fatted ej Øjnenes dunkle Mene—Mene —
ak, den Blomst mellem Blomster gav mit Hjerte
Bekomst!

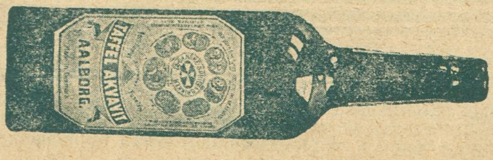

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 15. Redigeret af AXEL WESSEL ✱ Torsdag den 12. April 1917.

Der er, Gudskelov, Forskel paa Rusland og

Tegning af Osvald Jensen.

Danmark!

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

LÆSEHESTEN.

Den berømte Digter Drydens Hustru beklagede sig en Gang over, at han altid læste og brød sig kun saa lidt om hende. — Jeg vilde ønske, fortsatte hun, at jeg var en Bog, saa kunde jeg nyde mere af dit Selskab.

— Ja, min Pige, svarede han smilende, det vilde ogsaa jeg ønske; men Du skulde da helst være en Almanak, for saa fik jeg en ny hvert Aar.

NÆSVIS.

En Student, som er paa Vejen hjem efter et bedre Gilde, gaar op til en Optiker og spørger: Har I Sekstanter?

— Ja svare Optikeren.

— Saa har 1 flere end jeg har, for jeg har kun tre Tanter — svarede Studenten og fjernede sig.

„Kollegiale Karikaturer".

Tegning af Skuespiller Erik Lassen.

Olaf Poulsen.

Næb og Klør.

Paa Mandag forlader altsaa Olaf Poulsen det kgl. Teater, og en af de virkelige store Skuespillere, Gøgleren og Geniet, Arbejdsmennesket, Kunstens tro Slave, forlader dermed for bestandig Skuepladsen for hans ypperlige Virksomhed.

Kaster vi nu et tænksomt Blik paa vore Teatre, opdages det hurtigt, at dansk Skuespilkunsts Renæssancetid er forbi. Der er en, maaske to af de store geniale Gøglere og Kunstnere tilbage, et Par kun, som kan støbe en Maske og et Menneske saadan, at vi beriges og forstaar.

Af Kvinder er der ingen. Det er let ved at gaa ti—tyve Aar tilbage i Teaterhistorien at nævne en Række mandlige og kvindelige Skuespillere, som ikke blev erstattede — og vel aldrig bliver det.

Tiden har fostret smaa, hastige og nervøse Mænd og Kvinder, som vel kan turnere en Replik og synge en Sang, men som glemmer det ene fornødne Arbejde.

— Et af Verdens største Genier har sagt, at det halve af Geni er Flid. Rigtigheden af denne Sandhed vil det være overflødig at understrege. Punktlighed, Paapasselighed, Jærnflid, alt dette er Egenskaber, som det dovne »Boheme-Talent« hader og haaner hos de Mænd, der besidder det. En Automobiltur er nu bedre end en Time i Replikøvelse, en fin Damehat uendelig mere værd end en Dags Studering af Jeg'ets Dybder.

Mange af vore Scene-Kunstnere ejer noget af Geniets Naadegave — men den anden og ligesaa vigtige Halvdel hedder Whiskysjus og Kjoleliv, og Pjat i Hotel »Bristol.«

Undskyld Ulejligheden. *Dr. Tyf.*

Susanne.

1.

Susanne fra Nyhavn har kysset en Sømand i Nat,
fordi hun blev pint af en Kummer og følte sig, aah,
saa forladt.
Susanne har elsket saa heftigt, som om hun var kaad,
men det var fordi hendes Hjerte var fuld af en Graad . . .

2.

Susanne har givet sin Ungdom og Kyskhed til Gaden.
Hun har gjort det engang for at tjene til Klær og til Maden . .
Og nu har hun slængt sin bedaarende, barnlige Ynde
ud i en Verden, der drager og føder en Lyst til at synde.

3.

Susanne har strejfet saa hjemløst blandt mangen en
Flane,
for hvem det var Løjer det hele og Elskov var Vane. —
Susanne har krystet en Sømand saa tidt til sit Hjerte.
Hans Øjne var trætte af Længsel og Hjemveens Smerte.

4.

Susanne har vandret, mens Lygterne brændte paa Kajen
og standset en Sømand og samtidig staaet forlegen, —
fordi hun var skamfuld og væmmet ved det, der var lavt,
og endnu forstod sig paa det, der var barnligt og bravt. —

Susanne, som glider fra Arm og til Arm, er nu træt.
Hun har gaaet saa stille i Dage som én, der har grædt. —
En der staar haabløst alene i Gøglet og Knejpernes Larm.
Det er som det bløder et Sted i den barnlige Barm . . .

Emil Bønnelycke.

Gullasch-Kongens Bedrifter. II.

Tegning af A. Østrup.

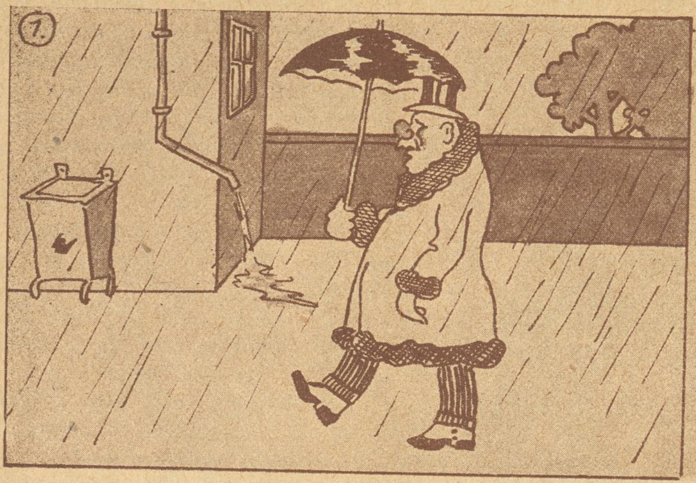

Vor Ven, Gullaschkongen, Sofus Nikkelajsen, er selvfølgelig ikke kommen sovende til sine Millioner. Han har lyse Indfald og procentholdige Ideer. Her gaar han nu til Eksempel og spekulerer i Regnvejr,

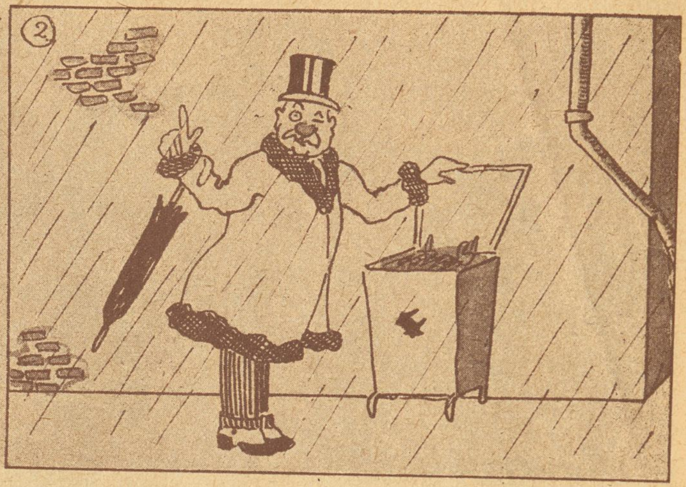

og da hans altid vaagne højre Øje falder paa en regulær Skidtspand, springer en storstilet Plan ud fra hans med Lobeskowes og Narrestreger fyldte Hjærne. Ho! Ho! Her har vi en Ide til 500 pCt.!

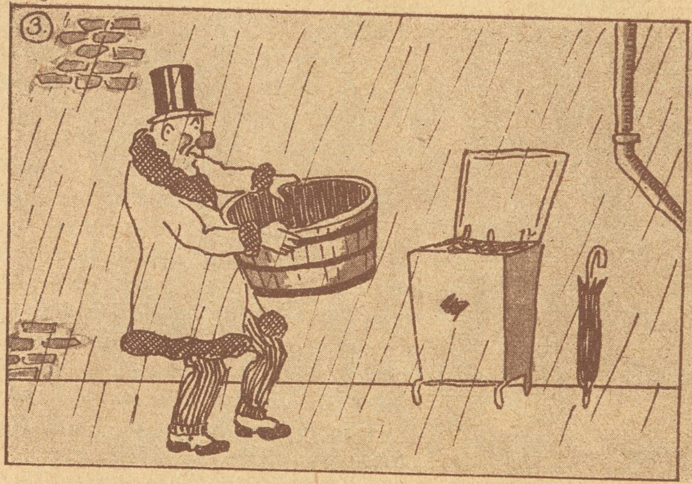

Nikkelajsen er straks Situationens Herre. Han stiller Paraplyen fra sig og eksporterer en nærstaaende Vaskerbalje. Dermed er han i Virkeligheden kommen i Besiddelse af de fornødne Remedier.

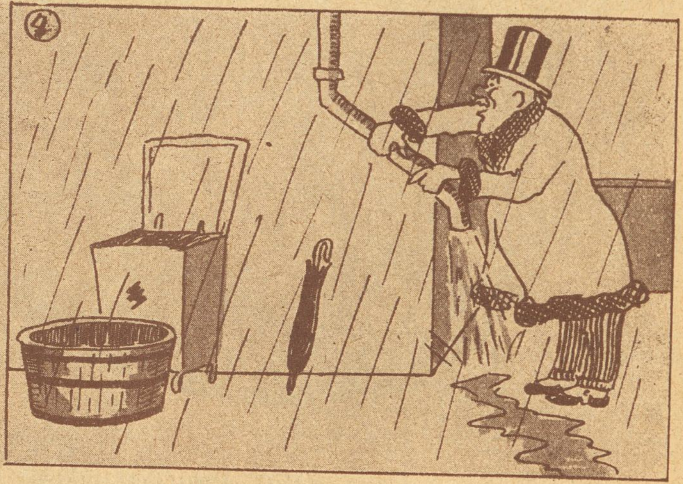

Han sætter Baljen op til Skarnkassen og tager med fast og kyndig Haand omkring Nedløbsrøret, hvorigennem Himlens Væde vælder som fra Dampsprøjtens Straalerør.

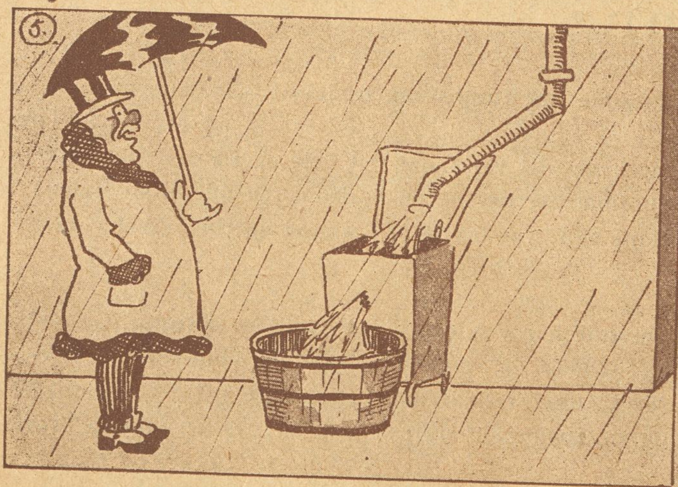

Altsaa, mine Herrer: Regnvandet ledes ned i Skarnkassen, hvis Indhold opløses og løber ud gennem det af Skæbnen anbragte Hul i Kassen.

I Løbet af et Øjeblik er Baljen fuld —

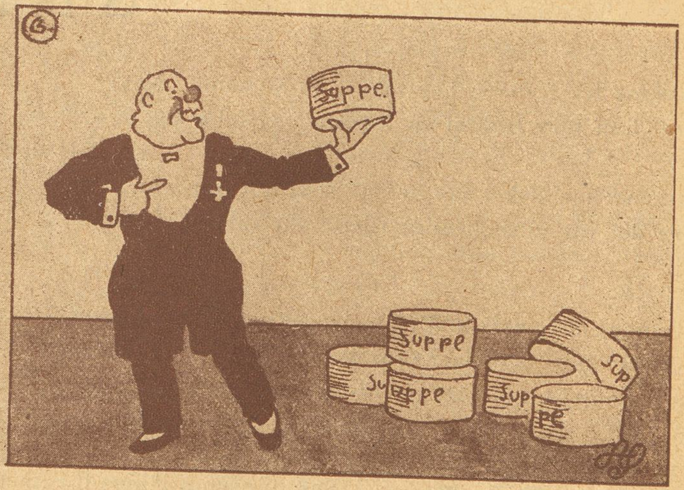

og her ser De det pragtfulde Resultat, der ingenlunde maa forveksles med de forhadte Bouillontærninger. Nikkelajsen kan med god Samvittighed reklamere med Suppe, tilvirket udelukkende af Naturprodukter!

(Fortsættes)

Ugens Rim.

Brødkortet.

Det gaar tilbage med vor Lykke,
vi maa ej bage, maa ej brygge,
og ikke kan man mere dykke
sig i Hjemmets lune Hygge,
dér sulter Amor, fryser Psyke.
Se, før var *Brødet* Bordets Smykke,
og glad vi spiste hvert et Stykke,
omend det havde tit en Nøkke.
Nu skal man frem med Brødkort rykke,
og Middagsmaden sammenpløkke!
Giv mig det Brød, som jeg kan tygge
og fjærn fra mig det Forbuds stygge
Skygge!

Svineslagteriet.

Om Kursen falder eller stiger,
om jeg har Whisky eller Piger
er mig ganske »eines Bier«.
Nej, hvad Kommissionen siger
om danske Svineslagterier
gør mig arrig som en Tiger!
Altsaa Folk, der bare higer
efter Guld og ikke viger,
medens Folket sulten skriger
— dem beærer man med Smiger!
At man *Nørgaard* ej bekriger
det er — slaaet fast med store Spiger: —
Svinerier!

Farvel Nanke!

Borgmesteren Hr. Nanke,
den vidtberømte ranke
og forhen tem'lig slanke,
som tit tog Haand i Hanke
med Reaktionens Flanke,
vil fra sit Embed' spanke.
Ved denne skønne Tanke
mit Hjærte monne banke
jeg retter ingen Anke,
men ryster nu min Manke,
vil ikke mere pjanke,
men siger til Hr. Nanke:
Danke!

Per Plex.

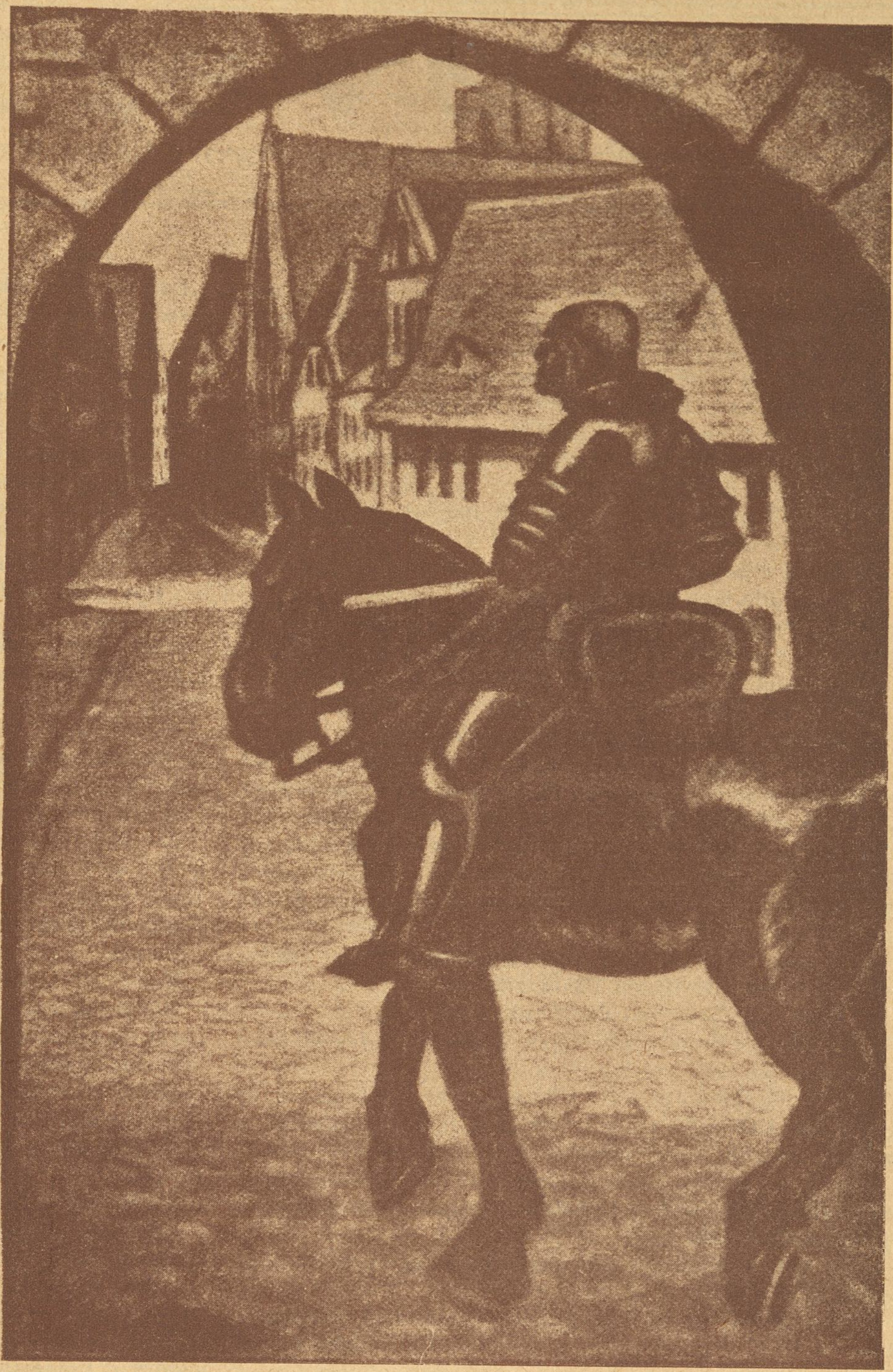

Tegning af E. Erk.

Indenfor Farezonen.

Landbrugslotteriet

bortspiller halvaarlig 25000 Gevinster til

Værdi 1 Million 132,670 Kr.

Trækkes den 18. og 19. April.

1/1 Lod Kr. 1,20. 1/2 Lod 70 Øre.

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Dansk Korn Snaps FUSELFRI BRÆNDEVIN

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Hamil hjalp ham ind i Hytten og anbragte et Par Mand som Vagt ved Døren. Disse, der paa denne Maade gik glip af den udsøgte Fornøjelse at deltage i Myrderiet, var forbitrede, men vovede dog ikke andet end at adlyde.

Da Morton saa sig i Sikkerhed, begyndte han atter at fatte Mod og da han havde genvundet sin Ligevægt igen, huskede han paa sin Redningsmand og takkede ham varmt.

— Lad os se .... sagde Harry .... jeg er næsten bange for, at der er noget i Vejen med mit Ben. Hjælp mig med at faa Støvlerne af.

Morton hjalp ham med let og varsom Haand; men det voldte dog ulidelige Smerter. Saavidt de kunde opdage, var intet Ben brudt; men Benet var stærkt opsvulmet og begge indsaa, at det først om et Par Uger vilde være muligt at støtte paa det.

Da Stormen udenfor var stilnet af, kom Hamil tilbage. Han lagde sig paa Knæ og undersøgte Benet.

— Jeg er bange for, at Du kommer til at ligge stille i nogle Uger, sagde han, da han havde endt sin Undersøgelse — jeg frygter for at Musklerne er blevet beskadigede.

Han forlod Hytten og kom efter et Øjebliks Forløb tilbage med et Stykke Linned; han rev det i Strimler, som han fugtede i koldt Vand og lagde paa det syge Ben for at lindre Smerterne.

— Vi naar nok frem til Orkhanie i Eftermiddag — sagde han. Jeg sender derfra en Baare efter Dig.

Patienten stønnede ved den blotte Tanke derom.

— Lad mig i Fred et Par Dage, sagde han. Jeg vil ikke kunne udholde at blive flyttet nu.

— Hvis jeg lader Dig blive tilbage her et Par Dage, sagde Hamil, saa kan det hænde, at jeg ikke faar Dig at se igen, før Krigen er forbi. Vi marscherer mod Nord.

Men Harry lod sig ikke overtale. Det Optrin, han havde været Vidne til, havde dæmpet hans Lyst til at kæmpe i Tjerkessernes Rækker.

— Ja, lad mig da blive her, sagde han. Jeg vil helst undgaa at blive flyttet.

— Saasnart vi er borte, vil det vrimle med bulgarske Hunde i Byen, sagde Hamil. — Hvem ved hvorledes de vil behandle Dig?

— Jeg staar mig godt med dem, sagde Morton. De kender mig. Jeg taler deres Sprog. Der er ingen Fare.

— De synes at høre til dem, der er modige, naar Faren er overstaaet, sagde Hamil.

Morton svarede ikke paa disse haanlige Ord.

Da Regimentet havde samlet sig for at bryde op, forlod Hamil Hytten, men vendte straks efter tilbage med flere Vaaben, som han lagde i et Hjørne. Han oplyste dem desuden om, at deres Heste stod bundne udenfor Døren.

Derpaa kyssede Hamil sin unge Ven paa begge Kinder trykkede hans Hænder til Afsked og gik.

— Hvis der skulde findes nogen Læge i Orkhanie, sagde han, idet han vendte sig om i Døren, saa skal jeg sende ham herhen. Følg efter os saasnart Du bliver i Stand dertil. Jeg skal nok efterlade mig Oplysninger om ad hvilken Vej vi tager. Farvel! Gud være med Dig!

Pludselig hørtes Vaabenlarm udenfor og Regimentet satte sig i Bevægelse. De to unge Englændere lyttede i Tavshed. Larmen blev svagere og svagere og forsvandt tilsidst ganske.

Det var just ikke med venlige Følelser Harry i Begyndelsen betragtede den Mand, som Skæbnen saa uventet atter havde ført paa hans Vej. Modig og uforfærdet som han selv var, syntes Fejghed ham noget yderst foragteligt.

Men selv om Morton ikke var nogen Helt, saa havde han andre gode Sider, thi han viste sig at være den mest omhyggelige og utrættelige Sygeplejer — og det er umuligt i Længden at kunne foragte et Menneske, som man daglig har at takke for tusind smaa Tjenester og Venskabsbeviser. Han syntes instinktmæssigt at vide, naar det syge Ben trængte til at forandre Stilling, og Bevægelsen udførtes altid saa forsigtigt, at det ikke forvoldte Smerter.

Det viste sig, at Morton havde lejet Hytten, hvor han havde indrettet sig det hyggeligt. Han havde et stort Forraad af Konserves i Flasker og Blikdaaser og flere Flasker Vin.

Inden Dagen var gaaet, stod de to unge Mænd paa den fortroligste Fod med hinanden, og Harry begyndte at føle noget som lignede Venskab for den elskværdige Mand, hvis Liv han havde reddet.

Da alt havde været stille et Par Timer, tog Morton Mod til sig og forlod Hytten for at søge i de forladte Huse efter Mælk og Æg. Han vendte tilbage, belæsset med Bytte, men meddelte samtidig, at hele Gaden var opfyldt af døde Legemer.

Harry faldt, efter at have spist, i en urolig Slummer.

Morton betragtede ham en Stund, medens han røg en Cigaret og nippede til sin Kaffe. Da han tilsidst var overbevist om, at hans Kammerat virkelig sov, rejste han sig stille og gik paa Taaspidserne hen til en lille Kuffert, som stod i et Hjørne. Han aabnede den og tog en engelsk Avis ud. Han gennemsaa Avisen. Tilsidst fandt han det, han søgte, og læste, idet han nu og da kastede et Blik paa den sovende. Artiklen lød som følger:

»Man beklager almindeligt den Skam, som er kommet over en af vore ældste og mest agtede Adelsfamilier ved den letsindige og i højeste Grad daddelværdige Opførsel, en af dens yngste Medlemmer har gjort sig skyldig i. Hr. Harry Wynne, den ærværdige Lord Bridgebournes Sønnesøn, formodes at holde sig skjult et Sted paa Kontinentet. Familien kender ikke hans Opholdssted og den Arrestordre, der er udfærdiget paa Begæring af den velkendte almindelig agtede Juvelér Butterfield ved Condent Street, vil derfor ikke kunne træde i Kraft. De sidste Efterretninger om ham, skriver sig fra Monte Carlo, hvor han paa den brutaleste Maade overfaldt en vis Hr. Whale, en indenfor Sportsverdenen velkendt Personlighed, som paastaas at være i Besiddelse af graverende Beviser mod ham. Det anses nu for højst usandsynligt, at Wynne personligt vil indfinde sig for at forsvare sig mod de Anklager, som foreligger imod ham. Ganske vist kan man endnu ikke anse hans Skyld for fuldtud bevist, men hans Flugt kan kun betyde et, og det ikke det mest fordelagtige«.

Morton læste Artiklen tre Gange igennem, lagde derpaa Avisen tilbage i Kufferten og sad en Stund i dybe Tanker.

Han var god at have med, tænkte han. De andre er nogle grove og udannede Slyngler .... en daarlig, uægte Efterligning af Gentlemen. Men han er Aristokrat lige til Fingerspidserne. Modig er han ogsaa — og desuden er han Ær-

ligheden selv. Man vilde næsten være nødt til at tro ham, selv om han løj En lige op i Ansigtet — det vilde sandelig være en stor Fordel. Han vil nok ikke .... i det mindste ikke i Begyndelsen. Han er naturligvis kommet hertil i Haab om at faa sig en Kugle for Panden og paa denne Maade gøre Ende paa alle sine Bekymringer. Men han bliver nok tam, naar han har ligget en Maaned med sit daarlige Ben. Jeg maa nok føle mig lidt for .... Jeg trænger virkelig til en paalidelig Kompagnon. Jeg tror han vilde egne sig dertil. Forresten synes jeg godt om ham ....

Det var Aften og Stilheden uden for virkede uhyggeligt paa dem begge. Harry havde lidt Feber paa Grund af Smerterne i Benet, og halvt drømmende, halv vaagen hørte han sine Slægtninges Stemmer, men hele Tiden vidste han dog godt, at han laa med et daarligt Ben i en bulgarsk Bondehytte.

Men pludselig — maaske var det fordi Smerterne hørte op — følte han en egendommelig Fred og Hvile. Han vidste ikke om det var Tanken om Inthia, der bevirkede det. Inthia var der — saa meget var sikkert. Hendes Øjne saa paa ham med uendelig Medlidenhed og dybeste Tillidsfuldhed. Han strakte Hænderne ud mod hende. — Hun var borte.

Det var Nat, og Skæret fra et brændende Hus kastede et stærkt Lys paa Væggen foran ham. I hans Brystlomme gemte han de sidste Linier Inthia havde skrevet til ham. Enhver Bevægelse smertede ham, men det lykkedes ham dog at trække Brevet ud af Lommen. Han kyssede det Gang paa Gang.

Der havde været Stunder, hvor han havde følt sig fuld af Mod og Haab .... da han havde drømt om at genvinde sit gode Navn og Rygte. Men i den senere Tid var hans Tanker gaaet i andre Retninger. I denne Stund syntes det ham ikke blot haabløst, men endogsaa forbryderisk at ville binde hendes Tilværelse til et saa vanæret Menneske som han var. I sit Hjerte sagde han hende Farvel for evigt. Han vilde forsvinde .... være som udslettet af Jordens Overflade. Hun skulde aldrig mere høre Tale om ham, aldrig gense ham .... og til sidst vilde hun saa tro, at han var død.

De Afskedsord, han sagde hende i Tankerne, var saa ømme og lidenskabelige, at de ligesom syntes at drage hende til ham. Det forekom ham som om de i denne Stund virkelig stod Hjerte mod Hjerte — Sjæl mod Sjæl. Hun vilde ikke høre Tale om nogen Afsked .... men han udtalte det dog — for hendes Skyld.

Glem mig og tilgiv mig! .... Jeg vil elske dig saa længe jeg lever .... men vi mødes aldrig mere. Farvel, Elskede, Farvel! Bliv lykkelig! ....

XI
ET GODT RAAD

Hr. Morton befandt sig for Øjeblikket i en ejendommelig Stilling, og skønt han som Diplomat var i Besiddelse af større Mod end som Kriger, foretrak han dog indtil videre, at holde sig borte fra større Forsamlinger. Hele den civiliserede Verden var paa en Maade i Vaaben mod ham. Baade Regeringer og enkelte Personer havde lovet anseelige Belønninger til den, som kunde overantvorte en Person, der ganske vist ikke kaldtes Ronald Morton, men var identisk med denne, til Retfærdighedens Hænder. Navnet Ronald Morton var blot kendt af nogle faa, men Navnet William Reid var derimod kendt og frygtet over hele Verden. At Morton under disse Forhold helst holdt sig skjult, var forstaaeligt.

Imidlertid trængte han meget til en Kompagnon. Ranald Morton var en snu og opfindsom Mand, vant til uden Skrupler at benytte sig af Tilfældet. Den landflygtige af Samfundet udstødte syntes ham at være sendt af Forsynet.

Med Vilje lod han de følgende Dage den engelske Avis ligge fremme i Nærheden af Harry. Han saa ogsaa, at denne flere Gange kastede et flygtigt Blik i den. En Dag tog Morton selv Avisen og satte sig til at læse, medens han røg sin Cigaret. Da han kom til Artiklen, gav det et Sæt i ham, og han saa hurtigt med vel hyklet Forundring paa sin Kammerat. Derpaa rejste han sig og begyndte at gaa frem og tilbage i Værelset med en saa bekymret og urolig Mine, at Harry tilsidst saa sig foranlediget til at spørge, hvad der var i Vejen.

Morton lagde Avisen sammen paa en saadan Maade, at den vigtige Notits kom øverst, og rakte den med kold og tvungen Mine til Harry.

— Jeg har naturligvis ikke Ret til at blande mig i disse Anliggender — sagde han, men .... men sig mig blot om Du er en Sønnesøn til Lord Bridgebourne?

— Jo, det er jeg, sagde Harry ligegyldigt. Naa, og hvad saa? ....

Morton lagde den gamle Avis hen til ham, idet han pegede paa de skæbnesvangre Linier. Derpaa trak han sig tilbage til et Hjørne af Værelset, hvor han slog sig ned i en Stol.

Harry læste, gjorde et vildt Forsøg paa at rejse sig og faldt stønnende tilbage i Sengen.

— Og dette, raabte han, idet han med knyttede Hænder slog til Avisen, som faldt paa Gulvet, dette var det, jeg rejste fra, jeg elendige Asen!! Dette har jeg ladet Mennesker tro om mig!! Uslinger! — Løgnere!

Skammen, Raseriet og den legemlige Smerte kvalte hans Stemme. Hans Fingre vred sig krampeagtigt, han bed Tænderne haardt sammen og stirrede op i Loftet med Øjne, som intet saa.

Morton rykkede sin Stol hen til Sengen, bøjede sig over sin Ven og lagde Haanden beroligende paa hans Skulder.

— Fortæl mig det hele, Wynne, sagde han venligt. Jeg tror nok, at jeg kan skelne en hæderlig Mand fra en Skurk.

Harry led, og det var ham derfor en Lettelse at komme til at fortælle det hele.

— For omtrent 9 Maaneder siden tabte jeg en Aften 300 Pund i Ecarté i Femaarsklubben. Jeg er ikke stolt over, at jeg paa denne Maade bortspillede mere end jeg ejede, og paa en Maade har jeg nok fortjent al den Elendighed, der har været Følgen deraf. Imidlertid traf jeg en Person, som hjalp mig ved Hjælp af en 3 Maaneders Veksel. Da den var forfalden, kunde jeg ikke betale .... Jeg gjorde mit Bedste, men han var selv i Knibe for Øjeblikket og kunde ikke vente, i det mindste paastod han det.

— Hvem var den hjælpsomme Ven? spurgte Morton med et Smil. Paa dette Omraade følte han sig hjemme.

— Aa — en som hed Whale. Herbert Whale.

— Jasaa ham? lo Morton højt. Den saakaldte Puckel? ualmindelig hyggelig Fyr, Champagne og Cigarer, ikke sandt? 500 Procent?

— Du kender ham!?

— Har hørt Tale om han, sagde Morton. Enhver, som har levet lidt med i London, har hørt ham omtale. Vil Du maaske have, at jeg skal fortælle Dig Enden paa Historien?

— Tror Du, at Du kan det?

— Aa, jeg kan i det mindste forsøge. Lad os f. Eks. antage, at Whale for Øjeblikket befinder sig i en forbandet Knibe. Han kender en vis Juvelér, som med Glæde vil lade Dig købe, hvad Du ønsker og vente til Dommedag med Betalingen. Du pantsætter Juvelerne, Butterfield har naturligvis ikke forlangt mere end 50 Procent for meget for Smykket. Og da Du i den Uerfarenhed har gaaet hen og pantsat det endnu ubetalte Smykke og derved har gjort Dig skyldig i en Lovovertrædelse, mener Hr. Whale og Hr. Butterfield, at de vil kunne tvinge Dine højvelbaarne Slægtninge til at punge ud. Maaske har Kaptajn Heaton ogsaa noget med Sagen at gøre? — Kunde næsten tro det. Det er et gammelt Kneb. Det er bleven anvendt utallige Gange. I Almindelighed lykkes det. Denne Gang synes de dog at have gjort Regning uden Vært.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

— Du kan være glad ved, at Du ikke har Wilsons Ansigt, for saa skulde jeg rigtig vaske Dig! (»Ulk«.)

Den nye Rytter.
(»Meggendorfer Blätter«.)

Husförhör.

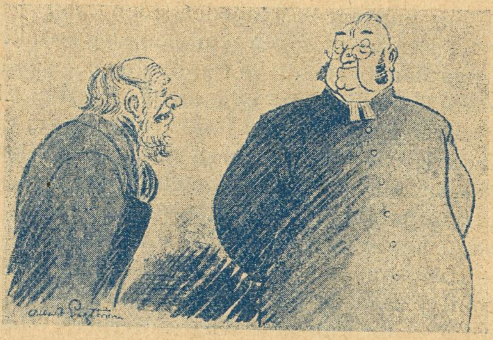

Prästen: — Hvad säger nu Gud om alla disse bud?
Gubben Efraim: — Ja, hva ska han säja, han har ju själf skrefvet dem! (»Strix«.)

— Har De ingen Billet?
— Nej, Rigskansleren har jo sagt: *Fri Bane* for alle dygtige!
(»Berliner Illustrirte Zeitung«.)

Hvorledes Straffen i Helvedet er for

Paraplytyve og for

Pigtraadens Opfinder.
(»Søndags-Nisse«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Frøken Foraarsvind.

Det slaar over i Tø. Bag den snetunge Sky.
faar Solbuen Rødme om Kinden.
Og saa en Nat hun kommer til By
i sit Sus, Frøken Foraarsvinden.

Der er stærke Lunger og prægtigt Vejr
bag de kraftig buede Bryster,
Og det rasler i Parkens nøgne Træer,
mens hun lystig Skørterne ryster.

Huhej! som et fejende Brus det gaar
henover Øresundsstaden;
saa puster hun ud og med Nakken slaar,
saa det rasler med Tagsten paa Gaden.

Halløj dernede! En lystig Leg!
.... Og hun ler sin Stormsus-Latter.
Nu sender jeg Hattene hver sin Vej,
og skiller Mutter fra Fatter!

— Velkommen dog, Frøken Foraarsvind,
naar du danser frem over Tagene:
Du har et forbistret stridbart Sind,
men du varsler jo Sommerdagene!

Frederik Skousbo.

De arme Kinesere begynder nu at „futte". — Ja, hvem mon der har tændt Lunten?

Brødkortet.

Hun: Gud, ikke mere end den Smule Franskbrød i en hel Maaned, og nu skal vi netop begynde paa vore *Hvedebrødsdage!*

Der verserer for Tiden i Jylland en Sag angaaende et Barn, om hvilket man ikke ved, hvorvidt det levede eller var død ved Fødslen. Sagen vækker Opsigt.

— Ikke mere. Birkedommeren kvalte den i Fødslen.

Utroligt!

Naar *Olaf Poulsen* har afsluttet sine Afskedsforestillinger, vil han, efter Forlydende, udhvile sig i to Dage.

*

Kaptajn *Weis* har indmeldt sig i Socialistisk Ungdomsforening.

*

Prins Gustav agter at tage Doktorgraden i Filosofi.

*

Redaktør *Witzansky* skal have sendt Czaren et Kondolencetelegram og meddelt ham, at hvis alt andet glipper, vilde han være velkommen i København, hvor han kunde fortsætte sin Virksomhed ved »København«.

*

Hans kongelige Højhed Kronprinsen skal være en overordentlig Musikbegavelse (efter hvad Højrebladene meddeler) og studerer Musikteori under kgl. Kapelmester *Høebergs* personlige Ledelse (hvad der jo *næsten* er et Bevis paa Begavelsen.) Hs. kgl. Højhed komponerer for Tiden en Symfoni, som Hs. kgl. Højhed allerede har døbt: *»Beethovens tiende.«*

*

En 18-aarig ung Mand, Søn af en Snedker, henvendte sig forleden til kgl. Kapelmester *Høeberg* og bad ham hjælpe sig med Harmonilære. Kapelmesteren skal have svaret, at han ikke paatog sig private Informationer.

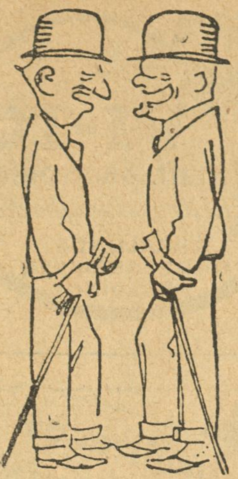

— Det er sløje Tider, Du. Jeg maatte spise til Aften forleden i det kgl. Teater.

— Naa, hvordan smagte det?

— Tørt. Jeg havde mit Brødkort i Lommen og saa *»Vildanden«.*

— Saa nu har jeg lavet 782 — næ 783 Avisbriketter — bare jeg nu ogsaa havde nogle Cokes!

Under Opførelsen af »En Moder« paa Kasino skal den Skuespiller, der agerer Sønnen, under Guillotinen — men man saa det desværre ikke. Mærkelig nok fører det min Tanke hen paa Nikolaj i »Nødebo Præstegaard«. Der stejlede vi alle hen ved Jul.

— Ja. *Stejler og Jul!*

Paa Grund af det store Vandforbrug har Borgmester Marstrand givet Ordre til en indgaaende Undersøgelse.

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

ANDELS-ANSTALTEN
TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Varelotteriet.
(Almindeligt dansk Vare- og Industrilotteri)
Det nye Lodsalg er begyndt.
118,000 Lodder. 75,000 Gevinster.
Lodsedler faas à 1 Krone
hos Kollektørerne og i Hovedkollektionen, Vestre Boulevard 26, lige overfor Raadhushaven.
Paa 1 Lod kan vindes 2 Gevinster
i samme Trækning.

Jmellem os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Vil du — hik — ikke — hik laane et Figenblad.

Tegning af E. Hansen, Aalborg.

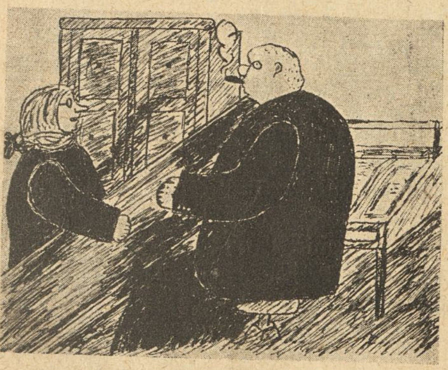

Hvad ønsker De?
Det skulde vel ikke være muligt jeg kunde faa lidt Alderdomsunderstøttelse?
Er de fyldt 60 Aar?
Ja, i Dag.

THEILGAARD PNEUMATIC „PILE-MØNSTRET."

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Til Frøken »Ravnen«.

Fra mørke Skyer, under Himmel
Sneen drysser,
og barske Vinde farer over Jord,
dog spirer frem, mens Solens svage
Straaler den kysser
en lille Blomst i Foraars herlig Glor.
En saadan Blomst jeg plukket har
Veninde
og den pr. Post jeg sender nu til Dig,
dens Navn Du kender, mit Du maa
udfinde,
om Æg til Paaske, Du vil spendere ej.

(Hermed en Vintergæk).

Tak for Paaskehilsenen, elskværdige Ubekendte!

Henrik Jørgensen. En saadan Konkurrence er under Ventilation.

E. Christensen, Helsingør. Deres Tegninger kan ikke reproduceres.

C. Olsen, Aalborg. Deres Barber er for sløjt tegnet.

Kaj Hansen. De tilsendte Vittigheder var ikke morsomme.

Køb Alfa Margarine

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS
forfiner · forskönner · bevarer Huden
Alles Yndlingssæbe

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Tegning af Storm-Nielsen

— Fy, Sofus, Du maa skamme Dig at have en gammel Kone til bedste.
— Sikke no'et Vrøvl, Bedstemo'r, — man har da altid en gammel Kone til Bedste!

Krimskrams.

S var
1111111111 178 E

(Svar paa Tiltale)

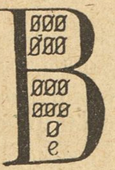

Regnet

(13 Øer alt i B regnet)

Hold 1.

(Et Baghold)

Sort talte til Rød: Brister jeg, saa er du død.

(Kedlen og Ilden)

Et Hus fuldt af hvidt Fæ og en rød Røgter.

(Munden)

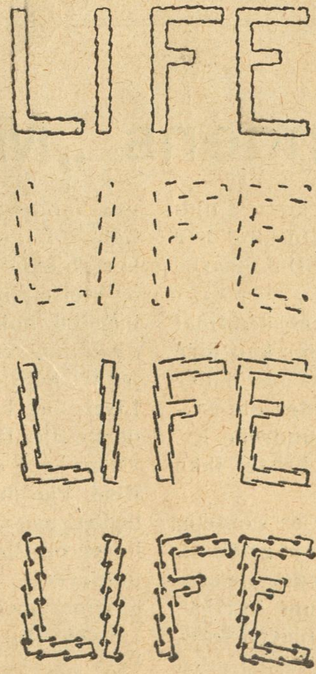

De fire Tegninger her viser, hvorledes Synsbedrag kan opstaa og bliver mere og mere fremtrædende.

I den første Linje »Life« staar Bogstaverne lige op og ned.

I anden Linje er de smaa Bindestreger borttagne og straks virker Bogstaverne en Smule skæve. I de to følgende Linjer synes Forvirringen større og Bogstaverne endnu mere skæve. Men knib Øjnene godt sammen og kig stift paa Bogstaverne — Du vil da opdage, at alle Linjerne staar *nøjagtig lodrette*.

Hvad er det, der altid rider og kommer dog ingen Steder?

(Et Mønningetræ.)

Jeg gaar daglig ud og forlader dog aldrig mit Hus?

(En Snegl.)

Hvad er det, der gaar igennem et Gærde og gør ingen Hul.

(Solen)

Danske Barberere i Karikatur.

Tegning af Hp. Hansen

Sjøqvist, Missionshotellet, Helgolandsgade.

Opmuntrende.

En Sygeplejerske underviste Sanitetssoldater i England og spurgte en af Eleverne:

— Hvad vilde De gøre ved en Mand, der var besvimet af Udmattelse.

Soldaten: Jeg vilde gi' ham lidt Brændevin.

Sygeplejersken: Men hvis De nu ikke havde noget?

Soldaten: Saa vil jeg love ham det!

Fy! Fyr!

Manden var anholdt for Drukkenskab, men saa forøvrigt saa pæn ud.

Overbetjenten: Hvad foretog han sig, Betjent, da De anholdt ham.

Betjenten: Han stod og skændtes med en Chauffør.

Overbetjenten: Men det er da ingen Bevis paa Drukkenskab.

Betjenten: Næ, men der er det at bemærke, at der var ingen Chauffør at se!

Gullasch.

›Baronen‹: — Hør Tjener, lagde De ikke ogsaa Mærke til, at den Herre, dér gaar, mumlede noget om ›Svinepels‹, da han gik forbi mig? Har De kendt Mage til Dumhed? — Min Pels er jo af ægte Bæver!

Højt oppe.

Den gamle Jens Jeppesen har været i Staden og har købt sig et Par Flasker Brændevin. Han gaar hjem langs Jærnbanelinjen, og efterhaanden som han forfrisker sig med Flaskernes Indhold, bliver han mere og mere lyksalig og frygter tilsidst hverken Gud eller Djævelen. Enden paa denne Sindsstemning bliver, at Toget kører ham paa Hovedet i Grøften. Lokomotivføreren standser og tror, der er sket en stor Ulykke, men Jens Jeppesen er hurtig paa Benene, knytter Haanden og raaber til Lokomotivpersonalet: Ka' I for Fa'nen ikke se, hvor I kører!?

Ægtemandens „Men-Bog“.

— Naa, kære Albert, endnu stadig ikke den glatte Guldring paa? Det undrer mig sandelig, eftersom Du altid har udtalt Dig saa begejstret om Ægteskabet. Er Du maaske kommen til anden Anskuelse?

— Nej, Georg, jeg er endnu en ivrig Ægteskabskandidat og undlader heller ikke det mindste Skridt, der kan føre mig mod det ønskede Maal. Jeg er en stadig Gæst paa Baller og i Selskaber, jeg kommer aldrig med Vittigheder om Svigermødre, jeg bruger hvert Aar, mindst fire hundrede Kr. til Blomster og slige Opmærksomheder, og jeg brister ikke i Latter, saa snart der er Tale om Ægteskab.

— Og dog er Du endnu ikke ved Maalet? Der er sandelig nok af unge giftefærdige Piger, Du behøver kun at gribe til.

— Ja, gribe til! Det er jo netop Fejlen. Hvorledes opstaar de mange ulykkelige Ægteskaber? Netop ved denne hurtige, overilende Griben til! Næppe er to Mennesker bleven forestillet for hinanden paa et Bal eller ved et Badested eller paa Skøjtebanen, næppe har de talt med hinanden et Par Gange, før de allerede er forlovede. Og inden de endnu har lært hinanden rigtigt at kende, er Champagnen, Præsten og Vielsesringene bestilt og det bindendende Ja udtalt. Først bagefter kommer Fejlene til Syne hos begge Parter. Nej, hvad mig angaar, da er jeg et yderst forsigtigt Menneske, jeg vil nøje prøve mig frem, inden jeg binder mig for hele Livet. Jeg har grebet Sagen meget praktisk an. Se engang denne lille Bog som jeg stedse bærer hos mig. Dens Titel er: ›Men —‹ I denne Bog har en hver smuk ung Pige sit eget Blad. Paa den ene Side staar hendes gode Egenskaber optegnet, paa den anden Side nedskriver jeg ethvert ›Men‹, jeg hører om hende. Den Første, hvis ›Men‹-Side er forbleven ubeskrevet i tre Aar, skal — for saa vidt hun ikke selv kommer med Indsigelser — være Fru Doktor Albert Ebert.

— Og Du har hidtil ikke mødt en saadan Engel paa Din Vej?

(Fortsættes Side 238.)

Aprilsnar!

Tegning af Hp. Hansen.

— *Ja, nu er det Foraar. I Gaar fandt jeg det første Grønne mellem Brostenene paa Nytorv.*
— *Snak! Du vil narre mig April!*
— *Absolut ikke. Det var et 5-Øres Frimærke.*

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald"	pr. Pk.	0,12
„Two Brothers"	—	0,15
„Tyrkisk Blanding F"	—	0,25
„Sunday Mixture"	pr. Ds.	0,35

samt **„Gallahers"** Tobakker etc.

— Nej, men jeg opgiver ikke Haabet, jeg søger ufortrødent videre.

— Jeg kender ganske vist ikke den Fylde af Dyder, Du gør Krav paa, men jeg skulde næsten tro, her er nok af fortræffelige unge Piger. Hvad mener Du for Eksempel om Bertha Hagemann?

— Bertha Hagemann? Hun staar i min Bog! Vent lidt — her, Bertha Hagemann Side 16: Smuk Figur, tiltalende Ansigt, blaa Øjne, i Besiddelse af alle sine Tænder, elskværdigt Væsen, tilstrækkelig Forstand, o. s. v., men —

— Men?

— Men dog umulig. Det staar her. Eneste Datter — Moderen i Live!

— Og —

— Ja, kære Georg, det forstaar Du maaske ikke. Men man kan sandelig ikke gifte sig med en eneste Datter, hvis Moder endnu lever. Saa opholder den kære Moder sig fra Morgen tidlig til Aften silde hos den eneste Datter, da raadfører og aftaler de To Alt med hinanden, ja, lægger endogsaa Raad op mod En. I sligt Tilfælde er Ægtemanden kun Numer tre og spiller en underordnet Rolle.

— Maaske der er noget Sandt i det, Du siger. Men sig mig en Gang, hvad mener Du saa om Lise Richter? Hun har mindst seks, syv Søskende.

— Ja, men hun har desværre ikke andet. Her kan Du se det: talrig Familie, indskrænkede Midler.

— Du vil altsaa gøre et godt Parti og kun gifte Dig for Pengenes Skyld?

— For Pengenes Skyld! Det lyder saa simpelt, men forresten er det slet ikke min Mening. Naar jeg gifter mig, vil jeg imidlertid ikke leve daarligere end nu. For Øjeblikket spiser Doktor Ebert kun paa de fineste Restaurationer, drikker sig gerne et Glas Chablis, ryger sin Havaneser og holder Ridehest. Til Kuvert Numer to, et Glas Chablis Numer to, Hest Numer to, Cigaretter, og andre Tilfredsstillelser af kvindelige Luner er Fru Doktor Eberts Medgift nødvendig. Det er ikke mere end billigt.

— Heller ikke deri har Du Uret. Men vor By kan ogsaa opvise en Del forholdsvis formuende, unge Piger. Saaledes har for Eksempel Hedvig Stahl mindst en halv Million i sikre Papirer.

— Hedvig Stahl? Side 22! Elegant Figur, bleg Teint, smukke Tænder, hvoraf der ganske vist mangler en Hjørnetand —

— Er det hendes eneste Fejl?

— Nej, se selv her: mangelfuld Retsskrivning. Hun skriver paa en Maade, som man ikke i de sidste tyve Aar har lært i Skolerne. — Enten har hun intet lært, eller ogsaa er det længe siden, hun har gaaet i Skole. Begge Dele er lige betænkelige.

— Du lader til at være meget kritisk, og dog vil jeg forsøge at nævne Dig et Navn, som Du ingen »Men« har til: Magda Fernan. Har Du ganske overset denne henrivende unge Pige, eller har hun maaske ogsaa sin »Men«-Side?

— Overset hende har jeg ikke. Magda Fernan: smuk, ung, formuende, dannet, elskværdig, men —

— Men — hun snorker!

— Nej, hør nu! Hvorfra véd Du det?

Denne min Viden skylder jeg en Stuepige, som har tjent i hendes Forældres Hus.

— Hahaha!

— Ja le Du kun, men det er aldeles ikke nogen latterlig. Jeg kan ikke sove, naar nogen snorker.

— Kære Ven, paa den Maade bliver Du aldrig gift, men bliver hele Dit Liv ved med at være Ægteskabskandidat.

— Det er saamænd heller ingen Ulykke. Jeg befinder mig ganske fortræffelig i denne Stilling. Min Praksis forøges stadig, thi Størstedelen af mine Patienter er tilkommende Svigerforældre. Hver evige Dag kommer der en eller anden for at se om jeg har noget at bestille, angiver et intetsigende Paaskud for sit Besøg og gaar straalende fornøjet bort. Du ryster misbilligende paa Hovedet. Jeg forsikrer Dig, jeg vilde sandelig hellere have en sød, lille Kone for al denne Praksis. En Gang finder jeg hende vel nok.

— Glem ikke at indbyde mig til Dit Bryllup.

— Nej, selvfølgelig. Naar jeg endelig er kommen saavidt, vil jeg raabe min Lykke ud for alle Vinde. Det skal blive et festligt Bryllup, forsikrer jeg Dig, Kirken skal festlig oplyses, et Følge af Brudesvende skal ledsage mig til Alteret, til Bryllupsmiddagen indbyder jeg alle mine Venner, og Champagnen skal flyde i Strømme.

Bravo! Saadan skal det være! Og jeg skal hjælpe Dig at sammensætte Middagen — sligt er jeg Mester i.

— — —

»Goddag, Albert! Hvor har Vorherre haft Dig saalænge? Det er vist over fire Maaneder siden jeg har set Dig. Kender Du det Rygte, der er i Omløb om Dig? Man siger, at Du er bleven gift.

— Rygtet taler heldigvis Sandhed.

— Virkelig, og Du har ikke underrettet mig om Dit Bryllup? Har Du glemt, at Du havde lovet mig en Indbydelse?

— Tilgiv mig kære Georg, men mit Bryllup blev fejret i al Stilhed — kun Bruden og jeg, Præsten og Forloverne.

— Og Du har ikke engang opsøgt mig for at meddele mig denne vigtige Forandring i Din Tilværelse.

— Jeg har flere Gange tænkt paa at besøge Dig, men min Tid har ikke tilladt det.

— Du har altsaa stadig endnu den store Praksis? Men nu er det vel ikke mere tilkommende Svigerforældre?

— Nej, de er forduftede, og min Praksis er desværre reduceret til et Minimum.

— Til Gengæld har Du saa formodentlig erhvervet Dig en velhavende Svigerfader?

— Nej, aldeles ikke. Min Hustrus Fader er død for længe siden. Forøvrigt havde han ingen Penge. Han var en lille Haandværker, som kun med Nød og næppe kunde fægte sig gennem Livet. Nej, kære Ven, den Tid, jeg ikke ofrer mine Patienter, anvender jeg til at skrive til Tidsskrifter, og det betaler sig rigtigt godt. Og om Aftenen naar jeg er hjemme giver jeg Undervisning ikke til betalende Elever, kun til én Elev — min lille, søde Kone.

— Din Kone?

— Ja, jeg læser med hende Grammatik, Retskrivning, Geografi o. s. v. Den lille Stakkel er vokset op i saa indskrænkede Forhold, at hun ikke har haft Lejlighed til at lære noget Ordentlig. Og hun vil saa gerne lære noget, det er mig en ren Fornøjelse at være hendes Lærer. Naar vi er færdige, spiser vi til Aften, de to Damer og jeg —

— De to Damer?

— Ja. Aah, ved Du ikke det? Min Svigermoder bor hos os. Min Lene er nemlig hendes eneste Barn og jeg kan ikke bære det over mit Hjærte at skille hende fra hendes Moder. Ja, som sagt, naar vi er færdige med at læse, spiser vi til Aften, og da gælder det om at være flittig. Jeg skriver og skriver, kan Du tro. Min lille Kone snorker ofte paa sit grønne Øre, medens jeg endnu slider i det.

— Snorker Din Kone?

— Ja, hun snorker saa allerkæreste, saa melodisk — det er mig en ren Fornøjelse at høre paa hende.

— Det glæder mig oprigtigt at høre, at Du er saa lykkelig. Men sig mig, kære Ven, hvad har Du egentlig gjort med Din lille Bog, Din lille »Men«-Bog?

— Aah, den er jeg fuldstændig kureret for. Jeg maa le, naar jeg tænker paa den Taabelighed! Hvad jeg har gjort med den spørger Du? Jeg gav min Kone den i Morgengave. Betingelser — Fejl — lutter Dumhed! Du smiler? Aah, jeg er vis paa, hvis Du engang skulde træffe paa et Par saa gaadefulde, søde, uskyldige, blaa Øjne som min Lenes — da vilde Du bære Dig ad akkurat paa samme Maade som jeg.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel. Concert hver Aften. **Harald Hansen**, Telf. 10392.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag Telefon 8181.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v — **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler. J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen. og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Magnus Christensen.

Hun lokker og hun drager, hvem følger hendes Bud?
Hun er ej ganske ung, men er yndig stoppet ud.

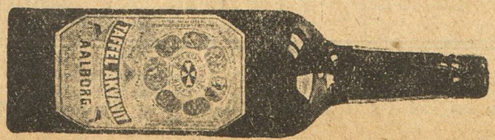

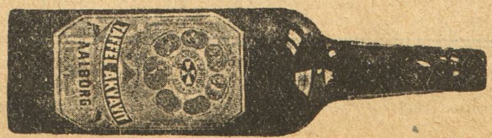

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 16. Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 19. April 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf

Foraar 1917.

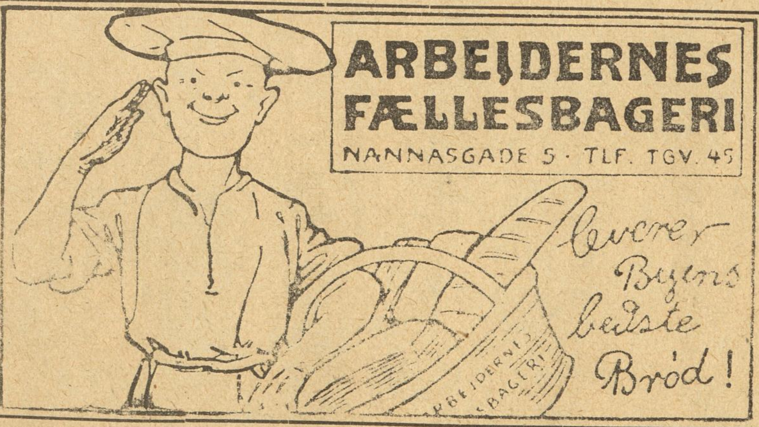

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
med Efterkrav. Ill. Katalog

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1.50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL
— BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

RASK DOVEN DRENG.

Præstens Tjenestedreng skulde ned i Engen og slaa Hø. Men da han var kommen derned, lagde han sig til at sove og sov helt til Aften. Det var jo en kedelig Historie for Knøsen, men paa Vejen hjem fandt han paa Raad. Han fyldte en Æske, som han havde i Lommen, med Skarnbasser.

— Hvorledes er det gaaet? spurgte Præsten, da Drengen kom hjem.

— Godt, sagde Drengen, paa Vejen hjem fandt jeg en Æske, der var fuld af Dukater.

— Aah, den har jeg tabt, sagde Præsten, der var kendt for sin Gerrighed.

— Det tror jeg ikke, svarede Drengen.

— Jo, vist har jeg det, kom med den sagde Præsten.

— Ja, indvendte Drengen, men er det ikke Præstens Dukater, saa gid Gud vil forvandle Dukaterne til Skarnbasser og lade Høet, jeg har slaaet i Dag, være uslaaet.

Da Æsken blev aabnet, blegnede Præsten og Drengen lo.

Præsident Wilson og den livstrætte Død.

Tegning af Gunnar Bryn

— Hvis Du er træt af at bruge Leen, saa prøv min splinterny, amerikanske Mejemaskine!

Næb og Klør.

Nu glider det! Det forbandede Svineri, som hedder Militærvæsen, begynder at faa en ilde Lugt!

Efter et Par Tusind Aars Forløb klarer det saa smaat i den menneskelige Hjærne, og selv de mest indædte Militærrumlere (af Oberst N. P. Jensen-Racen) faar Betænkeligheder og mumler noget om, at Krigsvæsnet maaske nok »kan sættes lidt ned«!

Næ, min Far: — det at se et Kompagni uniformerede Borgere marschere paa Gaden med Sabler og Geværer, mens en Officer gaar paa Fortovet og skælder disse Borgere ud og behandler dem som Skoledrenge er den mest fuldkomne og barbariske Middelalder, man kan tænke sig!

Og vil et »Landsoverhoved« holde Hær, saa kan han **kun** *holde den, hvis han aabent erklærer, at hans kongelige Brødre i de nærmeste Nabolande er Banditter og Stimænd — thi ellers er Hæren en Meningsløshed.*

Men først den Dag, da Gardens Orkester trækker ned gennem Gaderne, uden at en Sjæl ser paa det, eller helst vender dette militære Optog Ryggen, først da er det gaaet op for Menneskene herhjemme, at Militærvæsnet er det sjofleste, det dyreste og det mest vanvittige af alt!

Hvad mener De, Frøken?

Dr. Tyf.

UNGE VILJER.

Aa, længst er jeg ked af at sidde til Bords
med Krager og Aadselgribbe,
der mæsked sig fede i Fraser og Ord
og dækked for andre Forargelsens Bord,
der søgte — med klogriske Fingre — hvert Blad
af Frihedens Palme at ribbe — —!
Med Bordbøn og savlende: Tak for Mad!
forskærtsed de mig Appetitten.
Nu rydder jeg Bordet med Skaal og Fad,
endnu kan jeg føle et gnistrende Had,
endnu er jeg ung, og maaske bli'r jeg glad,
men i Skarnet *skal* hele Molevitten!

Se Solen —! Den skinner! Vor Jord er saa smuk,
men det glemte vi længe, desværre!
Vi blev lænket af Forbud og Lovbud og Magt,
før vor tørstige Gane fik Livssødmen smagt!
Vi har fundet os i, at mørkerædt Pak
fik gjort sig til Jordklodens Herre — —!
Det trykker for Brystet, og Luften er trang,
det stiger, Fordømmelseshylet!
Og Bølgernes Rislen og Lærkernes Sang
opsluges af Ligklokkers klemtende Klang,
men nu *vil* vi bryde Fordummelsens Tvang!
Ned i Skarnet *skal* hele Krapylet!

Thorkil Barfod.

Gullasch-Kongens Bedrifter. III.

Tegning af A. Østrup.

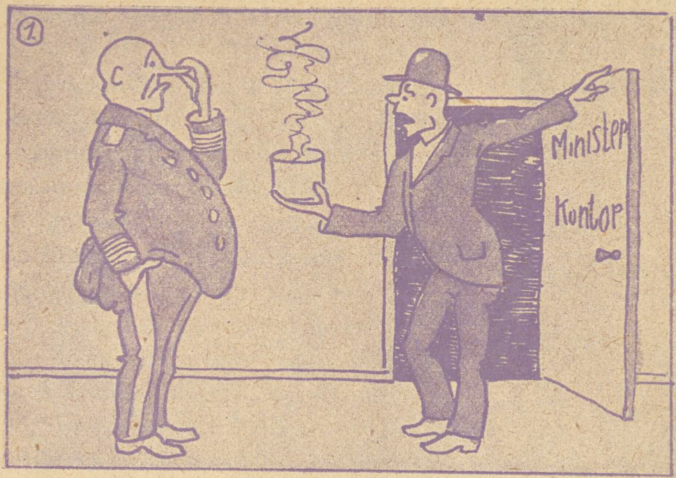

Det her er en meget alvorlig Affære. En Borger henvender sig til Landets Ernæringsminister og anklager vor Ven, Nikkelajsen, for at have fabrikeret en »mindre fin« Vare.

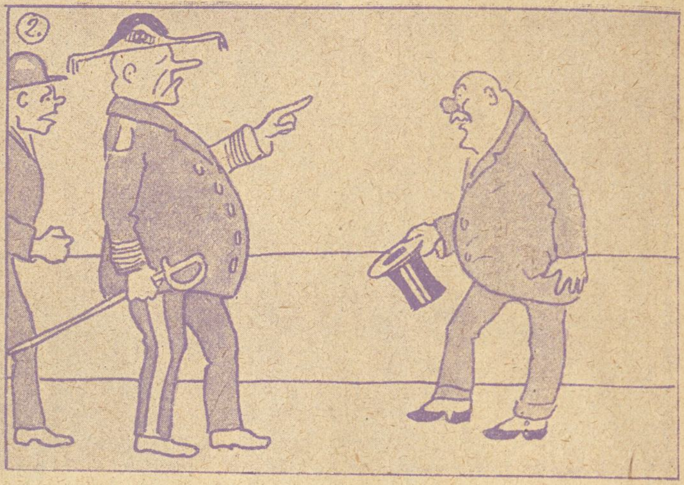

Ernæringsministeren ifører sig øjeblikkelig hele sit guldindvævede Tapet og begiver sig sporenstregs til Sofus Nikkelajsen, som med udsøgt Elegance hilser den fine Gæst velkommen.

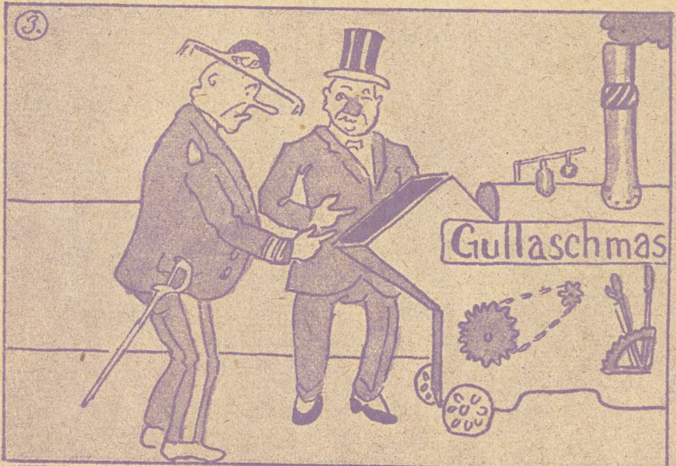

Læg Mærke til Nikkelajsens højre Øje. Det er vaagent og Udtrykket viser, at han igen har fundet en genial Ide. Han fremviser sin Patent-Gullaschmaskine for Ministeren,

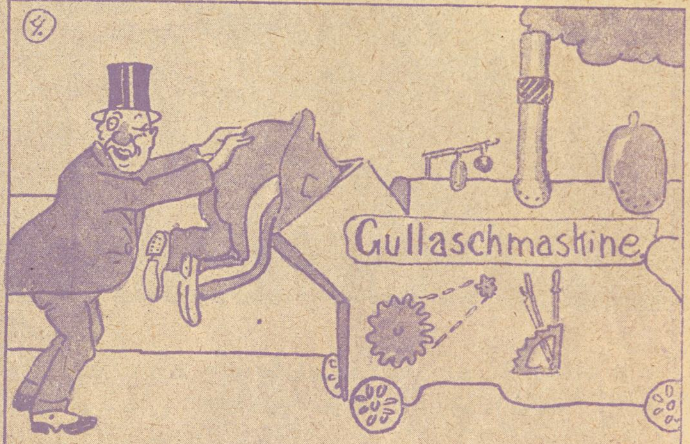

og netop som denne er ved at blive duperet, tager Nikkelajsen Hans Ekscellense skal vi sige i Kraven og hælder ham ligesaa stille ned i Gullaschmaskinen!

I næste Øjeblik sætter Gullasch-Kongen fuld Damp paa Apparatet, som ælter, maser, gylper og former alt, hvad der bydes den. Her ser De Vidundermaskinen fabrikere dejlige —

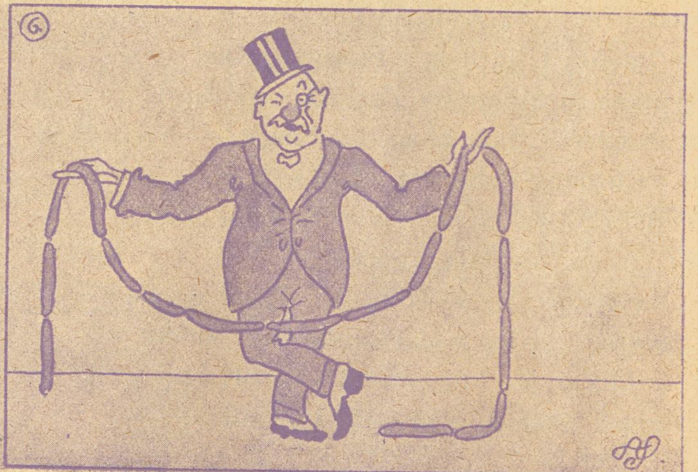

MINISTER-PØLSER!

I næste Numer paabegyndes en *original dansk* Børneside: Snuppe-Jensens vidunderlige Oplevelser!

Naar vi skal have Brændenælde-Tøj.

Tegning af A. Østrup.

— Kære, tror Du her kan blive Tøj nok til lille Elses Kjole?
— Knapt. Men der er sikkert nok til et Par Baldragter til Dig!

Ironisk Herre.

En bekendt Forfatter fik en Dag fra en Dame et ufrankeret Brev, hvori hun bad om at laane en af hans Bøger, som hun ikke kunde faa hos sin Boghandler. Forfatteren svarede·

Ærede Frue! De mangler altsaa ikke alene min nye Bog, men ogsaa Frimærker. Nu har jeg ganske vist Bogen, og jeg har ogsaa Frimærker til at frankere med, men desværre mangler jeg noget til at binde om Pakken. Vil De ikke være saa venlig at sende mig lidt Sejlgarn?

„Plante-Tøj."

Mel: »Naar man faar lidt godt at drikke«

Krigen den har Skyld i meget,
naar da alt bli'r rigtig vejet.
Tænk Dem blot at man betaler
for en Toddy snart en Daler!
Det er sløjt med Sæderne
og med Natte-Glæderne,
galt det er for Æderne —
værre dog med Klæderne.

Nu maa vi skam købe *Nælder*,
det er det, hvorom det gælder.
Jeg har mange i min Have,
deraf kan jeg Bukser lave.
Og fra Banesvellerne
plukker Plantesælgerne
alle Brændenælderne,
de skal ned i Kælderne.

Naar vi skal ha' Tøj af Planter,
skal jeg gaa med *Ahorns*-Vanter,
og min Kone skal sig sole
med en flot *Mahogni*-Kjole.
Nu min Dreng, min »Dellemand«,
glad jeg overvælde kan,
jeg ham snart fortælle kan,
at han er en »Nællemand«.

Husk saa paa at *Hvedens* Vipper
egner sig til hvide Flipper,
Baand og den Slags Pellerier
laves skal af *Sellerier*.
Vi vil ikke aale her
Folk som mellem *Naaletrær*
ivrigt med at maale dér,
søger sig lidt Saalelær.

Man af *Lyng* ej mer skal knipse,
deraf laves kønne Slipse,
og af høje, slanke *Birke*
faar man nu de fine Særke.
Kaalen og de bedste Ro'r
maa ej gi's til Hestefor,
»syv Slags Kaal« min Bedstemor
lave kan til Vestefor.

Tænk, at man skal gaa og daske
med en Sæk af ægte *Aske-*
træ, og vore Børn skal lege
nu med Strømper gjort af *Ege*.
Giv dig til at grave *Løg*,
deraf faar man Kravetøj
— tænk, af alt det »Havemøj«
kan man virk'lig lave Tøj!

Hø og *Halm* det gi'r Manchetter,
Mos og *Tang* bli'r til Korsetter,
»Mælkebøtten« let De gætter
laves kan til Badehætter.
Kun min *Hat*, der ejer Ry
over Land saavelsom By,
den vil ikke jeg forny,
den er nu som før af — *Bly!*

Per Plex.

DfB Ikke alene Afholdsfolk men alle, der ønsker ekstraktrigt og skattefrit Øl, forlanger DfB
De forenede Bryggeriers **Krone Lagerøl** og **Krone Pilsner**

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Harry gav sig ikke Tid til at tænke over, hvorlidet dette nøjagtige Kendskab til Forholdene lod sig forene med den Overraskelse og Uvilje Morton i Begyndelsen havde fundet det for godt at udtrykke.

— Du skulde ikke have rejst Din Vej, fortsatte Morton, stadig med sit eget Maal for Øje. En dygtig Sagfører vilde, med Lethed have kunnet hjælpe Dig. De vilde sikkert have taget deres Anklage tilbage .... de vilde aldrig have vovet at føre Sagen igennem. Men ved at rejse Din Vej, har Du ødelagt Din Sag. Kommer Sagen nu for en Jury, vil den dømme Dig, det er sikkert. Du kan aldrig mere vise Dig i England — det er den rene Sandhed.

— Ikke det? sagde Harry. Vent bare. Saasnart jeg kan sidde paa en Hest igen, saa begiver jeg mig hjemad. Koste hvad det vil, saa maa jeg give disse Slyngler, hvad de fortjener og sige Folk, hvorledes det virkelig hænger sammen.

— Ja, det vilde være godt, sagde Morton i sin overlegne Verdensmandstone, hvis Du bare havde nogle Vidner, men jeg tør vædde paa, at d'Herrer Whale og Butterfield har været altfor kloge til at give dig Lejlighed dertil. Du har naturligvis kun talt med hver af dem under fire Øjne. Du har ingen juridiske Beviser for, at de virkelig har arbejdet sammen. Og jeg er sikker paa, at Whale bad Dig tilintetgøre Vekslen, da Du fik den tilbage. Gjorde han ikke det?

— Jo, naturligvis!

— Naturligvis! — Og Du efterkom hans Ønske? Naturligvis! Den Veksel var Dit eneste Bevis — og den har Du selv tilintetgjort. Tænk Dig lidt om, inden Du rejser hjem. Du blev tiltalt for Bedrageri. Du bliver dømt til et Aars, eller maaske to Aars Fængsel. Din Fremtid er ødelagt og Du er brændemærket for hele Din Livstid. Bliv hvor Du er, Wynne, det er mit Raad.

Raadet var unægtelig praktisk og klogt, og Harry kunde næppe betvivle, at det til Punkt og Prikke vilde gaa, som hans Kammerat havde forudsagt.

— Var jeg bleven saa uretfærdig mistænkt og brændemærket af Samfundet, sagde han, saa tror jeg, at jeg vilde fristes til at hævne mig paa det paa en eller anden Maade. Sandelig skulde jeg vise dem, hvad det vilde sige at gøre et hæderligt Menneske til en Æventyrer.

Harry antog dette for et Udbrud af venskabelig Harme og svarede ikke derpaa. Morton troede, at hans Bemærkning var faldet i god Jord. Men det var den langtfra, det var aldrig et Øjeblik faldet Harry ind at begaa en uærlig Handling. Han var Hæderligheden selv. Der var ikke en uærlig Bloddraabe i ham, ikke en lumpen Tanke.

Den verdenserfarne Morton forsøgte paa alle Maader at overtale ham. Men naaede intet Resultat.

Selv var Morton meget meddelsom, aabenhjertig og tillidsfuld med Hensyn til sine egne Anliggender. Han beskrev nøje det luftige Slot i Kekewich i Cheshire, hvorom Harry, mærkelig nok, aldrig før havde hørt Tale. Harry blev fortrolig med Stedet og dets Beboere. Han gjorde Bekendtskab med den fortræffelige Morton senior, som nu var død og hvilede i Familiegravstedet paa Kirkegaarden ved Kekewich ved sin udmærkede Hustrus Side. Morton kunde lige mindes sin Moder .... og denne Lighed i deres ydre Liv blev et nyt Baand mellem Morton og Wynne.

Morton var stadig lige omhyggelig overfor sin syge Ven. Han lavede ham en klodset, men stærk Krykke ved Hjælp af hvilken Harry efter nogen Tids Forløb kunde gaa nogle Skridt. Han blev aldrig træt af at finde paa nye Maader til at faa de lange Dage til at gaa. Blandt andet besad han en ejendommelig Evne til at efterligne bekendte Mænds Haandskrifter. Det morede Harry saa meget mere som det viste sig, at han ogsaa selv havde Evner i den Retning. Han blev aldrig træt af at øve sig, og Ronald Morton begyndte at nære Haab om, at hans Elev snart vilde følge ham.

Da de to Venner var begyndt at efterligne hinandens Underskrifter, lod Morton i Spøg en Antydning falde om, hvad Nytte et saadant Talent kunde være til i Nødstilfælde. Harry lo kun hjerteligt deraf. — —

De havde været sammen en Maaned, inden Morton til Slut maatte erkende for sig selv, at alle hans Kunstgreb var magtesløse overfor denne urokkelige, enfoldige Ærlighed. Han vilde aldrig faa ham til Kompagnon; her strandede al hans Snuhed.

Skønt Byen laa langt fra den store Landevej, og man ikke saa noget til Krigen, begyndte dog foruroligende Rygter at brede sig gennem Dalen. Morton, som havde faaet mere end nok af Krigen, talte allerede om at opsøge et roligere Opholdssted.

En Morgen vækkedes de af Støj og Hestetrampen. Beboerne var ude af sig selv af Glæde ved Synet af en lille Skare Kosakker. Det var en lille Afdeling af Gurkos store Kosakregiment, der havde moret sig med at foretage dette lille Strejftog. De nyankomne pralede, som saadanne Krigere har for Skik. En overvældende Styrke fulgte dem i Hælene, paastod de — hele Landet var i deres Hænder. Suleimans Tropper var adsplittede, og Krigen var i Virkeligheden til Ende. Bulgarerne var befriede fra Tyrkernes Aag.

Harry og Ronald Morton undgik naturligvis taktfuldt enhver Hentydning til det tjerkessiske Selskab, hvori førstnævnte var ankommet til Byen. Morton bød de fremmede velkommen. Kosakløjtnanten, som i syv Uger havde levet af sort Brød, Løg og snavset Vand, kastede sig med Henrykkelse over Mortons Konserves og udtalte højlydt sin Glæde over at have truffet saa elskværdige og gæstfrie Kammerater. Kosakken komplimenterede de to engelske Herrer for det Mod, hvormed de uden at være tvungne dertil, iagttog Krigen paa nært Hold.

Tidlig næste Morgen blev Harry og Morton vækkede af Støj paa Gaden.

— Hvad er det? sagde Harry, idet han rejste sig op i Sengen.

— Kosakkerne bryder op, sagde Morton. Jeg troede forresten heller ikke hvad de sagde. Tyrkerne er lige i Nærheden.

Det var næsten mørkt inde i Hytten. De rejste sig og ledte efter deres Frakker. Morton slog Døren op. Udenfor skimtedes utydeligt en Skare Ryttere. De to Englændere traadte ud.

I samme Øjeblik knaldede et Skud og et rødt Skær flammede op i hundrede Skridts Afstand, fra det Sted hvor de stod. Harry følte en stikkende Smerte i Skulderen. Morton skreg og hævede begge Arme op i Luften. Han snurrede rundt et Par Gange og faldt derpaa baglænds ind i Hytten gennem den aabne Dør. Harry forsøgte at gribe fat i ham, men snublede og faldt over sin Kammerats Legeme. Han

hørte Braget af en ny Geværsalve, Dundren af Hestehove mod Brostenene, Raab og Skrig .... Derpaa tabte han Bevidstheden.

XII

PAA SYGESENGEN

Regimentslægen, Irlænderen, Doktor Hogan var netop i Færd med at forbinde nogle Kosakker, da en tyrkisk Soldat trak ham i Ærmet og pegede hen paa Mortons Hytte. Doktoren fulgte Soldaten derhen:

— Naa, Du hellige Antonius! udbrød han. Det er Engelskmænd begge to, saa sandt som jeg staar her! — Den sortskæggede staar ikke til at redde — Skade, det er ellers en flot Fyr! Den anden er der endnu Liv i. Lad os se lidt nærmere paa ham. Herregud, det er jo en ganske ung Fyr. Stakkels Dreng! — Men hvad havde den Tosse her at gøre!....

Han gav sig nu til undersøge Saaret.

— Slemt nok .... men det kunde have været værre. Det drejede sig kun om en Tomme. Hvis Skuddet bare havde ramt halvanden Tomme længere til Siden, var der nok nogen, der havde maattet klæde sig i Sorg .... Men nu kommer han over det. Lad os nu gaa tilbage til Kosakkerne. Den sortskæggede er der ingen, der kan hjælpe.

Doktoren holdt et Øjeblik Mortons Haand i sin, slap den derpaa med et Suk og vendte sig bort.

Det var imidlertid blevet Dag, da Harry vaagnede af sin Besvimelse, vendte sig lidt og opdagede Morton, som laa udstrakt ved Siden af ham. Et eneste Blik var nok til at sige ham, at Kammeraten var død.

Harry betragtede ham nogle Minutter uden at vende Blikket bort. Selv følte han ingen Smerte, men den dødes Ansigt syntes at varsle ham om den Skæbne, som ventede ham.

— Det er forbi .... mumlede han for sig selv. Dette er Enden paa det hele.

En dødelig Mathed sneg sig over ham, han troede, at han skulde dø. Hans Tanker fløj til Inthia, og han famlede efter hendes Brev, som han altid bar i Brystlommen. Han vilde dø med dette Brev i Haanden. Nu først mærkede han, at den venstre Arm og Brystet var forbundet. Dette forbavsede ham et Øjeblik, men han tænkte ikke videre derover; Feberen havde sløvet ham alt for meget. Da han forsøgte at stikke den højre Haand op under Bandagen, mærkede han, at den Frakke, han bar, ikke var hans egen, og et Blik paa den døde ved hans Side sagde ham, at de i Mørket havde forbyttet Klæderne. Morton laa til højre for ham. Med en voldsom Anstrengelse lykkedes det ham at trække Brevet ud af Lommen. Han trykkede det til sine Læber. Men Bevægelsen havde løsnet Bandagen og fremkaldt en ny Blødning. Det sortnede for hans Øjne, og med Brevet i Haanden faldt han bevidstløs tilbage i Sengen.

Som i en Drøm hørte han senere Stemmer og mærkede, at man løftede ham op og bar ham ud af Hytten, men alle disse Indtryk blegnede atter, og i flere Dage vidste han intet om den ydre Verden. Da han atter vaagnede til en Slags Bevidsthed, saa han en blaa Himmel, opfyldt af fantastiske svævende Figurer, som syntes at danne et regelmæssigt Mønster i mange Farver. Dette Fænomen vakte hans Interesse. En saadan Himmel havde han aldrig set før. Den forekom ham saa mærkelig, at han fik Lyst til at le. Han faldt dog lige straks i Søvn igen. Da han vaagnede, var nogen i Færd med at made ham. Værelset var oplyst af en Lampe.

Han vidste, at det var Lampelys, skønt han ikke kunde se, hvorfra det kom; men den mærkelige blaa Himmel med dens Arabesker og mangefarvede Figurer var der stadig. Han var nær ved at le, da hans Syn klarnedes. Den blaa Himmel var en blaamalet Væg og Figurerne var en klodset bulgarsk Vægdekoration.

— Han kommer sig, Hogan! sagde en Stemme med irsk Dialekt.

— Vist kommer han sig! svarede en anden Stemme, Fyren er ganske vist mager og bleg, men han maaler 40 Tommer over Brystet og bestaar næsten kun af Sener og Muskler. Udmærket Konstitution .... Stakkels Wynne var ogsaa en flot Fyr. Stakkels Dreng. Han fik da en Ende med Forskrækkelse.

Patienten lyttede forundret. Alle hans Indtryk var taagede og uklare, men i hvert Tilfælde var det mærkeligt, at de talte om ham som om han var død. Skeen med den varme Bouillon førtes regelmæssigt til hans Læber. Hvorfor gav man ham noget at spise, hvis han virkelig var død? — Ved denne Tanke fik han atter Lyst til at le.

— Ved Du hvad Hogan, gentog den første Stemme, hvis jeg havde haft Lyst til at flygte fra mine Landsmænd, vilde jeg sikkert ikke være flygtet hertil.

Saa indslumrede Patienten atter, uden at have vist noget andet Tegn til Bevidsthed end at have slugt Suppen, man gav ham. Han mærkede ikke, at Tiden gik, og det forekom ham ganske naturligt, at samme Stemme atter skulde lyde for hans Øren, da han atter vaagnede. Han aabnede Øjnene og saa en skægget Mand med rød Fez paa Hovedet bøje sig over ham. Han huskede ikke at have set denne Person tidligere.

— Sesaa, min unge Herre, sagde den skæggede venligt, vi kommer os nok. — Han er kommet til sin Bevidsthed igen, Dick, det kan man se paa Øjnene .... Hvad siger han?

Hogan bøjede sig ned. De blege Læber forsøgte at udtale et Ord.

— Morton? .... Morton. Godt, godt, min Ven. Det er ganske rigtigt. Vi ved, hvem De er. Vi har taget os af Deres Papirer. Vær ikke urolig. De skal nok faa dem tilbage. Tag nu dette — han holdt et Glas hen til hans Læber — og forsøg at sove igen!

En utydelig Erindring om de ombyttede Klæder foresvævede Harry, men han følte sig ikke i Stand til at afgive nogle Forklaringer, skønt han forstod, at man paa en eller anden Maade forvekslede ham og hans Kammerat. I Øjeblikket kunde det jo forresten ogsaa være ligegyldigt.

Dagen derefter følte han sig langt stærkere, men formaaede dog kun at tale hviskende, og selv dette kostede ham en saadan Anstrængelse, at Doktoren tyssede paa ham og fjærnede sig paa Taaspidserne. Han blev baade omtalt og tiltalt ved Navnet Morton.

En Gang talte de to unge Læger i hans Nærværelse om den stakkels unge Wynne og den tragiske Død, hans Selsind og Daarskab havde ført ham i.

Det blev nu klart for Harry, at den tilfældige Ombytten af Klæder havde bevirket, at han havde mistet sin Identitet. Efterhaanden begyndte han at spørge sig selv, om det egentlig lønnede sig at give en nærmere Forklaring. Harry Wynne var død og havde taget sine Sorger og sin Vanære med sig i Graven. For ham fandtes der ikke mere Haab. Han kunde aldrig byde Inthia et uplettet Navn, Imidlertid fattede han ingen Beslutning. Han var endnu for svag til at kunne give nogen Forklaring, men efterhaanden som Tiden gik og han fik tænkt mere over Sagen stod det mere og mere fast for ham, at han heller ikke ønskede at forklare noget.

Medens han endnu befandt sig i denne Uvished, hørte han, at en af de store Londoneravisers Specialkorrespondent havde telegraferet hjem om den stakkels Wynnes Død. Han spurgte nu sig selv, om han ikke burde være glad over denne uventede Løsning paa hans Livs Problem. Inthia var stadig i hans Tanker; men han burde ikke længere være til for hende. Hun vilde sørge ..... men efter nogen Tids Forløb vilde hun trøste sig. Hun vilde gifte sig med Humphrey Frost og blive rig og fornem og maaske ogsaa lykkelig. —

Det maatte være Forsynet selv, som tilbød ham denne Lejlighed til at begynde en ny Tilværelse, og den Mulighed havde han ikke Ret til at skyde fra sig. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

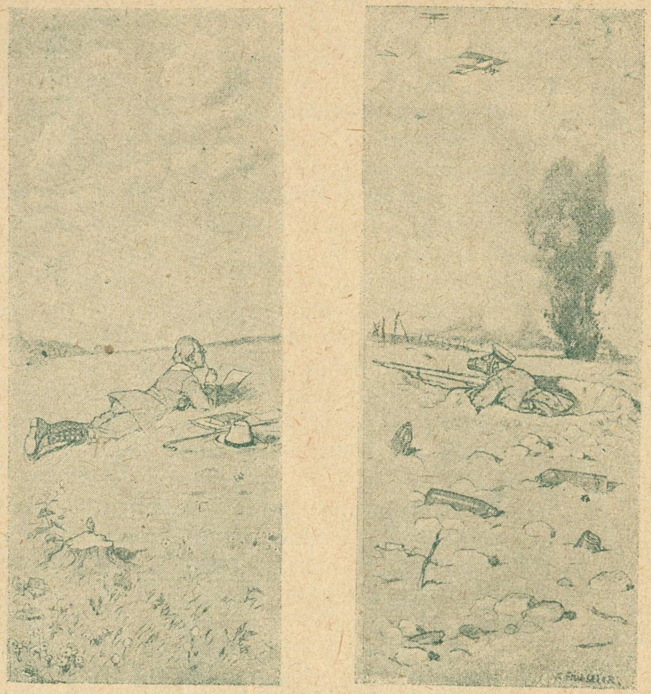

Digteren
før og nu.
(»Fliegende Blätter«)

Han: Och så var jag i Danmark på lejonjakt (Løvejagt) och hade en kolossal tur (Uheld).
Hon: Men i Danmark finns der väl inga lejon?
Han: Nä — det var just det som var tur! (»Strix«.)

— Jeg synes bedst om Dig paa det Fotografi, hvor Du har Gasmaske paa! (Engelsk Karikatur.)

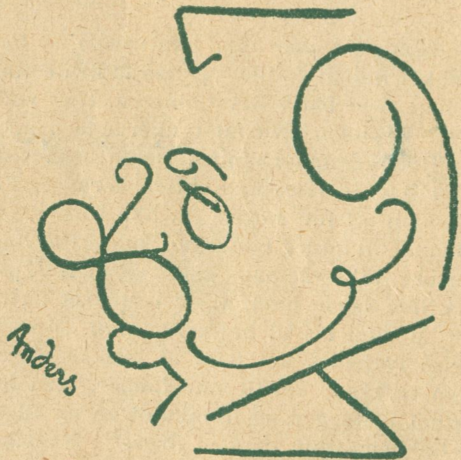

Branting, tegnet med Tal.
(»Dagens Nyheter«, Stockholm.)

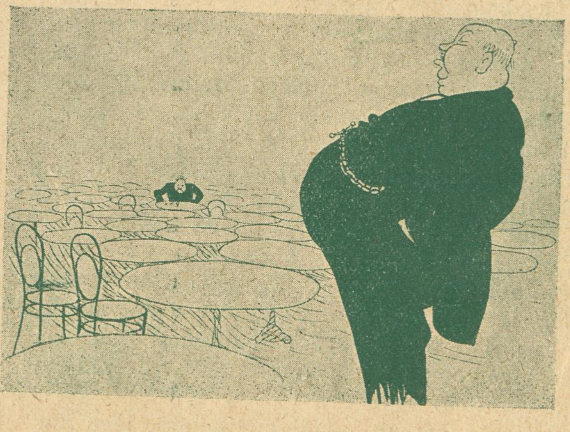

Källarmästaren: Här talar dom om att det skulle bli samma höga fosterländska (fædrelandsbegejstrede) stämning som 1914, men det är absolut omöjligt — *det fins ju ingen punsch!*
(»Søndags Nisse«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Maa je' be' om Ordet? —

Hva' je' vilde sagt — naar je' alsaa i Aften har slaaet Sandalerne i Gondolen hær, saa eret ikke som sæ'vanlig for at holle oplysende Faaredrag for Dem om Højrepartiets Velsignelser og Socialismens Ne'erdrægtighe', men saa eret for a' oplyse, a' den æ grulig gal i hele Momentet. Gaa a' Holbæk te! Her vilde je' gamle ormstukne Skohorn te' a' rejse u' med Lysbillejer, aa saa drejer de u'en vi'ere a' for Lyset aa si'r, a' der er Kolmangel. De' vilde ikke ha' sket i Estrubs Tid. Han og Banson ha'de ta'et Kollene, hvor de var at ta', derfor ha'de de Gendarmer.

Men hva' har Rode? Knap nok Skæg. Aa hva' har Zahle? Ingen Kartofler. — Næ, men saa kom de' der var *majet værre. Spiritusforbud!* De' var Müller torpedere mig et haardt Slag [for mig gamle Svabergast der laa otte Dage med Slagside paa Grund a' Mangel paa Gibbernakkers Havelse, og ha'de je' ikke hat en Bror, der var Snedker som a' der kunde fikse mig lidt op mæ Polérvand, saa ha'de je' ikke kundet deltage i Højres mægtige Agitation her ved Borgerrepræsentationsvalgene. Je' sled i 'et, skønt min Proptrækker laa og rostede i Bukselommen — men saa kom alsaa de', der var endnu værre: Vi faldt paa Skiven allesammen baade jeg og Witzansky og Poul Jacobsen, aa hele den gamle Garde mæ' Ondtagelse a' Anskar Karstensen og Marie Lassen som a' der kom ind a' en Bagdør. *De'* tog — li'som i sin Tid Professor Friederiks ved Sjette — *Pippet* fra mig, aa je' laa li'som en Hanebjælke paa Lit de Ballade i otte Dage u'en a' kunde nyse.

— Men saa kom alligevel *det allerværste* — Revolutionen! *De'* slo' mig i Gullet! At saadan no'et ka' tænkes og u'føres, aa de endda lige overfor den hellige af Guj indsatte kridhvide Zar Nikkelaj, som a' der nu ligger som en afdød Haandgranat.

Je' kan finde mig i a' man byjer maj en *næsten* kold Kaffepons — men *Revolution*, de' er alsaa li'e te' at nedlægge sit Mandat paa, aa vis a' de ikke opretter et Kajserdømme i Amerika aa sætter mindst tre Konger ind i Frankrig, saa trækker je' mig te'bages fra Arenateatret aa blir' Opsynsmand ved Barakkerne aa smi'er de Folk ud, som ikke betaler Barakleje. Saa er der Afgang. Guj bevare Konge, Fosterland og den Smule Petroleum der er tilbage. Vov! Vov!

Paa Kafe.

Gæsten (rasende): Her staar paa Spisesedlen: Fyldt Hvidkaalsho'de, og saa er der ingenting i det!

Opvarter (fortrolig): I denne Tid er alting saa fuldt af Løgn!

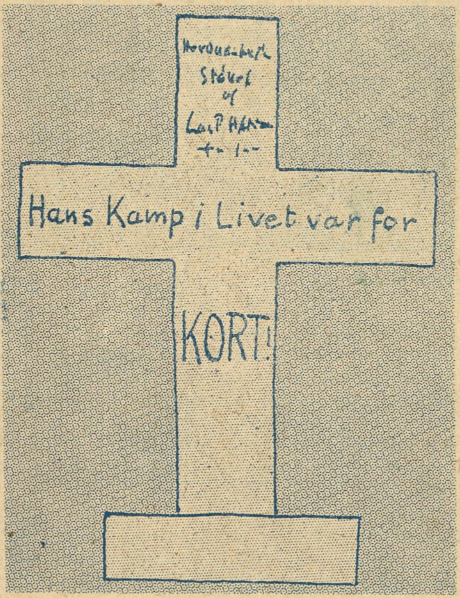

Kortsystemet.

Gravtavlerne for Aaret 1917 (og eventuelt efterfølgende Aar) vil for de flestes Vedkommende faa ovenstaaende Indskrift.

Gamle Teatergængere bliver ikke kede af at ønske at Skuespiller Zink levede endnu og spillede paa Folketeatret.

— Tja! Men husk, at hvad der blev udført af Zink den Gang — det kunde jo ikke lade sig gøre nu for Tiden!

»Hedetøj«.

Det er med ganske overordentlig Interesse, at jeg læser, at Tiden er inde, da man skal anskaffe sig *Nældetøj* og altsaa ikke mere kan faa Lov til at gaa med sit Kamgarn, som man maatte betale med sine *surt* erhvervede Penge.

— Ganske rigtig. Efter den sure Svie kommer den — alt andet end søde Kløe!

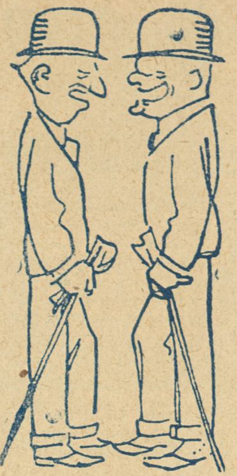

— Det er i Grunden mærkeligt, at Olaf Poulsen er hel og lever endnu!

— Hvorfor dog det?

— Jo, min Fætter siger, at han har *set ham i over femogtyve Stykker!*

— Hva' er den a', Stoffer, ska' Du paa Stationen?

— Ikke Spor, altsaa, men i disse urolige Tider er det bedst at gaa ud med Panser paa!

Brødkortet!

Gamle Tante Line er voldsom *rar*, men hun *har* nu engang ikke opfundet Krudtet. Nu har hun faaet et Par Brødkort til overs, og straks giver hun sig til at pille dem i Stykker — *til Fuglene!*

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

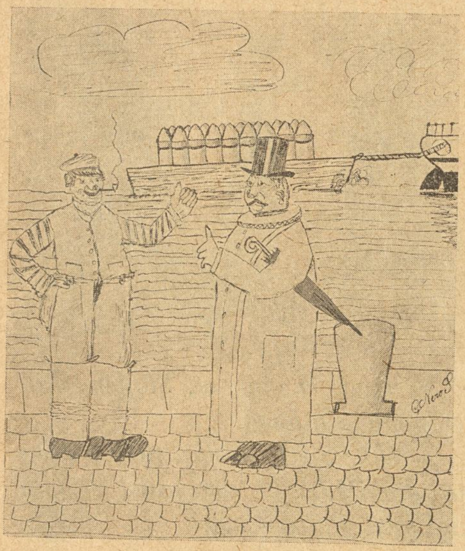

Præsten: Bare man nu vil være rigtig forsigtig med disse farlige Genstande.
Matrosen: De maa di sgu nok si'e, for dessom a' en a' dem futtede a', aa man fik den i Øjet, saa ble' man da osse blind hele sin Levetid.
Tegning af N. Søderberg.

J, Thor. Randers. Tak for Tilbudet, men Tegningerne egner sig ikke for »Ravnen«. Ønskes Tegninger sendt tilbage, maa Porto være vedlagt.

»Bokser« Aarhus. Ved Lejlighed.

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

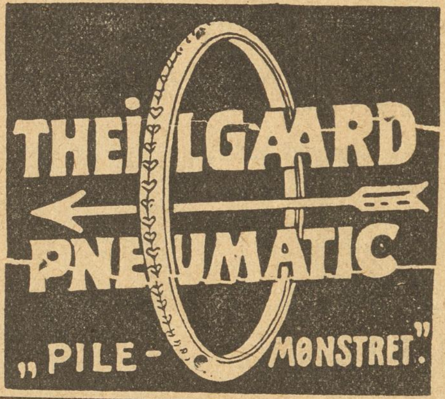

VERDEN LÆRER.

Rolig! rolig, Barn vær rolig.
Tusind' Hjærter, angstfuld slog
for en Mand, en Søn, en Ven,
Tusind', sér ham ej igen.
Bort, forhaabningsfuld han drog,
byggede rig, af Haab, en Bolig,
Tusind' Haab, blev dræbt koldblodig
Barn, vær rolig.

Taarer stands! — hold op, at flyde
— de værner ej mod Krigens Gru. —
Krigens Rædsler standses bedst,
ved en mægtig stor Protest
mod dem, der hersker Verden nu.
Et mægtig Jubelraab vil lyde,
naar vi Taarestrømmen byde:
»Hold op, at flyde!«

Barn vær stille! Se, det gærer
i de Tusind' Smaakaarshjem.
Tusind' Sorger, Tusind' Savn,
gav os Vilje. — Krigens Favn
vi os vrister fra igen.
Mod Krigens Selvmord, nu det bærer.
Se Barn!: »Frihedstanker gærer«.
Sé: »Verden lærer«.

Ludvig Stockholm

Harald Jensen. For 999de Gang: Blyantstegninger kan ikke benyttes. Papirkurv.

K. E. Nielsen. Vi haaber at faa Plads til Tegningerne.

Gartner Simonsen. Maaske.

K. Rasmussen, Ewaldsgade. Blyantstegninger kan ikke bruges. De gaar uvægerligt i Papirkurven.

Esther H. Noget af det — ved Lejlighed.

A. Lundborg, Søpassagen. Postvæsnet har ikke fundet Dem efter den opgivne Adresse. Den ene af de tilsendte Tegninger benyttes, skønt Vittigheden lige har været fremme.

A. Jensen. Kun to — Resten var overordentlig velkendte!

C. T. Meningen er god, men Versene er desværre daarlige.

I BIOGRAFTEATER!

For nogen Tid siden var jeg i Biografteater og saa »Kamilladamen«. Da denne Scene gik over Lærede hvor den rige Fader var hos Kamilladamen for at frabede sig Kærlighedsforholdet mellem hende og hans Søn. — Damen græd og vred sine Hænder. — Da lyder højt og tydelig en harmdirende Stemme fra Publikum: »Du skal ikke græde min Pige, men ta' noget og slaa den gamle Kraftidiot lige i Hovedet med«!

Mads Jensen.

Ved Jernbaneulykken.
Men hvorfor bliver der ikke bragt de saarede Hjælp? Hvad venter De dog paa?
Paa Fotografen!
Tegning af Henning Hansen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 50 og 65 Øre

Moderne Kærlighed.

Lygterne er lige bleven tændt. Det støvregner i Gaderne. Paa et Hjørne staar en ung Pige og læser Plakater fra Biografteatrene.

Hun har saa korte Skørter, som Moden tillader og langskaftede Støvler.

En ung Mand kommer slæntrende forbi med Hænderne begravet i Ulsterlommerne.

Han standser ved den unge Pige og mumler:

— Gaa med mig!

Pigen ser haanligt paa ham og henkaster flot:

— Gu' vil jeg ej!

— Du skal!

— Nej, ikke ud af Flækken.

— Den forsmaaede løfter sindigt den ene Haand og smækker Pigebarnet en paa Kassen.

Lynsnart vender hun sig og giver ham to igen.

Opløb.

Politi.

Frieren og Pigen føres i Procession til Stationen.

Ophold der til næste Morgen.

20 Kr. i Bøde til hver af Parterne.

Da de forlader Politistationen gaar de med hinanden under Armen. Nu er de forlovet og elsker hinanden usigeligt.

Tegning af K. Stochholm.

— Fruen kunde vel ikke hjælpe en stakkels Mand, som Krigen har ødelagt, med lidt Tøj?

— Hvorledes er De bleven ødelagt af Krigen?

— Jo, min Kone har givet alt mit Tøj til Serbien!

Ond.

Digteren: Jeg gad vide, om der bliver sat en Inskription her paa Huset, hvor jeg har boet, ligesom paa de Huse, hvor Holberg og Oehlenschläger har boet.

Vennen: Det gør der nok.

Digteren: Hvad kommer der til at staa, tror Du?

Vennen: Værelse tilleje!

Ikke det!?

Mads Petersen var kommen paa »April-Rangel« og stod og brølede Kl. 2 Nat paa Kongens Nytorv. Betjenten skynder sig hen til ham og siger:

— Det er da ikke nødvendigt at staa og brøle saadan, De!

Mads: Brøle! Jeg kalder paa min Bror.

Betjenten: Saa behøver De vel ikke skrige saa tosset!

Mads: Ikke det!? Min Bror bor i Sølvtorvet, og han er død!

Paa den sikre Side.

Første Fisker: Du, hvad er et karakteristisk Ansigt?

Anden Fisker: De' ve' je' skutte! Hvor har Du det fra!

Første: Jo, ham Maleren, der forleden flyttede ind her ved Siden a', han sa', at je' ha'de et karakteristisk Ansigt.

Anden: Naa, hvad sagde saa Du?

Første: Je' stak ham naturligvis et Par paa Torsken *for at være paa den sikre Side.*

Forespørgsel.

Bonden: Standser Toget til Lejre her?

Portør: Ja, det gør.

Bonden: Standser ogsaa Tredje-Klasses-Vognene?

Venlig.

Sergeanten (til Rekrutten, som er filosofisk Kandidat): — Hør, nu, 46, skulde det ikke være muligt, at De udførte Geværgrebene lidt mindre *individuelt?*

Onkel Sam paa Session.

Tegning af Emil Poulsen.

— I Skyttegravene kan vi vist ikke faa megen Gavn af ham, men han kan blive god ved Forplejningskorpset!

Godt Raad.

En ung Mand henvendte sig til sin gamle Onkel, en bekendt Original og Tænker, og spurgte ham, hvorledes han skulde vælge sig en Kone.

Den gamle Tænker svarede:

— Gennemsøg med Omhu og Forsigtighed hele Din Bekendtskabskreds og udvælg Dig den smukkeste, blideste og sædeligste Pige. Overbevis Dig dernæst om hendes Formueomstændigheder og navnlig om hendes Sundhed er god, og forlov Dig saa med hende. Naar den lykkelige Dag er kommen, og Bruden med hendes Slægtninge belaver sig paa at gaa til Alteret — bestig da en hurtig Hest og tag skyndsomst Flugten i modsat Retning!

En væmmelig Trudsel.

Lars og Mads, Naboer i Ølbylille, er bleven Uvenner.

Lars: Je' æ' saa gal paa Dej, saa je' tror, je' en Da' sætter Ild paa Dit Hus!

Mads: Aa je' æ so rasende po Dej, so vis Dit Hus brænner, saa æ je' mæ te' a' slukke, bare for a' Du ikke ska' faa Assurancen u'betalt!

Resultatet.

Grosserer Kaspersen har været paa Jagt og kommer tomhændt hjem.

Fruen: Skød Du Noget?

Herren: Ja.

Fruen: Naa — ligger det ude i Køkkenet?

Herren: Nej, paa Hospitalet.

Dyd.

Jomfru Hannesens Enetale: Jeg gider ikke høre Tale om Mandfolk! Jeg har aldrig i mit Liv set efter et Mandfolk — og mine to Børn er saamænd da ogsaa Piger.

Krigshumør.

Officeren: Det var en skummel og sørgmodig Hest, De har faaet fat i.

Kavalleristen: Ja, det er ikke stort for Øjet, men den kaster en god Skygge fra sig, naar det er varmt!

Meget nemt.

Tømrerlærlingen: Ved De da ikke en Maade, hvorpaa De kan undgaa at hugge Dem i Fingrene.

Svenden (rasende): Næ, jeg ved ikke — ved Du?

Lærlingen: Ja, hold Øksen med begge Hænder!

Flirt.

Riflerne knaldede paa Øvelsespladsen og med et lille forskrækket Skrig gik Oberstens nydelige Datter et Skridt tilbage og faldt i Armene paa Adjudanten, som ledsagede hende.

— Aa, undskyld, sagde hun rødmende, det var Riflerne, som skræmte mig!

— Jeg bér, svarede den unge Officer. *Skal vi gaa over og se paa Artilleriet??*

Kort for Ho'det.

— Undskyld, hedder De ikke tilfældigvis Madsen?

— Nej, jeg gør ikke — og havde jeg heddet Madsen, saa var det sandt for Dyden ikke tilfældigt!

Av!

Moderen: En af Jer har spist af Rosinerne; jeg har fundet Kærnene paa Gulvet.

Lille Edith: Det var ikke mig, Mor'. Jeg spiste mine Kærner.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Mandtal

Tegning af E. Erk

Nu slutter jeg Tegningen og inddrager Listerne — jeg kan ikke overkomme mere!

Randers-Greven.

Hun sad i Hjørnet af Kupéen lige over for mig. Vi havde vekslet Ord i Anledning af, at jeg trak Gardinet for Kupévinduet af Hensyn til Solen, og i Anledning af, at jeg laante hende et illustreret Blad til at læse i.

Mere indgaaende blev Samtalen lidt senere. Jeg tog nemlig nogle Papirer op af Lommen for at overbevise mig om, at min Returbillet var i god Behold. Og ved denne Lejlighed tabte jeg et Brev ned paa Bunden af Vognen.

Det var adresseret til en Greve. Hendes Øjne faldt paa det. Hun saa paa mig med et spørgende og velvilligt Smil.

— Er det Dem? spurgte hun. Er *De* Greve.

Nu maa jeg tilstaa, at jeg ikke just er nogen Greve. Brevet var da heller ikke mit — uden for saa vidt jeg havde forskaffet mig det for at indlemme det i en Samling Haandskrifter.

Men hun saa' saa rar ud, og hun syntes at blive saa glad over, at jeg var en Greve.

Derfor besluttede jeg at give Greven og sagde: — Ja det er mig.

— Det glæder mig rigtigt meget, svarede hun ivrigt. Jeg vilde nemlig saa gerne se og tale med en Greve.

— Jeg skulde være meget henrykt, svarede jeg, om min Nærværelse her kunde forskaffe Dem nogen Glæde, Frøken. Men et saa forfængeligt Haab tør jeg sikkert ikke gøre mig.

— Jo, ser De — og hun hoppede barnlig glad i Sædet — jeg skriver lidt.

— De *skriver?* — Det er da ikke Deres Mening at »interviewe« mig?

Jeg blev ikke saa lidt urolig. For vedkommende Greve var en myndig Herre, og Følgerne af et saadant Interview kunde nemt blive alt end behagelige for mig.

— Ne, Nej; ikke saadan, udbrød hun. Det er ikke saadan noget, jeg skriver. Jeg skriver Fortællinger.

— Naah, sagde jeg. Maaske har jeg læst nogle af Deres Fortællinger?

— Nej, det har De ikke. For de er ikke udkomne endnu. Min Fætter siger ogsaa, at det betaler sig saa daarligt at udgive Bøger. Men jeg skriver nu til et Ugeblad — en *rigtig* Roman. Den skal nok blive spændende, kan De tro — Hr. Greve.

— Men det er da ikke Deres Mening, at De vil putte *mig* ind i den Roman? spurgte jeg.

— Vilde De have meget imod det?

— Aa nej, Men De maa da endelig ikke nævne mit Navn.

— Nej, det skal jeg ikke. Tak, fordi De er saa rar. Ja, for der skal nemlig være Grever og Baroner og Kærlighed i Historien. Saadan rigtige Grever og Baroner, forstaar De. Det vil Folk ha'. Men det er jo ikke saa let at skrive om Grever og Baroner, naar man aldrig har set saadan en.

— Hvis *jeg* kunde være Dem til nogen Nytte —?

— Mange Tak. Rigtig mange Tak. Men sig mig: er De en slet eller en god Greve? For der er baade slette og gode Grever — er der ikke.

— Jo, det er der ingen Tvivl om, sagde jeg. Jeg er bange for, at jeg hører til de slette.

— Aa, hvor det var rart, jublede hun. Ja, for jeg har en god Baron i Historien. Det er Helten. Ham kan jeg sagtens behandle — og ogsaa Heltinden. Men saa skal jeg have en slet Greve. Han skal være Skurken og skal bo paa sit Slot. Det er ham, der volder mig saa megen Besvær. — Paa hvad Maade er De slet?

— Ja, jeg er vist slet paa alle Maader, svarede jeg. Det er sikkert unødvendigt at opramse alle mine Synder.

— Vilde en skurkagtig Greve, spurgte hun, lade en god Baron vansmægte i et Fangehul, fordi Baronen bejlede til den samme Dames Haand?

— Ja, det tror jeg nok.

— De har sikkert et gammel greveligt Slot?

— Et meget greveligt Slot — ja. Det blev belejret under Tredieveaarskrigen. Fæstningsgraven er uhyre interessant. Vi finder ogsaa mange Skeletter i den.

— Næ, hvor det er rart! Og de har ogsaa Spøgelser dér paa Slottet? Jeg har nemlig et Spøgelse i min Roman.

— Jah, svarede jeg. Vi har en Mængde. Men de bliver for Resten noget kedelige i Længden.

— Jeg bliver aldrig ked af dem, svarede hun begejstret. Men sig mig, skal Komtesser have blaa Øjne?

— Nej det er en stor Vildfarelse, svarede jeg, idet jeg saa op paa hende, — hun havde brune Øjne. En *rigtig* Komtesse skal have brune Øjne.

— Det skal jeg huske, men fortæl mig noget om Deres — Skurkagtighed. Har De tidt begaaet Mord?

Mord? Aa, ikke saa tidt. Men jeg beklager, at jeg ikke kan sætte Dem ind i den Slags Affærer. Min Anseelse, forstaar De. Man skal jo vogte sin Tunge i vore Tider.

— Ja, vist saa. Men De maa alligevel fortælle mig det. Jeg skal rigtignok ikke nævne Deres Navn.

— Men jeg er ikke alene om de Ting, svarede jeg hemmelighedsfuld. Og jeg har svoret at være tavs som Graven.

— Er De nu paa Rejse til Deres Slot, spurgte hun.

— Nej sagde jeg ærlig. Jeg skal bare til Randers. I Besøg hos en Mand dér i Byen. Han er kun en borgerlig; men han har Penge, forstaar De, Frøken. Og saa —

— Aa, jeg forstaar godt. Det er hans Penge, De vil have fat i. Ja — Hun tilføjede pludselig: Jeg skal for Resten ogsaa af her i Randers.

— Skal De? Bor De her maaske?

Jeg begyndte at føle mig noget beklemt.

— Nej, men jeg skal i Besøg hos min Onkel — Partikulier Ernst Hansen, hvis De kender ham.

Jeg begyndte for Alvor at blive urolig. Det var netop denne Mand, jeg ogsaa skulde i Besøg hos. Og jeg havde mine gode Grunde, hvorfor jeg ønskede, at han skulde se mig i et saa fordelagtigt Lys som muligt.

Der blev en uhyggelig Pavse.

Jeg sad som paa gloende Kul, medens jeg klappede Knæerne sammen og nu og da saa forskende op paa den unge Dame. Hvad skulde jeg gøre?

Endelig tog jeg en rask Beslutning. Jeg vilde sige hende, at jeg havde siddet og løjet rigtigt tykt for hende —

Da fór Toget i det samme Øjeblik ind paa Perronen. Og før jeg kunde faa besindet mig, var Kupédøren smækket op, og min Rejseledsagerske hoppede ud.

Lidt borte hørte jeg allerede Partikulier Hansens Stemme:

— Nej, er Du dér min Pige!

Da raabte jeg helt fortvivlet:

— Frøken!

Hun vendte sig.

— Frøken . . . Jeg skal ogsaa i Besøg hos Hr. Hansen . . . De maa endelig ikke fortælle det til nogen . . . det, jeg har fortalt Dem. Det var bar Usandhed alt sammen . . .

Hun lo ret op i Vejret — saa hjærteleligt, saa barnligt og saa haanligt.

— Ja, det véd jeg nok, sagde hun. — De skal ikke udgive Dem for en Greve, naar Deres Navn staar dér i Hattepullen!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen", Nørrebros Runddel, Concert hver Aften. **Harald Hansen**, Telf. 10392.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Møbler
Sengeudstyr Kredit
fra 4 Kr. mdl.
CHRISTOFFER LARSEN
75 Godthaabsvej 75.

A/S H. MATZEN
Reproduktionsanstalt
Leverer DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
KLAUS BERNTSENS GAARD
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Køb RAVNEN

JA, DET ER HAARDT.

Menneskene har det ikke godt, siger en viis Mand.

Man kommer ind i Verden uden at blive spurgt om man har Lyst til det, og man gaar ud af Verden imod sin Vilje. Og hvad man gennemgaar mellem disse to Stadier, er ikke altid behageligt.

Hvis man er fattig, faar man Ord for at være en daarlig Økonom, og er man rig, siger Folk, at man kun tænker paa at skrabe Penge sammen.

LIGE TOSSEDE.

— Hvorfor gaar eders Kvinder med Ringe i Næsen? spurgte en Englænder en Hindu.

— Af samme Grund som eders gaar med Ringe i Ørene, lød Svaret.

— Men eders Kvinder har jo Ringe paa Tæerne?

— Og eders paa Fingrene!

— Men indfødte Damer af Rang bærer jo Strømper, naar de gør Visit, saa man ikke kan se Ringene?

— Naar engelske Damer aflægger Visit, trækker de Handsker paa.

Saa tav Englænderen.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

En Menneskeskæbne, eller

Tegning af P. V. Hansen

Drejerens Liv i fire Billeder.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 17. Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 26. April 1917.

Tegning af Emil Poulsen

København 1917: Der koges Kaffetaar ved Vandgas.

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Vadskeriet „Vegtegodt"
Brønshøj. L.
Tlf. Brønshøj 94 og 95
Lufttørring.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
FIONA SKINDERGADE 27

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Gift Dem aldrig —
for De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(lige for Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

UBEHAGELIGHEDER.

Inden Kvinden bliver gift, tror hun at Kærligheden er den sælsomste Foreteelse i Livet. Naar hun er bleven gift, ved hun det.

Tungen er Kvindens bedste Ven og største Fjende. Den er hendes bedste Ven, naar hun har noget at sige, og hendes største Fjende, naar hun siger det.

Eva vilde aldrig have brudt sig om Slangen, hvis hun havde haft en anden Kvinde at snakke med.

KLART.

Drengen: Fa'r, hvorfor er der Traade paa den ene Side af Banen?

Faderen: Det er Telegraftraade.

Drengen: Men hvorfor er der ingen Traade paa den anden Side?

Faderen: Det er den traadløse Telegraf, din Dumrian!

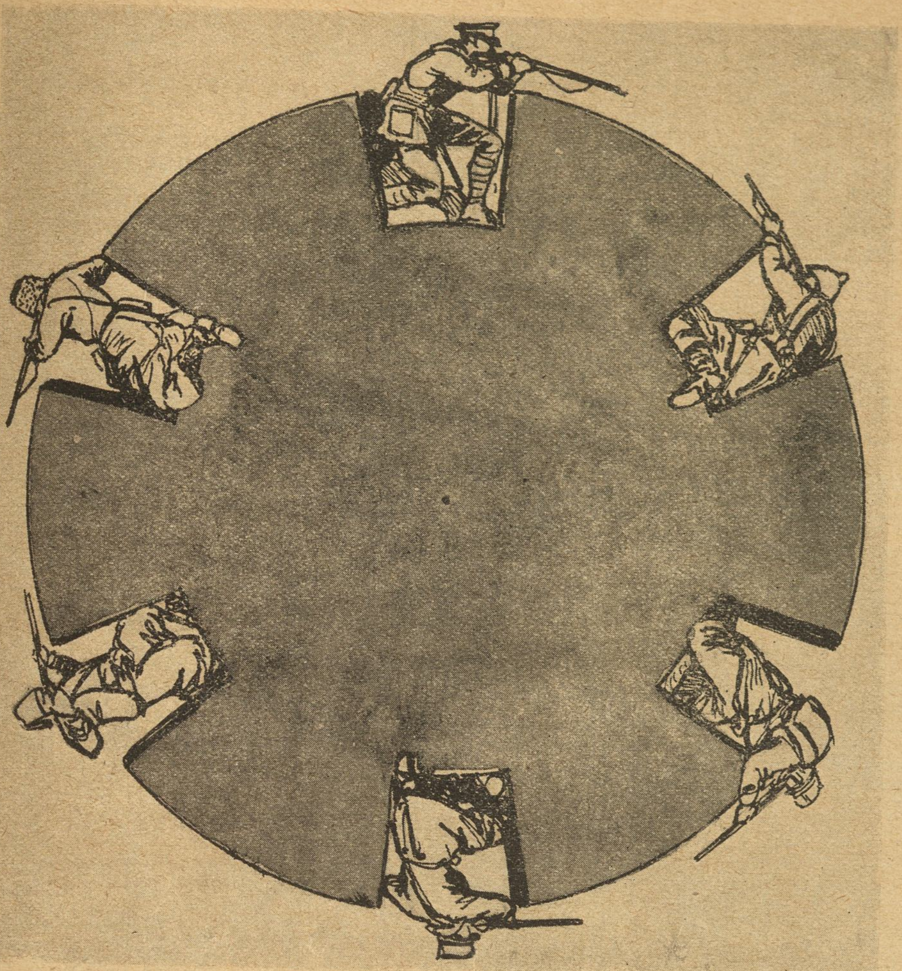

„Jorden rundt —“.

Tegning af Osvald Jensen

Milliotemlignær'en!

Der var engang en driftig Strugler, der
foruden Kapital var sat i Verden.
Da svor han: Jeg vil være Millionær!
— og viede det sit Liv og al sin Færden.

Han startede en mindre fin Geschæft,
den største i sin Branche her i Staden;
Ved Lønforhøjelse det hed: Hold Kæft!
og den, som mukkede, blev sat paa Gaden.

Og da han siden fandt et ældre Liv,
der sad med Skødet fuldt af Pengeposer,
saa tog han hende skyndsomst til sin Viv
trods hendes Grimhed og trods andres Skoser.

Hans Arbejdsdag blev fortsat Stræb og Kval,
hans Ægteskab blev fattigt og forløjet;
og skønt han stadig samled Kapital,
var han dog oftest trist og misfornøjet.

Thi ak, vor Helt blev aldrig Millionær
trods Slidet, Kvalet, Nærigheden, Konen,
for da tilsidst han himled, mangled der
omtrent 3000 Kroner i Millionen!

Frederik Skousbo

Næb og Klør.

*Vi leger som bekendt Krig ogsaa herhjemme, og Officererne, der **lever** af Krigsvæsen og følgelig er ivrige Tilhængere af Militarismen, har faaet det herligste »Materiale« at arbejde med — den store Del af Borgerne, som udgør »Sikringsstyrken«.*

Disse ulykkelige Borgere maa undvære deres Fortjeneste, deres daglige Vaner og Arbejdsglæde og deres Frihed, og deres Hjem, Hustru og Børn overlades til sig selv og til et beskedent Dyrtidstillæg.

Og imens anvender Officersstanden — Militarismens Erkeengle — dette deres »Materiale« paa en saadan Maade, at en Mængde fredelige Borgere bliver mer eller mindre alvorlig syge, og hele Epidemier opstaar, Lasaretter og Hospitaler fyldes med Syge — og mange dør af Sygdomme eller ved militære Ulykkestilfælde.

. . . Hvis Du nu indlader Dig i Diskussion med en Militarist og spørger, hvad et lille Land som Danmark dog skal med dette nederdrægtige middelalderlige System, saa vil Militaristen triumferende svare, at vi skal have det — det »forlanges« af Stormagterne.

Godt. Men glæd Dig; der gaar en demokratisk og ægte frisindet Stormvind over den ganske Verden, og denne Storm vil feje Kronerne af »Majestæternes« Hoveder og rive Gifttanden ud af Militarismens Gab. For vort lille, fredelige og smukke Lands Vedkommende gælder der nu kun et — uafviseligt: vi vil under ingen Omstændigheder have noget som helst med Militærvæsen at gøre, naar dette Verdensvanvid nu — sikkert om kort Tid — har udraset. Nu vil vi smaa og fredelige Nationer forlange af Stormagterne at blive befriet for dette middelalderlige Svineri, som hedder Militær! Bahnsons, Ravns og Estrups »Middelgrund«, »Charlottenlundsfort«, »Eskadre« — al dette forældede Nonsens, som Højre i misopfattet Fædrelandskærlighed satte igennem under uhyre pekuniære Ofre, bør sløjfes, tilintetgøres og sælges som gammelt Jern, for at genopstaa i Form af Sportspladser, Hospitaler, Badepalæer og smukke Alderdomshjem.

Tusinder Hænder har nu Greb om Fredsklokkernes Reb; Middelalderens sidste Rester — og derunder navnligt alt Kejserdømmet henhørende — er ved at blive druknet i Legioner af brave Menneskers Blod. Op nu alle Mænd og Kvinder til den sidste Kamp mod dansk Middelalder — Militærvæsnet!

Ikke en Haand maa slippe Taget i Fredsklokkens Reb, før Danmark har rent Bord for Sabler, Geværer, Kanoner og Krudt!

Dr. Tyf.

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Tegning af Emil Poulsen

Tegning af Magnus Kristensen.

Finale!

Krigshumør.

Under Rekrutudskrivningen i Tyskland forsøgte de fleste unge Mænd at slippe fri, men Lægen var paa sin Post. En Rekrut, der havde daarligt Bryst, fik følgende Svar: Hvad gør det? Hindenburg har daarligt Bryst, og Kejseren har daarligt Bryst. De er antaget!

En anden sagde, at han hørte daarligt. Lægen svarede: Hvad gør det? Hindenburg hører daarligt og Kejseren hører daarligt. De er antaget!

Saa kom der en ny ung Mand frem.

— Hvad fejler De? spurgte Lægen.

— Jeg er Idiot, lød Svaret.

Dyrtid.

Faderen: Du har faaet en lille Søster, er det ikke storartet?

Erna (6 Aar): Det er naturligvis morsomt, men det forekommer mig virkelig, at der var flere Ting, vi trængte mere til!

Niels Korporals Kærligheds-erklæring.

Svar mig blot, Annette,
Denne Gang, jeg be'r!
Jeg gaar ej i Rette
Med Dig mer.
Har Du da i Sinde,
At jeg stakkels Ka'l
Skal gaa og blive binde-
Gal?

Det er ramme Alvor:
Jeg har Dag og Nat
I det sidste Halvaar
Været som besat
Af en Trold, en Mare,
Der forsvinder ej —
Ja, det er bare, bare
Dig!

Svar mig blot, Annette,
Har Du kun for Lyst
Gennemboret dette
Arme Bryst?
Tænk Dig hvilken Smerte,
Naar en Stakkel faar
Saa morderligt et Hjerte-
Saar.

Véd Du, det har gabet
Lige akkurat,
Som om det var lavet
Af en Spidsgranat?
Kan der ikke heles
Lidt paa denne Læk,
Ja, saa er jeg aldeles
Væk.

Svar mig blot, Annette,
Tør jeg disse to
Farlige, kokette
Øjne tro?
Vil Du skaffe dette
Arme Hjerte Ro?
Sig til: Naar skal vi sætte
Bo?

Eller vil Du bare
Sige mig endda,
Om jeg denne rare
Lille Haand maa ha'?
Saa skal jeg nok klare
Alt — Hurra, Hurra!
Jeg ser jo, Du vil svare
Ja!

Erik Bøgh.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Selv hans Æresfølelse talte derfor. Hans Død vilde løse Inthia fra det Løfte, hun havde givet ham. Hvad Ret havde han vel til at holde hende bundet; burde han vel staa hendes Lykke i Vejen?

Spørgsmaalet løste sig af sig selv, da han kom saa vidt, at han kunde forlade Sygesengen. Han lod sig uden Modsigelse tiltale ved Mortons Navn. Terningerne var kastede. Harry Wynne var død — død og begravet i en ukendt Grav paa Balkan. Tilbage var en livskraftig, højsindet og varmhjertet ung Mand, som havde iklædt sig en andens Personlighed uden Anelse om de Forpligtelser og det Ansvar, han derved havde paadraget sig.

XIII
HJEMKOMSTEN

Der gik syv Aar.

Det var i Maj Maaned i 1882, at alle Londons Blade gjorde saa megen Væsen af den djærve Opdagelsesrejsende Ronald Mortons Tilbagekomst til Fædrelandet. Nogle Blade indeholdt tilmed den berømte Mands Biografi, skønt man ikke kendte videre til hans tidligere Liv. Alle vidste dog at berette, at han med Nød og næppe var sluppet med Livet ved den første Kamp, han havde været med til i den russisk-tyrkiske Krig, at han siden efter at være bleven rask igen, havde skaffet sig et Navn som en fremragende Korrespondent samt, at han efter Felttogets Slutning under mange Farer og Vanskeligheder havde foretaget en Forskningsrejse gennem det asiatiatiske Højland. Hans af alle læste Bog: »Et Ridt fra det Kaspiske til Det stille Hav« skildrede hans Oplevelser. Den hjemvendte var kort sagt Dagens Helt, og hans Bord var hver Dag fyldt med hundreder af Breve af Indbydelser fra mere eller mindre fremragende Personer.

Hvis Ronald Morton fra Begyndelsen havde efterkommet de Indbydelser, som haglede ned over ham og havde optraadt i Selskabslivet, vilde det sandsynligvis have gaaet ham som saa mange andre, han vilde være blevet smigret og søgt i nogle Uger for derpaa at blive glemt. Men den haardnakkede Tilbageholdenhed, han iagttog, gav Nysgerrigheden Næring, og hele London stod paa Tæerne for at opfange et Glimt af ham.

Han havde lejet to Værelser paa Westminster-Hotellet og tog ikke mod nogen. Hans Sekretær aabnede og sorterede alle de utallige Breve, som daglig kom og et trykt Kort, som begyndte med Ordene: »Hr. Ronald Morton beklager . . .« maatte tjene som Svar.

En Morgen lagde Sekretæren med et Smil et ejendommeligt Brev foran ham.

— Dette her kom i Dag, Hr. Morton. Det er mærkeligt. Jeg tænkte, at det maaske vilde more Dem at se det.

Brevet lød som følger:

»Vi har savnet Dig, Willie — En lille Gris rejste til Markedet og en lille Gris blev hjemme — men hvor er min Andel? — Velkommen i det Grønne.

G. C. G.«

Ronald Morton smilede og kastede Brevet bort.

— Det maa være et eller andet galt Menneske, sagde han ligegyldigt.

— Eller ogsaa en Fejltagelse med Hensyn til Adressaten, sagde Sekretæren. Det ser ud som om det var stilet til en intim Ven.

— Ja, saaledes kunde det næsten ogsaa se ud, indrømmede Morton.

Det besynderlige Brev forsvandt i Papirkurven sammen med alle de andre; men Dagen efter lagde Sekretæren, der med Møje tilbageholdt et Smil, en ny Skrivelse med samme Haandskrift for Morton.

»Vil Du ikke se os i det Grønne, William? — Gileads Balsam. Svar udbedes.«

Overbevist om, at Rygter om hans Bedrifter havde paadraget sig en eksentrisk Gals Opmærksomhed, kastede den berømte Opdagelsesrejsende ogsaa dette Brev i Papirkurven.

Det var en af de lyse Foraarsdage, hvor London er saa smuk. Den hjemvendte Rejsende, havde intet at foretage sig og kendte ingen. Tanken om de solbeskinnede Parker drog ham med uimodstaaaelig Magt. Han rejste sig og klædte sig paa for at gaa ud. Et Ar, der løb fra hans højre Tinding til hans venstre Kind, gav hans solbrændte Ansigt et ejendommeligt Præg, men vansirede det ikke, og de klare blaa Øjne stak skarp af mod den mørke Hud. Den tidligere saa slanke unge Mand var nu blevet bredskuldret og kraftig; og det krusede Skæg gav ham et mandigt og alvorligt Udseende. Hans Klædedragt adskilte sig i ingen Henseende fra andre civiliserede Englænderes, men dog vilde enhver straks kunne se, at man havde et Menneske for sig som havde udstaaet mange Strabadser og Farer.

Han gik langsomt henad Korridoren, sysselsat med at trække Handskerne paa, da en Dør aabnedes og en lille skægget Mand styrtede ud med saadan en Fart, at et Sammenstød var umuligt.

— Jeg beder saa mange Gange om Undskyldning, sagde den lille Mand, da han havde genvundet Ligevægten. Jeg havde saa travlt.

— Hogan, gamle Ven, udbrød den Rejsende.

— Paa min Ære, svarede den lille Mand, idet han nøje betragtede Harry, jeg ved sandelig ikke hvem jeg har den Ære . . . .

— Jeg har vel forandret mig en Del. Det er syv Aar siden Du reddede mig fra Graven, Hogan . . . . Se bedre efter. Kender Du mig ikke igen?

— Du store Antonius! udbrød Doktoren. Det er jo Morton! Derpaa fulgte hjertelige Haandtryk.

— Kom ind til mig. Jeg bor her. Jeg er netop færdig med mit Formiddagsarbejde og vilde lige begive mig ud for at se lidt til mine Patienter. Men De maa nu vente . . . Hvad vil Du have at drikke? Sig bare til. Hvor det dog var morsomt at se Dig.

Den hjemvendte Rejsende rystede smilende Doktorens Hænder.

— Du ser ud til at have det godt, Hogan.

— Godt, sagde Du . . . . Doktoren sænkede Stemmen til en højtidelig Hvisken. Jeg er lige ved at staa paa Næsen af Forundring, naar jeg tænker paa det! . . . Jeg var nede for at hilse paa en Ven paa Landet, saa gaar til al Held en Indbrudstyv hen og skyder paa Sir Mills Senclaur . . . Kuglen var gaaet gennem Skulderen og standset ved Skulderbladet. Jeg tog den ud . . . . Det var den simpleste Sag af Verden . . . Men den gamle svor paa, at jeg var den dygtigste af alle

Læger, og en Maaned senere blev jeg Myladys Læge . . . . ja, det er sandt hvad jeg siger. Da jeg mødte Dig før, var jeg paa Vej til Lady Mac Corquodale — Søster til Lord Honnes og Datter til Lord Bridgebourne.

Den berømte Opdagelsrejsendes Hjerte begyndte at banke ved Lyden af disse velkendte Navne. Han vilde have gjort et Par Spørgsmaal . . . . men han tav.

— Hendes Naade talte om Dig, fortsatte Hogan — det er ikke længere siden end i Gaar . . . . Hele Byen taler jo forresten om Dig. Jeg fortalte hende netop, at det var mig, der havde det Held at hjælpe Dig over Saarfeberen dengang, og jeg glemte rent, at hun var Tante til stakkels Wynne, og jeg kom til at sige, at den unge Mand blev skudt paa samme Tid . . . . Den gamle sagde ingenting, men Frøken Grey — hendes Plejedatter . . . hun sendte mig et Blik . . . og jeg havde naturligvis Takt nok til at skifte Samtaleemne. Du spiser vel til Middag hos mig i Dag? sagde Hogan. Vist gør Du saa! . . . . Vi skal opfriske gamle Minder . . . . Sesaa, nu igen Udflugter, Du skal komme! Der kommer ogsaa et Par af mine Venner.

— Lad os i hvert Tilfælde være alene, Hogan, sagde den Rejsende. Vi har nok at tale om. Jeg vil helst slippe for at være sammen med de andre.

De skiltes. Den store Opdagelsesrejsende begav sig til Parken, og strejfede om paa Maa og Faa, medens han anstrængte sin Hjærne for at finde et Samtaleemne som kunde faa hans Ven til at omtale sin fornemme Patient og hendes Plejedatter. Inthia var altsaa stadig Frøken Grey; hun havde ikke giftet sig med Humphrey Frost og hans Millioner. Han kendte meget lidt til Kvinder; i Ødemarker havde han kun haft Lejlighed til at lære sig selv at kende. Han var bleven sine gamle Minder tro; men dette var jo ganske naturligt. Paa de lange ensomme Strejftog og ved Lejerilden havde Inthia været hans Tankers Ledsagerinde, han havde ikke givet hende nogen Rivalinde og havde aldrig tænkt sig Muligheden af, at en anden kunde indtage hendes Plads i hans Hjærte. Men hvis han havde levet blandt Mennesker, var det muligvis blevet anderledes — og hun havde i syv lange Aar stadig levet i den Verden, han havde forladt. En ung Pige i hendes Stilling, med hendes Skønhed og Formue kunde aldrig savne Beundrere og Friere; det var egentlig uforklarligt, at hun ikke for længe siden havde truffet sit Valg. At hun i saa lang Tid skulde have været hans Minde og sin Ungdomskærlighed tro, var en Tanke som han skamfuld skød fra sig. Saa egenkærlig var han ikke, at han kunde indbilde sig noget saadant.

Det var saa længe siden, han havde sagt Farvel til ethvert Haab om nogensinde at kalde hende sin, at disse Tanker næppe voldte ham Smerte. Den unge Mands Lidenskab var kølnet og han var beredt til at gaa sin Vej alene gennem Livet. Men som en Lysets Engel, som en Helgen, til Genstand for Dyrkelse og Tilbedelse stod hun stadig for hans Sjæl — Indbegrebet af al kvindelig Renhed, Godhed, Sandhed og Skønhed paa Jorden.

Ved Middagstid indfandt han sig hos Doktoren og det lykkedes ham ogsaa at give Samtalen den Vending han ønskede.

— Stakkels Wynne var vist forelsket i Din Patients Plejedatter, sagde han.

— Naa, det var da ikke saa mærkeligt, svarede Doktoren. Hun maa forresten have været meget ung, da han kendte hende. Hun er ikke mere end 24 Aar nu. — Efter min Mening er hun rent ud sagt den smukkeste Pige i London.

Den godmodige lille Doktor hørte til de Mennesker, hvem ingen kunde blive skinsyge paa, og da han nu i begejstrede Ord priste Inthia, lyttede hans Ven tavst og med en indre Bevægelse til.

— Det er en statelig gammel Dame, Hendes Naade Biskopinden, fortsatte Doktoren. Min Antagelse gaar nu ud paa, at hun var lidt for stræng mod den stakkels unge Mand, som rejste bort . . . . men Du maa tro mig eller ej, da hun hørte, at jeg lige havde været sammen med den, der stod ved hans Side, da han blev skudt, saa tog hun sit Lommetørklæde frem — stakkels Kone — og tørrede sine Briller.

Hogan pudsedede støjende sin Næse og hans Øjenlaag viste en betænkelig Rødme.

— Jaja — sagde han trodsigt — jeg blev rørt; det nægter jeg ikke . . . . og da hendes Naade bad mig om at gøre mit Bedste for at overtale Dig til at komme med mig hen til Dem, saa lovede jeg at forsøge derpaa.

Dette var noget Harry ikke var forberedt paa. Han anede uventede Farer . . . han stammede nogle usammenhængende Udflugter.

— Ikke vant til at komme i Dameselskab . . . . Hvorledes mon jeg vilde tage mig ud i en Salon? . . . .

— Sikke noget Snak, min Ven! afbrød Hogan ham. Kvinderne bliver tossede efter Dig . . . . de vil ligge for dine Fødder, som om Du var selve Sultanen . . . . skønt de opnaar ikke meget derved, hvis Du ikke har forandret Dig meget siden vi var sammen paa Balkan . . . , Men dette kan Du virkelig ikke sige nej til. Tænk Dig om . . . . en gammel Kone, som gerne vil høre noget om sin Nevøs sidste Dage — og en smuk Pige, som gerne vil høre lidt om en død Barndomsven . . . . Og tilmed Din egen Kammerat, Morton. Du kan ikke have Hjerte til at sige nej. Der findes ikke elskværdigere Kvinder i hele London: Du vil komme til at synes forfærdeligt godt om dem. Kom med mig i Morgen. Du behøver ikke at blive der mere end en halv Time . . . og Du gør mig virkelig en Tjeneste dermed.

— Jeg vil tænke over Sagen, sagde Harry. Vi kan tale om det en anden Gang. Jeg siger ikke gerne nej, naar Du beder mig derom Hogan, men . . . . lad det vente lidt.

Da Harry vendte tilbage til sit Soveværelse, tændte han alle Lysene, satte sig foran Spejlet og stirrede længe paa sit eget Spejlbillede. Han søgte forgæves i sin Erindring at fremkalde den slanke, ungdommelige Skikkelse og det skægløse Drengeansigt, som havde tilhørt den unge Mand, som for syv Aar siden havde forladt Fædrelandet uden Anelse om hvor langt omkring i Verden han vilde komme, før han atter styrede Kursen mod Hjemmet. Det var ham umuligt at dømme i hvor høj Grad han i Virkeligheden var bleven forandret, men det forekom ham dog som Arret, den solbrændte Hud og det tætte Skæg udgjorde en tilstrækkelig Forklædning. Længe grublede han over Spørgsmaalet om hvorvidt han virkelig vovede at risikere dette Eksperiment. Ved den blotte Tanke om et Møde med Inthia, bankede hans Hjærte saa voldsomt, at han følte sig nær ved at kvæles. Da han gik i Seng havde han næsten besluttet at vove Forsøget; men da han vaagnede om Morgenen følte han sig mindre djærv. Det Liv han havde levet i de sidste Aar havde vænnet ham til Beslutsomhed; dette Vankelmod pinte ham ubeskriveligt. Han næsten bandede over, at han var vendt tilbage og længtes næsten ud igen.

Men Doktoren gav sig ikke saa let. Flere Gange om Dagen kom han ind til sin Ven for at fremføre nye Bevæggrunde . . . og tilsidst lykkedes det ham ogsaa. Han sagde en Dag:

— Ja, se i Morgen kan det ikke nytte noget at tage derhen, thi saa skal Frøken Grey paa Landet, og det er hende, jeg saa gerne vil have Du skal se.

Harry opdagede nu straks. at han kun kunde næste Dag. Han følte ved sig selv, at han ikke vilde løbe nogen Risiko ved at træffe sammen med Lady Corquodale og Lord Honnes; men Inthia . . . . jo mere han længtes efter at gense hende, jo mere bævede han for Gensynet.

— Drosken venter, sagde Hogan ved Middagstid, Dagen efter, idet han stak Hovedet ind gennem Harrys Dør. Vi er allerede ventede, men jeg blev opholdt af en Patient.

Aldrig havde Minutterne fløjet saa hurtigt som under denne Kørsel. Harrys Hjærte bankede heftigt, da Vognen standsede foran det velkendte Hus i Eccleton Square.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Fremad — og tilbage.
(»Daily Mirror«)

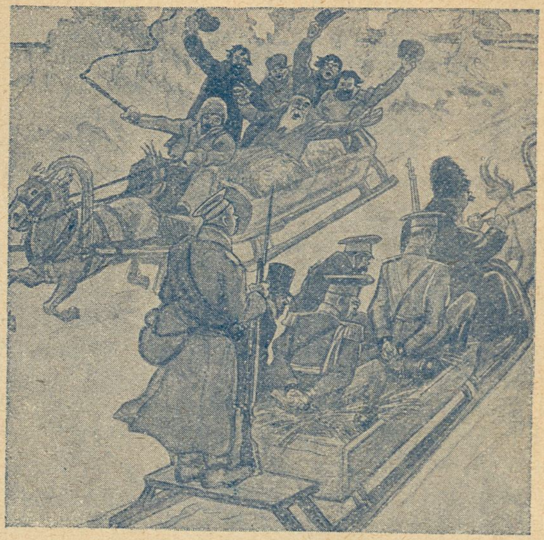

Til Sibirien og *fra* Sibirien.
(»Lustige Blätter«.)

Inden sin »Afrejse« lærte Czaren at skrive »Gud straffe England« paa Russisk.
(»Simplicissimus«)

Wilson gaar paa »Krigsstien«.
(»Fliegende Blätter«)

Reaktionær og Socialist.

Hvem er indenfor Gitteret, og hvem er udenfor?
(»Meggendorfer Blätter«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Klokken.

Jeg husker, jeg læste
som Barn i en Bog
engang om en Klokke,
jeg syntes var klog,
en Klokke paa Torvet,
hvor alle fik ringe,
som rettelig havde
en Klage at bringe.

Paa Klokken blev ringet,
mens Aarene gik
og mange var de,
som Oprejsningen fik.
For Sagen blev gransket
og afgjort retfærdig,
og alle fandt Ordningen
velvalgt og værdig.

Jeg tænkte: den burde
de altid beholdt
til Værn og til Værge
om Aarsag blev voldt.
En Klokke hvor alle
fik høre det ringe,
som rettelig havde
en Klage at bringe.

Men siden forstod jeg
at Klokken bestaar
— saa fuldgod en Klang
som i henfarne Aar.
Ja, rent ud sagt syn's jeg,
at vor bærer Prisen.
Kun Navnet har skiftet —
den kaldes: Avisen.

J-pen.

— 3 Kroner budt — ingen højere? Er der ingen højere — *virkelig* ingen højere!

Fodboldsæsonen er begyndt!

Folk blev stærkt grebne ved Olaf Poulsens Afskedsforestilling. Den eneste, der ikke blev greben, var en Mand, der stjal en Overfrakke i Garderoben.

Forleden løb en af Hagenbechs Tigere ud i Cirkusgarderoben; hvad mon den vilde dér? *Hytte sin Pels?*

„Kollegiale Karikaturer".

Herman Florents.

Utroligt.

Skuespiller *Victor Wulff* vil engang optræde paa Scenen med Fuldskæg.

•

Politidirektør *Eugen Petersen* skal telegrafisk have tilbudt Czar *Nikolaus* sin personlige og 100 københavnske Politibetjentes Assistance, da de revolutionære udførte deres *gemene* Adfærd.

•

Tivoliaktionær *Møllmann* skal — i Anledning af de store Besparelser, Etablissementet tvungen af Omstændighederne faar indført — have lovet at give Afkald paa 5 Procent af sit Udbytte til Fordel for Sikringsstyrkens Familier.

•

Enkedronningen skal i Gaar have meddelt Boligkommissionen, at hun overlader den ene af Fløjene i sit Charlottenlund-Slot (som hun *ene* beboer) til de Husvilde.

•

Grev *Ahlefeldt Laurvigen* bestilte sig i Gaar et Kjolesæt hos Jens Kjeldsen.

•

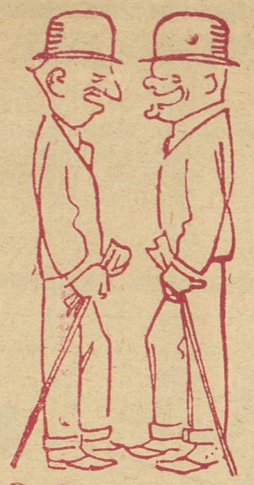

Kan Du regne den ud: Naar en Mand sælger 1440 Aktier og tjener 10 Kroner paa hver af dem, hvad faar han saa?
— Et Automobil!

Jeg fik i Gaar et Brev fra en vred Mand, der meddelte mig, at hvis jeg ikke omgaaende ordnede vort lille Mellemværende, saa skulde han tillade sig at se hjem til mig, og saa „vilde der falde Brænde ned."
Jeg takkede ham straks pr. Brev og anmodede indtrængende om, at det maatte blive Fyrebrænde.

Statistik.

En Fjerdedel af de forenede Staters Areal er dækket af Skov.
— Og den næste Fjerdedel af Obligationer.

Junker-Rædsel!

Paa Freden de nu forbereder sig,
til dens Frugter de alt glæder sig.
At de sejrer, derpaa vædder jeg,
o, de Socialister — hvor de breder sig!

SPIRÆA
Sæbens store Fremgang skyldes dens ganske specielle Egenskaber, som gør den til Yndlingssæbe for alle, der een Gang har prøvet den, den er **Hjemmenes Toiletsæbe** i særlig Grad.
Enefabrikanter:
Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

Imellem os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Tiggeren: »Aa, go'e Herre, jeg er saa sulten, saa sulten«!
Herren (gnavent): »Gør mig den Tjeneste at holde Din Glæde for Dig selv, jeg har ingen Appetit haft i mange Aar«.

Tegning af Einer Friis.

Hansen, Nørregade. Ved Lejilghed.

V. Andersen. Ideen er sjov, men Tegningen sløj.

Maler Aage Andersen. Ja, bare vi kan faa Plads!

R. V. Larsen. Hillerød. Den ene af de tre Tegninger skal ved Lejlighed komme frem.

Hr. Eigil Nielsen. Novellen kan desværre ikke bruges. De har sendt Returpost, men ingen Adresse.

AGGERBECKS
ÆGTE FINE
IRIS
forfiner · forskönner · bevarer Huden
Alles Yndlingssæbe

ANDELS-ANSTALTEN
TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB
STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

THEILGAARD PNEUMATIC
„PILE-MONSTRET."

Køb Alfa Margarine

Forlovelses ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1,50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL BOGKIOSK
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

Værten: — Næ, den Afgift, di har lavt paa Spir'tussen, den vil ødelægge vos!!
En Gæst: Ja, I ha'de vel nok bedre a'et, hvis de laa en lille Smule Modgift i Spiritussen.

Far, ljuger bibeln?
Nej, hvorfor fråger du det?
Jo, för det står i bibeln att man skall äta sitt bröd i sitt ansigts svätt, men här står, att man ej får äta mer en efter kortet.

Tegning af A. Lundborg.

Wilsens Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

„Krims-Krams".

EN »K-HISTORIE«.

Kludehandler Kaspersen kunde knebent klare Knuderne. Kontanterne kom kun knapt. Kaspersen knurrede, Konen klynkede. — Krigen kom. Kød kunde knapt købes. Konserves kostede kolossalt.

Kaspersen kogte Konserves.

Kapitalstærke Kompagnier kundgjorde:

Kolossale Kvanta klausulfri Kødkonserves købes kontant.

Kaspersens Kugleansigt klaredes, kanske kunde Kontanterne komme.

Kapitalen kom. Kaspersen købte Køretøj. Konen Karoline købte kostbare Kjoler.

Kaspersen knejsede. Konkurrenterne knurrede.

Hvad er det, der er saa højt som et Hæs — og saa grønt som Græs — og saa bedsk som Galde — og saa sødt for os alle?

(Valdnød og Valdnødtræ).

Lille Lusse Lente — hopped over Stente — og var saa lodden som et Faar — og der var aldrig et Faarehaar?

(En Hare).

Hvor er det Vand, som rinder — saa ganske frit for Sand? Hvor er de fire store Konger — som ejer intet Land?

(Taarerne — Kongerne i Kortspil).

Hvad er det, der løber rundt og gør Æg?

(En Slibesten).

Hvad kommer først til Bys af en Vogn?

(Rummelen).

Vej foruden Støv — Skov foruden Løv — Brød foruden Krumme — og en Krans for alle de fromme?

(Havet — Hovedhaaret — Alterbrødet — Pibekrave).

Gr

Grene (Gr—ene).

Tegning af Anton Hansen.

— Og saa styrter de mig fra Tronen — jeg, som altid har hævet Videnskaben til Skyerne!

??????????????????????????????

Hvilken Bys Navn staar her?

18 ÷ t + h.

(Athen).

VISITKORT.

Ved at bytte om paa Bogstaverne i nedenstaaende Visitkort opklares det, hvilke Stillinger Herrerne indtager.

S Denker.

(Snedker).

Tyge K. R. Bork.

(Bogtrykker).

T. Rengar.

(Gartner).

In natura

En Filantrop havde bedt en Del fattige Børn paa Landtur, og under et Ophold trakterede han dem med Mælk fra en Præmieko.

— Hvad synes I om Mælken, spurgte han.

— Den var majet dejlig, sagde en lille Fyr — bare vores Mælkemand holdt Køer, føjede han til.

Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Vor Digter-Konkurrence.

At det skulde lykkedes os at kalde 311 ny danske Digtere frem, var rigtignok langt mere, end vi havde ventet, og vi skal villig indrømme, at Komiteen havde et meget stort Besvær med at fælde Dommen. Man var tilbøjelig til at give Komponisten og Digteren *Frithioff Bruun* første Præmie, men da hans Musik *ikke* i Følge Programmet kunde yde ham noget Plus ved Bedømmelsen, valgte Komiteen at dele Førstepræmien i to Halvdele, saaledes at der bliver 3 Præmier à 5 Kroner.

Her følger nu Præmietagerne:

Jeg til den blonde
vil knytte et Par Ord,
hun dydig er naturligvis
og joner ikke Spor.

Den mørke kan jeg ikke li',
hun minder om den Mø,
min Mand var saa forelsket i
i Fjor ved Skarritzsø.

Fru *Dagmar Nielsen*,
Rebekkavej 31, Hellerup.

***Præmie:* 5 Kroner.**

Den blonde hun er lækker,
det synes jeg, ved Gud,
men hvad mon Smilet dækker,
hun ser saa syndig ud?

Men ser jeg paa den sorte
maa jeg bekende dog,
at var den blonde borte —
den mørke straks jeg tog.

Maskinpasser *Carl Andersen*,
Væbersvej, Roskilde.

***Præmie:* 5 Kroner.**

Den suot (mørke), hon æ baad kjø'en aa smo'ok,
men æ houer (lider) hin no alligeveller i'int.
hon æ i mi Øvn (Øjne), en Pøntedo'ok,
aa a daaner over noet saa fl'int.

A tøkkes no bejst om den blu'en.
hon haar saa'en et drømmende Bli'ik.
dæfor vel a ingenlo'en
sæt hin ud for Kriti'ik.

Murersvend *Leo Rasmussen*,
Søbakken 34, Skovshoved.

***Præmie:* 3 Kroner.**

Det er klart at den mørke har Chance
for at klare sig som Favorit
i den udskrevne Digt-Konkurrence
men alligevel tilstaar jeg frit:

Jeg den blonde dog skønnere finder
hun med Foraaret selv er i Pagt
hun er dejligst af alle de Kvinder,
som »Ravnen« til Dato har bragt.

C. Lyster.
Ny-Mølle Roskilde.

Jeg saa paa den blonde, drømmende blide
Straks da jeg tænkte — mit Ideal.
Men saa kom Tvivlen — rev Billedet til Side.
Saa se paa den mørke — du maa være gal.

Hvem der er skønnest, jeg kan ej beskrive.
Tvivlen bevirked min Hjærne blev tom.
Men giv mig dem begge i levende Live
Straks jeg skal sige hvem bedst sy'ns jeg om.

W. G. Jensen,
Blegdamsvej 50.

Til den Mørke:
Selv om Du staar som Vaarens Brud
med snehvide Blomster, i kulsorte Lokker;
Og selv om Du bringer, om Sommeren Bud,
saa, tro Dig, skulde dog Pokker!

Til den Lyse:
Gyldent Haar og Øjne blaa
Du fik af Feen i Vuggegave;
Men hvis jeg kunde, Du skulde faa
der andens Blomster — i Brudegave.

V. Hansen, Rungsted.

Idet vi bemærker, at den blonde Skønhed har haft en formidabel Succes — ikke en af ti har valgt den mørke Skønhed, fortsætter vi her med nogle Besvarelser som vi har fundet værdige til hver en *Ekstrapræmie* — ***en flot Originaltegning!***

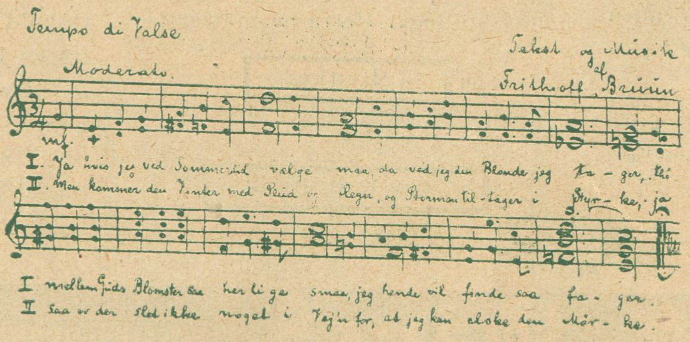

Ja, hvis jeg ved Sommertid vælge maa,
da ved jeg, den Blonde jeg tager,
thi mellem Guds Blomster saa herlige smaa
jeg hende vil finde saa fager.

Men kommer der Vinter med Slud og Regn
og Stormen tiltager i Styrke,
Ja saa er der slet ikke noget i Vej'n
for, at jeg kan elske den Mørke.

Frithioff Bruun

***Præmie:* 5 Kroner.**

Imidlertid — der er indkommen et saadant Væld af kvikke og morsomme Besvarelser, at vi vil fortsætte med Offentliggørelser i næste Numer, og dertil lover vi samtidig at præmiere ***endnu tre*** Indsendere!

Foraar.

Tegning af Anton Hansen

Dette Foraar er farligt
med Blomster det dækker de Døde ømt og varligt
. . . men at trodse dets *Magt* er dog næppe forsvarligt!

Mønten.

I et elegant Rygeværelse, hvis let duggede Ruder dog tillod en at se ud over den store Boulevard, sad flere Herrer. De drak Kaffe og Cognac og fyldte det kunstnerisk udstyrede Værelse med den graablaa Røg fra deres Havanesere. Værten, Châtel, havde ladet servere en udmærket Middag for sine Gæster, og følte nu Lyst til at give en af sine Samleranekdoter lil Bedste.

— Nu skal I høre hvorledes jeg spillede Fyrsten af Aurigny et Puds! begyndte han smilende. De kender vist alle d'Aurigny, mine Herrer. De maa i det mindste kende ham, Duboc!

— Den gamle Fyrste af d'Aurigny, fra Bretagne! Naturligvis! Han havde ganske udmærkede Ting i sin Samling. Og ham har De spillet et Puds! Fortæl os Historien, Châtel!

Châtels Historier var nemlig meget underholdende, thi han tog det ikke altid saa nøje med Sandheden. Men Samlere er af eget Folkefærd. De har deres Sædvaner og Skikke, ja endog deres egen Moral. Og man undskyldte Cârtel. Man saa endogsaa i ham en Mester, for hvem man maatte bøje sig. Ingen forstod som ham at lægge Fælder ud, naar det gjaldt om at sætte sig i Besiddelse af en eftertraktet Genstand.

Da alle Vennerne sad grupperet om den store Ovn, tændte Châtel sig en Cigaret og begyndte:

— Sidste Aar havde jeg Forretninger i Bretagne og aflagde da ved samme Lejlighed en Visit hos d'Aurigny. Jeg har nemlig lige fra min Ungdom staaet i selskabelig Forbindelse med ham.

— Og nu Fyrste, sagde jeg, efter de første venskabligе Hilsner var udvekslede, har De opstøvet nogen Sjældenhed siden vi saas sidst?

— Ja! Se, her er en Mønt, den er ikke daarlig, vel?

Jeg besaa Mønten. Det var et prægtigt og meget sjældent Guldstykke, som netop manglede i min romerske Serie: det var en Kejserinde Fanstine, som vore Samlere ikke kan opvise Magen til. Paa den en Side saa man Marc-Aurels Gemalinde med udslagent Haar, paa den anden en Gladiatorkamp. Aldrig havde jeg set denne Bagside paa nogen Fanstinamønt. Jeg skælvede, da jeg holdt den i Haanden. Øjeblikkelig modnedes den Beslutning i mig, for enhver Pris at komme i Besiddelse af den: Men jeg følte ogsaa, at det ikke vilde blive let, især hvis jeg lod mig mærke med, hvor gærne jeg vilde eje den.

Jeg gav derfor d'Anrigny Mønten tilbage og sagde med et ligegyldigt Udtryk:

— Den er virkelig ikke ilde, som de meget rigtigt bemærkede — men De har dem bedre, Fyrste!

Og derpaa begyndte jeg at rose hans Simoges-Emaliesager, hans Italienske Fajancer og hans sjældne Ringe fra Middeladeren' der virkelig ogsaa er meget smukke.

Da jeg havde betragtet og rost det altsammen, kom jeg som tilfældigt tilbage til Mønten, tog den endnu engang i Haanden og undersøgte den paany.

— Den er bedre end jeg før antog, Fyrste, sagde jeg. Den er endogsaa meget god. De har vel betalt meget for den?

— Gratis har jeg ikke faaet den. Men jeg angrer det ikke.

— Sætter De megen Pris paa den?

— Ja uendélig megen!

— Selv hvis jeg betalte Dem det dobbelte? . . . .

— Nej! Tusind Gange: Nej!

— Hør, d'Aurigny. Jeg vil være oprigtig. Jeg har nu sat mig i Hovedet, at jeg vil eje den Fanstin, selvom jeg ogsaa skal begaa en Daarskab. Giv mig den og udsøg Dem af min Samling en af de skønneste Mønter fra Pisano. Mere kan jeg ikke gøre, vel?

Men alt var forgæves. Fyrsten vilde ikke give sig, og jo mere ivrig jeg blev, desto mere haardnakket værgede han sig. Saaledes vendte jeg hjem med tomme Hænder. Pompejus var ikke mere sørgmodig efter Slaget ved Pharsolus end jeg. For første Gang besejret!

Dog opgav jeg derfor ikke alt Haab, og medens Toget bar mig afsted, sagde jeg til mig selv: Jeg vil have den Fanstina, selvom jeg ogsaa skal sætte mit Navn til! Da jeg naaede Paris lagde jeg min Slagplan og begyndte straks at udføre den.

D'Aurigny, stammer fra en gammel Slægt — sagde jeg til mig selv — den maa have spillet en Rolle i Historien. Fremfor alt maa jeg have skaffet mig Klarhed over dette Punkt. Jeg gennemforskede nu alt, hvad jeg havde af historisk Stof om det gamle Frankrig, men forgæves. Saa gik jeg til Nationalbibliotheket. Efter 8 Dages Forløb opdagede jeg endelig i en gammel Slægtshistorie en Aymar d'Aurigny. Navnet var kun lige nævnt, men en Fodnote henviste mig til en gammel flandersk Chrønik hvor Slaget ved Bouvines var omtalt. Jeg fik fat i denne Bog, hvor der paa den angivne Side var opregnet en Række franske Helte, der havde udmærket sig i vedkommende Slag. Blandt disse befandt en vis Guy d'Aurigny.

Nu stod det tilbage at opsøge Familien d'Aurignys Vaabenskjold. Og det fandt jeg snart i en Memoiresamling. Det bestod af et gyldent Skjold paa blaa Grund og deri en Arm, der holdt et blinkende Sværd og underneden en Hermelin.

Jeg kalkerede Vaabenskjoldet af, sprang op i en Droske og kørte øjeblikkelig til Bernard, hvis Efterligninger er saa fortræffelige, at man finder dem i alle Møntkabinetter i Frankrig.

Til Bernhard sagde jeg: Jeg vilde gerne bede Dem om at udføre et svært Stykke Arbejde, et — jeg kan næsten sige — et Mesterstykke.

Uden at tøve svarede Bernard:

— Man kan alt. Men der kræves Tid og Penge!

— Jeg vil give Dem, den Tid De forlanger, og den Pris, De behager at bestemme, sagde jeg.

— Om hvad drejer det sig?

— Det drejer sig om at lave mig mig en Mønt fra det trettende Aarhundrede. Den skal være af Bronce og paa dens ene Side skal der være Hovedet af en til Tænderne bevæbnet Ridder med Devisen: Guido d'Aurigny, Herre af Montdory. For Himmelens Skyld intet Aarstal — det brugte man ikke dengang. Paa Bagsiden skal De anbringe dette Vaabenskjold.

— Det er godt, sagde Bernard, om tre Maaneder skal den være færdig.

Til den fastsatte Tid bragte Bernard mig Mønten, og jeg rejste straks til d'Anrigny i Bretagne. Naturligvis begyndte jeg ikke lige med det samme at tale om Fanstinaen, men lod som om jeg rent havde glemt den.

Først da vi havde talt om en hel Del andre Ting, og jeg stod i Begreb med at tage Afsked, førte jeg som tilfældig Haanden til min Vestelomme og trak min Mønt frem idet jeg sagde:

— Kære Fyrste, jeg havde nær glemt, at jeg havde noget at vise Dem. Jeg har lige faaet denne Mønt. Jeg var næsten ved at afslaa at købe den, thi det 13 Aarhundrede interesserer mig ikke. Men da jeg opdagede Deres Familienavn i Randen, købte jeg den alligevel,

(Fortsættes i næste Numer.)

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„Café Runddelen“, Nørrebros Runddel. Concert hver Aften. **Harald Hansen,** Telf. 10392.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Blikllster paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefo Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,

Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Arb. Ligkistemagasin.

4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

GEORG C. MØLLERS EFLGR.

HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8. Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer,** Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

—Danmarks fineste Taffelvand—
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.

Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Annoncer til Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

1. Maj.

Tegning af P. V. Hansen

Under Ekko af Kanoners vilde Larm fra Verdensslaget
Samles danske Mænd og Kvinder under Arbejds-Friheds-Flaget.
Aldrig før har Arbejdshæren mere frejdig hejst sit Flag,
Ikke før i vort Aarhundred har vi kendt en større Sag —:
Det er Fredens store Dag i Dag!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 18. Redigeret af AXEL WESSEL ⁂ Torsdag den 3. Maj 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf

Maa vi forestille *Maja*, yndig, sød og rar,
Ekspeditrice i Sommerens Velgørenheds-Bazar.

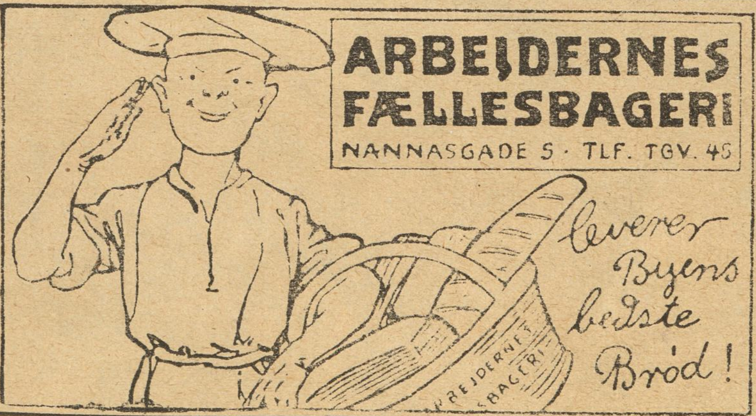

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense **Telefoner 989—1989** **Kontor og Lager ved Havnen**

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1,50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

STRENGE TIDER.

To Tyskere mødtes en Dag, og Talen faldt paa de knappe Tider.

— Ja, siger Hr. Meyer, Nu har vi Kort paa alting. Kort paa Sukker, Kort paa Brød og paa Fedt og Kød, vi sulter snart ihjæl, nu har vi faaet Kort paa Sæbe ogsaa, det maa vist være for, at Lusene kan faa Lov at æde den Smule, der er tilbage af os.

MÆRKELIG HÆNDELSE.

Læreren: Hvad var det for en mærkelig Hændelse der tildrog sig i 1904?

Lille Jens (efter en Pause): Det Aar blev jeg født, Hr. Lærer.

RASK TEMPO.

Fru Andersen: Er det sandt, at Johansens tidt skifter Kokkepige?

Fru Svendsen: Ja, det sker tidt, at den ene Kokkepige sætter Stegen paa, medens hendes Efterfølger laver Saucen til.

En ruineret Børsspekulant forsøgte sig som Digter. Først ruinerede Papirerne ham, og saa hævnede han sig ved at ruinere Papiret.

Vor Digter-Konkurrence.

Paa Kvinder har Kvinder kun lidet Forstand
og derfor . . naturligt . . jeg spørger min Mand,
han sætter sig tavst ved sit Arbejdsbord,
og jeg venter paa Visdommens Ord . . . .

Hvert Træk har han gransket nøje,
og jeg læser i Miner, i Øje:

— Det er saa med Kvinden sin egen Sag,
thi Skønheden er, som hun selv, — kun Bedrag.
Emma Formann.
Skals, Jylland.

En Originaltegning i Præmie.

Lys som Vaaren
Mørk som Natten
fin som Maaren
sød som Katten
blid som Stjærnen
varm som Ilden
Vælg, er Kærnen
— den er kilden.
A. Svensson,
Nr. Farimagsgade 7, A.

En Originaltegning i Præmie.

En yndig Blondine med drømmende Blik,
lidt vemodig efter mig saa.
Det ømme og blide jeg skønned ej paa.
Vel — derfor jeg undgælde maa.

Den fyrige Mørke jeg kaared til Viv;
ved Lynglimtet blev jeg naiv,
De glødende Øjne det brusende Sind,
Smukt bleged og rynked min Kind.
»Ravnen«s Læser,
Møllebygger Isak Jensen,
Classensgade 16.

Et vanskeligt Valg — jeg gad eje dem begge!
Den ene — en uskyldsren, smægtende Lilje . . .
Den anden — en svulmende, duftmættet Rose . . .
— Ak, kendte mit Hjærte sin egen Vilje!

Jeg vælger mig Liljen — den sortklædte Kvinde,
hvis Mund har et Præg af uendelig Smerte . . .
Den navnløse Sorg i de natmørke Øjne
den knæler jeg for — thi den kender mit
Hjerte!
Johannes P. Jensen.
Redaktionssekretær
»Langelands Folkeblad«.

Den blonde vistnok Prisen vinder
hende jeg da skønnest finder.
Hun ser saa bly, beskeden ud
som om hun smykket stod som Brud.

Den mørke sikkert nok forstaar den Kunst
at sikre sig fornøden Herregunst
forfængelig hun ogsaa sikkert er
derfor som Numer 2 jeg sætter hende her.
H. P. Thullesen.

Til den Blonde.
Du er dejlig sød og vakker
og hvis Valget til mig staar,
jeg vælger dig til Makker
og lader den gamle gaar.

Til den Mørke.
Dit Herskerblik samt din Frisure
det vidner om en god Forstand,
men Du maa hellere Stævnen styre
mod en godmodig Gullasch-mand.
P. Borlund,
Steenbergsvej 22

Blonde Damer kan være smukke
Blonde Damer kan være søde
Mit Hjærte dog for dem ej sukke
Med dem jeg ikke søgte Møde.

Mørk Dame mit Ideal
Mit Hjærte slaar som en Spiral
Mine Øjnes Lyst mit hele Liv
Derfor er mørk min kære Viv.
Johan Larsen,
Viborggade 63.

En Skønssag og køn Sag (vil »Ravnen« belønne)
At skønne hvem der er den skønneste her.
Jeg skønner den blonde hun er af de skønne
Skønt jeg dog ej skønner at skønnest hun er.

Mit Skøn er, det mørke forskønner en Kvinde
Ja undskyld, — men det er nu min
Skønhedssmag.
Ja kunde den mørke, min Skønhed jeg vinde
Saa maa »Ravnen«s Præmier i andre godt tag.
Besser.

Blonde, blide,
skære, hvide,
Sorte, æggende,
Vellystvækkende
Elske begge helst jeg gjorde,
hvis jeg for min Kone turde.
Frist mig ej
paa jer Vej.
Tegning og Tekst af
Erik Weilskow.

En Originaltegning i Præmie.

Velkommen, velkommen, Du Vaarsolens Glød,
Din guldgyldne Straale Lænken brød,
som bandt de Minder herinde,
frit flagre de nu i Din herlige Glans,
jeg samler dem nu i en blomstrende Krans,
og Kransen jeg sender til hende,
den blonde, den mørke, jeg ved det ej,
jeg tror de har begge fortryllet mig.
V. A. Klestrup.

Den blonde Dame er som Skovens lyse Anemone,
det blide Ansigt og de Øjne har den samme
Tone,
og derfor siger Moder, at absolut hun er
den smukkeste af »Ravnen«s Damer her.

Og herlig er den mørke, som Sydens ranke
Lilie,
det siger Fader, hendes Træk har Præg af
Mod og Vilie.
Jeg selv kan ikke vælge og er lige ved at tro,
min Mormor hun er kønnere end de Damer
begge to
Vilhelm Rasmussen (11 Aar),
Odins-Tvg. 3.

Du Blondine, Du for dine
uskyldsrene Øjne blaa
og din fine Alvorsmine
straks min Førstepris skal faa.

Du Brunette, kan jeg gætte,
er, ja det kan straks man se,
en Kokette af den lette
Slags, som altid elsker tre.
Peter Berg, Maskinarbejder,
Grævensgade 19, Brønderslev.

Se »Ravnen« os sender 2 Piger saa kære
og spørger rask væk naa, hvem skal det være
maa jeg be' om det skønneste af alt hvad er
skønt
paa den blonde jeg tænker, om den blonde
har jeg drømt
Fristende og ildfuld den mørke mig drager
dog helst den blonde Due jeg tager
og hvorfor jeg ej saameget den mørke li'er
det siger jeg ikke selv om jeg faar en Tier
Venlig Hilsen til »Ravnen«,
Abonnent Würtz.

De mange morsomme Besvarelser er langtfra udtømt endnu, og vi vil derfor i næste Numer slutte af med endnu en Række Digte — og med ***tre Ekstrapræmier.***

Tegning af Emil Poulsen

Ny, ***morsom*** og ***original*** Billedserie for Ungdommen.

Tegning af E. Erk

Knust af egen Skændsel ligger Militarismen,
Ud af Kampen gaar med Sejren Socialismen!

Trist.

I en Spillesal laante en Herre 100 Kroner af sin Ven og forsøgte sin Lykke. Da han igen kom ud fra Spillesalen, sagde Vennen — Naa, hvordan gik det? Fik 100 Krone-Sedlen Unger? Vennen tog to Tikronesedler frem og sagde i en bedrøvet Tone. Ja, her er Ungerne — Moderen døde desværre under Fødslen!

Poesi og Prosa.

Maren, der lige har faaet Plads hos Grosserer Hansen, er med Herskabet ude en stjærneklar Nat, og da hun ser et Stjerneskud, vil hun gærne gøre sig »fin« og udbryder:

— Nej men se, dog! Der dalede en lille, nydelig Stjærne!

Men da straks efter endnu et Stjærneskud indtraf, faldt Maren ud af Rollen og raabte:

— Der drat s'gu en til!

* * *

Sangforeninger er forresten en udmærket Indretning for Ægtemænd, som ikke tør tale hjemme, men dog vil vise, at de har en Stemme.

Danmark er —!

Rosen blusser alt i Danas Have,
Skrev en Digter paa et Sydhavsskær,
Der gror Mos paa vore Fædres Grave —
Nu er Verden gaaet rent af lave,
der er ikke til at være her.

Udi Øst og Vest og hvor jeg vanker,
drømmer jeg mig hen til Øresund —
mindes der med længselsfulde Tanker,
da jeg spiste fede Kalveskanker
med min Flamme i Charlottenlund.

Barnet raaber nu, saasnart det skønner:
»Danmark er et lidet fattigt Land!«
Toget uden Kul paa Skinnen stønner.
Fra Manilla — ingen Kaffebønner.
— Danmark er et lidet fattigt Land.

Om jeg nu ved Guld og Sølv at love
købte mig en nordisk Kvindes Tro,
Sig mig Skat, hvor skulde vi da sove?
Ly man køber ej, ved Thules Skove,
Vi kan ingen Steder faa at bo.

Danmarks Jord engang var sommerfrodig
— der var Kræfter i det danske Brød.
Derfor var den danske Mand saa modig —
Pigen, der engang var trind og frodig,
bliver slank af Tidens sure Nød.

Dersom nu min vante Sjus jeg nyder,
maa den spædes dygtigt op med Vand.
Tavs og træt mit danske Brød jeg bryder.
Nu forstaar jeg først hvad det betyder:
Danmark er et lidet fattigt Land!

Carl Nielsen.

Elegant, solid og letløbende

„Urania“ er Danmarks bedste Cykle.

Lette Betalingsvilkaar. Største og billigste Lager af Gummi og Tilbehør.

Altid ca. 100 Cycler færdigmonteret paa Lager.

Fabriksudsalg: Gammel Kongevej 1 E.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Hans Læber var tørre, og han vilde tusind Gange hellere have stormet et fjendtligt Batteri end stige op ad disse uskyldige Trapper. Men nu var det for sent at vende om. Sagen var afgjort; han maatte staalsætte sine Nerver og gennemgaa Ildprøven.

Inden han endnu havde faaet Tid til at besinde sig, hørte han hvorledes Hogan præsenterede ham for de tilstedeværende.

— Min Ven, Hr Ronald Morton, den berømte Opdagelsesrejsende .... Lady Mac Corquodale .... Hr. Morton .... Lord Honnes ....

Lord Honnes, der var mere graa, mager og tør end nogensinde før, bukkede med den ham egne kølige Værdighed, idet han med Haanden gjorde en Bevægelse mod en mumieagtig gammel Skikkelse i en stor Lænestol.

— Min Fader — Lord Bridgebourne.

Lord Bridgebourne havde aldrig været særlig høj, men nu var han næsten skrumpet ind til ingenting. Den pergamentagtige Hud strammede ved Tindingerne og Munden var indfalden, men Øjnene var endnu levende.

Harrys Hjerte fyldtes af Ømhed og Deltagelse. Den før saa statelige gamle Mand, der nu blot var en Ruin af sig selv, havde været venlig mod ham, da han var Barn. Han havde klappet ham paa Hovedet og givet ham gode Raad, og ved højtidelige Lejligheder havde han ogsaa givet ham en Fempundsseddel.

Det var forunderligt, hvor levende hans Fortid, som han havde sagt et evigt Farvel, stod for ham i denne Stund!

Lady Mac Corquodales Haar var bleven hvidt. Hendes Holdning var heller ikke fuldt saa majestætisk som tidligere, og hendes Udtryk var bleven mildere. Hun havde faaet Briller og betragtede den fremmede med et nærsynet Blik.

Harry tog Plads og Fru Biskopinden begyndte Samtalen.

— Doktor Hogan har sagt os, at De i Almindelighed undgaar Selskaber, og at De ikke vil aflægge Besøg i den korte Tid, De opholder Dem her i Byen? .... Saa meget mere taknemlige er vi, fordi De har villet komme her hen. De .... De .... kendte vor stakkels Harry?

— Ja, Deres Naade .... jeg kendte ham, sagde den fremmede. Derpaa tav han og syntes at afvente flere Spørgsmaal.

— Hvor gjorde De hans Bekendtskab? fortsatte Biskopinden

— Han begav sig direkte til Hotel Byzance den Aften han kom til Konstantinopel. Vi var sammen et Par Timer. .... senere lod han sig vist hverve ved den Polske Legion, men det førte ikke til noget. Tilsidst begav han sig op i Landet i Selskab med en tjerkessisk Officer.

— Vi hørte noget om, at han skulde have reddet en Englænders Liv, sagde hendes Naade. Ved De noget om det?

— Det var Ronald Mortons Liv han reddede.

Dette var en underlig Maade at udtrykke sig paa, men man lod, som om man ikke lagde Mærke til den berømte Opdagelsesrejsende ejendommelige Udtrykmaade.

— Deres Liv .... Den gamle Dames Stemme lød noget usikker.

— Han — vovede sit eget Liv for Deres Skyld?

— Det tænkte han virkelig ikke et Øjeblik paa, svarede den Fremmede og trak paa Skulderen.

— Han var modig, sagde den gamle Dame. Hendes skælvende Læber vidnede om dyb Bevægelse. Harry havde været meget ung, da alle hans Slægtninge vendte ham Ryggen — Om vi havde været mindre haarde mod ham — tænkte hendes Naade.

— Fortalte han Dem ofte om sit Hjem og sine Anliggender? spurgte Lord Honnes med sin tørre Stemme.

— Jeg kender Grunden til, at han forlod England .... Undskyld, at jeg taler om dette. Jeg er overbevist .... jeg ved saa sikkert, som jeg sidder her .... at han hele Tiden handlede i god Tro .... at han mente det ærligt og at .... at Slyngler benyttede sig af hans Uerfarenhed til at føre ham i Ulykke.

— Netop hvad jeg altid har sagt — indskød den gamle Lord med pibende Stemme. Netop hvad jeg altid har sagt. Hans Morbroder Perci Seaforth paastod det ogsaa lige til sin sidste Stund. Drengen blev bedraget .... han blev bedraget. Der var intet ondt i ham.

— Vi lod anstille meget indgaaende Efterforskninger angaaende hans Venner og Levemaade, sagde Lord Honnes, men vi opdagede intet — absolut intet — som vidnede til hans Skade.

— Hvis han havde kunnet ane, sagde den Fremmede, at hans Slægtninge var saa villige til at vise ham Retfærdighed, vilde han ganske sikkert aldrig have forladt England, men være blevet her for at bevise sin Uskyldighed. En dygtig Sagfører vilde sikkert uden ringeste Vanskelighed have kunnet gøre det.

— Hvis jeg havde næret nogen Tvivl om Drengens Ærlighed, indskød den gamle Lord, saa vilde jeg naturligvis aldrig have betalt den Gæld, han efterlod sig .... nej, det vilde jeg ikke have gjort.

Den Fremmede saa hurtigt op; hans Blik havde en ejendommelig fugtig Glans, og hans Stemme var ikke ganske klar, da han svarede:

— Jeg vilde ønske, at stakkels Wynne havde vidst dette — det .... det vilde have været en stor Lettelse for ham.

— Han maa have staaet paa en meget fortrolig Fod med Dem, sagde Biskopinden.

— Han havde ingen Hemmeligheder for mig, svarede den Fremmede.

Ingen havde lagt Mærke til, at Klokken havde ringet, og at Gangdøren var bleven aabnet og lukket; men i dette Øjeblik viste der sig en slank Skikkelse, ved Synet af hvilken den Fremmede rejste sig.

— Inthia! udbrød Lady Mac Corquodale. Jeg troede, at du allerede var langt herfra!

— Roberts tog Fejl af Tiden, sagde den unge Dame roligt. Vi kom forsent til Toget. Jeg saa ind til Lady Mabel paa Hjemvejen.

— Det er Hr. Morton, sagde Biskopinden. Den berømte Opdagelsesrejsende — Vi har lige læst hans Bog. Hr. Morton kendte vor stakkels Harry og var sammen med ham, da han døde .... Min Plejedatter Frøken Grey .... Hr. Morton.

Den unge Dame saa op paa ham og deres Øjne mødtes. I samme Øjeblik forandredes hendes rolige Mine, og hendes Ansigt fik et forbavset Udtryk.

Hun havde ikke Øje for den skæggede, solbrændte, ar-

rede, bredskuldrede Mand, der stod foran hende. Hvad hun i dette Øjeblik saa var Harrys Ansigt, saaledes som hun sidst havde set det.

Synet kom og forsvandt saa hurtigt som et Lyn, men det efterlod hende blændet og halvt bevidstløs. Hun og den Fremmede betragtede hinanden med ejendommelige Blikke.

Lady Mac Corquodale rejste sig hurtigt og tog Inthias Haand i sin.

— Sæt Dig ned, kære Barn, sagde hun ømt: Jeg forskrækkede Dig vist!

— Nej, nej, forsikrede Inthia. Hun havde nu genvundet sin Selvbeherskelse, men det Syn hun havde set, fyldte hende endnu med Undren.

— Drengen døde som en Englænder — som en Englænder, Hr. Morton! peb den gamle Lord.

Det blev efterhaanden værre og værre for Harry at forstille sig.

Han havde før anset sig for fuldt berettiget til at holde paa sit Incognito, men nu følte han sig som en ussel Bedrager overfor alle. Hvert Ord, han sagde, blev en Løgn. Hvis han havde genfundet sine Slægtninge saadan, som han havde tænkt sig dem, haarde, kolde og ligegyldige for hans Skæbne, vilde alt have været lettere for ham. Men det greb ham dybt, at de virkelig, trods alt, havde været saa overbeviste om hans Ærlighed.

Endnu havde han dog et Hverv at fuldføre, før kunde han ikke give sig til Kende. Han følte, at han maatte forhærde sit Hjerte.

XIV
INVALIDEN

— Det var da mærkeligt, saa undseelig Du var Morton, udbrød den lille Doktor, da de forlod Huset sammen. Sandelig sad Du ikke der og rødmede og stammede som en ung Pige. Man kan mærke paa Dig, at Du ikke er vant til at være i Dameselskab!

Harry tvang sig til at le. Han var glad over, at Hogan havde fundet en saa naturlig Forklaring for hans Forvirring. Doktoren havde vist haft Lyst til at følge med ham hjem til Hotellet; men Harry skyndte sig at sige Farvel.

— Jeg trænger til lidt Motion, sagde Harry. Man bliver ødelagt af det stillesiddende Liv her i London.

Han bortfjærnede sig med lange Skridt, og Hogan fulgte hans kraftige Skikkelse med Øjnene, indtil den forsvandt ved Gadehjørnet.

Harry marcherede bort med Stormskridt, dreven af Længsel efter at blive alene med sine Tanker. Inden han rigtig vidste, hvordan han var naaet dertil, befandt han sig i Hyde Park, hvor han tog Plads paa en Bænk i en skjult Krog og søgte at samle sine forvirrede Tanker.

I Begyndelsen kunde han ikke tænke paa andet end Inthia. Utallige Gange havde han paa sin lange ensomme Strejftog søgt at forestille sig, hvorledes hun vel var kommet til at se ud; han havde forsøgt i Tanken at forudse de uundgaaelige Forandringer, som Tiden maatte have foretaget. Men nu syntes hun ham langt skønnere end han nogensinde havde forestillet sig hende. De mørke Øjne var blevet større, dybere og mere udtryksfulde; den fine Mund havde faaet Drag af vemodig Alvor og over hele Ansigtet laa et Udtryk af Sorg, som gjorde det skønnere og interessantere og mere uimodstaaeligt end det nogensinde havde været, da det straalede af ungdommelig Lykke. Men paa Harrys Hjærte virkede dog dette smertefulde Udtryk som en bitter Bebrejdelse. Det var ham, som havde kastet denne mørke Skygge over hendes Tilværelse. Det var ham, som ved sin Letsindighed og Daarskab havde myrdet den unge Mand, hun elskede og indviet hendes jomfruelige Hjærte til Sorgen. Han følte sig i denne Stund som en Forbryder. Hvad Ret havde han vel haft til paa denne Maade at ødelægge hendes Liv? Han havde lige fra Begyndelsen handlet som en Daare; han havde desuden misforstaaet sine Slægtninges Familjestolthed. Han burde have vidst, at en Mand som gamle Lord Bridgebourne ikke vilde have ladet Slægtens Ære plettes for nogle faa Tusind Punds Skyld. Den haarde gamle Mand havde betalt hans Gæld, da han havde troet, at han var død; han vilde sikkert have gjort lige saa meget for at forhindre den offentlige Skandale ved en Kriminelproces.

Ud af sin Brystlomme fremtog Harry en lille Lædertaske, hvis mørke Farve tydede paa, at han længe havde baaret den paa sig. Den indeholdt kun et eneste Stykke Papir — Inthias Brev. Han kunde det udenad og havde kunnet det udenad Ord for Ord i syv lange Aar; men alligevel læste han det nu atter igennem.

I Løbet af denne Formiddag havde han følt sig saa stærkt fristet til at afkaste sin Forklædning, at han mere end en Gang virkelig havde staaet i Begreb med at gøre det. Han overvejede nu Sagen paany. Han kunde med Lethed tilbagebetale de Penge, Lord Bridgebourne havde udbetalt for hans Ære. Dette var en Pligt, som ikke maatte forsømmes. Han havde gjort det Navn, han bar, berømt og hædret, og han kendte Verden tilstrækkeligt til at vide, at de ungdommelige Fejltrin, han havde gjort sig skyldig i, nu ikke længere vilde huskes og lægges ham til Last. Hans falske Navn syntes ham nu kun en yderligere Daarskab.

Imidlertid kunde han nu ikke fatte nogen afgørende Beslutning, da han rejste sig for at vende tilbage til Hotellet. Som Følge af Trængslen var flere Vogne standset ved en Gadeoverskæring, og da han saa op, opdagede han Lady Mac Corquodale og Inthia i Biskopindens Ekvipage. De hilste venligt, og han løftede paa Hatten, medens han atter syntes at mærke det underligt spørgende, næsten angstfulde Blik, hvormed Inthia betragtede ham. Mon hun virkelig skulde kunne genkende ham . . . . ja, saa maatte han jo forekomme hende som en fejg Usling, der under et laant Navn skjulte sig for at undgaa de Bebrejdelser, han ikke turde imødegaa.

Da han kom tilbage til Hotellet, opdagede han paa Fortouget en ejendommlig Skikkelse, som et Par Gange i de sidste Dage havde vakt hans Opmærksomhed. Det var en velklædt Mand, øjensynlig en Invalid, der sad i en lille elegant Rullestol, som ved en sindrig Mekanisme dreves frem, og styredes af ham selv. Den syge var iført en Slags Kalot af mørkeblaat Fløjl, der yderligere forhøjede hans spøgelsesagtige Bleghed. Huden var farveløs og pergamentagtig. De dybtliggende Øjne havde en kold, porcelænsblaa Farve. Han var glatbarberet og kun under Hagen havde han et lille Bukkeskæg, og saa ofte han ikke var sysselsat med at drive sin Rullestol frem, pillede de hvide, magre Fingre nervøst ved denne Skægtot, medens Munden forvred sig til et uhyggeligt Smil.

Den kraftige unge Mand kunde ikke gaa forbi dette nedbrudte Menneske uden med en Følelse af Medlidenhed, samtidig med at han bebrejdede sig selv den ufrivillige Bevægelse af Modvilje, som han lige saa lidt kunde undertrykke som forklare.

Det var i Virkeligheden højst sandsynligt, at store Lidelser havde fremkaldt dette sjælløse, pinlige Smil, og den kraftige Mand, hvem selv Bevægelsen ved at gaa var en Nydelse, følte Skamfuldhed ved den blotte Tanke om, at han i sit Indre maaske kunde gøre et ulykkeligt Menneske Uret.

Denne Morgen var den syge ledsaget af en høj, smuk Pige, som saa ud til at være Amerikanerinde. Hun holdt Haanden paa Rullestolens Rygstød og bøjede sig over Krøblingen i det Øjeblik Harry opdagede dem.

Portieren stod paa Hotellets Trappe og synes at tale med de to Fremmede. Harry hørte tydelig Navnet Ronald Morton blive udtalt og mærkede, at man hviskede noget bagved ham, da han gik ind. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Hediu: Paa Grund af forandrede Forhold er et godt bevaret Spøgelse billigt til Salgs!
(»Søndags Nisse«.)

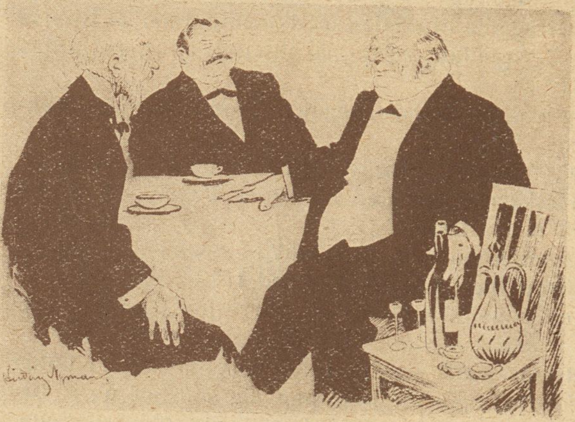

Den gamle Teolog har endelig faaet sig et Præstekald — men paa visse Betingelser. En Dag kommer et Par gamle Studenterkammerater i Besøg og den ny Præst serverer »Spritten« paa en Stol.

— Ja, ser ni, förklarer den nyutnämnden kyrkoherden. jeg måste lofva mina nya församling, at sprit aldrig skal förekomme på *mit bord.*
(»Strix«.)

I Rumænien.

— Mutter har sendt mig en Petroleumsdunk, som jeg skal fylde naar jeg kommer til en af Oliekilderne!
(»Simplicissimus«)

Hamlet-Skuespilleren (henrykt): Donnerwetter, jeg bliver bombarderet med baade Æg og Grøntsager — saa kan jeg klare mig i denne Uge!
(»Berliner Illustrirte Zeitung«.)

Den nye Damemode med Lommer viser sig særdeles praktisk i Aar!
(»Fliegende Blätter.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Jubilæet.

Ej hver Dag Børsen saaledes glinser,
ej hver Dag C. C. blir' Kommandør,
ej hver Dag Kongen med Hale af Prinser
gør Storhandelsstanden galen og ør.

Hvad er der paa Færde inde bag Rampen?
Hvad gælder det Rørdamske Skrig og Skraal?
Hvorfor har Grossererne Blus paa Lampen
og vrider og bugter sig glatte som Aal?

I hundrede Aar har Societetet
»ordnet vor Handel« med rovgrisk Haand!
Skal vi, der betaler, *saa* ikke se det
fyrstelig pyntet med Kors og med Baand?

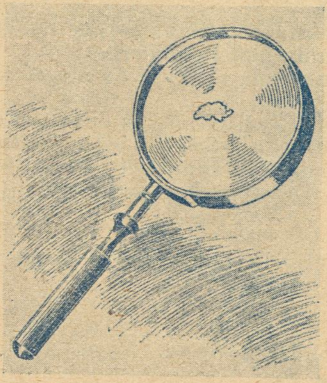

For at opdage den Del af Verden, som er nevtral, er det snart nødvendigt at benytte Forstørrelsesglas!

[10]/[4]. Nu skal der gaa Sporvogn over Nytorv forbi Domhuset. Det vil lette Opdagerne Arbejdet, naar de skal forfølge de flygtende Forbrydere — de kan bare følge *Sporene*.

Grev Knuths Tale.

En Junker af tip-top-fineste Blod,
en Ridder foruden Frygt og Dadel
har holdt en Tale, der ane os lod
den Forskel, der er mellem Arbejd og Adel.

En Adelsmands Vandel er prud og fin,
en Arbejder kan kun dovne og draske,
en Arbejder er et fordrukkent Svin,
en Adelsmand rører aldrig en Flaske.

En Adelsmand nøjes med det han har,
En Arbejder kræver bestandigt mere,
en Arbejder er kun en stridbar Nar,
En Adelsmand lader Retfærd regere. —

O, Danmark, hvad erstatted dit Tab,
ifald man en Dag vilde rydde Baxen
og sende det højbaarne Adelsskab
pladask paa Hovedet i Rakkerkulen?

En Religionslærer i en herværende Skole fortalte Børnene om »Bespisningen i Ørkenen« og bad især *lægge Mærke til* at tre smaa Brød var nok til 5000 Mennesker.

— Havde de da ogsaa Brødkort den Gang, spurgte en lille Dreng.

En gift Kone havde en Elsker, der hed *Hans*, og en Dag fandt hendes Mand Elskerens Visitkort i hendes Lomme. Resultat: Skilsmisse. Moral: Krukken gaar saa længe til Hans, til den kommer tankeløs hjem.

Kartofler, Kartofler! Hvis ingen jeg faar,
min Kone gi'r mig en Røffel.
Jeg leder forgæves idag som igaar —
jeg er ingen heldig Kantøffel.

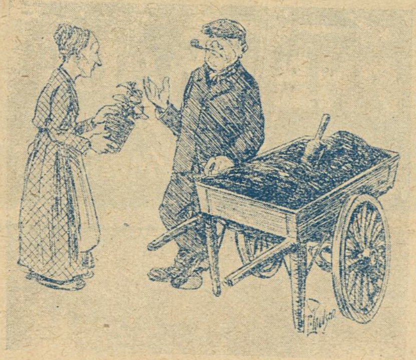

— Kan jeg faa noget ny Jord til min Pelargonium?

— Jord-? De maa jo være bims, tror De, jeg handler med Jord?

— Det er prima ægte uforfalsket renharpet Nødde-Cokes-Smuld!

Kulkompagniet giver 100 pCt. i Udbytte. Ak ja, sikke Farveforandringer der er foregaaet i denne Vinter — det sorte Kul har forvandlet sig til det røde Guld. Paa den anden Side er saa Fattigfolks Haar bleven graat, deres Hænder blaa og deres Kinder gule og gustne.

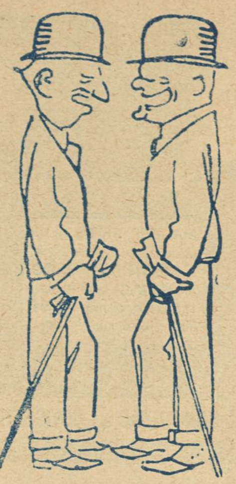

— Tænk, i Gaar var der en Flyvemaskine, som var lige ved at dratte ned i Hovedet paa mig.

— Hvad tænkte Du egentlig saa —?

— Hvad jeg tænkte? Jeg tænkte sæ'følgelig: Man kan s'gu bli' saa ne'trykt!

I Følge Ritzaus Bureau har Dronningen af Haiti afskediget sin Spillelærer, fordi han havde den Frækhed at paastaa, at en *hvid* Node gjalt lige saa meget som to *sorte*.

Forleden sad jeg med min Kone og studerede Forandringerne i Sporvejsdriften. Det var besynderlige Resultater, vi kom til: Linie 1 kører fremtidig kun mellem Alleenberg og Sommerlyst, Linie 2 trafikerer Søerne, Linie 3 bliver forlagt til Saltholmen, og Linie 4 har aldrig eksisteret. Da Petrea var naaet saa langt, sagde jeg til hende: Vil Du være saa venlig at holde her! Ruller Du videre i Teksten, saa mærker jeg, at jeg ogsaa skal ud at køre — i den blaa Vogn nemlig!

Spaakonen: De er et lykkeligt Menneske! Der ligger 2 Flasker Petroleum, 3 Sigtebrød og en Sæk Kartofler og venter paa Dem!!

MALTET BRØD er et Gærbrød, frit for Syre. MALTSYRNET BRØD er ved Malt syrnet med ren Gæringsmælkesyre. Tolv forskellige Slags.
SCHULSTAD & LUDVIGSEN

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT STATSKONTROLLERET
HOVEDKONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
3 STK. 30 ØRE
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Herren (der ser paa Værelser lige ved en Sæbefabrik): »Ja, Værelset er godt nok; men her lugter jo nederdrægtig«.

Værtinden: »Aah, det er blot fordi at Vinduet har staaet aabent et Øjeblik«.

Kaj Larsen. For ubetydelig.

V. Hansen, Rungsted. (»Den Blonde og den Mørke«). Vi mangler Deres Adresse.

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS
forfiner · forskönner · bevarer Huden
Alles Yndlingssæbe

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799
FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

THEILGAARD PNEUMATIC
„PILE-MØNSTRET".

Fruen til en af Pensionærerne der kommer sent til Middag: Det er ikke saa rart at skulle varme Maden saa tit, kan De ikke se at komme paa en Gang.

Herren: Da har De s'gu da aldrig set mig komme af to Gange.

C. Mar.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Købmand: »Værs'go der har Du et Kræmmerhus Bolscher.«

Drengen: »Tak, hvor meget koster det.»

Købmand: »Det koster ingen Ting.«

Drengen: »Saa vil jeg gerne be' om et til, men til samme Pris.«

Tegning af E. Duevad.

Carl Nielsen. Vi skal se at skaffe Plads til Deres Vise.

J. S. Jørgensen. Noget af det benyttes.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Tegning af Anton Hansen.

Krigeren: Vaagn op, Jomfru Kolera! De maa ikke glemme de civile Mennesker — jeg skal nok slagte dem i Uniform.

Amatørfotografen.

Smith fra Kanada tilbringer hele Sommeren med at fotografere, og han er en ivrig Samler. En Morgen saa han en ung Mand flygte rædselsslagen for en stor kanadisk Bjørn, som med Tungen ud af Halsen styrtede efter ham.

Smith greb sit Fotografiapparat og raabte til den unge Mand:

— Ikke saa raskt, hold lidt an — det er mig umuligt at faa Jer begge to paa Pladen.

En Overraskelse.

Fru A.: — Jeg har fundet en Overraskelse til min Mand.

Fru B.: — Naada?

Fru A.: — Jeg har taget hans Sommertøj frem og lagt en 25 Øre i hans Bukselomme.

Fattig men ærlig.

Grossereren: — De vil have en Maaneds Løn i Forskud, men .... tænk nu, hvis De gik hen og døde om nogle Dage?

Bogholderen: Hr. Grosserer! Fattig er jeg men *ærlig!*

Faderstolthed.

De traf hinanden en Morgenstund, og begge skinnede formelig af Faderstolthed.

Olsen: Kan Deres gaa?

Nielsen: Aa, ikke saa meget. Kan Deres?

Olsen: I, bevares, han farer afsted gennem Stuerne! Kan Deres tale?

Nielsen: Næ, ikke stort.

Olsen: Ikke det? Min er tre Dage yngre, og han snakker, saa det er en Lyst!

Nielsen (arrig): Sig mig forresten, bruger Deres Høvl eller almindelig Barberkniv?

Smart.

Den franske Konsul i London fik Meddelelse fra sin Regering om, at en ung Dame, der opholdt sig i London som Guvernante, havde arvet en betydelig Formue. Konsulen averterede forgæves efter hende og engagerede tilsidst en Detektiv. Den unge, smarte Opdager gik i Gang med Arbejdet, og nogle Dage senere spurgte Chefen for Detektivbureauet, hvordan det gik.

— Jeg har fundet hende, svarede Detektiven.

— Det er godt. Hvor er hun?

— Hos mig. Vi blev gift i Gaar.

— Hvornaar siger en Kineser Godmorgen?

— ?

— Naar han faar lært at tale Dansk.

Tegning af R. Meyer.

Dommeren: Tillige med Klæderne tog De ogsaa nogle Frimærker.

Anklagede: Ja, det var min Mening at sende det tilbage næste Dag med Posten.

Hr. Olaf han spøger!

Tegning af Osvald Jensen.

Efter Forlydende gaar det kgl. Teaters Skuespillere i en evig Angst for, at Olaf Poulsen pludselig skal vende tilbage!

Uden Følelse.

Miranda har siddet paa Antons Skød siden Klokken 8. Nu slaar den 10, og Miranda vejer 250 Pund.

— Elskede, siger hun, da det tiende Slag dør hen, Du bliver vel træt af at ha' mig her?

— Nej, Du kære, svarer han, ikke nu. Siden Klokken 9 har jeg været ganske uden Følelse!

50 er nok.

Den Handelsrejsende har paa alle Maader forsøgt at gøre en Forretning med Grosserer Meyer, som bliver mere og mere afvisende. Tilsidst siger den Rejsende: Ak, gid jeg havde 50 Kunder som Dem.

Meyer: Hvad mener De med det?

Rejsende: Jo, havde jeg 50 som Dem, skulde jeg nok gøre gode Forretninger — men jeg har 200!

Tom til Bunden.

Det var lykkedes Vandpaafylder Hansen at skaffe fire Flasker Whisky til gammel Pris, og han indbød omgaaende nogle Venner til en hyggelig Aften. Den førstankomne Kollega, Jensen, gik straks hen til »Spiritusbordet«, klappede Flaskerne og sagde: I er lykkelige, I skal ikke gaa fulde hjem!

Varmt Vand.

En norsk Sømand, som var bleven torpederet fire Gange, blev forleden spurgt, om han nu vilde slaa sig til Ro i nogen Tid.

— Ja, svarede han, jeg vil da vente, til Vandet bliver noget varmere!

Sjov Fyr.

Student Knolder, der alle Dage har været en »sjov Fyr«, henvendte sig for nylig til en Skræder og sagde:

— Er det sandt, at De mister Pengene for ca. 10 Klædninger om Aaret?

— Ja, det er det.

— *Sy mig saadan en!*

Udmærket.

Frøken A.: — Jeg saa Du talte med den franske Dame. Hvordan gik det?

Frøken B.: — Det gik udmærket. Hun forstod, hvad hun sagde, og jeg forstod, hvad jeg sagde.

Taktfuld.

Fruen: Hvorfor be'r Du mig altid synge, naar Hr. Hansen kommer her paa Besøg?

Herren: Jo, ser Du, jeg kan ikke fordrage Fyren, men jeg synes ikke, at jeg ligefrem kan bede ham om at gaa!

Langsomt men sikkert.

A.: — Har Fru Levi endnu ikke overvundet Sorgen ved sin Mands Død?

B.: — Nej, De ved jo nok, hvor langsom Livsforsikringsselskaberne er med Udbetalingerne.

Godt Raad.

Indbrudstyven (til sin yngre Kollega): — Hvis Du nu bliver nappet, saa hold Kæft med mig. Ser Du ... Politiet faar saamegen mere Højagtelse for Dig, naar de faar den Tro, at Du har været alene om dette her Stykke Arbejde!

Følgeskab.

Der er kun fire Minutter, til Toget skal gaa, og den Rejsende i Sporvognen bliver nervøs.

— Kan De ikke komme lidt hurtigere af Sted, siger han hidsigt til Konduktøren.

— Jo, det kunde jeg vel nok; men ser De, jeg er nødt til at følges med Vognen.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

„Guldregn".

Saa grinagtig er Moden, at man ofte maa udstyre sig latterligt, for ikke at blive beleet!

*

At fejle er menneskeligt, men tror Nogen at blive menneskelig ved at fejle, da fejler han umenneskeligt.

*

Ligestreng Dommer er Ynglingen som ikke kender sin Fremtid og Oldingen, som glemmer sin Fortid.

*

Dyrt er Doktorvand, men dyrere er Dommerblæk.

*

Jeg siger det ikke for min Skyld, sagde Ræven, men der er ellers god Gaasegang i Skoven. —

*

Det er onde Aar, naar Spydstagen er mere frugtbar end Sukkerrøret.

*

Frygt Vildsvinet forfra, Æslet bagfra og Mennesket fra alle fire Sider.

*

En Menneskekender blev af en Ven anmodet om et Laan. Du skal faa Pengene, men kun paa den Betingelse, at Du ikke bliver vred paa mig, naar Du ikke kan betale dem tilbage!

*

Menneskene gaar i Træsko, sagde Drengen, da Degnen spurgte, hvilke Fortrin Menneskene har for Dyrene.

*

Havde det ikke været for Ærens Skyld, saa kunde jeg ligesaa gærne ha' gaaet, sagde Konen, hun var kørt hjem med en Vogn, hvor der ingen Bund var i, saa hun maatte løbe hele Vejen!

*

En Lærd er en Mand, som ved, hvad hele Verden er uvidende om, men som selv er uvidende om, hvad hele Verden ved.

*

Livet er i Grunden sjovt! Barnet bryder Hovedet for at forstaa de vanskeligste Ting, og den Gamle kan ikke forstaa de allersimpleste.

Tidens Tegn.

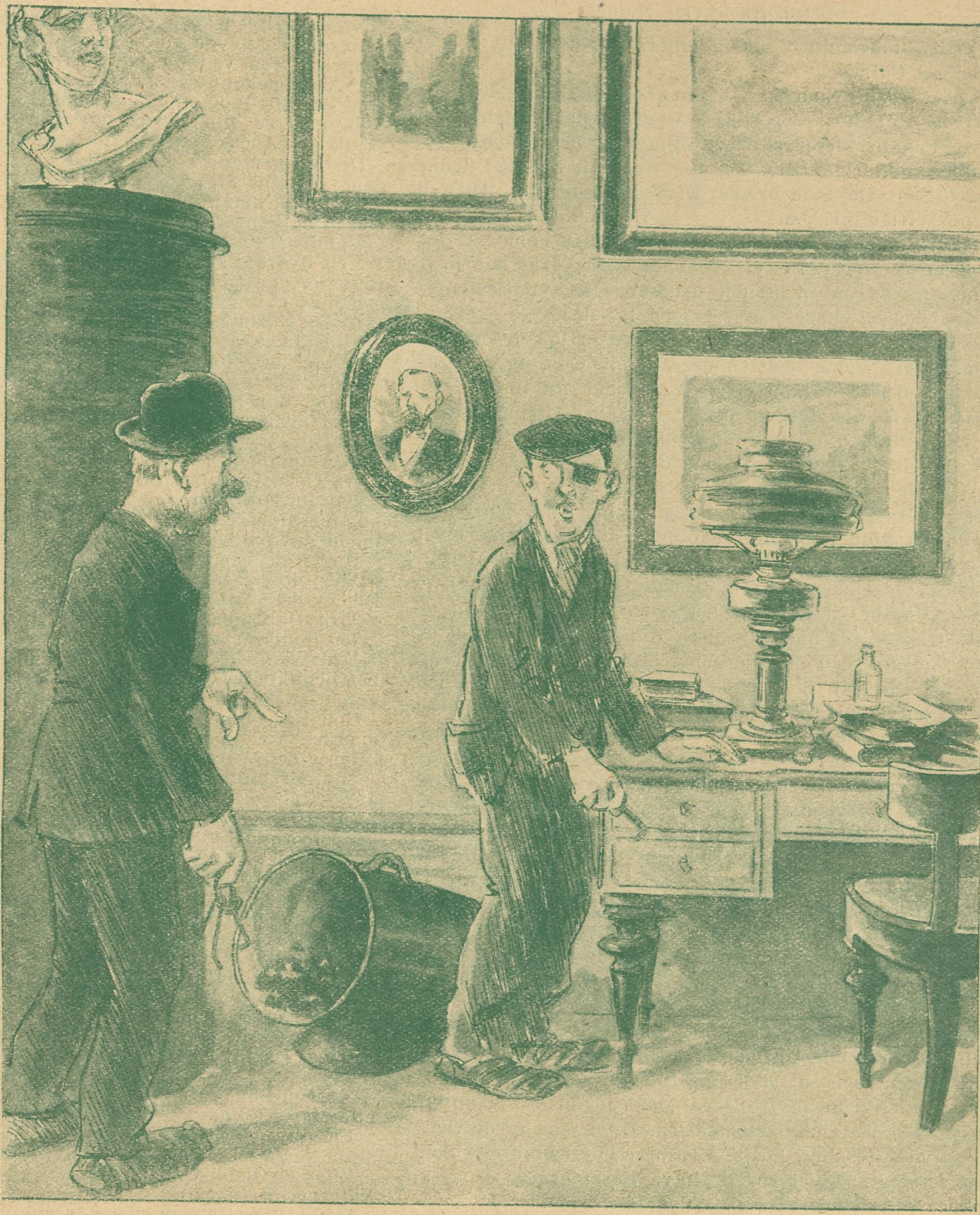

Tegning af Emil Poulsen.

Skidt med Skrivebordet, Nikkelaj, la' bare vær' med at brække det op! Næ, vi tømmer Petroleumslampen og Kulkassen, skyder det Brødkort der og den lille Flaske Kamferspiritus — de' æ' s'gu majet bedder!

Mønten.

(Fortsat fra forrige Numer).

Fyrsten tog Mønten og underdersøgte den nøje med et forbauset Udtryk.

— Aa! raabte han, det er mærkeligt. Guy d'Anrigny, Herre af Montdory! Jeg vilde have svoret paa, at den første af vor Familie, der var slaaet Mønt for, var Stormesteren, Adalberts d'Aurigny. Men sig mig, hvad vil De med denne Mønt? Naar De ikke bryder Dem saameget om den, vil De nok afstaa mig den!

— Afstaa den til Dem? De ved at jeg ikke holder af den Slags Forretninger. Det er vel sandt, at jeg ikke kan have samme Glæde ved at besidde den som De, Fyrste, men — jeg har den og ønsker ogsaa at beholde den.

— Lad os tale om Sagen, kære Ven! naar jeg nu fortæller Dem, at vi direkte nedstammer fra hin Guy, og at dette Vaaben bortset fra nogle faa Ændringer fra Ludvig den Trettendes Tid, endnu er vort Hus' Vaaben! Denne Guy er den berømteste af alle vore Forfædre, og hans Rolle i Slaget ved Bouvines 1214 kaster Glans over hele vor Slægt. Saa forstaar De maaske hvormegen Pris jeg sætter paa at komme i Besiddelse af denne Mønt! Jeg giver med Glæde paa Forhaand det dobbelte, ja det tredobbelte af hvad De har givet.

— Jeg forstaar godt Deres Interesse kære Fyrste! Men De forlanger en Tjeneste af mig. Giv mig Tid til at tænke over Sagen. Maaske vil jeg gøre det senere. Men ikke i Dag — ikke straks — det haster jo ikke. Kun lover jeg Dem, at jeg ikke skal give den fra mig, uden at De bliver underrettet derom — eller at jeg ikke skal afstaa den til nogen anden.

Det morede mig saaledes at trække Sagen i Langdrag. Men paa engang sagde jeg, som om den Tanke pludselig opstod i min Hjærne:

— Se Fyrste — naar De endelig saa gerne vil have Mønten — saa kan vi jo slaa en Byttehandel af! De husker vel nok med hvilken Haardnakkethed De vægrede Dem ved at afstaa Fanstinaen til mig. Giv mig den saa skal De faa denne Mønt til Gengæld!

— Min Fanstina! Et Unikum! Nej, den skal ikke forlade mit Hus saalænge jeg lever.

— Naa godt. Naar De ikke kan overvinde Dem til det — saa lad os hver beholde sin Mønt, De Deres Fanstina og jeg min Guy d'Aurigny.

Og medens jeg rolig lod min Mønt glide ned i Vestelommen, skyndte mig afsted, uden at ænse den ulykkelige Fyrste, som søgte at holde mig tilbage.

Men min Pil havde truffet sit Maal. Jeg behøvede nu blot at give Tid. Jeg maa endog tilstaa, at jeg ikke havde ventet et saa godt Resultat. I, som alle mere eller mindre er Samlere, forstaar, at det er en større Fornøjelse at narre en Kollega end at erhverve sig en sjælden Ting.

— Efter tre Dages Forløb fik jeg dette Brev. I ser her — og Fortælleren trækker et sammenfoldet Papir op af sin Lomme glattede det ud og læste: »De har sejret. Jeg sender Dem herved Fanstinaen. Send mig Guy d'Aurigny.

— Paa denne Maade erobrede jeg denne Mønt, som jeg med saa stor Haardnakkethed havde eftertragtet og som De ikke finder Magen til i noget Møntkabinet.

Og Châtel hentede Mønten, som nu gik fra Haand til Haand og vakte Samlernes Beundring.

Kun Grev Dubac forholdt sig tavs. Han havde hørt paa Fortællingen uden at afbryde, men fra Tid til anden var noget som et Smil gledet over hans Læber.

— Finder De min Historie saa pudsig? spurgte Châtel. Dubac svarede:

— Ja, dyrebare Mester! Den er endogsaa pudsigere end De kan forestille Dem. Det var mig, som overlod Fanstinaen til Fyrst d'Aurigny for to ægte Tanagrafigurer. Ligesom Deres Guy d'Aurigny kom ogsaa min Fanstina direkte fra Bernard!

Den gode Borgmester

Sygeværelset gjorde et højtideligt, næsten festligt Indtryk, som om det havde været Skuepladsen for en glædelig Tildragelse. Men ved nærmere Eftersyn saas det, at det festlige Arrangement var af mere tilfældig Art. I Baggrunden stod et lille Bord fuldt af Medicinflasker, og et tvungent Smil paa de tilstedeværendes Læber formaaede ikke at skjule den Angst, som ingen havde Magt til at frigøre sig for.

Den blege Mand i Sengen, hvidere end Hovedpuden, Kvinden ved hans Side, der ømt kærtegner hans Haand, de to unge Piger, der uophørlig springer frem og tilbage mellem Døren og Sengen — alle venter de ængsteligt og nervøst.

Manden i Sengen klager ustandseligt.

Men hvorfor kommer Borgmesteren da ikke? . . Lucie.

Lucie, den ældste af de to unge Piger, nærmer sig Sengen med et spørgende Udtryk.

Er Du sikker paa, at alle Formaliteter er iagttagne? spørger den syge.

Ja, Fa'r, Du kan være rolig, alt er i Orden.

Men hvorfor kommer Borgmesteren da ikke? Hvorfor kommer han ikke?

Han synker tilbage mod Puden, den ældre Kvinde ved hans Side trykker hans Haand og hvisker:

Han kommer, Paul, han kommer straks . . .

Han afbrød hende med skælvende angstfuld Stemme:

Jeg dør forinden . . . . jeg føler det . . . . tænk, om han kommer for sent, og jeg gaar fra Dig, Lucie og Charlotte, inden . . . men jeg vil ikke . . . jeg maa ikke dø.

Dokteren nærmede sig hurtig:

Vær blot rolig, kære Ven, og lad alle disse Tanker fare. Der er ikke Tale om at dø — —

Tror Doktoren virkelig det?

Jeg forsikrer. . . .

Endelig hørte man en Klokke ringe. Alle fo'r sammen. Et Øjeblik efter traadte Borgmesteren ind, fulgt af Sekretæren og Betjenten, der bar Protokollen.

God Dag, mine Herrer og Damer! Tak, dette Bord er udmærket. Vær saa venlig at lade Døren staa aaben, Loven kræver det.

Aah, Hr. Borgmester, sagde den syge med svag Røst, jeg har været saa bange for at dø, inden jeg fik gjort godt igen, hvad jeg har forbrudt — og faaet givet mine Børn det Navn, som tilkommer dem, og hende, min trofaste Ledsager gennem Livet . . . givet hende sin Ret — saa forfærdeligt, hvis jeg skulde dø forinden . . .

Borgmesteren afbrød ham bevæget:

Vær nu blot rolig. Saa alvorlig er Sygdommen vel heller ikke. De ser jo hel rask ud.

Lægen hvisker uroligt til Borgmesteren:

Skynd Dem, Hr. Borgmester . . .

Vi begynder altsaa Ceremonien, siger han. Han læser Formularen op og han kommer tilsidst til Navnene:

Vil Du, Juliette Marie Colomdet tage denne Mand, Paul Eduard Dorthier, til Ægte?

Ja!

Vil Du, Paul Eduard Dorthier, tage denne Kvinde, Juliette Marie Colomdet, til Ægte?

En uhyggelig Stilhed. Manden i Sengen er og forbliver stum. Sekretæren hvisker: Han er død.

Efter et Øjebliks Betænkning vender Borgmesteren sig til Vidnerne og siger:

Skønt hans Ja var meget svagt, haaber jeg dog, at De hørte det, mine Herrer?

Men — ja — javist, stammer Doktoren.

Et af Vidnerne siger efter en Stunds Tavshed: Ja, Hr. Borgmester.

De andre Vidner nikker samtykkende.

Sekretæren hvisker: Undskyld, Hr. Borgmester, men . . .

Uden at høre paa ham erklærer Borgmesteren højtidelig i Lovens Navn Ægteskabet for gyldigt. Derefter vender han sig til Vidnerne og beder dem skrive under.

Saa tager Borgmesteren Sekretæren afsides, og denne hvisker: Jeg vil ikke fordømme Deres Handling, Hr. Borgmester, men jeg er bange, De har begaaet en Ulovlighed. Jeg vil blot oplyse, at jeg i det mindste ikke kunde høre det Ja, som Loven absolut kræver.

Borgmesteren betragtede ham stift, idet han sagde:

Det forbavser mig, at De ikke hørte det. Hvor var De da?

Hvor jeg var? Her i Værelset naturligvis, og oven i Købet lige ved Siden af den syge. Og jeg har meget gode Øren.

Gode Øren, siger De. Men man kan ikke altid høre med Øren alene. Med Deres gode Hjerte burde De have hørt hans Ja.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Møbler
Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.
CHRISTOFFER LARSEN
75, Godthaabsvej 75.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jonsens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler sine Lokaler til Foreninger og Selskaber.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

GEORG C. MØLLERS EFLGR.
HOVEDKONTOR: Vimmelskaftet Nr. 42, 2. Sal. (Yorks Passage.)
Telefon: 2800. (Omstilling til alle Afdelinger).
LAGER: Badstuestræde 9—11. Fiolstræde 12—14. Kongens Nytorv 8.
Carit Etlarsvej 7.
Vinkyperens Telefon: 6351 samt 921.

FORLANG TILBUD OG UDKAST
til: Clicheer - Reklamer - Kataloger.
ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN
(LIND HANSEN)
Købmagergade 9
(Elevator)
Telef. 6288.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Huset i Orden!

— *Gode Frue, jeg maatte vel ikke bede Dem om et Par Stykker Mad?*
— *Har De Brødkort?*

Tegning af Osvald Jensen

16 Sider **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 19. Redigeret af AXEL WESSEL ⁕ Torsdag den 10. Maj 1917.

Tegning af Osvald Jensen.

Tivoli. *Tusmørket hviler over Havens Busketter,*
og Busch skal ha' florbehængte Raketter.
Det ser sort ud for Pjerrot, den lystige Fætter,
det ser mørkt ud for Danmarks de lyse Nætter!

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1,50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

For meget forlangt.

Det er et Sogneraadsmøde. Der er fremlagt Forslag om at bevilge 100 Kroner til Afholdsagens Fremme.

Et Medlem: Ja jeg ved nok, at baade Stat og Kommune nu har betalt meget til de Fulde, men skal der nu ogsaa betales til de Ædru, saa bliver det lige lovlig meget.

„RAVNEN„ udkommer hver Torsdag

Vor Digter-Konkurrence.

Vi fortsætter — og afslutter — med dette Numer vor vellykkede og fornøjelige Digter-Konkurrence. De sidste Poeter har Ordet:

Duyndefulde blonde med den blide, bløde Mund
og Hjertensgodhed i det rene, bly Madonnablik;
— at prise ret din Dejlighed i fire Linier kun
formaar jeg ej, endskønt jeg blot dit halve
skønne Billed fik.

De skønne Læber sødt om Vellyst taler;
at være din, o, Fryd — men hvilke Kvaler!
Et dristigt Mod paa Livet de dunkle Øjne spaar,
og det er vel Kameliaer, Du bærer i dit Haar?
Henning Jensen,
L. Farimagsgade 1.

En Originaltegning i Præmie.

Den blonde Dame vemodig og bleg
ser ud som hun pintes af Anger
den mørke er kønnest er Svaret fra mig
som »Ravnen« i Paasken forlanger.

At digte om Kvinder til Tidsfordriv
(jeg er virkelig meget fornærmet)
at bydes paa sligt, naar hele mit Liv
for Mændene kun, jeg har sværmet.
Grethe Schou Nielsen,
Rebekkavej 31,
Hellerup

En Originaltegning i Præmie.

Hun er skøn, den lyse Pige
med de gyldne Lokker over Pandens Hvælv,
mon hun bor i Himmerige?
for hun er en Engel selv.

Men den mørke alvorsfulde Pige
med det rige gyldne Haar.
er en jordisk Skønhed, hendes Lige
har jeg set paa Vesterbro i Gaar.
Gustav Halldin, Tværgade 2,
Nykøbing, Falster.

En Originaltegning i Præmie.

Gælder det om hvem jeg helst tog i Favnen
Saa troer jeg, som god Abonnent paa »Ravnen«,
At for længere Tid tog jeg helst den blonde
Den sorte ser nemlig ud til alle-haande.
Drejer det sig derimod om et Øjebliks Rus
En rask lille Fest i Sus og i Dus
Hvor man glemmer sig selv og Forstanden
er borte
Maa jeg saa be' om den sorte.
Georg Sørensen.
Pr. Jørgensgade 4 A.

Kære Ravn, af de to skønne Kvinder
den blonde jeg som allerkærest finder
Thi hendes Øjne er fuld af Trylleri
og tryller frem en Vaardags Poesi.

Ja du kan tro, du kære sorte Ravn
jeg gerne hvilte i den skønnes Favn
og spejlede mig i Øjets blanke Sø
det herligt var som se Neapel, og dø'.
J. P. N.

Amor er en væm'lig Knægt:
begge mig bedaarer,
og skønt det er tem'lig trækt,
begge jeg dog kaarer.

Derfor er mig »Ravnen«s Nød
ikke sen at knække,
thi jeg vælger for min Død
ikke een, men — begge!!
Johannes Christensen, Aarhus.

Til den Blonde.
Af Øjet lyser Trofasthed,
Godhed og Kløgt tillige;
mit Ideal er hun nær ved,
kort sagt, en fortryllende Pige!!

Til den Mørke.
Blomster i Haaret, Øreringe, de letsindige Øjne,
alt viser, hun hører til de forfløjne.
lad andre i Øjnene Blaar hun stikke,
jeg kommer der sandt for Dyden ikke.
Victor Jensen,
Hillerødgade 6.

Kære Ravn, dine Piger smaa
de er slet ikke til at forsmaa
den »blonde« hun er køn, den Ros maa hun faa,
men dermed er vist alt sagt, om jeg sige maa.
Den »sorte« hun er smuk, om end i sørgmodig
Tone
saa skøn som selv Grevinde Danner ved
Frederik syvtals Trone.
Ja, maatte jeg faa den »sorte« til Kone,
saa var jeg ligelad med »Ravnens Tikrone«
Guldsmed H. Petersen,
Birkegade 7.

Skulde til Kone jeg vælger her,
tog jeg den blonde Pige,
for hun vil være en Hjærtenskær
saa trofast — uden Lige.

Men! Skal jeg vælge en flygtig Ven
— kort sagt — en Elskerinde —
saa vil jeg gaa til den anden hen
— skænke min Gunst til hende.
raisonné.

Hvor er den blonde Dame kær
med disse Øjne, som hun bær,
ja, jeg kom ogsaa med det samme
den kønne Skat i Glas og Ramme.

Den mørke Dame derimod
er ikke saadan rigtig god,
for hendes Træk er ikke, som
jeg Kvindedømmer synes om.
Rich. Soelberg,
Jagtvej 78 B.

Nej aldrig den mørke Kvinde jeg vælger,
saa heller min Sjæl til Helved' jeg sælger.
Min Kone er mørk, men gal som Fanden,
og derfor stemmer jeg paa den anden.

Den blonde Kvinde er fager og mild
og tænder i Hjærtet Begejstringens Ild.
Hun spreder Lykke, hvor hun end gaar,
ja, hun er smuk som den danske Vaar!
Eigil Nielsen,
Kronborggade 24, St.

Den blonde er skønnest,
det siger enhver
Se, i hendes Øjne,
og Mund, er saa kær.

den mørke, med Blomster,
om Hovedet bær,
og Krøllen, i Panden
den ej hende klæ'r
Eva Persson (70 Aar),
Graven 14, Aarhus.

O! disse brune, skælmske Øjne
og denne Rosenmund,
dig vilde jeg ophøjne
hvis du var min i denne Stund.
Men du min blonde Skønhed
som ser saa sørgmodig ud,
dig vilde jeg kun elske i Lønhed,
men aldrig i Brudeskrud.
J. Th. Sørensen.
Klingenbergsgade 9, Aarhus.

De skønne Øjne som Du har, udtrykker,
Et Hjerte rent som Guld, en Kvinde som jeg
ønsker mig,
Og var Du min jeg sparede vel Smykker,
Du skønne Fé, jeg ser Naturen rigt har
smykket Dig.

De mørke Krøller pynter Du med Vaarens
Blomsterkrans,
Men dertil ej harmonisk dine dunkle Øjne staa,
De mærket er af alformeget Sjus og Tangodans,
Og kan ej bedaare om de er brune eller blaa.
Waldthard Jørgensen
Mariendalsvej 62 St.

Se dejlige Kvinder jeg elsker som faa
men mest dog de blonde.
For de har Øjne som Himlens Blaa,
Smukke og sunde.
Et sødt lille Ansigt vel andre kan have
og Øjne som ej har sin Lige.
Men aldrig jeg kunde af Hjertet tage
og elske en mørk lille Pige.
Konstabel 1190.

Naar jeg sidder i min Ensomhed
Jeg drømmer lidt om Kærlighed,
Den blonde lokker mig og volder Smærte
Gid jeg snart maa naa dit Hjerte.

De mørke Øjne bestandig fly
Du unge livslystne Herre,
Hun vil dit Hjerte alenest bry
Du føler Smerten desværre.
Oscar Carlsson,
Lille Frydsvej 17.

»Ravnen«s Damer, undskyld, at min Hyldest
er lidt tom,
hvad af skønt skal siges, det maa Herrerne
nu om;
men du blonde Dame, lad dig ej anfægte Spor
glem det, som den Sne, der faldt i Fjor.

»Ravnen«s mørke Dame, ser jeg ellers ret
er du staalsat — skønt du er koket
Livet være dig et herligt Digt
I er lige skønne — jeg har gjort min Pligt.
Marie Andersen,
Ryesgade 8,

I Syd og Nord i Øst og Vest
den mørke Kvinde elsker bedst
hun dog for tidlig gammel blier
saa man maa søge andre Piger.

Den blonde bedre holder sig.
til hun har vandret Livets Vej
Jeg be'er dem send mig et Par Ord
Giv mig Adressen hvor hun boer.
V. Sandgreen.
Absalonsgade 41.

Vel er du sød du skønne mørke
Din Kind saavist, har Valmuens dybe Rødme.
I dine Øjne sikkert er din Styrke.
Og dine Læber lig den ægte Honnings Sødme.

Dog ikke desto mindre, jeg den blonde vælger.
Skønt hun er ung, og jeg er de 50.
Og slaar hun til, jeg gerne sælger.
Mig for Kr. 10 og er dog vel tilfreds.
Thilo Larsen.
Bladcentralen: Odensegade 13.

Hermed slutter vi da og vedføjer en Tak til alle de elskværdige Bidragydere, som snart skal høre Nyt fra os igen!

»Ravnen«s Redaktion.

Tegning af Emil Poulsen

Ny, ***morsom*** og ***original*** **Billedserie for Ungdommen.**

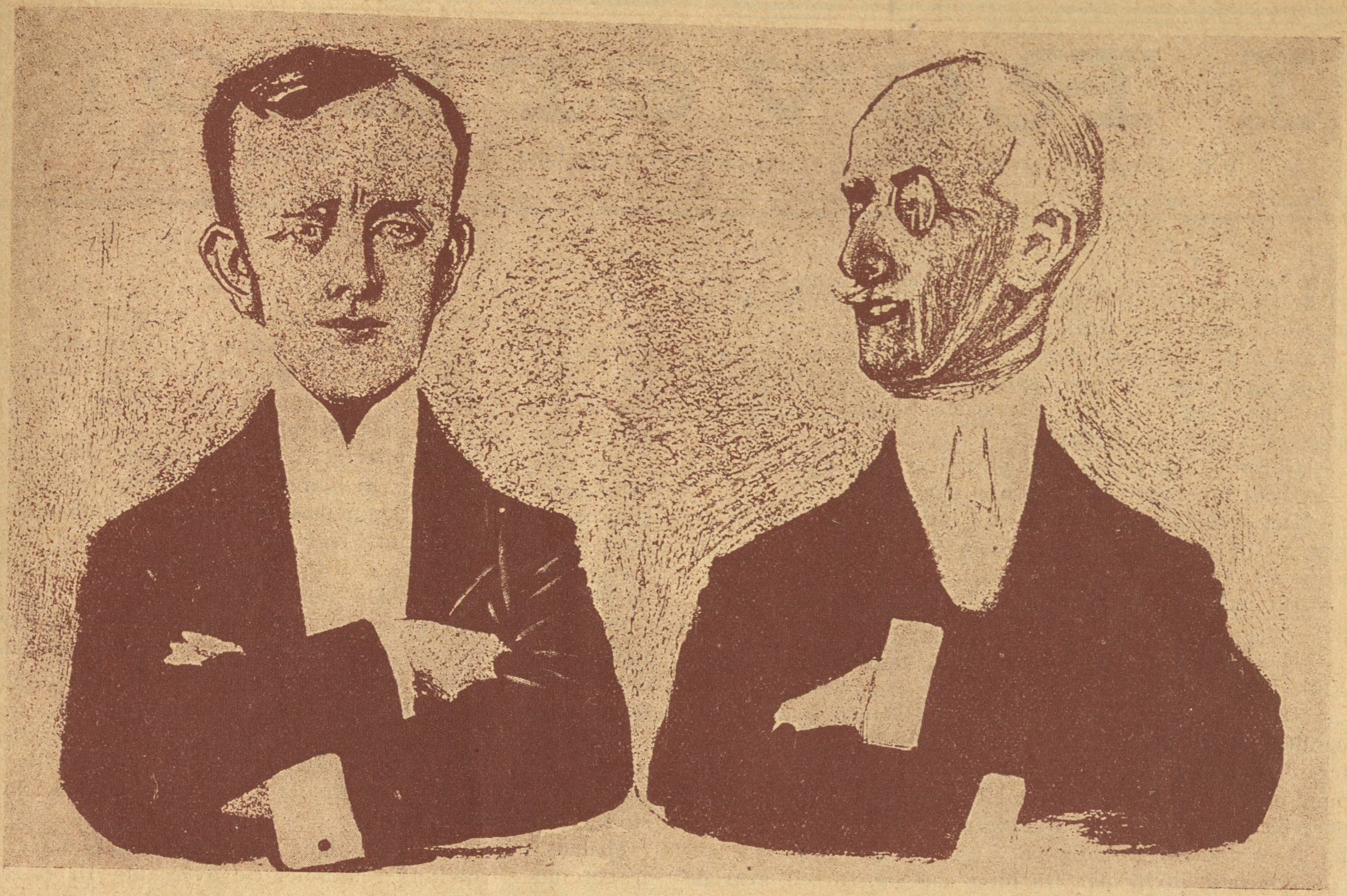

Tegning af Edler.

***Faderen:** Naa, hvordan gaar det med Din ny Roman, er den færdig?*
***Sønnen:** Ja, den er.*
***Faderen:** Hvordan ender den — glædeligt eller sørgeligt?*
***Sønnen:** Sørgeligt! Forlæggeren vilde ikke have den.*

TIVOLI-BODEGA-VISE.

(Mel: Hernede fra Slien jeg skriver Dig til.)

1

Hernede fra *Tønder* jeg skriver et Digt,
Mens Øjet løber rundt om Bodega.
Jeg kan ej la,' vær', det er ligefrem min Pligt —
Bodega er mit Alfa og Omega!
Naar Solen ganger *i* og Vild-Vinen gaar *bag* Vest,
Saa sadler jeg i Reglen min gamle Digterhest.
Et lille Kvad paa Kvælden om Vingudens Fos,
Det kan jo nok passere — naar det bliver mellem os!

2

Belyste af Ilden fra spraglede Blus
Vi sidder i hjemlige Klynger.
Hist drikker en Yngling med Graaskægget Dus,
En anden højt sit Fædreland besynger.
— Hej, Kyper, giv hid og stil min Gane tilfreds,
Mit Stemmebaand længes mod en »Fir'oghalvtreds« —
Er Pungen lidt mat, gi'r min Kyper gærne Klods!
Det kan jo nok passere — naar det bliver mellem os!

3

Præcis Kl. 11. saa slaar jeg mig ned
Og drikker straks en »Venus fra Milo«,
En Carlshamnerpunsch, den faar samme Besked —
Mit Svælg er formet ganske som en Silo!
Naar Mængden saa raaber paa »Guldregn«, og Busch
Besvares deres Raab med en glimrende Tousch —
Om »Stokkene« ser vi saa Drengene slaas,
Men det kan dog passere — at de falder mellem os!

4

Naar Midnat sig nærmer, der raabes paa »Fyld«,
Og Propperne knalder som Bomber.
Vi glemmer helt Morfeus for Bacchis Skyld —
Ak Gud, hvad en Flaske dog rummer!
Champagneknald er Skud fra Gud Amors Gevær —
Og har jeg ved Siden min lille Hjærtenskær.
Saa faar hun et Kys, ja maaske hun faar et Gros —
Det kan jo nok passere — naar det bliver mellem os!

Peder Ravn.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

I de store slebne Glasdøre saa han hele Gruppen afspejlet — saa, hvorledes Krøblingen drev Stolen frem.

Harry var imidlertid vant til at høre sit falske Navn nævne, og et Øjeblik efter havde han glemt det hele.

Invaliden satte sin Stol i Bevægelse. Den unge Pige gik langsomt ved Siden af ham.

— Gilead — sagde hun tilsidst, det er ikke ham.

— Hvad for noget? svarede han skarpt.

— Det er ikke ham, gentog hun langsomt og med Eftertryk. Willie var ikke bredere over Skuldrene end jeg. Og denne Fyr er tre Gange saa bred.

— Du har altid været et Asen, Priscella, svarede Invaliden.

— Men det er nu ikke ham. Skulde jeg ikke kunne kende Willie Reid . . . .?

— Du vil maaske paastaa, at jeg ikke kender ham? sagde Manden i Rullestolen arrigt. Bliver Folk maaske ikke bredere over Skuldrene naar de bliver ældre. Han var jo dengang næppe fyldt de 25. Hvorfor skulde han ikke kunne være blevet bredere over Skuldrene? — Hvad? . . . Jeg siger dig, Priscella, Du gør mig gal.

— For min Skyld maa Du blive saa gal, Du vil, svarede den unge Pige roligt. Men det er nu alligevel ikke ham.

Uden at vide noget om den mærkværdige Interesse de to Fremmede nærede for ham, spiste Harry sin Frokost.

Efter en Stunds Forløb mældte Tjeneren at en Herre ønskede at tale med ham. Harry havde ikke Lyst til at modtage nogen, da han skulde udarbejde en Fortale til en billig Udgave af sin Bog. Han var desuden ogsaa lige siden sin Ankomst til London blevet belejret af Personer, der ønskede at interviewe ham, og han havde derfor sagt, at ingen maatte lukkes ind.

Den besøgende var imidlertid ualmindelig paastaaelig, og Resultatet blev, at han satte sin Vilje igennem. Det var en graahaaret og alvorligt udseende Mand, som kunde se ud til at være Sagfører eller noget lignende.

— Man har anmodet mig om at overgive Dem dette Brev og denne Pakke i Deres egne Hænnder. Jeg har jo den Ære at tale med Hr. Ronald Morton?

— Ja, jeg er Ronald Morton.

Den graahaarede alvorlige Mand rakte ham højtidelig et Brev og en større Pakke og tog derpaa sin Hat for at gaa.

— Vær saa god at vente — der skal maaske Svar, sagde Harry.

— Der skulde ikke svares, sagde den Fremmede. God Morgen. Derpaa forlod han Værelset.

Harry rev Konvolutten op. Brevet viste sig at være en Meddelelse fra Herrerne Corsetti & Co til Hr. Ronald Morton.

Man tog sig den Frihed at paaminde Hr. Morton om at han den 3. Marts 1875 i Banken havde deponeret 750 Pund og en forseglet Pakke. Summen i rede Penge var imidlertid blevet hævet 14 Dage efter Indsættelsen. Man havde tidligere forgæves eftersøgt ham, men nu, da man erfarede, at han var vendt tilbage til London, anmodede man om Tilladelse til at sende ham Pakken.

Hele Skrivelsen var forretningsmæssig.

— Men hvad i Alverden skal jeg stille op med denne velsignede Pakke? spurgte Harry sig selv. Mig tilhører den ikke, saa meget er sikkert. Stakkels Morton sagde, at han ingen Slægtninge havde. Og det besynderligste er, at jeg ikke har kunnet finde Kekewich paa Generalstabens Kort over Chishire. Jeg syntes at have arvet en Hemmelighed. Jeg vilde ønske, at jeg vidste paa hvad Maade jeg bedst kunde komme ud af hele Forholdet.

Han følte ingen synderlig Lyst til at opsøge Bankdirektøren og forklare ham, at han optraadte under falsk Navn. Men han foruroligede sig maaske uden Grund. Pakken indeholdt sandsynligvis kun Privatdokumenter, der kun havde Værdi for Ejeren selv. I hvert Tilfælde var det hans Ret og Pligt at undersøge den nærmere.

Da Seglet var brudt og Omslaget aabnet, viste det sig, at Pakken indeholdt en Mængde østrigske Statsobligationer, om hvis Værdi han ikke straks kunde danne sig noget Skøn. Dette var en højst ubehagelig Opdagelse.

Disse Papirer kunde han umulig beholde. De repræsenterede øjensynlig en højst anseelig Kapital. Han maatte saa hurtigt som muligt se at blive af med dem . . . . men hvor skulde han finde Ejeren.

Medens han endnu grublede over Sagen, var to Herrer traadt ind i Hotellets Vestibule. De overrakte Deres Kort til Portieren og bad om straks at maatte tale med Hr. Morton.

Portieren beklagede meget, men Hr. Morton havde paa det bestemteste befalet, at man ikke under nogen Omstændigheder maatte forstyrre ham. De to Herrer var imidlertid overbeviste om, at Hr. Morton straks vilde tage imod dem, blot han saa deres Kort. Portieren var overbevist om det modsatte og vægrede sig ved at handle mod den givne Ordre. De to Herrer henvendte sig nu til Hotelværten. De sagde, at deres Ærinde var af yderste Vigtighed for Hr. Morton, og at han vilde blive ked af det, naar han senere erfarede, at de var blevet afvist.

Værten begav sig derfor i egen Person til sin celebre Gæsts Værelser og forklarede under mange Undskyldninger Grunden til sit Komme. Ronald Morton tog de to Kort, saa paa dem og smilede.

— Ganske rigtigt, sagde han. Vær saa god at bede Herrerne om at komme herind.

Værten trak sig tilbage.

— Herbert Whale og Kaptajn Peter Heaton. Det vil blive interessant at træffe de to Fyre igen. . . . Men hvad mon de egentlig vilde Ronald Morton? Stakkels Morton kendte dem og havde ingen høje Tanker om dem. Hvad kan være Anledning til dette Besøg? At de ikke har haft Lyst til at træffe mig, Harry Wynne, tør jeg sværge paa!

En Tjener aabnede Døren for de besøgende, som traadte ind med smilende Ansigter og Hatten i Haanden. Derpaa standsede de pludselig og saa med et raadvildt Udtryk fra Harry og til hinanden.

— Hr. Ronald Morton . . . .? sagde Kaptajn Heaton i en forbavset og spørgende Tone.

— Jeg staar til Tjeneste, svarede Harry alvorligt. Værten var saa overbevist om, at Herrernes Ærinde var af yderste Vigtighed, saa jeg formoder, at De har noget at meddele mig.

Hr. Whales eneste Svar var en betydningsfuld Blinken med det ene Øje. Han listede sig hen til Døren, saa ud,

lukkede den atter og drejede Nøglen om. Efter at have udført denne ejendommelige Pantomime, vendte han tilbage og hviskede fortroligt:

— Hvordan staar det til, Willie?

Den forbavsede Stirren, hvormed Harry besvarede dette Spørgsmaal, fik Smilet til at forsvinde paa Hr. Whales Ansigt.

— Jasaa, Du er nok bleven for stor paa det til at ville kendes ved en gammel Ven? sagde han tilsidst.

— Der maa foreligge en Misforstaaelse, min Herre, sagde Harry.

— Deres Tone forbavser mig egentlig ikke, indskød nu Kaptajn Heaton. De er forandret, meget forandret, men ikke saa meget, som De selv synes at tro.

Harry saa fra den ene til den anden og syntes et Øjeblik at tænke nærmere over Sagen.

— Skal jeg være helt oprigtig, mine Herrer, sagde han tilsidst. Hvis jeg havde fulgt min første Indskydelse, vilde jeg have vist Dem Døren. Imidlertid er det vist bedst, at jeg hører, hvad De har at meddele mig, men De undskylder mig vel, naar jeg paaminder Dem om, at min Tid er kostbar og derfor beder Dem fatte Dem saa kort som muligt.

— Gilead har skrevet to Gange uden at faa Svar.

— Det er meget muligt, svarede Harry. Maa jeg spørge, hvem Gilead er?

— Han vil vide, hvem Gilead er! Fortæl ham det, Heaton, sagde Puckel og puffede sin Kammerat i Siden.

— Skulde Hr. Gilead muligvis være den Herre, som for et Par Dage siden bad mig være velkommen i det Grønne? spurgte Harry.

Han var nu kommet til det Resultat, at han havde arvet en Hemmelighed. Og det forekom ham, at den maatte være af temmelig tvetydig Beskaffenhed. Herrerne Puckels og Heatons Visit kunde maaske senere føre til en Forklaring.

— Det er ikke utænkeligt, at han har benyttet sig af en saa spøgefuld Udtryksform, sagde Heaton.

— Det er syv Aar siden han sidst havde den Fornøjelse at træffe Dem, tilføjede han. Han er bange for, at De muligvis skulde have glemt ham, og han vil ikke have, at De skulde glemme ham.

— Tillad mig at spørge i hvad Anledning han i saa høj Grad hædrer mig med sin Hengivenhed? spurgte Harry.

Puckel fandt dette Spørgsmaal yderst komisk og lo af fuld Hals, men Heaton var noget forundret, da han sagde:

— Men hør . . . efterlod De ikke et lille uafgjort Regnskab med Gilead, da De trak Dem tilbage til det Indre af Asien?

— Gjorde jeg det? sagde Harry. Hvad var det for en Regning, om jeg tør spørge, og hvor stor var den?

Nu lo Heaton over hele Ansigtet.

— Synes De ikke at vi nu skal holde op med den Komedie. Det er ganske naturligt, at De ikke er saa ivrig efter at afgøre denne lille Affære, og jeg forsikrer Dem for, at hvis De ikke længere vil kendes ved Deres gamle Venner, saa vil vi heller ikke mere besvære Dem. Men tænk dog paa, at Gillead er ganske forandret siden Ulykkestilfældet. Han er bleven bitter, trættekær og utaalmodig. At De ikke har besvaret hans Breve, har ophidset ham i høj Grad. Og jeg siger Dem, at han skal behandles med Forsigtighed Han kan blive farlig for Dem.

— Jasaa — Gilead kunde blive farlig? sagde Harry.

— Rent ud sagt! Gillead vil have sin Andel.

— Sin retmæssige Andel, indskød Puckel. Og Kompagnonerne vil ogsaa have deres Andele!

— Hvilken Andel?

Heaton rejste sig harmfuldt og gik frem i Værelset.

— Hør nu, sagde Puckel, som ogsaa rejste sig — nu gaar det for vidt. Du indbilder Dig maaske, at Du kan slippe fra det hele paa den Maade. Men det skal blive Løgn. Du indrømmer, at Du er Ronald Morton — godt; vi har det sidste Brev fra Bulgarien, hvor Du siger, at Du vil komme tilbage om et halvt Aar. Det er nu syv Aar siden. Og da vi nu endelig har faaet fat i dig, tænker vi ikke paa at lade Dig slippe. Stol paa det.

Situationen begyndte at blive interessant.

Imidlertid tog Sagen pludselig en Vending, han ikke forstod. Kaptajnen havde ubemærket nærmet sig Skrivebordet og stod nu og stirrede paa de Papirer, Harry havde lagt fra sig der. Han gjorde hurtigt med sin Blyant en Notits paa sin ene Manchet og vendte sig derpaa om med en triumferende Mine.

— Jeg raader Dem til ikke at gaa for vidt, Hr. William Reid, sagde han. De maa kunne forstaa, at De har at gøre med Personer, der er vant til at føre deres Sager igennem. Vi kender Deres Dygtighed, men husk paa, at De dog er afhængig af os. Vi skal ikke mere besvære Dem med vore Visitter, nu bliver det Deres Sag at opsøge os for at paabegynde Forhandlingerne igen. Godmorgen.

Da de to Kammerater var kommet udenfor, saa Heaton sig forsigtigt om, fremtog derpaa af sin Tegnebog et sammenfoldet Papir, der var meget slidt.

»Et tusind Punds Belønning«, stod der, »faar den, der kan give Oplysninger, der kunde føre til Opdagelsen af de Personer, som forøvede Jernbanetyveriet mellem Boulogna og Calais Natten til den trettende dennes.«

Saa fulgte en lang Liste over de forsvnndne Værdipapirer. Heaton, som saa over Whales Skulder, pegede pludselig paa et af Numrene; derpaa trak han sin ene Manchet frem og viste sin Kammerat Notitsen.

— Det var Nummeret paa det Papir, som laa øverst. Der laa en hel Stabel paa hans Skrivebord.

XV
PAA SPOR

Læseren kan muligvis erindre en vis Vergeuil, som en Dag før Krigens Udbrud stod hensunken i dybe Tanker i Porten til Messires Hotel i Konstantinopel. Denne Herre var en af det parisiske Politi's Støtter og vidt berømt for sin Skarpsindighed. Men ligesom andre af Lykkens Kælebørn havde han dog haft Modgang i én Retning. Man havde nemlig betroet ham et af de berømteste »Tilfælde«; han havde fundet Sporet og havde fulgt det længe, men pludselig var det forsvundet for ham. Denne bitre Ydmygelse kunde Vergeuil aldrig glemme. Han havde opsporet umaadelig mange Forbrydere, havde bragt de mørkeste Hemmeligheder for Dagen og fejret de største Triumfer, men han havde dog ikke bragt Klarhed i det Mysterium, som omgav det store Jernbanerøveri, og dette kastede en Skygge over hele hans Tilværelse.

Vergeuil befandt sig i Øjeblikket i London i Embeds Medfør. Falske franske Rigsbanksedler var sat i Omløb i Monte Carlo og flere andre Steder. Hundredefrancssedlerne var saa udmærket eftergjorte, at kun et øvet Øje kunde opdage det. Vergeuil havde udfundet, at de antagelig blev lavede i England.

Han havde taget Ophold paa Westminster-Hotellet. Han sad netop hensunken i dybe Tanker, da han pludselig hørte en Stemme i Værelset ved Siden af.

— Hr. Ronald Morton? sagde Stemmen.

Vergeuil spidsede Øren.

Det var jo muligt, at han slet ikke vilde faa noget af Interesse at høre, men han havde gjort sig det til Regel aldrig at forsømme at høre efter noget, og desuden forekom det ham, at han havde hørt denne Stemme før.

Mellem de to Værelser var der en aflaaset Dør. Vergeuil listede sig som en Kat hen til Døren og lagde Øret til Nøglehullet.

Hans Ansigt fik et spændt lyttende Udtryk. Da Gileads Navn blev nævnet, smilede han tilfreds. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

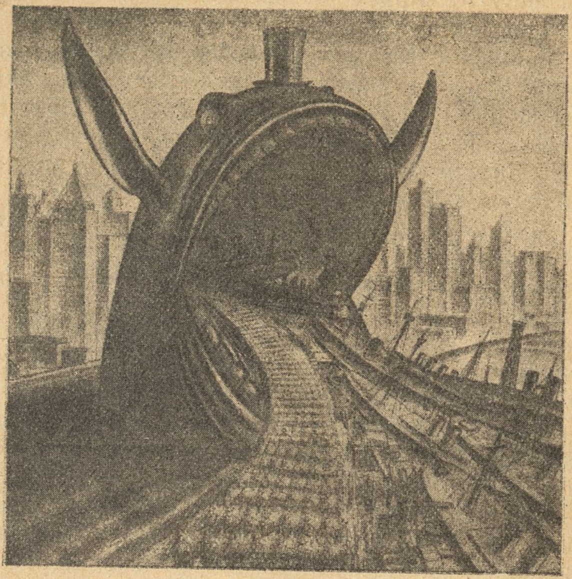

Det amerikanske Vidunder mobiliserer!
(»Simplicissimus«)

Ned med den russiske Ørn! (Scene fra Petrograd).
(»Berliner Illustrirte Zeitung«.)

Endelig synes Imperialisterne at have faaet deres — »Plads i Solen«.
(»Søndags Nisse«.)

GEMYSEDYRKNING I TYSKLAND.

Den lille Pige: Det er temlig megen Jord for saadan en lille Vandkande!
(»Ulk«)

— Nå, en ska aldri lägga sej å sofa i gräset, för då kommer tvestjärtarna (Ørentviste) å kryper in i örona å äter sej in i hufvut (Hovedet) å gör sej ett bo där! Ja vet dom, (dem) som å precis fulla å tvestjärtar i hela hufvet, så då hörs, hur då fräser som e bikupa, när di rör på hufvet! Å di försöker sej å äter upp hele hjärnen, så te slut blir sånt folk lit unnerlia!
(»Strix«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

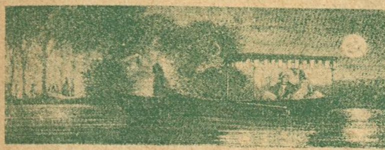

Tivoli.

Min Skat, du kigger i Haven ind
og mindes hvormangen en Aften
vi to har siddet med muntert Sind
og nippet til Druesaften.

„Du gamle Have med Verdensry!" —
Ja — gamle bli'r netop Ordet.
for det er en saare antik Menu.
Hr. Arne har sat paa Bordet.

Kun halv Belysning! Og tænk engang:
Klokken El're Slut — ej længer!
Saa spanker hjemad hver Don Juan.
hver Ungmø paa tynde Stænger.

La' Gullasch'en vrisse! Det gør ej vi:
os to skal det netop smage
at faa os en Aften i Tivoli
præcis som i Carstensens Dage!

Gamle I. C. er vist bleven en ensom Mand nu. Han forlader hver Dag Rigsdagens Port uden Følge.

— Ja — altsaa Minister uden Porte-Følje.

Sprit-Moral.

Hver Aften er jeg gerne fuld,
men min Moral er kærnefuld,
og jeg er ingen Tosse:
Kan Himlen være stjærnefuld,
ja saa kan jeg vel osse'

Fru Betty Taare-Nansen har oprettet en gratis Teaterskole for vordende sceniske Talenter.

— Er det nu ikke utilladeligt i denne Tid, hvor man skal spare saa stærkt paa Vandet?

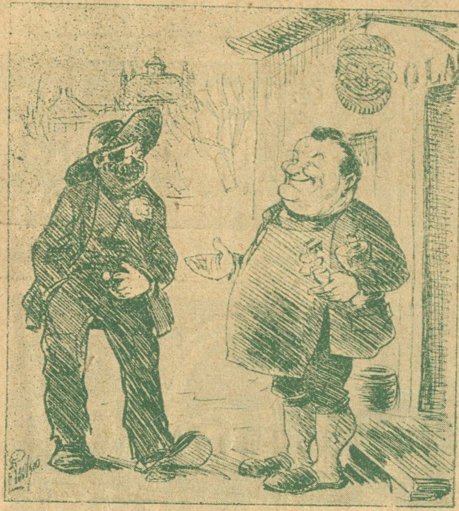

Olaf Poulsen modtager i Fredensborg den kendte Vesterbro-Matador *Bliktuden*, som paastaar at være blandt de lykkelige, som Olaf af overstrømmende Livsglæde inviterede hjem til sig.

(Frit efter Marstrand.)

Vi og de andre.

Naar Folkets Repræsentanter
gi'r Møde paa Fredskonferencen
gaar alle de berlingske Tanter
fra Snøvsen og mister Balancen.

Freds-Æren for Demokratiet!!
Slig Tanke! Pippet gaar a' dem.
Men Æren for Krigssvineriet
er *deres* — den ta'r vi ej fra dem.

Uheld.

Vi traf i Gaar en Guldgraver, der lige var kommen hjem fra Kalifornien. Han havde haft et kedeligt Uheld derovre, idet han under sit Arbejde stødte paa en Sølvaare, og han maatte hugge sig gennem tre Alen Sølv, inden han naaede Guldet.

•

Et andet Uheld havde en Bondekarl, som en Tid havde forsøgt sig som Kontorist i Hovedstaden.

Hver Gang han holdt en Pause i Arbejdet, forsøgte han at stikke Møggreben bag Øret

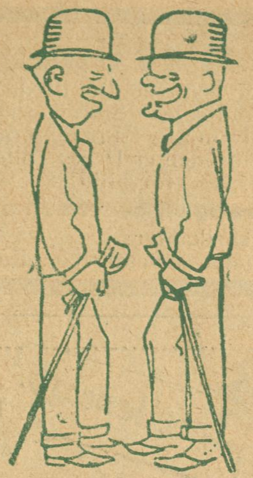

Du er saa dygtig til at regne — kan Du sige mig: Naar 20 Mænd kan slaa en Eng paa syv og en halv Time, hvor lang Tid vil det saa tage femten Mand at slaa den samme Eng?

— Ingen Tid. Engen *er* jo slaaet!

I Maj.

Paany har vort gæve Politi
indlagt sig uvisnelig Hæder:
Paa Torsken man saa dem at gi',
og flænse i Folkets Klæder.

Vi Borg're kan vandre i Trop
under Spøg og gemytlig Sludder —
men møder saa Pansrene op,
der bli'r i Geledderne Mudder.

De fægter med Arme og Ben
og fylder med Slagsmaal Staden. —
Hvornaar mon da gamle Eugen
faar Lov at — passere Gaden?

Kongen har givet Ordre til at beplante en halv Tønde Land af Marselisborg Frugthave med Kartofler, som vil blive uddelt til Smaafolk.

(»Politiken« 26/4.)

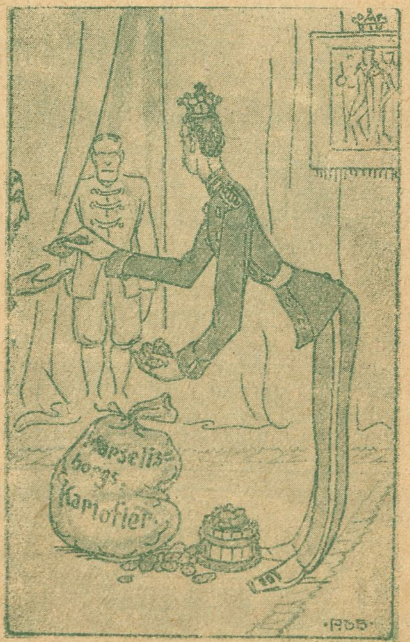

Lakajen: Mælder Deres Majestæt, der staar ogsaa 10,000 Fattige ved den anden Slotstrappe!

Kun et eneste
Middel behøver De til den daglige Hudpleje — Spiræa Sæben er sig selv nok! — Prøv Spiræa een Gang, og den er Deres Toiletsæbe for altid!
Et Forsøg vil overbevise Dem!
Enefabrikanter:
Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Chefen: — Hør Petersen, Deres Tal er rædsomme. Se nu paa det 5-Tal, det ligner jo et 3-Tal!!
P.: Ja — men de er jo ogsaa et 3-Tal!
Chefen: Er det et 3-Tal — ja, saa vilde jeg da have svoret paa, at det var et 5-Tal!

Tegning af Robert Breuning.

Henrik Jørgensen, Benyttes.

H. J. Reventlovsgade. Det lille Brev er for ubetydeligt til at kunne gøre Krav paa Honnorar. Da De ikke har vedføjet deres Navn, kunde Manuskriptet ikke returneres.

PAA ISEN!
Skyn dig Kræsjan aa kom i Land
es droner Du, for ser Du der kommer
gamle Frk. Jensen i Tøsekjole og med
Skøjter. —
Jeg tror fanme Isen revner a Grin.

AGGERBECKS
ÆGTE FINE
·IRIS·
forfiner·forskönner·bevarer·Huden·
Alles Yndlingssæbe

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT STATSKONTROLLERET
HOVEDKONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIERESERVE over 14 Mill. Kr.

Varelotteriet.
(Alm. dansk Vare- og Industrilotteri)
2. Trækning begynder Onsdag.
Fornyelsen slutter Mandag.
Ufornyede Lodder sælges à 1 Kr. 60 Øre.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

THEILGAARD PNEUMATIC
„PILE-MØNSTRET."

Køb Alfa Margarine

Forlovelsesringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

C. Petersen, Langgade. Vi tror ikke, vi kan skaffe Plads til deres Tegning, som returneres, naar De sender Returporto. Hvis vi ikke holdt paa denne Regel, vilde Returneringer af Tegninger koste os en Formue pr. Aar.

Carl Johansen, Saxogade. Tegningerne gik ganske rigtig i Papirkurven — det gør *alle* Tegninger, der er udført med *Blyant*.

Harry Hansen, »Naar Lygterne slukkes« er lidt for dunkel!

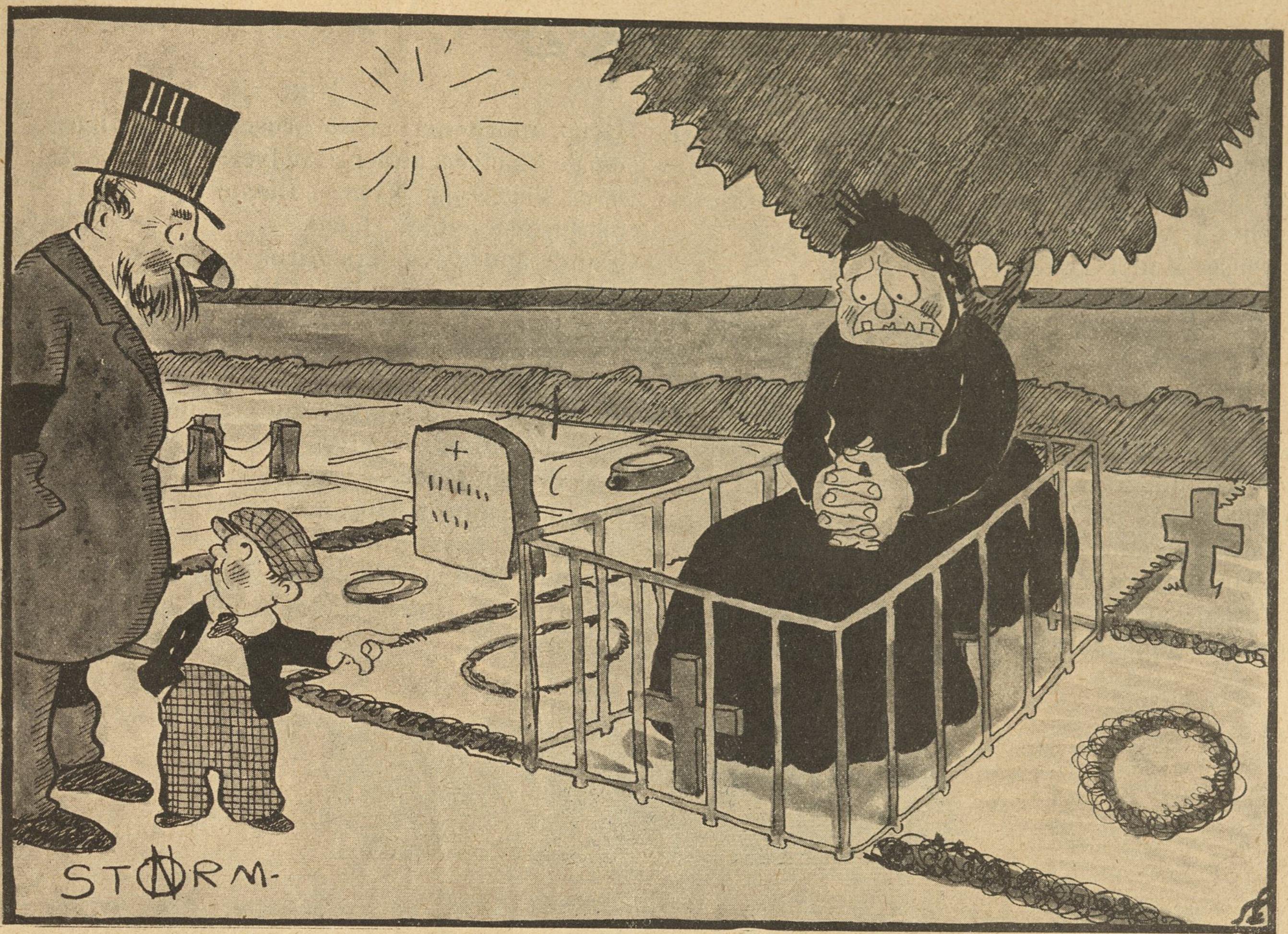

Tegning af Storm-Nielsen

— Fa'r, er der ble'en sat Gitter om hende der, fordi hun ser ud, som a' hun bider?

Omvendt!

Dommeren: Tilstaar De, at De i Teatret har stjaalet et Lommetørklæde fra en Dame?

Anklagede: Ja, det er en ejendommelig Historie. De spillede en meget rørende Stykke, og alle følte sig grebne og tog til Lommetørklæderne. Jeg gjorde lige omvendt — jeg tog først til Lommetørklædet, og saa følte jeg mig greben!

Realistisk.

Grosserer Mejer: De maler virkelig overordentlig realistisk, min Herre. Naar jeg ser paa deres Maleri, faar jeg ligefrem Vand i Munden.

Maleren: Jeg forstaar ikke — hvordan kan en Solnedgang gi' Dem Vand i Munden?

Mejer (forlegen): Aa — jasaa — er det en Solnedgang? Jeg trode, det skulforestille ristet Skinke med Spejlæg!

Fra Sikringsstyrken.

Under Øvelsen kommer den unge Løjtnant Larsen til Skovbrynet og siger i sin sædvanlig vigtige Tone til den dér posterede 71.

— Hvad er *Du* fornoget?

71, der selvfølgelig følte sig stødt, svarede:

— *Du*? Det er et Tiltaleord.

Løjtnanten syntes ikke om Svaret og gentog i en endnu mere barsk Tone sit Spørgsmaal. 71 svarede roligt —:

Du er et Tiltaleord, som anvendes mellem gode Venner samt en Gang imellem af Overordnede, naa de er uforskammede mod deres Underordnede.

Løjtnanten trak sig tilbage.

Han lod sig ikke narre.

En Dreng skulde bringe en Avis til en amerikansk Læge, der var berømt for sin fabelagtige Magerhed.

Da Drengen stak Hovedet ind ad Døren til Lægen, fik han Øje paa et Skelet, og skrækslagen smækkede Drengen Døren i og begav sig paa Tilbagetog.

Saa lukkede Lægen Døren op og raabte paa ham.

— Kom kun, min Dreng!

— Nej, Du kan tro nej! Du er ikke bleven kønnere, fordi Du har taget Klæder paa!

Ærbødig.

Skriveren staar ved sin Pult lige overfor sin høje Foresatte, Justitsraaden.

En Flue kommer flyvende og sætter sig paa Skriverens Næse. Han jager den bort, og Fluen flyver tværs over Pulten og sætter sig paa den høje Foresattes Næse.

Skriveren udbryder forskrækket:

— Hvis jeg havde anet det, Hr. Justitsraad, saa havde jeg naturligvis ladet den sidde.

MAJ

1.

Nu blaanes sorte Bølger, nu grønnes brune Skove.
Nu glitrer det fra Hvælvet,
hvor Solen gylden troner.
Det hvisker mildt fra Kærene
Det suser ømt i Træerne,
og yndefuldt de svajer de netværksfine Kroner
Det sladrer trygt i Skoven med Bækkens muntre Vove.

2.

Der messes hen mod Aften af tusind Fuglerøster.
De sejler under Hvælvet
mod Nordens hvide Nætter.
Alle Instrumenter fra Orglets dybe Toner
til Klarinet og Cello, en Violin, der ljomer
en Foraarssang, hvor Attraa og Længsel ind sig fletter,
stiger ned mod Jorden fra Skarers dunede Bryster.

3.

Evigt, uforanderligt de bruser disse Sange,
og de skælver under Hvælvet
hver Vaar med Nyheds Glæder,
og Jorden nyfødt stiger
blandt andre Kloders Riger —
en Kvinde, der livsaligt af Elskovs Sødme græder —
ja, Vaarens Orkester med dets Tusindtal af Klange.

4.

Nu slettes sorte Sorger, nu grønnes visne Længsler
og stiger imod Hvælvet,
der skjuler Guders Troner.
Og unge Jomfru-Øjne
nu bliver sært forfløjne,
og unge Fødder tripper til unge Hjerters Toner —
Aa, Herregud, den Ungdom alt glemt har Vintrens
Trængsler.

Harald Raage.

Nezreddins Omvendelse.

Ahmed, Stegeren, hilste, da han gik forbi, med en høflig Bøjning Hospein, den rige Silkehandler, der stod udenfor sin Bazar.

— Velsignelse over Dig, Hossein!

— Dig i lige Maade, Ahmed!

Hossein, Silkesælgeren, er en meget ung Mand, meget smuk og meget from. Det er ham, som i Brusse betaler Udgifterne ved de Ceremonier, som de grædende Dervicher afholder i det store Hus, han har lejet af dem — lige ved Brunar-Bachi-Kirkegaarden. Han beder længere end Iman, og Fasten afmagrer hans Kinder. Han er en meget from Muselmand. Derfor var det, at Ahmed, Stegeren, havde lagt saa megen Ærbødighed i sin Hilsen. Men ogsaa havde han fremskyndet sine Skridt og set sig tilbage, om dog ikke Hossein fulgte ham med Øjnene, for han vilde ikke have holdt af, at en saa hellig Mand saa ham gaa ind i — Hodja'en Nezreddins Hus: Nezreddin, den hellige, den kloge, Opmanden i alle Stridigheder . . . og netop i det Øjeblik, hvor Ejeren ikke var der — og saaledes hans Kone alene hjemme.

— Det var kun for at bringe Dig disse Kebobs, Du Fortryllende, alene for at bringe Dig dette Spid med Lammekød! sagde han nogle Minutter efter til Zeineb; jeg ser ikke paa Dig, min Sjæl, jeg er ikke kommen for Din Skyld, min Herskerinde!

Og Zeineb, den Skamløse, svarede:

— Jeg véd det, mit Øje . . . og Du vil gaa lige straks . . . lige straks . . . Thi min Ægtemand, Hodja'en — maatte Himlen være ham som en Gravplade og Jorden som en Grav — bliver aldrig længe i Moskéen. Men gaa uden Frygt! Opildn Dit Mod og bered Din Glæde, o min Kærlighed: saasnart jeg ser Øjeblikket gunstigt, . . . maaske . . . allerede . . . idag . . . sender jeg Dig Besked ved Abba, min Amme, Abba, vor Budbringerske!

— Zeineb! . . . sagde Ahmed tøvende.

— Tal, min Øjesten.

— . . . Zeineb, vedblev han, vil ikke engang den evige Gengældelse straffe os? Din Mand er af de aller helligste!

— HAN . . . svarede hun hurtigt. Det er en Vantro, har jeg sagt Dig! Det er en Spotter, en Hyker! Den hellige Bog kender han og alle Forklaringerne. Han kender ogsaa Loven og Retsplejen. Men det er en Forbandet, som ikke tror paa noget. En skønne Dag vil Lynet ramme dette Hus, siger jeg Dig!

— O, min Due, er det saaledes, saa meget des bedre, da er vor Synd jo langtfra saa stor! — — —

(Fortsættes Side 302.)

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

En køn Plante.!

Tegning af Erik Lassen

Den nyeste, hypermoderneste Plante,
saa sær og forvreden og sælsom at se.
Saa straalende klædt, men forøvrigt en Fjante,
en tosset og unyttig, dyr Orchidé.

Hun vokser i Jord, der er gødet af Penge,
hun næres ved Kæltringestreger og Spil,
hun blomstrer for Gullasch, Graaskæg og Drenge —
saa lad hende høre Gullasch'en til!

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . . pr. Pk. 0,12
„Two Brothers" . . . . — 0,15
„Tyrkisk Blanding F" . . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallabers" Tobakker etc.

Sandt er det, at Hodja'en Nezreddin bag sin store Klogskab skjulte et Hjerte uden Tro. Maaske er det fordi han havde studeret for meget, eller fordi han i sin Ungdom havde haft for megen Omgang med Perserne, de vantro, skabede Hunde. Maaske var det simpelthen, fordi han levede i Brusse. O, Brusse, Rede mellem Løvværket, med dine gultage Huse, som Topaser indfattede i et Smaragdhav, grønne By omkring den grønne Moské, bitiniske Olymp, formælet med Skyerne og Strømmenes Fader, med fede Græsgange, Oliven- og Morbærtræer — man er *for* lykkelig i din Nærhed! Du lader os for meget elske Jordelivet; man ønsker ikke nogen anden Tilværelse, og véd tilsidst ikke, om der er nogen anden . . . eller om nogen anden kan maale sig med denne. Allah har sendt Ulykken, han har sendt Smerten: Paschaerne, som tømmer vore Lommer og fylder vore Fængsler. Røverne, som skærer Ørerne af os og bortfører vore Hjorder. Ørknerne uden kvægende Vand og de golde ufrugtbare Klipper — for at den Rettroende skal kunne sige til sig selv: det vil sikkerligen blive bedre i den anden Verden! Men man kan intet Steds paa Jorden eller i Paradiset føle sig tryggere end i Brusse . . . Dette omtrent er de Tanker, som Hodja'en Nezreddin gennem sine 40 Aar har næret under den grønne Turban, og idet han drejede Bedekransen, sagde han til sig selv: Disse smaa Sandelkugler dufter herligt . . . men han glemte de 99 Guds Egenskaber, som Kuglerne symboliserer.

Nezreddin traadte ind i sin Bolig kort Tid efter, at Ahmed havde forladt den. Hans Aasyn straalede som sædvanligt af et velsignet Velvære. Og han sagde til sin Hustru, den skønne Zeineb:

— Hvor denne Dag er smuk. Hvor Lyset er roligt, rent, klart, kærtegnende! *Kan* der tænkes noget mere indbydende end disse Plataner, disse Cypresser, dette gamle Buksbomtræ? Kone, Du laver mig for i Aften en Pilat, en god Ret Pilat med den bedste Ris, Smør og Safran. Vi ville saa spise den sammen. Og saa kommer Natten. Natten er god; skabt til Hvile og til Glæde!

Han udtalte dette Ønske med Inderlighed, for selv om han elskede Naturen, saa frydede han sig dog om muligt endnu mere over Mavens Glæder. Nattergalen synger saare smukt, men er en stor Slikmund.

— Jeg lover Pilat'en, om Allah vil det! sagde Zeineb; og naar hun talte saaledes, var det som en god Muselmand: man skal altid tage Allah med i sine Beslutninger og tilføje: Om HAN vil!

— Nej, nej, indvendte Hodja'en, Du laver Pilat'en, fordi *jeg* vil det, og ikke fordi Allah vil det! Og *jeg* vil spise den! Og saa ikke mere Tale om den Ting.

— O, Vantro, irettesatte Zeineb ham. Du, som ansés for en hellig Mand . . . Jeg laver Pilat'en, om Allah vil, og Du spiser den, om Allah vil det!

— Jeg ønsker paa ingen Maade at blande Allah ind i denne Sag, svarede Hodja'en; jeg er overbevist om. at han har langt vigtigere Sager at varetage!

— O, Du Hykler! Du Forbandede! raabte Zeineb. Du vil engang brænde som en Begfakkel, Røver!

— Hold inde! mælede Nezreddin. Du er Kvinde, mere udholdende end en Tæge paa et Faar! mere skrigende end en Vognaksel! mere snakkesalig end en Franker! Om Du ejer Hjærne bag Din benrige Pandeskal, saa betænk: Du har Ris, Smør, Safran, Kul og Ovn! Og jeg, Din Husbond, har Tænder. Derfor siger jeg, at jeg nyder min Pilat, om saa Allah vil det eller ikke.

— At høre, er at adlyde. Jeg laver Pilat'en. Men sandelig der sker en Ulykke . . .

Det troede Nezreddin nu ikke paa. Han lod brede et Tæppe paa Grønsværet i Haven og satte sig rolig paa det, for samtidig at nyde Lyset og Køligheden. Lyden af hans Vandpibe, Vindens sagte Skælven i Løvet, Skyggen af en forbiflyvende Høg var nok til at optage ham. Han hvilte sine Lemmer og han hvilte sin Aand — samtidig, som kun Muselmanden forstaar det. Lidt senere fik han Øje paa de smaa Væsener, som løb frem og tilbage mellem Græsstraaene — Myrerne. Han morede sig en Stund med at spærre deres Vej med Smaapinde. De tror, de ogsaa, at det er Allah selv som hindrer dem, tænkte Nezreddin. Dyrene er som Menneskene. De tror, det er Tegn ovenfra. Men der er ingen Tegn; man kan gøre, som man selv vil . . . Imidlertid var Skyerne i Vest blevne som Brudekjoler med Guld, Sølv og Pailletter, indspundne med grøn Silke og randede med rød Safian. Fuglene i Platanen gav sig til at synge. Paa Duften fra Køkkensiden mærkede Hodja'en (sammen med Ildens Skær og Tinfadenes Raslen), at Pilat'en var færdig. Nu kom den. Altsaa satte han sig ved det lille Bord, takkede med en anerkendende Mine sin Kone — og beredte sig til at sætte Tand i den indbydende Ret. Men Allah havde (naturligvis, o, Rettroende!) tænkt det anderledes. Pang! Pang! Pang! slog det med det samme paa Husdøren. Hvad kunde det være? . . . Nezreddin saa paa sin Kone, og hun paa ham. Jo, det var tvende Zaptier af Sultanens Vagt, som efter Ordre kom at afhente Hs. Ekscellense, Guvernøren. Han ønsker at se Dig paa Timen, hellige Mand!

— Det er godt, sagde Nezreddin, . . . naar jeg har spist!

— Nej, sagde den ældste Zapti; det er ikke saaledes ment. Du kommer *før* Du har spist. Du spiser hos Hs. Højhed, eller Du spiser maaske slet ikke, derom véd vi intet, . . . men Du maa afsted straks. Ikke et Riskorn. Skynd Dig!

— Der ser Du, Vanartede! sagde Zeineb, ikke uden Spottelyst: maatte Sultanen blot beholde Dig for Livstid — om det da var Allahs Vilje! — — —

Naar Sultanen havde ladet Hodja'en hente saa pludselig, saa var det — Stegeren Ahmeds Skyld. Den Skændige, Mundkokken, havde indgivet Hs. Højhed den Opfattelse, at Nezreddin var den eneste Mand, der kunde afgive Rapport i en bestemt Sag . . . en meget vigtig Sag . . . og en meget omstændelig Rapport, som sikkert vilde tage lang Tid. Mundkokken, der stod højt hos sin høje Herre, havde haft villigt Øre; Sultanen havde fundet, at dette netop var de rette Ord. Rapporten var forøvrig en Rapport blandt Rapporter. Efter Indledningen fulgte en historisk Udvikling, efter denne almindelige Overvejelser, derefter en Optælling af Kendsgerningerne, endelig Slutningen — og efter denne en afsluttende, orienterende Oversigt. Hertil diverse Bilag . . .

— Det forstaar jeg ikke meget af, sagde Hodja'en med en højst ærgerlig Mine og trak i Skægget.

Altsaa maatte Hs. Højhed atter omstændelig sætte ham ind i Sagerne; — og da Nezreddin omsider slap, var det langt over Midnat. Hans Mave var tom, hans Bryst smertede af Hunger. Regnen faldt tæt, Gadesnavset sprøjtede op for hvert Skridt. Han begyndte sin Vandring rasende, men han vendte hjem med ydmygt Hjerte. Jo — uden Tvivl ventede hans tro Zeineb paa ham. Der var jo Lys . . . Men . . . men var der nu *én* Skygge foran dette Lys . . . eller var der *to* . . .? Mucharabietsgitteret hindrede ham i at konstatere. Han bankede.

— Zeineb . . . det er Din Mand . . . hviskede — *Ahmed!*

— Gennem Havelaagen; over Muren! kviskede hun igen.

Og medens Ahmed røg afsted, raabte hun med streng Stemme gennem Gitterlemmerne:

— Gaa bort, Elendige! Hvem, som ikke har ondt i Sinde, vover at banke paa i denne Nattens sene Time!

— Det er jo *mig*, sagde Nezreddin sørgmodig . . .

I dette Øjeblik syntes han, at han hørte Havelaagen blive aabnet, og han fik en alvorlig Mistanke om, at der denne Aften var over gaaet ham en langt større Ulykke, end den, at han ikke havde faaet Aftensmad. Og han tilføjede famlende:

— . . . Det er mig, Nezreddin . . . en tro Kvindes Mand . . . *om Allah vil det!* . . .

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Køb RAVNEN

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
FORMEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON's
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer, Konserves.** samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

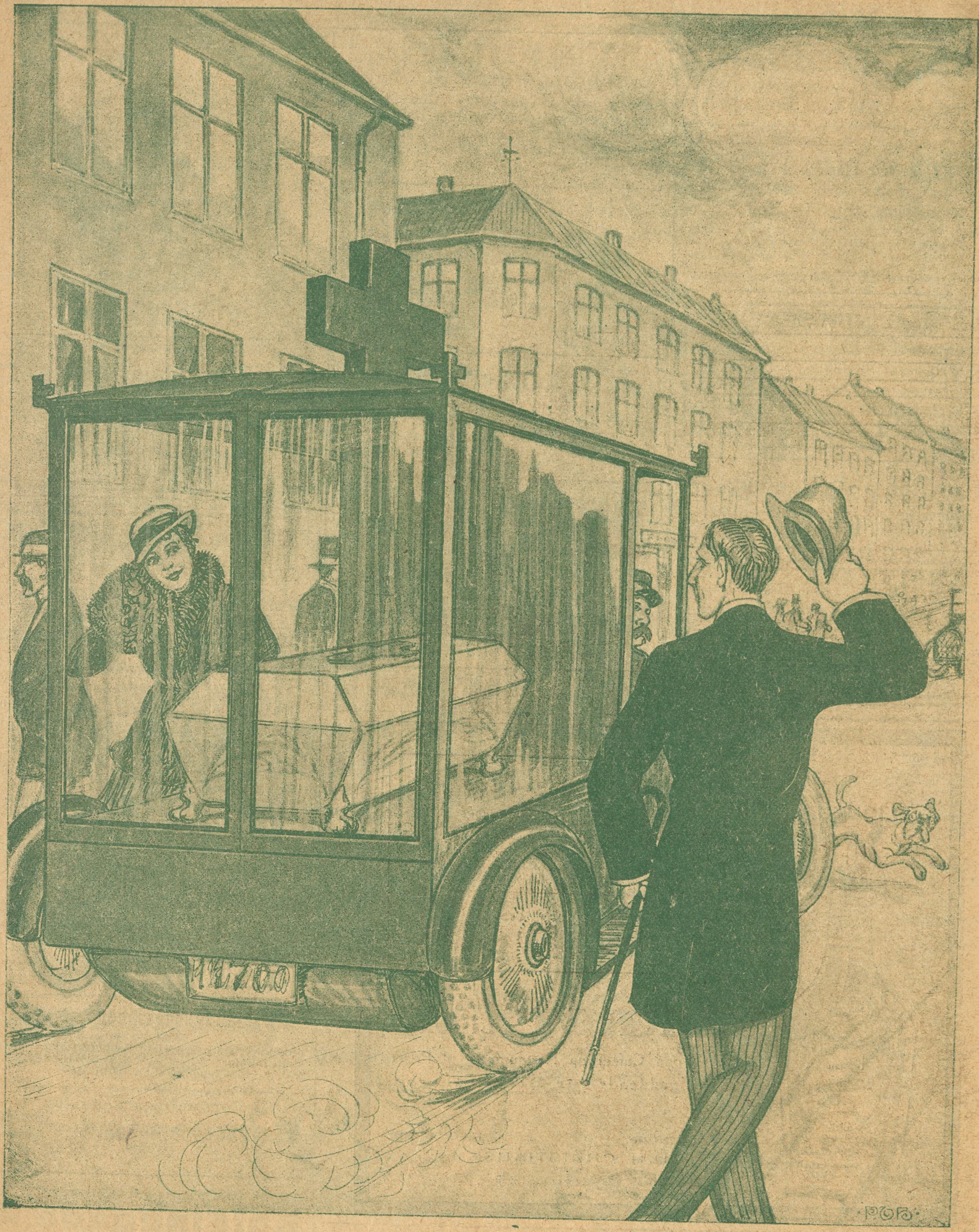

Tegning af P. V. Hansen.

Ungdom og Foraar — se Øjnenes Gløden!
De smiler og hilser tværs over Døden!

Model 1917

Elegant, solid og letløbende.

„Urania“ er Danmarks bedste Cykle.

Lette Betalingsvilkaar. Største og billigste Lager af Gummi og Tilbehør.

Altid ca. 100 Cycler færdigmonteret paa Lager.

Fabriksudsalg: Gammel Kongevej 1 E.

16 Sider

PINSE-NUMER

12 Øre

RAVNEN

Nr. 21 Redigeret af AXEL WESSEL * Torsdag den 24. Maj 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf

Pinsemode 1917: Næsten Ingenting med Galoscher.

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Fransk Kunst

Cartes Postales

Elegante Postkort i Serier à Kr. 1.50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.

Ill. Katalog sendes gratis og franco.

INTERNATIONAL
— BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

GLADE GUTTER.

— Vi var ude i Skoven til en stor Middag i Gaar, og Svendsen var den første, der talte.

— Naa, hvad sagde han?

— Han sagde: Hvor er Proptrækkeren?

RIVALER.

Hun: Nej, jeg elsker Dem ikke.

Han: Og De har endda modtaget for omtrent 30 Kroner Konfekt i de sidste to Maaneder!

Hun: Ja, Konfekt elsker jeg!

„Guldregn“.

Pengene eller Livet, sagde Røveren. — De tager vel ikke imod Frimærker, spurgte hans Offer.

*

En Løgn er ligesom en Kat, den kommer aldrig til Dig i lige Linje.

*

All med Maade, sagde Skrædderen, han bankede sin Kone med Alenmaalet.

*

Forelskede Folk er som Tændstikker. Naar de kommer i Flamme, mister de Hovedet.

*

Man skal ikke give sig til at spekulere paa, hvormange Rottehaler der skal til for at forbinde Jorden med Maanen. En er nemlig tilstrækkelig naar den bare er lang nok.

*

Tegning af A. Østrup.

Per Krog underviser Solen i de nyeste Danse, saa at den kan danse „moderne“ Iste Pinsedag.

En krumrygget Mand kan godt optræde som Sabelsluger, men det maa anbefales ham kun at sluge Krumsabler.

*

En Mand havde en nydelig Hund, som imidlertid intet vilde spise, uden at det blev tygget. Det maa dog bemærkes, at den tyggede det selv.

*

Hvad forarger en ældre Frøken mest: Naar man siger »De er yngre end De ser ud til!« eller: »De ser yngre ud end De er?«

*

Hvis man var lidt mindre venlig overfor de Smukke her i Livet og lidt mere venlig overfor de Grimme — saa vilde mangt og meget været kønnere.

*

Københavnerinden.

1.

Du Pige paa Gaden, jeg elsker din Gang,
din Rankhed, din Slankhed, der aander en Sang —
en Strofe af Ynde, som stundom lidt dristig
kan synes lidt listig —,
som vidste du selv at vurdere din Slankhed,
og røber det ved at forcere din Rankhed.

2.

Jeg forsker som Mandfolk din Ynde, forstaar du.
Jeg véd at i denne din Rankhed attraar du
en Skærsild af Blikke, en Spidsrod af Bejlere,
(— jeg kalder dem Gejlere —).
Men det er formedelst, jeg blot er jaloux,
og ønsker at eje og elske dig, du.

3.

Du er som et Syn af den sete Musik,
der virker saa lydløst ved Linjens Plastik —
og Rytmer, der ejer en sød Harmoni,
en tænkt Melodi —
der kogler og kalder mit Sind til Bedrift
og Elskov og Kys mig og Gid jeg var gift!

4.

Jeg følger dig troligt, din Ridder i Gaden,
som Dæmon i Skoven vogter Dryaden —,
din Ynde, din Blondhed, du Barn af min By —,
i Norden i By —,
din lette, kokette og vuggende Gang.
Til dig har jeg vidnet og viet min Sang.

Emil Bønnelycke.

Tegning af Emil Poulsen

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

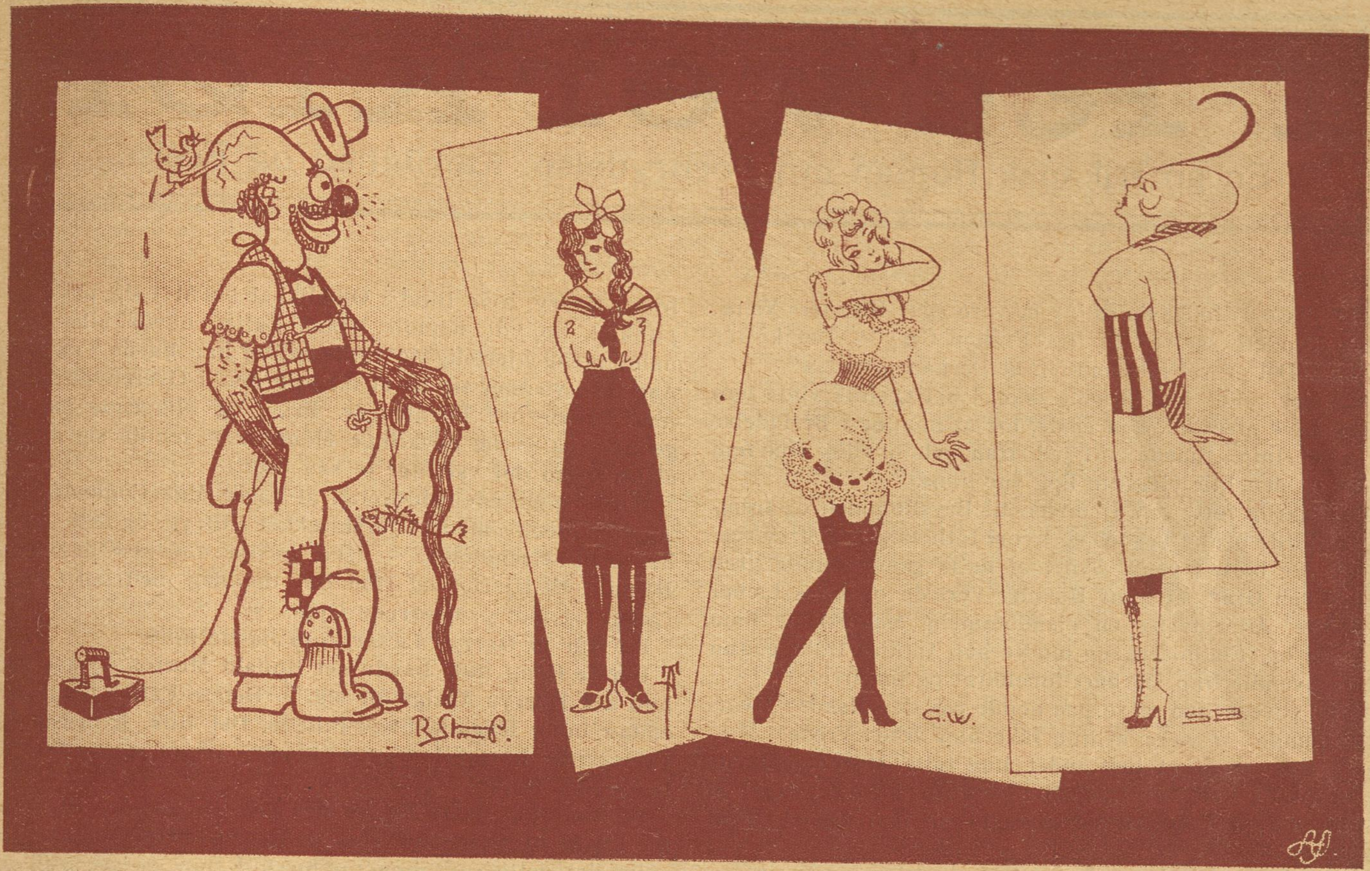

Tegning af A. Østrup.

›Hvem er skønnest af os Skønne,‹ raaber højt *Sven Brasch'es* Pige,
›Jeg maa sikkert Prisen vinde‹, hører man den Skønne sige,
Hertil smiler underfundigt *Gerda Wegners* unge Kvinde.
›I en flot parisisk Dragt vil mig Paris skønnest finde‹.
Axel Thiess'es lille Bachfisch holder tappert Stand —
og *Storm P.*, den stakkels Mand, mon han Dommen fælde kan?

Si'r De ikke? - det si'r ogsaa jeg!

(Mel.: Makkedullevisen)

Hvis nu Solen blot vil glinse,
skal vi alle ud til Pinse
med de' bing og med de' bong og med de' bang!
En med Bøffer sig vil ›prinse‹,
En maa nøjes med en Lindse,
ganske som man nu har Titel, ›Krus‹ og Rang!
Rullestol og Bil
ud til Kirsten Pil
ad den meget lange, støvbefængte Vej,
hvis man ikke er alene,
kan man gaa paa sine Bene,
si'r De ikke? — Naa ja, det si'r ogsaa jeg!

Hvis nu Himlen giver Væde,
maa man hel're le end græde,
— Si'r De ikke? Jo — ja, det si'r ogsaa jeg!
Har jeg bare godt at æde,
ta'r jeg Pinsetur i Slæde
Syn's De ikke? Jo — ja, det syn's ogsaa jeg!
Jeg i Hellebæk
rask skal bælle væk
lange Snapse til den kolde Lammesteg.
Er der ingen Lam at knalde,
kan man klare den med ›Kalle‹,
si'r De ikke? Jo — ja, det si'r ogsaa jeg!

Saa skal jeg en Tur paa ›Berren‹,
ud at fløjte lidt for Slæren,
med de' bing og med de' bong og med de' bang!
og bli'r Nogen ond i Sværen,
saa skal han ha' ›Klap paa Pæren‹,
si'r De ikke? Jo — ja, det si'r ogsaa jeg!
Med en Toddy hver
synger vi den her
›Maxi-Malle-Brok er død a' Ditlomdej‹.
Værst er dog, at man skal skælve,
for at Klokken skal bli' el've —
si'r De ikke? — det si'r hellerikke jeg!

Per Plex.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Alle disse nydelige Smaating er vore egne Hænders Værk. Dette Broderi skriver sig fra Frøken Grey — Det koster 5 Pund. Det er vel ikke muligt, at De kan modstaa?

Nej, det kunde han virkelig ikke. I det Øjeblik vilde han gerne have givet alt, han ejede, for at komme i Besiddelse af noget, Inthia havde rørt ved. Han betalte villig sine fem Pund og den lille elegante Bog var hans.

Uvilkaarlig førte han Haanden til Brystlommen og fremtog den lille brune Tegnebog, hvori Inthias sidste Brev saalænge var bleven gemt. Synet af dette gamle Minde greb ham i den Grad, at hans Hænder rystede og hans Læber skælvede. Atter tvang en ejendommelig Magnetisme ham til at se op. Endnu engang mødte han Inthias Blik; endnu engang vendte hun sig bort forundret og forvirret.

Hvor vovede han at se paa hende paa den Maade? Hvorledes kunde det være, at hun ikke blev vred? Vrede? — — nej — det var noget helt andet, hun følte. Hun skammede sig. En lille uerfaren Landsbypige vilde have forstaaet at opføre sig med større Værdighed, end den fejrede Frøken Grey! —

Lady Mabel og Lady Corquodale var i Færd med at regne Penge sammen, og ingen af dem lagde Mærke til det lille Drama, som i Stilhed udspilledes lige ved Siden af dem. Inthia forsøgte forgæves at genvinde Fatningen og begyndte med skælvende Fingre at ordne Smaatingene paa Bordet foran sig.

Det var i dette Øjeblik Humphrey Frost kom tilbage og genoptog den nylig afbrudte Samtale. Med ham kunde Harry tale roligt uden at røbe den stormende Sindsbevægelse, der opfyldte ham. Straks derefter blandede Lady Mabel sig ogsaa ind i Samtalen.

— Efter at De har været til Stede ved en Velgørenhedsbazar, saa gaar det virkelig ikke længere an at lade som om De er Eremit. Nu fordrer jeg virkelig, at De kommer til Milue House paa Fredag — jeg fordrer det som en Rettighed. Jeg har naturligvis allerede faaet Svar paa min Indbydelse. Det begyndte saaledes: »Hr. Ronald Morton beklager . . . .« og det var oven i Købet trykt! — — Det viser, at De afviser alle Indbydelser. Men nu beder jeg Dem om være saa god at tage Sagen under Overvejelse.

— De kommer vel ogsaa til Lady Mabels Bal, Frøken Grey? spurgte Hr. Frost, idet han bøjede sig over Bordet.

— Ja, vi morer os ganske forfærdeligt i denne Uge, svarede Inthia med næsten feberagtig Livlighed. Først har vi nu Bazaren i tre Dage, saa er der Havefesten i Sambeth Palace, og paa Fredag Lady Mabels Bal.

— Jeg vil med største Fornøjelse tage mod Deres Indbydelse, sagde Harry alvorligt.

Inthia følte sig atter mærkeligt oprørt og usikker. Det forekom hende næsten, som om hun havde indbudt den Fremmede til et Stævnemøde, og at han havde modtaget Tilbudet — — — Og alligevel nærede hun ingen Vrede mod ham.

Lady Mabel havde Ry for at være en kvik, underholdende og slagfærdig ung Dame, og da hun havde opdaget at Sæsonens Løve til Trods for Arret, den brune Hud og den krigerske Holdning, var et tamt og føjeligt Dyr, udviklede hun hele sit Konversationstalent for at blænde ham. Et af hendes Udfald aflokkede Humphrey Frost en behersket Latter, hvori Harry, hvis Blod i Øjeblikket befandt sig paa Kogepunktet, højlydt istemte. Hans Latter havde altid været ualmindelig hjertelig og smitsom, og han havde i de sidste Aar ikke vænnet sig til at dæmpe den i Overensstemmelse med Salonernes Fordringer. Frisk og klingende lød den gennem Salen og adskillige Mennesker vendte sig om for at se, hvem det var, der lo saa højt.

Inthia mærkede pludselig, at Lady Mac Coquodale betragtede hende med et forskrækket Udtryk, og dette kaldte hende til Besindelse. — Hun havde ubevidst ført begge Hænder til Hjertet og stod der dødbleg med halvt aabne Læber og vidt opspærrede Øjne.

Det var jo Harrys Latter, hun havde hørt.

Første Gang hun havde set Ronald Morton, syntes hun, hun saa Harrys Ansigt for sig. — Denne Latter fremkaldte endnu mere levende hans Billede. Det Blik, hvormed den Fremmede havde betragtet hende, havde ogsaa mindet hende om Harry.

En vanvittig uklar Tanke fløj gennem hendes Hoved og fik hende til at skælve som et Espeløv. Hun indsaa, hvor urimeligt dette var, men nu forstod hun Aarsagen til den hemmelighedsfulde Interesse, den Fremmede havde vakt hos hende. Selv hans Stemme havde nu og da en Klang som mindede om Harrys. Hans Øjne havde noget af Harrys Udtryk — Ligheden var flygtig, den kom og gik, men den Virkning, den udøvede paa hende, var ubeskrivelig. Nu forstod hun sine egne Følelser og dermed havde hun ogsaa genvundet Herredømmet over sig selv.

XVII
INVALIDEN IGEN

Da Monsieur Vergeuil ved Sekstiden samme Aften roligt og uden Hast traadte ind i Hotellets Vestibule, opdagede han dér en Herre i blaa Fløjelskalot siddende i en Rullestol. Denne Herre talte meget ivrig med Portieren. Detektiven vendte ligegyldigt Ryggen til dem begge og begyndte at studere de paa Væggen opslaaede Telegrammer.

— Gilfoil, sagde Manden i Rullestolen. Gilead C. Gilfoil. Jeg maa træffe Hr. Ronald Morton. Der er mit Kort, og De er nok saa god at gaa op med det med det samme.

— Jeg har jo allerede sagt Herren, at Hr. Morton har givet os ganske bestemte Ordrer, indvendte Portieren. Herrens Navn staar ikke paa Listen, og andre end dem, der staar paa Listen, bliver ikke modtagne.

— Jeg bliver her, til jeg har truffet ham, sagde Manden med Fløjelskalotten. Hvis De ikke vil gaa op med mit Kort, saa kan De jo gaa op med en Billet. Giv mig en Konvolut.

Portieren adlød. Mr. Vergeuil studerede stadig Telegrammerne. Hr. Gilfoil skrev et Par Linier af et Blad som han rev ud af sin Notebog, stoppede Billetten i den Konvolut, Portieren havde rakt ham, og stod netop i Begreb med at lukke den, da en Mand kom ned ad Trappen med et Papir i Haanden.

— Dette er den sidste Liste, sagde han til Portieren. Der er kommet to, tre nye Navne til.

Han nikkede og fjærnede sig atter. Portieren kastede et Blik paa Papiret og vendte sig atter mod Herren i Rullestolen:

— Jo, Hr. Gilfoil, sagde han — Deres Navn staar virkelig her. Det var Hr. Mortons Sekretær, der gav mig Listen.

— Godt, sagde Gilfoil. De har vel Elevator? — Hvor er den?

— Her min Herre.

Hr. Gilfoil satte sit lille Køretøj i Bevægelse og fulgte efter Portieren. Monsieur Vergeuil syntes nu at have fundet, hvad han søgte og begav sig langsomt op af Trappen — saa langsomt, at Herren i Rullestolen allerede var kommet ind i Mortons Værelse, før Detektiven naaede Korridoren.

Harry stod midt i Værelset for at modtage sin Gæst, Døren lukkedes, og Harry og Gilfoil var alene. Den lamme Mand saa med sine kolde porcelænsblaa Øjne op i den andens solbrændte Ansigt.

— Jeg kan se, at vi begynder at tage os i Agt, hva' William? — sagde han i en triumferende Tone.

Harry svarede ikke men betragtede den talende med et roligt spørgende Blik. Denne stirrede uforskammet paa ham.

— Staa stille, hvor Du staar, William, sagde han, efter at de paa denne Maade havde betragtet hinanden et Par Minutter. Bliv staaende hvor Du staar . . . . jeg vil blot se lidt nærmere paa Dig.

— Mit Udseende syntes at interessere Dem, sagde Harry roligt.

— Ja, det gør det, svarede Gilfoil. Du har forandrer Dig William — det forundrer mig ikke, at Du tænkte paa at narre os. Og jeg indrømmer, at Du vilde have kunnet gøre det, hvis Du havde antaget et andet Navn. Du stod Dig nok godt i Morges, da Peter var her, men det ligner Dig ikke at lade Obligationer ligge fremme!

Hans kolde, blaa Øjne sugede sig fast ved den saakaldte William som om de vilde gennembore ham.

— De og Deres Venner, bedste Hr. Gilfoil, sagde Harry høfligt, synes at have en ejendommelig Forkærlighed for at tale i Gaader. En vis Kaptajn Heaton, som paastod, at han kom fra Dem, var her i Morges og talte paa en meget hemmelighedsfuld Maade. Jeg bad ham udtrykke sig tydeligere, men det lykkedes mig ikke at faa ham til det. Og jeg beder Dem nu ogsaa om at tale rent ud. Vil De være saa god at sige mig, hvad De egentlig vil mig?

— Hr. Gilfoil drev sin Stol et Skridt nærmere til Harry og anmodede ham om at sætte sig tæt ved.

— Jeg ved egentlig ikke hvad alle disse Udflugter skal betyde, men mig narrer Du ikke saa let, saa meget burde Du vide. Du er vel ikke gaaet hen og bleven døv, William? — Det er vel ikke nødvendig at bruge Raaber, naar man taler med Dig? — — — Bøj Hovedet.

Harry adlød.

— Ingen kan høre os her, saa vidt jeg ved, man De kan tale saa sagte De vil. Vær bare saa god at lade mig faa at vide, hvad De vil!

— Ser Du dette her? — hvæste Gilfoil med en voldsom, næsten vild Bevægelse med de magre Hænder, idet han pegede paa sig selv.

— Ja, jeg ser, sagde Harry.

— Du ser! — svarede Gilfoil. Du spørger, hvad jeg vil. Nu skal Du høre det. Jeg vil have Betaling for syv Aars Fangenskab i denne fordømte Maskine. Jeg vil have Betaling for en ødelagt Ryg og et Par lamme Ben. Det er hvad jeg vil! Hverken mere eller mindre. Forstaar Du? — — Du havde Held med Dig, Du, men det havde jeg ikke. Da vi sprang ned fra Toget den Nat, var det mig, som slog mig fordærvet og ikke Dig. Jeg faldt haardt og Du faldt blødt — — nu er det Din Tur til at smage Pisken — — Indbild Dig ikke, at Du kan slipppe!

— Ja, Hr. Gilfoil, vi faar vel se.

— Kom ikke med Dit »Hr. Gilfoil«, det frabeder jeg mig. Mit Navn er Gilead, og det er Du vel ikke for god til at kalde mig, skulde jeg mene!

— Naa — naar De ønsker det, saa for mig gerne.

— Du gik med Pengene, fortsatte han, og jeg maatte nøjes med en ødelagt Ryg og et Par lamme Ben. Jeg troede at Du vilde spille ærligt Spil, og hvis det ikke havde været Din Mening, saa maa Fanden vide, hvorfor Du hjalp mig den Nat og bar mig tre Mil til det forbandede Skib — — Hvis Du havde tænkt paa at beholde det hele selv, havde det tjent Dig bedre at lade mig ligge. Jeg vilde naturligvis have fortalt alt, men Du vilde ikke have faaet mere end 14—15 Aars Tugthus, og Du kan stole paa, Du faar mere nu, hvis Du forsøger at narre mig. Halvdelen er, hvad jeg skal have. Med de andre kan Du gøre op, som Du vil. Det er nogle nette Fyre — Puckel og Peter og Butterfield, det er nogle rigtige Slyngler. Du har Obligationerne. De saa dem her i Morges. Kom herhen med dem saa kan vi gennemgaa dem sammen — — og saa tager jeg Halvdelen!

Forbavset over denne uventede Opdagelse, rejste Harry sig pludselig og gik et Par Skridt over Gulvet.

— Det er dumt af Dig at have dem liggende paa et Bord. Det ligner Dig ikke — — men Kaptajnen han saa dem, og han skrev Numrene op. Lad mig blot se lidt paa dem.

— Vil Du ikke tillade mig at blive en hæderlig Mand, Gilfoil? sagde Harry. Den sidste Opdagelse, som saa klart viste, hvilke Slags Forretning Morton og hans Venner havde drevet, forjagede Harrys sidste Betænkeligheder ved at spille Williams Rolle. Her var alle Midler tilladte. Han søgte nu at finde en Maade, paa hvilken han kunde forklare sin tidligere Opførsel.

— Hvorfor tror Du egentlig jeg rejste min Vej for syv Aar siden.

— Naa, eftersom Du spørger, sagde Gilfoil spydigt, saa tror jeg, at det var fordi Du ikke turde komme hjem igen. Der var saa mange, der var saa venlige at spørge efter Dig dengang.

— Naa, men antag nu, at jeg var bleven træt af det Liv, — antag, at jeg ikke syntes, at Gevinsten svarede til Risikoen? Antag, at jeg f. Eks. tænkte: Nu begynder jeg forfra, skaber mig et ærligt Navn og vender mine gamle Kammerater Ryggen. Antag . . . .

— Naa hold nu op med alt det Vrøvl, afbrød Gilead ham. Kom nu her hen med Papirerne.

— Naa — men antag, at jeg ikke gør det — antag, at jeg overgiver dem til deres retmæssige Ejere?

— Ja, den ene Halvdel tilhører mig, det er sikkert, svarede Gilead, og jeg vil have, hvad mit er. Og angaaende Din Tale om atter at blive en ærlig Mand, og samtidig bedrage sin gamle Kammerat! Du havde saamænd ogsaa gerne stjaalet hele Asien om Du havde kunnet! — Men jeg skulde forresten ikke have noget af at rejse i de Egne, hvor Du har været, der er vist ikke meget tilbage. Ærlig Mand! Fy for Pokker! Kom ikke med den Slags Ammesnak! — Naa kom nu med Papirerne!

— Men hvad Gavn kan Du have af dem, Gilead? spurgte Harry?

— Hvad kommer det Dig ved? hvæsede Gilead. Vi er ganske vist ikke saa raske som Du, Gudbevares, men vi har ogsaa haft et Par smaa Forretninger, medens Du har været borte, William. Vi tænker ogsaa nu paa at gøre en lille Forretning, som ikke vil blive saa daarlig endda, og hvis Du ikke havde baaret Dig saa dumt ad, kunde det være, at Du kunde have været med.

Harry rykkede sin Stol nærmere, undertrykte sin Lyst til at gribe Hr. Gilfoil i Kraven og ryste ham og spurgte livlig interesseret.

— Aa — siger Du virkelig det, Gilead?

— Ja, min Herre, det siger jeg, sagde Gilead. Men det første, Du har at gøre, er at række Papirerne herhen.

— Aa, jeg tror at vi skal vente lidt, sagde Harry. Men har Du virkelig noget i Kikkerten, som . . . .?

— Det kan vi tale om senere, afbrød Gilead ham.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

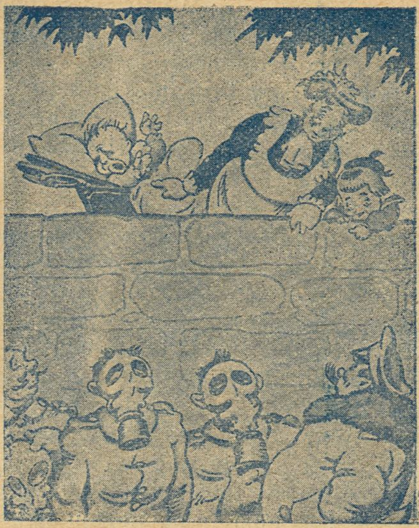

Barnepigen: Kan De ikke laane mig en Gasmaske — Ungen skriger saa forskrækkeligt!

(»Meggendorfer Blätter«.)

— Var för hälsar Du inte på lektor Sahlin? Du känner ju ham.

— Jo, se, jag har så osedligt huvud, (usædeligt bart Hoved) så jag tör inte.

(»Søndags Nisse«.)

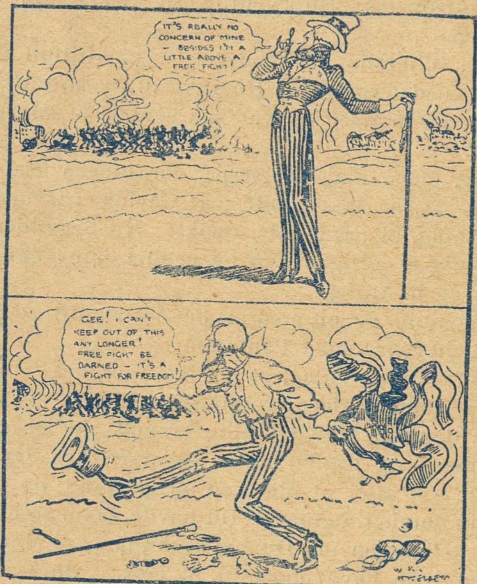

Omsider smider Amerika Frakken!

(»Daily Mirror«.)

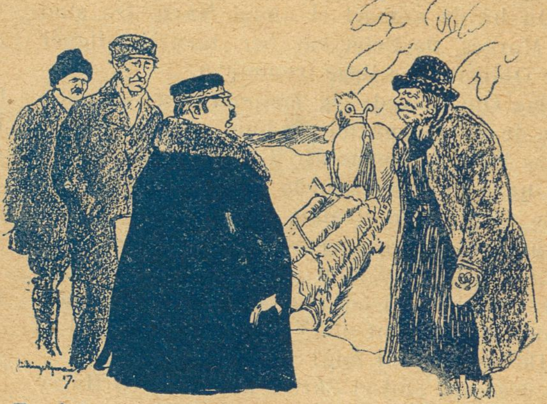

En dalmas hade kört fast i en större snödriva på vägen. Länsmannen kommer åkande, och ryter åt masen att hålla undan. (Se at komme af Vejen.)

Masen, som ej kan komma loss, blir förbåskad och ber länsmannen kyssa sig i finalen.

Länsmannen vänder och kommer om en stund åter i sälskap med fjärdingsmannen och ett vittne, går fram till masen och frågar:

— Erkänner Ni, att Ni bett mej etc. — —

Masen: — Ja, men ja' ha' ätrat mej, (klaret mig) nu, så du slipper.

(»Strix«.)

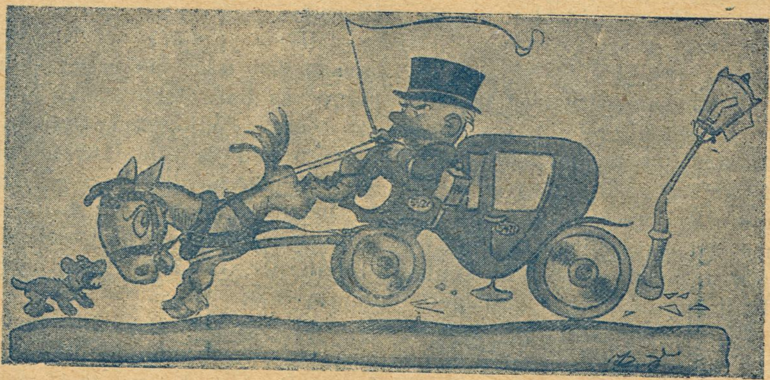

Naa, Din Krikke! har Du ogsaa lært noget af den russiske Revolution!

(»Lustige Blätter«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Pinse.

Det store Orkester fra Grenene klinger,
mens pludrende, sludrende Skovbækken gaar.
Højt jublende Pinsefanerne svinger
den unge, den nøgne, den vældige Vaar.

Han vandt over Vintren mangfoldige Sejre.
han splintrede Isen, tvang Stormen til Ro.
Nu byd r han Hjærterne Festen at fejre
for Aanden, som kommer med Haab og med Tro.

Han haanlér ad Dogmer. Han kender vor Længsel
mod Ungdom og Elskov. mod Sollysets Pragt —
han kender vor Rædsel for Vinterens Fængsel,
vor haabløse Tvivlen, naar Mørket har Magt.

Det grønnes, det grønnes i Skov og i Have!
Nu nynner mit Hjærte en frydefuld Sang:
Om ogsaa vor Verden synes af Lave,
den rigtige Pinse kommer en Gang!

Oscar Elholm.

I Danmarksgade styrtede som bekendt et Hus sammen, og adskillige Mennesker blev husvilde, men Kommunalbestyrelsens Højre klarede sig med nogle Talemaader. Ja, lade det ramle og saa give en Sludder for en Sladder — — hvem er det nu, bemeldte Gade er opkaldt efter?

Fra Kommunehospitalet.

Et Dræn i Lungen kan sagtens man glemme:
Et Uheld, et Uheld! Og hvor hændeligt!
Det var Sagens Begyndelse — men hille den slemme,
5000 i Erstatning var dens Endeligt!

Efter forudgaaende Bombardement, der har kostet ca. 3 Millioner Kroner, generobrede vi Landsbyen. Vore Tab var forholdsvis smaa (5000 Mand dræbte).

Sæsonen slutter.

Foruden Sorg jeg ser Thalia lukke
og hører hende hvast med Døren smelde,
Farvel, Farvel — hver øndig Skabekrukke!
Farvel, Farvel — hver kødfuld Frikadelle!

Flyv ud og vær Provinsens Sommerplage!
Slaa Bask med Vingen! Dog, det maa I huske,
at naar mod Høst I vender her tilbage,
saa er her Penne nok, som kan jer kuske!

Folketingsmand Birch prækede forleden helt bevægeligen om de ublu Rhederavancer. Der er et vældigt Skub i den Mand — som han kan opfatte hurtigt, det er næsten ligefrem uhyggeligt. Man skal se, om et Par Aar opdager han saamænd, at der er noget, der hedder Gullasch, og lader Vorherre ham leve længe nok, ender det med, at han ogsaa faar Øje paa Storagrarernes Fædrelandssind og velsignelsesrige Gerninger.

Under Knaldepisken.

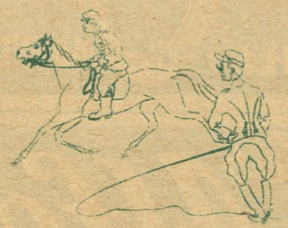

— Galop tilvenstre! Rolig! Rolig! Herregud, 62, ka' de for Dæ'len ikke faa det gamle Øg i Galop? Spark te' Kulen for hæ—æ—lvede!

Naa — saa maa je' altsaa hjælpe Dem!!

Nu er hun jo i Galop! Hvorfor Sa—atan sidder De saa ikke op, Mand?!!

Max Reinhardt maatte opgive sit Gæstespil i København af Mangel paa Lys, og samtidig ligefrem rumlede det i Chauvinistbladenes Maver af hævnglad Tilfredshed. Ak ja, det staar i mere end én Henseende kun smaat til med Oplysningen her i Byen.

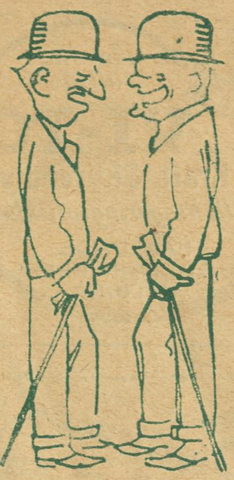

— Har Du observeret Direktør *Falcks* Bemærkning om, at vi ikke vil se mange Fluer i Aar?

— Det tror Pokker — med de *Spirituspriser!*

Umuligheder.

Der var engang en Mand, som paastod, at Intet var umuligt. Den Mand har vist aldrig forsøgt: —

At overbevise sin Kone om, at hun ikke trænger til en ny Hat.

At gaa værdigt paa Gaden naar Selestropperne er sprungne.

At spidse en Blyant med en Patentspidser til Kr. 7,50.

At købe en Skæppe Kartofler i disse Dage.

At faa en vigtig Telefonforbindelse i en Hast.

At hænge fast paa den sidste Sporvogn!

Kafe-Vitser.

Studenten: — Her har De en halv Krone i Drikkepenge,
Opvarteren: — Det er jo en Bukseknap!
Studenten: — Mukker De, faar De slet ingenting!

Gæst: — Kødet er jo ikke friskt!
Vært: — Ja, hvorfor kom de ikke for en Uge siden?

Journalisten: — Hvad har de paa Listen i Dag?
Opvarteren: — Ænder med Presseagurker.
Journalisten (ved sig selv) Gør han Nar ad mig, den Gavtyv?

Det lader heldigvis til, at den slemme Meningitis er i Aftagende.

— Ja, men nu ser jeg, at *Rosen* blusser —.

Det gaar vist som Smør med at faa »Billigheden« lavet til Teater, og de vil nok komme til at skumme Fløden derude.

— Det bli'r vist et helt *Meyeri.*

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER · KOLDING ·

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Imellem os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Tegning af Chr. Jensen.

I Historietimen har Læreren fortalt Børnene om Tordenskjold og hans Bedrifter; han spørger derpaa:
— Naa, lille Karen, hvad hed saa Tordenskjold, før han blev adlet?
Karen tier . . . .
(Grethe rækker ivrigt Fingren i Vejret, og Læreren spørger da hende).
Grethe (raskt): ›Vett & Wessel‹!

Alfred Jacobsen.

Betjenten til den anholdte Bisse: Hvor bor De?
Bissen: Paa Hjørnet af Faldpaaknæ Alle og Gammelkonevej! C. P.

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS forfiner · forskönner · bevarer Huden · Alles Yndlingssæbe

THEILGAARD PNEUMATIC „PILE-MØNSTRET".

Køb Alfa Margarine

Forlov-elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, ›Muntre Hjul‹, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

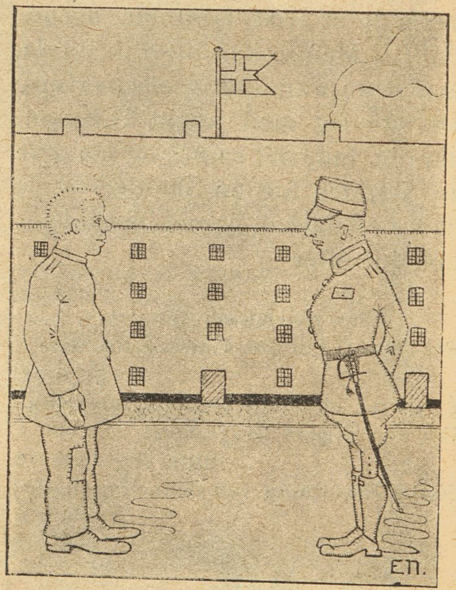

Kornetten: Hvad er saa en Anti-Militarist? Nr. 66.
Nr. 66: Ded æ en Militær, som goer majet po Anti-Autaamatcafe!

K. E. Nielsen.

Professoren til Studenten: Naa, Green, kunde De saa ikke have Lyst til at blive Præst?
Studenten: Næ, Hr. Professor, jeg duer aldeles ikke til at agere Skuespiller.

Ludvig Jensen.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Krims-Krams.

GAADE.

Tre unge Kvinder var af en Heks bleven forvandlet til Blomster, der stod paa Marken; men en af dem, som var gift, havde Lov til at tilbringe Natten i sit Hjem.

En tidlig Morgen, før det var bleven lyst og hun skulde ud paa Marken hos sine Søstre, sagde hun til sin Mand:

Jeg hørte i Gaar en lille Fugl synge om, at Trolddommen vilde blive løst for mig, hvis Du, naar Solen staar op, kommer ud og plukker mig.

Og saaledes skete det ogsaa.

Nu er Spørgsmaalet: Hvorledes kunde Manden kende den Blomst, han skulde tage, eftersom de alle tre var bestemt ens, uden mindste Forskel?

(Hun var ikke vaad af Natteduggen som de to andre!)

TALSPØG.

Find et »Offer« og lad ham hurtig svare paa følgende Spørgsmaal:

Hvor stor er Forskellen mellem to Gange otte og tyve og to Gange otte og tyve?

Hvis han saa svarer, at Forskellen er Nul, saa væd med ham om, at den er 20.

Thi 2 Gange 28 er 56, men 2 Gange 8 og tyve er kun 36.

Hvad kan man kalde et Stykke, som spilles paa et Teater, hvis Drejescene gaar rundt?

(Et Rundstykke!)

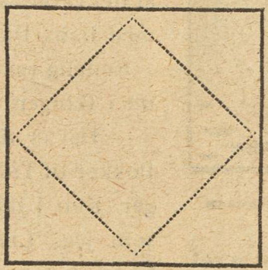

Saadan ser Løsningen ud paa Problemet om, hvordan man kan mure Halvdelen af et Vindu til og endda bevare den samme Højde og Bredde og Vinduets kvadratiske Form.

Tegning Svend Ulrich.

— *De er anholdt!*

— *Ja, jeg er da ikke saa fuld, at jeg ikke kan se det!*

ET MÆRKELIGT TAL.

Det mærkeligste af alle Tal er sikkert Tallet 12,345,679.

Hvis dette Tal multipliceres med et af Tallene i den arithmetiske Progression, 9, 18, 27, 36, 45, 54 osv., vil Cifrene i Produktet alle blive ens.

F. Eks.:

$9 \times 12345679 = 111{,}111{,}111$

$18 \times 12345679 = 222{,}222{,}222$

$27 \times 12345679 = 333{,}333{,}333$

Endvidere er der det mærkelige derved, at Summen af Cifrene i dette Produkt altid vil udgøre en Flerhed af 9.

Hvilken Elsker kan godt være Kvindehader?

(Kunstelskeren).

En meget lærd Mand opdagede i det gamle Rom følgende Indskrift paa en sjælden Vandkumme:

R E S
E R
V O
I R

Efter lang Grublen erklærede den Lærde, at Indskriften skyldtes de gamle Romere og betød Respublica erigere voluit ad irrigandum. To Dage senere fik han imidlertid Brev om, at Vandværkets Embedsmænd læste Indskriften som Reservoir — Vandkumme!

S ved S K E.

(Svedske)

1. 1. 1. 1. 1. 1.

(Barelter).

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

For at bringe Orden i det indviklede Spørgsmaal: Fordeling af amerikanske Levnedsmidler og Varer til de Allierede og de Nevtrale har den amerikanske Regering udnævnt Mr. Herbert C. Hover til Levnedsmiddelfordeler.
(Dagspressen.)

Tegning af Hp. Hansen.

Diktatoren:
Herop naar intet Skrig fra Masserne, der lider Nød, saa Øjet kan uforstyrret følge Skibene, som bringer os det udpinte Evropas sidste Guld.

Polcirklen.

Svend Aage var for første Gang taget tilsøs, — ud vilde han og ombord kom han, da det var smaat med Søfolk. Undervejs med Bark »Fanny« til Færøerne bestilte han ikke stort andet end at ligge ved Rælingen og »gøre op«. Da de nærmede sig Thorshavn gik Styrmanden ind i sit Lukaf, skruede sin Kikkert fra og lagde et af sine Skæghaar ind mellem Glassene. Saa kaldte han paa Svend Aage og sagde: Se, her, jeg vil bare vise Dig, at nu kan man se Polarcirklen.

Svend Aage kiggede og raabte: Ja mit Liv og min Kniv om jeg ikke kan se den! Den ligger som en tyk Telefontraad henover Færøerne!

Fuld paaklædt.

Familien skal paa Koncert, og Husherren er ved at gaa ud af sit gode Skind af Utaalmodighed over, at det varer saa længe med hans Damer.

Endelig raaber han ud i Gangen:

— Det er da ogsaa Pokker til Tid, det tager. Kan I ikke gøre som jeg! Lidt Vat i hvert Øre, saa er *jeg* færdig til at gaa paa Koncert.

Dyrtid.

Doktoren: Har De ikke spist Noget, som kan have fordærvet Maven?

Patienten: Jo, jeg tror nok — jeg havde en Ret Lungemos, som var lidt vel gammel —.

Doktoren: Naa, der ser De Følgen! Havde det ikke været bedre, at kaste Lungemosen væk end at fordærve Maven?

Patienten: Sig ikke det, Hr. Doktor! . . Maven kan blive god igen . . . men det kunde Lungemosen ikke!

Kvinder.

— Naa, er Din Søster bleven forsonet med sin Mand?

— Ja, da hun tilsidst forstod, at hun havde Uret, saa tilgav hun ham.

Tegning af Ebba Ebbesen

PINSE.

Sol er oppe
Skovens Toppe
samt i Græsset
tæt ved Næsset.
Træer knudrer,
Søen sludrer,
Baade vipper,
Fugle pipper.
Her min Jette
skal sig sætte
og med lette
Retter mætte
sig — og siden
gaar vi viden
om i Lunden,
kysser Munden,
hvisker ømme
skønne Drømme.
Vi os hviler,
Amor smiler,
mørke Skygger
Skoven hygger,
Arm om Livet,
det er givet.
Vandre stille
til en Kilde,
sagte kurrer
Skovens Duer,
hører Susen:
Flaggermusen,
væmlig Myre,
slemme Fyre.

— — — —

Afgangstonen
fra Stationen
paa os kalder
— Jette falder,
og jeg iler
efter Biler.
Hjem vi komme,
dyre Domme,
tomme Lomme
— Pinsen omme!

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . pr. Pk. 0,15
„Two Brothers" . . . — 0,18
„Tyrkisk Blanding F" . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

FRAKKEKNAPPEN.

— Nej, kommer De ogsaa for at sige Farvel, Mr. Royds? Ja, men det er jo forfærdelig rørende, sagde den lille Miss Mansfield i den letteste Tone af Verden, idet hun smilte over sit Tennisnet mod den unge Mand i Khakiuniformen. Ja, da faar jeg ønske Dem al Held, og saa Adjø! Et vemodigt Ord, ikke sandt?

— Ja, jeg skønner, at De tager det svært tungt, sagde den unge Kriger i samme lette Tone, som hun havde anslaaet.

Han vidste nok, at hun ikke brød sig om det. Hun kendte en Mængde af saadanne unge Mænd, Broderens Venner, der plejede at gaa ud og ind ligesom hjemme i den hvide Villa i Epsom. Han vidste ikke, at De nu skrev til hende fra Fronten. Men han skulde ikke engang skrive til hende. Det tjente ikke til noget at sige, hvad han helst af alt vilde sige hende — at hun var den eneste for ham, at det var Mindet om hende, han vilde bære med sig, hvor han gik.

— Det mindste De kunde gøre i dette smertelige Øjeblik var at bede mig — ikke glemme Dem.

— Naajada, det ved jeg jo alligevel at De ikke gør, svarede han i en Følelse af, at han maatte anvende hendes Tone, maatte spille ligegyldig i disse sidste Øjeblikke.

— Men synes De ikke, det lønner sig Ulejligheden, at give mig en Erindring engang?

— Jeg er bange for, at jeg ikke kan byde Dem en Lok af mit Haar, sagde han, løftede paa Huen og blottede sit kortklippede, brune Haar. Men hvad siger De om en Knap af min Vaabenfrakke?

— Udmærket, erklærede Mis Mansfield og slog sine smaa Hænder sammen i affektert Henrykkelse. Lad mig faa en Knap.

Hun hjalp ham med at faa Knappen løs.

— Jeg skal bære den Nat og Dag.

— Nærmest Hjærtet, haaber jeg.

— Nej, her.

Hun pegede paa sit smalle Sølvarmbaand, der glitrede i Solen.

— Her skal jeg sætte den fast at jeg aldrig, aldrig skilles fra den.

Det lykkedes hende at frembringe en særdeles naturtro Skælven i Stemmen.

— Det er altfor elskværdig af Dem, sagde han uden at forandre sit Smil.

Det tog hans sidste Rest af Selvbeherskelse. Han slap den lille solbrændte Haand og gik med hurtige Skridt mod Havelaagen. Der gjorde han Honnør endnu en Gang, men ikke saa stramt som vanlig. Han kunde ikke sige Farvel en Gang til.

— — —

Det var to Maaneder efter.

Royds var hjemme med 72 Timers Permission fra Frankrig og var taget ind paa et lille Hotel i London. Det var Hjem nok efter al det, han havde gennemgaaet.

Den unge Officer sad og læste »Morning Post«. Pludselig for han op. Endnu engang læste han det igennem, som havde fanget hans Opmærksomhed, rev Siden ud, foldede den sammen og lagde den i Lommen paa sin Vaabenfrakke. Ti Minutter risikerede han sit Liv og en god Vens Automobil ved rasende Fart gennem Londontrafikens Vrimmel paa Vej til Epsom.

— — —

Det traf sig, at lille Miss Mansfield stod ved Havelaagen, netop da den laante Bil kørte op til den hvide Villa i Epsom.

— Nej, men Mr. Royds!

Stemmen lød ganske forvirret og havde slet ikke den sædvanlige overlegne Munterhed. Hun blev ligesaa rød som Roserne ved Siden af hende. Men straks efter saa hun ud som hun kunde dræbe sig selv for sin Mangel paa Selvbeherskelse.

— Aa, Mr. Royds, er De hjemme med Permission? Saa morsomt, at alle Mennesker synes at have Permission i denne Uge.

— Har de det?« sagde Royds mekanisk. Han pegede paa hendes Armbaand og spurgte i en Tone, som han prøvede at gøre helt forretningsmæssig:

— Hvor er Deres Armbaand. Miss Mansfield? Hvorfor bærer De ikke min Erindring, som De lovede?

Hun blev henrivende forvirret. Og stammede:

— Aa, det — jeg mener — jeg — Hvorfor spørger De om det? De troede vel ikke at jeg mente alt det som —?

— Jo, De mente det, paastod han og saa beundrende og trodsig ned paa hende over Havelaagen. Da jeg var her sidste Gang og ikke kunde sige et Ord til Dem, troede jeg, at De spøgte hele Tiden — om aldrig at glemme mig og alt det der. Men nu tror jeg, at De mente hvert eneste Ord.

— Virkelig, sagde lille Miss Mansfield med et sidste Forsøg paa at sætte sig til Modværge, — jeg forstaar sandelig ikke hvilken Grund De har til at indbilde Dem, at —

— Her er Grunden, sagde han. Og han tog Avisen op af Lommen. Jeg kom i Gaar Aftes, og i Dag til Morgen fik jeg Øje paa dette paa Annoncesiden i »Morning Post«, Maaske har det ingenting med Dem at gøre. Men jeg foretrak at tro, at det var Deres Annonce. Vær saa venlig at læse den.

For at give sig selv Tid til at fatte sig — for hun vidste altfor vel, hvad der vilde komme — læste hun Annoncen.

»Tabt antagelig i Toget mellem Epsom og Waterloo, et Sølvarmbaand med vedhæftet Militærknap. Af stor Affektionsværdi for Ejeren. God Dusør loves. Svar til M. Boks 357«.

— Det er Dem, som har averteret!

Miss Mansfield paa den anden Side af Laagen, svarede ingenting. Hvad skulde hun vel sige?

— Det er Dem, ikke sandt, gentog han.

— Jeg skulde sandelig ønske, at jeg ikke havde gjort det, svarede hun trodsig. Men sig mig, hvor er Armbaandet?

— Antagelig i Toget mellem Epsom og Waterloo, sagde han alvorlig. Hvorledes skal jeg kunne vide, hvor De har gjort af det? Jeg har ikke fundet det.

Han tog begge hendes Hænder i sine og bøjede sig frem for at se ind i det lille oprørske, men straalende Ansigt.

— Men jeg tænkte alligevel, at hvis jeg svarede paa Annoncen, vilde jeg faa — »en god Dusør.«

Og det fik han.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.
udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**
GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
FORHEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af P. V. Hansen

Endnu en Pinse, hvor Døden blandt Liljer
sætter sit hæslige, blodige Spor.
Glæd dig! Der vokser fra Folkene Viljer,
som kender det store forløsende Ord!

Model 1917

Elegant, solid og letløbende.

„Urania" er **Danmarks bedste Cykle.**

Lette Betalingsvilkaar. Største og billigste Lager af Gummi og Tilbehør

Altid ca. 100 Cycler færdigmonteret paa Lager.

Fabriksudsalg: Gammel Kongevej 1 E.

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 22 Redigeret af AXEL WESSEL ✻ Torsdag den 31. Maj 1917.

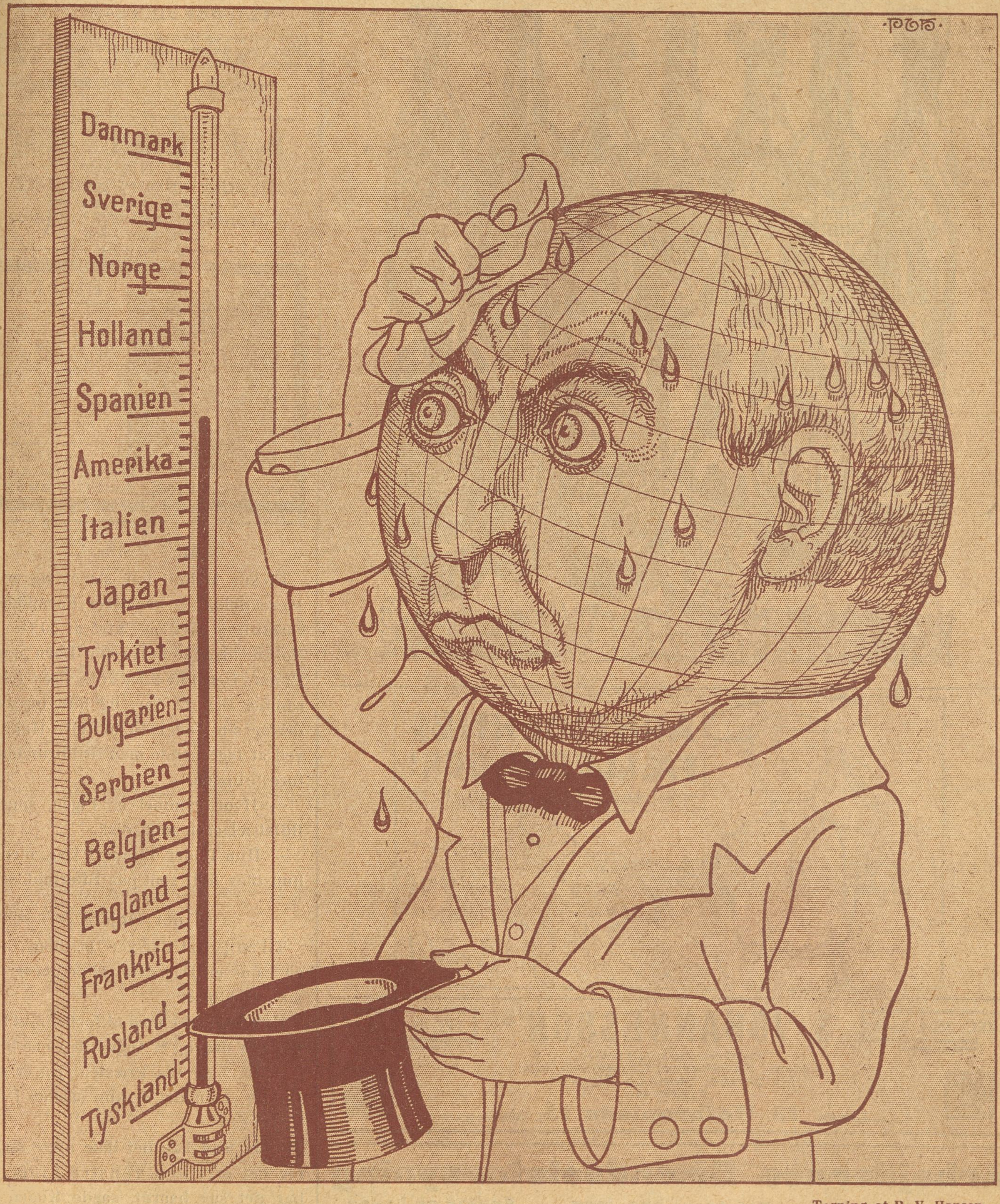

Tegning af P. V. Hansen.

Jorden: Puh! Det bliver vist en varm Sommer!

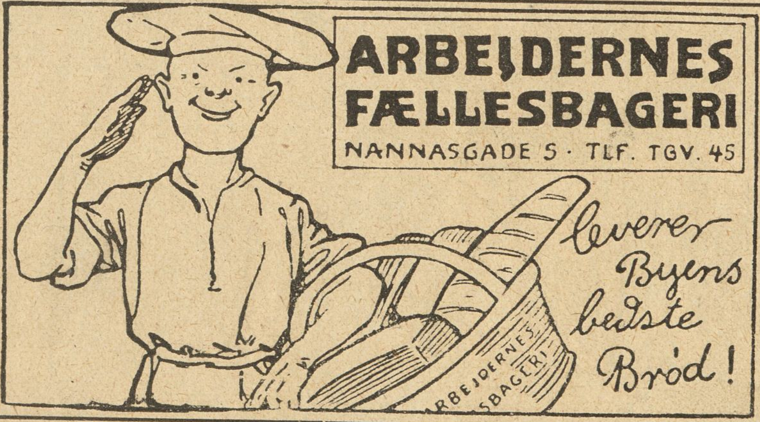

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

Tandlæge Edv. Møller,
Købmagergade 30, 2.

udfører enhver Tandbehandling til smaa Priser. Samvittighedsfuldt Arbejde. Bedøvelse hele Dagen. Konsultationstid 10—3½, 6—7 Eftm. og 10½—12 Søndag. Telefon 8181.

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Fransk Kunst

Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1,50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.

INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

Med Kniberi.

Cirkus Malioli har slaaet sig ned i Pærekøbing og averterer Formiddagsforestilling med en Entré af 50 Øre for Voksne og det halve for Børn under 12 Aar. Den lille Lise Jokumsen fylder samme Dag 12 Aar, og hun overtalte derfor sin Fader til at fejre Højtiden ved at tage hende med til Formiddagsforestillingen.

— Hvor gammel er Pigen, spurgte Billetsælgeren mistroisk.

— Hun fylder 12 Aar i Dag, men — hun blev født sent paa Eftermiddagen.

I det Højere.

Til en Præst, der var Dr. theol., kom en Kone en Dag. Hun vilde gerne tale med Doktoren.

Hun begyndte med at fortælle, at hun var saa daarlig af Gigt i den ene Side.

— Ja, siger saa Præsten, jeg er nok Doktor, men det er kun saadan i det højere.

— Ja, saa kan det ikke nytte noget, for det er i den venstre Side, jeg har det saa haardt, sagde Konen og gik bort med Bedrøvelse.

Tegning af Anton Hansen.

Etatsraad, Kulgrosserer Hansen drømte i Gaar at han var død og kommen i Himlen. Etatsraadens mange Ordner gjorde et saa dybt Indtryk paa Sct. Peder, at han udbrød:

— Maa jeg faa dine Ordner, saa skal Du faa min Glorie!

Godt Raad.

Den vise, gamle Mand taler til den unge uerfarne:

— Jeg staar altid op Kl. 6 om Morgenen. I mine unge Dage stod jeg op Kl. 8, men ved at staa op Kl. 6, har jeg lagt 10 Aar til mit Liv. De vil selvfølgelig give mig Ret i, at man kun lever, naar man er vaagen. Men naar jeg staar op Kl. 6 i Stedet for Kl. 8, saa vinder jeg 2 Timer om Dagen, og det bliver i Løbet af 40 Aar til godt 29,200 Timer eller 3½ Aar. Gaar man ud fra en Arbejdsdag paa 8 Timer, bliver det 10 Aar.

— Det er storartet, sagde den uerfarne unge Mand, jeg vil ikke betænke mig paa at følge Deres Eksempel, men i Stedet for at staa op 2 Timer tidligere, vil jeg lægge mig 2 Timer senere.

Sov vel.

Lars Johan var død. Medens han levede, havde hans Ærlighed ladet en Del tilbage at ønske, og ved Graven udtalte Præsten:

Lars Johan var en flittig Mand. Naar vi sov, vaagede han, og naar vi vaagnede, saa ejede han, som Regel det, vi savnede.

Fra en af Deltagerne i vor saa vellykkede »Digter-Konkurrence«, Fru EMMA FORMANN, har vi modtaget følgende velskrevne Digt, som vi giver en Hædersplads i »Ravnen«.

Ravnen.

Du Ravn er saa vist dog en underlig Fugl,
du spejder i Flugten det fattigste Skjul;
din Rede du bygged' i Storbyens Skød,
skønt Skoven derude dig lokkende bød.

Du spreder din Vinge — og Højderne naar
du i Skriget om Menneskers sorgtunge Kaar —
. . . saa daler du ned til en Rigmands Karm,
ham rædder dit Vingeslags Larm —

Du kender i Verden ej Højhedens Lyst,
med Ordner og Stjerner du tager en Dyst . . .
kan hænde du blotted' for Titler en Mand,
— men stjæle gør alle af Ravnestand.

Forstaa dog — som Tyv jeg dig nævner ej,
du lukker blot Øjnene op paa din Vej —
du ser, at hvad Prydelser Frakken den bær'
er nøje lig . . . Kejserens nye Klæ'er.

Din Konge med Statsraad dig morer med Flid,
og Styrelsens Aand du forener med Vid.
Ej rues af Sceptret din Frihedstrang,
og Skriget har Lyd af en Hjerteklang.

Du kæmper din Kamp uden Blod paa Tand;
og skarpt har du tegnet paa Viddets Rand
den dybeste Alvor — den tungeste Nød —
den Strid for det daglige Brød.

Mens Verden derude fejdende staar,
du mildner herhjemme i Samfundets Kaar
og om du det evner — dit Vingefang
vil skærme for Kuglernes Rædselsklang —

Emma Formann.

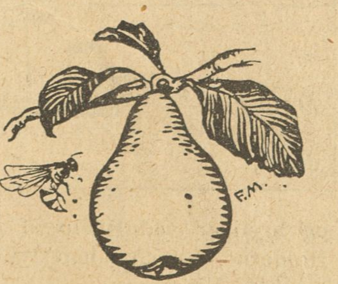

SÆTTERNISSEN.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup.

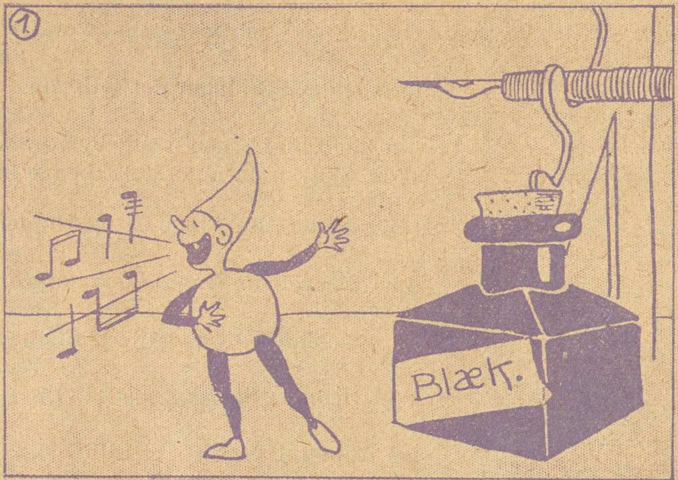

Efter at »Sætternissen« har lavet sine Skarnsstreger paa Sætteriet, aflægger han et lille Høflighedsbesøg paa Redaktionskontoret, hvor han synger »Blækhusets Pris«.

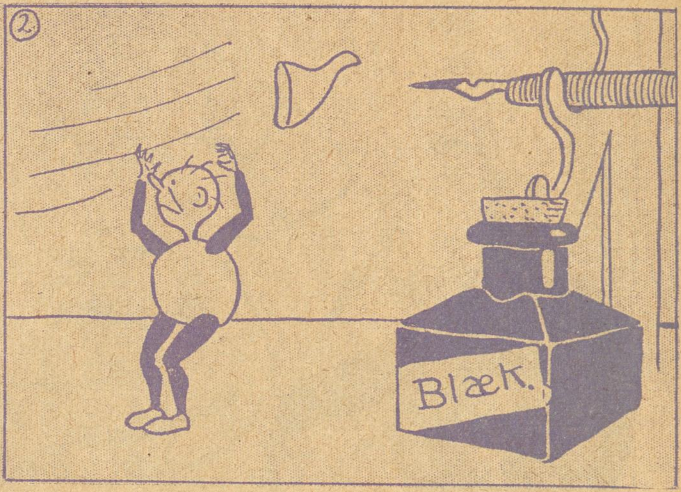

Midt under Koncerten overraskes han af en stiv Kuling W. S. W. fra det aabne Vindue, og vips! flyver hans Nissehue af hans skaldede Hovede.

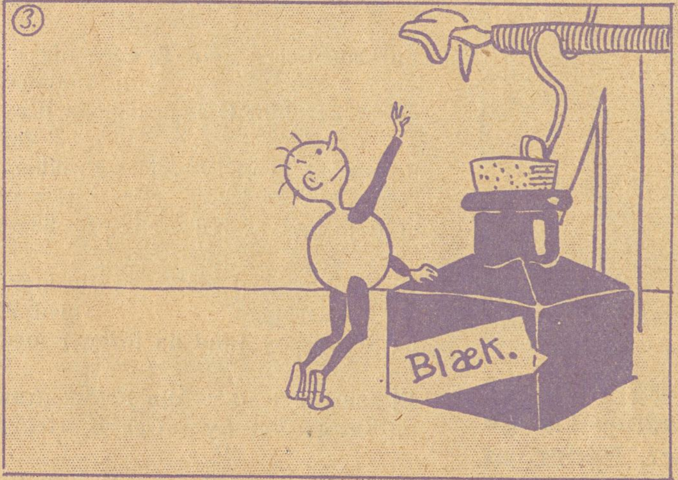

Ret betegnende hænger Huen sig paa Journalistens spidse Pen, som ofte — naar den ikke havde andet at »hænge sin Hat paa« — har angrebet den uartige Nisse.

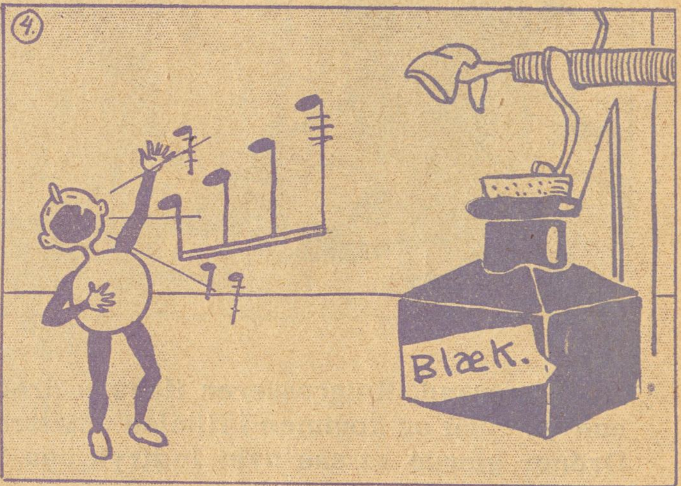

Men Nissen, der ikke kan naa Huen, ved straks Raad. Med virkelig Følelse bygger den listige Fyr en veritabel Toneslige: c d e f g a h.

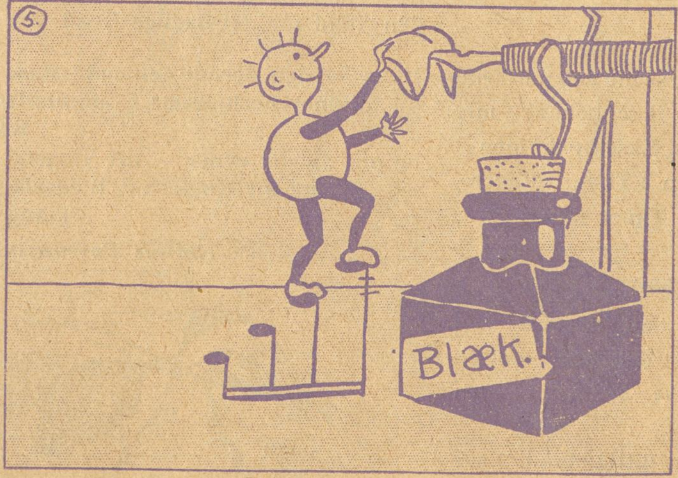

og bestiger ved Hjælp af de solideste af disse Toner Højderne, hvorfra han lykkelig kan tilbageerobre sin berømte Nissehue.

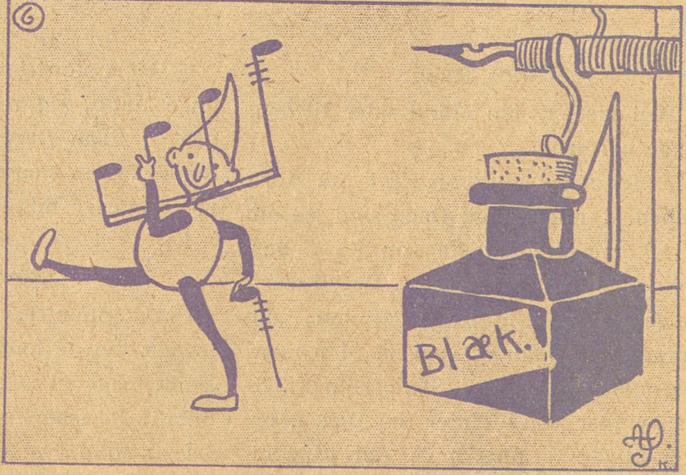

Og her ser I Fyren, stolt over sin Formaaen og sin Opfindsomhed, spankulere afsted, gevaldig godt med paa Noderne — hvad Fortsættelsen nok skal vise!

De politiske Fanger strømmer ud fra Peter Paul-Fæstningen i Petrograd.

Fra Sikringsstyrken.

Løjtnanten finder 71 i dybe Grublerier med Øjnene fæstede paa sit Gevær.

Løjtnanten: Hvad spekulerer De paa, 71?

71: Aa, jeg spekulerer paa, hvad de vilde bruge saadan en Mekanik til, hvis de ikke havde opfundet Krudtet!

Divideret.

Bondekonen: Je' ska' ha' en voksen og to Barnebilletter til Hobro.

Assistenten: Den lange Dreng dér kan ikke rejse paa en Barnebillet.

Konen: Jo, ser Herren, den mindste er lige saa meget under fem Aar som den ældste er over, og saa synes je' a' ded ka' gaa lige op.

Ligevægt.

En Jøde vilde lade sig døbe. Rabineren, som vilde afholde ham derfra, forestillede ham blandt andet, at hans Fader, naar Sønnen blev Kristen, vilde vende sig i sin Grav af Sorg.

— Det siger ikke stort, svarede Sønnen. Min Broder følger mit Eksempel om et Par Dage, og saa kommer min Fader igen i sin rette Stilling.

Lovligt Forfald.

En Indsender i »Norsk Morgenbladet« har i Anledning af Forfaldsanmeldelser fra diende Kvinder til Valgbestyrelsen i Østre Aker og Nordstrand skrevet følgende:

»I, som til alt drager Kvinderne frem
— lad følgende bli' jer et Varsel:
Af Gudbrandsdals-Banens Stationsmestre fem
ligger de trende — i Barsel.

Hver Time.

Lærerinden: — Naa Ole, kan Du sige mig hvad er et Timeglas for noget?

Ole: — Ja, det er sikkert et af de smaa Glas, som min Bedstefader tager hver Time.

Se saad'n er nu jeg!

En lille Enquête blandt Storborgere

Automobilisten udtaler sig:

Forbarmende Himmel er Verden da skør,
vil de nu stoppe Automobiler!
Og jeg, der vel daglig en Snes Mile kør
og stolt af al »Benzinvrøvlet« smiler.
Jeg *vil* have Lov til at køre min Vej
og blæser ad Forbud —
se, saad'n er nu *jeg*!

Kulgrossereren:

Jeg hører med Sindsro, at Staten er læns
for Kul og Koks og Tørv og Briketter.
Hvad rører det mig, kære, det kan jo hæn's,
at jeg jer lidt paa Stillingen letter.
De kan købe Brændsel i Mængder hos mig
mod Hundred Procenter —
se saad'n er nu *jeg*!

Højreredaktøren:

Ung *Jacobsen* sidder paa Bladets Kontor
og bider tankefuldt sine Negle.
»Det nyeste Højre« den Tanke er stor
og i *vort Land* kan den ikke fejle.
Jeg vil have Ungdom i *Estrups* Kavaj
og kæmpe mod Fremskridt —
se, saad'n er nu *jeg*!

Den »Neutrale«:

Hvad er det for Snakken, skal Freden vi ha'
og *Borgbjerg* have Lov til at mægle!
Her gik vi og fyldte hver evige Da'
vor Sjæl med Blod i Pot og i Pægle.
Naar Tyskland er hakket til Leverpostej
saa vil vi ha' Freden —
jo saad'n er nu *jeg*!

Undertegnede:

O, gid jeg dog havde hver Svindler i Haand,
hver Aagerkal, som Landet har trykket,
hver Røver, der strammer i Dyrtidens Baand
— og saa en Kæmpegalge var bygget.
Om de be'r om Naade, det rører mig ej,
de dingler i Galgen —
se, saad'n er nu *jeg*

Peter Paul.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

— Som Du behager. Harry rejste sig. Men en Ting har Du glemt. Det er ikke det rette Tidspunkt nu at kaste dem ud paa Markedet.

— Naa, det var da det første fornuftige Ord, jeg har hørt Dig sige, sagde Gilead med Eftertryk. Hvis Du havde talt paa den Maade hele Tiden, saa havde Du sparet megen Tid. — — Naa, hvad er det saa Du vil?

— Jeg har mine Planer. Hvem ved om de ikke lader sig forene med den nye Forretning, Du talte om. Hvad drejer det sig om?

— Ja, sagde Gilead, vi kan jo indgaa et Kompromis. Hvis Papirerne ikke skal slippes ud paa Markedet, saa kan jeg ligesaa godt gemme dem som Du, og det agter jeg ogsaa at gøre. Du kan overgive mig dem alle og saa kan vi senere tales ved. Du tror da vel ikke, at jeg taler om mine Forretninger her. Jeg skal mage det saa, at Du ogsaa træffer sammen med de andre. Du overgiver os Papirerne og vi er alle Vidner derpaa. Det er ærligt Spil. Og skulde vi senere komme overens om andre smaa Forretninger, saa bliver der Tid nok til at tale derom. Det vil glæde os at faa Dig tilbage, William. Jeg har altid sagt, at Du var en ualmindelig dygtig Fyr. Se hen til mig i Morgen Fitzroy Square 112.

— Godt, sagde Harry. Jeg kommer.

— Og Du tager Papirerne med Dig? spurgte Gilead. Det er sidste Gang jeg beder derom, husk det. Hvis Du tænker paa at narre mig, saa vil Du komme til at angre det. Det svarer jeg for!

— Jeg forstaar, sagde Harry roligt. Du skal faa Papirerne i Morgen.

Og Hr. Gilead tog Afsked.

Monsieur Vergeuil stod udenfor Hotellet med den uskyldigste Mine af Verden. Paa Fortovet lige overfor stod to velklædte Arbejdere og talte sammen, medens de røg deres Piber — Monsieur Vergeuil løftede Pegefingeren til Munden. Et Øjeblik efter gentoges det af den ene af Mændene.

Franskmanden flyttede sig høfligt til Side, da Hr. Gilfoil i sin Rullestol kom ud af Døren. Endnu engang førte Detektiven tankefuldt Pegefingeren til Munden. Hotelpersonalet hjalp Hr. Gilfoil op i en Droske; Rullestolen anbragtes paa Taget og Køretøjet kørte bort.

De to Mænd paa den anden Side af Gaden steg samtidig op i en Vogn, som tilfældigvis kørte forbi. De gav ikke Kusken nogen Ordre, men han fulgte dog troligt efter Hr. Gilfoils Vogn.

XVIII
FALSK ELLER ÆGTE?

Naar Hr. Gilead C. Gilfoil var hjemme, savnede han aldrig Beskæftigelse. Han var en virksom og ualmindelig alsidig Mand med omfattende Kundskaber og Interesser. Blandt andet interesserede han sig levende for Kemi. Han havde ladet indrette et Værelse til Laboratorium.

Dagen efter sit Møde med Ronald Morton sad Hr. Gilfoil i dette Videnskaben helligede Tempel, sysselsat med et Eksperiment, som krævede den yderste Paapasselighed. En ejendommelig Lugt fyldte det lille Værelse, skønt alle Vinduerne stod paa vid Gab for at der skulde trænge frisk Luft ind.

Paa Bordet foran ham stod der en Flaske med Skrueprop og fire smaa Genstande af vulkaniseret Kautschuk, som lignede Blyanter. De havde alle en lille Knap af blankpoleret Nikkel i den ene Ende og i den anden Ende en paaskruet Spids af samme Metal. Hr. Gilfoil skruede Spidserne af, hvorved en naalefin Glassprøjte kom til Syne, derpaa prøvede han de smaa Sprøjter, og da han fandt dem i Orden, ringede han med en Klokke.

Straks efter indfandt Frøken Prescilla Gilfoil sig. Hun rynkede misfornøjet paa Næsen ad den grimme Lugt i Værelset.

— Uha, hvor her lugter væmmeligt, sagde hun. Her lugter jo af raadne Æbler . . . . Naa, har Du nu atter faaet de smaa afskyelige Indretninger frem. Jeg haaber da, at det vil lykkes Dig denne Gang.

— Ja vist lykkes det, sagde Gilead roligt.

Han tog en af de smaa Sprøjter og betragtede den fornøjet.

— Kom med et Glas rent Vand, sagde han.

Den unge Pige adlød.

— Jeg tænker paa at kalde den »Damernes Overraskelse«. Vent bare, Du vil snart faa dem at se i alle Butiksvinduer. En Herre beder Dig om at laane Din Blyant. Du skruer Spidsen af, han bøjer sig ned for at se paa den nye Opfindelse og vips! saa giver Du ham en Straale. Se bare, se den gaar fem Alen i Vejret og rammer lige saa sikkert som et Remingtongevær!

Prescilla hørte paa denne Tale med misfornøjet og stræng Mine.

— Jeg tror ikke der findes nogen i Verden, der kan finde paa saa djævelske Ting som Du, sagde hun.

— Saa, staa nu ikke der og spild Tiden med at sige mig Komplimenter. Hent mig min Gasmaske. Den ligger i Skuffen derhenne.

— Men hvad vil Du da fylde Sprøjterne med, Gilead? spurgte Pigen strængt.

— Eau de Cologne kære Barn, ikke med andet, sagde han grinende. Naa giv mig saa Masken.

Efter at Gilead havde faaet det forlangte, iførte han sig Gasmasken og hældte meget forsigtigt noget af Vædsken fra den lille Flaske op i Blyantsprøjterne.

— Denne Gang tror jeg nok alt er i Orden, sagde han.

— Jeg kan ikke begribe, hvad Du vil med disse afskyelige Indretninger, sagde Prescilla; til hvad Nytte er de?

— Til hvad Nytte? gentog Gilead, der nu pludselig var blevet vred. Til hvad Nytte —? Jo, det skal jeg sige Dig. Jeg er kun en elendig Invalid, saa godt som død fra Hofterne og nedefter, men med en af disse Smaatingester i Haanden, kan jeg maale mig med en af Amerikas stærkeste Mænd — ja oven i Købet besejre ham. Der er jo ikke noget ondt i, at man tager sin Blyant op af Lommen vel? . . . Sæt, at jeg en Dag kommer rigtig i Klemme. Sæt at en stor kraftig Karl truer mig med sin Kniv eller Revolver? Der er jo ikke noget ondt i. at jeg saa skruer den lille Spids af min Blyant, vel? Men ser Du, det bliver Døden for min Modstander. Jeg vil naturligvis kun gribe dertil i yderste Nød, for man kan jo altid faa Ubehageligheder, naar Folk saadan pludselig dør i ens Hus. Det kan blive farligt!

Prescilla betragtede ham forbavset og forfærdet og skulde lige til at vende sig bort, da Gilead sagde:

— Og ved Du, sagde han, det fine ved mine Opfindelser er, at de ikke forvolder nogen Smerte. Jeg har selv maattet lide nok. Naar man skal tage Livet af Folk, skal man ikke pine dem. Det er mit Princip!

Her afbrødes Samtalen af Dørklokkens Lyd.

— Det er Willie, sagde Gilead efter at have set paa sit Uhr. Hjælp mig nu ind i Dagligstuen, og lad ham ogsaa komme derind.

— Willie? — gentog Prescilla. Hvilken Willie?

— Willie Reid, sagde Gilead kort.

— Naa, Du er da et rigtig stædigt Fæ. Den Fyr er lige saa lidt Willie Reid som jeg er det. Du gaar i en Fælde forsikrer jeg Dig.

— I en Fælde! Ti stille! hvæsede Gilead. Tog Willie maaske ikke fra Konstantinopel og op i Landet og fik jeg ikke et Brev fra ham, undertegnet Ronald Morton? Og kunde maaske andre end Ronald Morton vide, hvor Papirerne fandtes. Du snakker som Du har Forstand til. Ud med Dig!

— Som Du vil, sagde Prescilla. Gør som Du vil, men husk paa, at det var mig, som advarede Dig!

En Banken paa Døren afbrød denne venskabelige Samtale. Tjenestepigen viste et Kort, som bar Ronald Mortons Navn.

— Bed Herren komme ind, sagde Gilead. Og Du — han vendte sig mod Prescilla — Gaa Din Vej!

Hun adlød og et Øjeblik efter traadte Harry Wynne ind med en Pakke i Haanden.

— Er det Papirerne? spurgte Gilead, der glemte at hilse.

— Det er Papirerne, Gilead, svarede den Besøgende venligt.

— Hvor den Pakke ser lille ud, William. Lad os se den. Det er jo kun de østrigske. Hvor har Du de russiske og italienske?

— Giv kun Tid, Gilead, sagde Harry. Det var de eneste, der blev her i London.

— Naa og hvor er de andre saa henne?

— Giv Tid, gentog Harry. Rom blev ikke bygget paa en Dag.

— Naa, men Du skal skaffe dem.

— Naturligvis skal jeg skaffe dem.

I dette Øjeblik standsede en Vogn udenfor Huset.

— Naa, der kommer Kammeraterne, sagde Gilead. De kommer tidligere end jeg havde ventet dem. Hvis Du ikke havde begivet Dig til Asien, havde jeg ikke behøvet at indvi dem i min ny Plan, men nu kan vi naturligvis ikke blive af med dem igen. Efter at Du rejste, maatte jeg tage al Besværet og Risikoen. Men Kapital har jeg aldrig haft. Jeg bruger alle mine Penge paa en eller anden Opfindelse. Jeg har en Mængde Patenter, men de gaar ikke. Jeg kan ikke bevæge mig ret meget ser Du, det er en stor Hindring.

Tjenestepigen meldte nu Kaptajn Heaton, Hr. Whale og Hr. Butterfield og disse Herrer viste sig straks efter i Døren.

— Kom ind, sagde Gilead. Sid ned. Jeg formoder, at jeg ikke behøver at præsentere Herrerne for hinanden, sagde han med et ondskabsfuldt Grin.

— Hvad mig angaar, sagde Butterfield smilende, vilde jeg have genkendt Hr. Reid hvorsomhelst.

Han vilde gerne prale med sin Skarpsindighed overfor de andre, som havde været noget usikre.

Juveleren var blevet skaldet, og Tiden havde faret haardt frem mod hans Tænder, som lyste af Guldplomber.

Det var vanskeligt for Harry at smile til denne Hr. Butterfield, som ved deres sidste Møde havde lagt en saa dydig Harme over Harrys Opførsel for Dagen. Men han beherskede sig ved Tanken om, at hvert Øjeblik førte hans egen Triumf og hans Modstanderes Nederlag nærmere.

— Det glæder mig at se, at Hr. Reid er kommet paa andre Tanker, sagde Kaptajn Heaton. Jeg tror at begge Parter vil kunne lykønske sig til den Beslutning han har taget.

— Tidligere sagde Butterfield smilende, var vort Forhold til Hr. Reid saa hjærteligt!

— Lad os nu begynde paa Forretningerne, mine Herrer? sagde Harry. Gilfoil har alle de Obligationer, som jeg har kunnet skaffe til Veje. De maa tage det som en Borgen for, at jeg vilde handle ærligt. Og jeg formoder derfor, at I ikke længere vil holde mig udenfor de nye Forretninger? — — Vor Ven Gilead antydede, at Herrerne i Øjeblikket havde en højst indbringende Forretning i Kikkerten og at I maaske vilde kunne bruge mig.

— Jeg lovede, sagde Gilead, at Willie maaske maatte faa Lov til at være med, hvis han vilde være ærlig; men jeg siger stadig, forsøger han at komme uden om, maa han bære Risikoen.

— Risikoen underkaster jeg mig med Glæde, sagde Harry. Og Herrerne kan være overbeviste om, at jeg vil gøre mit Bedste.

— Hr. Reids Erfarenhed og bekendte Dygtighed vil unægtelig være af største Nytte for os, sagde Kaptajn Heaton. Han bør ogsaa vide, hvad vi har Ret til at vente os af ham. Jeg tror dog forresten, at han er blevet tilstrækkelig advaret. Vi har paa en pæn Maade tilkendegivet ham, at vi ikke er til at spøge med, naar det gælder Forretninger, og jeg haaber, at vi for Fremtiden vil staa paa den venskabeligste Fod med hinanden ligesom i gamle Dage.

— Hør, hør! sagde Whale.

— Meget net udtrykt, sagde Butterfield.

— Nu foreslaar jeg altsaa mine Herrer, fortsatte Kaptajnen, at Hr. Reid indvies i vor lille Spekulation. Naa, jeg kan se, at vi alle er enige derom. Det glæder mig, Hr. Reid, Jeg har den Ære at ønske Dem velkommen tilbage i Familiens Skød.

Gilead lod nu et Par Flasker Champagne hente.

— En udmærket Champagne, sagde Butterfield.

— Den kommer sikkert ikke fra Puckels Kælder, bemærkede Harry tørt.

Alle lo, thi enhver af dem troede at forstaa Hentydningen.

— Naa, skal vi saa ikke begynde paa Forretningerne? Jeg har ikke megen Tid i Dag, sagde Butterfield og saa paa sit Uhr.

— Du har jo Modellen, Gilead? sagde Kaptajnen.

— Ja . . . det har jeg. Her er den.

Han fremtog en ganske ny fransk Banknote paa hundrede Francs op af sin Brystlomme og rakte den til Harry, som undersøgte den nøje. Gilead rakte ham et Forstørrelsesglas.

— Du kan maaske bedre undersøge den gennem et Forstørrelsesglas. Men hvis jeg skal sige det selv, saa er det den bedste, jeg har lavet.

— Lad Reid sammenligne den med en ægte, sagde Butterfield, idet han fremtog en 100-Francs Seddel af sin Tegnebog og lagde den ved Siden af den forfalskede.

Harry Wynne havde aldrig helliget sig Studiet af forfalskede Sedler; men efter nøje Undersøgelser var det ham absolut umuligt at finde nogen Forskel mellem den ægte og den falske Seddel. Hele Selskabet syntes med Spænding og Uro at afvente hans Dom. Gilead syntes tilsidst at føle sig fornærmet over den langvarige Undersøgelse.

Det laa i Harrys Interesse ikke at fælde nogen bestemt Dom, da han jo ikke var nogen videre erfaren Dommer.

— Den er ikke ilde, sagde han tilsidst. Man maa være meget mistænksom for at kunne tænke paa, at den skulde være falsk.

Denne Ytring opfattedes af alle som en stor Ros.

— Disse Fyre her, sagde Gilead i en foragtelig Tone, har saa forbandet travlt med at faa dem ud paa Markedet, de vil ikke vente paa et Hovedslag. De har allerede ladet flere Smaapartier komme ud, og skønt vi hidindtil intet har hørt, saa kan vi ikke vide, hvad Øjeblik Politiet opdager det. Hvad mig angaar, saa holder jeg paa, at de alle skal ud paa Markedet paa engang, og jeg antager, at Du tænker som jeg, William.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Den ny Diogenes:
Englands allersidste Tønde.
(»Fliegende Blätter«)

John Bull (England): — Kære Jonathan (Amerika) jeg har ogsaa været saa tyk som Du!
(»Berliner Illustrirte Zeitung«.)

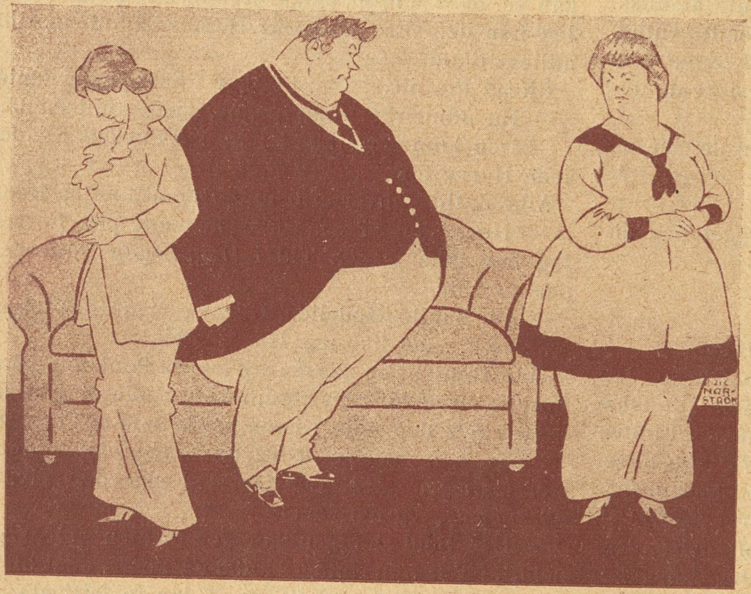

Mamman (till dottern): Vill du ha honom? (ham).
— Nää.
Mamman (till honom): Nå, då behöfver ni inte vidare gå här och sitta ner soffan (Sofaen) för oss!! (»Søndags Nisse«.)

Gumman: — Nu å du snart 30 år, å inte å du gift än — de måtte va' någe som fattas.
— Jaja.
— Hva kan de vara då?
— En mand.
(»Strix«.)

Betjenten: Hvor kan De tillade Dem at køre uden Lys?
Cyklisten: Det er for at ikke Flyverne skal se mig!
(»Simplicissimus«)

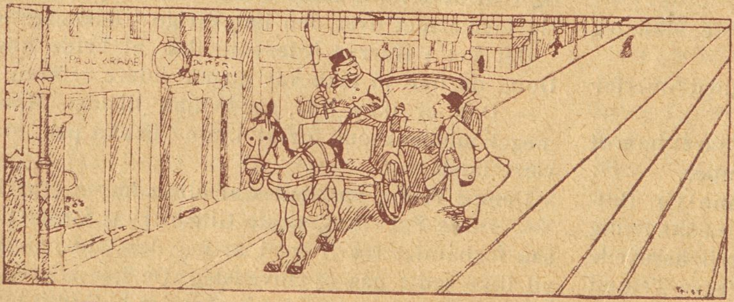

(En Mængde af Berlins Stoppesteder er nedlagte)
— Hallo, Kusk, kan De køre mig til det næste Stoppested!
(»Lustige Blätter«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Det nye Højre.

Dets Formaal? Ja, det staar at læse paa
Prent,
er det aller, allernationaleste.
Og Formanden? Oh, det er noksom bekendt,
at Fraenckel er ikke af de galeste.

Og Grøndsted, der farer med Tordenbrag
hver ussel Fjende i Tolterne —
Ak ja, saa er Demokratiets Sag,
det ser jeg, aldeles til Rotterne.

Kommer Tid, kommer Raad — siger man. Jeg spekulerer over disse Ord, hver Gang jeg kigger i min slunkne Portemonnæ. Naar jeg i denne Sommer ikke har Raad til nogetsomhelst, skulde det saa monstro komme af, at vi i Aar ingen Sommertid faar?

Præsten i Sundby Kirke har ladet anbringe Høreapparater i Kirken.

— Naa, saa er der noget om det, naar der siges, at Kristendommen ofte prækes for døve Øren.

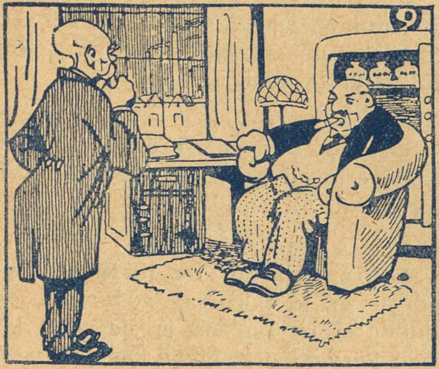

Bogholderen: Ja, nu er der kommen Forbud imod al Kørsel med Luksusbiler.

Gullaschsbaronen: Godt! Smid saa al min Benzin i Rendestenen!

Frantz v. Jessen.

Danmark har en Fjende i fremmed
Land —
Lidt Trøst der dog er i den Tanke,
at bemeldte Herre er Adelsmand,
og hans Vaaben altsaa skinnende blanke.

Kom an! Er Du engelsk, tysk eller
fransk?
Man næppe kan tro sine Øjne —
thi, føj for den lede, Fyren er *dansk*.
og hans Vaaben er forgiftede Løgne!

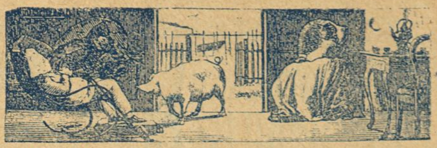

Den landlige Fred forstyrres tit
af mindre velkomne Gæster.
Væmlig er især en Visit
af den stedlige *Rodemester!*

Tak Skæbne!

A: Hvis Solen blot vil skinne lidt igen
vil Alting hurtigt frem af Jorden
smile!
B: For Guds Skyld, ikke Alting, kære
Ven,
jeg har to Koner dér, som helst
maa hvile!

Freden holder Sommerferie.

Teatret 1918.

Af en Anmældelse:

Stykket har aabenbart været ganske godt anlagt, men de store Lyseffekter maatte man tænke sig til i Aftes. Der var ikke mange Mennesker i Teatret, sandsynligvis paa Grund af, at de fleste var mødt i Gaar, da de ikke spillede. Med et træt Suk gik man ud og ventede paa Sporvognen, og gik saa hjem.

Af Programmet:

1. Akt: Udsigt til en Kartoffelmark.
2 Akt: Ingen Udsigt.

Mellem første og andet Akt tænkes der paa, hvormeget »Sjusserne« kostede før Krigen.

Øllet paa Bordet i 1 Akt er fra Firmaet Johan Jacobsen & Co. Petroleum'en i Lampen, som anvendes i 2den Akt, er skænket af en anonym Velgører.

Forestillingen begynder Kl. 7½ og slutter (hvis der ikke i Mellemtiden kommer et nyt Forbud) Kl. 10.

NB. Sidste Sporvogn gaar ikke.

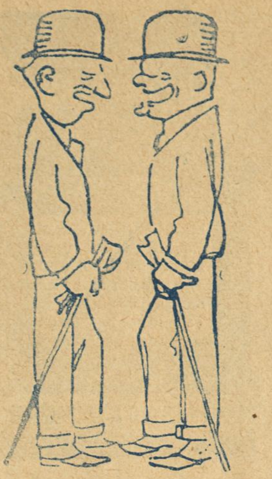

— Det kniber nok svært med Benzinen, og efter Forlydende er adskillige af Bilbaronerne Døden nær af Fortvivlelse.

— Ja, saa er det jo saare betimeligt, at de en af Dagene faar *den sidste Olie.*

Tidens Tegn.

Dommeren: Og saa er De desuden bleven funden i Besiddelse af to Flasker Petroleum. Svar nu: Har De ogsaa stjaalet dem *og tror De, der var mere samme Steds?*

*

Af et Testamente: »Jeg undertegnede efterlader til min Brodersøn 2 Flasker Petroleum og 1 Sæk Kartofler (samt min Formue) som Tak for hans Opofrelse og Kærlighed imod mig.

N. N.«

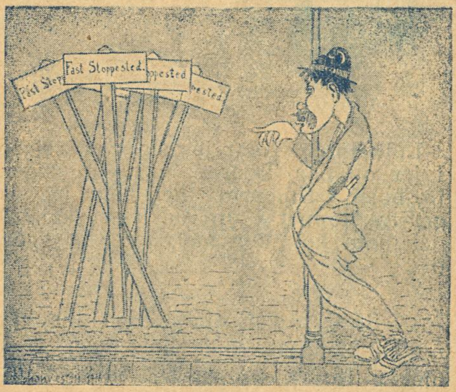

Je' ka' itte indse, a' de' der æ et fast Stoppested, aa da je' tilmæ ikke bor hverken i lige eller ulige Numer, saa æ je' altsaa kommen godt op a' køre! Hik!

Kong Salomon og —

Da Cornelius forleden sang i Rosenborg Have, var Tilstrømningen meget stor, og Overskuddet naaede op paa 7-8000 Kroner.

Dagen efter sang en Mand i Gaardene. Han fik 20 Kroner — i Bøde.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Hvad en Soldat maa lyde eller militær Disciplin!

Løjtnanten: Naar jeg siger et, rejser I jer op paa Tæerne, naar jeg siger to, bøjer I Knæerne, men naar jeg siger tre hopper I op; og F—n skal ta' den som kommer ned, før jeg siger fire.

M. Carlsen, Esbjerg. Den ene benyttes. Naar De ikke har faaet Tegningen retur, skyldes det sikkert en Fejltagelse. Skaffe dem Klicheerne tør vi ikke love.

E—Fønns—G. Visen vil blive benyttet.

AGGERBECKS ÆGTE FINE IRIS forfiner·forskönner·bevarer·Huden· Alles Yndlingssæbe

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — FORLOV DEM IKKE — Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

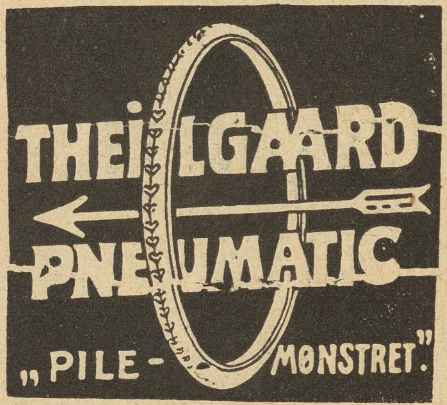

PROTEST
mod
Hr. Johannes Christensens
Protest.

Jo vist er som Kvinde paa Kvinder jeg klog,
De fatter blot ikke mit Ravnesprog —
— — — —
Men se — for min Paastand at argumentere,
jeg tager paa Kvindevis sidste Ord —
— og kan end min Mand ej en Kvinde vurdere,
han véd dog en Eva i Kvinderne bor;
— det lukkede Eden vi alle vist kender,
og let Theorier i Praksis sig vender —
— — — —
Jeg spørger min Mand om den dunkle Mystik,
men jeg ser kun hans kønne, tvivlende Blik,
og jeg læser i Smilet om Øjnenes Rand:
spørg først: er han Ægtemand?

Emma Formann.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

Herman Jensen 15 Aar. Nej de tilsendte Tegninger røber intet i saa Henseende.

C. Petersen, Langgade. Vi har forsøgt at sende Dem Tegningen, men Brevet er kommet retur — det er ikke muligt med Sikkerhed at læse, hvilket Numer, De bor i!

O. Nielsen, Horsens. Deres Digt indeholder mange smukke, men desværre — om vi saa maa sige — for ofte udtalte Tanker.

S. Kjær. For sent. Tidsfristen for Indleveringen af Digte blev jo ikke forandret.

Menig Jensen. De tilsendte Tegninger er jo ikke saa gode, som de skulde være, og saa er de saa fyldt med Farver, at de ikke kan gengives.

— Elskede! Du er min første og min sidste Kærlighed!
— Hvormange er der imellem?

Tegning af A. Jensen.

Praktisk.

Fru A.: Hvordan bliver De af med deres gamle Brød?

Fru B.: Jeg gemmer det for Børnene, saa finder de det og spiser det.

Røbet.

Den besøgende: Hvornaar spiser I til Middag, min lille Ven?

Den lille Ven: Naar De er gaaet!

Tilbagegang.

— Det gaar tilbage med Sporvognstrafiken.

— Saa?

— Ja, da jeg kørte til Byen i Morges, havde jeg kun en Mand paa hver Fod!

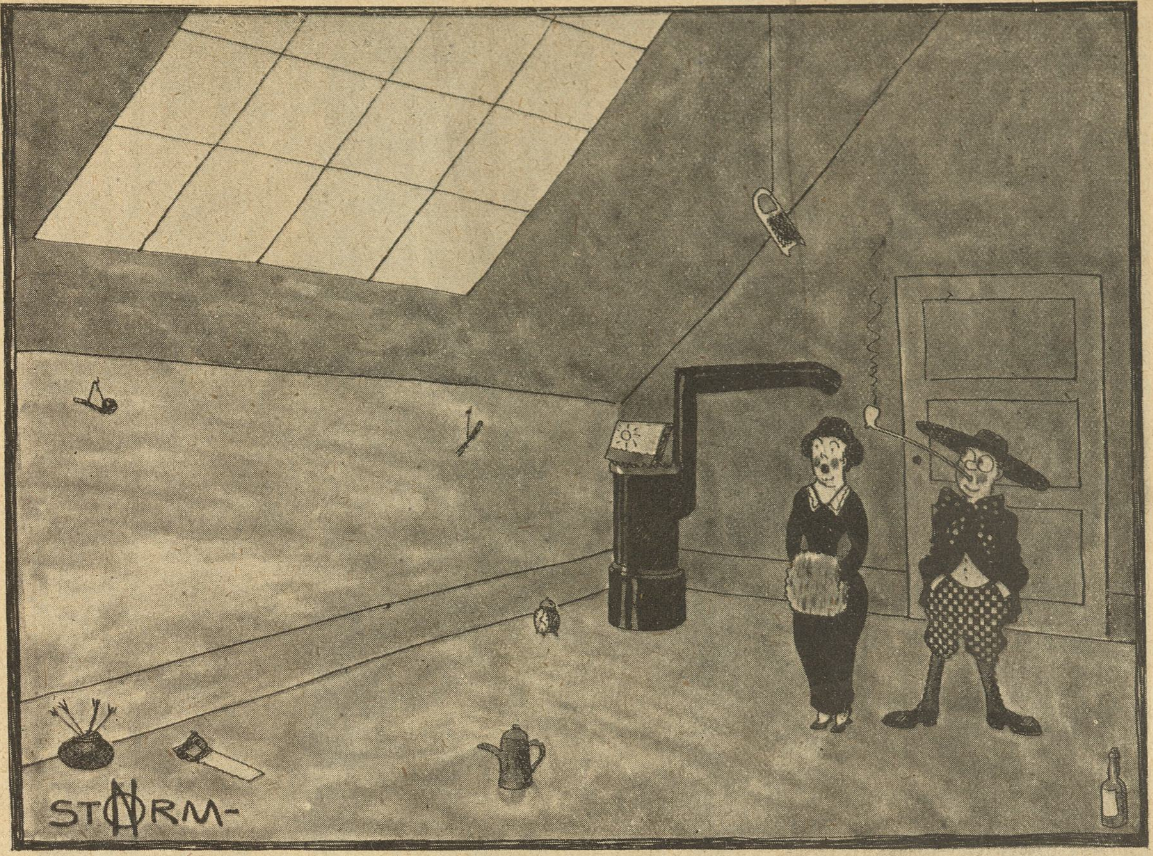

Tegning af Storm-Nielsen

— Men Herregud, Charles, *ejer* Du ikke et eneste Stykke Møbel?

— Jo, hvis Maleren derinde ved Siden a' er hjemme, saa kan han og jeg lave Dig en — *„Guldstol!“!*

Forsigtig.

Fruen (til Kassereren): Der kommer en Regning fra min Modehandlerinde paa 100 Kroner. Skriv den under »Forskelligt« i Bogen.

Kassereren: Mon ikke Grossereren bliver mistænksom over et saa stort Beløb?

Fruen: Jo, det kan forresten godt være. Sæt den saa hellere under Cigarer.

Ikke deraf!

Doktoren har undersøgt sin Patient, der er bleven angrebet af tyfoid Feber, og siger:

— Det er rimeligvis kommet, fordi De har drukket Vand. Hvornaar drak De det sidst?

— Det er to Aar siden! svarede Patienten med Besvær.

Kedeligt Træf.

— Sikke nogle Svin, der har boet der, hvor vi er flyttede ind, sagde Damen i Brunt. Det vil mindst vare et Par Uger, inden vi faar Alt gjort rent.

— Det er saamænd ligesaa hos os, svarede Damen med det gule Haar. Vi er ved at drukne i Snavs. Hvor er det, De er flyttet ind?

— Rathlovs-Vej 4.

— Gud! Det var jo der, vi boede.

— Hvor bor De da nu?

— Zinklars Vej 3.

— Men det er jo der, vi er flyttet fra!

Moderne Reklame.

Artistagenten til en Sanger, der vil skabe sig Berømmelse:

— Vel! For 1500 Kroner lover jeg Dem saa, at De foruden de sædvanlige Avertissementer og Tekstnotitser i Løbet af et Aar skal blive to Gaange alvorlig syg, en Gang blive bestjaalet for alle Deres Juveler og tilsidst blive bortført af en Grevinde.

Forretningsmand.

En Rebslager bad en Garver om Tilladelse til at hænge noget Tøj til Tørring paa Garverens tomme Stativer.

— Ja, værs'go', svarede Garveren — hvis jeg da ikke hænger mig selv der!

Rebslageren: Jamen saa kan jeg maaske sælge Dem et Stykke Reb?

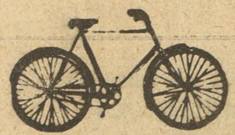

Model 1917

Elegant, solid og letløbende

„Urania“ er Danmarks bedste Cykle.

Lette Betalingsvilkaar. Største og billigste Lager af Gummi og Tilbehør.

Altid ca. 100 Cycler færdigmonteret paa Lager.

Fabriksudsalg: Gammel Kongevej 1 E.

Tegning af Osvald Jensen

»Kære Sofie! Nu er jeg nødt til at slutte mit Brev, for nu slukker de mit eneste Lys!«

Amerikaner.

Dommeren: De er altsaa Vidne her i denne Sag. Maa jeg spørge Dem, er der Nogen i deres Familie, som er bleven hængt?

Vidnet: Ja — jeg selv!

Dommeren: Vrøvl! Ikke drive Spot med Retten!

Vidnet: Jeg forsikrer, Hr. Dommer, det er sandt! Det var nede i Sydstaterne, hvor en Mand var bleven slaaet ihjæl og jeg mistænkt for at være Morderen.

Borgerne omringede mit Hus, slæbte mig ud i Skoven og hængte mig i et højt Træ. Men saa var der En, som bemærkede, at den myrdede var *Dommer* — og saa skulde De se en Fart, hvormed jeg blev skaaret ned, og de arrangerede straks et stort Gilde, hvor jeg blev indbudt som Hædersgæst!

Av!

Ung Flab: Jeg forsikrer, jeg er selv den første til at le, naar jeg har sagt eller gjort noget dumt.

Damen: Saa fører De et muntert Liv, min Here!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Højres Haab.

Tegning af Hp. Hansen.

Mon han virkelig med Tiden skulde komme til at ligne Estrup?

Sælsomt.

Husar-Mette var i Staden for at gøre Indkøb. Kommissen peger paa en Kurv Æg og siger: Skulde det ikke være nogle Æg. Vi har ægte stemplede Herregaardsæg. Husar-Mette staar og betragter Æggene en Stund og udbryder saa:

Hvordan Hønsene kan lægge Æg som en kan faa Kyllinger af, og Æg som en ikke kan faa Kyllinger af, det er ikke svært at forstaa, men hvorledes Herregaardshøns kan lægge Æg med baade Navn og Stempel paa, ja det er ikke til for et Menneske at begribe.

Dog ikke.

Damen: De mener altsaa, Hr. Doktor, at Mennesket tilhører Dyreriget?

Lægen: Absolut!

Damen: Men saa er altsaa De og Dyrlægen Kolleger?

Lægen: Nej, bedste Frøken, saa langt er vi endnu ikke kommen!

Kærlighedens Kælenavne.

Paa hvor vidt forskellige Maader forstaar Menneskenes Børn ikke at udtrykke deres Kærlighed!

Kineseren kalder sin Elskede: Himmelske Theblomst!

Tartaren siger: Fejlfri, aldrig trættende Føl.

Japaneren siger: Ungdomsfriske, evigt straalende Gyldenlak!

Kafferen: Mit aldrig sovende Slangeøje!

Tyrken: Min Tulipan fra Profetens Have!

I Skandinavien: Min Engel! Det er ikke saa længe siden, at »Mit Lam«! stod i Kurs. Derimod siger man nu ikke mere »Min Gris« eller »Min Balsambøsse« som for 2—300 Aar siden. I det 16. Aarhundrede var »Nus« »Pus« og »Hvalp« yndede Kælenavne mellem Kærestefolk, og senere erstattedes de af Udtryk som »Min lille Kat«, »Poppedreng« og »Puttehøne«.

Løgn.

Læreren: Carl, her er en Sætning: »Eleverne elsker deres Lærer«; vil Du sige mig alt, hvad der kan siges om den?

Carl: Det er den sorteste Løgn, Hr. Lærer.

Sikker.

Manden: Den kloge tvivler, betænker sig og overvejer — kun Daaren er altid sikker paa sin Sag.

Fruen: Er du sikker paa det?

Manden: Ja, det er jeg aldeles sikker paa.

Han bestod Prøven.

Taarn var lige ved at klæde sig af, da det bankede paa Døren, og en Mandsperson traadte ind. Han gjorde ingen Undskyldning for, at han kom saa sent, men tog Overfrakken af og satte sig paa en Stol, hvor han efter alt at dømme syntes at befinde sig godt.

Taarn var forbauset, men fandt Situationen komisk.

— God Morgen, Taarn!

— Klokken er kun et Kvarter i tolv, svarede Taarn roligt.

— Som De vil. Men god Morgen som sagt. Kan jeg faa Dem i Tale i ti Minutter?

Den Fremmede syntes meget nedladende.

Taarn kunde ikke lade være med at le, da han svarede:

— Ja, bare De siger det hurtigt. Jeg vil være i Seng om ti Minutter.

— Aldeles rigtigt. De er af den rette Slags. Skade blot, at jeg ikke noget før har lært Dem at kende.

— Tak for Konplimentet!

Taarn sagde disse Ord meget alvorligt, saa at den Fremmede ligesom anende en Spydighed.

— Mit Navn siger jeg ikke. Jeg kender Dem og ved, at De er en prægtig Mand. Jeg selv lider af al Menneskelighedens Godhed — jeg er Indbrudstyv. Jeg og fire af mine Medhjælpere har lagt den Plan at bryde ind i Mid-Countiers-Bankens Bokser gennem en Aabning i Væggen, som vi har boret fra Nabohuset, hvor vi bor. Efter seks Ugers Arbejde er vi nu komne saa langt, at vi paa et Minut kan slippe ind i Kælderen.

— Hvorfor er De kommen her for at sige mig dette? Ved De ikke, at hvis det, De siger, er sandt, saa er jeg den sidste, De bør meddele det? Hvis De kender mig saa godt, som De paastaar, maa De vide, at nogle af mine bedste Venner er ansatte i Banken, og saasnart De rører dette Rum, kommer jeg til at forstyrre Deres Plan og sætter Dem og deres Medhjælpere i en svær Knibe. Synes De ikke, at det er bedst De nu lader mig gaa i Seng? Eller jeg foreslaar Politikontoret som Mødested for en ny Konference i Morgen.

Den Fremmede syntes ikke at ville høre noget om dette Forslag, men begyndte at le!

— Hr. Taarn, nu ved De mit Ærinde. Min Plan er at trænge ind i Bankens Bokser en Nat, naar store Pengesummer er forvarede der. Men det er imidlertid meget hemmelighedsfuldt og jeg kan ikke rigtig faa rede paa hvilken Dag, der er bedst. Jeg ved, at De kender Max Arlde og Spurnley i Banken. Besøg dem og faa at vide, hvilken Dag vi kan kapre nogle Millioner, og for Deres Ulejlighed faar De 10,000 Pund. Naa, hvad siger De?

Taarn maalte Manden med et foragtfuldt Blik. Han ønskede, at han havde haft sine Støvler ved Haanden.

Den anden syntes at gætte hans Tanker.

— Det nytter Dem ikke, Hr, Taarn. Nok er De klog, men mig lurer De ikke. Desuden er jeg vel bevæbnet. Indbrudstyve bruger ikke Næverne, naar de har en Kniv ved Haanden.

— Jeg forlanger at De øjeblikkelig forlader mit Værelse!

— Naturligvis.

Indbrudstyven strakte sig og saa sig om efter en bekvemmere Stol. I samme Øjeblik for Taarn frem. Indbrudstyven vendte sig om og strakte sin Haand frem, i hvilken en lang Kniv blinkede.

— Tag det med Ro Hr, Taarn! Det bliver en sikker Død at trodse. De kan ikke kalde paa Politiet. Tilbudet er storartet, og antager De det ikke, skal De i Morgen sove en saa dyb Søvn, at ingen af Deres Venner skal kunne vække Dem.

— De vil myrde mig?

— De har Betænkningstid til i Morgen Aften — men da vil jeg have Svar. Tænk vel over det. Vennerne paa den ene Side, og paa den anden Deres Liv og en Formue.

— Men min Ære?

— Som De vil. De kan sove paa det, men De undskylder vel, at jeg bliver Deres Gæst saa længe.

Taarn befandt sig som en Løve i en Cirkusmanege — Kniven truede ham. Tilsidst gav han op — men sove var der naturligvis ikke Tale om.

— — —

Da han om Morgenen spiste Frokost, sad den Fremmede ved den anden Side af Bordet og studerede Morgenavisen.

— Jeg gaar til Banken, saa snart jeg har spist Frokost. Jeg haaber De følger med?

— Ja Tak, svarede den Fremmede

— Saa snart vi kommer ind i Banken, anklager jeg Dem.

Min kære Hr Taarn, som De ved, er jeg voldsom af mig. Jeg synes ikke om Brutalitet, skønt jeg af og til er tvungen dertil. Ved saadanne Tilfælde anvender jeg altid Hjælp og har Underordnede til at udføre Arbejdet. Det falder mig ind nu, at udenfor staar en Mand, som hele Natten har ventet paa et Signal fra mig. Han kommer til at følge efter os, og paa mindste Tegn fra mig underretter han straks mine Medhjælpere.

Vejen til Banken var sørgelig kort, syntes Taarn. . . . Hvad kunde man ikke udrette med ti Tusind Pund? Men Chefen for Banken havde været hans ædle Beskytter i flere Aar. Taarn var ofte bleven inviteret i hans Hjem, hvor han spillede L'hombre med den unge, smukke Datter. Taarn vidste, at desom han anholdt om hendes Haand, fik han ja. Men det kunde han ikke gøre, saalænge han kun havde 300 Pund om Aaret i Indtægt. Kassereren var hans personlige Ven, Kontoristerne kendte han — alle saa i ham Chefens betroede Ven . . . . Men nu vilde nogle Banditter dræbe ham, hvis han vægrede sig ved at begaa en nederdrægtig Forbrydelse.

. . . De naaede Banken og gik ind.

De traf Chefen.

— Naa, min Ven, hvorledes staar det til i Dag? sagde den gamle venligt.

Men hvad er det med Dig, kære Ven? sagde han et Øjeblik efter.

Taarns Øjne stod stive i Hovedet og hans Tunge vægrede sig ved at gøre Tjeneste. Bag ved ham sad Indbrudstyven med den dræbende Kniv.

Han rejste sig imidlertid og sagde:

— Jeg kommer her i Dag for at spørge, naar den store Pengesending fra Regeringen kommer. De behøver ikke at svare mig — men tilkald øjeblikkelig Politi. Denne Mand er en farlig Tyv. Han agter at bestjæle Banken og vil gøre mig til sin Medskyldige. Tryk straks paa Knappen, saa skal jeg holde paa Slynglen til der kommer Hjælp. Det gælder om at handle raskt, inden han giver Signal til sine Hjælpere. Ring! Ring! Ring!

Men Chefen bare lo og Indbrudstyven kunde heller ikke andet end le højt. Taarn stirrede paa dem, som en Ugle stirrer paa Solen.

— — — *Jeg vilde blot prøve Dig, Taarn*, og min Ven, som sidder der, en ung Detektiv, tilbød at hjælpe mig. Jeg behøver en ung Prokurist. Det glæder mig at se, at Du er den rette Mand, og jeg spørger, om Du vil tiltræde Pladsen? Lønnen er 2,000 Pund om Aaret — — — Men hvad er det med Dig?

Taarn var ved at svimle, men kom sig lidt efter lidt. Chefen trykkede paa en elektrisk Knap. En Dør aabnedes og en ung Pige traadte ind. Hun saa paa Taarn et Øjeblik og sagde derpaa:

— Jeg siger Ja i Stedet for Hr. Taarn.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Møbler
Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.
CHRISTOFFER LARSEN
75, Godthaabsvej 75.

THOMSEN'S MAGASINER
NIKOLAIGADE 19
CHRISTIANSH. TORV 8
SLOTSGADE 3
RYESGADE 128
1 Kl. Herre- og Dame Skrædderi.
Ratebetaling

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

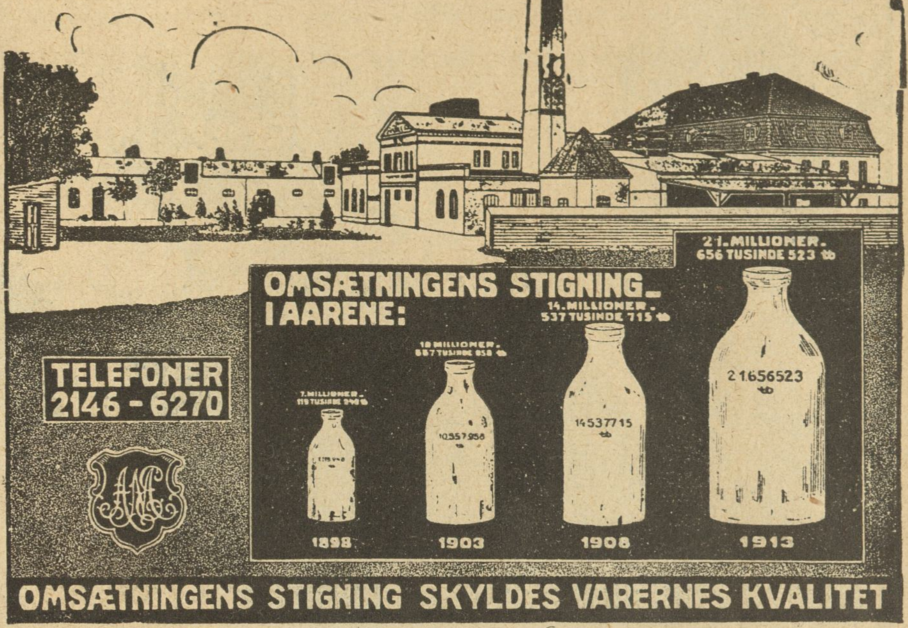

A. H. MATZEN
DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
TELEFON № 7052
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC.
BORDEAUX COPENHAGUE
L. PERRET & CIE
Triple Orange
Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
FORMEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tlf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

Tidens Krav.

Tegning af O. Hartig.

Mængden: Brød! Brød!

Fyrsten: Skaf mig Krudt, saa skal I faa Brød!

16 Sider **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 23 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 7. Juni. 1917

Tegning af Kurt Wenzel

Lange Bukser og korte Kjoler sig i Juni-Lyset soler
Ungdom skal i Juni mores — Maaneden for juniores!

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Vadskeriet „Ventegodt"
Brønshøj L.
Tlf. Brønshøj 94 og 96
Lufttørring.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1.50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

SPYDIG.

Kontoristen: Maa jeg ikke have fri Resten af Dagen?

Principalen: Hvad er der paa Færde?

Kontoristen: Jeg har faaet min Familie forøget.

Principalen: Til Lykke! Er det en Dreng eller en Pige?

Kontoristen: To Drenge!

Principalen: To Drenge! Regner De ikke med for mange Arvinger?

„38" fortæller.

38 ligger til fast Tjeneste. Det, hvorved han gør sig mest bemærket, er en meget livlig Fantasi, som særlig glimrer, naar Befalingsmænd og andre overordnede er langt borte. Overfor disse er 38 nemlig ingen Helt; men det er rent vidunderligt, hvad han tør sige til dem, naar de ikke hører derpaa.

Han er meget afholdt blandt Kammeraterne, og det er deres største Fornøjelse at faa ham til at fortælle, thi det, han fortæller, er nemlig altid morsomt, selv om det til Tider gaar lidt over Stregen.

Det, hans Tanker særlig drejer sig om, er Hjemsendelse, om, hvorledes han ved at spille Komedie, haaber at kunne slippe hjem snarest.

38 SPILLER TOSSET.

›Nu ved je', hvordan a' je' ska' klare den mæ' aa' komme hjem,‹ siger 38 en Dag, ›Je spiller tosset‹.

›Hvordan vil Du bære Dig ad med det‹, bliver der spurgt.

›Jo ser Du, je' gaar en Da' op til ›Skipperen‹ (ɔ: Kaptejnen) og banker paa Døren, 3 Gange sæ'fø'li, man æ jo da Soldat.

›Ja‹, raaber Skipperen, og je' gaar ind. Skipperen sidder henne ved Bordet og skriver, og je' lurer.

›Hvad vil De‹? spør saa Skipperen, naar je' har staaet der i 5 Minutter.

Menig Nr. 38 anmoder Hr. Kaptajnen om en Anbefaling.

›Anbefaling‹ siger Skipperen, ›det kan De ikke faa‹.

Melder Hr. Kaptajnen at jeg gærne skulde bruge den.

›Er De gal Mand‹, farer han op, ›De har jo været straffet. De kan ingen Anbefaling faa. Hvad skulde De forresten bruge den til?‹

Og je' lurer.

Melder Hr. Kaptajnen, at hvis je' ka faa en Anbefaling, ka' je' faa en Plads ude paa Bakken, me' aa rulle op.

›Rulle op‹? spør Skipperen, ›Hvad er de?‹

Ja, de' æ omtrent de samme som aa rulle ned.

›Rulle ned‹ siger Skipperen igen, ›Jamen hvad Fanden er det for noget Sludder, De staar og fortæller mig Mand?‹

Ja, je' ka' ikke godt forklare det bedre, end som a' de' æ omtrent det samme som aa trække for.

Nu er Skipperen ve' aa være varm, han fægter med Armene i Luften, og je' lurer.

›For Fanden i Helvede Mand, jeg forstaar ikke et Kvæk af, hvad det er, De staar og fortæller mig. Rulle op, rulle ned, trække for —? Hvad er det for noget Sludder? Hvad skal De bruge den Anbefaling til. Vil De holde mig for Nar, eller hvad i Djævelens Skind og Ben vil De — Anbefaling — De kan ingen Anbefaling faa! Har De forstaaet mig? — Træd af.‹

Men je' lurer.

Forespørger Hr. Kaptajnen om je' saa ikke i Stedet for kan faa de to hvide Kaniner der sidder inde under Bordet?

›Hvide Kaniner,‹ siger Skipperen saa og kigger paa mig, og kigger saa ind under Bordet og saa paa mig igen.

›Han er skrup spil tosset‹, tænker han, ›Jeg maa se og faa ham a' Vejen, han maa ind paa 6 Afdeling —‹

Skipperen tør slet ikke være inde i Stuen mer, og je' lurer.

›Nu skal jeg lige straks komme og pakke Kaninerne ind‹ siger Skipperen saa, og springer afsted for aa hente Staben.

Og nere hos Staben siger Skipperen a' je' staar deroppe og ve' ha' en Anbefaling, og ber saa pludselig om 2 hvide Kaniner som a' je' ka' ta' inde under Bordet.

Og Staben ringer efter den blaa Vogn, og kommer med Skipperen op og ser paa mig, de tør næsten ingenting sige, og je' lurer.

Og endelig langt om længe kommer den blaa, og je' bliver puttet i den og ruller a' til 6te.

Den æ klaret!

Men der er det satans ve' et, a naar man først er kommen ind paa 6te, saa kan man spille lige saa klog man vil, saa kan man bare ikke komme ud igen!‹

SIK.

Tegning af P. V. Hansen

Overlæge, Dr. med. JOHAN STEJN,
Almindelig Hospital.

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Tegning af Emil Poulsen

Tegning af E. Erk.

Fruen: De siger selv, at De ikke er rigtig inde i Madlavning, og alligevel forlanger De en høj Løn!
Kokken: Fruen maa forstaa, at det er meget sværere for mig, naar jeg næsten ingenting kan!

Selvgjort.

Tegning af R. Meyer.

Den lykkelige Moder (til Nabokonen): Kunde De li' at faa ham her ind til at lege med Deres lille Pige?
— Nej Tak — vi føder vore Børn selv!

Hus og Hjem.

Dannevang din grønne Bred
trænger meget stærkt til Huse.
Gid de vilde bygge ved
Kirke, Gaard og Sluse.
Vi har Rum til rige Mænd,
men dog ej til dem i Bluse.
Jeg har set en gammel Svend
bo i Aaleruse.

Da min Fætter nys blev gift,
saared' han sin lille Mø groft,
intet Hjem — ja, det er stift:
Bryllup paa et Høloft!
Og min Onkel, som forvænt
leved mange Aar i Køge,
er nu husvild og maa pænt
sig en Køje søge.

Forhen Vekselerer K,
en af Byens meget flotte,
han kan ingen Bolig faa,
sover paa en Maatte.
Og min Søster søger vildt,
vil i Dag til Vejle snuse.
Mine Brødre, tænk hvor snildt,
bygger Sneglehuse.

Ja, der bygges ogsaa lidt
om paa gamle Omnibusser.
Jeg personlig »bygger« tidt
hyggelige »Sjusser«.
— Husk med Smil paa disse Ord
»*at med Lov skal Land man bygge*,«
at der ikke bygges Spor
blæser de et Stykke!

Peter Paul.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

— Frækhed og Taalmodighed — det er mit Valgsprog. Hvad mener Du William?

— Jeg mener som Du.

— Der ser I, sagde Gilead. Hør nu, William. Mit Forslag har hele Tiden gaaet ud paa, at vi skulde finde en modig og rask Mand, som skulde besøge alle Vekselererkontorer i hele London paa samme Dag. Aldrig mere end tusind Francs paa et Sted — — — Saa tage med Nattoget til Paris, gøre et ordentlig Dagsværk i Palais Royal, paa Restauranterne, Bankerne og Vekselererkontorerne — — — og derefter forsvinde og holde sig stille. En saa dygtig Fyr som Du burde kunne skrabe en 10,000 Francs paa denne Maade.

— Ja, kan Hr. Reid gøre saadanne Forretninger — begyndte Butterfield.

— Saadanne Forretninger har Hr. Reid gjort før, afbrød Gilead. Baade saadanne og meget vanskeligere. — — Herre Gud, for ni Aar siden med de Hundredrubelsedler — — han vekslede dem bort i Massevis. Og jeg kendte ham knapt igen, da han kom hjem fra den Tur. Den gamle fede Tyskers Rolle er den bedste, Du nogensinde har spillet, William.

— Alt dette kan være meget interessant, indskød Butterfield, men jeg har travlt. Hvornaar kan alt være færdigt, Gilfoil.

— Kan ikke sige det saa nøje, svarede Gilfoil, men jeg tænker, vi kan begynde Forretningerne her i London paa Lørdag Morgen. Hvis Willie kommer herhen Klokken 12 Fredag Aften, saa tror jeg, at jeg kan være færdig.

— Jeg er optagen paa Fredag Aften, sagde Harry, som ikke vilde vise sig altfor ivrig.

— Sesaa, sesaa, Reid, sagde Kaptajn Heaton. Det drejer sig jo om alvorlige Forretninger. Det er, som De ved, meget vigtigt, at det bliver gjort inden paa Søndag. Jeg er bange for, at vi har begaaet en Uforsigtighed ved at lade nogle faa komme ud paa Markedet. Vi har altsaa ingen Tid at spilde, ingen ligegyldige Smaating bør staa i Vejen for dette.

— Saa skriver jeg blot »Korrektur venter«, sagde Gilead, og saa ved Du, hvad det betyder. Adressen er Wexford Raw, Clerkenwell Nr. 14 — — Butterfields Navn staar paa Døren. Bank to Gange ganske sagte — — — vi skal nok høre Dig.

— Var der mere? spurgte Harry.

— Ikke i Øjeblikket, sagde Butterfield og rejste sig.

Man trykkede hinandens Hænder hjærteligt, og den unge Amatørdetektiv bortfjærnede sig.

To Mænd stod udenfor Porten, da han kom ud af den. Den ene af dem fulgte forsigtig efter Harry, indtil han saa ham gaa ind i sit Hotel.

Da Gilfoil var blevet alene, ringede han paa sin Søster.

— Naa —? spurgte hun i en haanlig Tone.

— Naa —? gentog Gilead tørt.

— Har Du nu gaaet hen og indviet denne langbenede Fremmede i Dine Hemmeligheder? — —

— Du ærgrer mig, sagde Gilead. Gaa Din Vej.

— Vær Du kun rolig, jeg skal nok gaa, svarede hun og Gilead lagde nu først Mærke til, at hun var i Overtøj og havde en Taske i Haanden.

— Jasaa — og hvad tænker Du saa at tage Dig til? spurgte Gilead sarkastisk.

— Jeg bliver borte en Dag — eller maaske to . . . sagde hun. Jeg rejser maaske til Manchester.

— Hvad har Du i Manchester at gøre?

— Du fortæller mig ikke alt, hvad Du har for, svarede Priscella, derfor behøver jeg heller ikke at fortælle Dig alt. Farvel, Gilead.

Gilead sad stille, medens han fingerede ved sit Bukkeskæg og stirrede paa hende med sine kolde blaa Øjne, og Priscella betragtede ham med et meget sigende Smil. Inden nogen af dem fik Tid at sige mere, viste Tjenestepigen sig og meddelte, at Vognen holdt for Døren og at Kufferten allerede var blevet bragt ned.

— Farvel Gilead, gentog Priscella. Det kan godt være, at jeg kommer tilbage i Morgen.

— Skynd Dig ikke for min Skyld, min kære, sagde Gilead med et giftigt Blik.

Hun gik ned ad Trappen og tog Plads i Vognen, som rullede af Sted. Men inden ret lang Tid aabnede hun sin Haandtaske og fremtog et Visitkort, hvorpaa der stod:

»Fru Ronald Morton, født Mélikoff, The Hulme, St. Peters«.

— Jeg tror nok, at hun vil kunne genkende Willie Reid, selvom jeg ikke gør det, sagde Priscella til sig selv.

XIX
GENKENDELSEN

I disse tre Dage havde Inthia i Stilhed haft en Strid at udkæmpe.

Hendes første Møde med Ronald Morton havde sat hendes Sind i Bevægelse; men da Sindsbevægelsen havde lagt sig igen, var det lykkedes hende at overbevise sig selv om, at hun ikke havde følt andet end naturlig Smerte ved Synet af den Mand, som havde staaet ved Harrys Side, da den dræbende Kugle ramte ham. Halvt ubevidst søgte hun af sin Erindring at udslette det Indtryk, dette første Møde havde efterladt sig i hendes Sjæl; men det var blot altfor stærkt.

Harry var død, og Ronald Mortons Lighed med ham kunde kun være tilfældig. Hun vovede ikke engang at tale om denne Lighed, da ingen anden end hun syntes at have lagt Mærke til den. Gamle Lord Bridgebourne, Lord Honnes, Lady Mac Corquodale og Humphrey Frost havde jo alle kendt Harry fra hans tidligste Barndom. Og hvis denne Lighed mellem ham og Ronald Morton fandtes andre Steder end i hendes Indbildning, vilde de naturligvis ogsaa have lagt Mærke til den.

Ikke desto mindre blev denne Lighed efterhaanden en næsten ulidelig Plage for hende. Tanken derom tyngede hende Nat og Dag som en brødefuld Hemmelighed. Mindet om hendes Ungdomselskede stod mere levende for hende end nogensinde før; men nu og da vaagnede hun af sine Drømme for med Forfærdelse at opdage, at Harry i hendes Indbildning havde antaget Ronald Mortons Skikkelse, Stemme og Ansigtstræk.

Al den Længsel og al den Kærlighed, hun havde viet den døde, samlede sig nu paa en for hende uforklarlig, men yderst pinlig og ydmygende Maade om denne Fremmede. Hun søgte Tilflugt i sine Minder. Men bagom denne Forskansning saa hun stadig det mandige, solbrændte Ansigt, som forfulgte hende overalt, og hun hørte Lyden af Ronald Mortons Stemme i Stedet for den Elskedes ungdommelige

Stemme, hun forgæves forsøgte at genkalde i sin Erindring. Selve den Troskab, med hvilken hun hidindtil havde bevaret sin Ungdomskærlighed, uberørt af Omverdenens Indflydelse, fristede hende nu, hende selv ubevidst, til at blive det tro selv i sine Drømme.

Hendes sunde, kraftige Natur kæmpede tappert mod disse Fostre af hendes Indbildningskraft. Hun vilde ikke engang for sig selv indrømme, at de virkelig formaaede at forurolige hende, og der gaves Stunder, hvor det helt og holdent lykkedes hende at fordrive dem. Men de kom stadig tilbage, og for deres ihærdige Angreb maatte hun tilsidst strække Vaaben og erkende sig besejret. Det var hende ikke længer muligt at skelne Ronald Morton fra Harry; de var for hende sammensmeltet til en Enhed.

Det første Resultat af dette Nederlag var en fast Beslutning om saa meget som muligt at forsøge at undgaa et hvert Møde med den Fremmede, som mod hendes Vilje havde skaffet sig en saadan Magt over hendes Sjæl. Hun afskyede alle de smaa Nødløgne, hvoraf hendes Køn ellers med Forkærlighed benytter sig, og hun havde aldrig foregivet at have Hovedpine uden i Virkeligheden at have det. Hun havde bestemt lovet at indfinde sig paa Lady Mabels Bal, og Sygdom vilde være den eneste Undskyldning, hun kunne fremføre, hvis hun ikke tog med. Hun havde helst set, at hun aldrig mere traf Ronald Morton, men hvis et Møde endelig var uundgaaeligt vilde hun idetmindste sørge for, at det blev saa flygtigt som muligt.

Torsdagen kom og Lady Mabel indfandt sig paa fastsat Tid, paaklædt til Ærkebispens Havefest. Hun svævede ind i Inthias Værelse, straalende af Skælmeri.

— Kære Inthia! — hun holdt Hænderne paa Ryggen — kære lille Inthia ved Du, at jeg er ganske betaget af vor ny Løve! .... Jeg har gennemstøvet alle Byens Fotografers Atelierer for at faa et Portræt af ham. Tilsidst fandt jeg dog et hos Downey, — men det var ikke til Salgs, jeg maatte ligge paa mine Knæ for at faa det. Se her! er han ikke storartet? — Er han ikke statelig? Føler man sig ikke som ombølget af Ørkenvinde, naar man ser ham?!

Hun trak Fotografiet frem af Konvolutten og holdt det højt i Luften, medens hun betragtede det med et Udtryk af overdreven og komisk Henrykkelse.

Inthia rakte Haanden ud for at tage det, men hendes Veninde trak leende Armen tilbage.

— Nej, nej, Du. Jeg slipper ikke min Løve. Du faar bare Lov at kigge paa ham gennem Gitteret. Hun holdt de udspilede Fingre tværs over Fotografiet for at efterligne Stængerne i et Bur. Han forskrækkede Dig vist forfærdeligt i Mandags, men jeg tror slet ikke, at han er Spor af farlig — — Inthia — Du rødmer!!

Lady Mabel overlod nu Inthia Fotografiet. Inthia stillede det op paa Kaminhylden og fordybede sig saa helt og holdent i Betragtningen deraf, at hun helt glemte sin Venindes Nærværelse. Denne lille skælmske og godhjærtede Dame stod taalmodigt ventende ved Siden af hende med et Udtryk af hyklet Andagt og dyb Alvor.

Inthias Øjne fik et underligt drømmende Udtryk. Efter at hun længe havde betragtet Fotografiet, drog hun et dybt Suk.

Lady Mabel besvarede det med en klingende Latter, men Inthia mødte hendes drillende Blik med rolig Selvbeherskelse.

Hun vilde ikke sige en Usandhed, men var heller ikke tilbøjelig til at gøre Lady Mabel til sin Fortrolige. Det virkelige Forhold var, at da hun saa Billedet af Ronald Mortons Ansigt foran sig og kunde betragte det med Ro og Eftertanke, syntes hun at se Harry Træk paa Træk for sig. Øjnene — de klare, ærlige Øjne, paa engang saa milde og uforandrede — var Harrys Øjne, Panden var Harrys Pande. Skægget forandrede Ansigtets Karakter og gav det et Udtryk af Mandighed og Alvor, som det ungdommelige Ansigt, hun saa ofte havde set for sig i Drømme, men ikke havde ejet. Jo mere hun betragtede dette Portræt, desto mere syntes de Forandringer, Tiden havde afstedkommet, at blegne og forsvinde, indtil hun ikke længere saa andet end sit Hjærtes Elskede, sin Ungdoms Trolovede foran sig, med det aabne skægløse, næsten barnlige Drengeansigt, som for hende engang havde været Indbegrebet af alt godt og ædelt paa Jorden.

Lady Mabel dansede bort for at opsøge Lady Mac Corquodale, og Inthia blev alene. Endnu engang betragtede hun længe opmærksomt Portrættet, indtil hun med en Følelse af Skam og Vrede lagde det fra sig.

Nej — ingen Lighed skulde formaa hende til at være sine helligste Minder utro. Hun vilde ikke tænke paa Ronald Morton.

Ikke desto mindre tænkte hun paa ham — tænkte paa ham uden at ville det og trods alle Beslutninger om at frigøre sig for den hemmelighedsfulde Indflydelse, den fremmede Mand udøvede paa hende. Den blotte Erindring, om hans Stemme og af Udtrykket i hans Øjne, da hans Blik hvilede paa hende, rystede hende i hendes Inderste. Hele Dagen tænkte hun paa ham, medens hun stadig foresatte sig at tænke paa noget andet.

Natten bragte hende ingen Ro; han forfulgte hende endogsaa ind i hendes Drømme, og længe før hun skulde klæde sig paa til Lady Mabels Bal var hendes Modvilje mod at træffe ham steget til noget, som næsten lignede overtroisk Frygt.

Ja, hun rystede for at gense ham, og alligevel — alligevel glædede hun sig i Hemmelighed dertil. Det var usselt — svagt — ydmygende — hun gjorde sig selv de bitreste Bebrejdelser, men det tjente altsammen til intet. Hvormeget hun end stred — hvormeget hun end anstrængte sin Viljekraft og kaldte al sin Stolthed til Hjælp, saa kunde hun ikke længere for sig selv fornægte den overvældende, uforklarlige Interesse, denne saa godt som for hende ukendte Mand indgød hende, og den Glæde og den Forfærdelse, hvormed hun imødesaa det Øjeblik, da de atter skulde træffes.

Endelig kom den fastsatte Tid, og hun traadte ind i Balsalen med hæftigt bankende Hjærte. Hendes Kinder glødede, hendes mørke Øjne straalede. Frøken Grey var en af Selskabets anerkendte Skønheder; men aldrig havde man set hende saa blændende smuk som denne Aften!

— Min »Løve« hviskede Lady Mabel hurtigt til hende, er den pæneste, punktligste og mest velopdragne »Løve« i Verden. Tænk Dig! — han er her allerede — hvilken uhørt Fordringsløshed hos en »Løve«! Det lader til at han endnu ikke har lært sin egen Værdi at kende.

Lady Mabels Saloner var endnu ikke saa overfyldte som de skulde blive det en Time senere, og Inthia havde knapt taget Plads, før Ronald Mortons høje Skikkelse bøjede sig over hende.

Han bad om en Dans.

Inthia rødmede og blegnede og følte sig til Mode som en lille uerfaren Bondepige paa sit første Bal. Hun havde ganskevist forberedt sig paa at blive opbudt af ham og havde foresat sig at gribe det første det bedste Paaskud til at afslaa hans Bøn; men i dette Øjeblik svigtede al hendes Aandsnærværelse hende. Inden hun rigtig selv vidste deraf, havde hun svaret ja og med skælvende Fingre skrevet Ronald Mortons Navn paa sit Balkort. Hun havde ikke engang haft Aandsnærværelse nok til at skrive dette Navn langt nede paa Listen for muligen at kunne bortfjærne sig før hans Tur kom.

Nu kom Humphrey Frost til for at afhente hende til en Francaise og skaffede hende derved Lejlighed til at komme i Sindsligevægt igen; men Dansen gik forfærdeligt hurtigt. For Inthia syntes Turene denne Aften at gaa med en Fart, som grænsede til det upassende. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Den gamla tackar för brændet: — Ja, si fru Johansson, ho ä så go, så ho ä för go te å ruttne i jola (raadne i Jorden), ho skulle balsameras. (»Strix«.)

Hon: Vaför kom du inte hit i söndas?
— Jag hade tjänstgöring.
— Ljug (Lyv) inte! Sofi sa, att du hade sälskap med henne.
— Javisst — lilla vän — det var just henne jag gjorde en tjänst. (»Søndags Nisse«.)

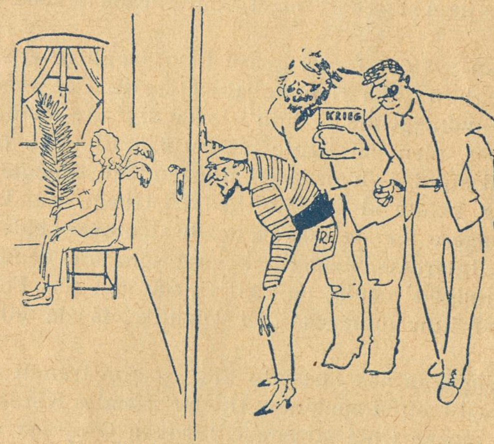

Socialistkongressen i Stockholm.
Frankrig, Rusland og England: Død og Djævel, hvem er det, der sidder derinde! Dér skal vi ikke ind! (»Meggendorfer Blätter«.)

Barbaren og Humaniteten.
(»Telegraaf«, Holland.)

Humanitet paa Havet!
(»World«, Amerika.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

VARMEN

Efter Varme han længe ledte,
saa begyndte den — hvor han svedte!
Nu ved han ikke ud og ind,
gaar langsomt ud af sit gode Skind,
vil ta' med Tog fra Byens Larm
— han maa jo være varm!

Dødstræt trasker han gennem Gaden.
søger Ly ved Husfacaden.
Angstfuld spejder hans ømme Blik,
om der findes en iskold Drik,
der kan køle hans varme Barm
— han maa jo være varm!

Tidens Tegn.

(Aftenselskab 1917.)

Fruen: Og nu haaber jeg, at alle er bleven præsenteret for hverandre og har fundet deres Pladser, inden jeg slukker!

En, der ikke ønsker kvindelige Opvartere!

Literært.

Kunden (hos Boghandleren): Har De »Liget, der lo«, eller »Den knyttede Næve«?

Boghandleren: Nej, men vi har: »Hvad Træbenet hørte«, »Hvad Puklen saa« og »Drænrøret i Lungen«.

Farvel! Farvel!

Nu faldt da Tæppet for Sang og Klang,
for »Fristelsen« og »Der var en Gang«.
Farvel vi siger Thalias Flok
fra Frøken Petra til Anna Block —
Farvel med Jer
smaa Kirsebær!

Til Olaf Poulsen jeg sa' Farvel.
men regner det for et særligt Held,
at ej jeg græd ved hans Afskedsfest,
thi snart jeg ser ham igen som Gæst
med Afskedssang
»for sidste Gang«.

Farvel jeg siger nu til »Vort Land«,
hvis Politik er saa rent forband-
et fuldt af Vaas, og jeg si'r paa Prent,
at jeg vil ej være Abonnent
paa Pjat af den
smaa Jacobsen!

„Kollegiale Karikaturer“.

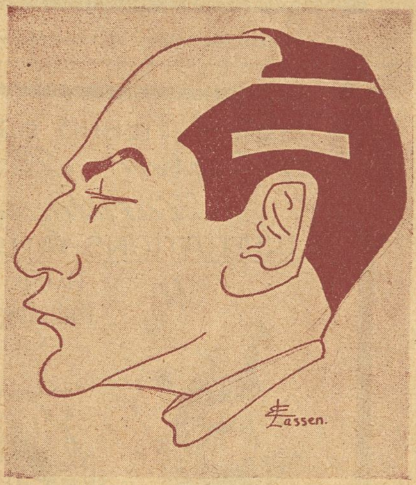

Robert Schmidt.

Fra Filmens Verden.

Instruktøren læser en Rolle op for Skuespilleren: »Altsaa, De faar 90.000 Kr. i Gage om Aaret — Har De det?«

»Saa kommer Deres Kæreste og siger, De intet har. — Det har De?«

»Af Raseri springer De paa en forbifarende Automobil. — Er De med?«

»Men falder af, slaar Hodet og bliver tosset. — Er De klar?«

»Derefter bliver De bragt paa »Sjette« og ser hvide Høns. — Kan De det?«

»Men pludselig træder Deres Svigermoder ind. — Forstaar De det?«

»Af Rædsel faar De Krampe og dør — — og saa er De færdig!

Scene fra Nutidens København under en Regnbyge.

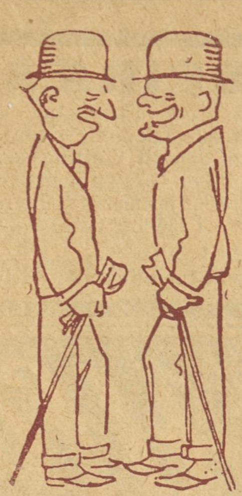

— Har Du hørt det med Fru M.?
— Det siger Du ikke!
— Nu er det sagt!
— Det er uhørt!

Man kan —

godt have sine Lommer fulde og dog plukke noget ud af andres.

Man kan have en dejlig Stemme og dog synge falsk.

Man kan holde et langt Foredrag og endda ikke sige Noget.

Man kan have oplevet meget uden dog at blive erfaren.

Man kan være smuk og bære sig ad som en Grobrian.

Man kan være Professor og endda hedde Starcke.

Folk beklager bestandigt, at der ingen Gryn til Formad er at skaffe. Det kan de ikke faa ind i Hovedet.

— Næ, de er vant til at faa det ind med Skeer.

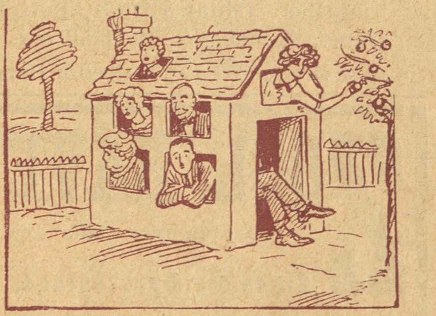

Landliggerne og Bolignøden.

Hvis Lokomotivets Opfinder havde set den Kørsel, de danske Statsbaner præsterer, vilde han sikkert ønske sin Opfindelse under Jorden.

— Saa kom han til at vente længe, for det har lange Udsigter med Boulevardbanen.

SPIRÆA

Sæbens store Fremgang skyldes dens ganske specielle Egenskaber, som gør den til Yndlingssæbe for alle, der een Gang har prøvet den, den er Hjemmenes Toiletsæbe i særlig Grad.

Enefabrikanter: Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

Køb Alfa Margarine

THEILGAARD PNEUMATIC „PILE-MØNSTRET".

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.

Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.

„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

ZOOL. HAVE aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

AGGERBECKS ÆGTE FINE ·IRIS· forfiner·forskönner·bevarer·Huden· Alles Yndlingssæbe

SAMLEDE AKTIVER Co 20 Mill. Kr. — ANDELS-ANSTALTEN TRYG — GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT·STATSKONTROLLERET — HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K — PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Varelotteriet.

(Alm. dansk Vare- og Industrilotteri)

3. Trækning begynder Onsdag.

Fornyelsen slutter Mandag.

Ufornyede Lodder sælges Tirsdag à 2 Kr. 20 Øre.

— Danmarks fineste Taffelvand —

Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!

faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.

Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

FORLANG TILBUD OG UDKAST til: *Clicheer - Reklamer - Kataloger.*

ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN (LIND HANSEN) Købmagergade 9 (Elevator)

Telef. 6288.

„EL UNIVERSO" INDREGISTRERET 3·STK·30·ØRE

FRA·H·NIELSENS·CIGAR·OG·TOBAKSFABRIK ODENSE TELEF.·309 TELEF.·309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732.

Ærbødigst CARL ANDERSEN

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger **Worning & Petersens Xeroform Sæbe**

Forlov·elses-ringe

Københavns Specialforretning.

Gothersgade 34, Th. Halgreen

Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Spionfrygt.

En Dreng kom kørende med Grøntsager til et Skib, der skulde afgaa fra New Yorks Havn, men Styrmanden, som saa Spioner alle Vegne, vilde ikke lade Drengen komme ombord, men raabte til ham:

— Du behøver ikke at komme ombord — lang Du Varerne op en efter en.

— Javel, svarede Drengen — pas nu godt paa, nu kommer de!

Og saa kastede han en gul Ært op til Styrmanden og raabte:

— Den har jeg to Sække af!!

Fra Fronten.

Kaptajnen: Hvad Pokker er det for en Musik, der hvæser ud af den Fyr der? er han gasforgiftet?

Sergeanten: Nej, Hr. Kaptajn, han har bare slugt en Mundharmonika!

Amerikaner.

— Her har jeg en ny Maskine, sagde den omvandrende Handelsmand, den plukker Ben ud af Fisk. Det er den snildeste Maskine, der nogensinde er opfundet — De behøver blot at sætte den paa Bordet og dreje en Omgang paa Haandtaget, saa ryger Fisken lige ned gennem Halsen paa Dem, og Benene bliver liggende under Apparatet. Forleden Dag var der en Idiot, der skulde prøve Maskinen, og han drejede Haandtaget til den forkerte Side. Hvad tror De, at Resultatet blev? Jo, alle Benene røg lige ned gennem Halsen paa ham, og han blev saa fyldt med Fiskeben, at han lignede et Pindsvin, og han kunde ikke skifte Skjorte i 3 Uger.

Tidens Tegn.

— Hvad er der paa Færde, raaber Regissøren, som mærker, at der er »Mudder« i Kirkegaardsscenen i »Hamlet«.

Horatio, der staar i Kulissen, svarer:

— Det er første Graverkarl, som laver Obstruktion. Han siger, at hvis Direktøren ikke vil gi' ham Lønforhøjelse, saa han kan blive mæt hver Dag, saa æder han det Franskbrød, som forestiller Yorichs Hovedskal!

Tidens Tegn.

Tegning af M. Kristensen.

— Den »Aftenstemning omkring Lampen«, Du har malet, kan Du da ikke faa solgt; der er jo ikke Spor at se!

— Jamen, kære, Beboerne har jo ingen Petroleum!

Solnedgang.

Mortensen havde gjort en Rejse til Kina og Japan og pinte Livet af sine Bekendte ved bestandig at tale om den. Fornylig stod han sammen med Nikolajsen, og denne hørte taalmodig paa ham, mens han betragtede Solnedgangen.

Nikolajsen begyndte, for at lede Samtalen fra Kina, at omtale Solnedgangen.

— Aa kære, svarede Mortensen, saa skulde Du se en Solnedgang i Øst!

— Ja, saamænd, sagde Nikolajsen fortvivlet, det kunde være ganske morsomt, men her i dette lille elendige Land gaar Solen altid ned i Vest!

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . pr. Pk. 0,15
„Two Brothers" . . . — 0,18
„Tyrkisk Blanding F" . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

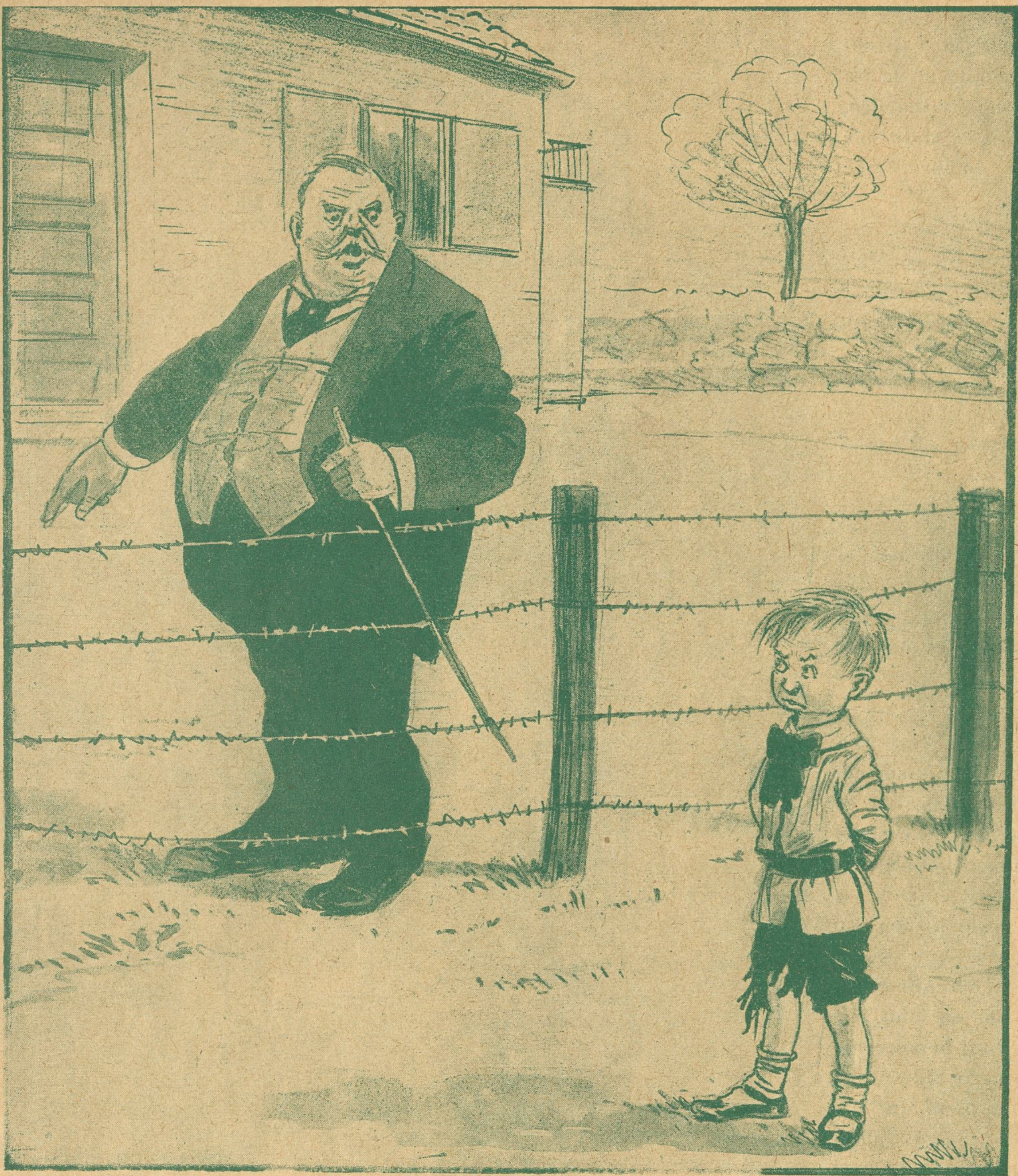

Foreløbig udenfor Far'-zonen.

Tegning af Osvald Jensen

Peberbøssen.

Ogsaa i Tilbagetogets Videnskab er Tyskerne forrest.

*

Det russiske Folk føler sig forholdsvis trygge for Optøjer — nu, da Politiet er i Fængsel.

*

Den Ødelæggelse, som markerer den tyske Tilbagetogslinje, synes at tyde paa, at Generobring ikke er paatænkt med det første.

*

Kongerne af Guds Naade gør sig udmærket i Evropa, indtil Folkene opdager, at det er *dem* der sidder med *Esserne.*

*

For at vinde Dagslys har Frankrig og Italien sat Urene en Time frem. Samtidig flyttede Rusland Tiden et Aarhundrede frem.

*

Det regnes for stødende mod god Tone at nævne Øen Sct. Helena, naar man drikker Te med Familjen Hohenzollern.

*

Mordet i Jernbanekupeen.

Hvorledes en Bagatel, lagt i Hænderne paa en skarpsindig Opdagelsesbetjent, kan opklare en frygtelig Forbrydelse, er nærværende Begivenhed et Bevis for.

I Affæren Bankdirektør N. N. var det en Stump blaat Pap, der hjalp til at faa Rebet om den Hals, der ærlig fortjente at blive hængt.

De nærmere Omstændigheder angaaende denne Sag var følgende:

Om Aftenen d. 1. Juni 189*, da Toget Kl. 10,20 fra Westminster Bridge satte sig i Bevægelse til Ealing, saa en Konduktør, at to Mænd traadte ind i en anden Klasses Vogn nær ved Lokomotivet. Den ene var en ældre Herre i Pels, den anden en mørk, ung Mand af fremmedartet Udseende. Naar han gik, haltede han en Smule. Konduktøren kunde aflægge Ed paa, at de to var ene i Kupeen, da Toget gik fra Westminster.

Da han ved Viktoria Station saa ind i Kupeen, grebes han af Forfærdelse ved at finde den gamle Herre liggende paa Gulvet med gennemboret Hjærte. Ved Dolken, der endnu sad i Saaret, var fastgjort et Stykke Papir med Ordet »Rache« (Hævn).

Liget blev saa baaret ind i Ventesalen og Læge blev tilkaldt; han erklærede, at Manden var død. Kniven var trængt dybt ind i Hjærtet, og Døden maatte være indtraadt øjeblikkelig.

Ved Hjælp af et udsendt Cirkulære blev den Mand, der ved Westminster Station steg ind sammem med den myrdede, fundet i et mørkt Værelse i Soko. Han arresteredes og førtes til Politistationen, hvor han hævdede sin Uskyldighed paa det kraftigste, og den Forklaring, han afgav, var i Virkeligheden ogsaa simpel nok.

Han indrømmede, at han ved Westminster var steget ind i Vognen sammen med den myrdede, og at han paa Rejsen havde vekslet nogle ligegyldige Bemærkninger med ham. Kort før de kom til James Park Station, havde han taget en Cigar frem for at ryge, og den gamle Mand havde da gjort ham opmærksom paa, at det ikke var nogen Røgkupe. Den unge Mand havde saa søgt sig en anden Kupe, da de naaede St. James, og var gaaet ind i en Rygekupe længere tilbage i Toget.

(Fortsættes Side 366.)

Disharmoni.

— Du, nu har Sofus og Anna hævet deres Forlovelse.

— Det er ikke muligt — de to, der var saa glade for hinanden!

— Det var de ogsaa, men han er jo saa skrækkelig nærsynet, og Anna er usædvanlig fjærnsynet og kunde ingen Ting se i Biografen paa de forreste Bænke, hvor han var nødt til at sidde. Og saa blev de enige om, at de ikke passede for hinanden!

Haarfin.

En Herre og en Dame mødes efter Korrespondance for at tage hinanden i Øjesyn.

Han: Undskyld, min Frøken, men eftersom jeg ikke vidste, hvilken Haarfarve, De synes bedst om, saa har jeg tilladt mig at møde — skallet!

Moderne Ungdom.

Faderen: Din Mor og jeg er bleven enige om, at Du har fortjent en Dragt Klø.

Drengen: Det glæder mig at høre, at der dog er en Ting, I er blevne enige om!

Sød Sjæl.

Tegning af Hp. Hansen

— Kære Mand, da Transportforholdene er saa vanskelige, saa har jeg besluttet mig til kun at tage lidt Bagage med paa Landet!

Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Konduktøren kunde ved Forhøret hverken modsige eller bekræfte den unge Mands Udsagn. Han havde nemlig vekslet et Par Ord med en Kollega paa Stationen ved St. James Park og derfor ikke lagt Mærke til, hvem der var steget af eller paa. Det kunde saaledes være muligt, ja endog sansynligt, at en anden var steget ind i den skæbnesvangre Kupe ved St. James Station, havde myrdet den gamle Bankier og derefter var krøbet langs Trinbrædtet paa det næsten tomme Tog og havde skjult sig i en anden Vogn og derved undgaaet at blive opdaget.

Manden, der arresteredes, hed Hartmann. Han blev derpaa spurgt, om der var nogen i Rygekupeen, hvor han gik ind og han svarede, at Kupeen var tom.

Resultatet blev altsaa: Der var absolut intet, som kunde sætte Hartmann i Forbindelse med den begaaede Forbrydelse, undtagen det, at man havde set ham stige ind i Kupeen sammen med den myrdede. Men paa et saa svagt Bevis kunde ingen Domstol dømme nogen for skyldig.

Saadan stod Sagen, da den blev lagt i mine Hænder.

* * *

Det første, jeg gjorde, da jeg var kommen til Huset, hvor den gamle Mand laa, var at foretage en nøje Undersøgelse af Klædedragten og Lommernes Indhold. Der fandtes en Portemonnæ med nogle Guld og Sølvmønter samt Sedler, et Cigaretui, et Nøgleknippe, et Ur, et Lommetørklæde, en Nøgle samt flere Breve og andre Papirer. Desuden fandtes en Billet fra Westminster Bridge til South Kensington.

Derefter undersøgte jeg de andre Genstande, han havde hos sig, da Forbrydelsen blev begaaet. De bestod af en guldknappet Stok, et Par Handsker, en Aftenavis og mærkelig nok, endnu en Jernbanebillet.

— Det er mærkværdigt, sagde jeg til min Kollega, hvorfor i Alverden skulde han have to Billetter i samme Retning?

— Spekuler ikke paa det, sagde min Kollega, De kan dog ikke løse Spørgsmaalet!

Jeg kaldte paa Opsynsmanden.

— Sig mig, sagde jeg, hvor fandt man denne Billet hos den myrdede? Laa den paa Sædet ved Siden af ham eller hvor?

Han tænkte sig om et Øjeblik og sagde langsomt:

— Vi fandt den i hans højre Haand.

Ved at høre disse Ord, gik der et Lys op for mig.

Den Billet, man havde fundet i den gamle Mands Haand, havde ikke tilhørt ham selv, men derimod den Mand, som havde myrdet ham.

Idet jeg hurtig lod Sagen passere forbi mig i Tankerne, forklarede jeg Tildragelsen paa følgende Maade: Medens den gamle Mand kæmpede med sin Morder, havde han i sin Dødsangst grebet fat i den første den bedste Del af Skurkens Klædedragt, som han kunde naa, og denne var, hvis min Teori var rigtig, Billetlommen i hans Overfrakke. Fingrene havde uvilkaarlig sluttet sig om Billetten og trukket den frem. I sin Iver efter at komme bort, da Toget standsede, havde Morderen ikke bemærket Billetten i Ofrets Haand. Jeg syntes, at denne Teori tydelig forklarede Grunden til, at der fandtes to Billetter.

Jeg saa nærmere paa den første Billet. Den var stemplet 1. Juni 189* og bar Tallet 2764. Da jeg saa paa dette, opstod der en Plan i min Hjerne, som jeg frygtede for ikke skulde lykkes, men som dog var værd at forsøge.

Jeg raabte paa en Vogn og lod Kusken køre mig til Westminster Bridge Station. Saa snart jeg var ankommen, lod jeg sende Bud til Stationsforstanderen og afleverede mit Kort til ham.

— God Morgen, min Herre! sagde jeg, idet jeg tog Billetten frem af min Tegnebog, vær saa god at sige mig, hvem der har udstedt denne Billet.

— Den Billettør, der har udstedt den, er for Øjeblikket bortrejst; han har Ferie.

— Ved De, hvor han er rejst hen? spurgte jeg utaalmodigt.

— Nej, men det er muligt, at De kan faa Besked paa hans Bopæl.

Han gav mig Adressen paa det Hus, hvor Billettøren, Stanley, boede. Jeg kørte straks derud; det var i Little Willis Street 25, og ved at udspørge Værtinden, fik jeg at vide, at hendes Logerende opholdt sig paa et Hotel i Brigthon.

Jeg skyndte mig til Victoria Station og fik oplyst, at jeg kunde rejse med Ekstratog om en halv Time. I Mellemtiden indtog jeg en let Frokost og afsendte et Telegram til Mr. Stanley, hvori jeg meddelte ham, hvem jeg var, og hvorfor jeg kom, og bad ham være hjemme naar jeg kom.

Efter en halv Times Forløb var jeg i Brigthon og tog en Vogn til Hotellet, der laa et Par Kilometer fra Stationen, jeg fandt Billettøren, der saa forstandig og intelligent ud, i fuldstændig feberagtig Tilstand paa Grund af mit Besøg. Han bad mig gaa ind i Soveværelset, da dette var det eneste Sted, hvor vi kunde tale sammen uforstyrret.

— Jeg vilde gerne, sagde jeg, bede Dem se paa en Billet, som De udstedte om Aftenen d. 1. Juni, antagelig omkring Kl. 10,15, da Toget gik 10,20 og forsøge, om De kan huske noget om den Person, De solgte den til.

— Jeg er bange for, at det er umuligt, sagde han roligt, jeg sælger hver Dag Hundreder af Billetter og lægger ikke Mærke til, hvem der køber dem.

Jeg rakte ham Billetten, og han undersøgte den nøje. Medens han gjorde dette, kom der et Udtryk af Forundring og Glæde i hans Ansigt, og han udstødte et dæmpet Raab.

— Du store! sagde han, det er mærkeligt, men nu kan jeg bestemt huske den Person, jeg solgte Billetten til.

— Beskriv ham! udbrød jeg hurtigt.

I faa Ord gav han mig straks en Beskrivelse af Manden, der nøje stemte med den Udlænding vi havde fanget. Derpaa sagde jeg til ham:

— Hvorledes kan De erindre denne Person saa nøje?

Han trak Vejret dybt og sagde:

— Ja, det er et besynderligt Træf, men ingen Fejltagelse. Det ser næsten ud som om Forsynet har en Finger med i Spillet. Et halvt Aar igennem ser jeg knapt paa et Billetnumer, men i dette Tilfælde gjorde jeg det. Det gik for sig paa følgende Maade: Da jeg havde stemplet Billetten, lagde jeg den paa Hylden indenfor Billethullet medens den fremmede søgte efter Smaapenge i sin Portemonnæ til at betale med. Mit Blik faldt paa Billetten, og jeg lagde Mærke til, at Numret var 2764. Jeg kunde ikke forhindre, at det gav et Sæt i mig, thi underlig nok havde jeg samme Aften vundet en Gevinst i et tysk Lotteri paa samme Numer. Det slog mig derfor, at det var et underligt Sammentræf, at jeg netop skulde sælge Billet Nr. 2764 til en Mand, der talte med tysk Akcent, naar jeg et Par Timer før havde vundet i et tysk Lotteri paa samme Nr. Saa dybt et Indtryk gjorde denne Hændelse paa mig, at jeg tænkte paa den hele Aftenen, og da jeg kom hjem, fortalte jeg det til min Vært, der sagde, at det var det underligste Sammentræf, han nogensinde havde hørt Tale om.

— Nuvel, sagde jeg, da han var færdig med sin Forklaring, nu maa De rejse med mig tilbage til London og sammenligne den Mand vi har arresteret, med den, De solgte Billetten til.

Efter Ankomsten til Victoria tog vi en Vogn til Politistationen, hvor Hartmann sad fangen. Han blev ført ud og stillet blandt seks andre Fanger. Derefter opfordredes Stanley til at udpege den Mand, der havde købt Billetten, og uden et Øjebliks Tøven pegede han paa Hartmann.

Bevisrækken var nu komplet, og Ejeren af det lille blaa Papstykke, var den Mand, som nævnte Juniaften havde udført den blodige Gerning.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**
GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
FORHEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

En Tegning, der vil glæde den ny Antisemit-Forening. Tegning af Anton Hansen

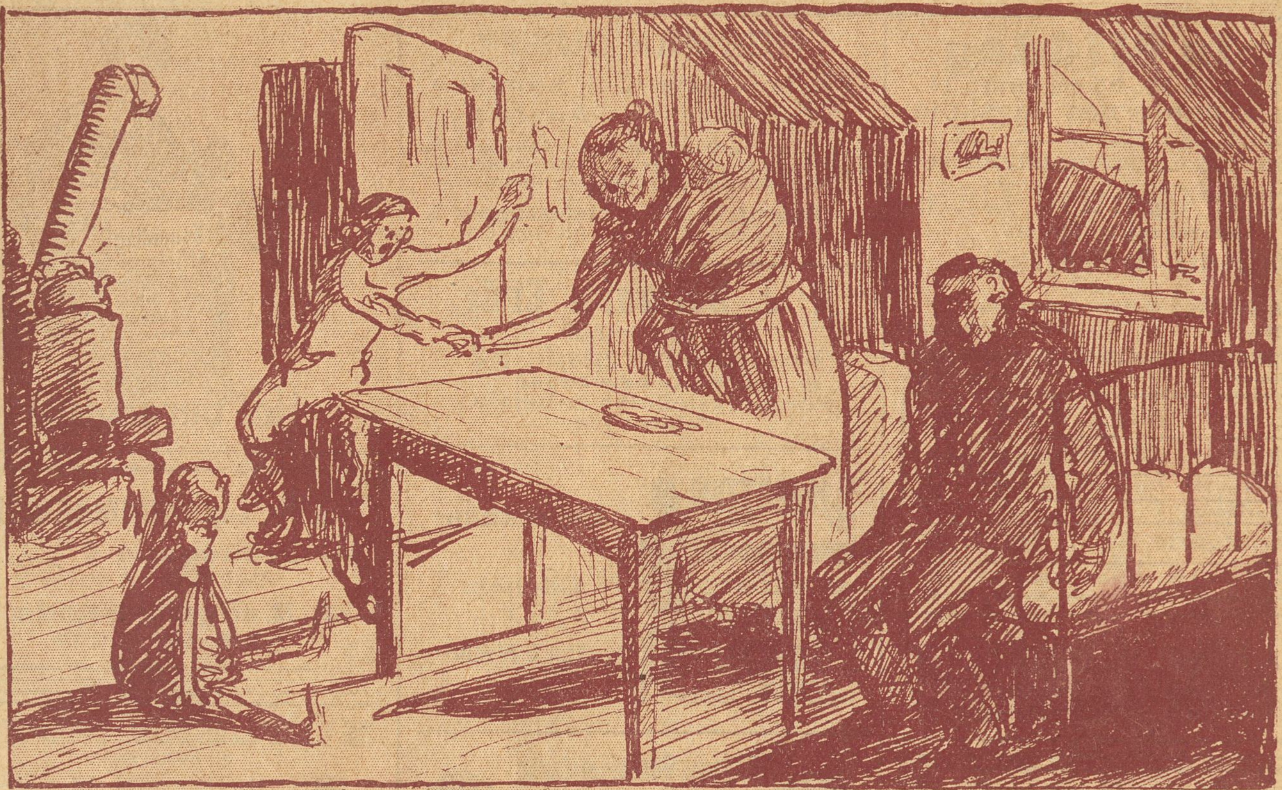

Den fattige Kristendreng: Se jeg har fundet en Krone! *Moderen: Gaa straks paa Politistationen med den!*

Den rige Jødedreng: Uh! Jeg har fundet en Krone! *Familjen: Gaa straks i Banken med den!*

Model 1917

Elegant, solid og letløbende

„Urania“ er Danmarks bedste Cykle.

Lette Betalingsvilkaar. Største og billigste Lager af Gummi og Tilbehør

Altid ca. 100 Cycler færdigmonteret paa Lager.

Fabriksudsalg: Gammel Kongevej 1 E.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 24 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 14. Juni. 1917.

En Husejer!

Tegning af Hp. Hansen.

— Du, dér skal Du se En, der sikrer sig mod Bolignøden!

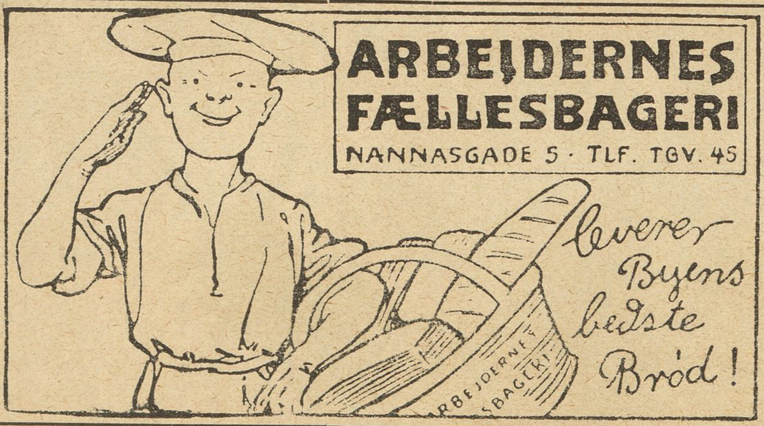

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense **Telefoner 989—1989** **Kontor og Lager ved Havnen**

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære- & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. **Telf. Byen 4677**

Frimærker.
250 bl. Frimærker fra Guldkysten, Grækenland, Luxemburg, Jamaica, Borneo, Haiti o. s. v. for Kr. 1,40 + Porto. Videre følger ***gratis*** *12 godt blandede Krigsmærker. Skriv i Dag til*
Will. Larsen, Brovst St.

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1,50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

TRAVERE.

Der boede to Vognmænd i en mindre By lige overfor hinanden og de konkurrerede voldsomt. En Dag satte den ene et Skilt op, hvorpaa der stod: Vore Heste behøver aldrig Piskeslag for at trave hurtigt.

Konkurrenten ærgrede sig og Folk gjorde Nar ad ham. Saa en Nat malede han under Naboens ny Skilt: Nej, ikke naar det er Medvind!

Den tog han Kegler paa!

MODERNE.

— Mor, tænk Dig, jeg var i Zoologisk Have og saa, at Kænguruen havde faaet en af de moderne Lommer!

Til en Kvinde.

Hvis der findes en Kvinde i Danmarks Land
som kan sværge, hun aldrig har elsket en Mand
saadan, som man elsker for Tiden —
hun være sig stor eller liden,
tam som en Bæk eller kæk som en Elv,
smuk kan hun være, som jeg er det selv,
ej Barn maa hun være, ej heller forældet
— hende vil jeg møde ved Fjældet!

Jeg vil staa paa en Klippe ved en stormpisket Strand
og skue ret ud mod det blaanende Vand,
indtil jeg faar Øje paa Kvinden
Saa spør' jeg: »Hvad Vej er vel Vinden?«
»Tværs gennem Klæder og bindende Baand,
op mod den stærke og villende Aand,
der kan gøre min Elskov forgældet —!«
— *Vi to* skal saa blive ved Fjældet!

Carsten Rom.

„Guldregn"

Farvel og Tak for behageligt Selskab, sagde Konen, da hendes sidste Kaffekop faldt fra hende og gik i Stykker.

*

— Ser Du, denne Gang behandlede jeg Dig som en Gentlemand, men næste Gang bliver det Alvor — sagde Prangeren og slog Manden oven i Hovedet.

*

Nar mig ikke til at le, jeg har en revnet Læbe, sagde Manden, da de fortalte ham, at hans Svigermoder vilde rejse til Amerika.

*

Naar en Dreng har været oppe at slaas, spørger hans Moder: Var han slem ved Dig, mit Barn? Faderen spørger: Rev Du dine Klæder i Stykker. Og Broderen siger: Kløede Du ham?

*

En Digter har sagt, at den Kvinde er bedst, som ingen taler om. Man kan ogsaa mene, at den er bedst, som ikke taler om Nogen.

*

Giver Du Øre, saa giver jeg Haand, sagde Manden, saa saa skal vi ha' os en Ørefigen!

*

Man bør ikke spekulere over, at Mælken bliver dyr. Husk, at der er Vandmangel.

*

Tegning af Georg Thuesen.

— Nej, hvor er de Ørelokker dejlige! De har vist ogsaa været meget kostbare.

— Ja, det kan De tro, for de har været min Bedstemoders, og hun gik skam ikke med Skidt i Ørene!

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup.

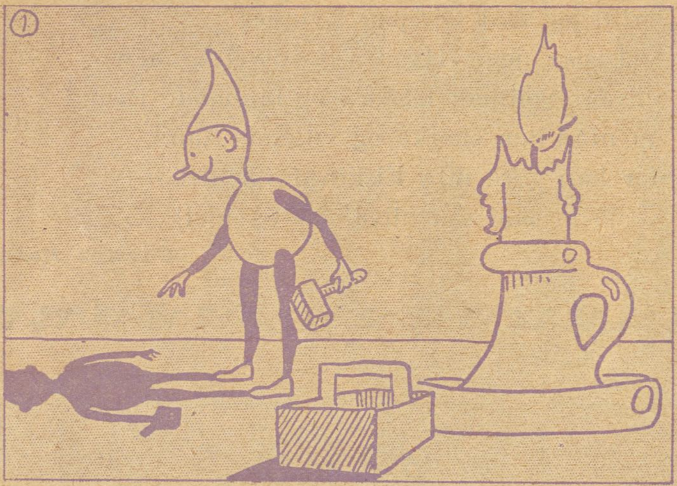

Nu optræder en hel ny Person paa Scenen, nemlig Sætternissens *Skygge*. Nissen er kommen foran et tændt Lys og opdager forbavset, at han har en Skygge.

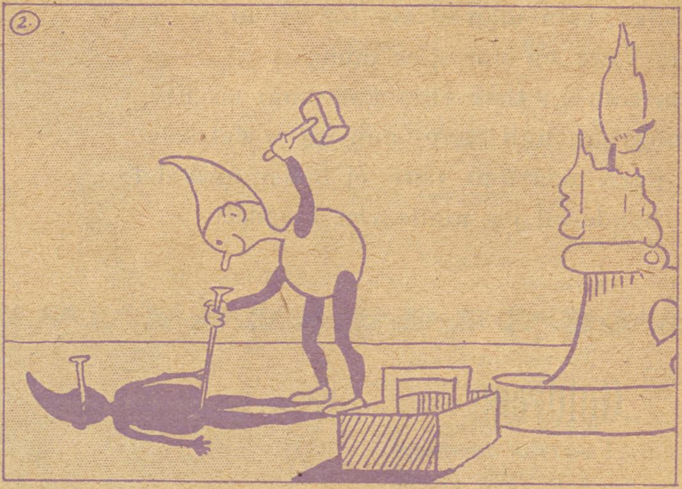

Lystig, som han er, synes han, at det kunde være Grin at beholde Skyggen, og straks klar over, hvad der skal gøres, nagler han sit »andet sorte Jeg« fast i Gulvet

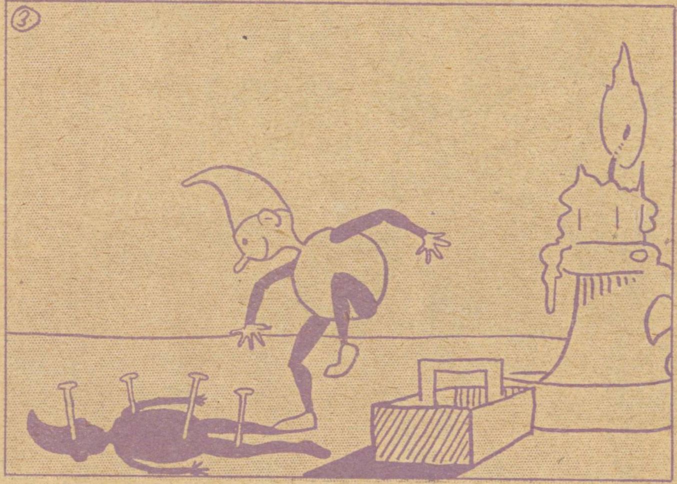

Derefter træder han behændigt tilside og raaber: »Gaa væk, Skygge — hvis Du kan!« Men se, det kunde Skyggen selvfølgelig ikke —

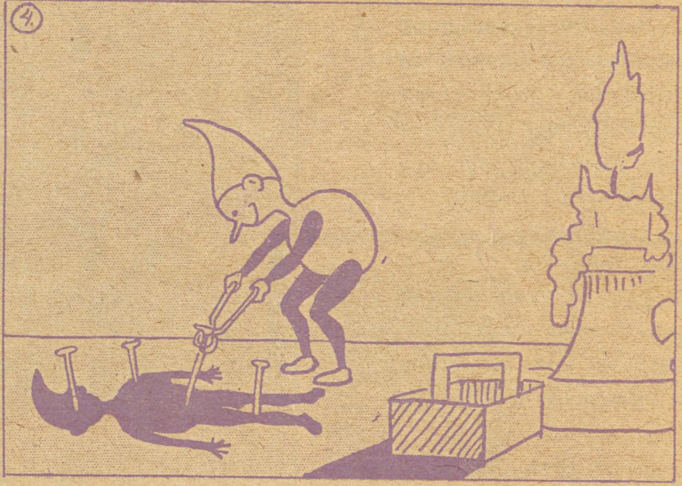

og da Nissen ser, at hans Fiffighed har baaren god Frugt, griber han en Knibtang og trækker hurtigt alle Sømmene ud igen.

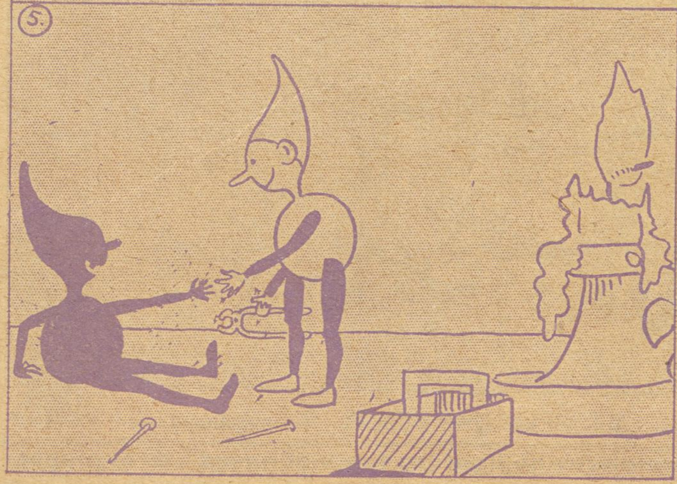

Her rækker Nissen og hans Skygge hinanden Haanden, og paa det blide Smil, der glider henover den sortes Aasyn, kan man gætte sig til hans Glæde ved Bekendtskabet —

hvorpaa de to Gutter henrykte tager hinanden om Halsen og begiver sig ud paa den »Turne i Narrestreger«, som efterfølgende Numre vil vise!

En forestaaende, glædelig Ligbegængelse!

Tegning af Erik Lassen

Fra Samfundets Dyb.

Av, jeg brændte mig!

Pyromanen, der staar med en Tændstik i Haanden, parat til at stikke Ild paa, synger:

Lille Svovelstikke
med den røde Sats
svigt mig end'lig ikke,
jeg vil nødig tigge
og i Fængslet ligge —
mon jeg brænder mig?

Jeg blev født i Gruset
af en fattig Mor,
pestbefængt og luset,
Far han holdt paa Kruset,
og saa brændte Huset,
og *jeg* brændte mig.

Jeg slap ud af Tuen
ud paa Livets Vej,
smagte lidt paa Druen,
stjal en Dag fra Fruen,
fik saa Ris paa Stuen —
aa — det brændte mig!

Med en Tøs i Gammen
leved jeg en Tid,
vi var altid sammen
uden Præstens Amen,
men paa Elskovsflammen
slemt jeg brændte mig!

Skidt — jeg tog en Anden,
en af samme Slags,
stjal som selve Fanden,
indtil »Mestermanden«
lige midt i Panden
brænde-mærked mig.

(Pyromanen anholdes)

Lille Svovelstikke
du har svigtet mig!
Nu skal Vand jeg drikke
og i Fængslet ligge,
Solen ser jeg ikke —
— Av, jeg brændte mig!!

Peter Paul.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

Hendes Frygt for den kommende Vals var saa stor, at hun helst vilde have danset i Begravelsestempo og formodentlig vilde have fundet, at ogsaa det gik for hurtigt.

Nu var det saa frygtede Øjeblik kommet.

Da hun indtog sin Plads i de dansendes Rækker og Ronald Morton lagde Armen om hendes Liv, syntes hun at være lige saa rolig og behersket som altid, men Hjærtet slog saa voldsomt i hendes Bryst, at hun følte sig nær ved at kvæles, og det sortnede for hendes Øjne.

Musiken havde spillet op, det korte Forspil var til Ende, og de svævede nu begge bort sammen.

De asiatiske Stepper var imidlertid ingen Danseskole, og Harry havde i sin Iver for at sikre sig en Dans med den Elskede ganske glemt, at han ikke havde danset i de sidste 7 Aar. Midt i Dansen snublede han og stødte voldsomt sammen med en korpulent middelaldrende Herre.

— Jeg beder tusind Gange om Undskyldning, Frøken Grey, mumlede han forvirret. Det var . . . . dette Eksperiment skulde jeg aldrig have indladt mig paa. Jeg er forfærdelig ked af det. Kan De tilgive mig?

Det lykkedes ham skønt med Besvær, sammen med sin Dame at komme ud af Trængslen. Han bød hende sin Arm. Hun modtog den næppe vidende, hvad hun gjorde og uden at lægge Mærke til den almindelige Munterhed deres Uheld havde fremkaldt. Harry, lagde heller ikke Mærke dertil — thi den blotte Berøring af hendes Arm fyldte ham med svimlende Fryd. Nu var han ikke langt fra sit Maal. I Morgen — — vilde han træde aabenlyst frem for hele Verden i sin virkelige Skikkelse; og i dette Øjeblik følte han instinktmæssigt, at han ikke havde noget at frygte med Hensyn til den Maade, Inthia vilde modtage ham.

Han gik som i en Rus og vidste ikke, hvorhen han styrede sine Skridt, før de befandt sig i det svagt oplyste Drivhus, der stødte lige op til en af Salonerne.

Det var Inthia som først lagde Mærke til, at de var alene. Hun frigjorde hurtigt sin Arm, mumlede nogle usammenhængende Ord og vendte sig bort, som for at gaa tilbage til Salonen — — — Aldrig, hverken før eller senere vidste hun, om det var Skræk eller Forudfølelsen af en næsten forfærdende Glæde, som gennembævede hende, da han pludselig lagde sin Haand paa hendes Skulder. Hun vendte sig imod ham og deres Øjne mødtes, Han bøjede Hovedet ned, saa at deres Ansigter kom ganske nær, og hans Blik syntes at ville trænge til hendes Væsens Inderste.

— Inthia! sagde han.

Hun svarede ikke, men hendes Øjne udvidedes, og hendes Blik syntes ikke at kunne løsrive sig fra hans.

— Kender Du mig ikke igen? —

Hun vaklede og vilde have faldet, hvis han ikke havde holdt hende oppe ved at slaa den ene Arm om hendes Liv og den anden om hendes Hals.

— *Harry, Harry!* sagde hun. Jeg vidste det — — det var umuligt, men jeg vidste det alligevel! . . .

De trykkede sig til hinanden i et Favntag, som aldrig syntes at skulle ende. Stilheden afbrødes kun af Inthias Hulken og et eller andet hviskende Ord fra Harry.

Hun laa som et værgeløst Barn i hans Favn. Hendes Ansigt var dødblegt, men denne Bleghed forskrækkede ham ikke. Han kyssede hende atter og atter — kyssede hendes Pande, hendes Øjne, hendes skønne, halvtaabne Læber. Endelig aabnedes de mørke Øjne og Farven vendte tilbage til hendes Kinder og hun slog Armene om hans Hals.

— Elskede! sagde han. Jeg skulde straks have opsøgt Dig, men jeg havde ikke Mod dertil. Da Hogan bad mig besøge Lord Honnes, gjorde jeg det . . . . fordi han sagde, at . . . . at Du var rejst den Dag. Kan Du tilgive mig?

Det var et unødvendigt Spørgsmaal. De bløde Arme, som laa om hans Hals og Taarerne var tilstrækkelig Svar.

— Jeg har saa meget at sige Dig min Elskede, naar Du bliver saa stærk, at Du kan taale at høre det. Men nu vil jeg ikke plage Dig længer med mine Bekymringer.

— Jeg vil gerne høre derpaa, hviskede hun. Sig mig alt.

De satte sig ned paa en Bænk og slog Døren op til Haven. Den milde friske Aftenfuft strømmede ind til dem, mættet af Foraarets Dufte. Fuldmaanen stod højt paa Himlen, og dens Lys faldt lide paa hendes Ansigt. Han satte sig ved Siden af hende og tog begge hendes Hænder i sine.

— Jeg havde ikke tænkt paa at tale med Dig i Aften, sagde han, men ser Du, jeg kunde ikke lade være dermed! Imorgen vilde jeg have fortalt alle Mennesker det, og først og fremmest Dig. Jeg havde en Grund til at forblive ukendt. Jeg blev borte for at skabe mig et æret og agtet Navn og bevise, at jeg var en ærlig Mand. Da jeg kom hjem opdagede jeg, at det Navn, jeg havde laant, havde tilhørt en Skurk, en Tyv og en Falskner. Men det var Guds Haand, som havde ført mig. Den Mand havde staaet i Forbindelse med de Uslinger, som havde sammensvoret sig for at føre mig i Ulykke, og da de hørte, at Ronald Morton var i London, antog de mig for at være deres gamle Kammerat. Der var en vis Lighed mellem os — Jeg lod dem tro det, og i Aften, netop i Aften faar jeg Beviserne for deres sidste Slyngelstreg i Hænde. Nu kan jeg straffe de hjærteløse Uslinger, som skilte os fra hinanden og samtidig gøre Samfundet en Tjeneste derved. Jeg venter hvert Øjeblik paa det Bud, som kalder mig til dem.

Ligesom hidkaldt ved disse Ord traadte Lady Mabel ind i Drivhuset og opdagede de to, som sad med hinanden i Haanden i Maaneskinnet. Hun studsede et Øjeblik, men nærmede sig derpaa med en Mine, som udtrykte koldt Mishag.

— Hr. Morton sagde hun køligt, Deres Sekretær har lige været her med en Billet, som han paastod var af største Vigtighed.

Harry takkede og tog Billetten. Han rev Konvolutten op og læste i Maaneskinnet de to Ord.

»*Korrektur venter*«.

— Ja, min Elskede, sagde han, idet han vendte sig mod Inthia. Det er det Bud, jeg ventede.

Lady Mabel stod som ramt af Lynet.

— Inthia!! — fremstødte hun halvhøjt i en yderst forbavset Tone.

Inthia sprang op halvt leende og halvt grædende, og slog Armene om hende.

— Mabel, Du ved ikke hvad der er hændt. Det er Harry, min Fætter Harry, som er opstaaet fra de døde.

Lady Mabel var stum; for første og eneste Gang i hendes Liv nægtede hendes ellers saa rappe Tunge at gøre Tjeneste. Hun fandt bogstavelig ikke Ord til at udtrykke sine Følelser.

— Ja, bedste Lady Mabel, sagde Harry. Det er virkelig sandt. Jeg har haft mine Grunde til at ville være ukendt, men fra og med i Morgen er alt anderledes Men nu maa jeg gaa. Du kender mine Grunde. Godnat Elskede, Godnat!

Han holdt begge hendes Hænder i sine, og Lady Mabels Nærværelse kunde ikke forhindre ham i at kysse dem gentagne Gange.

Et Øjeblik senere var de to Damer alene. Det blev nu Inthias Tur til at gentage Harrys Historie. Lady Mabel formelig gyste af Sindsbevægelse. Hun græd af Deltagelse og lo af Glæde og hengav sig saa helt og holdent til Øjeblikkets Stemning, at det inden kort Tid blev Inthias Hverv at søge at beroligede hende og paaminde hende om, at Gæsterne rimeligvis vilde savne hende.

Ved denne Paamindelse tørrede den lille letrørte Naade hurtigt Taarerne af sit Ansigt, fremtog en Pudderkvast og søgte at tilintetgøre de Spor, de havde efterladt i hendes smukke Ansigt.

— Jeg ser vist gyselig ud, og det gør Du med. Kom med op paa mit Værelse, vi bliver virkelig nød til at gøre os lidt præsentable.

Hun førte Inthia ud gennem Drivhuset og videre op ad en Bagtrappe.

Da de nogle Minutter senere vendte tilbage til Balsalen, saa de i Døren Humphrey Frost, hvis Ansigt udtrykte de mest blandede Følelser. Han saa ud til at være paa engang fornøjet, forfærdet og fremfor alt i høj Grad forbavset.

— Lady Mabel, begyndte han straks, det lader til, at De uforvarende har haft Engle til Gæster.

— Ja, det har jeg sandelig, sagde Lady Mabel, hvis sommerfuglelette Sind var saa overfyldt af den store Nyhed, at en Eksplosion syntes uundgaaelig.

— Jeg har en overraskende Nyhed at meddele Dem, sagde Humphrey Frost.

— Vi har en højst overraskende Nyhed at meddele *Dem*, sagde Mylady med Øjne, der gnistrede af tilbageholdt Munterhed. Lad os se, hvilken der er den mærkeligste!

— Deres Overraskelse syntes at være af udelukkende behagelig Art. Det kan jeg desværre ikke paastaa, at min er.

— Lad høre. Intet kan forstyrre vor Glæde i Aften. Vi er bevæbnede mod alle Skæbnens Luner. De ser ud som en Fangevogter, der har faaet en frygtelig Misdæder betroet. Ud med Sandheden.

— De bør virkelig have det at vide, sagde Frost tøvende. Vedkommende Person har lige forladt Huset, efter hvad jeg hører og er gaaet lige i den Fælde, Politiet har udsat for ham.

— Politiet! udbrød Lady Mabel. Mit Hus! Hvad i Alverden taler De om?

— Ja, det gør mig virkelig ondt at sige det, sagde Frost ikke uden en humoristisk Blinken, men det er virkelig om deres asiatiske Løve, jeg taler.

— Lady Mabel tog Inthia under Armen og hendes Øjne saa mere skælmske ud end før.

— Hvad er der med den asiatiske Løve, spurgte hun med en uskyldig Mine. Jeg lovede ham, at han ikke skulde blive jaget.

— Jo, han bliver sandelig jaget, saa at det forslaar noget, svarede Frost. Lad mig i Korthed fortælle Dem hvorledes det hele hænger sammen. De husker maaske, at adskellige mig tilhørende Værdipapirer for flere Aar siden blev stjaalne paa Vejen mellem Boulogne og Calais? — Man ved nu, at Tyveriet blev begaaet af to Personer — Gilead Gilfoil og William Reid. William Reid, er en kendt Falskmønter, og han er netop i dette Øjeblik taget afsted for at afhente en Pakke Hundredfrancs Sedler hos sin Kammerat.

— Men hvad har alt dette at gøre med min asiatiske Løve? spurgte Mylady en Smule utaalmodigt.

— Ja, det lyder virkeligt mærkeligt, sagde Frost. Det minder om en gammel Røverhistorie. Mine Damer — William Reid er rent ud sagt ingen anden end Ronald Morton!

— Aa, saa er min Historie meget kønnere, sagde Lady Mabel roligt. Den asiatiske Løves Roman vil faa en langt smukkere Slutning. Hvem har fortalt Dem denne nette Historie, Hr. Frost.

— Jeg har den fra fuldtud paalidelig Kilde, det forsikrer jeg Dem for, sagde Frost alvorligt. Jeg hørte den for et Kvarter siden af Monsieur Vergeuil, en fremragende fransk Detektiv, som i syv Aar forgæves har søgt efter William Reid og hans Kompagnoner. I Aften vil hele Banden blive arresteret af det engelske Politi.

— Nej virkelig! udbrød Lady Mabel. Det er jo ualmindelig interessant, men, De er lidt bag efter, Hr. Frost. Alt dette vidste Inthia og jeg for en halv Time siden — Nej, jeg skal ikke pine Dem længere . . . . i Stedet for at sige Dumheder og mystificere hinanden, burde vi allesammen ligge paa vore Knæ og bede Bønner af Taknemlighed. Hr. Frost . . . . Ronald Morton er ikke William Reid. *Han er Harry Wynne* — Harry Wynne, den fortabte Søn, som er vendt hjem igen! Han er ikke disse Forbryderes Medskyldige, men det er tværtimod ham, der har lokket dem i Fælden! Det er ham, som har gjort alt, hvad der stod i hans Magt for at overantvorte dem i Retfærdighedens Hænder. Det var de Skurke, som ødelagde ham for syv Aar siden!

Frost stirrede et Øjeblik forbavset fra den ene til den anden af Damerne. Men da han i begges Ansigter læste Bekræftelsen paa denne utrolige Beretning, stammede han nogle usammenhængende Ord til Undskyldning, trængte sig derpaa hurtigt og uden Ceremoni gennem Balsalen, sprang ned ad Trappen, styrtede barhovedet ud paa Gaden, raabte paa den første, den bedste Droske, sprang op i den og raabte.

— Kør som om det gjaldt Livet, raabte han. Clerkenwell!! . . . Der bliver sikkert en forfærdelig Scene, før disse Fyre lader sig arrestere, mumlede han for sig selv. Politiet maa vide, hvorledes det i Virkeligheden forholder sig, ellers kan ingen staa inde for, at dette Vovestykke ikke for anden Gang vil koste Harry Wynne Livet!

XX
OPGØRET

Det var med Kaptajn Heatons Hjælp, at Butterfield havde valgt sig sit saakaldte Kontor i Clerkenwell; og man havde sørget for, at Lokalet var rigelig forsynet med Ind og Udgange. Gaarden Nr. 13 ved Wexford Baw var ogsaa tilgængelig fra alle Sider. Parallelt med Gaden, fandtes der paa Bagsiden af Huset en lille Smøge, som førte ud til nogle Hestestalde. Vinduet var ogsaa saa lavt, at man med Lethed kunde springe ud deraf.

Efter at en af Monsieur Vergeuils Medhjælpere havde undersøgt Stedet og afgivet sin Rapport, havde Vergeuil bedt om at faa ti Mand af den regulære Politistyrke til sin Raadighed. Disse ti Mand stod under Befaling af en højerestaaende Politimand, som var meget stolt af paa denne Maade at kunne arbejde sammen med den verdensberømte Detektiv. Mændene var fordelte i Nærheden af de forskellige Udgange. Alle var naturligvis civilklædte — Myndighederne havde udtaget sit bedste Mandskab, og man havde iagttaget alle mulige Forsigtighedsregler for at alt skulde lykkes vel.

Opmuntret af de rigelige Drikkepenge, som han allerede paa Forhaand havde modtaget, piskede Humphrey Frosts Kusk paa sin Hest og kørte som en vanvittig, indtil Trængslen paa Oxford Street tvang ham til at være mere forsigtig. I Hartstreet og Theobalds Road paaskyndede han atter Farten for igen at sagtne den paa den mere trafikerede Myddeltonstreet. Da de svingede ind i Sct. Johnsstreet, opfangede Frost pludseligt et Glimt af den Person, han søgte, netop da denne var i Færd med at stige ud af sin Droske. Frost befalede straks Kusken at standse, steg ud og ilede mod Harry med fremstrakte Hænder.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

TIDERNA FÖRÄNDRAS

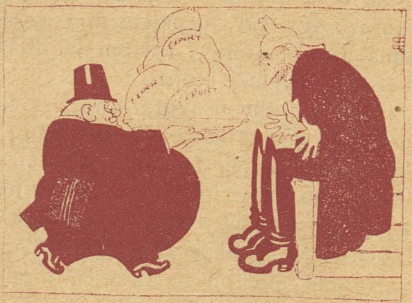

Före den 19. maj skickade många goda svenskar våra livsmedel till Kaisern.

Efter den 19. vill säkerligen många goda svenskar skicka Kaisern till våra livsmedel. (»Søndags Nisse«.)

Den engelske Offensiv.

(»Meggendorfer Blätter«.)

Arbejdsgiveren: »Det gjør ingenting om dere sulter litt, som er vant til det. Men tænk hvor slemt det er for dem, som har set bedre dage.« (»Hvepsen«, Norge.)

Johannes kan inte tåla den nykomna »fröken« på herrgården. Fröken möter honom och vill ställa sig in med honom:

— Ser Johannes — sådant lif som min föregångerska lefde är ju under all kritik,

— Ja, ja ska säga fröken att lättsinnig — de va ho, de medger ja. Men de va inte så farligt med de, för ho så så jäkligt bra ut. (»Strix«.)

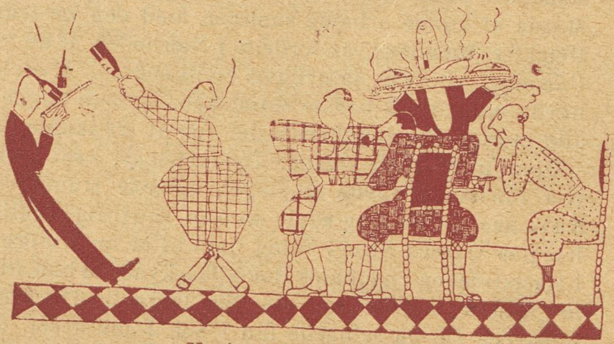

Undervisning i Golf.

(»Der Arbiter«, Berlin.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Skovglæder.

Her er saa dejligt i denne Skov,
si'r Annas glade Blikke.
Hun vandrer med sin tro Vov-Vov,
og bange, det er hun ikke.

Her er saa dejligt i denne Skov,
her er slet ingen Røver',
men kun Soldater, der holder Sjov.
imens at de Brænde kløver.

Her er saa dejligt i denne Skov,
Soldaten priser Vaaren:
Til Kys og Klap han faar vel Lov —
Og Toget gaar først imaaren!

Ikke saa tosset.

I et Sindssygeasyl foretog Inspektionen sin sædvanlige Ronde. I Haven befandt sig nogle Arbejdsfolk, som reparerede en Mur, og en af de ufarlige Patienter, der skulde hjælpe lidt til ved Arbejdet, kørte en Trillebør med Undersiden opad.

— De skulde vende Trillebøren rundt, sagde en af Lægerne venligt til ham. Men Patienten svarede:

— Gu' gør jeg ej! Jeg vendte den rundt forleden, og saa lagde de Mursten i den!

Antisemit-Foreningen.

Den kæmper mod Jøder (de gør kun Fortræd),
den holder paa Nationalisme —
Gi's der ikke en ærlig Sjæl, som er med
til en Klub for Anti-Idiotisme?

— Nu kan Madsen tage det høje C, uden at det generer ham.

— Jamen, generer det ikke Tilhørerne?

Nu skal hele Scala-Komplekset ombygges og udvides for at skaffe Plads dels til en større Scene, dels til en Udvidelse af Tilskuerpladsen og dels til —

— Snak! Udvidelsen er udelukkende foretagen for at skaffe Plads til Striboll.

Fra Præsternes Side er der kommen Anmodning til Regeringen om Fritagelse for at gøre Soldatertjeneste. Anmodningen blev afslaaet.

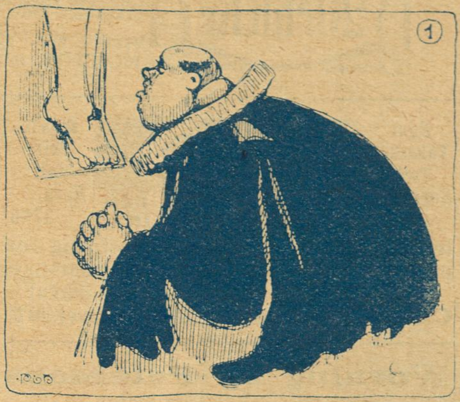

— Herre giv mig Kraft og Styrke til at velsigne de danske Vaaben, hvis vort elskede Fædreland kommer i Fare.

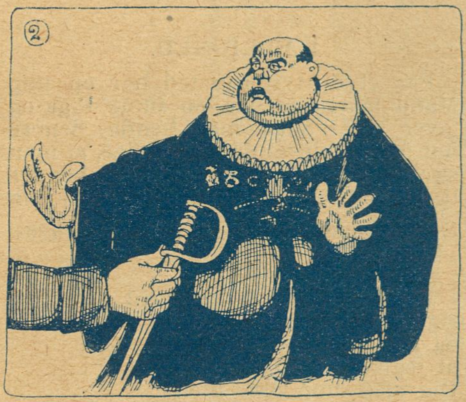

— Herre, staa mig bi — de vil tvinge Din fromme Tjener til at bære Mordvaaben!

— Jeg kan ikke forstaa, at Socialdemokratiet var ene om at fejre *Grundlovs*dagen. Hvorfor var det mægtige og store konservative Folke(!)parti ikke med?

— Det er sgu da let nok at begribe. De Fyre har ingen *Grund* til at feste i Dagens Anledning og derfor heller ikke *Lov* til det.

Sandheden.

Den nøgne Sandhed forarger tit,
men naar man blot er behændig
og ved at dække og pynte lidt,
saa bliver den straks anstændig!

— Skal vi gaa ind og ta' os en Øl, jeg sveder af Varme.

— Er Du tosset? Med de Priser? Har *Du* maaske Krus?

— Næ, men det gør heller ikke noget. Jeg kan godt drikke af Flasken.

I en lille jysk Provinsby skal en Stationsforstander være bleven saa misfornøjet med Situationen, at han har erklæret at ville gaa.

— Tænk selv dem ved Jærnbanen foretrækker at gaa.

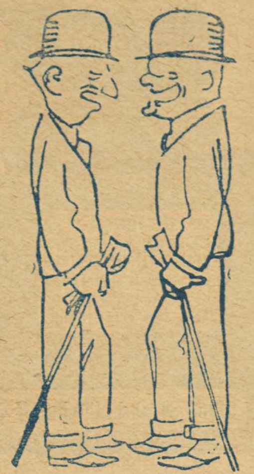

— Du er bleven saa tavs, efter at Du er begyndt at køre med Brændsel hjem fra Din Mark.

— Ja, Du — jeg er sgu bleven en rigtig *Tørvetriller!*

En Røver huggede forleden 150 Kroner fra en Dame paa Kristianborgs Plads. Han løb dog lige i Armene paa de tililende.

— Naa, lige? De greb ham da i Buegangene.

Skæbnen driver sit grusomme Spil:
»Tiden« gaar ind, gaar ad
Hækkenfeldt til,
lusker paa Rævevis fra Striden —
Tænk nu bare, hvor det var godt
for Land og for Folk, om I. C.
blot
for én Gangs Skyld — fulgte
med *Tiden!*

En herværende Professor satte forleden dansk Rekord for Distration. Da han nemlig lagde et Brev i Postkassen, opdagede han, at han havde klistret et Brødmærke paa Konvolutten i Stedet for et Frimærke.

Mon der er Nogen, der tænker paa, at jeg gerne vil paa Landet

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

OLAF POULSEN-MASKER.
Tegning af E. W.

S. Steen. Tegningen vil tage for stor Plads, og formindskes den til en af disse Spalter, vil den blive utydelig.

»Wolter«. Den lille Historie straaler jo ikke af Grinagtighed, men maaske — muligvis — ved Lejlighed.

A. Jensens Enke. Den lille Historie er for ubetydelig til at kunne gøre Krav paa rede Penge!

M. Jarno. Den ene benyttes.

Tegner J. Jensen. Ved Lejlighed.

Pioner. Særdeles pænt, men desværre ikke nyt, og det bliver vanskeligt at skaffe Plads. Vi faar se.

SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799
FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

KÆRLIGHED.

Paa et Forlystelsessted har en ung Mand faaet Kig paa en smuk Pige og giver sig i Snak med hende. Senere hen er de blevet saa fortrolige, at man skulde tro, de havde været Venner længe, og de synger for hinanden paa

Mel.: Brændt a'. Fra »De gamle Drenge«.

Han:

Kære Ven, Du er ved Gud
rigtig en for mig,
og jeg siger lige ud,
at jeg elsker Dig.
Dig med dine Øjne blaa
og en smuk Figur,
klædt moderne ligesaa
hvilken Politur!
Højt jeg elsker Dig min Pige,
for den smukkeste Du er,
aldrig har jeg set Din Lige.
jeg kan da ej forlange mer.

Hun:

Det var kønne Ord, Du sa'
ej de glemmes nemt,
nu Du høre skal i Da'
hvad Tankerne har gemt:
Ser Du fra den første Gang,
at jeg paa Dig saa.
i mit Hjerte ind Du sprang,
der skal Du nu staa,
og indvid're skal Du høre,
Du saa kærlig, sød og from:
Jeg vil altid for Dig gøre,
ja, hvad Du saa be'r mig om.

Rich. Soelberg.

Sprøjtefører og Bokselærer JACOBSEN.
Tegnet af H. Sørensen.

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

Danske Barberere i Karikatur.

CHR. JACOBSEN, Bagsværd.
Tegning af R. Stibolt Hansen.

Eigil N: Vi haaber at faa Plads til »En nydelig Tid«.

Tage Hjorth. Det lille Digt skal nok komme frem.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

„Krims Krams“.

10 Officerer kom ind hos en Restauratør i deres Garnisionsby og sagde til Værten, at de hver vilde betale ham 100 Kr. forud, naar han vilde beværte dem til Middag i saa lang Tid, som de var i Stand til hver Dag at skifte deres Pladser ved Bordet, indtil de igen kom til at sidde sammen som første Gang. Værten ansaa det for en fordelagtig Akkord og gik ind paa den. Men da en Maaned var gaaet, og Pengene ikke var fortjente, begyndte Restauratøren at regne efter og fandt nu til sin Forbauselse — hvad?

De 10 Officerer kunde skifte Plads 3,628,800 Gange!

Du lever, fordi Du har mig, men Du dør, hvis Du faar mig. Hvad er det?

Hjærteslag.

Hvad er det for et Øre,
som ikke kan høre,
men som lidt Nytte han gøre?

En Øre.

Naar man tegner en Ko og inde i den skriver Bogstavet J flere Gange, hvad siger det saa?

Komedjer.

REBUS.

Aa Kroman.

2 Ark Roman (2 a'r — kroman)

1. V. 1. X. L.

(En Ventil (en, V, en, ti, L)).

BILLEDGAADE.

Hvad staar her?

Et Par Sko.

P P P.

(Sortepeer.)

Lange Ben.

Tegning af Storm-Nielsen.

— Hva' Pokker staar Du og klør Dig paa Benet for; har Du Lopper?

— Næ men jeg kørte bag paa en Sporvogn før, — og saa var der igen et af disse Satans Fruentimmer med ubeskyttede Hattenaale!

Saaledes skriver man »Peter venter« med ti Bogstaver uden at stave forkert.

V
E
N
PETER
E
R

Et Lys i et Glas Vand.

Du tvivler om, at det vil være muligt at faa et almindeligt Stearinlys til at brænde i et Glas Vand —!

Aldeles ikke!

Her skal Du bare se!

Sæt et almindeligt Søm op i Bunden af Lyset for at holde det lodret, og stik derpaa Lyset forsigtigt ned i Vandet og tænd det.

Du vil da se det brænde ned lige til den sidste Stump af Vægen, idet Lyset stadig vil hæve sig i Vandet, eftersom det brænder ned!

Værsgo' og prober selv!

Et Eksperiment.

Man lægger en Traad i en stærk Saltopløsning og lader den derpaa tørre.

Saa hænges en ikke altfor svær Ring op i Traaden, og denne antændes.

Der vil da vise sig den Mærkelighed, at Ringen bliver hængende i Traadens Aske, indtil den bevæges med et Slag eller et Ryk.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Lille Historie.

Tre ældre Medborgere sad forleden Dag paa en Kafe og fortalte Krøniker for at faa Tiden til at gaa mellem Glassene.

Den første fortalte om, hvorledes han som ungt Menneske havde boet til Leje hos en Familie, hvor der ikke sparedes paa Snapsene. En Dag havde Konen ved en ulykkelig Fejltagelse hældt Ugens Brændevin i Madgryden i Stedet for Vand — og Følgen var, at man i de kommende 8 Dage maatte sidde og skaale med siede Ærter, for at faa den Spiritus med.

De to andre smilede forstaaende.

Den anden meddelte om en Mand af hans Bekendtskab, der i sine unge Dage havde giftet sig med en Kvinde paa 130 Pund. Imidlertid trivedes Damen saa godt i Ægteskabet, at hun i Løbet af nogle Aar lagde 50 Pund paa. Disse 25 Kilo forlangte den krænkede Ægtemand selvfølgelig at blive skilt fra. Retten dømte hende derefter til en passende Afmagringskur.

De to andre smilede troende.

Den tredje sagde:

Jeg havde forresten en lille Hændelse i Onsdags. Det var med min Husvært. Han havde ude i Byen hørt, at det var gaaet en Del tilbage for mig — og nu kom den skikkelige Mand saamænd op *og gav mig Huslejen for hele sidste Kvartal tilbage.*

Næ, det var dog den værste Løgn man længe har hørt! afbrød de to andre ham indignerede.

F. Skousbo.

Tegning af Osvald Jensen

Ordner og Stjærner hænger man — paa en ny Maade!

(Patent anmældt)

Praktisk.

Hun (i en lille Pause): Tror Du, at Kærlighed er blind, Albert?

Albert: Ja min Skat.

Hun: Men saa er det jo det rene Sløseri, at vi lader Lampen staa og brænde.

Den ene Arbejder —

— Hvorledes gik det til, at Frøken Blommesen blev gift med Apotekeren? Hun var jo forlovet med en Læge i København.

— Jo, hun kunde aldrig læse sin Forlovedes Kærlighedsbreve, men maatte have Apotekeren til at tyde dem. Og han fremsagde dem saa stemningsfuldt, at hun forelskede sig i Apotekeren og slog op med Lægen!

Hæderlig — til en vis Grad!

Bonden: Der er bleven smuglet meget her paa Egnen i gamle Dage, men det er jo en uhæderlig Maade at tjene Penge paa. Min Far var altid hæderlig og vilde aldrig være med til at hjælpe Smuglerne, skønt han kunde faa det godt betalt. . . . Men Mor tjente mindst ti Kroner hver Nat, naar det var rigtig mørkt!

Model 1917

Elegant, solid og letløbende **„Urania“** er **Danmarks bedste Cykle.**

Lette Betalingsvilkaar. Største og billigste Lager af Gummi og Tilbehør.

Altid ca. 100 Cykler færdigmonteret paa Lager.

Fabriksudsalg: Gammel Kongevej 1 E.

Tegning af Anton Hansen.

— Svar mig nu for en Gangs Skyld ærligt, Laura — er Sommeren ikke dejlig?

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Kærlighed og Bomber.

Den unge Pige saa op og sukkede. Naar undtages Lysningen fra Kaminen, var Værelset aldeles mørkt. Hun sværmede i det hele taget for at sidde og stirre ind Kaminen og drømme.

Ilden blussede op et Øjeblik og lyste paa hendes bølgende blonde Haar. Det var et smukt Haar, og det og hendes drømmende Øjne gjorde det blege, lille Ansigt tiltrækkende. Ellers vilde alle nærmest kalde Fay for grim.

For det første var hun altfor lille og desuden meget tynd og mager. Men Øjnene gav hele Skikkelsen Ynde, udtryksfulde som de var. Og Haaret var fint og blødt som Spindelvæv.

— Jeg maa desværre indrømme, at jeg trods mit Arbejde føler mig alene, tænkte hun. Og værre vil det blive med Aarene. Livet er ligesom blevet anderledes, siden Dot og Mona giftede sig. Dersom der blot kunde hænde noget, som forstyrrede denne forfærdelige Ensformighed.

Dum—dum!

Lyden var rent øredøvende, og Fay sprang forskrækket op. Der var hændt noget nu. Dørene og Væggene rystede. Ude fra Fortovet kunde hun høre Lyden af sønderslaaet Glas. Efter det forfærdelige Brag kom Raab, Skrig og Lyden af en Brandsprøjte. Og pludselig hørte Fay, at hendes Værtinde raabte paa hende.

— En Zeppeliner — det er en Zeppeliner! Kom ned straks! raabte Fru Murphy, og Fay skyndte sig skælvende ned ad den rystende Trappe ud paa Gaden.

Hun kom ud i rette Tid. Et Øjeblik efter begyndte hele Huset at vakle paa en uhyggelig Maade og ramlede saa fuldstændig sammen.

Og imens kunde man oppe i Luften se et Glimt af Zeppelineren, som fremdeles kredsede omkring.

Fru Murphy stod ved Siden af hende paa Fortovet, vred Hænderne og hulkede. Alle Beboerne var heldigvis kommet ud af Huset i rette Tid. Fay sukkede lettet, men hun var alligevel forfærdelig bange.

Saa hørte de en Stemme — den lød befalende og bestemt:

— Se at komme til Side, allesammen. Dersom i stimler sammen saaledes, vil I ikke blot udsætte jer for Fare, men I hindrer mig i mit Arbejde.

Den talende stod lige under Gaslygten, og Fay kendte ham med det samme. Det var den nye Doktor lige over Gaden. Han sørgede for, at nogle af de saarede blev ført bort og undersøgte dem, som trængte til øjeblikkelig Hjælp.

— Er der nogen her, som ikke er bange for at hjælpe mig? Jeg trænger til nogle, og det med det samme, fortsatte han.

Fay tog sig resolut sammen og gik frem. Hvor glad var hun nu ikke over, at hun havde gennemgaaet et Samariterkursus. Det kom hende til god Nytte nu, og den nærmeste halve Time var hun under Dr. Mortons Ledelse ivrigt optaget af at gøre Bandager i Stand og med at forbinde Saar. Og det til Trods for, at dette Arbejde tog paa hendes Nerver, thi Fay var ikke vant til at se Blod.

Men nu var heldigvis det kæmpemæssige Uhyre forsvundet i Mørket. Der havde meldt sig flere, der var villig til at hjælpe. Heldigvis var der ingen farlige Tilfælde, og Fay havde selv behandlet en eller to, som havde skaaret sig slemt paa Glasstumper.

— De ser træt ud. Kom ind her.

Stemmen var skarp og havde en bydende Klang, saa Fay ubevidst adlød. To Minutter efter stod hun ved Siden af Dr. Morton inde paa hans Kontor, og han skænkede noget Medicin i et Glas.

— Drik dette kommanderede han.

Endnu en Gang adlød hun uden videre. Og mens hun stod der, faldt Lyset paa hendes lyse Haar. Og der var i de store, brune Øjne noget træt og bønfaldende, som gik lige til den stærke Mands Hjerte, mens han stod der og saa paa hende.

Det var et Billede, som han siden ikke kunde glemme.

* * *

Det var faktisk denne Zeppeliner, der fik Fay til at tage sin store Bestemmelse.

Hun vilde foretage sig noget mere nyttigt end at arbejde paa Skrivemaskine. Hun vilde straks tage fat paa Sygeplejen, og under andres Sorg og Lidelse kunde hun maaske komme over den Følelse af Ensomhed, som trykkede hende.

Heldigvis havde hun ingen Vanskeligheder med at komme ind paa et af de store Hospitaler, og hun kastede sig med Liv og Sjæl ind i dette Arbejde.

Efter et halvt Aars Forløb sendte Hospitalsmyndighederne hende ud i Privatpleje. Det traf sig saaledes, at hendes første Syge boede i Acorn Road, den Gade, hun havde boet i den mindeværdige Zeppelinernat.

— Det er et slemt Tilfælde — Nerverne aldeles ødelagt, fortalte Huslægen. Gør, hvad De kan. Han er et storartet Menneske, og vi kan ikke undvære ham paa nogen Maade.

Og da Vognen standsede uden for Huset med den velkendte røde Lampe, gik det paa én Gang op for Fay, at den Patient, hun nu skulde pleje, var Dr. Morton, Manden hun hin Nat havde hjulpet med de Saarede.

Hun kendte ham næsten ikke igen, saa bleg og mager var han blevet; og hans Øjne lyste desuden af Feber.

Fay følte det, som om hendes Hals vilde snøre sig sammen. For først, da hun saa ham ligge der syg og elendig, forstod hun selv, hvorledes hendes Tanker havde hængt ved ham hele Tiden siden Zeppelinernatten.

Og med det samme hun bøjede sig over ham, blev mærkelig nok hans Udtryk forandret. Han bevægede Læberne, og hun bøjede sig længere ned for at lytte — blev rød i Kinderne.

— Jeg har fundet Dig tilsidst, min ensomme Pige, hviskede han og rakte Haanden ud imod hende.

* * *

Der var gaaet tre Uger. Dr. Morton var nu saa rask, at han Dagen efter skulde rejse til Cornwall. Og denne Dag hørte man ogsaa Lyden af Kanonskud her i den fredelige lille Forstad. Men de lød nu langt borte fra, for denne Gang var Zeppelineren milevidt væk fra Acorn Road.

Han og hun stod sammen og saa paa Zeppelineren som den foer der højt oppe i Skyerne som en lang Lysstribe.

Men endelig var den borte igen, og den alvorlige Læge saa ned paa den nette Skikkelse ved Siden af sig. Hans Blik strejfede ømt over hendes gyldne Haarmasse.

— Min Kære, rejs ikke fra mig, hviskede han. Jeg har elsket Dig siden den Nat, da Du saa tappert traadte frem for at hjælpe mig, og det uagtet Du selv var ræd. Vi vil gifte os og lade vor Bryllupsrejse gaa til Cornwall.

Og samtidig som hans Stemme lød bønfaldende, da han sagde dette, var der ogsaa i den den bydende Klang, som hun aldrig havde været i Stand til at staa imod.

Dette havde hun for Resten ikke Tanke for heller nu. Og mens Lyden af de sidste Kanonskud fortonede sig der langt borte, klyngede Fay sig ind til Dr. Morton og hviskede undseelig, at hun ogsaa elskede ham.

Og saaledes gik det til, at Dr. Morton en Maaned senere førte sin Brud hjem til det lille Hus med den røde Lampe paa Hjørnet af Acorn Road.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Møbler

Sengeudstyr Kredit fra 4 Kr. mdl.

CHRISTOFFER LARSEN 73 Godthaabsvej 73.

THOMSENS MAGASINER

NIKOLAIGADE 13
CHRISTIANSH. TORV 6
SLOTSGADE 3
RYESGADE 128

1 Kl. Herre- og Dame Skrædderi.

Ratebetaling

A. H. MATZEN

Reproduktionsanstalt leverer DE BEDSTE CLICHEER

KØBMAGERGADE 22

KØBENHAVN K.

TELEFON No. 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Annoncer til Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,

Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Forsamlingsbygningen

Koldinggade 4.

Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus

Enghavevej 40

Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Køb RAVNEN

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC

BORDEAUX COPENHAGUE

L. PERRET & Cie

Triple Orange Triple Orange

PERRET's LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800

VILH. CHRISTIANSEN

FORHEN

GEORG C. MØLLERS EFTF

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER

Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager

12, Gothersgade 12.

Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af P. V. Hansen.

Krigsraseriet og Fredsbestræbelserne.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 25 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 21. Juni. 1917.

Tegning af P. V. Hansen.

Hvorledes Damptromlefører Ludvigsen klarer Befordringsvanskelighederne.

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Vadskeriet „Ventegodt"
Brønshøj L.
Tlf. Brønshøj 93 og 56
Lufttørring.

Fransk Kunst

Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1.50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

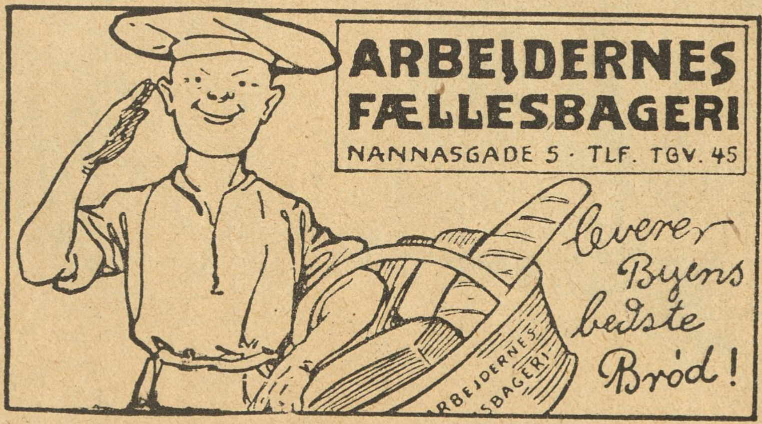

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære- & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Fint regnet.

— Sig mig, Christian! hvis Peter nu laante en Krone af Dig og skulde betale Dig 10 Øre om Ugen, hvor meget vilde han saa skylde Dig efter to Maaneders Forløb?

— En Krone.

— Kender Du da ikke de simpleste Regneregler?

— Jo! men jeg kender Peter bedre!

Nok saa fint,

En Englænder (vigtig): Hos os har hver Familie sin egen Kok.

En Dansker: Ja, er det Noget? Hos os har hver Soldat sin egen — Kokkepige.

SANKT-HANS.

Det er Midsommerfest. —
Tænd nu Baal over Land!
Lad fra Øst og til Vest
Glædens rygende Brand
jage Ufredens Troldtøj af Lande!
Lad vor Sang sende Bud
efter Sommerens solglade Gud
med en Krans af Syrener om sin Pande!

Det er Midsommerfest. —
Klokken to Gange seks
skal hver smalhoftet Heks
paa sin Kosteskaft-Hest
hvirvle højt over Skyer og Skove!
Denne blussende Nat
staar der hemmeligt tom og forladt,
mangen djævleblændt Jomfrus Alkove!

Det er Midsommerfest. —
Tænd i Hjærterne Baal!
Den, hvis Vilje er bedst
og hvis Trods er som Staal,
kan ej knægtes af Hekse og Trolde!
og vi véd, at engang
skal vor sejrende Midsommersang
tænd Ild selv i Hjerter, der er kolde!

Thorkil Barfod.

„Guldregn“.

Den, der stjæler et Æg, kan ogsaa stjæle en Hest.

*

Nu er der ikke mere at hugge, sagde Tyven, han rendte med Indgangsdøren.

*

Selv om din Fjende er en Myre, gør Du klogt i at se en Elefant i ham.

*

Sygdom kommer som en Hare, men gaar som en Skildpadde.

*

Vil De være dybsindig, saa sig til en graahaaret Dame, at hun er mærket og Støvet fra Livets Landevej!

*

En ung Mand fik med sit Blik en ung Pige til at rødme. Derefter kyssede han hende med den Bemærkning, at hvad man har saaet, det maa man høste.

*

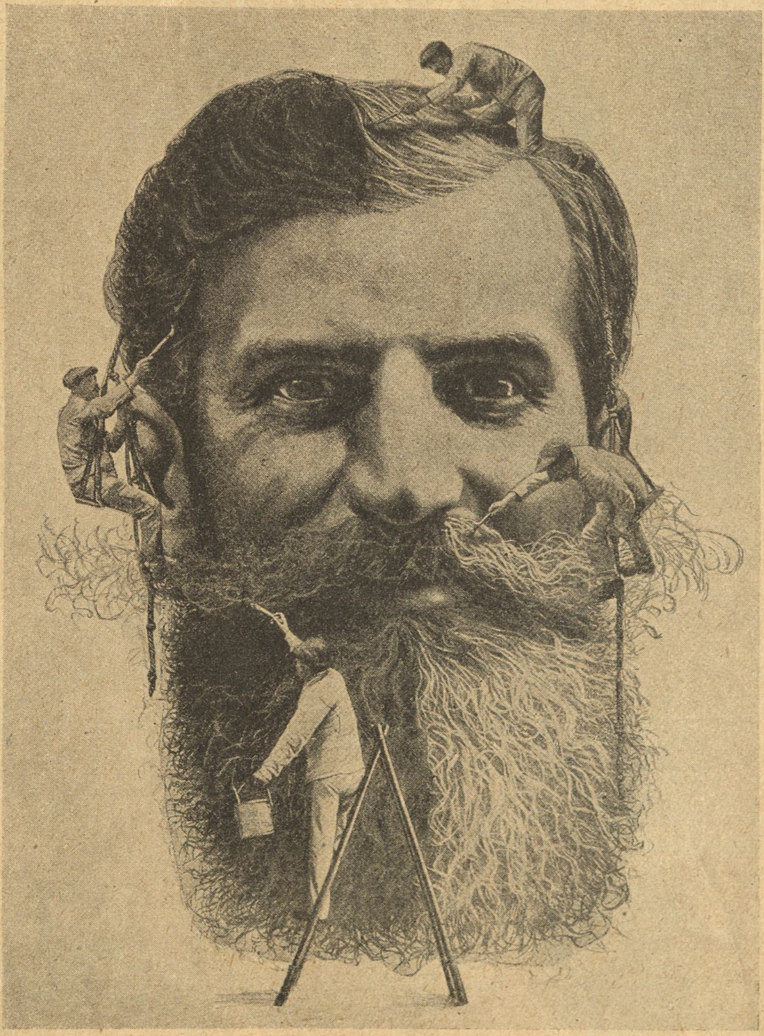

Naar man bli'r gammel, saa er det godt, man kan faa sort, hvad der er graat!

Det er godt at være Føl om Høsten, Bonde i Julen, Barn ved Fastelavn og Præst ved Paasken.

*

De bedste Kærlighedsbreve skrives paa den Maade, at man begynder uden at vide, hvad man vil skrive, og ender uden at vide, hvad man har skrevet.

*

En Bager og en Skomager sad ved et Bord og spiste og kom saa op at skændes om, hvis Arbejde, der var det vigtigste.

— Det er sgu mit, sagde Bageren, for det er paa Bordet — Dit er under Bordet!

*

Morgenstund har Guld i Mund, sagde en fattig Mand. Bare man kunde spytte noget af det ud, fortsatte han.

Tegning af Emil Poulsen

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Militarismen.

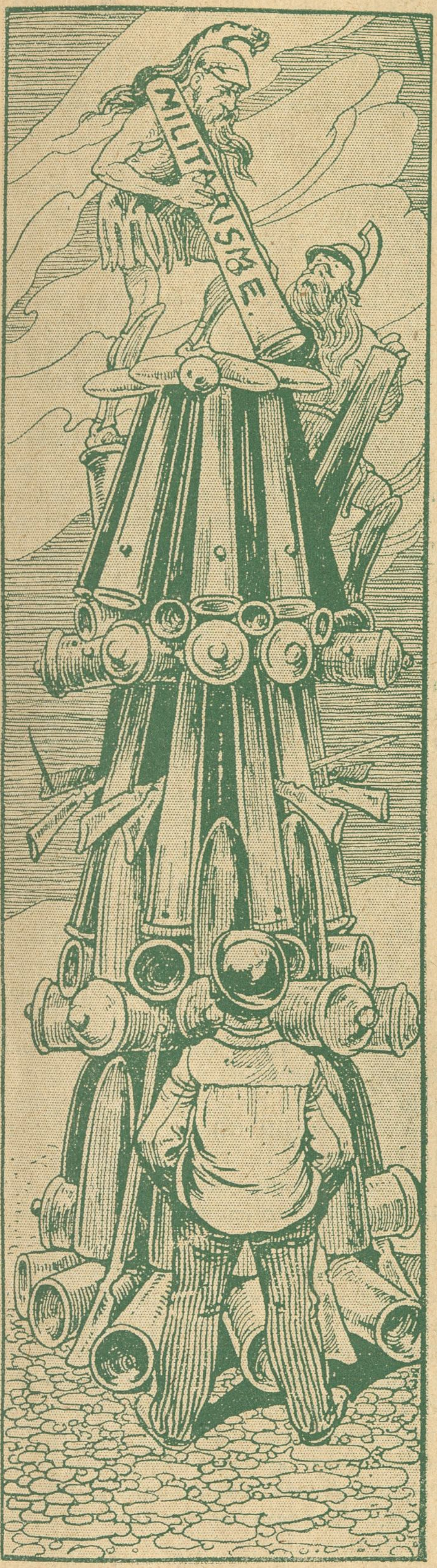

Arbejderen: Ja, byg I bare væk — en skønne Dag vælter vi hele Pibetøjet!

Rask i Vendingen!

Tegning af P. S. Johannessen

— *Hvor har Du været saa længe?*
— *Je' kom ud fra Hospitalet i Gaar.*
— *I Gaar! Jammen hvor har Du saa al de' fra?*
— *De har je' faaet senere!*

Fodbold-Klage.

I Andledning af Landskampen Danmark—Sverige.

(Mel: Daniel Rantzau)

Hvi sjunger evigt om de Danske
som Fodboldspillere paa Jord?
Jeg skulde tro, at vi er ganske
ved siden af det rette Spor.
Vel har vi længe kunnet sparke
en proper Bold i Fjendemaal,
men nu er Spillerne kun »Knarke«,
som hellere maa dyrke Kaal!

Da Svensken kom forleden Sønda'
saa mærked alle Mænd, at han
var lige ved at slaa os kønt a'
den Mark, hvor vi saa tit holdt Stand.
Jeg sad og ventede taalmodig
(aa Gud, hvor jeg har lidt og svedt!)
og ønskede en Kamp saa »blodig«
— men ak, det blev kun et mod et!

Se mine gamle Idealer
det var nu *Sofus*, *Spir* og *Tist*,
nu volder De mig bare Kvaler,
fordi de mangler »Sparkets Gnist«,
Ak, *Anton Olsen* kan ej »skyde«,
og hvad i Verden fejler *Berth?*
Han kan ej Fjendens Forsvar bryde
og er ej mere *Bold-Ekspert*

Men al min Lid stod dog til *Wolle*,
den ny opstandne Feltkanon.
Han kunde sikkert Svensken »skolle«
med Fut og Bang og stor Ballon!
Men uf, at se ham gaa og fjolle
imellem mange *Svenske*ben —
for *hans* de spilled ingen Rolle,
de voldte ikke Svensken Mén.

Ja, jeg blev nærmest ganske maalløs
ved Synet af det danske Spil,
tilsidst saa brød et vældigt Skraal løs:
Naa, vis nu, at I kan og vil!
Og *Rohde* tro'de paa sit Ho'de,
og *Lykke* paa sin store Taa,
og deres Spark var virk'lig gode
. . . . men lidt formeget i det Blaa!

Farvel jeg si'r til de danske Tanter
og tager *Børjesson* i Favn.
Farvel Hr. Tist — goddag *Schylander*,
kom hid med *Lund* til København!
— Vel kom der Penge nok i Kassen
(og *Sylow* er vist glad for den!)
men bedste danske Mand paa Pladsen
det var — paa Ære! — Dommeren!

Jørgen Grønsvær.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

— Kære Wynne! sagde han. Velkommen hjem igen! Lady Mabel har sagt mig alt!

— Saa har Lady Mabel gjort sig skyldig i en lille Inddiskretion, svarede Harry. Det glæder mig at se Dem, men jeg har desværre ikke Tid nu. I Morgen maa De fortælle mig, hvorfor De fulgte efter mig hertil. Jeg . . . Det er et Anliggende af yderste Vigtighed, der kalder mig hertil og . . .

— Jeg ved det hele, sagde Frost. De maa tillade mig at følge med Dem. De svæver i stor Fare.

— Aa, Faren er der ingen Grund til at tale om, sagde Harry. Jeg er vel bevæbnet og jeg kender mine Folk.

— Huset er allerede omringet af Politiet, sagde Frost. De vil blive arresteret sammen med de andre. Man tror, at De er en vis William Reid.

Harry lo.

— Det vil nok komme til Haandgribeligheder, fortsatte Frost. En af Skurkene er kendt som en yderst farlig og beslutsom Forbryder.

— Paa hvad Maade er De blevet indblandet i dette? — Hvorledes har De faaet noget at vide?

— Jeg er den retmæssige Ejer af en Del af de Værdipapirer, som blev stjaalet af disse Slyngler for syv Aar siden. Man har i Aften fortalt mig, at De var William Reid, og jeg ventede, at faa Dem at se paa Anklagebænken i Morgen. Nu behøver De ikke foreløbig at blande Dem i Sagen. Skurkene er allerede gaaet i Fælden. De har i hvert Tilfælde faaet den Tilfredsstillelse, at det er *Dem*, der har ført dem sammen. Nu kan De nøjes med det.

— Nej, jeg vil være med i Komedien, sagde Harry. Den lover at blive morsommere end jeg fra Begyndelsen havde troet.

Monsieur Vergeuil havde i sit indholdsrige Liv set altfor meget til let at lade sig overraske af noget; men da han, medens han sammen med Politiinspektøren forsigtigt inspicerede sine Poster, pludselig befandt sig Ansigt til Ansigt med Anklageren og den Anklagede, som Arm i Arm i bedste Forstaaelse kom vandrende hen ad Gaden, stod han et Øjeblik som forstenet af Forbavselse.

Frost vinkede ad Vergeuil, Franskmanden gik over Gaden og lyttede uden at fortrække en Mine til den Meddelelse, man fremkom med.

— Ja, sagde han derpaa roligt. Det er bedst, at Hr. Wynne gaar derind.

— Jeg havde ikke tænkt at faa Hjælp sagde Harry, men det bliver nok alligevel det bedste. Maa jeg imidlertid bede Dem om ikke at foretage Dem noget, før jeg har naaet at sætte mig i Besiddelse af de falske Sedler.

— Godt, sagde Vergeuil. Vi skal rette os efter Deres Ønsker.

— Vil De have, at jeg skal give Dem et Tegn? spurgte Harry.

— Nej Tak, svarede Vergeuil tørt, vi skal nok vide selv at vælge det rette Tidspunkt.

— — — Jeg havde ikke ventet, at De saa let vilde have ladet Dem overbevise, Mr. Vergeuil, sagde Frost, da Harry havde bortfjærnet sig.

— Og jeg havde ikke ventet, at De saa let vilde have ladet Dem narre, svarede Detektiven. Vi faar at se . . . De kender ikke denne Mand, Hr. Frost. Det er den listigste Ræv i hele Verden — — — Der findes ikke en Skuespiller, som kan hamle op med ham. Han er ligesaa opfindsom som den store Dumas . . . ja endnu mere . . . thi Folk tror paa hans Løgne. Men denne Gang skal han i hvert Tilfælde ikke undslippe os.

Harry havde allerede banket paa og var bleven lukket ind. Vergeuil tog Frost ved Armen, førte ham hurtigt forbi Nr. 14 og drejede om Hjørnet ind til den trange Passage bagved Bygningen. Da de var kommen halvvejs standsede han og hviskede forsigtigt:

— Her er en Dør, som fører direkte til det Værelse, hvor de alle er samlede. Huset er omringet og ingen kan undslippe. Hvis vor Ven er William Reid, saa har vi ham til Trods for alle hans Kunster. Skulde han virkelig være den han paastaar, saa vil han nok komme til at trænge til vor Hjælp. Han vil i hvert Tilfælde ikke faa Tid til at ødelægge Beviserne . . . Vær nu ganske stille . . .

De listede sig nu paa Taaspidserne hen til Døren. Der var mørkt i den snævre Gang, men man kunde dog skelne to mørke Skygger. Et Lyskær faldt pludseligt paa Frosts og hans Ledsagers Ansigter, men ingen sagde et Ord. Vergeuil, bøjede sig ned og lagde Øret til Dørsprækken. Frost stod ubevægelig som en Statue

Da Harry havde banket paa, varede det nogle Sekunder før nogen viste sig. Tilsidst aabnedes Døren af en gammel Kvinde.

— Hvem er det? spurgte hun.

— Ronald Morton.

— Det er rigtigt. Vil Herren være saa god at vente et Øjeblik, medens jeg tager Sikkerhedskæden fra.

Da Harry var kommet ind, blev Døren laaset forsvarligt bagved ham.

— Denne Vej, hvis Herren vil være saa god. Det er lidt mørkt, men det er ligeud . . . Herrerne venter!

Han fandt hele Banden samlet.

— Du er punktlig, William, sagde Gilead. Det er vi med. Alt er i Orden, gamle Ven.

Han pegede paa en Stabel Papirsedler paa Bordet ved Siden af sig. Butterfield lagde med en kærtegnende Bevægelse Hænderne paa den og smilede.

— Vi har lige set dem igennem, sagde Kaptajn Heaton. Jeg tror aldrig, at jeg har set noget saa fuldendt. Vi maa virkelig lykønske Gilfoil i Anledning af hans Fremskridt.

— Der er tusind i den Bunke, sagde Gilead. Jeg har tusind til, som ikke er tørre endnu, men de bliver færdig i Morgen. Du kan begynde med disse her, saa kan Du faa de andre med Dig til Paris. Vi vilde have været færdige en Dag før hvis Numereringsmaskinen ikke var gaaet i Stykker for mig.

— Det er vel bedst, jeg tager disse her, sagde Harry.

— Lad Butterfield lægge dem sammen for Dig, sagde Gilead, det er han saa vant til.

Butterfield var endnu ikke færdig med dette Arbejde, da en hæftig Ringen paa Hoveddøren fik dem alle til at fare sammen.

Butterfield blev graableg og stirrede paa de andre med et forskræmt Grin, der blottede alle Guldplomberne i hans Tænder. Heaton, der næsten var lige saa bleg som Juveleren, trak en Revolver op af Lommen og lagde den paa Bordet.

— Den der behøver ikke, sagde Harry roligt, idet han uden videre satte sig i Besiddelse af Vaabnet.

Gilead, som sad stille, trak et Cigarretfoderal op af Lommen og drejede det mellem sine lange hvide Fingre.

— Ryst ikke saadan, at Du faar hele Huset til vælte, sagde han i en haanlig Tone til den forfærdede Puckel. Hvis det havde været nogen, vi havde haft Grund til at være bange for, saa vilde de have været indenfor for længe siden — det kan De stole paa.

Der blev banket paa Døren og den gamle Kvinde stak Hovedet ind.

— Undskyld . . . det er Frøken Priscella. Hun siger, at hun absolut maa tale med Herren straks — hun tager ikke mod nogen Afvisning.

Gilead stak Cigaretfoderalet i Lommen, satte Rullestolen i Bevægelse og styrede ud i den mørke Korridor.

— Kør mig ikke over, sagde hans Søster. Skaf et Lys og kom med mig ind i et af de andre Værelser. Jeg vil tale med Dig.

Gilead raabte til den gamle Kone, at hun skulde tænde Lys og fulgte derpaa efter Søsteren ud at sige et Ord. Medens de ventede sammen i den mørke Forstue, raabte han pludseligt:

— Her er nogen . . . hvem er det?

— Vær rolig . . . det er kun en Bekendt til Dig, sagde Priscella.

Da Husholdersken vendte tilbage med Lys, saa Gilead, at den Fremmede var en ung, smuk og elegant, klædt Dame. Hun saa nervøs og forskræmt ud og lagde angst sin Haand paa Priscellas Skulder for at paakalde hendes Beskyttelse.

— De kan godt gaa, sagde Priscella, idet hun tog Lyset fra Husholdersken. Den gamle adlød, og Priscella satte en Stol frem for sin Gæst.

— Det er min Broder Gilead . . . Gilead . . . der er Fru Ronald Morton.

— Rart at gøre Fruens Bekendtskab, sagde Gilead med et harmfuldt Forsøg paa at vise sig høflig, idet han sendte sin Søster et rasende Blik; men Priscella stillede sig mellem ham og Døren.

— Du maa først have den Godhed at høre paa, hvad jeg har at sige Dig, Gilead, sagde hun. Denne Dame blev for syv Aar siden gift med Ronald Morton i Philippoli. Jeg hørte tilfældigvis Tale om hende og opsøgte hende i Manchester, hvorfra hun fulgte med mig hertil. Hvis Ronald Morton virkelig er den, Du antager han udgiver sig for at være, saa maa hun kunde genkende ham . . . ellers maa hun kunde overbevise Dig om, at Du er bleven trukket ved Næsen.

— Jaja da, sagde Gilead sukkende. Du har dine Nykker . . . jeg kender Dig nok. Du under mig vel ikke Ro, før jeg har overbevist Dig om, at Du er en Tosse. Sesaa . . . kom saa begge to!

Han greb Lyset og gav Priscella Tegn til at aabne Døren. Gilead rullede nu foran dem henad Korridoren. Da han var naaet igennem den, vendte han sig om.

— Vent her og kom ikke ind før jeg siger til! sagde han. Han bankede paa Døren og blev lukket ind, medens de to Kvinder blev staaende i Korridoren.

— Gem Pakken, hviskede han til Butterfield. Kaptajn — kast Tæppet over Trykkeripressen. Kom ind! raabte han derpaa, idet han hævede Stemmen.

De to unge Kvinder traadte ind. Priscella greb sin Ledsagerinde haardt i Armen og pegede paa Harry Wynne.

— Det er ham dér, som kalder sig Ronald Morton, sagde hun. Er det Deres Mand?

— Nej, nej, sagde den fremmede i en lav og forskræmt Tone. Jeg kender ham ikke!

— Vil Du maaske paastaa, Priscella vendte sig mod Gilead, at der fandtes to, der hed Ronald Morton i Philippoli, da denne Dame giftede sig —? . . . Jeg siger Dig . . . han er ikke den Du antager ham for at være. Ronald Mortons Hustru siger Dig nu, at dette ikke er hendes Mand . . . og hun maa vel vide det. Du er bleven taget ved Næsen . . . Du er bleven narret, Gilead.

Medens den unge Pige talte, havde Gilead holdt sine gennemtrængende Øjne heftede paa hendes Ansigt. Nu gav han sig til at se paa Harry, som lige havde ladet en af Pengepakkerne glide ned i Lommen paa sin Overfrakke.

— William . . . sagde han . . . disse smaa Oplysninger syntes at gøre Dig ked af det.

I Stedet for at svare stillede Harry sig med Ryggen mod Væggen og fremtog en Revolver, medens han saa sig om med et roligt og vagtsomt Blik. Han smilede lidt, medens han skødesløst drejede Revolveren mellem Hænderne.

— Godt, sagde Gilead. I Kvinder kan trække jer tilbage saa længe. Vær ikke bange . . . vi skal bare have en lille Forklaring, jeg og denne Herre . . . Kaptajn vær saa god at aabne Døren for Damerne.

Han havde atter trukket Cigaretfoderalet frem. Nu aabnede han det som i Tanker, og fremtog en af de blyantslignende Sprøjter.

— Hvis Herren ikke er Ronald Morton . . . sagde han, saa kan Herren heller ikke være William Reid . . . Maaske De vilde have den udsøgte Godhed at sige os, hvem De virkelig er. Vi vilde forfærdelig gerne have det at vide . . . Og vi skal Fanden tage mig ogsaa sørge for, at vi faar det at vide.

Han trak et Stykke Papir, der laa paa Bordet hen til sig og lod som om han i Tanker tegnede Streger og Figurer medens han talte.

— Sesaa. Gener Dem ikke. Ud med Sproget. Vær saa god at præsentere Dem selv for os . . .

Han satte Rullestolen i Bevægelse og kørte lige hen til den falske Ronald Morton. Det lille djævelske Redskab i hans Haand saa ganske uskyldigt ud. Hans lange, hvide Fingre legede med det, og ingen lagde Mærke til, at han skruede den lille Metalspids af. Hans blege Ansigt var blevet graagrønt; de skarpe hvide Tænder var blottede og haardt sammenbidte, og Øjnene lynede ondt.

— Naa for Pokker, hvem er De egentlig!

— Min bedste Hr. Gilead, svarede Harry høfligt, De selv og Deres Venner er helt og holdent ansvarlige for den Misforstaaelse, De har gjort Dem skyldige i angaaende min Identitet. Saa vidt jeg ved er mit virkelige Navn uden al Betydning for Dem. Kaptajn Heaton, Hr. Whale og Hr. Butterfield kender det derimod vistnok godt . . . Det er nu syv Aar siden, at de sammensvor sig for at ødelægge mig. Jeg smigrer mig med, at vi nu er kvit . . . jeg tror næppe, at jeg har den Ære at blive genkendt. Jeg er Harry Wynne.

Butterfield for op med et halvkvalt Raab. Heaton og Whale rejste sig ligeledes, ganske ude af sig selv af Forfærdelse; men inden nogen af dem havde gjort et Skridt, havde Gileads Fingre berørt Knappen paa den lille Sprøjte. Værelset fyldtes af en kvælende Lugt. Harry gjorde en voldsom Bevægelse, snappede efter Vejret og faldt baglæns om paa Gulvet. Idet han faldt, rørte hans Fingre ved Aftrækkeren paa Revolveren. Skuddet gik af, men Kuglen trængte ned i Gulvet uden at gøre nogen Skade.

— Herre Gud, hvad har Du gjort! — — skreg Whale ude af sig selv: Du har dræbt ham!

— Endnu ikke — sagde Gilead roligt. Men nu skal jeg gøre det!

— Hvad tænker Du paa! — Vi bliver hængt allesammen! raabte Whale — og da Gilead bøjede sig ned over den faldne med en ny Sprøjte i Haanden, skubbede han ham hæftigt til Side.

I samme Øjeblik hørtes Lyden af tunge Slag og Trampen af mange Fødder. Bevæbnede Mænd styrtede ind gennem Yderdørene og Vinduet. Døren til Gaden gjorde endnu Modstand, skønt den knagede i alle Sammenføjninger under de heftige Slag der rettedes mod den, og Kvindernes høje Skrig lød fra den mørke Korridor. (Sluttes i næste Nr.)

EUROPAS SMILEBAAND

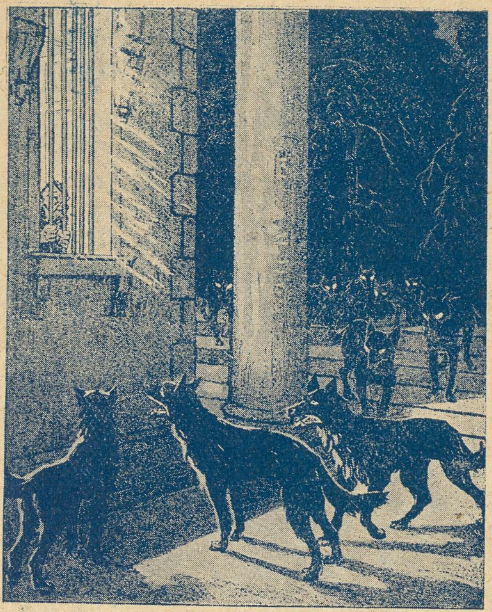

Den fangne Kejser: Rolig, Bæster! Hvis Lykken ikke stadig er mig imod, saa kommer der nok gode Dage igen for Jer! (»Der wahre Jacob«).

Hvorlænge mon Dyretæmmeren endnu vil kunne styre det rasende Dyr (Revolutionen)? (»Kladderadatsch« 1905).

Tyskland foreslaar Rusland Separatfred. (»De Amsterdammer«).

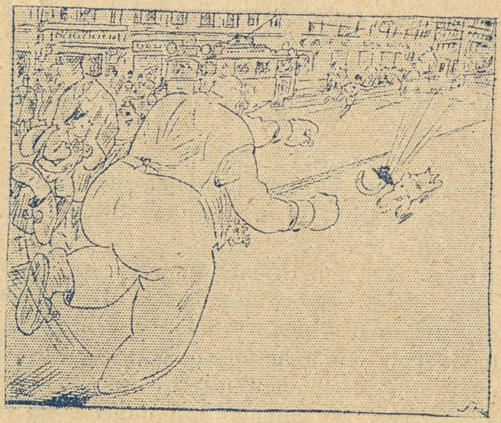

— Stop Hunden! Den har ædt mit Kødkort!! (»Simplicissimus«)

Gamle Ole er kommen paa Fattiggaarden og en Dag, da han synes, at han ikke er bleven humant behandlet, udbryder han: Naar I ikke vil være høflige mod Folk, saa kan I skaffe Jer Beboere, hvor I vil for mig! (»Strix«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

St. Hans.

Djævelskab om Lande! Med Brølen og Skraal
nu alle onde Aander husere.
St. Hans, tænd dit røde luende Baal
og lad Troldtøjet ynkeligt krepere!

Djævelskab herhjemme! Løgn og Hykleri
og Vindesyge sidder ved Roret.
Vi tænder vore Blus og kaster deri
det Rakkerpak, som nu fører Ordet!

Djævelskab i Kroppen! Du blusser min Skat,
og Hjærtet spjætter vildt, den lille Bengel.
Kom ud! I den lune lyse Sommernat
skal jeg kysse dig ren som en Engel!

O. E.

Friluftskomedie i Søndermarken, den er jeg gevaldig med paa. Kun er jeg ikke tilfreds med Repertoiret. Hvad skal vi med »Røverne« derude? Jeg synes, »Kilderejsen« eller »Valbygaasen« vilde passe meget bedre. Og skulde Planen gaa helt i Stykker — naa ja, saa gør det ikke videre. Hver Gang Flyverne er oppe, har hele Byen jo — fri Luftkomedie.

Hm! Hm!

Aron kommer ind paa Moses' Lager og ser dér et af disse Ildslukningsredskaber af Glas, der ligner Bomber.

— Hvad er det for nogle Tingster, spørger Aron.

— Det er nogle til at slukke med, hvis der opstaar Ild i mit Lager, svarer Moses.

— Ja saa, siger Aron — hvad er der da i dem?

— Hvad der har været i dem, svarer Moses, ved jeg ikke — *men nu er der Petroleum i!*

I næste Numer, mine Damer og Herrer, udskriver vi en stor og almindelig Tegnekonkurrence for Amatører. Der udloves 25 Præmier. Første Præmie: *10 Kroner kontant!*

Samtidig paabegyndes en ny og morsom Billedserie: *Dansk Politi i Karikatur* — Opdagere, Politibetjente og „Spidser".

„*Ravnens*" *Sommernumre* vil blive fyldt med brillante Tegninger og en Mængde „*Smaa morsomme Historier*". Tegn Dem som Abonnent — for 12 smaa Ører om Ugen faar De den *bedste* Underholdning sendt ind ad Døren!

Kort og Godt.

En Ægtemand telegraferede — det var før Telefonens Tid — til sin Kone: Hvad har Du til Middag. Hvordan har Drengen det?

Han fik omgaaende følgende Svar: *Svinekoteletter og Mæslinger...*

— Saa, nu kommer de hensynsløse Arbejdere og vil ha' Sommerferie!

»Hovedstaden« og »Vort Land«
gi'r hver Dag en Skylle.
Det er nærmest Postvand
(paa »Morningsposten«s Mølle!)

Utroligt!

En Storgrosserers Søn mældte sig forleden som frivillig ved en af de kæmpende Parters Armé. Faderen sendte forinden Afrejsen Sønnen op til Sognepræsten — Pastor *Fenger* — og denne gav den unge Mand følgende Bibelsprog med paa Rejsen —: »Hvis Nogen slaar Dig paa Din højre Kind, vend da den venstre til« — og: »Du skal ikke ihjælslaa!«

*

Frantz v. Jessen agter efter Forlydende at skaffe sig Arbejde ved »Sandhedssøgeren«.

*

En herværende Antikvitetshandler har sat sine Priser op med 35 Procent, og da en Kunde forleden spurgte ham om Grunden til Prisstigningen, svarede Antikvitetshandleren —: *Arbejdslønnens Forhøjelse!*

*

Tivoli vil — i Løbet af næste Sæson — anskaffe et Termometer, saa at ogsaa Havens Gæster kan blive underrettet om, hvormange Grader, det er.

*

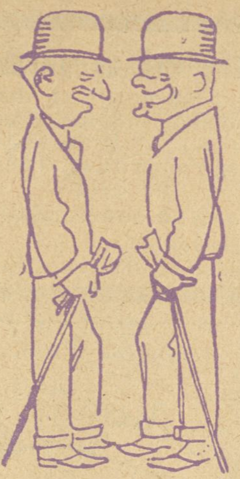

— Du, hvad kan man sige om en Mand, der sælger Katte, som han sulter?

— Ved det sgu'nte.

— At han er *Mis-handler*.

Sikket prægtigt Militær vi har! Forleden erklærede Værløselejren en Hund Krig, og 2 Løjtnanter, 1 Sergent og 2 Menige fik med Lethed Bugt med Dyret. Efter den Bedrift er jeg mere rolig. Lad nu kun Tyskerne eller de allierede komme — dem maser vi i en Haandevending.

— Det var en fæl Vinge, Møllerne fik, før de bekvemmede sig til at lade den gaa rundt igen.

— Ja, saadan gaar det, naar man i Stedet for *Mel* kun spekulerer paa *Gryn*.

Professor Paludan —

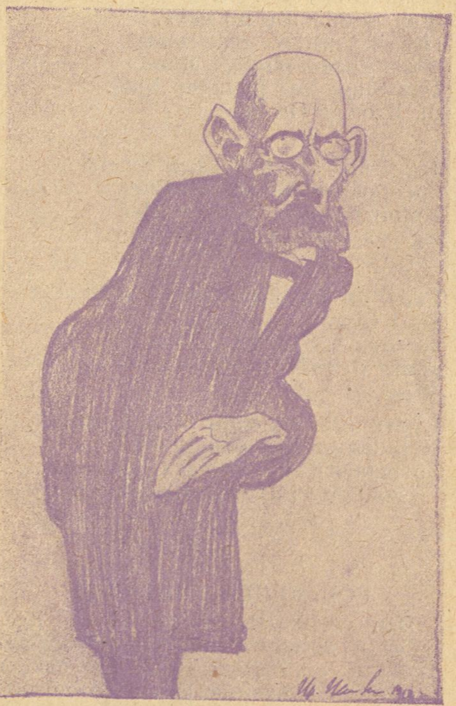

højre Fløjmand i Poul Jacobsens ny Tivoligarde.

Kun et eneste
Middel behøver De til den daglige Hudpleje — Spiræa Sæben er sig selv nok! — Prøv Spiræa een Gang, og den er Deres Toiletsæbe for altid!
Et Forsøg vil overbevise Dem!
Enefabrikanter:
Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Svar til
Eru EMMA FORMANN!
(Ravnen Nr. 22).

En Spøg om Myg til Elefant
De sikkert kender, ikke sandt?
og denne »Krig« i smaa Protester,
hvori »Myggens« skidne Rester
altfor sørgeligt sig blotter,
den — ærligt talt — mig godter.

Er Ravnesproget nok saa svært,
jeg tror dog snart, jeg faar det lært.
Eet har jeg setbag »Sprogets Tremmer«:
en Selvmodsigelse det gemmer! —
De taler nu om Deres Kløgt
til Kvindens Sjæl at granske;
men enten maa De have spøgt,
eller glemmer De da ganske,
De før til Ravnen skrevet har
om Kvindens Uforstand paa Kvinder?
Ja, jeg tror dertil sogar,
at Kvinden selv i Dem man finder(!)

Jeg er ugift! »Stakkels Fyr«,
hører jeg Dem sige,
Denne Spøg vist bliver dyr,
intet Middel De nu skyr.
»De er ugift, — Peberstand,
altsaa ingen »rigtig« Mand.
Den Slags har jo ingen Sjæl,
uf, hvor er De fæl . . . .« —

Jeg, trods alt, ved Eden dvæler,
apropos: en Kvindes Eden.
Netop for det Eden knæler
jeg saa ydmygt og beskeden . . . .

— — —

Frue, for en billig Pris
De i Glyptoteket kan,
se »det tabte Paradis«
spørg derefter deres Mand!

— — —

Lyder atter da hans faste Dom:
Kvinden er dog kun Bedrag, —
da maa jeg did, hvorfra jeg kom,
— saa faar vi aldrig »fælles Sag« — —

Johannes Christensen.
Aarhus

FOR MEGET FORLANGT.

Den pelsklædte Herre til sin ligeledes pelsklædte Frue efter at være antastet af en Betler: Det Tiggerpak er dog for fordringsfuldt, for et Par lumpne Kobbermynter skulde man tage Hænderne op af Lommen og i denne Kulde aabne sin Pels. Chr. Nielsen.

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

—Danmarks fineste Taffelvand—
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst CARL ANDERSEN

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

Forlov-elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Køb Alfa Margarine

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Danske Barberere i Karikatur.

Haarkunstner og Ligtornekirurg
AAGE PLOUG SØRENSEN
hos Chr. Pedersen, St. Strandstræde 5
Tegnet af K. E. Nielsen.

ET BORGERLIGT ORD.

Slagter A.: Ja, det kniber jo for vores Borgmester at klare den med Kulnøden.

Grønthandler N.: Ja, men han faar jo ogsaa nok en skøn Dag et Stykke Kul i Nøden.

A.: Ja, lad os kuns haabe, at det inte maa bli' et altfor lille Stykke Nøddekul.

N. P. Sørensen.

»Genstand«.

Efter en Folkefest gaar det i Toget saa livligt til, at Konduktøren ser sig nødsaget til at skride ind, da der smides tomme Flasker ud paa Perronen.

Han siger derfor:

— Jeg maa gøre de Herrer opmærksom paa, at det er forbudt at kaste Genstande ud gennem Kupevinduet.

Hvortil en af Passagerne noget fornærmet spørger:

— Hvornaar er man begyndt at kalde en tom Ølflaske for — en Genstand?

Den glade.

Drengene i en lavere Klasse havde til Stil faaet at genfortælle Historien om Enken i Nain.

Efter at Læreren havde givet nogle Vink om, hvorledes Emnet skulde behandles, og specielt dvælet ved Moderens Glæde over Sønnens Opvaagnen fra de Døde, sagde han:

— Nu skal vi have et godt Navn til Stilen. Kan Nogen sige mig, hvad vi skal kalde den?

Taushed.

Da rækker en lille Dreng glædestraalende Haanden i Vejret:

— Jeg ved det — *Den glade Enke*!

Forsigtighed.

Turisten (til Bonden): Er dette Vej til Byen?

Bonden: Nej det er lige i den modsatte Retning.

Turisten: Men Vejviseren peger jo denne Vej.

Bonden: Ja, men jeg skal sige Dem, den Vejviser kan man ikke rette sig efter. Den viser lige i den gale Retning for at holde Tiggere borte fra Byen.

Ikke saa gal!

I et Referat af en Ulykke skrev den unge Journalist: Stanget ihjæl af en gal Tyr.

Den gamle gnavne Redaktionssekretær sagde: stryg det »gal«. En skikkelig Tyr vilde naturligvis ikke gøre den Slags Ting.

Tegning af Skuespiller Erik Lassen

Ernst Rolf, *(Tivolis Sommerteater).*

Svar paa Tiltale.

En Stamgæst har taalmodig ventet et Kvarter paa en Pandekage. Endelig siger han til Opvarteren.

— Bliver den Pandekage lang?

Og det rappe Svar lyder:

— Nej den bliver rund!

Hvorefter Stamgæsten taalmodigt ventede et Kvarter til.

Fiks.

Om den bekendte Sangerinde Giulia Grisi, som døde 1869 i Berlin fortælles følgende Anekdote:

Grisi, der var en stor Skønhed, giftede sig med den bekendte Tenor *Mario*.

Da hun en Dag gik og spadserede med sine Døtre i St Petersborg, traf hun Czaren, som godt kendte Sangerinden. Czaren gik hen til hende og sagde, da Døtrene blev præsenteret for ham:

— Et Par Døtre af Grisi, det maa da sandelig være smaa Grisetter.

— Nej Deres Majestæt, svarede Sangerinden, de er *Mario*netter.

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

En haarrejsende Historie.

Hr. Bonaparte Sebastian var Handelsrejsende i Salmebøger og Ligtøj, men aldeles ikke derfor noget Hængehovede. Tværtimod var han en meget lystig Herre, som man egentlig kun kunde bebrejde, at han til Tider drev sine Løjer lovlig vidt og for grovt misbrugte Folks Godtroenhed. Men han undskyldte sig altid med, at hans Medmennesker saamænd heller ikke generte sig for at tage ham ved Næsen, naar de saa deres Lejlighed dertil.

Paa en af sine Rejser kom han en afskyelig varm Dag til den lille By Menton i Nærheden af Paris. Han tog ind paa Byens Værtshus, som lidt forfængelig kaldte sig »Grand Hotel de Paris«, og havde netop faaet sat Frokosten til Livs og foran Spejlet sat sin vældige, bløde Hat paa Snur paa sit langlokkede Kunstnerhovede, da han opdagede noget gennem Vinduet. Øjeblikkelig brølede han:

— Kald paa Værten!

Værten — om Forladelse, Direktøren for »Grand Hotel de Paris« — kom sjokkende; han var i Skjorteærmer og Tøfler, havde en skidden Serviet under Armen og skelede opsigtsvækkende.

— Hvad er det for en Bunke gammelt Skrab, som ligger derovre? spurgte Bonarparte Sebastian. Hvorfor rydder man ikke de Murrester bort?

— Man kalder det den gamle Slotsruin! svarede Værten. Den er meget interessant at besøge, især naar man ledsages af nogen, som kender Slottets Historie. Rougon f. Eks. er en dygtig Fører.

— Hvem er Rougon?

— Aa, en Fyr, som bestiller lidt af hvert. Han er som sagt en dygtig Fremmedfører, men han har et frygteligt Snakketøj. Om Dagen er han ellers Medhjælper hos Pramstikkeren, om Natten er han Krybskytte, og om Søndagen er han Barber, Tandlæge og Ligtorneoperatør. Han er svært durkdreven, saa tag Dem i Agt, hvis De taler med ham.

Hr. Sebastian smilede overlegent.

— Kald paa Drengen og lad ham vise mig Vej over til denne berømte Hr. Rougon.

— Pierre! brølede Værten. Pierre! Kom straks!

Pierre, en treven Bondedreng, kom men ikke netop i Galop. Han snød Næsen med Bagen af Pegefingeren og satte sig saa langsomt i Bevægelse ned ad Landsbygaden, fulgt af Hr. Sebastian.

De traf Rougon uden for hans lille Hus. Pierre forklarede ham, at den fremmede Herre ønskede at besøge Slottet, og travede derefter hjem for at sove videre i Halmen, medens Rougon straks aabnede for sin Tales Sluser.

— Goddag, min kære Herre, sagde han med en Stemme, som mindede om en knirkende Dør, De skal rigtinok være velkommen. Mit Navn er Senator Rougon, og jeg blev gift den 7 Janur 1884 med Falica Verdel. Af dette Ægteskab er udsprunget seks Børn: Britannicus, Mithridates, Bajazet, Antromague, Berenice og Iphigenia, alle opkaldte efter Heltene og Heltinderne i de udødelige Dramaer, som min store Slægtning Racine har skrevet — —

— Hvad? Racine Deres Slægtning? Kom nu ikke med den Krønike, men lad os komme af Sted.

— Jeg vil først føre Dem til det verdenshistoriske Sted, hvor Jeanne d'Arc vogtede sine Faar, da hun hørte Røsten fra Himlen, som sagde —

— Bliv mig fra Livet med de Krøniker —

— Det er nu alligevel sandt, Herre. Oppe paa den Bakke holdt Jeanne d'Arc Hvil med sin Hær — man har forresten fundet et Stykke af hendes Rustning her. Det var i to Stykker. Borgmesteren har det ene Stykke, og jeg har det andet, og saa vil jeg blot sige Dem, at vel er jeg en fattig Mand, men det vil jeg dog aldrig sælge, for De véd jo nok, at saadant noget er der Lykke ved.

— Det Stykke gad jeg nok se! sagde Hr. Sebastian, som allerede lugtede en Affære. Hvis han kunde faa fat i dette Relikvie, vilde han skænke det til sin Fødeby. Alle Præsterne og Boghandlerne vilde læse om det i Aviserne, og det vilde være en storartet Reklame for ham. Han fulgte derfor med Rougon hjem, og de begyndte at handle om det Stykke gammelt, rustent og bulede Jern, som skulde være et Stykke af Jomfruens Rustning. Og efter en uendelig Snakken, og efter at Rougon havde udstødt en lang Række dybe Sukke, som om man vil flække hans Hjærte, blev man enige om 22 Francs. Om Eftermiddagen skulde man desuden drikke Lidkøb i Værtshuset

— Død og Pine, det er sandt, sagde Værten, De lod Dem, vel ikke prakke Jeanne d'Arcs Rustning paa af den gamle Slyngel? Jeg skal sige Dem, han sælger en Snes Stykker af dem om Aaret. Det er Smeden her om Hjørnet, der laver dem.

Hr. Bonaparte Sebastian sagde ingen Ting. Men han tænkte: Vent Du bare Din gamle Ræv, maaske kan jeg gøre Gengæld.

Om Eftermiddagen sad Sebastian og drak Kognak med Rougon. Bonden begyndte at lade Tungen løbe.

— Herren er vel Handelsrejsende?

— Ja!

— Hvad rejser Herren i?

— Jeg rejser i afklippet Haar!

— I — i afklippet Haar?

— Ja, min gode Mand. Jeg opkøber al Slags Mandfolkehaar, saadant, der falder af hos Barberen.

— Hvad bruger man den Slags Haar til?

— Det er en amerikansk Opfindelse. Jeg rejser for et stort amerikansk Kompagni. Aktiekapitalen er 20 Mill. Kr. Fast Gage 50,000 om Aaret og 5 pCt. af Købesummen. Man har nemlig fundet paa at anvende Menneskehaar til at presse Klæde og Kjoletøj af. Haarene presses under et Tryk af 10,000 Hestekræfter, forstaar De, og man opnaar da Stoffer, hvis Styrke, Farve, Skønhed og Holdbarhed er vidunderlig. Jeg er Haaropkøber for Firmaet i Frankrig.

(Fortsættes Side 298.)

„38" fortæller.

HJEMSENDELSESDAGEN.

Den bliver fin den Da' a vi ska' hjemsendes, siger 38. *Blæs* paa, lige fra Morgenstunden a. —

Bare rul op!

38 sidder og filosoferer over Tingene sammen med Cand. phil 17.

— Du kommer saamænd aldrig hjem siger 17, Du har jo en Masse Ekstradage tilgode, og Du kan saamænd faa mange endnu, inden vi skal afmønstres.

— Maa je' nu be' Dig om aa trække for! Je' ska' nok lure dem saa a' je' ska' slippe hjem mindst li'saa tidlig som I andre — den ska' bi' all right!

Men ser Du, den Da' a' vi ska' aflevere aa vi kommer ind paa Sølvkassen mæ de blaa Kluns under Armen, der ku' je' nu godt li' aa være lidt festlig paaklædt, saadan a' man ku' gøre lidt Indtryk paa Skipperen aa di andre høje Herrer — saadan li'som te Afsked forstaar Du?

Je' har f. Eks. tænkt mig a' je' vilde møde i hvide Bukser, forstaar Du, stortærnet Skjorte mæ en vældig Messingkraveknap — Rød Klud om Halsen, Silke sæ'følig. — Blaa Jakke, Brændevinsflasken i Lommen — Fløjels Kasket, aa et Cigaretskod i den ene Mundvig.

Saa kommer Skipperen aa spør', hvor er 38?

Her! raaber je.

Aa Skipperen lurer aa kigger, — er De 38?

Javel, Hr. Kaptajn.

Hvad er De som civil?

Broligger, Hr. Kaptajn.

De drikker vist en Del?

Javel Hr. Kaptajn, naar je æ tø'sti.

— — —

Eller osse ku' je' li' aa komme som en rigtig fin Herre, forstaar Du. Lakslæber paa, lilla Strømper — stribede Bukser mæ Opslag — Sjaket, hvide Hansker — høj Hat, og Glas for det ene Øje.

Saa gaar Skipperen aa lurer aa er fuldstændig doperet. — Hvad Numer har De, spør han.

38 svarer je' aa sitter Glasset fast i Øjet.

Hvad er De som civil?

Broligger.

Saa ska' Du se sikken et Ansigt han sitter op!

Ka' De ikke faa de Glas ud a' Øjet naar je' taler te Dem.

Javel Hr. Kaptajn, si'r je' aa stopper Glasset i Vestelommen.

Maa je' ha' Fornøjelsen aa ingvitere Hr. Kaptajnen med hen i »Hjerter Dame« paa en Snaps med Kærnemælk?

Aa saa vender Skipperen mig Ryggen aa ryster paa Hovedet aa tænker: Gudskelov a' man da er færdig mæ den Bisse; men han er satans flot i Tøjet, man sku næsten tro a' han ha'de stjaalet de hele.

— Og de kommer je' vist osse til, hvis a' je ska' stille i den Uniform.

SIK.

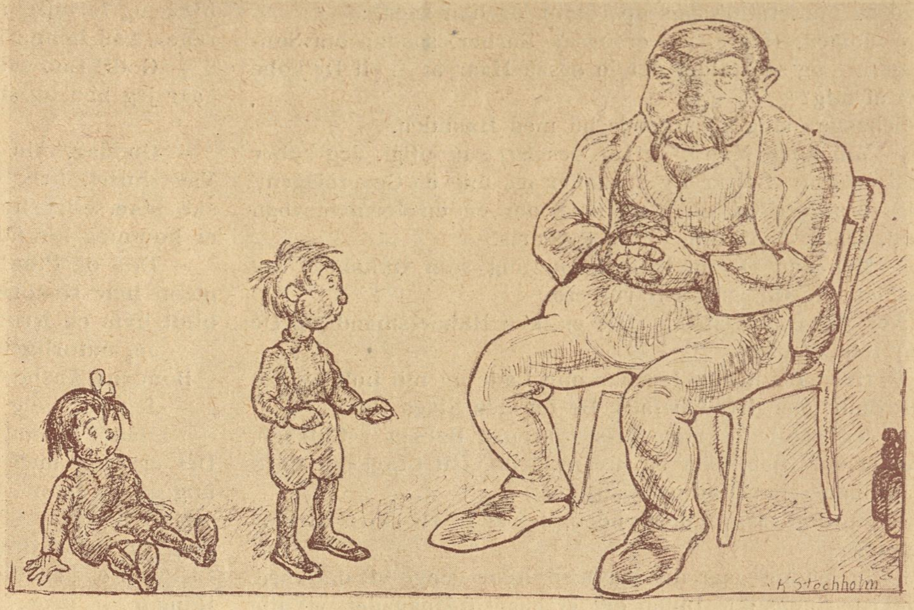

Tegning af K. Stochholm.

Vinsmageren: Ja, søde Børn, jeres Far hører til den Slags Mænd, som bliver ødelagte, fordi de bestiller for meget og har formegen Interesse for deres Arbejde!

En Skærsommernatsdrøm.

Tegning af Hp. Hansen.

— Ka' vi ikke være to paa det lange Kosteskaft?

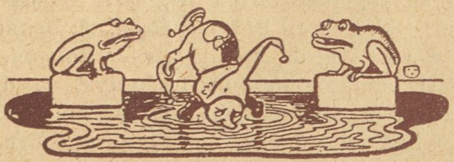

Bonden sad ganske forbløffet. Men saa kom hans Fiffighed og Forretningssans op i ham, og han sagde:

— Jamen, Herre, jeg er ogsaa Barber, saadan om Søndagen — og saa falder der jo ogsaa Haar af — vil De købe det af mig?

Sebastian slog afværgende ud med Haanden.

— Min gode Mand, det er desværre umuligt. Jeg køber kun en gros. I hver By anskaffer jeg mig en Generalagent, som besørger Opkøbet, og naar der er en Jernbanevogn fuld, sender man mig Varen til Paris.

— Men kan De da ikke bruge mig som Opkøber? Jeg kender alle Omegnens Barberere.

Nej, det gaar vist ikke. De er ikke Handelsmand, og De har intet Pakhus.

— Hvad for noget. Jeg har min Lade og mit Loft og saa mit Skur. Men hvad betaler De for den Slags Haar?

— Jeg betaler samme Pris som paa Børsen i Chikago. Det er for Øjeblikket 95 Øre pr. Kilo, frit bragt om Bord i Jernbane eller Dampskib.

— Ih, bevares, sagde Bonden, det er jo en storartet Forretning.

— Ja, endnu gaar det an, men hvor længe vil det vare, sukkede Sebastian. Inden der er gaaet 6 Maaneder, vil alle Barbererne have opdaget, at vi har Brug for deres Haar, og saa skruer de Prisen op. Derfor raader jeg ogsaa alle mine Agenter til paa Forhaand at slutte Kontrakt med alle Egnens Barberer, hvorefter de er forpligtet til at levere alt afklippet Haar fra Deres Forretning til nævnte Kompagni mod en bestemt maanedlig Betaling.

— Det er storartet, sagde Rougon. Det er storartet! Jeg skal nok faa Kontrakt med dem alle. — — Men sig mig engang, De giver vel ogsaa mig Kontrakt, for at man kan have noget at holde sig til?

— Javist, svarede Sebastian. Kald paa Værten, og lad os faa Pen og Blæk. Men da jeg ikke kender Dem, tager jeg Dem kun paa Prøve og binder mig kun for 6 Maaneder. Om 6 Maaneder kommer jeg igen for at modtage, hvad De har af Varer til mig.

— — —

Hver Dag kom nu Rougon og hans to Sønner slæbende hjem med store Kurve fulde af Haar, undertiden var der saa meget, at man læssede det paa Ryggen af en »Minister« (der paa Egnen kaldte man et Æsel for en Minister; undertiden kaldte man ogsaa en Minister for et Æsel!).

Haaret dyngede sig altsaa op i Rougons Hus, mens Folk samtidig haanede den flittige Haararbejder. Det brød han sig dog ikke om; han var jo i Færd med at skabe sig en lille Formue. Værre var det, at Barbererne snød og blandede Sand i Haaret. Rougon maatte af den Grund stævne flere Barberere for Retten; men han trodsede alle Genvordigheder. Saa holdt Folk op med at haane ham. Der maatte stikke noget under, tænkte man, og mange Købmænd i Byen begyndte i Smug at samle paa Haar.

Nu havde Rougon Huset fuldt af Haar. Han havde mindst 6000 Pund. Det skulde give en pæn Fortjeneste, naar den fremmede Herre kom.

Men der gik 6 Maaneder, der gik 4 Maaneder til og endnu 3 Maaneder og den fremmede Herre viste sig ikke. Hvad betød det? Rougon var ked af det. Han havde Huset fuldt, endogsaa Soveværelserne var taget i Brug dertil, og han havde ogsaa haft Udgifter til Sække og Betaling for Haaret. Men Sommer, Vinter og Vaar gik, og den fremmede Herre kom ikke. De fedtede Haar begyndte at gære og lugte fælt. Naboerne klagede til Borgmesteren, og denne beordrede en Undersøgelse. Og da det gik op for Rougon, at man havde bedraget ham, og da han fik oplyst, at der aldeles ikke eksisterede noget amerikansk Haarkompagni i Paris, svor han, at han vilde hævne sig blodig paa denne Kæltring til Handelsrejsende. Han skulde komme til at betale ham Skadeserstatning, den Slyngel!

Og da hans Søn en Dag hæsblæsende kom rendende hjem og fortalte, at »den fremmede Herre, ham med Haarene«, sad henne i Værtshuset, sagde Rougon:

— Godt! Løb saa rundt og kald paa alle Naboerne; imens gaar jeg hen og snakker et lille Ord med den Herre.

— — —

— Goddag, min Herre! sagde Rougon, da han traadte ind Værtshuset, hvor Hr. Sebastian sad. Kender De mig kanske ikke, eller har Herren været syg, siden Herren ikke er kommen før for at hente sine Varer?

— Død og Pine! tænkte vor Handelsrejsende, som havde glemt hele Historien. Hvad mon han vil? Mon jeg har ind, bildt ham en Krønike? Men højt sagde han:

— Ja, naturligvis er jeg kommen for at hente mine Varer.

Bondens Ansigt klarede op.

— Jeg har hele Huset fuldt af Haar!

— Haar? Haar! Aa, nu har jeg det! tænkte Sebastian. Det er ham med Haaret. Hvordan Pokker skal jeg klare mig ud af denne Affære?

Men Bonaparte Sebastian var aldrig forknyt. Han erklærede sig parat til at se paa Varerne.

— Det er kanske bedst at bestille to Jernbanevogne mente Rougon.

— Naa, naa, ikke saa hurtig, svarede Sebastian. Lad os nu først se paa Varen. Er den god, betaler jeg kontant; hvis ikke, nægter jeg Modtagelsen, for De ved, at der staar i Loven, at enhver Vare skal afleveres i god og forsvarlig Stand.

Man gik ned mod Torvet. Undervejs strømmede mange Beboere til, og Rougon, som gik i Spidsen for Toget, hilste nedladende til alle Sider.

— Jeg har først og fremmest 2000 Pund i Laden, sagde Rougon.

— Saa gaar vi først ind i Laden, sagde Sebastian.

Men da de kom derind, var der mørkt.

— Her kan jeg ikke undersøge noget, sagde Sebastian. Lad os hellere bære en Sæk hen paa Torvet, hvor der er lyst. Jeg skal sige Dem, min gode Mand, jeg er svært bange for, at De har i Sinde at føre mig bag Lyset.

— Jeg! Føre Dem bag Lyset! Men min gode Herre — —

— Ja, lad os nu se. Bær nu en af Sækkene hen paa Torvet.

Bonaparte Sebastian gik i Forvejen ud paa Torvet, hele Mængden slog Kreds om ham, og nu kom Bonden slæbende med en Sæk, som var saa fuld af Haar, at den truede med at revne.

— Saa skrider vi til at undersøge Varens Kvalitet, sagde Sebastian og tog en haandfuld Haar op af Sækken og lagde den paa et Stykke hvidt Papir. Men næppe havde han betragtet dem et Øjeblik, før han gik to Skridt tilbage med en ærgerlig og fortrydelig Mine.

— Ak, min stakkels Mand, sagde han i en bekymret Tone, ak, det gør mig gruelig ondt for Dem, men hvad er det for en sørgelig Fejltagelse, De har gjort Dem skyldig i?

— Naa — hvad er det? stammede Rougon.

— Hvad det er! Ulykkelige, De har ødelagt Varen. Det er mig umuligt at modtage den. Hvilket Uheld, hvilket Uheld, hvilket Uheld!

— Hvad fejler Varen? brølede Rougon rasende.

— Hvad den fejler? Ak, ulykkelige Mand, De har jo blandet Kulørerne sammen. Her er jo baade røde, blonde, graabrune og sorte Haar imellem hverandre!

Og idet Sebastian kastede Papiret fra sig, sagde han:

— Jeg er meget ked af det. Men jeg maa have det blonde Haar for sig, brune for sig, sorte og saa videre. De maa se at faa Haaret sorteret. Derpaa gik Spøgefuglen venlig hilsende med sin mægtige bløde Hat ned ad Gaden.

Rougon maatte støtte sig til Muren for ikke at falde.

— Naa, Far Rougon, sagde en af Bønderne grinende, nu har Du da noget at tage Dig til i de lange Vinteraftener.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
8 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.

4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET'S LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
FORHEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

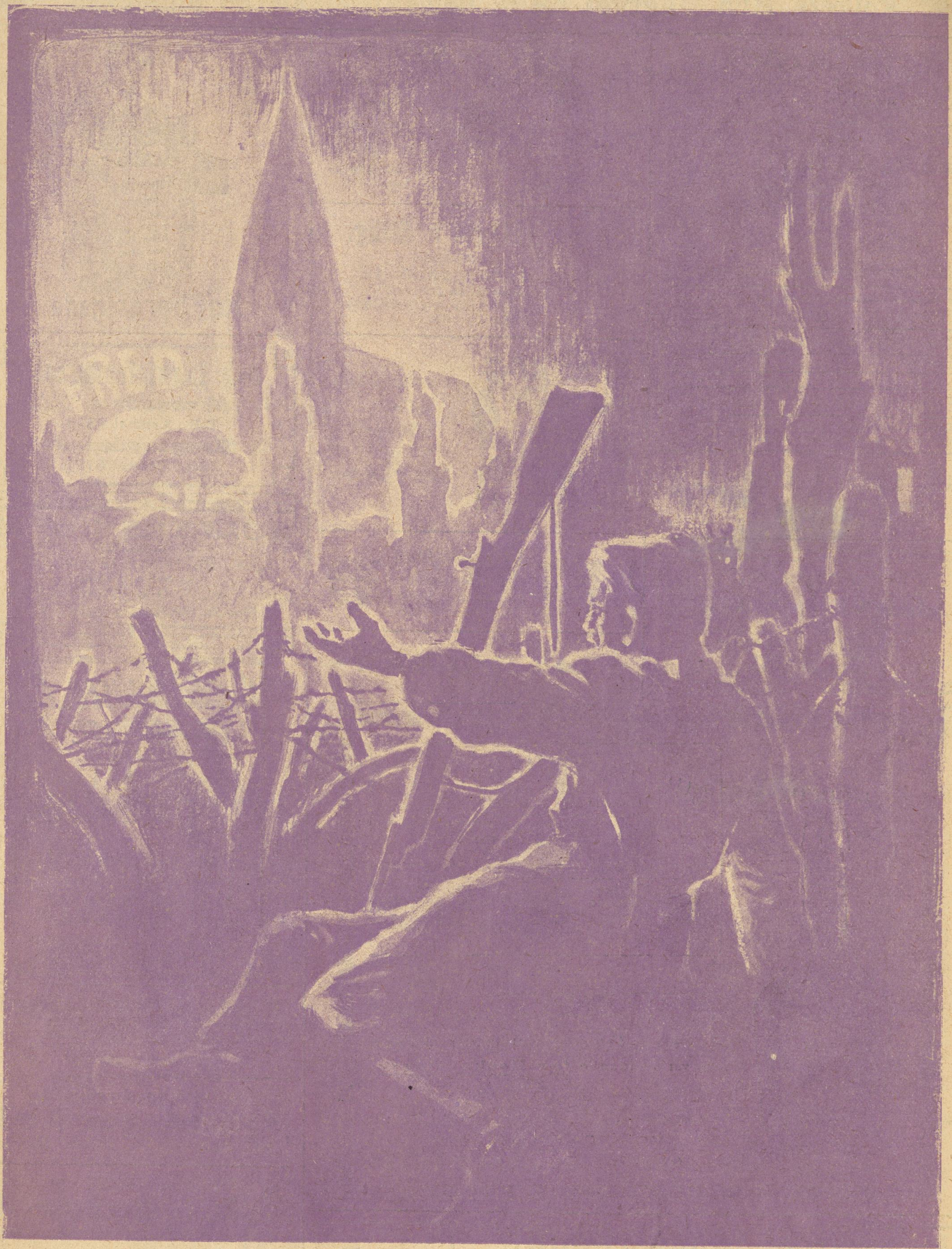

Tegning af M. Kristensen.

Den Saaredes Febersyn.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 26 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 28. Juni. 1917

Paa Havsens Bund.

Tegning af Gunnar Bryn.

Sygeplejerske hos Kong Neptun til Chefen for Undervandsbaad U. 4.:

— Maa jeg be' om et stort Hospitalsskib, helst helt fuldt med amerikansk Olie!

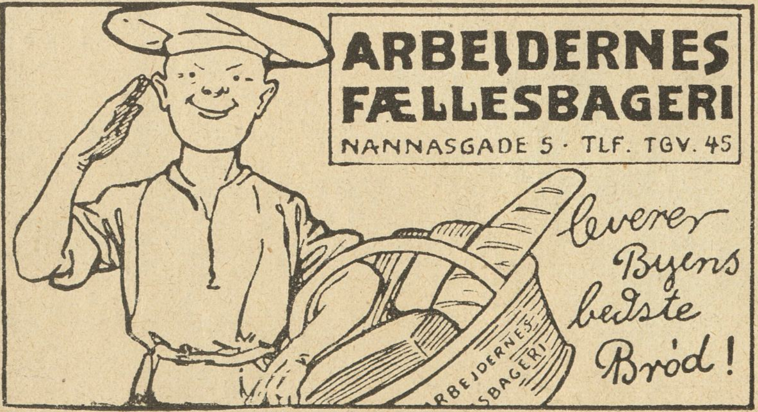

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense **Telefoner 989—1989** **Kontor og Lager ved Havnen**

HERMAN JUST'S
Parlserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame- og Herregarderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4637

Frimærker.
250 bl. Frimærker fra Guldkysten, Grækenland, Luxemburg, Jamaica, Borneo, Haiti o. s. v. for Kr. 1,40 + Porto. Videre følger ***gratis*** *12 godt blandede Krigsmærker. Skriv i Dag til*
Will. Larsen, Brovst St.

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1.50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

Aanden er redebon, men —

— Hvad ser jeg, spiser De Flæsk midt i Fastetiden! sagde en katolsk Pater til et af sine Sognebørn.

Ja, svarede Synderen, min Sjæl er katolsk, men mit Legeme er luthersk!

Godt kendt.

Læreren (i ældste Drengeklasse): Ja, I ved udmærket god Besked med, hvor Teatre og Varieteer ligger, men spørger jeg Jer, hvor Kirkerne ligger, saa faar jeg forkert Svar. — Andersen, kan Du sige mig hvor f. Eks. St Johanneskirken ligger?

Andersen (uden Betænkning): I Nærheden af »Florasalen«!

„Ravnen"s Tegner-Konkurrence.

»Ravnen« er vel nok det Blad herhjemme som i højeste Grad kan glæde sig over Amatør-Tegneres Bevaagenhed og Tilslutning. Vi faar pr. Uge tilsendt fra alle Landets Egne mindst en halv Snes Tegninger — og det bliver jo en Post mellem Aar og Dag.

Naturligvis kniber det med at skaffe Plads til alle de kærkomne Bidrag — vor specielle Amatør-Side »Imellem os« kan tale med herom, og bedre bliver det ikke for Amatørerne, at mange at vore ærede Annoncører meget gærne ser deres Annoncer anbragt netop paa denne Side!

Denne overordentlige Tilslutning har — tilskyndet af mangfoldige Opfordringer udefra — bestemt os til at arrangere en stor og omfattende *Tegnekonkurrence for Amatører* — Damer og Herrer, Unge og Gamle — og vi opfordrer herved vore hundrede af Tegne-Venner til at tage fat paa Arbejdet.

For at lette lidt paa »Ideen«, har vi bestemt, at *en Fodbold* under en eller anden Form eller paa en eller anden Maade skal

være med i Tegningen og spille sin Rolle deri.

Bolden skal dog ikke tages højtideligt — den kan danne Hovedet paa en Person eller den kan hænge i Luften som en Maane, men den, der tegner den kvikkeste og *morsomste* Tegning med Bolden som Hoved- eller Bimotiv, er sikker paa *første Præmie.* En lille Dommerkomite vil tage sagkyndigt Skøn og fordele Præmierne efter bedste Evne.

Husk at Tegningen skal være udført med Tusch eller i hvert Fald kulsort Blæk paa hvidt Papir og *uden* Farver. Størrelsen kan være som *en Side* af »Ravnen«, som det *halve* af denne Størrelse eller *en Fjerdedel* af en Side, og vi giver vore Amatører hele Juli Maaned til at bestemme sig i, saaledes, at den sidste Indleveringsfrist er *Lørdag d. 28 Juli* Kl. 7 Aften. I Løbet af August vil Resultaterne foreligge, og Uddelingen vil samtidig finde Sted af de

25 Præmier.

Første Præmie: **10 Kroner kontant,** 2. Præmie **5 Kroner,** 3. Præmie **3 Kroner.** De 10 efterfølgende Præmietagere faar hver **en smuk og solid Avismappe** og endelig følger der **12 udmærkede Originaltegninger,** som vil »gøre sig« paa enhver Væg.

Idet vi beder de ærede Indsendere mærke deres Breve med Ordet *»Bold«*, og gør opmærksom paa, at Returnering af Tegninger kan kun finde Sted, naar Returporto er vedlagt — udtaler vi Haabet om en mægtig Tilslutning og et fornøjeligt Resultat!

»Ravnen«s Redaktion.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen

Overbetjent KLITTEN, Aalborg.

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup

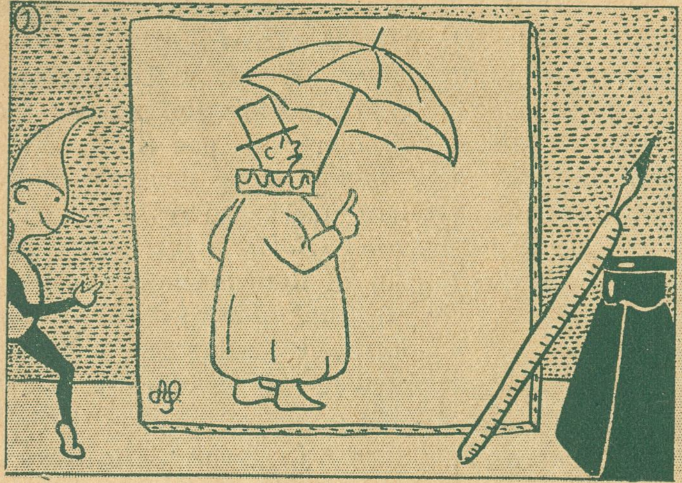

Under et af sine sædvanlige Strejftog indenfor Privatlivets Fred er »*Sætternissen*«, ledsaget af sin uadskillige Skygge, kommen ind til »Ravnen«s Tegner,

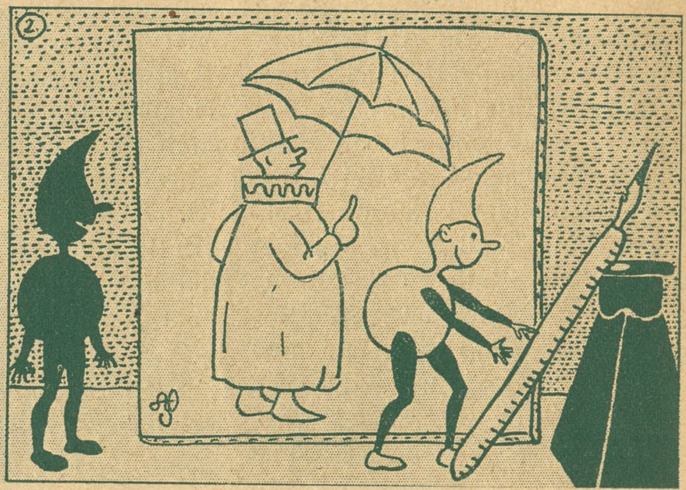

som netop er bleven færdig med en fortræffelig Tegning, der skal illustrere den bekendte Sætning: Naar det regner paa Præsten, saa ....

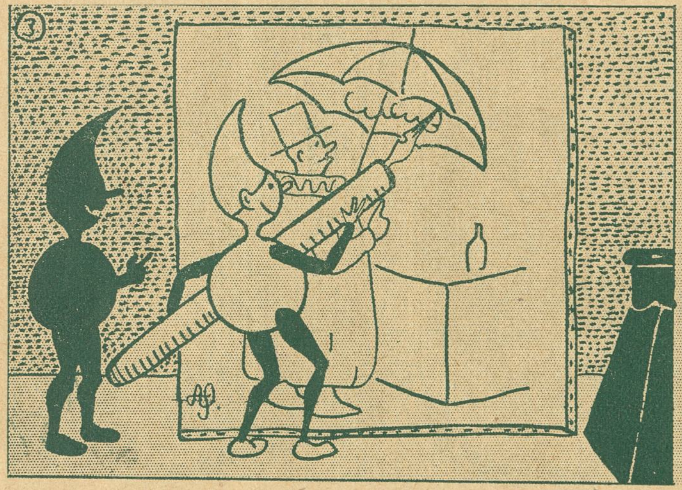

Naturligvis kan »*Sætternissen*« ikke lade denne gunstige Lejlighed gaa ubenyttet hen; han griber Tegnerens berømte Pen og maler løs.

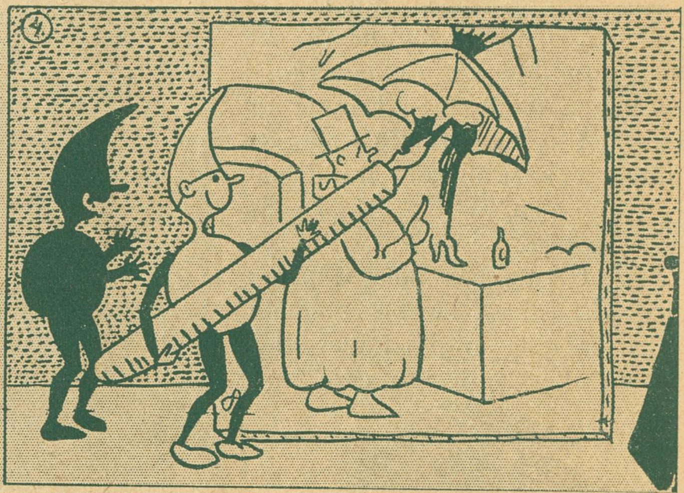

Med den grinende *Skygge*, som interesseret Tilskuer gør »*Sætternissen*« Brug af sin Færdighed paa en Maade, der i høj Grad maa græmme Hs. Højærværdighed

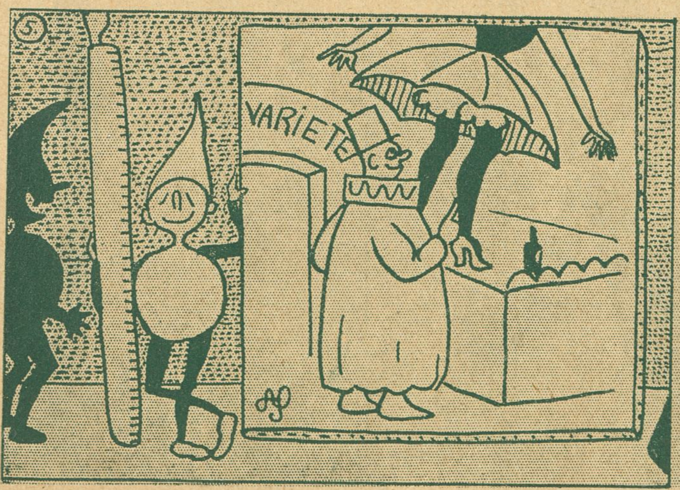

og her ser man den uskyldige Præst i Færd med at »lægge« Mærke til en Varietédames Lægge, mens Tegneren stolt indkasserer *Skyggens* Bifald.

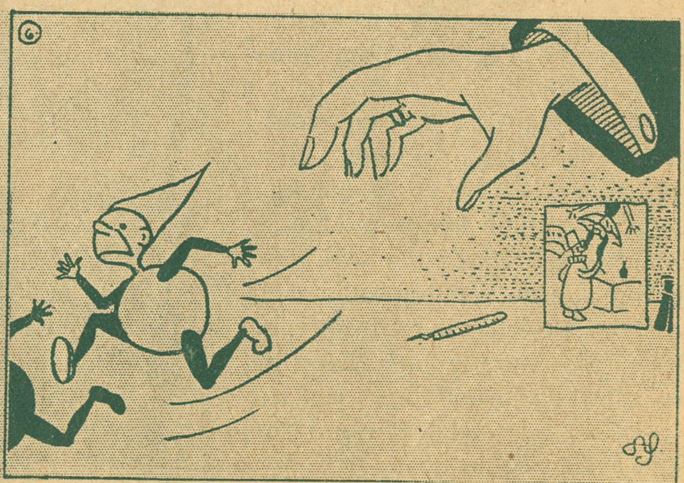

— for i næste Øjeblik rædselsslagen at stikke af med en Hurtighed, som kun en »Skygge« kan overtrumfe. Tegnerens revsende Haand naar dem ikke — som vi næste Gang skal faa Bevis for!

Kollegiale Karikaturer.

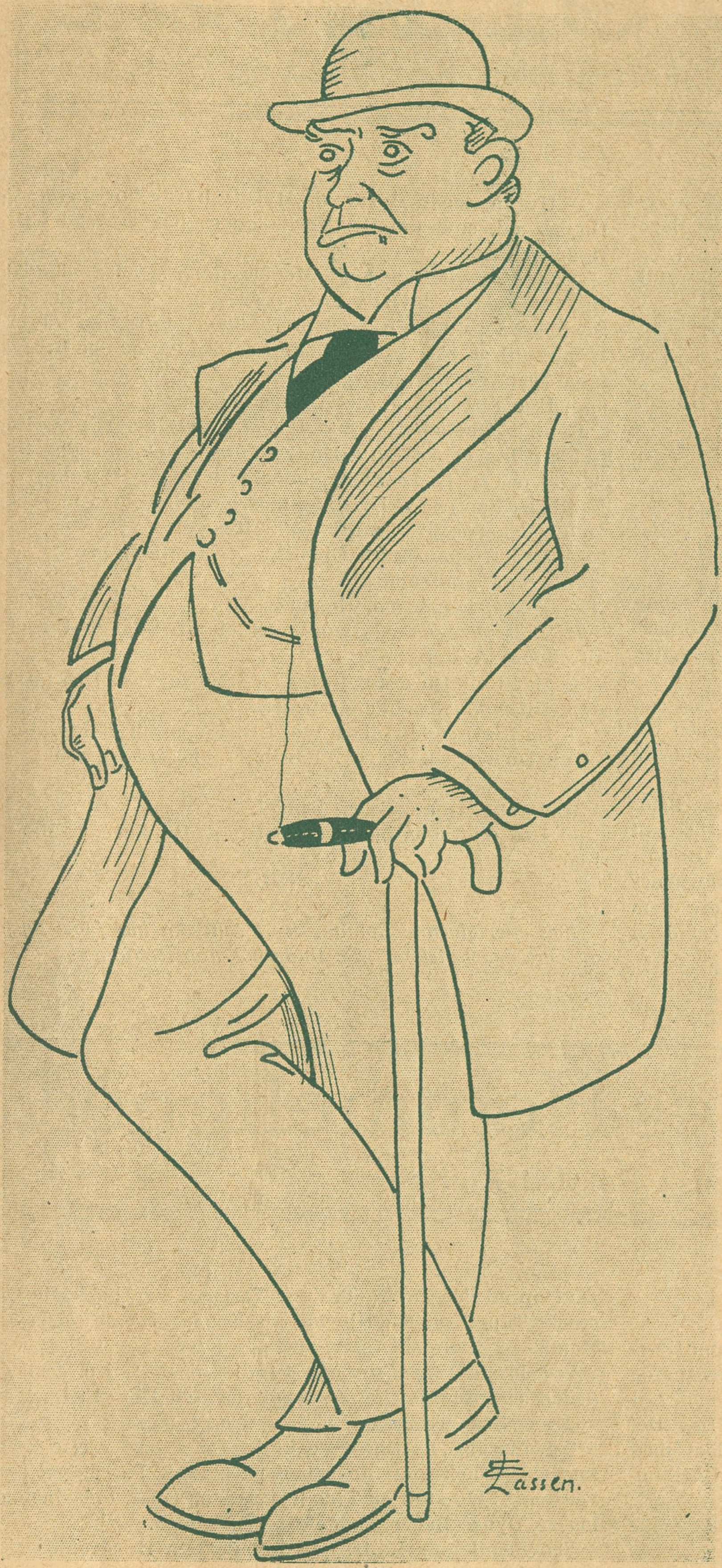

Tegning af Skuespiller Erik Lassen.

Hans Neergaard.

Da Tørken var over Landet.

(Mel.: Hold nu Bøtte, Manne!
af »Gutter ombord«).

Næsten ved at segne
spør' man alle vegne:
kommer der da aldrig nogen Regn!
Bonden gaar og blegner,
mens det ikke regner
mindste Draabe Væde paa hans Egn.
Man kan ikke sejle mer med Baad
Børn har ikke Væde nok til Graad.
Himmel, lad Dig røre,
kan Du ikke gøre
blot en gammel Regnormshale vaad!

Husker De i Fjor her
sikken Masse Jordbær
Regnen sendte op paa vores Bord.
Men i Aar den snyder
os med »tørre Jyder« —
den Fornøjelse er ikke stor!
Tænk Dem jeg har haft den store Tort,
at mit Ostelager flygted bort!
Mine Børns — de søde —
Pærer de blev bløde
af den megen Varme — det er haardt!

Mine Gullerøder
er som *Christian Schrøder:*
af en meget kraftig, *tør* Komik.
Karse, Pedersille
de er ganske vilde
efter Regn — Go' Maaren Madam Dik!
Og Radisserne de har det svært:
hvad der virk'lig ikke er saa sært:
De vil gærne drikke,
Solen svarer: Ikke
Tale om et Drip — pil a' Grønært!

Og mens Præster bede
kønt for Rug og Hvede,
bøjer Markens Korn sit visne Ax.
Men i denne Hede
blir' de ved at smede
Krigens Vaaben — ikke Spor af *Pax!*
Under Brask og Bram og Vaabenlarm
og mens sulten snart er hver Mands Tarm
— stadig er Parolen:
Skaf os Plads i Solen!
— Tak for mig, nej den er sgu for varm!

Peder Paul.

I Røverklør

En amerikansk Roman om Forbrydelse, Kærlighed og Frelse.

De fire sammensvorne blev i en Haandevending overmandede. Humphrey Frost bøjede sig over den bevidstløse Harry.

— Han er blevet forgiftet! — raabte han. Man har anvendt Cyanvate!! —

Flere store Kar blev fyldt med Vand og tømt over den liggendes Hoved.

— Hjælp med her! — Mere Vand! raabte Frost.

Man blev nu ved med at hælde Vand over Harrys Hoved, indtil han begyndte at røre sig, rystende i Krampe.

— Han dør! — sagde Vergeuil.

— Nej! — sagde Frost. Han er reddet! — — —

— — — — — —

XXI
SLUTNINGEN

Glasdørene i Salonen paa Bridgebourne Court stod aabne ud til Terrassen. Det var en vidunderlig Sommermorgen, og Lord og Lady Bridgebourne sad og talte sammen efter Frokosten.

Børnene — der var to, en rask Dreng paa fem Aar og hans to Aar yngre Søster — — — var lige kommet ned fra Barnekammeret, for at være tilstede, medens man aabnede en Fødselsdagspakke fra Onkel Frost til den lille Pige.

Doktor Hogan, der sværmede ligesaa meget for Lady Bridgebourne, som han havde gjort for Inthia Grey, havde bedt om Tilladelse til at bære den dyrebare Pakke til Bridgebourne Court. Nu straalede han af Tilfredshed. Børnenes Glæde var saa højlydt, at Inthia snart maatte føre dem og deres Legetøj ind i næste Værelse, hvor Barnepigen ventede.

— Hogan, sagde Harry, da Mylady havde bortfjærnet sig. Du ser ud, som om Du havde noget paa Hjærtet i Dag Hvad er det?

— Ja . . . sagde den gode Medicinmand . . . Jeg vilde ikke sige det medens Mylady hørte paa det — — — men en af Slynglerne er bleven frigivet. Stakkels Fyr, han vil ikke komme til at gøre mere Skade i dette Liv, for han har ikke langt igen, efter hvad jeg kan se.

— Hvem af dem er det? spurgte Harry.

Kaptajn Heaton. Han har ikke kunnet taale Fængselsopholdet. Han er næsten døende og har faaet Tilladelse til at færdes paa fri Eod mod at underkaste sig en vis Kontrol . . . Nu ligger han paa et Kvistkammer i Soho . . . han har knapt en Brødskorpe til at stille sin Sult med.

— Inthia! kom ind et Øjeblik! . . . raabte Harry.

Hun kom smilende ind.

— Fortæl hende det, Hogan.

Lady Bridgeborne lyttede med et medlidende Udtryk i sit skønne Ansigt,

— Hvad vil Du gøre, Harry? . . . sagde hun. Den Stakkel er saamænd tilstrækkelig straffet!

— Du har Ret som altid, min Elskede, sagde Harry. Hogan — vil Du være Kasserer? Lad ham ikke vide, hvorfra Pengene kommer.

Han rakte Doktoren en Seddel.

— Lad mig vide, naar han trænger til mere — tilføjede han.

ENDE

Læs efterfølgende Roman, der i Amerika har faaet Ry for at være den bedste af alle Underholdningsromaner!

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

I
PENDLETON OPSØGER ASHTON-KIRK

Unge Pendletons Automobil svingede langsomt om Hjørnet og krydsede forsigtigt ind og ud mellem Trækvogne og legende Børn.

Omtrent midt i Gaden stod et stort massivt Hus. Det havde høje Vinduer med smaa Ruder og var belagt med sortglasseret Tegl. Paa den skinnende Dørplade stod Ashton-Kirk indgraveret.

Bilen standsede, Pendleton steg ud, gik op ad den hvide Marmortrappe og trak i en gammeldags Klokkestreng.

En tysk Tjener med et alvorligt Udseende og klædt i mørkt Livré aabnede Døren.

— Hr. Ashton-Kirk venter Dem Herre, sagde han. Jeg underrettede ham om Deres Telefonbesked.

— Tak Stumph, sagde Pendleton og skyndte sig hjemmevant op ad den brede Trappe. Væggene var beklædte med mørkt Tapet, og fra Hjørner og Kroge kiggede udskaarne Mands- og Kvindehoveder ned paa ham.

Ved første Etage drejede Pendleton til højre, fortsatte nedad en Korridor og bankede paa en Dør. Uden at afvente et Svar aabnede han Døren og traadte ind.

I den længst bortliggende Ende af et stort Værelse sad en ung Mand, bekvemt tilbagelænet i en Stol. Paa et lavt Bord ved hans Side stod en Tobaksdaase, og rundt omkring ham laa en Dynge Bøger, skødeløst henslængte.

Ved Pendletons Indtræden løftede han Hovedet og viste et mørkladent, intelligent Ansigt, som oplystes af et Par mærkeligt klare og gennemtrængende Øjne.

— Hallo Pen, hilste han sin Gæst. Du kommer netop i rette Tid til at hjælpe mig med at gøre Ende paa denne græske Tobak. Smid Bøgerne væk fra Stolen dér og sæt Dig ned.

— Har Du oplevet Noget? spurgte Pendleton, idet han satte sig.

— Ja — jeg har nu til Morgen faaet Lyst til at beskæftige mig med en Mordhistorie, mod hvilken alle andre Mordaffærer synes farveløse og ubetydelige, svarede Ashton-Kirk.

Ashton-Kirk rejste sig og aabnede et Vindue. Alle gamle Gader forandrer Karakter, naar deres oprindelige Beboere er forsvundne, men naar en af Londons fornemme Gader efterhaanden bliver Tilflugtsstedet for Fattigfolk, er Forandringen iøjnefaldende. Dette var Tilfældet med den Gade, Ashton-Kirk boede i — Gadesælgernes Trækvogne stod nu paa samme Sted som i sin Tid de elegante Ekvipager.

— Ja, sagde Ashton-Kirk, efter en Stund at have studeret Udsigten fra sit Vindue, Du har maaske Ret i, at det er et uhyggeligt Kvarter at bebo, men Du skal vide at dette Hus har tilhørt min Familie lige siden Revolutionstiden — fire Generationer af Familien er født her. Eftersom jeg ikke har nogen Hustru, som lever med i den fine Verden, men staar ganske ene i Verden, er jeg tilfreds med at bo som jeg bor. Huset passer mig forøvrigt, og alt her er indrettet efter min Smag. Omgivelserne kunne ganskevist have været pænere, men de Mennesker, som besøger mig, lægger ikke Vægt paa den Slags Ting.

— Ja, det Menneske, der nu besøger Dig, er ligeglad med den Slags Ting, indrømmede Pendleton. Men tilføjede han efter et Blik paa Uret, Du kan snart faa Besøg af En, der maaske ikke finder dem saa behagelige.

— Aha! sagde Ashton-Kirk og slog sig ned i den brede Vindueskarm, medens Pendleton vendte tilbage til sin Stol og den græske Tobak.

— Det er en Dame, fortsatte Pendleton, medens han rullede sig en Cigaret — det er en Dame, der er intelligent, smuk og har en høj Stilling i Samfundet.

— Det lyder ikke saa ilde, sagde den anden smilende. Men hvad skylder jeg Æren af hendes Besøg?

— Hun ønsker at raadspørge Dig — i Din Egenskab af Fagmand, formoder jeg. Jeg ved ikke, hvad det drejer sig om, men at dømme efter hendes Adfærd, angaar det en Sag af stor Vigtighed.

— Hun har altsaa sendt Dig herop, for at forberede mig paa sin Ankomst?

— Ja. Det er Miss Vale, Datter af den kendte »Staalkonge« James Vale, som døde for nogle Aar siden, hvilket Du sikkert erindrer. Hun var eneste Barn og med Undtagelse af de fire Millioner, han skænkede til Grundlæggelsen af en teknisk Skole, arvede hun hele Formuen, hvilket ikke vil sige saa lidt.

Ashton-Kirk nikkede.

— Hun er langt ude beslægtet med mig, fortsatte Pendleton, og dette bevirkede, at vi — han tøvede et Øjeblik — at vi altsaa har været gode Venner. I Gaar traf vi ganske uventet sammen hos Uptons, og jeg førte hende til Bords. Edith er en sød Pige, men jeg har bemærket, at hun har været meget stille i den sidste Tid — hun har haft et alvorligt og tænksomt Udtryk i sine smukke Øjne. Hun ser rask ud, men det lader til, at hun grubler over et eller andet, thi hendes Blik svæver omkring uden at fæste sig paa nogetsomhelst Maal. Jeg har f. Eks. kunnet tale til hende i hele ti Minutter, for saa pludseligt at opdage, at hun ikke har hørt et eneste Ord af det, jeg har sagt. Du kan altsaa forstaa, at jeg i Aftes ikke ventede mig megen Opmærksomhed fra min Borddames Side. Lige overfor os sad unge Carhvright . . . .

— Ham, der er ansat i Finansministeriet?

— Ja, netop ham. Han begyndte at tale om ministerielle Anliggender med nogle længere nede ved Bordet — Du ved hvor vigtige den Slags Grønskollinger er — og da der ikke syntes andet for mig at gøre, helligede jeg mig helt til Mrs. Uptons Køkkenchefs udmærkede Mad. Jeg maa have været hensat i en drømmeagtig Henrykkelsestilstand, thi det var pludselig som om jeg vaagnede op. Jeg hørte da til min store Overraskelse Miss Edith talte — ja talte helt livligt — med unge Carhvright. Og de talte tilmed om Dig!

— Aa, sagde Ashton-Kirk. Det er meget behageligt at høre.

— Har Du haft noget at gøre for Finansministeriet for nylig? spurgte Pendleton.

— En ren Ubetydelighed. Det drejede sig om nogle forfalskede Klichéer, sagde Ashton-Kirk. Sagen var ikke uden Interesse for Ministeriet, men den var ikke særlig mærkelig eller indviklet.

— Det lod den dog i hvert Tilfælde at være efter Carhvrights Mening; han syntes opfyldt af Beundring over Din Dygtighed. Han var desuden henrykt over, at det var lykkedes ham at lægge Beslag paa Ediths Opmærksomhed. Du forstaar nok, det var noget, han ellers aldrig havde haft Haab om at gøre. Han vedblev altsaa at fortælle hende alt, hvad han vidste om Dig. Hans Beretning om, hvorledes Du fandt Sølvstatuetten af den græske Kapløber, som blev skænket som Marathonpris 1902, satte tilsidst Kronen paa Værket, kan jeg forsikre Dig.

— Men da han svarede Nej paa Ediths Spørgsmaal, om han kendte Dig personlig, hørte hendes Interesse for ham op, og da jeg straks efter oplyste hende om, at jeg kendte Dig, besegledes hans Skæbne. Under hele Resten af Middagen var jeg fuldt optaget af at besvare Ediths Spørgsmaal. Da hun hørte, at Du gav Dig af med Detektivvirksomhed rent fagmæssigt, blev hun henrykt og inden vi skiltes, bad hun mig om at skaffe hende en Konsulation.

— Hun kommer altsaa i Dag? spurgte Ashton-Kirk.

Pendleton saa igen paa sit Ur.

— Hun kan være her om nogle faa Minutter.

II
MISS EDITH VALE GØR REDE FOR SIT ÆRINDE

Et Par Minutter senere forkyndte vedholdende Hornsignaler, at en ny Automobil var kommet ind i den menneskefyldte Gade; straks efter ringede Dørklokken.

Ashton-Kirk rejste sig og trykkede paa en af de mange Signalknapper i Væggen. Til Svar hørtes næsten umiddelbart derefter en skarp, surrende Lyd. Derpaa tog Ashton-Kirk et Talerør op og sagde:

— Hvis det er Miss Edith Vale, saa før hende op straks.

Kort Tid derefter bankede det paa Døren. Den alvorlige tyske Tjener aabnede den, og en ualmindelig smuk ung Pige traadte ind. Hun var høj og slank og meget elegant paaklædt, men hendes Ansigtsudtryk tydede paa, at hun var meget urolig.

— I Betragtning af, at Du er under 25 Aar, maa jeg sige, at Du er sjælden punktlig med Hensyn til at overholde dine Aftaler, Edith, sagde Pendleton.

Den unge Pige svarede kun med et Smil. Hendes brune Øjne havde et Udtryk af Forlegenhed og hun trak nervøst i Handskerne for at faa dem af.

— Det er jo Mr. Ashton-Kirk? sagde hun.

— Ja, svarede Pendleton. Kirk, det er min Slægtning, Miss Vale.

Ashton-Kirk bød den unge Dame en Stol, og hun satte sig ned, medens hun betragtede ham med megen Interesse. Det var nu endelig langt om længe lykkedes hende at faa Handskerne af, men hun vedblev dog at lege med dem.

— Jeg har ofte hørt Tale om Dem, sagde hun til Ashton-Kirk, men jeg drømte ikke om nogensinde selv at skulle blive nødt til at benytte mig af Deres Dygtighed. Mr. Pendleton har været saa venlig at skaffe mig en Sammenkomst med Dem. Jeg ønsker nemlig at raadføre mig med Dem i et Anliggende af største Vigtighed, og af en stræng privat Natur.

Pendleton opfangede det tvivlraadige Blik, hun kastede paa ham, og greb straks sin Hat.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Vore Damer i vore Herrers Klæder.
(»Daily Mirror«)

Vore U-Baade vil give Roosevelt en glimrende Modtagelse!
(»Lustige Blätter«.)

Hatten av för demonstrationsrätten!

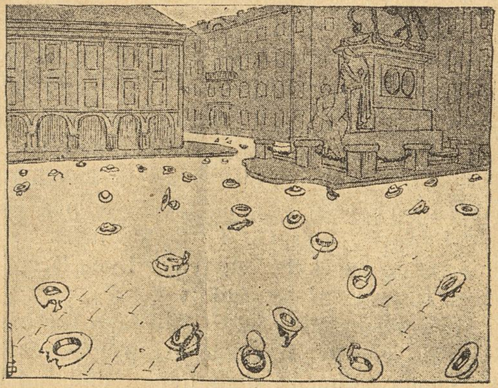

Gustaf Adolfs Torg efter författningsdemonstrationen den 5 juni.
(»Søndags Nisse«.)

Arbejdermodtagelse i St. Petersborg.
»Vær ikke bange, nu er han mæt!«
(»Kladderadatsch« 1905.)

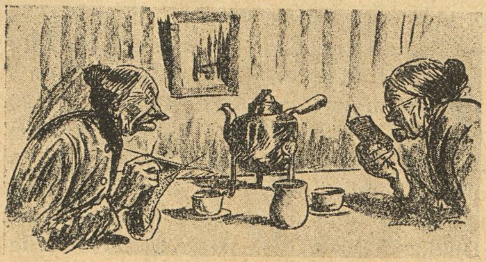

Anna och Kersti ha köpt en ny almanack.
Anna: — Dä konstit, hva di har tajet bort månge å di gamle namn i almanacka. Ditt namn finns här inte.
Kersti: — Finns dä inte? Hva menar du om Kersti-himmelsfärdsda, då? (»Strix«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Stormen mod Stauning.

Frem og tilbage med svajende Ror,
ævle og vrøvle Bykleræk og taaget,
vælte en Flom af de skidneste Ord
over enhver, der kan udrette noget —

Dér har I Højres stolte Parti,
Kredsen om Altret, Vagten om Tronen!
Kender I Sølet, det trasker i,
kender I Tankegangen og Tonen? — —

Jo vi kender den skidne Stank,
til den er vænnet forlængst vore Næser —
Jo, vi kender det daadløse Pjank,
de impotente, der skuler og hvæser!

U. P.

— Der er jo noget, der hedder Ministre u. P. Hvad skal det sige — u. P.?

— Ja, se — det er forskelligt. Ved *Stauning* betyder det: Udhold Postyret! Ved *I. C.* siger det: Uldne Poter! Og ved *Rottbøll* endelig kan det nærmest forklares som: Under Pisken!

»Den Blaa«.

Bogen for »de Blaa«
er kommen og maa
betragtes med passende
Klemmelse.
Se han her er slem
og bru'r den — hem, hem!
Er det Græmmelse mon eller
Væmmelse?

Brandvæsenet blev forleden sinket seks Minutter ved en Jærnbanebom, der var sænket. Da den blev hævet, udtalte Bommanden de trøstende Ord til Brandmændene: Aa, Gud ske Lov — det brænder da endnu!

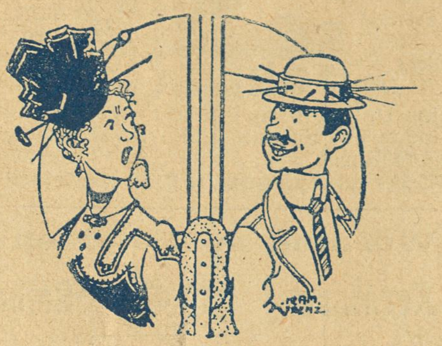

En Herre, der har fundet et Modtræk til Hattenaals-Faren.

Kamp.

Politiet slaas med Bøllerne,
Landmanden med Skylderne,
Ove Rode med Møllerne
og Publikum om Øllerne.

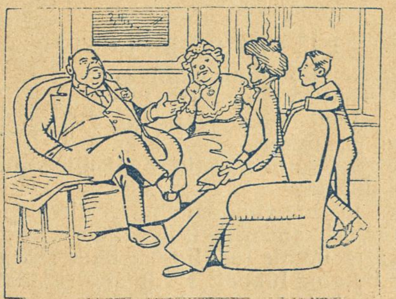

— Næ, ser I, Olsen havde spist en Frokostret sammen med mig og skulde afsted, og saa sagde jeg, at det skulde jeg nok klare. Og saa sa' jeg til Tjeneren, a' jeg skulde betale for min Ven, og saa si'r Tjeneren: »Naa, det var en *Gullasch*«.

Saa blev jeg naturligvis gal i Hovedet og svarede: »Hvad Fanden rager det Dem!«

16/6. *Det er vist galt med Myggene ved Friluftsteatret i Søndermarken.*

— Ja, noget maa der være om det, for jeg saa da Falck gaa og klø sig i Hovedet!

Man kan snart ikke spytte her i Byen for Friluftsteatre, og stadig dukker der nye Projekter frem. Blandt de nyeste kan nævnes: Et Teater ved Børsen (Program: »500 pct.«), et do. i Frederiksberg Allé (Program: »Betty«) og endelig et foran Hotel Royal — her opføres »Det store Forlis« (med velvillig Assistance fra Pilestræde).

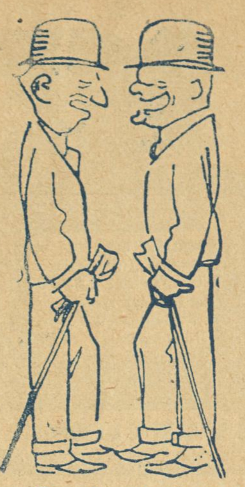

— Har Du hørt det? Idag er det over 25 Grader *i Skyggen!!*

— Naa ja, saa kan man jo la' være at gaa i Skyggen.

15/6. Øllet stiger stadig. Forleden maatte jeg give 40 Øre for en Bajer paa en herværende Kafé.

— Det er billigt sluppen. Jeg kunde i Gaar kun faa Krone-Øl.

Varmen!

I Gaar blev en Mand tranporteret til sjette Afdeling og indlagt. Han paastod, at han havde set en Vandvogn.

17/6. Fru Charlotte *Wiehe-Bereny* er bleven engageret til Tivolis Sommerteater. Det glæder jeg mig til. Siden jeg en Gang saa hende i »*Haanden*«, har jeg altid haft Lyst til at se lidt mere af hende.

Adam og Eva.

I bestandig Fred og Gammen
Levede det første Par
Otte Hundred Aar tilsammem —
Slig Lykke sjælden var!
Men de havde heller ingen
Svigermødre — det var Tingen!

Bedre vant!

Det er drøjt at være Isbjørn i saadan en Varme!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Revyforfatteren
AXEL ANDREASEN
Tegning af N. P. S.

— God Dag, Hans Peter, hvad bestiller Du dog herinde i København?
— Jeg spekulerer paa Børsen.
— Hvad spekulerer Du dog i?
— I Miner.
— I Miner!!
— Ja, ser Du, naar der kommer een ud fra Børsen, saa ser jeg paa hans Mine. Er han saa glad, saa gaar jeg hen til ham, og saa stikker han mig en Daler. Kaj L.

Kaj L. Teksten er adskillig bedre end Tegningen.

Kære Ravn!
Vær saa venlig at optage følgende i Deres ærede Blad.

DAMEROMANTIK.

Ak, søde Alma, kun det store
i Naturens Almagt kan mig more,
Dette milde Solskin kan kun kede,
jeg kan næsten faa ved Livet Lede.
Nej, naar Sneen pisker om min Pande,
og naar Himlen mørk og rædsom truer,
naar det lyner, naar det øser Vande,
naar i Kulden Nordlysfaklen luer,
Oprør i Naturen kan jeg lide,
ja, og rigtig Storm ved Vintertide,
saa Orkanen brøler, men's den knækker
Træers Stamme som i oprørt Sind.
Det er for mig — — —
— — men uh, her trækker
i det Lysthus, kom lad os gaa ind.
y.

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

I 18 GRADERS FROST

A: Nej, god Dag gamle Ven!
B: God Dag, god Dag!
A: Hvad bestiller Du for Tiden?
B: Jeg fisker.
A Paa denne Aarstid, hvor alle Vande er lukkede?
B: Ja, hvorfor ikke? Der, hvor jeg fisker er Vandene altid aabne.
A: Jeg kunde nok lide at finde et Hav, der ikke er lukket! Hvor er det da, at Du fisker?
B: Igennem Trækruden henne paa Hjørnet.

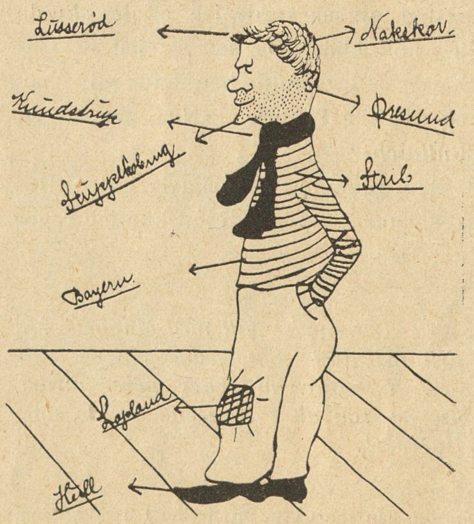

Tegning af R. Valentin-Larsen

Hr. V. A. K. Tak for Deres Elskværdighed. Det smukke Husflid vil gøre sig næste Gang!

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.

Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.

„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

Danske Barberere i Karikatur.

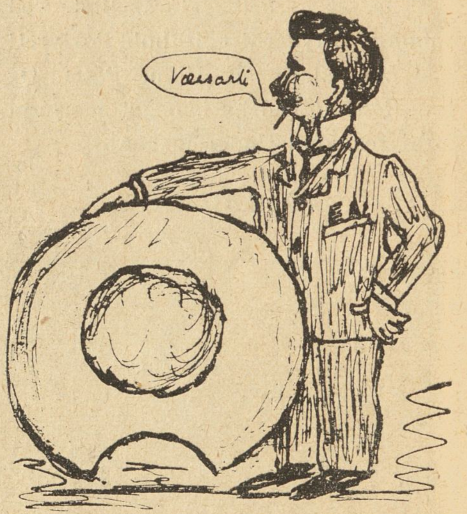

BRUUN. Vestervoldgade,
Manden med det største Barber-Skilt paa Pladsen.

MAGNETNAALEN

Læreren: kan Du sige mig, hvad er en Magnetnaal?
(Karl tier.)
Læreren: Naa kan Du saa ikke sige mig, hvad en Magnetnaal er?
Karl glad: Aa, det er een, der vender Enden imod Nord!

Kaj Hansen.
København L.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Hvis, saafremt —

Det skete engang, i de gode gamle Dage, at et Regiment Soldater slog Lejr en Nat i Nærheden af en Præstegaard. Obersten sendte Bud til Præsten for at bede om Nattekvarter og sagde til Budet, at det skulde erindre Præsten om Pauli Ord om, at en Biskop skal være en gæstfri Mand. Budet udførte den givne Befaling og modtog følgende Svar:

-- Hils Hr. Obersten, at han er Velkommen, men sig ham, at hvis Paulus havde boet saa nær Landevejen som jeg, vilde han aldrig have sagt disse Ord.

Tegning af Osvald Jensen

Ak ja, hvem der kom saa let til sin Frokost!

Den man tugter —

Lille Frederik har taget sin Straf som en Mand og sidder længe tavs, fordybet i sine egne Tanker.

— Mo'r, sagde han tilsidst.

— Ja mit Barn.

— Slaar Du mig virkelig, fordi Du elsker mig saa højt,

— Ja, Frederik, det har jeg jo sagt Dig saa tit.

— Men holder Du da slet ikke af Fa'r.

Hun gaar!

Oppe i en nordsjællandsk Landsby og ikke langt fra Skolen, har en Hr. Gullasch anbragt sin Frue i en flot, nybygget Villa.

Naar Fruen er ude at bile, er hun Genstand for store Ovationer fra Skolebørnenes Side, og Læreren maa ofte ud og mane til Ro og Orden.

Forleden var der mægtig Fest igen, og Læreren, der ikke kunde faa Øje paa den sædvanlige Aarsag til Jublen — Bilen — gik ned for at kræve Ro.

— Hvad hyler I for? raabte Læreren.

— Jo — *hun gaar!!!* skreg hele det begejstrede Skolekor.

Forfejlet Undskyldning.

Bilejeren var meget ked over, at han havde kørt paa en ældre Herre.

— De maa vist ha' gaaet meget uforsigtigt! Jeg har aldrig haft noget Uheld før, og jeg har dog kørt Bil i over fem Aar.

— Ja, Tak skal De ha', den gaar ikke, svarede den paakørte — *for jeg har gaaet i over femoghalvtreds Aar* uden Uheld!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Flipper og Manchetter.

Tegning af M. Kristensen.

— Hvor Pokker har jeg dog gjort af min ene Manchet?

En Skipperløgn.

Fortalt af en norsk Nordmand fra Norge.

En gammel Hvalfanger fra Tønsberg fortalte forleden i et godt Lag følgende »sandfærdige« Historie:

Vi hadde netop harpunert en Hval, da Baaden var kæntret ved et vældigt Slag av Hvalspolen. Da jeg faldt i Vandet, fik jeg tilfældigvis godt Tag i Harpunlinen og kloret mig fast til den av alle Kræfter. Harpunlinen sat fremdeles i Ryggen paa Bæstet, og da det efter en længere Dukkert kom op til Vandflaten, halet jeg mig hen til den og kravlet op paa den vældige Ryg.

Der satte jeg mig tilrette som paa et Skibsdæk. Hvalen satte Fart paa, og saaledes færdedes jeg mindst 1200 Mil. Jeg stillet Hungeren ved at skjære tykke Spækskiver av Hvalryggen og slukket Tørsten ved at drikke det Regnvand, som samlet sig i de Gruper, som jeg hadde skaaret i Dyrets Ryg.

Naar Hvalen nu og da dukket under, fulgte jeg naturligvis med paa Slæpetaug for atter at ta Plads paa Ryggen av den, naar den fik forsynet sig av Sildestimerne.

Efter flere Ukers Færd i aapent Hav paa denne ejendommelige Maate, lykkedes det mig endog at dressere Hvalen og styret den snart efter mit eget Ønske. Som Dressurmiddel benyttet jeg Harpunen, som sat som fastgrod i Spækket.

Efter en Tids Omflakken blev jeg imidlertid lei av denne ensformige Rejse og styret en Morgen flot ind paa Havnen i Brest. Jeg var stolt, kan De tro, baade over mig selv og Fartøjet. Den vældige Hval var ogsaa paa Højde med Situationen og spruted høje Vandsøjler i Luften foran sig.

Sjøbyens Indvaanere betragtet dette herlige Syn med største Forbauselse. I Begyndelsen trodde de visst, at det var Far Neptun selv, som kom seilende. Byens Journalister interviewet mig, og jeg blev en vidt berømt Mand. Jeg solgte Hvalen for 100,000 Francs til Brest Brandvæsen, som placerte Dyret i Havnen, hvor det den Dag idag gjør Tjeneste som Brandsprøjte. Man har under Ildebrande i Brest Havn hat stor Nytte av Hvalen.

Tror De det ikke? Rejs ned til Brest, saa kan De jo selv se!

Holberg i Træet.

Som ung Student var Holberg krøbet op i et Træ ude i Universitetsgaarden og satte sig skjult mellem Løvet til at læse i en Bog.

En af Universitetsprofessorerne — en Mand ved Navn Jens, som ikke regnedes for videre begavet — satte sig under Træet ogsaa for at læse.

Pludselig udbryder Holberg med høj Røst: »Jane! Jane!«, det er den latinske Betegnelse for Jens — Jens ser forbavset ivejret, men kan ikke opdage den spinkle Holberg mellem Løvet. Et Øjeblik efter lyder det atter: »Jane! Jane!« Professoren kaster sig paa Knæ, og med foldede Hænder, skuende mod Himlen, udbryder han: »Tal Herre! Din Tjener hører Dig!« Men oppe fra Træet lyder højere og kraftigere end før:

»Jane! Jane! Du est en stor Torsk.«

Saa kunde Jens dog fatte, at Røsten ikke kom fra Himlen!

Dengang — ikke nu.

Mark Twain skulde møde hos sin Forlægger til en bestemt Tid.

Han kom ikke.

I Stedet for en Undskyldning modtog Forlæggeren følgende Telegram:

— Mit Tog skulde gaa Klokken 7,20. Jeg kom til Banegaarden Klokken 7,35 og kunde ikke naa det.

Det er en anden Sag!

Oberst N. i en jysk Garnisonsby var kendt for sine mange ikke altid just harmoniske, men dog gennemgaaende grinagtige Paahit. Saaledes havde han anskaffet sig en Miniatur-Kanon, der skulde tjene til at prøve Gæsternes Nervesystem.

Forleden havde han den tykke Kaptajn Rasmussen til Gæst, og Bordet stod dækket i Haven. Alle, undtagen Kaptajnen, kendte Kanonen, der stod skjult under Bordet, og netop som Selskabet stod med de isafkølede Snapse i Haanden, brasede Kanonen — paa et Tegn af Obersten — af med et mægtigt Rabalder.

Glasset røg ud af Kaptajnens Haand, og han sank bleg om paa Stolen, men en dundrende Latter, et Par lystige Vendinger og — navnlig — tre paa hinanden følgende Snapse gengav den faldne Kaptajn Kuragen.

Kanonskuddet havde imidlertid vakt Sensation i Byen og ogsaa naaet Politimesterens Øren.

Lidt efter ringede Telefonen hos Obersten.

— Hallo, det er Politimesteren — er det hos Oberst N.?

Obersten: Javel ja, Goddag, Goddag, hvordan staar det til hos Jer?

Politimesteren: Tak, godt. Skyder man hos Obersten?

Obersten: Jo — ja, det stemmer.

Politimesteren: Ja, men i Følge Loven er Geværskydning indenfor Byen forbudt.

Obersten: Jamen, vi skyder ikke med Gevær.

Politimesteren: Naa, men saa med Revolver.

Obersten: Hellerikke.

Politimesteren: Ja, ja da, saa med Pistol.

Obersten: Nej, vi skyder med Kanoner!

Politimesteren: Omforladelse! Ja, det er en anden Sag! — Undskyld!

Afringning.

Lukketiden.

Tegning af Bie.

Bouillontærning-Fabrikant Olsen havde haft Lyst til at blive af med endnu en Snes Kroner til „Skum", men da det ikke kunde lade sig gøre, saa gav han en fattig Mand en 10 Øre.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Negerinden Mintie.

Mængden deler sig og de nærmest staaende gør lidt Plads. Man løfter det lille livløse Legeme op paa et Brædt, som nogle Arbejdere i Nærheden har skaffet hid og laver sig til at bringe det lille Lig hjem.

— Hvorhen skal vi med det? Hvis er Drengen?

De omstaaende ved ingen Besked. Hvem kender alle de gule og brune Negerunger i Amerikas Vestbyer fra hinanden?

— Ja, saa maa vi paa Politikamret med ham, naar ingen melder sig!

Der meldte sig ingen, men en pjaltet Mand, der er kommen til, siger at Drengen er Jimmi, at han bor i »Hulen«.

— Og hvis er han da?

— Minties, gav den samme Stemme til Svar, og tavse begiver man sig paa Vej til »Hulen«.

Den »lykkelige Hule«, saaledes hedder i Folkemunde det lille Stykke sunkne, moradsagtige Jord, der ligger omtrent 20 Fod under Gadelinjens Niveau og huser en afsondret Koloni af forkomne, usle Mennesker. Her boede Mintie.

Hun havde Hjørneværelset i den elendige Rønne tæt op til Jordvæggen, og naar de tomme Vinduesrammer opviste saa mange Skaar og Skrammer, saa kom det af, at Mintie naar hun var fuld, huggede Brænde ud af selve Hytten og ubarmhjærtig ødelage Taget, saa hun og Jimmi frøs.

Man taaler ikke godt den nordiske Kulde, naar man er vokset op i det varme Syden og altid har levet under glødende Solstraaler. Det var rigtignok længe siden, at Mintie havde set nogen Solstraale — saa længe siden, at hun snart helt havde glemt det og kun naar hun var halvfuld dukkede hin Tid atter op for hende. Saa fortalte hun noget forvirret Tøjeri om en ny »Massa«, der var hvid og grusom, og lod hende prygle, fordi hun ikke — lige straks gav ham Lov til, hvad han vilde.

Mintie plejede ikke at fortælle mere fra den Tid, men hendes skinnende hvide Tænder fortrak sig til en vred, uhyggelig Grimase. Ingen kunde bevæge hende til at sige mere, intet gav Oplysning om hendes pludselige dukken op i »Hulen«, intet Besked om de forløbne Aar, der laa imellem Slaveriets Ophævelse og Nutiden.

Men der var for den Sags Skyld heller ingen, der forlangte rede paa hvem Beboerne af »Hulen« var eller hvor de kom fra. Det var tilstrækkeligt, at de levede, pryglede hinanden, drak med hinanden, og undertiden ogsaa i et vildt Anfald af Fromhed bad med hinanden.

Flere Dage igennem havde man nu drevet Religion i Hulen og enkelte af de allerværste gik ogsaa for en Tid gunstigt forandrede ud af denne Skærsild. En var særlig forvandlet: det var Mintie. Ædru, pæn og ren og stille forlod hun i den tidlige Morgenstund Hulen, for at passe sin Bestilling og »gaa ud og vaske for Folk« og ved hendes Side stolprede hendes lille Søn Jimmi.

Hvorfra Jimmi var kommen — hvornaar han var kommen? Ja, hvem vidste det! Jimmi havde indfundet sig en skønne Morgen — og paa Køkkenbordet i Mr. Harris Hus, hvor Mintie havde sin faste, ugenlige Vaskedag, laa en anden skønne Morgen mellem Sæbe og Soda en lille Tøjbyldt, fra hvilken der pludselig lød Klynken og Skrig, til stor Forbavselse for Husets lille Datter, der legede udenfor i Haven og kom farende hen til Køkkenvinduet.

— Hvad er der i den, Mintie? Aa, lad mig se, hvad Du har der?

Den lille stod paa Tæerne og strakte sit blonde Lokkehoved alt hvad hun kunde, for at de nysgærrige Øjne ikke skulde gaa Glip af det mindste. Og saa viklede der sig ud af de røde Pjalter et lille sort Uldhoved, — saa Lydia tog paa at skrige i vilden Sky.

— Det er jo en Abekat, en sort Abekat! — Aa, tag den væk, Mintie! bad hun; men da den samme lille Abekat var blevet mættet og senere sad paa Køkkenbordet og udførte de latterligste Attentater mod sin egen lille Braknæse, saa vovede Lydia sig af sig selv hen til ham, og saa blev Enden paa det, at den »sorte Abekat« Uge for Uge blev længselsfuldt ventet, og hilset hver Gang med Jubel af Lydia.

Saa kom der nogle Uger, i hvilke der ikke laa nogen Byldt paa Mr. Harris Køkkenbord — ved Vaskeballen stod til Lydias store Sorg en fremmed Negerinde.

Da Mintie blev ædru igen indtog hun atter sin Plads ved Vaskeballen som før, og saa kunde allerede en lille hjulbenet Dreng kravle omkring; Lydia jublede i vilden Sky naar Jimmi faldt over sine egne Ben, og Jimmi glædede sig over hendes klare Latter, saa at han faldt med Vilje.

Saa en Dag fik hele Herligheden hos Mr. Harris en brat Ende. Mintie var om Morgenen tidlig tumlende, bandende, halvpaaklædt trængt ind i Familjen Harris Hus, havde larmende forlangt Penge og da hun begyndte at give ondt fra sig og ikke vilde gaa sin Vej, havde man kaldt paa Herren.

Ingen forstod det høje, vilde Skrig, hun hvinede ud mellem de hvide Tænder, da Herrens kraftige Haand stødte hende over Dørtrinet, — ingen saa det Blik, der pludseligt ædru, klart genkendende traf Mandens blonde Ansigt!

En Time efter sad Mintie som saa ofte før paa en omvendt Vaskeballe udenfor sin Hytte og mumlede, drukken som hun var, den gamle Klage om en grusom »Massa«.

Den næste Morgen var hun borte, og den lille Jimmi fandt hende ikke. Om Aftenen fortalte en Drukkenbolt til Irlænder, at hun sad bag Laas og Jern, fordi hun i sin Fuldskab havde overfaldet en fin Herre og kaldt ham Jimmi.

— At kalde I. Harris Esquire for »Jimmi«! — hun var jo gal, skrubtosset!

Der gik mange Dage og Mintie kom ikke igen. Hvor Jimmi levede i al den Tid? Ja, hvem vidste det!

Endelig gryede Morgenen, da Fængslerne blev lukket op og de dømte skulde udleveres for at afsone deres Straf. Blandt den store Menneskesværm, der trængte sig omkring Indgangsdøren, stod en ganske lille pilmager Negerdreng.

— *Please Mister!* sagde han til Manden, der stod foran ham og studerede en lang Liste, paa hvilken Fangernes Navne og deres Straf stod, *please Mister,* — hvordan gaar det med Mintie Davis?

— Seks Maaneder — *Rock pile!* (Strafarbejde).

— — Porten er aaben paa vid Gab. Et lille Stykke fra den holder »*black Maria*«, den grønne Vogn, der skal køre Fangerne til Stenbruddene. Mængden bølger nysgærrig hen imod den, da pludselig en lille, ængstelig Barnestemme skriger op: *Oh Mammy, Mammy!*

Fra de fangnes Rækker vender et stille brunt Ansigt sig til Siden og ser taareløst ned fra Vogntrinet.

— *Only six months, Jimmy* — vær en god lille Dreng!

Langsomt, i Skridt-Gang arbejder den tunge »*black Maria*« sig igennem Gaderne, omsværmet af den hujende og skrigende Pøbel. Den dumpe Rummel af Hjulene, de tunge, beskoede Hestehove overdøver den lille Drengestemme, der hele Tiden lyder klynkende ved Siden af Vognen:

— *Take me with you, Mammy, — eh take me with you!*

— — Hvad betyder det pludselige Ryk i Hjulene . . .? Den brune Fange griber vildt i Jernstængerne . . .

I rask Trav rumler Kassen ud af Byens Port, og der staar en lille Klynge Mennesker tilbage og spørger hinanden, hvem det maaske er, det lille overkørte Barnelig! — —

Foran Minties Hytte standser man og spørger om Moderen.

— Hun er lige kørt med Vognen til *Roch pile*!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

RAVNEN

KOSTER KUN

12 ØRE

NUMRET

UDKOMMER

HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800

VILH. CHRISTIANSEN

FORHEN

GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus

Enghavevej 40

Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen

Koldinggade 4.

Tlf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

HANSONS STEMPELFABRIK

TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER

Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager

12, Gothersgade 12.

Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Kurt Wenzel.

Skøn *Musses* Former, bløde og runde, hver evige Dag paa Stranden man saa —
Men *Mis* — ja, det havde vel sine Grunde, at stedse hun flirted med Kjole paa.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 27 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 5. Juli. 1917

Tegning af Osvald Jensen

Autentiske Fotografier af berømte danske Kvinder.

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt **Faas overalt.**

Yale **Laase & Nøgler**
Ny Østergade 2.

Frimærker.
250 bl. Frimærker fra Guldkysten, Grækenland, Luxemburg, Jamaica, Borneo, Haiti o. s. v. for Kr. 1,40 + Porto. Videre følger ***gratis*** *12 godt blandede Krigsmærker. Skriv i Dag til*
Will. Larsen, Brovst St.

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1,50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

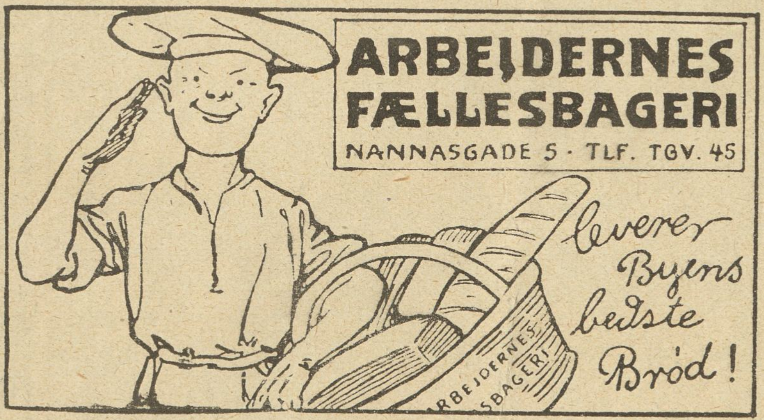

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Bid.

— Tag Dig i Agt for Hunden!

— Bider den?

— Nej, ikke *den*, men dem, den har i Pelsen!

Musikalsk.

— Musicerer Deres Mand ogsaa, Frue?

— Naar jeg spiller, trommer han paa Bordet.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen

Politidirektør EUGEN PETERSEN.

Forslugen.

En yngre Herre af Assessor Thorups nærmeste Bekendte tog forleden Afsked med Nytorvs hellige Haller, hvor han midlertidig havde slaaet sig ned.

Herren efterlod imidlertid hverken sit gode Humør eller alle sine Penge og anskaffede sig forleden et flot Automobil.

Herren, der ikke mere er *Klausulæder*, er altsaa nu bleven *Kilometersluger*.

Sprøjteprøve i X-købing.

Byens samtlige Indbyggere er tilstede ved Sprøjteprøven, og da Mønstringen er overstaaet, samles Deltagerne for at høre Brandchefens Kritik.

Han siger: Jeg syn's, at saavel Ud- som Indrykningen gik udmærket, men det var ønskeligt, om Føreren for Sprøjte Nr. 1 vilde være af den Godhed at tage Slangerne med sig, naar han rykker ud.

Blod.

I hver Mands Hjerte en Vinkyper sidder
Og tapper af Tønden den rødeste Vin,
Kluk, kluk, hvor det rinder!
Veed Du, mit Hjerte, hvad Vinsorten hedder,
Sig, kender Du Navnet paa den Medicin,
Som drikkes af Kvinder?
Den brygges af Marv
Og farves af Ild,
Den faas gennem Arv
Fra en gal og en vild —
Tag fem Dele Styrke og ti Dele Mod,
Dertil en Vilje, en slet og en god,
Held det i »Hylstret« fra Isse til Fod,
Gaa med det hele til Døberens Flod
Og døb det: *Blod!*

Den Vintappersvend sin Sjæl vederkvæger
Og passer sin Tønde ved Dag og ved Nat —
Kluk, kluk, hvor det rinder!
Ruses hans Sind at det skummende Bæger,
Han spilder paa Gulvet den kostbare Skat,
Der sporløst forsvinder.
Men Præsten er god
Og Lægen er klog:
Se, her har Du Mod
Og her er en Bog . . . .
Med jublende Sang ved Nysommerskud
Paany gør Du Vold mod de »bibelske Bud«:
Prometevs i Bur hos en smilende Gud,
En Ørn, der er klædt i en Vintappers Skrud,
Saadan ser det ud!

I hver Mands Hjerte en Vintapper drejer
Paa Tappen, som aabner den rødeste Vin —
Kluk, kluk, hvor den rinder!
Døden paa Vægten hver Bloddraabe vejer
Og regner tre Helgener lig med et Svin,
Mens Lekniven skinner.
Der grædes ved Baarer
Af Roser bedækt,
I Arv gaar de Taarer
Fra Slægt og til Slægt —
Der er dog i Livet et Ord og en Leg,
Som bortvisker alt, hvad vi stønned og skreg.
Se, Legen, den trives paa Alfarevej,
Men Ordet — Det kender kun Du og jeg
— Jeg elsker Dig!

Carsten Rom.

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Tegning af Emil Poulsen

Av!

— Saa, nu gik min Cigar ud, sagde den unge Ægtemand. Det var dog ærgerligt. Det ødelægger selv den bedste Cigar, naar den gaar ud.

— I den Henseende har den ikke saa lidt Lighed med en Mand, svarede hans Hustru.

Tvivlsom Præmie.

Lille Maren fortæller: Naar a ta'er min Levertran pænt uden at mukke, saa faar a hver Daw en Tiøre af mi Muer.«

Og spurgte man saa Maren om, hvad hun brugte de mange Tiører til, saa svarede hun:

— Dem køver mi Muer nøj Levertran for.

Skøn Vera paa Vej til sit Morgenbad.
(Fundet i et engelsk Morgenblad).

Landflygtige Monarker.

(Mel.: »Til min gamle Væltepeter«).

Kong Nikita synger:

Den er ikke rigtig gunstig
for en Konge nutilda's,
se *jeg* holder mig jo kunstig,
men det koster fan'me' Mas!
Dette her med Plat og Krone
holder jeg skam inte a',
og det samme si'r min Kone,
Fru Nikitta-Kattaja.
Kittemand! Lille Kittemand!
Bare rolig, husk de Ho'det a' Dig snitte kan.
Kronen er lidt mat,
li'som den var sat
hos en Pantelaaner — hva' den blev forgangen Nat

Stakkels *Albert* ligger stille,
og hans Krone ledig staar,
det at »skulle, kunne, ville«
ikke synderligt forslaar!
Sig mig, *Peter*, hvor er Peter?
Serber-Peter, som »kom bort«,
tænk, han spiser kun Poteter
— Potentater har det haardt!
Petermand! Gamle Petermand!
Sig mig, naar mon paa dit Hoved Kronen sitter man?
Stakkels Peter ser,
at Moneter fler
gis' der ikke — mon de gaar paa saa'n en Peter mer?

Men at *Nikkelaj* de hælder
ud af gamle Petrograd,
det mig ganske overvælder,
og nu si'r jeg »Tak for Mad!
Alle Kroner sidder løse,
flere Konger »sidder fast«,
nu skal ikke fler De øse
op af hvad der er til Rest!
Konstantin! Brave Konstantin!
Sig mig, er Du ikke bleven li'som lidt til Grin?
Nu er Du civil —
Plat- og Kronespil
er lidt farligt, og din Krone røg ad London til!

Peter Paul.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Efter alt, hvad jeg har gjort for Dig, Edith, er dette virkelig højst smerteligt. Jeg havde ikke ventet at blive jaget ud paa denne Maade.

Hun nikkede til ham med et svagt Smil.

— Tak skal Du have, Jimmie, sagde hun. Du er et godt Menneske.

Efter at Pendleton var gaaet, sad Miss Vale nogle Øjeblikke tavs, og hendes Blikke vandrede nysgerrigt omkring i Værelset. Det var næsten som om hun forsøgte at danne sig et Billede af den Mand, hun var kommen til for at søge Raad, ved at studere de Omgivelser han levede i.

— I Aftes hørte jeg atter Tale om Dem, sagde hun, og det faldt mig da ind, at De mulgvis kunde hjælpe mig.

— Det skulde være mig kært, sagde han. Det hænder undertiden, at det lykkes mig at være Folk til Nytte i vanskelige Situationer. Hvis De vil lade mig høre Deres Historie — thi alle, der opsøger mig, plejer at have en Historie — tilføjede han smilende — saa skal jeg med det samme sige Dem, om det staar i min Magt at kunne tjene Dem.

Hun tøvede et Øjeblik og legede stadig nervøst med sine Handsker.

— Jeg formoder, at det er det eneste rigtige at være ganske aabenhjærtig overfor Dem Mr. Ashton-Kirk, ligesom man er overfor sin Læge eller sin juridiske Raadgiver.

Han nikkede samtykkende.

— Naturligvis, sagde han.

Hun tav atter et Øjeblik og syntes at tænke over, paa hvilken Maade hun bedst kunde indlede sin Beretning.

— Jeg bærer mig meget enfoldigt ad, det ved jeg, sagde hun. Hun lænede sig frem mod ham, Smilet fra før svandt fra hendes Læber, og med en forlegen Mine fortsatte hun. Jeg staar i Begreb med at gifte mig — i en meget nær Fremtid — og det er derom jeg vil tale med Dem . . . .

— Jeg kan nok indse, at det falder Dem svært at tale om Sagen, sagde Ashton-Kirk roligt.

— Hvad jeg vil fortælle Dem, har jeg aldrig nævnt for nogen før. Det er mere end tre Aar siden — ja, det bliver fire til Julen — jeg første Gang traf Allan Morris. Vor Forlovelse fulgte hurtigt derefter og mine nærmeste Venner sagde, at det maatte være et Tilfælde af Kærlighed ved Blik. Og det var det maaske ogsaa!

— Hvorledes det nu end forholdt sig, saa var vi meget lykkelige en Tid. Men Bekymringerne indfandt sig snart. Jeg har aldrig kunnet lide lange Forlovelser, og jeg har altid udtalt min oprigtige Mening derom. Det var maaske Grunden til, at jeg saasnart lagde Mærke til Mr. Morris bristende Interresse for at paaskynde Brylluppet. Naar Emnet nu og da, som naturligt var, kom paa Tale, syntes han at ville undgaa det. I Begyndelsen blev jeg forbavset, men tilsidst ærgrede det mig, og jeg sagde ham rent ud, hvad jeg mente.

— De forstaar, han mangler Formue, og jeg er — ja rent ud sagt meget formuende. Jeg tænkte mig, at denne Omstændighed muligvis havde noget at gøre med hans aabenbare Uvilje mod Giftermaalet. Men nej, det var noget andet. Som jeg nylig sagde, talte jeg aabenhjærtig med ham, og han var ogsaa paa en Maade oprigtig overfor mig. Han sagde, at det var ganske umuligt at vi giftede os foreløbigt. Der var noget — han kunde ikke sige hvad — som først maatte ordnes. Naturligvis blev jeg nysgerrig og vilde vide hvad det var, der stod hindrende i Vejen for vor Lykke. Han svarede, at han ikke kunde fortælle mig det, og han sagde det saa alvorligt at jeg ikke turde berøre Emnet igen i længere Tid.

— Nu tænker De maaske, Mr. Ashton-Kirk, at min Kæreste ikke var særlig forelsket, men jeg er overbevist om, at han var det — jeg mangler ikke Iagttagelsesevne. Og jeg mener, at han holder meget af mig endnu . . . . Naa, Tiden gik imidlertid, og alt blev som før. Vort Bryllup blev stadig udsat i det uvisse, og Mr. Morris undgik nu næsten i højere Grad end før at udtale sig om noget bestemt Tidspunkt.

Jeg er af Naturen ikke videre taalmodig, og den Opdragelse jeg har faaet — som en uhørt rig Mands eneste Barn — har maaske ogsaa bidraget til min Mangel paa Selvbeherskelse, naar noget gaar mig imod I et Anfald af Vrede brød jeg forleden Dag vor Forlovelse, gav ham Ringen tilbage, og gjorde en hel Del andre Dumheder. Men Allan blev saa fortvivlet, at jeg straks blev blødgjort, og vi blev gode Venner igen. At han elskede mig, var tydeligt, men at der var en eller anden hemmelidhedsfuld Grund til, at han ikke kunde gifte sig med mig, var endnu tydeligere.

Fra denne Stund begyndte jeg at bemærke en Forandring hos ham. Han blev tavsere og hensank ofte i Grublerier, han lo sjældent eller aldrig. Undertiden saa han saa forstyrret og ophidset ud, at han knapt formaaede at lægge Baand paa sig. Han plejede da at gaa op og ned ad Gulvet, og saa intet omkring sig. En Gang var han forfærdelig ophidset. Jeg beroligede ham saa godt, jeg kunde, og han sad da i lang Tid hensunken i dybe Tanker. Medens jeg opmærksomt betragtede ham, sprang han pludselig op, slog den knyttede Næve i Bordet og raabte ude af sig selv af Raseri:

— Den gemene Usling! Han haanlér af mig!

Pludselig gik det imidlertid op for ham, hvor mærkelig hans Opførsel maatte forekomme mig, og forskrækket bad han mig om Forladelse. Jeg følte, at dette var en Lejlighed til at gøre Ende paa Forholdet, som blev mere og mere uudholdeligt. Mine indtrængende Spørgsmaal aftvang ham kun nogle faa Oplysninger, som tilmed var ganske intetsigende.

— Hvad der foruroligede ham var et Forretningsanliggende. Paa en eller anden Maade var han i Hænderne paa en eller anden ubehagelig Person, som han hadede af hele sin Sjæl, men fra hvem han ikke formaaede at frigøre sig — dette er de Ledetraade, det lykkedes mig at opsamle.

Jeg begyndte med at sige ham, at der ikke kunde findes nogen Omstændighed, som i Virkeligheden var vigtig nok til at hindre vor Lykke, men han svarede mig paa en saadan Maade, at jeg ikke følte mig fristet til at fortsætte. I et Udbrud af Sindsbevægelse, hvor han fremførte Anklager mod sin Fjende og forsikrede mig om sin Hengivenhed opsnappede jeg Navnet »Hume«, som uforvarende undslap ham.

Jeg lagde straks Mærke til det forskrækkede Blik, han tilkastede mig, men jeg lod som om jeg slet ikke opfattede det. Under Resten af sit Besøg var han tavsere end før; han var øjensynlig blevet forskrækket over, at dette Navn var kommet over hans Læber, og frygtede øjensynlig for

at hans Sindsstemning skulde forlede ham til flere Uforsigtigheder.

Som De vil forstaa var dette Navn af stor Interesse for mig, da det udgjorde det første faste Holdepunkt. jeg havde ved mit første Forsøg paa at komme paa Spor efter Sandheden. Hvis jeg kunde udfinde hvem denne Person var, vilde jeg rimeligvis kunde trænge til Bunds i Sagen.

Her tav hun et Øjeblik og Ashton-Kirk saa, at hun stolt hævede sit Hoved.

— Maaske kunde det synes, fortsatte hun, at det var urigtigt af mig at gøre et saadant Forsøg i en Sag, som Mr. Morris mente burde hemmeligholdes for mig. Tænker De saaledes? Men det ligger ikke til mig at lide i Stilhed. Jeg søger altid energisk at komme over alle Fortrædeligheder. Og jeg skulde ogsaa for længe siden have gjort det i denne Sag, men jeg holdt for meget af Allan og kunde ikke udholde at se ham lide ved at fremture i mit Krav paa at faa Sandheden at vide.

Nu viste der sig imidlertid en Mulighed for mig til at hjælpe ham, og jeg skred straks til Værket. Næste Dag lykkedes det mig paa faa Timer at faa Oplysninger om alle Personer ved Navn Hume, der fandtes i Byen. Mr. Morris er Ingeniør og alle de Personer, som i Følge deres Stilling kunde tænkes at staa i Forretningsforbindelse med ham, tiltrak sig først min Opmærksomhed. Der var kun faa, og længe før Aften havde jeg ved personligt Besøg hos dem, overtydet mig om, at de ikke kendte ham.

Ashton-Kirk lo og slog sine velplejede Hænder mod Armstadet paa sin Stol.

— De er energisk og klog, sagde han. Jeg saa det ved første Øjekast, da De kom ind. Det er en Fornøjelse at se, at ens første Indtryk har været rigtigt.

Miss Vale syntes behageligt berørt ved hans Ord.

— Det glæder mig, at De bifalder min Handlemaade, sagde hun. Jeg indrømmer, at jeg nærede nogen Tvivl — som imidlertid ikke var stærk nok til at forhindre mig i at fuldføre min Plan.

Da mine første Anstrængelser ikke førte til noget Resultat, satte jeg mig til at se i Vejviseren for at finde alle, der ellers hed Hume. Jeg lod min Sekretær maskinskrive en Liste over dem alle med Angivelse af deres Adresse og Stilling, og jeg studerede derefter længe og omhyggeligt denne Liste igennem.

Der var særlig en af dem, som efter en Stunds Forløb fængslede min Opmærksomhed, og dette muligvis paa Grund af hans usædvanlige Stilling. I Vejviseren stod han opført som Numismatiker, men da jeg kom til hans Forretning, som jeg kørte forbi i min Bil, saa jeg af Skiltene over hans Vindue, at han ogsaa var Antikvitetshandler.

Dette indgav mig en Idé! Mr. Morris er en meget ivrig Antikvitetssamler. Fremfor alt sværmer han for Kaméer, og for er Menneske med hans begrænsede Indtægter er hans Samling deraf ikke ubetydelig. Det var let at tænke sig Muligheden af, at han havde haft nogle Forretninger med denne Hume, eller idetmindste kendte ham. Jo mere jeg tænkte derpaa, desto mere nysgerrig blev jeg, og en Eftermiddag begav jeg mig derhen.

Butikken var lys og rummelig og bogstavelig talt tæt proppet med hvad man kalder »Kuriositeter«. Jeg har aldrig før set saa uhyggelige Træsnit, og saadanne skrækkelige Fajancer af alle Slags som her. Ved et Bord sad en Mand med kort, rødligt Skæg og et sløvt Udtryk i Ansigtet. Jeg opdagede ved første Blik, at han var Dranker, thi han bar umiskendelige Tegn derpaa. Og da han rejste sig og sagde Godaften, var der noget i hans Opførsel, som virkede paa mig som et Slag i Ansigtet.

Allan Morris havde talt om en haanligt grinende Person, som plejede at drille og gøre Nar ad ham. Beskrivelsen passede fuldtud paa denne Mand. Der laa Spot i hvert Blik fra hans glansløse Øjne, et haanligt Grin spillede om hans Læber og med hver Bevægelse han foretog syntes han at gøre Nar ad en.

Ashton-Kirk bøjede sig fremad med levende Interesse.

— Min Opførsel maatte have forraadt mig, fortsatte den unge Pige, thi jeg saa, at han rynkede Panden forskende, og da han spurgte mig om, hvad jeg ønskede, var Tonen hvas og uforskammet.

Jeg havde ikke i Forvejen tænkt paa, hvad jeg skulde sige. Men min Beslutning var straks fattet. Den mest iøjnefaldende Genstand i Butikken var en japansk Afgud, som sad paa Hug, en tyk, grinende, uhyggelig og grim Figur, som stod paa en Slags Piedestal nær Døren. Jeg bestemte mig straks for den.

— Jeg har hørt tale om denne her, sagde jeg og betragtede Afguden nøje. Det var for at se den, at jeg kom.

— Naa saaledes, sagde han, men det var tydeligt, at han ikke troede mig.

— Jeg spurgte om Prisen. Han nævnede en høj Sum, og jeg tror, at jeg overraskede ham ved at købe den uden at gøre nogen Indvending. Afguden blev sendt hjem til mig samme Aften. Jeg lod den straks pakke ud og anbragte den saaledes, at Mr. Morris ikke kunde undgaa at se den ved sit første Besøg.

— Ikke ilde udtænkt, bemærkede Ashton-Kirk i en beundrende Tone.

— Han saa den i samme Øjeblik, han kom ind i Værelset og hilste paa mig. Ved sin Indtræden havde han smilet, men Smilet frøs fra hans Læber, han blegnede og rettede mod mig et Blik, som fyldte mig med Frygt, saa forskræmt og stirrende var det.

Jeg havde haft til Hensigt at sige ham hele Sandheden hvis min List lykkedes, men efter det Blik han sendte mig, kunde jeg ikke. Ved Hjælp af en opdigtet Historie og et sorgløst Smil lykkedes det mig at overbevise ham om, at det var ved et rent Tilfælde, at jeg havde faaet fat i Afgudsbilledet. Jeg tror idetmindste, at jeg overbeviste ham, skønt jeg mere end en Gang i Aftenens Løb lagde Mærke til at han betragtede mig skarpt med rynket Pande. Selvom han nærede nogen Mistanke om, at jeg løj for ham, udtalte han den idetmindste ikke.

Her gjorde Miss Vale et Ophold. Efter et Øjebliks Forløb fortsatte hun:

— Jeg forsøgte paa flere forskellige Maader at skaffe mig Oplysning om Arten af den Forbindelse, som bestod mellem min Forlovede og den haanleende Atikvitetshandler, men alt var forgæves. Alt dette tildrog sig for 3 Maaneder siden, Mr. Ashton-Kirk, og Sagerne staar endnu paa ganske samme Standpunkt som den Aften.

Med en Heftighed, som fik den unge Mand til at fare sammen, slog hun pludseligt Hænderne for Øjnene og begyndte at hulke voldsomt. Da hun atter fjærnede Hænderne saas der dog ingen Spor af Taarer, men hendes smukke Ansigt var forvredet af Smerte, og hendes Stemme skælvede, da hun sagde:

— Jeg tror ikke, at jeg udholder det længere. Jeg haaber, at De ikke tager det hele som en Ubetydelighed, thi der ligger megen Alvor bag Sagen. Jeg kan se paa Mr. Morris, at hans Helbred begynder at vakle og hans Øjne har et forskræmt Udtryk.

Hun bøjede sig frem og lagde sin Haand paa Ashton-Kirks Arm.

— Han er i dette Uhyres Vold. Det dræber ham sikkert. Hjælp mig, jeg bønfalder Dem derom!

Ashton-Kirk smilede opmuntrende.

— Saa vidt jeg kan dømme, er Sagen simpel nok. Men det er ogsaa muligt, at den viser sig at være lige det modsatte. I hvert Tilfælde lover jeg Dem imidlertid saa hurtigt som muligt at gøre et kraftigt Forsøg paa at ordne Sagen.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

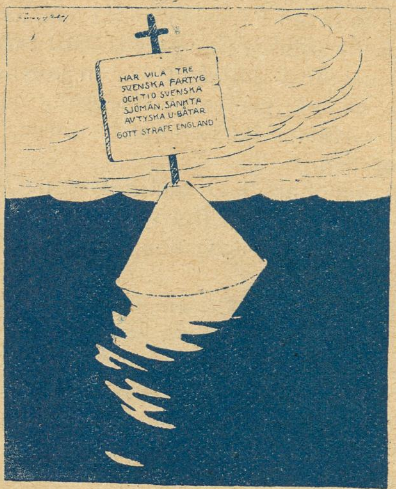

(»Søndags Nisse«.)

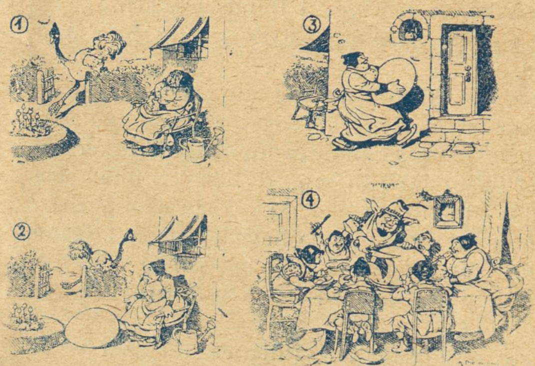

Et velkomment Æg!

(»Meggendorfer Blätter«.)

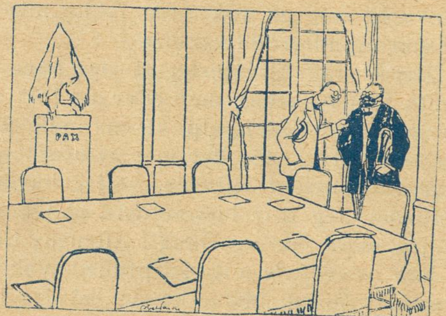

Fredskongressen i Stockholm.

— Vi venter de franske Socialister!

(»l'Echo de Paris«.)

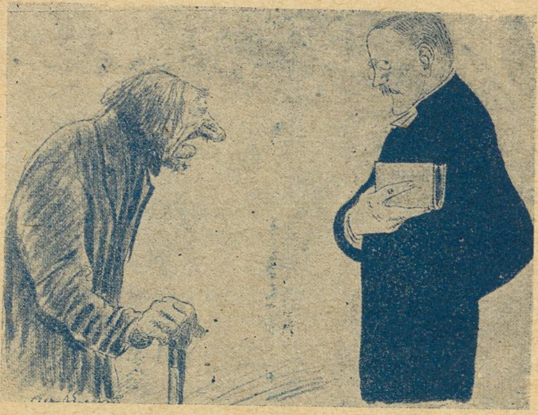

— Kan Magnus Larsson säga, hvad Johannes menade med att efter honom (ham) en skulle komma, hvars skorem han ej var värdig att upplösa?

— Må tro han skulle komme i stöfler?

(»Strix«.)

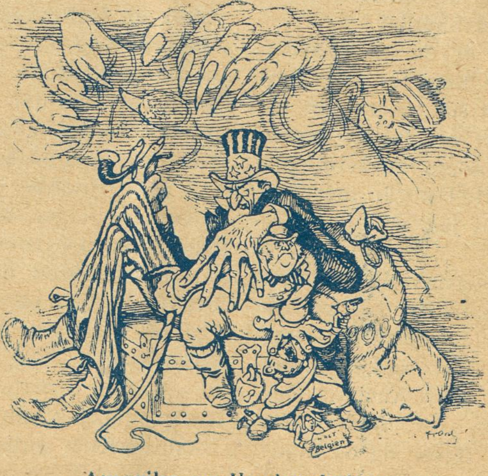

Amerika og Verdenskrigen.

(»Fliegende Blätter«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Det unge og det gamle Højre.

Rottbøll gaar og Rottbøll bliver,
Poul sig i sit Hoved river,
Asger med to Penne skriver,
mærkelige Rygter siver
ud omkring, og Højre Skiver
bli'r for Folkets Spotteiver.
J. C. Tiden helt undliver,
Frijs nu efter Vejret hiver,
Piper bliver Lungepiver
Sonne Alle — Alt opgiver!

Fra Bureaukratismens Tid.

En Mand kom op i et af de fornemste Ministerier og bad om at faa Ministeren i Tale.

En Stemme svarede:

— Ministeren er her ikke.

— Vær saa god at lade mig tale med Depardementschefen.

— Depardementschefen er her ikke.

— Jamen saa kald paa Kontorchefen.

— Kontorchefen er gaaet.

— Maa jeg da tale med hans Stedfortræder.

— Stedfortræderen er rejst.

— Jamen for Fanden lad mig saa tale med Stedfortæderens Stedfortræder!

— Stedfortræderens Stedfortræder er fraværende.

— Findes der da ikke nogle af de andre Herrer?

— Nej.

— Hvem er det, jeg taler med!

— *Jeg er her for at sige, at her Ingen er!*

Tryllekunstneren Georg Kjeldsen har meddelt, at han ofte har optraadt paa vore Sindsygeanstalter med Numeret »Den forsvundne Kanariefugl«. Mon Patienterne har forstaaet det Numer?

— Aa, der er vel flere af dem, der forstaar sig paa »Pip«

Logik.

En gammel Lurendrejer stod forleden for Retten tiltalt for Lommetyveri.

Dommeren sagde: Staa nu ikke der og benægt Fakta, der var jo tre Personer, som saa det.

Lurendrejeren svarede: Tre Personer! Det er vel ingenting at tale om i et Land med tre Millioner Indbyggere!

— Dette her Vejr har Menneskene altid kaldt »Hundevejr«, men i Aar har de været saa forlegne for at faa Regn, saa jeg tror, *vi* skal kalde dette her for »*Menneskevejr*«.

Det gaar livligt til ved vore Badesteder i Aar, og blandt de forreste i Lystighed er »Fakse Ladeplads«.

— Den skal ogsaa døbes om og hedde »Fakse Balladeplads«.

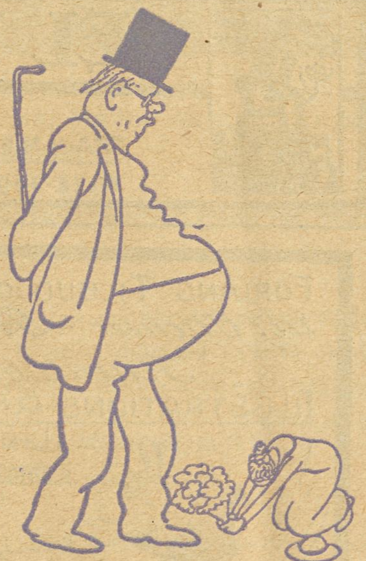

Hvorledes den gamle Pebersvend opfatter Kvinden.

Angst.

En Mand kom forleden op til sin Doktor og klagede over Smærter i Nakken. Doktoren saa paa det og sagde, at det blot var en Skramme, fremkommen under et Slagsmaal.

Naa, svarede Manden, jeg har gaaet og været bange for, at det var *Begyndelsen til Halshugning.*

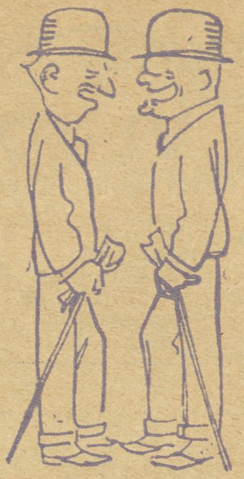

— Du, ved Du, hvorfor Skuespillerne er saa tossede til at lade sig fotografere?

— Nej, det ved jeg ikke.

— Jo, ser Du, saa er de da sikker paa at blive »*fremkaldte!*«

En Smørtyv har i lang Tid været eftersøgt ovre paa Fyn. Forleden fandt de ham. Han sad i Gøtten.

»Hobro-Avis« skriver, at Aaret i Aar er et *Bi-Aar*.

— Naa, hvad, *Biaar?* Jeg synes snarere, det er et Hoved- og et Mærkeaar.

I Følge Bladene har en Tyv begaaet Indbrud i Mørke i Jylland.

— Er det ikke storartet, at selv Indbrudstyvene sparer!

— Jeg forstaar absolut ikke Forholdene som de nu er i Tyskland. Jeg troede, at man dér led af Kulmangel og satte alt ind paa en god Høst, — og saa læser jeg, at man nu kan faa en tysk *Mark* for kun — 48 Øre!

Der har været Auktion i Kafe »Astoria«, Thomas S. Lorentzens gamle Forretning, som nu skal ind under »Scala«.

Thomas S. Lorentzen køber sit gamle Stambord

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.

Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

V. S. Odense. Notitsen i »Fyens Venstreblad« om en sprængt Dampkedel i den strandede Undervandsbaad er unægtetelig noget mærkelig. Men det kan jo være en Kaffekedel!

Chr. Larsen. De skal nok faa Fornøjelsen.

Varelotteriet.

(Alm. dansk Vare- og Industrilotteri)

4. Trækning begynder Onsdag.

Fornyelsen slutter Mandag.

Ufornyede Lodder sælges Tirsdag à 3 Kr. 20 Øre.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732. Ærbødigst CARL ANDERSEN

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.

Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.

„Den nye By“, Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

H. Nielsens Cigar & Tobaksfabrik Odense
„EL UNIVERSO“
INDREGISTRERET
3 STK · 30 ØRE
FRA · H · NIELSENS · CIGAR · OG · TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

FORLANG TILBUD OG UDKAST
til: Clicheer - Reklamer - Kataloger. Telef. 6288.
ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN
(LIND HANSEN)
Købmagergade 9
(Elevator)

Køb
Alfa
Margarine

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Forlov-elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

„Krimskrams“.

Rebusser.

1 $_{2\ 3}$

(Højesteret (højest er 1).

† 1 1

(Kors-etter.)

E E
E E

(To Pareer.)

A

Aalene (A alene).

5, MA 6

(Kom Mama mellem fem og seks.)

Z ∢ ⊢

(Et Anliggende.)

Gaadefulde Digte.

Du flot det dansed mangen Nat
alt med din glade, varme Skat.
Tænk Dig nu om! Men husk blot paa,
thi det er meget vigtigt,
at naar forkert Du gætter, saa
har Du dog gættet rigtigt.

(Forkert.)

Nærved det Hele vandred de ved Stranden
og sværmed baade med og for hinanden.
Hun hed det første, han det andet.
Han bad om hendes Haand, og nu hun kalder
det Hele sig — og Gaaden let Dig falder!

(Lisedund.)

Endskønt unægtelig jeg Smæk gi'er,
ved mig man ofte henrykt væk bli'er.

(Kys.)

Man har i os et klart Bevis
paa hvad der tit passerte,
at Folk ej ret kan sætte Pris
paa en, før han kreperte.
vi skænkes knapt en Tanke,
men er vi døde — hillemænd!
saa kan der Lavrbær vanke!

(Avisofer.)

Om Halsen jeg saa mange faldt,
men ikke her i Landet.
Mit første er en Ærkepjalt,
et Ærkesvin mit andet.

(Lasso.)

Tegning af C. Henriksen.

— Ja, Maden den er s'gu god nok, Jens, naar vi nu bare ha'de en Snaps til!

Man af mit første drikke kan til Nød,
men ej naar man mit sidste drikker.
Mit sidste med mit første omvendt drikke,
gør brave Mænd skam ikke.

(Kardus.)

Jeg dristig gik selv Hindenburg paa Livet,
men Heltenavn har ikke man mig givet.

(Loppe.)

Medicin?

— Det er forfærdeligt, Du! Min Kone lider af Kleptomani.

— Saa skulde Du lade hende behandle af en Læge.

— Det gør jeg ogsaa. Der er ikke den Ting, han ikke har ladet hende tage.

Skriftens Ord.

— Naar Frøken Amalie spiller paa Klaver, tænker jeg altid paa Skriftens Ord.

— Hvilket?

— Hun lader aldrig venstre Haand vide, hvad den højre gør.

Aktuel.

Læreren viser en af sine smaa Elever en Zebra og siger:

— Naa, hvad er saa det for et Dyr?

— Det er en Hest, der har Badedragt paa.

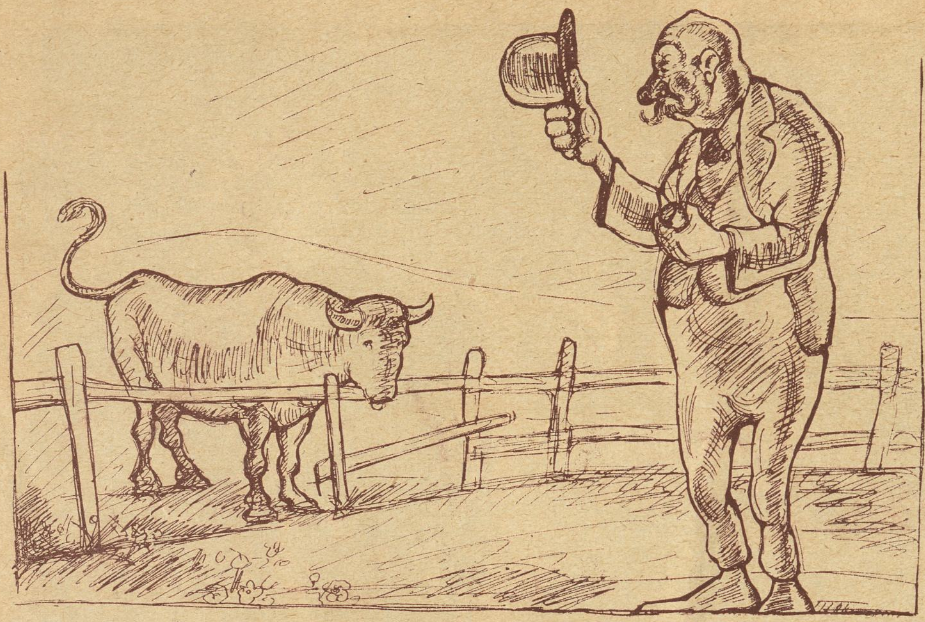

Tegning af K. Stochholm.

Jeg maa vist hellere holde Hatten for min røde Næse, ellers kan jeg let irritere Tyren!

»En køn Paraply«.

En meget kendt Politiker var i Skoven med sin Hustru, hvis Parasol det var ham overdraget at passe paa.

Pludselig udbryder Fruen:

— Men hvor er Parasollen?

Politikeren ser ulykkelig ud og svarer:

— Den maa jeg vist ha' glemt i Kupéen, lille Ven!

Hvorpaa Fruens skrappe Svar lød:

— At tænke sig, at man betror en hel Nations Velfærd til en Mand, som ikke engang kan passe paa en Parasol!

Sikkerhed.

En Leder af et Ægteskabskontor kommer hen i Banken med en Klient, der er bleven forfærdet ved Synet af sin Tilkomne, og siger til Kassereren:

— Vil De gøre mig den Tjeneste, at vise den Herre dér fyrretyve Tusind Kroner kontant.

Godt Nyt!

— Godt Nyt! udbrød Defensor muntert, idet han traadte ind i Anklagedes Celle.

— Vil jeg blive frifundet?

— Nej, det vil De ikke. Men De har arvet 1000 Kroner, saa De vil kunne gaa i Tugthuset med den gode Bevidsthed, at De ikke har ladet Deres Defensors noble Anstrængelser været uden Løn.

Det har Tjenestepigen stjaalet!

Louis og Francoise vare fast bestemte paa at ville holde rigtig meget af hinanden og paa ikke at komme i Gæld. De havde giftet sig, fordi de baade følte Agtelse for hinanden og nærede en Kærlighed til hinanden, som kastede et klart og roligt Skær ud over Livet for dem. De var lige forstandige begge to, havde begge den samme Evne til at sætte Lid til Lykken og give Ulykken en god Dag, og naar de spaserede sammen omkring i Paris, saa holdt de begge to den Haand, de havde fri, paa samme Maade: ned ved Siden, hvor den ligesom søgte en lille Barnehaand.

Deres respektive Familie i Paris og ude paa Landet var blevne enige om at skaffe det unge, uerfarne Ægtepar det Væsen, som hedder »den første Tjenestepige«.

Den første Tjenestepige! Hvor det er vanskeligt at vælge den rette! Hun skal være brav, ganske ærbar, diskret, maa ikke blive forbavset over noget af det, hun faar at se, maa ikke høre andet end, hvad der er beregnet for hendes Ører; hun skal vise Vej for Kærligheden ud i Husligheden, hun skal kunne lave smaa lækre Retter, hun maa ikke slaa det ganske nye Porcellæn i Stykker, hun maa ikke være saa gammel, at det kan være ubehageligt, om hendes Billede glider hen over Spejlet, mens de to Unge se ind i det, og paa den anden Side maa hun heller ikke være saa smuk, at hun falder paa selv at kigge i det, mens Herren barberer sig foran det! Naar man tænker paa det Utal af Egenskaber, som den første Tjenestepige skal være i Besiddelse af, saa kunde man fristes til at tro, at de Husmødre, som slet ingen Tjenestepige holde, have fundet Løsningen paa Gaaden.

Og det Eksemplar, som var bleven valgt i god Tro, lod virkelig til at have alle gode Egenskaber. Hun behøvede ingen Besked: hun kunde selv sørge for, hvad der til enhver Tid skulde paa Bordet. Hendes Sauce var altid god, og hun kendte paa en Prik alle de Smaahensyn, som der skal tages til forelskede unge Folk. Natlampen stod altid tændt i rette Tid, den truede aldrig med at skulle gaa ud og lyste heller aldrig generende stærkt. Om Dagen var der pyntet op med lidt Blomster rundt omkring, men om Natten generede de aldrig med deres Duft. Deres lille Lejlighed duftede af Røgelse, og det unge Par levede lykkelig.

Den første Maaned gik det hele udmærket godt. Den næste var Francoise lidt forbavset over, hvad der gik med, og den tredje blev Louis alvorlig forskrækket for, hvordan det skulde slaa til.

Først bliver man enig med sig selv om, at Pigen handler daarlig og giver alt for meget for Varerne; saa bliver man sikker paa, at hun skriver mere op, end hun virkelig har givet ud, og til sidst sætter man en Bom for al Bekymring over egen Uerfarenhed, idet man udtaler den skæbnesvangre Dom:

— Hun stjæler fra os!

De unge Mennesker, som jeg her taler om, og som vare saa brave, saa opfyldte af Billighedsfølelse og saa ukyndige, gennemgik alle disse Lidelser og havnede i den Slutning, jeg har anført.

Det var ikke tænkeligt, at Jordbærrene kunde koste saa

(Fortsættes Side 430).

Eventyr.

To Afdøde førtes frem for Herren.

— Hvad har Du saa at sige om Dig selv? sagde Vorherre til den første; af Ydre en jævn og ubetydelig Person.

— Ja... svarede Manden lidt famlende, der er vist forresten ikke meget at sige. Jeg var kort sagt Lysestøber dernede paa Jorden. Jeg støbte Vokslys til Kirkerne og saadant, som det nu var min Profession. Og dermed ernærede jeg mig og min Familie, som jeg kunde bedst. Nogen større Fortjenester har jeg nok ikke at tale om...

— Godt, afbrød Herren. Og Du? fortsatte han til den anden Synder, en Person med et noget sikkert og selvtilfreds Væsen.

— Jeg, svarede Mennesket... jeg var i Grunden ikke noget dernede. Jeg arvede en lille Kapital efter mine Forældre; dog stor nok til, at jeg kunde leve Tilværelsen sorgfrit.

— Naa, sagde Herren lidt utaalmodig: men hvad foretog Du Dig ellers?

Og med megen Sikkerhed svarede Manden:

— Jeg købte bl. a. af den gode Mands Vokslys, og ofrede dem til Din Forherligelse. Og jeg var ikke nogen ringe Forbruger, det maa han bevidne, dersom han vil være ærlig.

De to Afdøde stod og saa paa hinanden, hver præget af sine Følelser.

— Hm, sagde Vorherre grundende. Men straks efter afsluttende: Saaledes bør det være.

— Lysestøberen til højre; Lysekøberen til venstre.

— Hvadbehager, spurgte den sidste, som mente han at have hørt Fejl, skal jeg... og skal han...?

— Det skal han, sagde Vorherre. For heroppe modtager vi selvfølgelig kun fornuftige Folk!

Fr. Skousbo.

Tegning af Georg Thuesen.

— Jo, jeg synes ganske godt om Dem, men jeg tror dog, jeg vil foretrække en gift Mand.

— Det kan vi let komme udover — har De en Datter?

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . . pr. Pk. 0,15
„Two Brothers" . . . . — 0,18
„Tyrkisk Blanding F" . . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

meget! Naar Francoise selv forhørte sig, fik hun netop den Pris opgivet, som stod i Pigens Regnskab; men det er jo bekendt nok, at alle de Handlende ere i Komplot med Kokkepigerne om at forhindre Herskaberne i at faa at vide, hvad Prisen virkelig er.

Francoise kunde ikke forstaa, at de kunde bruge saa meget Seglgarn — hun tænkte ikke paa, hvor mange Kyllinger hun lod »sætte op« . . .! Hun var fortvivlet over, at Smørret var saa daarligt, og da hun hvert Øjeblik maatte bede sin Mand om flere Penge, kunde hun sige sig selv, at paa den Maade kunde det ikke blive ved at gaa.

Hun, som havde tænkt sig, at hun skulde kunne spare af Husholdningspengene til en Gang at købe Udstyr for til en lille Arving! Store Gud! hvordan skulde det dog gaa, om Engelen Gabriel kom og bankede paa deres Dør med Budskab om, at der skulde komme . .

I end større Røre kom Francoise, da hun en Dag havde begyndt at rumstere i sine Skabe og da savnede et Stykke Valenciennes-Knipling, som hun havde faaet i Brudegave, og nu vilde lægge hen i den Skuffe, hvor hun samlede sammen til . . . Nu var der ingen Tvivl længere! Det dyre Stykke Knipling var stjaalet! Hvad kunde det være for en Tyv, der havde sneget sig ind i deres vel aflaasede Rede? Det var aldeles utvivlsomt deres Mønsterpige, denne infame Hyklerske!

Francoise svømmede i Taarer, da hun betroede Louis denne sin frygtelige Opdagelse. Hvad skulde de dog gøre? Skulde de sende Bud efter Politiet? Saa blev det jo en hel Skandale! Eller skulde de klage til deres Forældre? De Gamle vilde jo blive fortvivlede!

— Nej, sagde Louis, som ikke var den Mands Søn, at han skulde handle, før han tænkte, — nej, før vi anklage og angive, maa vi have Beviser.

— Vil Du spørge hende om det?

— Nej, men uden at hun aner noget, vil jeg foretage en Undersøgelse.

— Hun gaar altid med Nøglerne til sit Skab og sin Kiste hos sig. Louis smilede sejrsstolt.

— Lad Du blot mig om det, kære lille Kone; jeg skal nok finde ud af det, uden at hun faar noget at vide.

Mønsterpigen blev sendt ud paa et længere Byærinde, og imens begav den unge Mand sig ind i hendes Kammer, hvor han — i sikker Følelse af sin gode Ret og sit fortræffelige Maal samt forsynet med det fornødne Værktøj — nok saa snildt fik Bolten ud af de udslidte Hængsler paa den gamle Kiste, hvori Pigen gemte sine kostbareste Sager.

Forfærdet foer han tilbage ved det Syn, han fik at se. Han fandt ikke blot det Stykke Knipling, som hans Hustru havde ledt forgæves efter, men ogsaa en Del Linned og Uldtøj.

— Er det Dit altsammen? spurgte han sin unge Hustru, der græd af Fortvivlelse.

— Jeg ved det ikke! svarede den stakkels lille Kone hulkende.

— Den Elendige! Jeg lader hende arrestere!

— Aa, nej, kære Ven! tjen mig i at lade det være . . . . Jeg er saa bange for al den Slags Scener.

— Hvad skal vi da gøre?

— Se at finde paa et Paaskud til at faa hende bort uden Skandale.

— Naa ja, men i hvert Fald tager jeg mine Ejendele til mig!

Og dermed tog Louis Valencienne-Kniplingerne — det andet vilde han ikke røre, fordi han ikke var aldeles sikker paa, at det var **hans**; det kunde jo være stjaalet andetsteds — anbragte triumferende igen Boltene i Hængslerne, hvorpaa det unge Ægtepar gysende forlod Pigekammeret. De trak sig den Aften usædvanlig tidlig tilbage til deres Sovekammer og bildte sig hele Natten igennem ind, at de hørte Tyvefjed i deres Lejlighed.

Et Paaskud fandt de i alt Fald paa. »Der var kommet Brev til dem om straks at komme paa Landet. De maatte rejse endnu samme Dag og havde kun lige netop Tid til at faa pakket ind. De skulde være borte et halvt Aar og kunde ikke tage deres udmærkede Pige med; men hun kunde jo ogsaa let faa en glimrende Plads, saa dygtig og brav, som hun var osv.

Hun fik en Maaneds Løn ekstra samt en glimrende Anbefaling, hvori de garanterede for hende; de græd, da hun rejste, og lod hende græde — hvad hun gjorde, skønt hun var mere forbavset over end egenlig overbevist om Nødvendigheden af, at hun kom afsted. Og da Ægteparret hørte Drosken rulle bort med Forbrydersken, som nu kunde narre andre end dem selv, og kunde gøre det paa deres Anbefaling, saa følte de sig grebne af den inderligste Glæde og kyssede hinanden af Hjærtens Lyst.

De vare frelste! frelste! De havde ikke længer nogen Tyv i deres Hus!

De spiste paa Restauration i et separat Kabinet; deres Forældre havde de allerede faaet sendt Beretning om, hvor energisk og bestemt de havde udført dette Statskup. Nu vilde de have en ung Pige, som ikke kunde noget, men som de selv kunde opdrage; de vilde se at faa en fra en Opdragelses-Anstalt, hvor man ikke lærer Kokkepiger andet end at stryge og mærke Linned! Allerede den næste Dag fik de denne Perle, som lod Middagsmaden svides. Men netop saadan en Uskyldighed var det, de vilde have.

Endnu samme Dag, som den unge Pige var kommet, gjorde Francoise en Opdagelse, som sved endnu værre.

Medens hendes Mand sad og arbejdede paa hint berømte Drama, som aldrig er bleven spillet, men dog bestandig er hans Mesterværk, hørte han pludselig et Skrig. Han styrtede ud af sit Studereværelse og saa da sin Hustru komme — hun var ganske bleg og viftede med to Stykker Kniplinger.

— Hvad er det dog?

— Aa, kæreste Ven! Jeg har fundet mine Kniplinger.

— Ja, det ved jeg nok.

— Nej, nej, Du ved det ikke. Mine laa i Skabet; jeg havde ikke ledt ordenlig efter dem; men jeg har aldrig før havt mere end et Stykke, og nu har jeg to . . .

— Hvad for noget! det, som jeg fandt i Kisten . . .?

— Det var hendes, det var ikke mit.

— Naa ja, saa har hun vel stjaalet det et andet Sted.

— Men naar hun slet ikke har stjaalet fra mig!

— Saa har hun stjaalet fra andre.

— Hvor ved Du det fra?

— Al den Masse Uldtøj . . .?

— Moder har fortalt mig, at den stakkels Pige har været Hosekræmmerske ude paa Landet; men det gik hende daarlig, og saa har hun sagtens taget de Varer, hun havde tilbage, med sig, da hun tog ud at tjene.

— Men naar hun ikke har taget noget fra Dig, saa . . .?

— Saa er det os, der har stjaalet fra hende! udbrød Francoise og lagde grædende sine Arme om Halsen paa sin Mand.

Senere hen lo de af Begivenheden, men i det første Øjeblik havde de dygtig Samvittighedsnag.

Louis gav sig til at eftersøge Pigen, men kunde ikke finde hende; de antog da, at hun havde faaet Plads hos Udlændinge og havde forladt Paris.

Til alt Held og Lykke opdagede Francoise til sidst ved at se nøjere til, at de Kniplinger, de havde taget fra Pigen, var uægte og ikke saa meget dyre; hun brugte dem senere hen til Garnering om et Skørt, men havde stadig Erstatning og en hel Bunke Undskyldninger til rede for den skikkelige Pige, som de saaledes havde bagvasket.

Hvad angaar den Kokkepige, de havde faaet fra Opdragelses-Anstalten, gjorde hun adskillige Forsøg paa at forgive dem — men hun stjal ikke fra dem.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET'S LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
FORHEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. Joh. Olsen

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer,** Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.
F.E.BORDING KØBENHAVN

Tegning af Gunnar Bryn

— *Kys hende bare, Peddersen, men gør ikke for megen Støj, for jeg skal ha' Bønnemøde i Dagligstuen!*

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 28 Redigeret af AXEL WESSEL. ※ Torsdag den 12. Juli. 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf

Sommerpoesi.

— Kan Du høre Fuglene?
— Ikke et Kvidder.
— Kan Du da høre Frøerne?
— Ikke et Kvæk.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.

Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Fransk Kunst
Cartes Postales
Elegante Postkort i Serier à Kr. 1.50 af Frankrigs fineste Kunstnere A. Pinot, R. Kirchner, L. Fontan o. s. v.
Ill. Katalog sendes gratis og franco.
INTERNATIONAL — BOGKIOSK —
VESTERBROGADE 2 E. KBHVN.

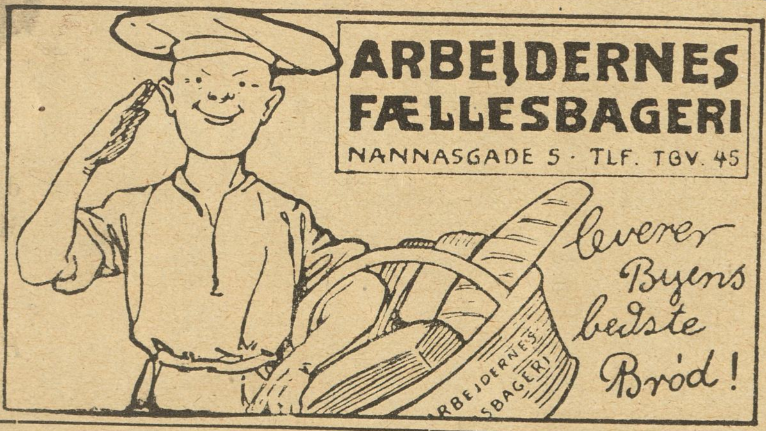

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

Perfid.

Kunden: Stolene her er 200 Aar gamle og ikke 600, som De paastod.

Antikvitetshandleren: Ja, jeg mente dem alle tilsammen.

Advaret.

Den rare Tante kommer paa Visit og siger til den lille Hans:

— Kom her hen, Hans, Du kan tro, jeg har bragt noget dejligt med til Dig. Luk nu Øjnene og aabn Munden.

— Nej! nej! skriger Hans forfærdet, det sagde Tandlægen ogsaa.

Meget farligt.

Soldaten, der staar paa Vagt ved et Krudtmagasin, antaster en Herre, der ryger Cigar, og siger:

— Ved De ikke, at der ikke maa ryges her?

— Er det saa farligt?

— Farligt? Ja det skal jeg love for. Man maa ikke engang skraa her.

Tegning af P. V. Hansen.

Professor C. E. BLOCH.
Overlæge ved Rigshospitalets Børneafdeling.

Jæger-Latin.

Det er uheldigt for en Nybegynder at skyde et tamt Dyr i Stedet for et vildt. For det første er Æren mindre, og for det andet forlanger det tamme Dyrs Ejer i Almindelighed Skadeserstatning, og derved formindskes Jagtglæden betydeligt. For at undgaa saadanne Ubehageligheder bør man lægge Mærke til følgende:

Hjorten adskiller sig fra Hesten derved, at Hesten ikke har noget paa Hovedet, hvorimod Hjorten har anseelige, mere eller mindre grenede Horn. Hos Hinden, der heller ingen Prydelser har paa Hovedet, ligger Forskellen deri, at den savner Hestesko.

Koen adskiller sig fra Raadyret ved sin Stemme og Halens Længde, idet denne hos Raadyret kun findes som en Antydning. Koen springer heller ikke saa højt eller saa langt som Raadyret.

Det tamme Svin adskiller sig fra Vildsvinet derigennem, at det er lysere i Farven og ikke har saa stort Hastværk. For at være sikker i sin Sag, stiller man sig i Vejen for det. Det tamme Svin viger til Side, medens Vildsvinet hvæsser sine Hugtænder og gaar paa.

Haren adskiller sig fra Katten derved at den i det mindste i vild Tilstand udelukkende opholder sig paa Jorden. Hvad der sidder i et Træ, er næsten altid en Kat. Selv om Haren drilles bider den ikke.

Grævlingen kendes fra Hunden, ved at Hunden altid lyder et eller andet Navn Det gør Grævlingen principielt ikke.

Saa vidt Dyrene. At skyde Jagtkammerater — en Fejltagelse, der vækker megen Forargelse — undgaas bedst, naar man afskyder sin Bøsse lige op i Luften. I de Luftlag, der befinder sig over ens Hoveder, opholder sig i Almindelighed ingen Ved dette Kunstgreb undgaar man ogsaa at skyde Bærplukkere og Roeoptagere, hvad der er stridende mod Jagtloven.

Saafremt enhver Jæger der er Nybegynder, strengt efterlever disse Regler, vil han kunne vende hjem med let Hjærte og uden at have gjort nogen Skade I modsat Fald kan Jagtglæden let blive ødelagt for længere Tid.

Jæger.

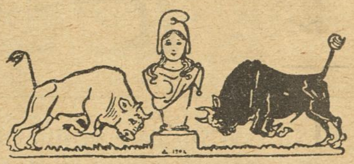

Ballade.

Han klimpred paa Gittar derude
under Maanens sølverne Glans,
Hun rejste sig tyst fra sin Pude,
aabned' forsigtig en Rude
og hvisked': Min trofaste *Hans!*

Da lød der en stønnende Klage;
han blev ramt af Fortvivlelsens Pil.
Han gik og kom aldrig tilbage;
hun blev ikke hans elskede Mage:
hans Navn var nemlig — *Emil!*

Fr. Skousbo.

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup.

Se, her møder Sætternissen og hans Skygge igen, og denne Gang optræder den listige Nisse som Plakatmaler og første Klasses Reklamemager.

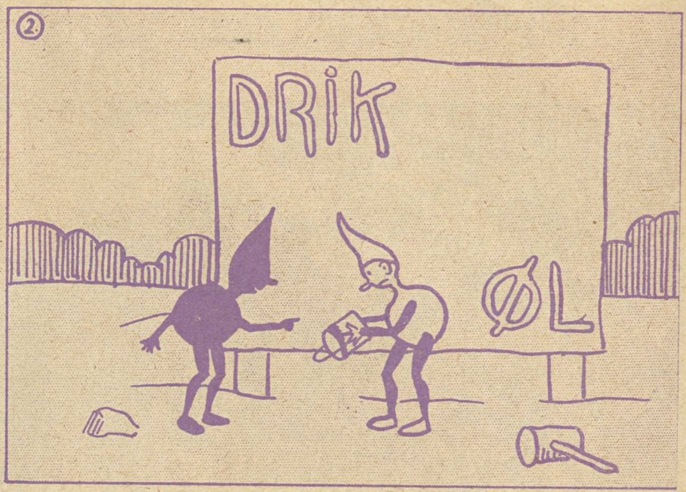

Det viser sig her, at Nissen har smurt for tykt paa, og at Bøtten er tom. Men tror De, det generer den lille Fiffikus? Ikke et Øje!

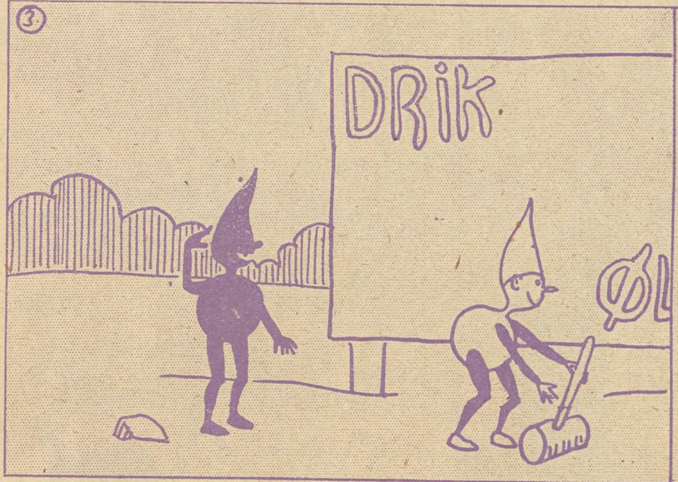

— Nu skal Du bare se din sorte Genganger, siger han til sin Skygge og griber en Hammer. — Jeg er vel Nisse for at klare mig uden Sværte?

Skyggen danner et stort, umaadelig nysgerrigt Spørgsmaalstegn, og med Forbauselse ser han Nissen svinge Køllen mod en stor Sten.

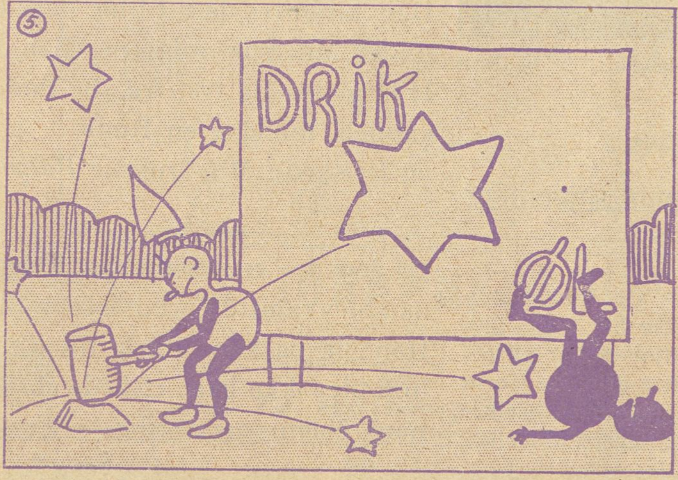

Og hvad sker? Den lille Nisse slaar saadan et Kæmpeslag, at store Stjærner ryger omkring Ørene paa ham — og en af de store Stjærner

knalder sig fast paa Plakaten med det udmærkede Resultat, at Nissen med en flot Bevægelse kan raabe: *Drik Stjærne Øl!*

Det sørgende Europa.

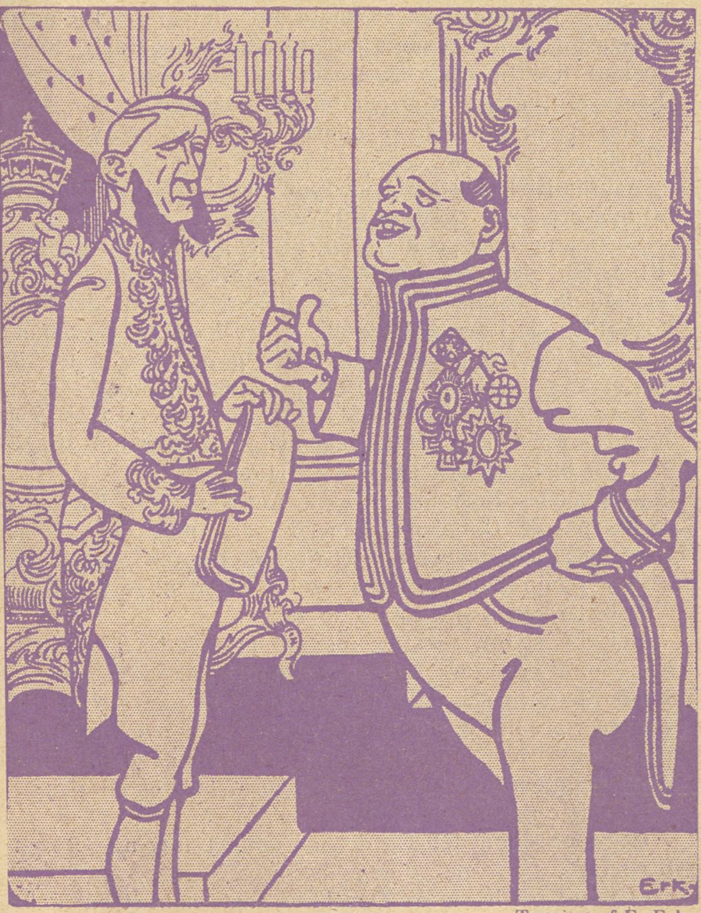

Tegning af E. Erk.

— Sikken han raser derinde.
— Tja, nu er det snart *hans* Tur til at abdicere!

Er jeg bleven tosset?

(Mel.: Lille Jean Jensen).

Jeg fra Amerika kom just i Aar,
sikken en Rejse — »og Ruten,
sagde Kaptajnen, til Ishavet gaar,
Vejen direkte forbuten.«
Da tog jeg a' min bløde Hat, jeg,
nemlig, fordi, formedelst at jeg
troede jeg var bleven tosset!

End'lig jeg naa'de min Fødestavn,
bad der et Bybud om »Auto«.
»Kære, der findes i Stor-København
hverken en Bil eller Gravso!«
Da tog jeg a' min bløde Hat, jeg,
nemlig, fordi, formedelst at jeg
troede jeg var bleven tosset!

Time paa Time jeg søgte Hotel,
lukket og slukket det Hele!
»Pans'ren« han sagde, at jeg med lidt Held
nok fandt en Bænk, vi ku' dele.
Da tog jeg a' min bløde Hat, jeg,
nemlig, fordi, formedelst at jeg
troede jeg var bleven tosset!

Tidligt paa Dagen jeg vilde ha' Mad,
glad jeg begyndte at glinse,
drømte om Bøffer, som fyldte et Fad
fik saa en Klat som en Linse.
Da tog jeg a' min bløde Hat, jeg,
nemlig, fordi, formedelst at jeg
troede jeg var bleven tosset!

Naa, Du skal trøstig ta' Kursen mod Skov'n,
sa'e jeg — og læste Plakaten:
»Her kører daglig *en* Jærnbanevogn,
Al Tilgang frabedes — Staten!«
Da tog jeg a' min bløde Hat, jeg,
nemlig, fordi, formedelst at jeg
troede jeg var bleven tosset!

Ene til Havnen jeg træt monne gaa,
stod dér og stirred saa dosset.
Maden, de mangled i Landet, jeg saa
ladet i Skib — ikke *losset*.
Da tog jeg a' min bløde Hat, jeg,
nemlig, fordi, formedelst at jeg
troede jeg var bleven tosset!

Peter Paul.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Tak, sagde hun og rejste sig. Og de vil maaske begynde allerede i Dag?

— Ja, lige med det samme!

— Det var venligt af Dem. Jeg takker Dem endnu en Gang! sagde hun og rakte ham sin Haand, som han greb.

Tjeneren viste sig i Døren lige efter at Ashton-Kirk havde trykket paa en af de elektriske Knapper i Væggen. Miss Vale vendte sig om for at gaa.

— De har vel intet mere at fortælle mig? spurgte Ashton-Kirk.

— Nej, intet mere.

— Det kunde jeg heller ikke tænke mig, efter alt hvad De har fortalt mig.

Da Døren var lukket efter hende, stod han nogle Øjeblikke midt paa Gulvet med bøjet Hoved og Hænderne paa Ryggen. Derpaa vendte han sig om og trykkede paa en anden af Signalknapperne.

I næste Øjeblik aabnedes Døren og en ung Mand med et klogt, drengeagtigt Udseende traadte ind i Værelset.

— Fuller, sagde Ashton-Kirk, det er nødvendigt for mig straks at faa fuldstændige Oplysninger om en vis Numismatiker her i Byen ved Navn Hume og en Ingeniør ved Navn Allan Morris.

— Det skal ske.

Fuller vendte sig straks og forlod Værelset.

III.

GENERAL WAYNES PORTRÆTTER

Da Ashton-Kirk samme Aften vendte tilbage fra Teatret, hvor han havde overværet Opførelsen af et meget omtalt nyt Drama, slog han sig ned med en Cigar i sit Bibliothek, strakte sig bekvemt ud i hele sin Længde, røg, lo og gennemgik i Tankerne hvad han havde hørt og set.

En Banken paa Døren afbrød ham, netop da han var begyndt paa sin anden Cigar.

Fuller traadte ind.

— Naa? spurgte Ashton-Kirk.

— Jeg tænkte, at De muligvis kunde ønske allerede i Aften at se, hvad jeg har skrevet, sagde den unge Mand og lagde nogle maskinskrevne Ark og et Fotografi paa Bordet.

Da Fuller havde bortfjernet sig, tog Ashton-Kirk Papirerne og begyndte at studere dem nøje. Han læste følgende:

»Allan Barnett Morris, Ingeniør. Specialitet: Maskinkonstruktioner. Bopæl: Crompton Apartments. Født 15. Oktober 1879. Uddannet ved Cornells Universitet. Udmærkede Eksamener. Har været ansat ved Ny Englands Skibsbygningskompagni. Blev snart Firmaets højre Haand. Tog sin Afsked 1905. Tog derefter Ansættelse ved Blakes Skibsværft. Modtager ofte Hverv af Regeringen. Har Ry for at være en Mand, der har en Fremtid for sig og erkendes af kompetente Personer for at være meget dygtig indenfor sit Fag.

Han er ugift og har ingen nære Slægtninge. Den sidst afdøde af disse var hans Fader, som døde for lidt over 3 Aar siden.

Faderen var glimrende begavet, men havde Hang til stærke Drikke. Han var en fremragende Opfinder. Han opfandt saaledes: Morris' Røgforbrænder, Morris' Propeller, Morris automatiske Bremse. Men han tjente aldrig synderlig paa nogen af sine Opfindelser. Hans Trang til at nyde stærke Drikke fik ham til for ringe Summer at afstaa Retten til Opfindelserne, som indbragte andre hele Formuer.

Unge Morris har ikke denne Last og er et ihærdigt Arbejdsmenneske. Han er Akademiker, Medlem af Brookdales Sportsklub, deltager i Selskabslivet og siges at være forlovet med Miss Vale, Datter af den for nylig afdøde Mangemillionær James Vale.«

— Det ser ud til at være udmærkede klare Oplysninger. Disse Undersøgelser, som ganske vist kun er overfladiske, kan maaske dog gøre nogen Gavn.

Han tog nu og læste de andre Papirer.

»David Purlett Hume, Møntsamler, Frimærkesamler, Forhandler af Kunstsager og Kuriositeter. Bor ved sin Forretning paa Christie Plads Nr. 478.

Hume flyttede til Byen i 1899. Hvorfra han kom vides ikke med Bestemthed, men der er Grund til at formode at han er Amerikaner og har tilbragt en stor Del af sit Liv udenlands. Ved Undersøgelser af Dampernes Passagerlister stod hans Navn ikke opført under Aarene 1898—99.

Hume har flere Gange været mistænkt for Forbrydelser, men det er aldrig lykkedes Politiet at tilvejebringe klare Beviser mod ham. Ved Tyveriet i Hailesbury Gallery i London, da Whistlers berømte Portræt af Hertuginden af Winterton blev skaaret ud af Rammen, førte Sporene næsten lige til hans Dør. Men før man naaede at bevise Sagen fuldtud, var Sporene forsvundne igen, og han slap fri.

Han lever godt, giver mange Penge ud og sværmer for Musik.«

Ashton-Kirk rejste sig med en fornøjet Mine og begyndte at spasere frem og tilbage i Værelset.

— Det er mere end troligt, at det kun drejer sig om en Ubetydelighed, som for Morris' forskræmte Fantasi antager et helt Sørgespils Dimensioner. Men hvordan det nu end forholder sig i saa Henseende, synes Sagen at se temmelig lovende ud. Jeg glæder mig virkelig paa Forhaand til at tag et Tag med denne Mr. David Purlett Hume.

I en hel Time vandrede Ashton-Kirk frem og tilbage i sit Bibliothek med halvtlukkede Øjne og skiftende Minespil. Tilsidst smilede han tilfreds og standsede.

— Saaledes forholder det sig sandsynligvis. I hvert Tilfælde passer Omstændighederne. Jeg maa dog indhente grundigere Oplysninger end Fullers Rapport, for at være sikker i min Sag. Ja, dette ser ud til at blive interessant!

Derefter gik Ashton-Kirk til Ro.

Det var endnu næsten mørkt, da han vaagnede næste Morgen. Af det svage Lys, som trængte ind gennem Vinduet, kunde han forstaa, at det endnu var meget tidligt. Der maatte være noget, der havde vækket ham, men han kunde ikke sige hvad. Han satte sig op, og i samme Øjeblik hørtes den vedholdende og dæmpede Lyd af en Signalklokke.

— Telefonen, sagde han.

»R-r-r-r-r!« lød det. Og derpaa endnu en Gang. »R-r-r-r-r! R-r-r-r-r'«

Ashton-Kirk hørte en Dør blive sagte aabnet og lukket i Etagen ovenover og tøffelbeklædte Fødder komme sagte klaprende nedad Trappen.

Telefonens Surren holdt pludselig op, og en dæmpet

Stemme protesterede mod Uvæsenet. Straks derpaa hævedes Stemmen, og Protesterne ophørte.

— Et Alarmsignal, sagde Ashton-Kirk. Der er sket noget. Han rakte Haanden ud og tændte den elektriske Lampe, som hængte over hans Hoved, trak Fødderne op under sig, saa han kom til at sidde som en Tyrk, og ventede roligt. De klaprende Trin nærmede sig hurtigt hans Dør, og der lød en Banken.

— Hvad er det? spurgte Ashton-Kirk.

— Det er en Telefonbesked, svarede Stumphs Stemme. Det er fra den Dame, som var her i Gaar — Miss Vale.

Ashton-Kirk gled hurtigt ud af Sengen og var med et Skridt ved Døren, som han aabnede paa vid Gab.

— Det er godt, Stumph, sagde han roligt. De kan gaa og lægge Dem igen.

Den alvorlige Tysker gik langsomt op ad Trappen, den unge Mand tog et Par Filtsko paa Fødderne, skyndte sig ind i Bibliotheket, greb Telefonens Rør og sagde roligt:

— Hallo, Miss Vale!

En svag Lyd hørtes i Apparatet, akkurat som om nogen gispede efter Vejret efter at have løbet stærkt. Derpaa sagde Miss Vale med en Stemme som skælvede af Skræk:

— Aa! Er det virkelig Dem! Hvor det glæder mig!

— Se at berolige Dem selv! sagde Ashton-Kirk. Hvis der er hændt noget, kan der sikkert raades Bod derpaa.

— Der kan aldrig raades Bod paa, hvad der er hændt. Derpaa sænkede hun Stemmen, saa at han næppe kunde forstaa de fremstammede Ord: »Et Mord er bleven begaaet.«

Hvem er bleven myrdet?

»Den Mand, om hvem jeg talte med Dem i Gaar — Numismatikeren Hume.

— Aa! Ashton-Kirk trak Vejret dybt, og hans Øjne begyndte at skinne af Interesse. Han tav et Øjeblik, men derpaa sagde han: Tiden er noget usædvanlig, men hvis De ikke har noget imod at modtage mig, kunde jeg have Lyst til under fire Øjne at faa at vide, hvad De ved om Sagen.

— Ja, kom endelig! svarede hun ivrigt. Jeg tænkte netop paa at bede Dem derom.

— Om en halv Time, sagde han kort. Farvel saa længe.

Før tyve Minutter var gaaet, sprang Ash'on-Kirk nedad Trapperne og hoppede op i den ventende Bil, og inden den halve Time endnu var gaaet, ringede han paa Portklokken til det Marmorpalads, Staalkongen havde bygget sig i sine sidste Leveaar.

En søvnig Tjener aabnede for ham med harmfuld Forbavselse. Miss Vale, som var meget bleg og syntes rankere end ellers, kom ham i Møde i Vestibulen. Trods sin Blaghed saa hun dog rolig og behersket ud og smilede tilmed.

— Jeg er virkelig meget ked over, at jeg har bedt Dem komme herhen saa tidligt, sagde hun og førte ham ind i et Værelse ved Siden af Vestibulen. Vejret er vist meget fugtigt, det ser saa taaget ud.

Hun satte sig og gjorde Tegn til ham om ligeledes at tage Plads.

Han iagttog hende med Forbavselse, thi den hurtige Overgang fra vild Rædsel til hendes nuværende rolige og beherskede Sindsstemning var højst mærkelig.

Hun har nok genvundet sin Sindsligevægt, sagde Ashton-Kirk til sig selv. Hun er endnu forskrækket, men af en eller anden Grund er hun opsat paa at skjule det.

— Denne Morgen, sagde Miss Vale med en Latter, der lød helt troværdig, har jeg opdaget, at jeg i Virkeligheden er ganske ligesom alle andre unge Kvinder. Denne skrækkelige Sag gjorde mig saa beslyrtet, at jeg til at begynde med ikke vidste, hvad jeg skulde tage mig til. Min første Impuls var at tilkalde Dem, og jeg rettede mig efter den. Men, tillagde hun med en undskyldende Bevægelse, da jeg var kommet mig en Smule, indsaa jeg, at jeg havde gjort Dem Ulejlighed til ingen Nytte.

— De mener vel ikke, at Hume ikke er . . . .

Hun løftede afværgende Haanden i Vejret. En heftig Gysen syntes at gennemfare hende, og hun sænkede Hovedet, for at Lyset ikke skulde falde altfor skarpt paa hendes Ansigt. Hun genvandt imidlertid hurtigt Herredømmet over sig selv.

— Nej, nej, sagde hun med fuldkommen rolig Stemme. Han er død, myrdet paa en uhyggelig Maade. Min Mening gaar dog ud paa, at hvor forfærdelig denne Begivenhed saa end er, saa berører den jo dog i Virkeligheden ikke mig mere end en hvilkensomhelst anden Forbrydelse, som stirrer imod en fra Avisernes Spalter hver Dag. Det var kun, fordi denne Mand i den sidste Tid havde været saa meget i mine Tanker, at jeg blev saa rystet, da jeg hørte Nyheden.

— Naar skete det?

— Noget efter Midnat.

En Pause fulgte. Miss Vale rejste sig og begyndte at gaa op og ned i Stuen.

— Hvordan fik De det at vide? spurgte Ashton-Kirk.

Efter en ganske kort Tøven svarede hun:

— Gennem Aviserne. Vi kørte hjem fra Mrs. Barrous ved 3-Tiden. Aviserne var da lige udkommet, og jeg fik Lyst til at se dem, medens de endnu var fugtige af Tryksværten. Da jeg kom hjem, var det første, der fangede mit Blik, Nyheden om Humes Død.

— Ringede De mig da straks op?

— Ja, som jeg sagde, var det min første Impuls. Jeg beder Dem endnu en Gang om Undskyldning, fordi jeg har forstyrret Dem til ingen Nytte.

Ashton-Kirk afværgede med en Haandbevægelse hendes Undskyldninger.

— Det er ikke umuligt, at Sagen kan frembyde et eller andet interessant Punkt. Og med Hensyn til denne Mulighed er jeg glad over saa hurtigt som muligt at faa Lejlighed til at indfinde mig paa Skuepladsen.

Hun gik frem mod ham og lagde sin ene Haand paa hans Arm. Hendes Ro og Koldblodighed vandt hans Beundring.

— Jeg beder Dem glemme alt, hvad jeg sagde Dem i Gaar, sagde hun. Jeg havde grublet saa længe over dette, at jeg begyndte at indbilde mig alle mulige Urimeligheder. Jeg kan nu tydeligt indse, at vedkommende Mand sikkert ikke har kunnet haft noget at gøre med Mr. Morris, intet af Vigtighed i det mindste. Det var et taabeligt Indfald af mig, ja, det var et ganske overspændt og fantastisk Indfald.

Der hvilede et Drag af Alvor over hele hendes Person, medens et svagt Smil endnu svævede om hendes Læber.

Det var som om Gaarsdagens Angst var bortblæst og den sunde Fornuft atter havde indtaget sin Plads og forvandlet den skrækslagne unge Pige til en behersket, klogt tænkende Kvinde.

Hun sagde Farvel med blid og rolig Stemme; hun rakte sin Haand ganske frimodigt ud og takkede Ashton-Kirk for den Interesse, han havde udvist. Alt dette skete uden Nervøsitet, roligt og stille Og dog følte han, at hun, hvis hun havde fulgt sin første Impuls, vilde have taget ham ved Skuldrene og kastet ham ud af Værelset, for at faa Lov til at være alene.

— Alene — for at tænke, sagde han til sig selv, da han satte sig op i sin Bil. — Men for at tænke paa hvad? Højt sagde han til sin Chauffør: — Christie Place.

Ved denne Tid begyndte Strømmen af Arbejdere at fylde Gaderne, Sporvognene begyndte at køre, og Nattens dæmpede Bulder forvandledes efterhaanden til Storbyens sædvanlige Larm. Maskinen arbejdede tungt, og Vognen skulde lige til at sætte sig i Gang, da en anden Bil kørte frem og Ashton-Kirk saa unge Pendletons forskrækkede Ansigt foran sig.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

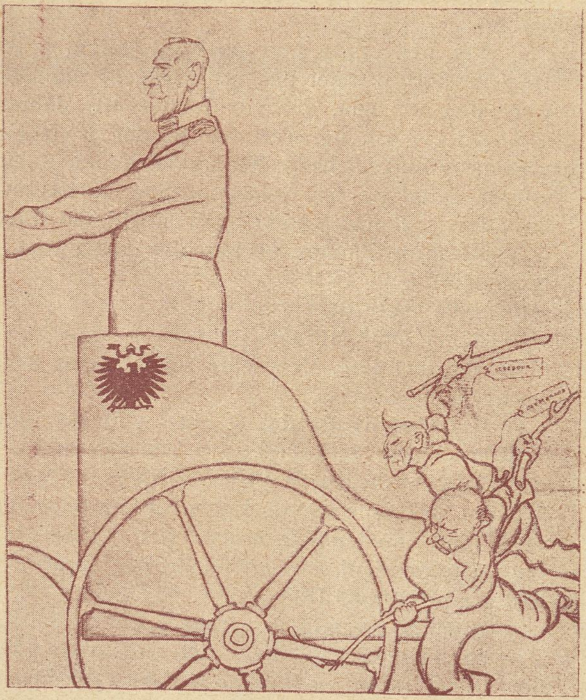

Kæp i Hjulet paa Bethmann Hollwegs Vogn!
(»Simplicis imus.«)

Vore Herrer i vore Damers K'æder.
(»Daily Mirror«)

Da samtlige Militærmusikere er ved Fronten, maatte den store engelske Parade foretages pr. Grammofon!
(»Fliegende Blätter«)

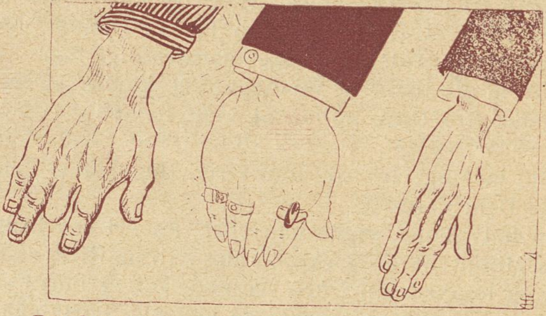

Producent. Mellanhand. Konsument.
(»Søndags Nisse«.)

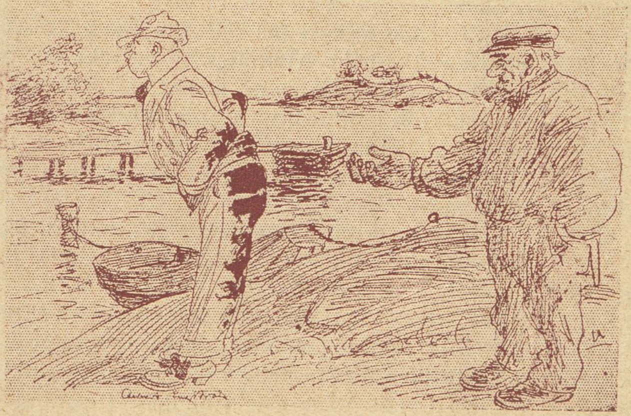

Bankieremnet Jensen, der er kommen paa Landet, har sat sig i Østermands nyma'ede Baad og beklager sig over sit ødelagte Tøj.

Østermand er en Mand af faa Ord:
— Femtio öre, sade han och sträckte fram handen.
(»St-lz«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød ≡ Indmad

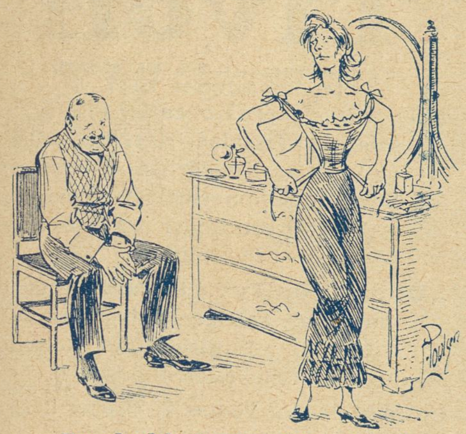

— Du skulde snøre Dig lidt stærkere endnu, Adelaide, for saa vil Du skilles — og det vil jeg ogsaa, ved Du nok!

I Ølnødens Tegn.

Der var en Gang en Mand, som tog sig en Tur ud paa Landet. Undervejs blev han tørstig, gik ind i en Kro og bad om en Bajer.

— Den maa De længere ud ad Landet med, sagde Kroværten. Naa, Manden gik saa videre til den næste Kro og fik samme Besked, og da han endelig kom til en Kro, der laa ved Vandet, havde Værten ikke andet end *Skibs*-Øl.

Ærgerlig tilmode vendte Manden om, naaede Byen og gik ind til en Hof-Urtekræmmer, men han havde kun *Krone*-Øl. Yderligere gal i Skallen gik Manden nu op til sin Ven, Rodemesteren for at faa sig en Bajer, men han kunde kun byde paa en *Skatte*-fri. Saa gik Manden rasende ind paa en Vinstue og drak sig fuld i Cognac. Da han kom hjem til Konen, ilede hun ham i Møde med en *Stjærne-Bajer*.

Men da var det for sent, thi nu saa Manden kun — *Dobbelt*-Øl!

Jeg kørte forleden til Charlottenlund i en af de nyopdukkede Kapervogne; men det regnede, og sikken et Ælte vi kørte i!

— Det har nok været det man kalder Kaper-sovs!

Ovre i Amerika har de ogsaa haft deres »Bombeaffærer«. Forleden fandt Politiet en hul Roman, som var fyldt med Sprængstof.

— Det har da været en *Knaldroman*!

Tuderi.

Automobilisten (til sin Søn, der græder):

— Hvad tuder Du for, Dreng? Har Du nogensinde set, at jeg har *tudet*, fordi der var *noget i Vejen*?

²⁷/₆. Jeg ser, at *Hemme* vil forlade Glassalen i Tivoli, og der er Tale om, at enten Valdemar Nielsen eller *Steen-Jensen* skal overtage hans Plads.

Mon ikke Steen-Jensen var den bedste?

— Forsaavidt jo. Man slaar jo ikke med *Steen*, naar man bor i et *Glashus*.

Ved et Fredsmøde i Udlandet opførte en Del af Tilhørerne sig som rene Indianere og der blev pebet ganske forskrækkeligt.

— Ak! Jeg kommer til at tænke paa Indianernes Fredspibe — men den bliver jo brugt paa en anden Maade!

„Røverne".

Hvor er Danmarks *Offenbach?* Frankrigs forlængst hensovede Offenbach spilles i disse Dage i Søndermarken, og det vittigste af hans Værker, »Røverne«, paahøres dér af et mæt og veltilfreds Publikum, som smilende er Vidne til, at nogle forlængst forsvundne »Røvere« faar deres »Hip«.

Hvis *Danmark* havde haft en *Offenbach*, vilde han have fornyet »Røverne«, og vi havde faaet en »Operette« nok saa lystig og endnu mere satirisk end den efterhaanden lidt afblegede franske.

Modellerne ligger ligefor; hele vort Samfund er fuldt af »Røvere« — bevares, fine, noble, velklædte og endda dekorerede »Røvere«, der saamænd ikke gør andet end, hvad der er tilladeligt — nemligt at tappe Befolkningen paa den mest ublufærdige Maade!

Handlingen kunde begynde paa en stor Skotøjsfabrik. Der er Masser af Læder i Landet eftersom der er Masser af Kreaturer, men Direktøren for Skotøjsfabriken paastaar det modsatte og sætter Priserne op til det 3-dobbelte samtidig med, at han opkøber alle eksisterende Skotøjsfabriker for at forhindre, at en af disse skulde faa den frække Tanke at sætte Prisen ned paa Skotøj.

En lærd Professor danner det komiske Element. Han paastaar, at Direktøren er en »Røver«, som brandskatter Befolkningen, men under et Møde mellem de to Parter, falder Professoren tilføje og i Resten af Stykket siger han — ikke et Muk.

Som særlig satirisk Moment kunde man f. Eks. anvende det, at gøre Direktøren for Skotøjsfabriken til — *Medlem af Prisreguleringskommissionen!*

Hvilken Operette!

Hvor er Offenbach?

Tiderne skifter!

Før saa Sukkeret og Granaten saaledes ud.

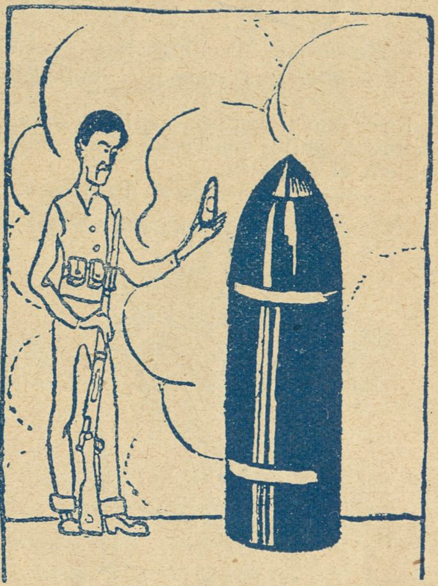

Nu er Granaten vokset, medens Sukkeret daarlig kan øjnes!

A og B.

A.: Jeg var ude hos Hansen i Dag. Han stod og bandt en Krans til sin Svigermoders Grav.

B.: Nej virkelig! Hvordan var Humøret?

A.: Aa — først var han ganske bindegal, men da han saa gik var han nærmest grav-alvorlig.

„Guldkorn".

Naar som en Mølle Munden gaar,
Det er — ja, man vil have mærket,
At grumme sjældent fejl det slaar —
Vand eller Vind, der driver Værket.

»Ravnen«s Debutanter.

Tilgangen af nye, unge og talentfulde Tegnere til »Ravnen« er vedblivende stor, og vi har atter i Aar den Glæde at præsentere — denne Gang hele ni unge Kunstnere, som for første Gang ser deres Arbejder i »Ravnen«.

Debutanternes Skare vil Læserne finde paa 12te—13de Side.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Kære Ravn, vær saa venlig at optage denne Tegning og Tekst. (som er et Billede af mig selv)

S. M. Poulsen.

Er det nu ikke ærgerligt, her har man givet saadan en elendig Orm en hel Flaske Sprit, og her gaar jeg sølle Stakkel og kan ikke faa en eneste Snaps.

Barber T. M. Beklager, men det er forsent!

C. Jensen. Deres Alstrup skal ved Lejlighed komme i »Ravnen«.

Bob. Vi haaber efter Ferien at kunne skaffe Plads til »d. h. Studier«.

Hr. Redaktør Axel Wessel.

I »Ravnen« Nr. 24 stod et lille Digt under Titlen »Hvor er Kvinden« — Vilde De venligst tilegne Forfatteren efterfølgende lille Svar?

Om endnu Du staar paa Dit omsuste
Fjæld,
og venter paa Kvinden til sent om
Kvæld.
— — maa jeg give et Raad Dig som
Kvinde
om hende Du ønsker at finde —
— jeg tror, om aldrig hun elskede før,
hun venter Dig helst ved sin egen Dør.

— I Elskov kun Hjertet kan kende Vej,
og Fjældets Adresser Dig hjælper ej —
Ej heller dens Fordring: i Skønhed
Dig lig,
har Hjærtet valgt bliver fattig Fugl rig.
. . . se ædlest Vildt maa man jage
— —
saa siden til Fjældboet drage.

Emma Formann.

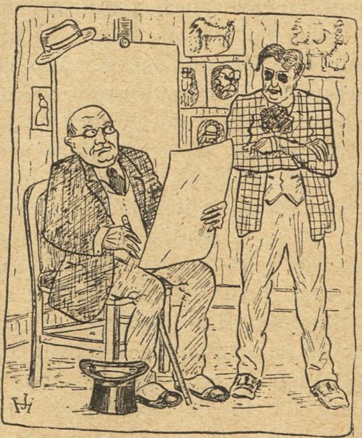

Herren: Skal det virkeligt forestille den, berømte Skuespillerinde?
Kunstmaleren: Ja!
Herren: Ja men det ligner hende ikke det mindste.
Kunstmaleren: Rigtig! men hvis det nu lignede hende, saa vilde jeg ikke faa en rød Øre for det!

SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT-STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.

Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.

„Den nye By“, Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

Danske Barberere i Karikatur.

Ærede Ravn

De bedes optage nævnte Karikatur af den kendte Barber

CARL PETERSEN.
alias Tivolis Pjerrot.

Ærbødigst Johs. Jensen

Barber B. BØTCHER
Jernbanegade 16, Odense

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

„Krims-krams".

Rebusser.

S DOM

Højesteretsdom. (Højest er et S Dom.)

A T

Etat (et at).

A F E T

Afførende Te (A F føred E T).

En Uge N Samling.

En ugentli Venstre-forsamling (En Uge N (staar) til venstre for Samling).

800 E L 8 R

Ti Ole! Lotte taler.

1 3 V 1 V 1

En treven Ven.

§ §

To Par Agraffer.

2 1

En dobbelt Vedel (1 dobbelt=2 — ved el).

A B S S S S

Tosser efterabe Tosser (2 S'er efter A B — 2 S'er).

(N) 50 S 1.

Hvilket Navn staar her?

N. I. Olsen (L=50).

2 BBBBB

To Bilag (2, B i Lag).

202 R M

En Snestorm.

Gaadefulde Vers.

Man trækker mig om
med Maven tom,
gi'r mig Dunk og Slag
hver eneste Dag.
Hvad er det?

Trommen.

Tegning af K. Stochholm.

Indbrudstyven: Jeg er absolut ingen Hader af Kapitalisterne — hvor Fanden skulde vi ellers bryde ind?

Et Blad, en Blomsterstilk kan let det bære,
en halv Snes Lispund vejer det saa tit,
Hvor gærne gjorde med sin Hjærtenskære
man ikke det endog en dyr Visit!
Hvem tænkes der paa?

Gudsmed.

Saavel i Skibe, Sale som i Stuer
man det ene bestandig forrest skuer.
Hvilket?

S.

En Soldat maa lade for at skyde,
men kan ej skyde, naar han det har ladet.
Hvilket?

Livet.

Hvilke Tasker er de største?

Laptasker!

Hvad er det for en Opera, som, frataget sit Midterbogstav, bliver et Tillægsord, der anvendes meget paa Børsen?

Fa(u)st.

Regneopgave.

En Bonde pløjer dels med Heste, dels med Stude. Med Heste alene kunde han have fuldført Arbejdet i 20 Dage, med Stude alene i 32 Dage.

Han bruger nu til det 26 Dage.

Hvor mange Dage har han benyttet Hestene og hvormange Studene.

Hestene 10 Dage, Stude 16.

Ligbrænding.

Efter at den lille Fritz i længere Tid har moret sig med at svide Papir med et Brændeglas, siger han til sin Fader — Fa'er! Slaa en Flue ihjel! saa at vi kan lege Krematorium!

En Misforstaaelse.

Uheldig Motorcyklist, som har overkørt Damens Moppe: Jeg skal selv erstatte Dem Dyret, Frue.

Damen (indigneret): *De overvurderer Dem selv*, min Herre!

„Ravnen"s

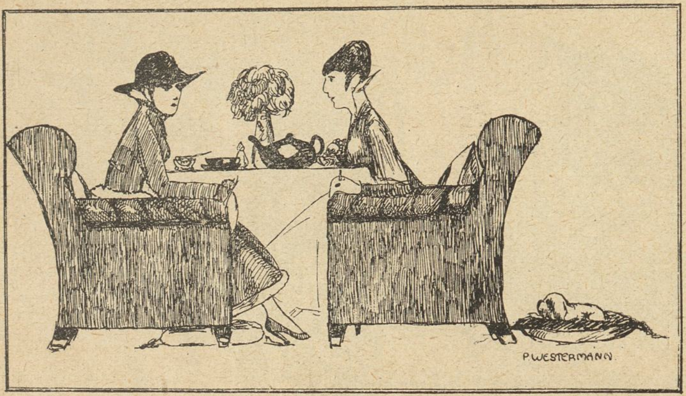

Tegning af P. Westermann.

— Du vil da vel aldrig gifte Dig med en Ødeland?
— Jo, hvis det er *mig*, som først faar Lov til at nyde godt af hans Penge!

Tegning af Buch-Jensen.

Københavnerinde.

Tegning af Gustav Halldin.

Ole er gammel, hans Fod er træt
og Haanden famler med Stokken.
Hatten er fedtet, Frakken er slet
og der er fæle Huller i Sokken!

Tegning af Lange.

— Ska' hun nu hakkes til Gullasch?
— Næ, hun skal hen og ta' Damptromlen, der er kørt fast ved Kroen!

Tegning af Erik Weilskow.

Længslen efter Fred.

Debutanter.

Tegning af Kaj Seier Larsen.

Man siger, at 95 Procent af os ikke bli'r til Noget — *de Stakler!*

Tegning af O. Lundsfryd.

— Har Du hørt, at han, Smed Peddersen, der døde, er begyndt a' gaa igen?

— Tænk! Aa han, der gik saa daarlig!

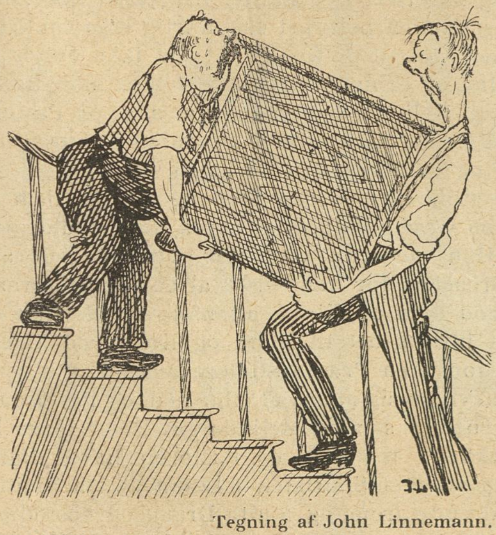

Tegning af John Linnemann.

Ka' Du inte bære ordentlig, Thorvald, Du hopper jo som en gammel platfodet Jomfru, der er ble'en Bedstemor!

Tegning af N. P. Sørensen.

— Nu skal Englænderne nok ogsaa ha' Brødkort.

— Ja, i denne Krig kommer alle til Kort!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Et romantisk Giftermaal.

— Og saa var der forresten, fortalte Obersten, den kuriøse Omstændighed ved denne her Josias Wilson, at han havde været gift i femten Aar, uden at have det, der lignede en Kone.

Obersten havde begyndt paa en Historie om en vis Josias Wilson, som — Historien, mener jeg — tegnede til at blive meget interessant, med hans Hentydning i Forbigaaende til Mr. Wilsons ægteskabelige Erfaringer, vakte vor Nysgerrighed, og vi bad ham om at afbryde den første Fortælling for at berette os, hvorledes det gik til, at Josias var gift uden at have nogen Kone.

— Ægteskabsloven i de forenede Stater, sagde Obersten, er lige saa mærkværdig paa sin Facon som Skilsmisseloven. Naar man kaster saadant et enkelt Blik paa den, saa vil man faa ud af den, at den tillader enhver som helst at gifte sig med enhver som helst paa enhver som helst Maade, enhver som helst kan finde paa; men alligevel gør de det somme Tider helt umuligt for et Mandfolk og et Kvindfolk at blive splidsede. Der var et Par som fik den Idé at lade sig vie i en Ballon, og det er forresten en Galskab, som er kommen svært i Mode i visse Dele af Landet, skønt jeg rigtignok ikke kan indse, hvorfor et Menneske skulde vove Halsen paa sin Bryllupsdag, naar det ikke skulde være fordi, at han har taget saa megen Mod til sig for at blive gift, at han blæser ad saadanne mindre Farer, som hænger ved en Ballonfart. Bruden, Præsten og to Vidner af det rigtige Køn gik op i Ballonen paa den fastsatte Tid, og Brudgommen vilde naturligvis ogsaa have været med, men saa træffer han at faa sin Fod ind i et Ledetov, da han skulde træde ind, og gaar paa Hovedet ned og bliver hængende omtrent tyve Fod under Gondolen. Selskabet i Ballonen kunde ikke hale ham ind, for de kunde ikke naa at faa fat i Rebet, og Bruden havde nu ikke Sind til at opgive sin Lystrejse, for Brudgommen havde stedse været lidt løs af sig, og hun var bange for, at hvis hun lod ham gaa denne Gang, saa vilde han aldrig lade sig fange mere. Derfor blev Pastoren ved at gaa videre i Teksten, og Brudgommen leverede de fleste af sine Svar indsvøbte i de hjerteligste Eder, og i Mellemtiden hylede han om Hjælp, saa de kunde høre det helt ned til Jorden. Da Ceremonien endelig var ovre, lykkedes det ogsaa Skipperen at landsætte Ballonen uden at gøre den nygifte Mand Fortræd, men da Bruden et Par Aar efter fik Lyst til at faa sin Skilsmisse, saa holdt Retten for, at der aldrig havde været nogen Vielse, desformedelst Bruden og Brudgommen ikke var fremtraadte tilsammen for den retsgyldige Vier, og at der ydermere ikke var nogen Paragraf i Loven, der tillod et Menneske at blive viet med Hovedet nedad.

Men for at komme tilbage til Josias Wilson. Han boede i Indiana lige tæt ved Grændselinien mellem nævnte Stat og Illinois, og han gjorde svært Haneben til Melinda Smith, et ungt Kvindfolk, der boede et lille Stykke oppe paa Bjergsiden hos sin Fader og tre Brødre. Pigen var morderlig forhippet paa at blive gift, men Familien stod stift imod det, for ser I, Josias var baade Republikaner og Methodist, medens Smiths var Demokrater og Baptister, derfor hadede de naturligvis hinanden som det bare Forgift, og en Aften, da den gamle Smith og Josias mødtes paa Vejen til to modsatte Bønnemøder, vekslede de adskillige Revolverskud uden dog at gøre hinanden nogen Fortræd. Men saa en anden Gang fik Josias en god Halvdel af sin ene Læg bidt væk af Smiths Buldog, og to Gange kom Smiths Drenge ind i Dagligstuen, hvor Josias vilde besøge Melinda, og betydede ham med deres Revolvere, at han helst maatte gaa hjem igen. Derfor kom Josias og Melinda saadan pøh om pøh til det Resultat, at Familien ikke var rigtig stemt for Partiet, og derfor besluttede de sig til en Bortførelse med efterfølgende Vielse uden Nogens Vidende og Samtykke

En mørk Nat kom Josias altsaa slæbende med en Stige, som han plantede lige nedenunder Melindas Vinduer. Han havde raadet hende til at liste ud af Gangdøren, der aldrig blev laaset om Natten, men det vilde hun ikke høre noget om; hun sagde. at naar hun skulde bortføres, saa skulde det ske paa en ordentlig Facon, og selv om Josias ikke havde nogen Agtelse for hende, saa havde hun dog lidt af den Slags for sig selv.

Naa — hun klavrede altsaa ned ad Stigen og det med en god Del Besværlighed fordi hun bestemt forlangte, at Josias baade skulde hjælpe hende og tillige holde sig i tredsindstyve Alens Afstand af Grunde, der stod i Forbindelse med hendes Ankler og han fandt det noget svært at parere disse to Ordrer paa en Gang. Naa — endelig naaede Melinda Jorden, og Parret raslede afsted i en Vogn, der havde ventet ved den nærmeste Drejning af Vejen, sammen med en Methodistpræst.

Deres Plan var at køre til den nærmeste By og blive klappet sammen der; men nu traf det ikke hverken værre eller bedre, end at en af Smith-Drengene den nævnte Nat havde sovet lidt uroligt, han var oppe flere Gange, og den ene Gang kiggede han tilfældigvis ud af Vinduet og fik at se, at der stod en Stige op til Melindas Værelse, og tyve Minutter efter, at det unge Par havde startet, var derfor hele Familien Smith inklusive deres Revolvere komne tilvogns og halede godt ind paa Flygtningene.

Methodistpræsten, hvis Hørelse var usædvanlig god, hørte Hovslagene før Josias lagde Mærke til Dem, og sagde det unge Par, at der ikke var en Skygge af Tvivl om, at der var nogen efter dem, og at de vilde blive indhentede om nogle faa Minutter, Og, tilføjede han, eftersom det er Baptister, saa ved I jo nok, at de vil skyde først og bede om Forklaring bagefter. Det eneste, der er at gøre, er derfor at faa Ceremonien besørget saa hurtig som muligt, førend de kommer, saa vil de forstaa, at det ikke nytter noget at gøre Kvalm, og at de gør bedst i at tage mod Ræson.

Josias og Melinda samtykkede straks, og Pastoren, der havde lagt Mærke til en lille Udhugning i Skoven tilvenstre for Vejen og en Slags flad Graasten midt i den, sagde, at han vilde stille sig paa den Sten og splidse dem sammen i saadan en Gesvindtighed, at deres Haar skulde krølle sig ved det. Han var svært glad ved at træffe paa saadan en bekvem Graasten, for han sagde, at en Graasten var næsten lige saa god som en Kirke. allenfals var det lige saa højtideligt at blive gjort til Mand og Kone ved Siden af en Graasten, som i en Præsts Studerekammer.

Parret skyndte sig altsaa at stige ned, og Pastoren traadte op paa Stenen, Josias og Melinda gav Poter foran ham, de blev smækkede sammen, og Pastoren havde lige kysset Bruden og stukket Sportelen i Lommen, da Smiths Vogn kom dundrende frem og Smith-Drengene spænder Revolverne og peger med dem paa Trekløveret. Men Pastoren var Situtionen voksen. Han havde sin Revolver oppe og pegede paa gamle Smith, før nogen havde taget Sigte paa ham; men i stedetfor at skyde bemærkede han, at han var den velsignede Freds Forkynder, at der slet ikke var nogen Nødvendighed for Blodsudgydelse, samt, at han vilde blæse Hul i gamle Smiths Hoved, hvis hans Drenge ikke tog Revolverne til sig og snakkede roligt med dem om Sagerne.

(Fortsættes i næste Nr.)

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❋ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN

KOSTER KUN

12 ØRE

NUMRET

UDKOMMER

HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**

GENERALAGENTUR. TELEFON 2800

VILH CHRISTIANSEN

FORHEN

GEORG C. MØLLERS EFTF

Folkets Hus

Enghavevej 40

Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen

Koldinggade 4.

Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

HANSONS STEMPELFABRIK

TF.354 · NYØSTERGADE 2.

MÆRKEPLADER

Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager

12, Gothersgade 12.

Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F E BORDING KØBENHAVN

Tegning af M. Kristensen.

U-Baads-Resultater.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 29 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 19. Juli. 1917.

Du har to Stykker glinsende
Stenkul til Øjne —
De funkler og spiller
som Sol gennem Glas.
Jeg var omgydt af Straaler
og blændet og fanget — —
Saa strakte jeg Vaaben,
saa meldte jeg pas!

Men saa blev de saa bløde,
de spillende Øjne —
saa bløde, saa myge,
med undrende Angst.
Og saa saa' jeg med ét,
det var *mig*, der var Herre,
og Du min Slavinde,
mit Bytte, min Fangst!

For der vokser ej Roser,
der ikke *kan* brydes,
hvis man er en Laban,
der gør, hvad man vil!
Du har to Stykker glinsende
Stenkul til Øjne —
De fænger. De gløder. — —
Ja, *nu* ser jeg Ild!

Thorkil Barfod.

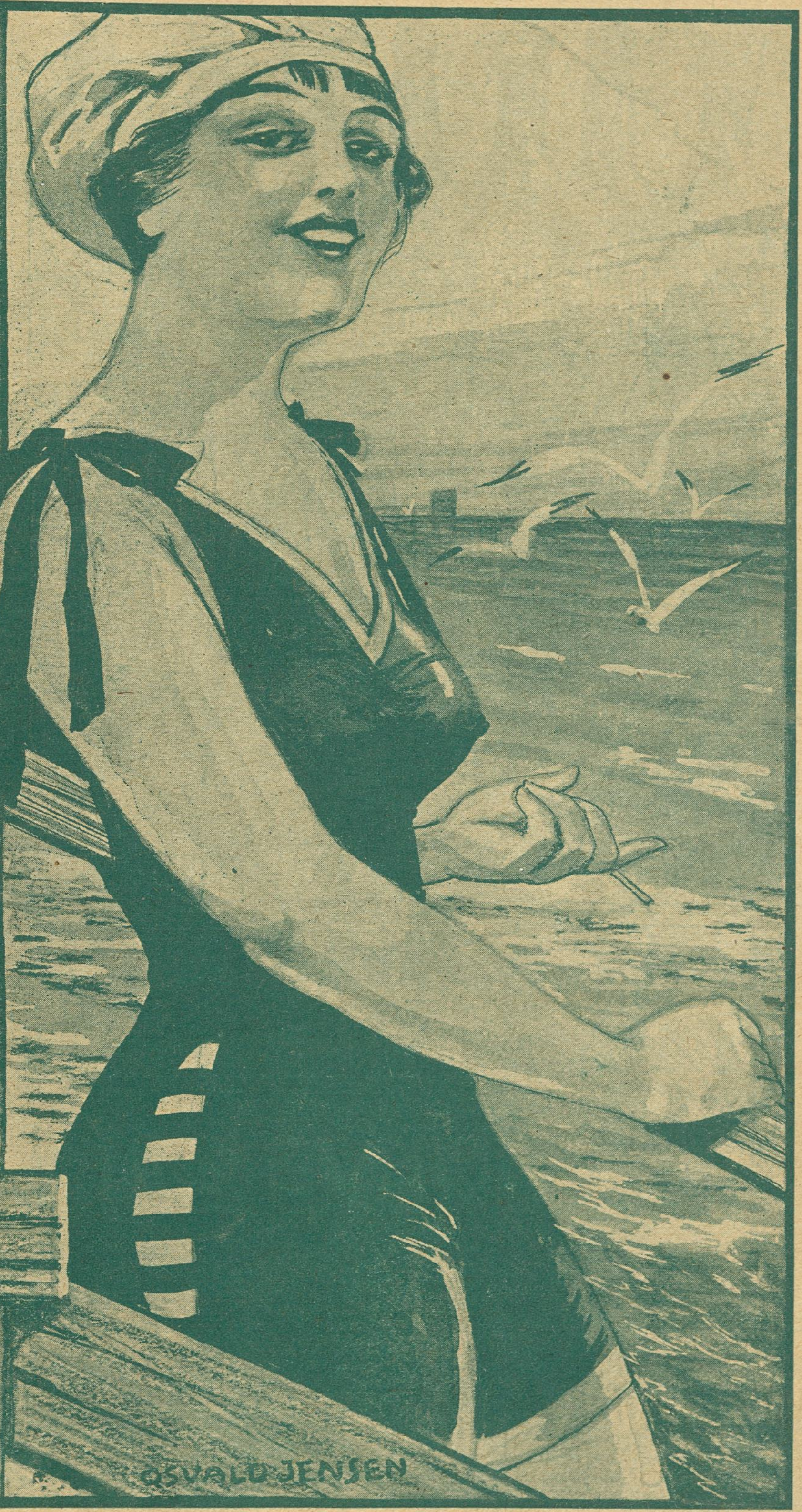

Tekst af Thorkild Barfod

Tegning af Osvald Jensen

Hende med Stenkulsøjnene.

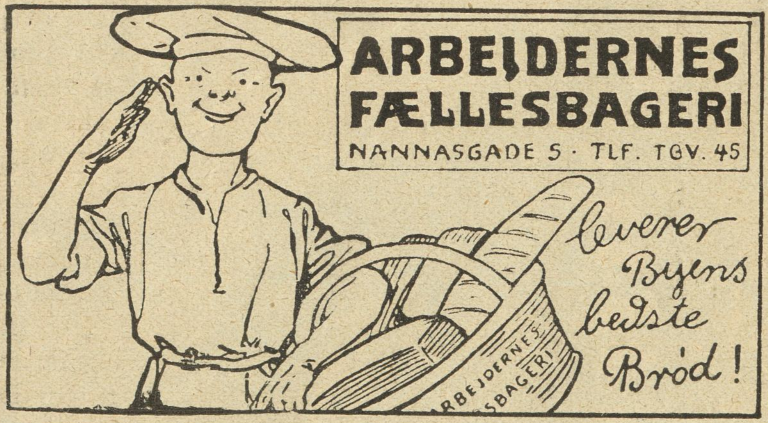

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Frimærker.
250 bl. Frimærker fra Guldkysten, Grækenland, Luxemburg, Jamaica, Borneo, Haiti o. s. v. for Kr. 1,00 + Porto. Videre følger ***gratis*** *12 godt blandede Krigsmærker. Alle andre Frimærker billigst. Udvalg sendes gerne, med 25—66²/₃ % Rabat, mod prima Referencer eller Kassa-Depot. Skriv i Dag til*

Will. Larsen, Brovst St.

FOREKOMMENDE.

En Rejsende kom en Dag til et lille Hotel, hvis Indehaver var bekendt for at give sine Gæster lidt mere end de forlangte — han var, som han selv sagde, »ekstra forekommende«.

Den Rejsende kom sent, havde haft en anstrengende Dag, og skulde fortsætte med et tidligt Morgentog, hvorfor han gav Ordre til at blive vækket Kl. 6. Han lagde sig og haabede at kunne sove roligt nogle Timer, men noget efter blev han vækket af En, der dunkede paa Døren.

— Hvad er der ivejen? raabte han søvndrukken.

— Klokken er fire, Klokken er fire! sagde Værten udenfor Døren. De har endnu to Timer at sove i!

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen.

Opdagerchefen HENRIK MADSEN.

Sømand til Hest.

Baadsmand Anders Søgren stod anklaget for Dyrplageri, idet han havde bundet en stor Sten til Halen paa den Hest, han red paa.

Dommeren spurgte, hvad Meningen var med den store Sten, og Sømanden talte:

— Undskyld, Hr. Admiral, her er sletsinte Tale om noget Slags Dyrplageri. Jeg havde laant dette her omtalte gamle Skrog af en Landmand for at kunne krydse lidt paa Land. Men just som jeg havde kastet los, opdagede jeg at den gamle firbenede Jolle ikke vilde lystre Ror. Hun dukkede ned med For og girede gevaldig om Agter, og hvad jeg end forsøgte, kunde jeg ikke styre hende. Der maa være nogen Fejl ved hinner, tænkte jeg, og saa gik der en Lanterne op for mig!

Hun er for let Agter, tænkte jeg, hun maa ha' Ballast. Naa, saa kastede jeg Anker og fastgjorde lidt Ballast om Agter, og saa gik det *majet* bedre.

Ja, det er alt, Hr. Storadmiral, og ikke Tale om Dyrplageri her, saasandt jeg er en ærlig Sømand!

— Vel, svarede Dommeren — gi' los Ballasten og lad Hesten komme i Havn, saa skal han slippe for videre Tiltale.

— Jeg skal dele min bedste Skraa med hinner, og Admiralen kan godt faa en Bid med! sagde Sømanden og gik.

Held i Uheld.

En amerikansk Frue skrev forleden til sin Mand, der opholdt sig i Kalifornien følgende Brev:

Min kære Mand!

Da det nu snart er længe siden, Du forlod os og rejste til Kalifornien, formoder jeg at Du gærne vil vide, hvordan vi har haft det, siden Du forlod os. Jeg er glad ved at kunne meddele Dig, at Familiens Helbredstilstand i det Hele har været udmærket. For Øjeblikket ligger ganske vist to af Drengene med Skarlagensfeber, Petra har Mæslinger og Betty Røde Hunde. Sam blev forleden stanget af en Ko, og Jim fik i Gaar tre Fingre klippet af i en Hakkelsemaskine, men det var jo en Guds Lykke, at ikke alle fem Fingre gik.

Med Undtagelse af disse smaa Ubehageligheder har vi haft det godt helt igennem, og Du behøver ikke at være urolig for os. Jeg glemte forresten at fortælle Dig, at Alice for omtrent 14 Dage siden flygtede sammen med en fattig ung Mand. Stakkels Pige! Hun har i de sidste tre Aar gaaet og ventet paa, at der skulde komme En og fri til hende, og Du kan saaledes forstaa, at det er en stor Glæde for mig at vide, at hun nu er bleven gift. Men hun behøvede da ikke at have gjort sig alt det Besvær med at flygte, thi hun burde jo vide, hvor glad jeg var ved at blive af med hende. Du ved, at hun altid har haft en rasende Appetit, og paa det sidste var hun ved at æde mig ud af Huset!

I Gaar sprang forresten vores Ko bort, men det viste sig snart at være et stort Held, thi om Natten brændte Laden ned til Grunden. Jeg haabede ogsaa, at Huset her skulde brænde, thi Du ved, hvor forfaldent det er, men Vinden bar den anden Vej.

I forrige Uge brød nogle Knægte ind i vores Frugthave og plyndrede alle Træerne, men der er jo godt med Frugt i Aar, og har Knægtene spist alt det, de har stjaalet, saa er de nok bleven syge allesammen!

I Haab om at Du har det ligesaa godt i Kalifornien, som vi har det her, være Du hilset fra alle og din hengivne Hustru.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Tegning af Emil Poulsen

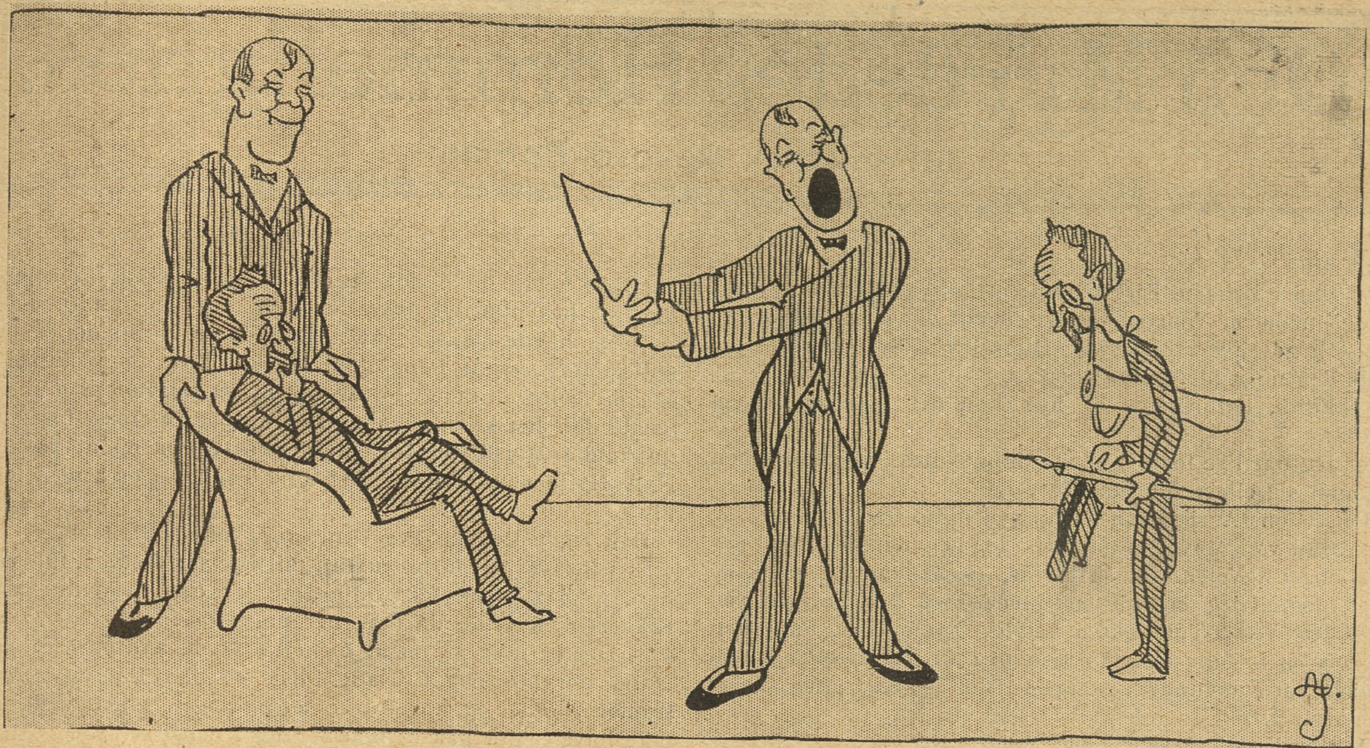

Tegning af A. Østrup.

Skuespiller Frederik Jensen læser Forfatteren Anton Melbyes »Sommerrevy« op for Direktør Frederik Jensen og Direktør Anton Melbye.

Tidens Tegn.

Chefen: Hvordan gaar det med Kone og Børn? Faar I noget Mad?

Bogholderen: Aa, jo, det har været et velsignet Aar for vi har allesammen været saa syge, at vi ikke har kunnet spise noget!

Sommerrevy.

(Mel.: »En Skoma'rsvend det er en fri —«
af »Min egen Dreng«)

Hej, Kusk, din Ganger sæt i Trav
ad Ravnsborggade til,
derude i det Nabolav
er Sommerlyst og Spil.
I Munden en *Cort Adler* jeg
har dampende mod Sky,
og Vingehesten sadler jeg
og rider til Revy — ry!
La' den rulle, lille Tulle,
se hvor Hjulet gaar,
hyp, hyp, nu alle mine Kuske!
Hvad der skete i Fjor, hvad der gik i Aar,
se, *det* kan jeg tyd'lig huske!

Skomager *Ballins* store Held
vil jeg ha' sat paa Vers,
og *Olafs* tragiske Farvel
skal ha en munter Ters.
Og vort Barakke — Byggeri
og *Arnes* nye Hal,
det er Ny-Boder-Poesi,
der rimer godt paa Fald — Knald!
La, den knalde, vi skal alle
lytte uden Kny,
selv, om Snærten maa hæftig os ruske,
thi en »Sommerrevy« er jo vældig kry
— Ja, *det* kan jeg tyd'lig huske!

Og *Franz von Jessens* store Dyd,
for Land og Folk en Pryd,
skal ha' et Stik af Viddets Spyd
til Fløjtetoners Lyd.
Og *Nordentoft*, den sorte Sjæl,
skal ha' et Styrtebad,
og slaa i *Højre* fast en Pæl,
det kan I myrde glad — hvad?
Lad den stryge som en Byge
over Folk og Fæ,
saa de ramte maa pjaskvaade luske,
den danske Satire gaar ikke i Læ
— nej, *det* kan jeg tyd'lig huske!

Peter Paul.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Gud i Himlen, Kirk! raabte den nyankomne og hoppede hurtigt af Vognen. Er der hændt noget alvorligt?

— Hændt hvem? spurgte Ashton-Kirk, der roligt betragtede den unge blege Mand.

— Edith, naturligvis. Er hun kommet lykkelig og vel hjem?

— Jeg har lige forladt hende; hun syntes lidt oprørt, men befandt sig ellers fuldstændig vel.

Pendletons Ansigt lysnede op ved disse Ord.

— Gud være lovet! sagde han. Jeg begyndte at tro, at der var noget i Vejen. Du skal vide, sagde han og sænkede Stemmen, at jeg dansede med hende hos Mrs. Barrous ved 12-Tiden. Ved 2-Tiden kom hendes Tante, Mrs. Page hen til mig og fortalte i største Uro, at hun paa en eller anden Maade var forsvundet og havde listet sig bort uden at sige et eneste Ord.

Ashton-Kirk saa skarpt paa ham.

— Naturligvis gjorde jeg alt, hvad jeg kunde, for at finde hende, men al min Møje var uden Resultat. Hendes Bil var borte, og Tjeneren sagde, at hun allerede Kl. 1 havde ladet den køre frem, og at hun havde begivet sig af Sted derfra alene.

— Ved denne Underretning blev Mrs. Page næsten syg af Skræk, og jeg kørte hende hjem i min Bil. Derefter begav jeg mig ud for at lede efter hende, uden at jeg dog vidste, hvor jeg skulde henvende mig. Da Sagen maatte holdes fuldstændig hemmelig, og jeg derfor ikke kunde spørge mig frem, kan du vel tænke dig, hvor store Udsigter til et heldigt Resultat jeg havde. Men naar hun er hjemme nu, saa er jo alt godt. Da jeg fik Øje paa dig, tænkte jeg, at der var Fare paa Færde, og at man derfor havde sendt Bud efter dig.

— Der er blevet sendt Bud efter mig, men ikke for at søge efter Miss Vale, svarede Ashton-Kirk. Spring her op og følg med mig. Jeg har en lille Sag at opklare, den kan maaske blive af Interesse.

— Jeg har ikke spist endnu, sagde Pendleton, men dine smaa Sager plejer altid at være interessante. Jeg følger med.

Han sendte sin egen Bil hjem og steg op i Vennens. Da de susede af Sted henad Gaden gav Ashton-Kirk pludselig sin Chauffør Ordre til at standse og gjorde Tegn til en Mand, som stod paa et Gadehjørne og solgte Aviser.

Efter at have købt alle Morgenaviserne og givet Chaufføren et Tegn til atter at køre, fordybede han sig i Læsningen af Bladene. Han gennemsaa Side efter Side, men hans øvede Blik opdagede intet, og tilsidst kastede han alle Aviserne ned i Bunden af Vognen. Et Smil spillede om hans Læber — et Smil som hos den Mand, der har fundet sine Anelser bekræftede.

— Den første Udgave af Morgenaviserne savner i Reglen al Interesse. En Forbrydelse kan godt være bleven begaaet mellem Midnat og Daggry uden at man kan se en Linje derom før i en senere Udgave.

— Pendleton saa misbilligende paa ham.

— Man skulde tro, at du havde ventet at finde noget saadant i dem der, sagde han og pegede paa Aviserne.

— Jeg har mine Grunde dertil, svarede Ashton-Kirk — gode Grunde oven i Købet. Men desuagtet, sagde han med en lille Latter, havde jeg en ubestemt Forudfølelse af, at jeg ikke vilde finde det, jeg søgte. Dette maa forekomme dig lidt besynderligt, men det er ikke desto mindre sandt.

— Du havde sikkert ventet at finde en Notits om et eller andet Mord, sagde Pendleton. Jeg kan læse det i dit Ansigt, saa du behøver ikke at gøre dig noget Besvær med at benægte det. Jeg havde haabet, at din dybe Interesse for hvad du kaldte Mordlitteratur skulde bortvejres og at en god Nats Hvile skulde have ført dine Tanker i en anden Retning.

Han lagde Benene over Kors og rynkede Panden.

— Efter at jeg nu har udtalt mit Hjertes Mening, tilføjede han, vil jeg gerne høre alle Detaljer om, hvad du har i Kikkerten, hvis du da ikke har noget derimod.

— Der er ikke meget at fortælle, sagde Ashton-Kirk. En Mand, der bor paa Christie Place er bleven myrdet. Det træffer sig, at jeg har Interesse for Sagen, ellers vilde jeg ikke have tænkt paa at blande mig i den.

Pendleton saa misbilligende paa ham.

— Naar alt kommer til alt, udbrød han, er du kun Dillettant. Jeg har taget fejl af dig.

Christie Place laa i den vestlige Del af Byen og stødte op til en livligt trafikeret Gade. Pladsen udmærkede sig særligt ved en utrolig Mængde Skilte, der hang ud fra Husene rundt omkring. Det lod til, at Beboerne søgte at overgaa hinanden i at henlede de forbipasserendes Opmærkkomhed paa deres Forretninger. De nederste Etager var for største Delen optagne af Butiker med Urtekram- eller Manufakturvarer, eller af Konditorier, Barberstuer eller lignende.

— Sikken en lille Plads, sagde Pendleton, da Bilen svingede ind i Gaden. Selve Luften syntes ham at være trykkende.

Omtrent midt i Gaden stod en lille Gruppe Mennesker udenfor en Port, fra et Vindue ovenover dinglede et Skilt med Navnet »Hume«. Bilen standsede her. Ashton-Kirk og hans Ven steg ud, Gruppen i Portaabningen veg til Side og en Politimand gik dem i Møde.

— Nej, hvad ser jeg, sagde han hjerteligt. De er virkelig den sidste, jeg ventede at se her, Hvorledes har De faaet noget at vide om Sagen?

— Godmorgen, Osborne, sagde Ashton-Kirk og trykkede Mandens Haand. Det var rart at finde Dem i Virksomhed. Jeg kom herhen for at se lidt paa Sagen, som jeg tilfældigvis hørte Tale om.

— Det er mærkeligt, at De har hørt derom, thi ikke engang Aviserne kender til Sagen; Politikammeret hemmeligholder det indtil Politimesteren har været her. —

Ashton-Kirk saa fornøjet ud.

— Fortræffeligt! sagde han til Pendleton. Vi kan nu undersøge Stedet, medens Sporene er friske. Idet han vendte sig mod Osborne sagde han derpaa: Vi maa vel have Lov til at gaa derop?

— Javist, svarede denne beredvilligt. Men rør blot intet derinde.

— Intet af Vigtighed vil blive rørt, sagde Ashton-Kirk. Med et Tegn til Pendleton om at følge med skyndte han sig op ad Trappen til Stueetagen.

Væggene var plettede, Gelænderet løst og Luften var beklumret. En mørk Korridor uden Vinduer strakte sig langs

hele Husets Bredde. Længst fremme trængte en svag Lysstribe gennem en Dør med mat Glasrude. Paa denne læste man Ordene:

DAVID P. HUME
Mønt-, Frimærke-
og
Antikvitetshandler.

En Politibetjent stod ved den øverste Ende af Trappen og røg ugenert en Cigar.

— Vær saa god, sagde han. Naar Osborne har tilladt Herrerne at komme herop, saa har jeg intet at sige. Han har Ansvaret her.

— Har De taget Lokaliteterne i Øjesyn?

—Jeg har kun set mig flygtigt om derinde. Her er ogsaa Beboelseslejlighed. Hume disponerede over alle Værelser i denne Etage. Liget ligger derinde, sagde han og pegede paa Værelset til Gaden.

Ashton-Kirk aabnede den Dør, der var ham nærmest. Værelset var uden Vinduer, men efter at have lukket Døren bag ved sig, skruede han Gassen op.

— Vent et Øjeblik, sagde han.

Døren, som førte til Værelset til Gaden, stod paa vid Gab. Han gik derhen, og da han kom tilbage, var hans Ansigtsudtryk spændt, og han betragtede ivrigt Omgivelserne.

— Dette her er et Slag; Lagerrum, vil jeg antage, bemærkede Pendleton.

Billeder hængte rundt om paa Væggene og stod opstillede i Hjørnerne, Statuer af Bronze, Marmor og Gibs stod spredte her og der, Bas-Reliefer i Bronze, kostbare orientalske Tæpper, antike Skjolde, Skabe med Møntsamlinger, kolossale Frimærkealbums, japanske Malerier og Træskærerarbejder og en Mængde andre sjældne og værdifulde Genstande fyldte bogstavelig talt Rummet indtil sidste Tomme.

De to Mænd gik derefter ind i et Rum, som saa ud til at være bleven benyttet til Køkken og Spisestue. Paa et rustent Komfur stod en hel Del Kogekar mellem hverandre. Paa et Egetræsbord uden Dug fra Jacob den Istes Tid saas Levningerne efter et Maaltid. Lige overfor stod en stor Buffet i hollandsk Stil med smukke Udskæringer. Paa den stod Masser af Flasker, Vinkaraffer og Glas.

Foruden disse Værelser var der ogsaa et Sovekammer. Den store, rigt udskaarne Seng var af flamsk Oprindelse, og over den prangede en vældig genuesisk Baldakin, som ved Vanrøgt var bleven laset og snavset. Kostbare gamle Tæpper dækkede Gulvet; et smukt Bord i Ludvig XVs Stil bar tydelige Mærker efter Vinglas, og brændende Cigarstumper havde brændt Pletter i Polituren.

Ashton-Kirk beskæftigede sig imidlertid kun lidt med alt dette, som forfærdede Pendleton meget.

— Se herhen! sagde han og pegede paa Væggene.

Hist og her var Murværket løsnet, som om en eller anden Ting, der havde været ophængt, var blevet revet ned med Vold. Et Sted hængte en tom Ramme med et splintret Glas skævt ned fra en Krog. Da Pendleton opdagede flere tomme Rammer med sønderslaaede Glas ligge rundt omkring i Værelset, udbrød han forbavset.

— En eller anden har revet dem ned af Væggene og slaaet dem i Stykker. Det var et meget ejendommeligt Indfald, synes jeg.

Ashton-Kirk samlede omsorgsfuldt Billederne sammen og bredte dem ud paa Bordet. Det var for største Delen Gravurer, men der fandtes dog ogsaa et eller andet Maleri derimellem. De stammede ikke alle fra samme Mesters Haand, men de forestillede alle en og samme Person — en smuk og statelig Mand af bestemt Udseende og iført den washingtonske Armés Officersuniform.

— General Anthony Wayne, sagde Ashton-Kirk sagte.

Der var noget i hans Tone, som foranledigede Pendleton til at kaste et hurtigt Blik paa ham.

— Tror Du, at dette kan skyldes et pludseligt Indfald af en drukken Person? spurgte Pendleton, mere for at høre sin Vens Anskuelse end for at udtale sin egen.

Men Ashton-Kirk rystede paa Hovedet.

— Omstændighederne synes tværtimod at antyde en ganske bestemt Hensigt, sagde han. I dette Værelse hang i alt 17 Billeder; fjorten af dem er bleven revet ned og ødelagte, men de andre tre har faaet Lov til at hænge i Fred.

Pendleton saa paa de Billeder, som endnu hang paa Væggen. De to fremstillede pragtfulde Bygninger, af den Type, man ser i Amerikas Storbyer; det tredje var Portrættet af en Mand med et modbydeligt spotsk Ansigt, og ualmindelig smaa, ondskabsfulde Øjne.

— Om de havde ødelagt det der, vilde der have været nogen Mening deri, syntes jeg, sagde Pendleton. Men som Sagerne nu staar, tror jeg ikke, at jeg kan følge din Tankegang.

— Den Mening, jeg finder i det hele, svarede Ashton-Kirk. er grundet paa det Forhold, at man kun har forgrebet sig paa de Billeder, som fremstillede General Wayne. Læg vel Mærke til dette Faktum. At en bestemt Plan forelaa er udenfor enhver Tvivl.

De gik tilbage gennem de Værelser, de havde passeret. Da de kom til Døren, som førte ind til Butikken, standsede Ashton-Kirk.

— Det er bedst, at Du forbereder Dig paa et uhyggeligt Syn, sagde han til sin Ven.

— Lad os blot gaa videre, sagde Pendleton roligt.

IV.
STILLMANS TEORI

Der fandtes i Butikken fire store Vinduer, som alle vendte ud mod Gaden. Den var stor og rummelig, men alligevel — som Miss Vale meget rigtigt havde bemærket — bogstavelig talt opfyldt med de besynderligste Træskærerarbejder, de vidunderligste Fajancer og de løjerligste Snurrepiberier af alle Slags. To vældige moderne Pengeskabe stod paa den ene Side bagved et langt Udhængsskab, som indeholdt gamle Mønter. Ved Siden deraf stod et stort Skrivebord paa en Forhøjning.

Paa Gulvet nedenfor Skrivebordet laa Liget af en Mand. Skønt Pendleton var blevet advaret i Forvejen, blev han dog meget rystet ved dette Syn, og han følte den kolde Sved springe frem paa sin Pande.

— Store Gud! udbrød han med dæmpet Stemme. Det er jo den samme Mand, hvis Portræt vi saa derinde paa Væggen.

Ikke engang Dødsøjeblikkets Rædsel havde formaaet at forjage det spotske Smil fra hans tykke Læber. Ondskaben var saa at sige næsten frosset fast i hans brustne Blik.

— Hvilket et Udyr han dog maa have været, fortsatte Pendleton. Han ser ud som en Satyr. Jeg tror aldrig, at jeg har set den Ansigtstype før.

Ashton-Kirk bøjede sig ned over den døde. Pludselig rejste han sig op.

— Han har Mærke i Panden efter et voldsomt Stød, sagde han. Det er tydeligt, at han først er blevet kastet omkuld og derefter er bleven stukket ihjæl med Bajonetten.

— Bajonetten? sagde Pendleton og stirrede paa Liget.

— Se, der stikker den ud af Brystet.

Ashton-Kirk trak den dødes Frakke lidt til Side, og Pendleton fik nu Øje paa Bajonettens Bronzefæste. Den brede, sværdlignende Klinge havde helt gennemboret sit Offer.

— Hvis vi forsøgte at flytte ham, sagde Ashton-Kirk, vilde det ikke forbavse mig, hvis vi fandt, at han var fastnaglet til Gulvet, Der skal Muskelstyrke til at føre et saadant Stød; Manden, som foretog det, vilde være sikker i sin Sag.

Med lydløse Skridt gik han hen til Pengeskabet, hvis Døre han fandt aflaaste.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

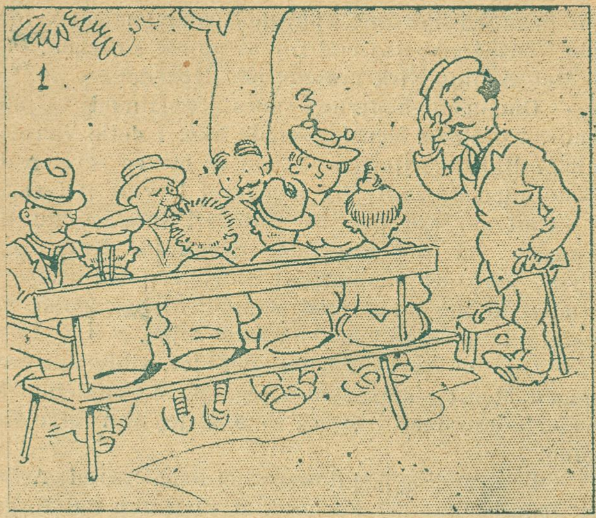

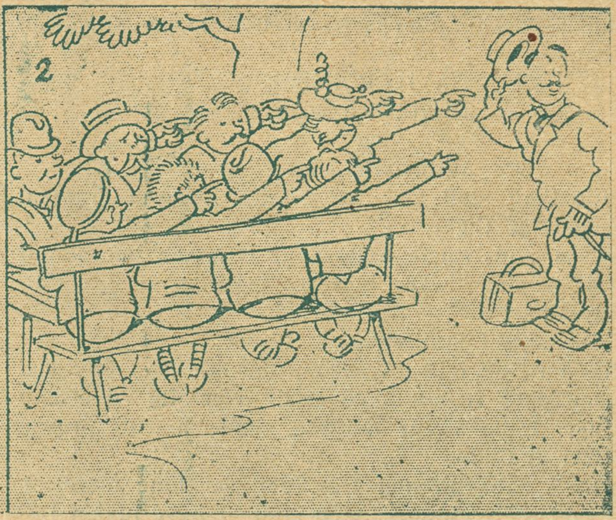

Undskyld, De ved vel ikke, hvor Tjeneren er? — Et lille Stykke fremefter, og saa drejer De om

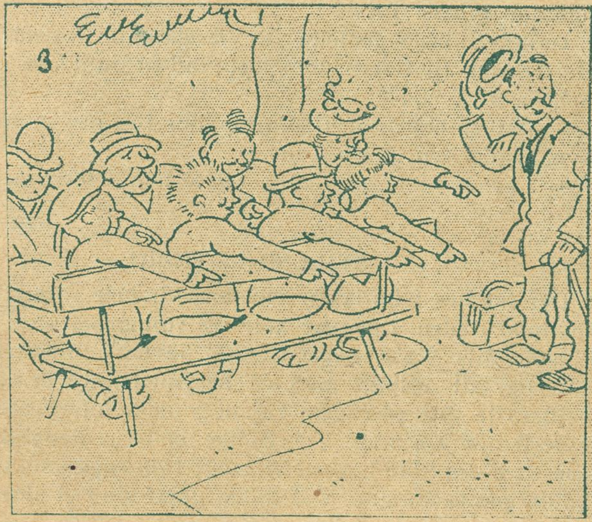

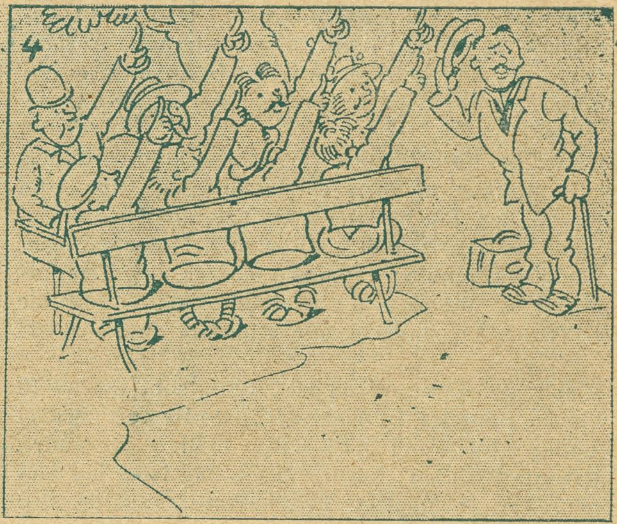

tilhøjre for Stalden og saa finder De ham oppe paa første Sal!!

(»Meggendorfer Blätter.«)

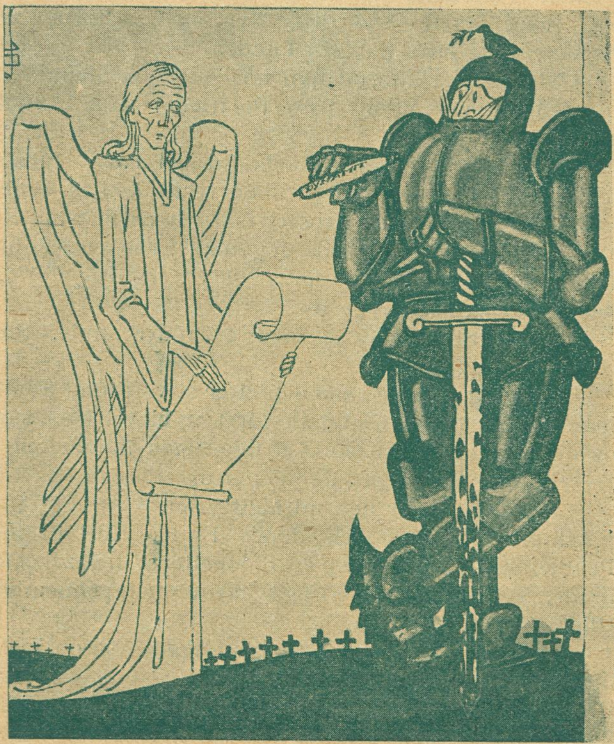

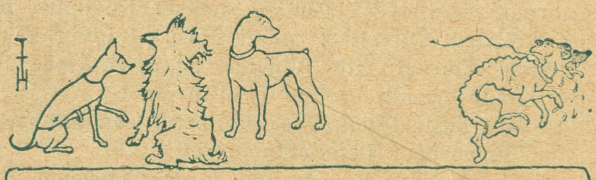

— Stakkels Hund! Den er bleven gal — den har vist bidt et Menneske!!

(»Simplicissimus.«)

Dynamitpennen.

Freden: Nej, min herre — med den pen skrivs intet fredsfördrag!

(»Søndags Nisse.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Pokker til Varme —

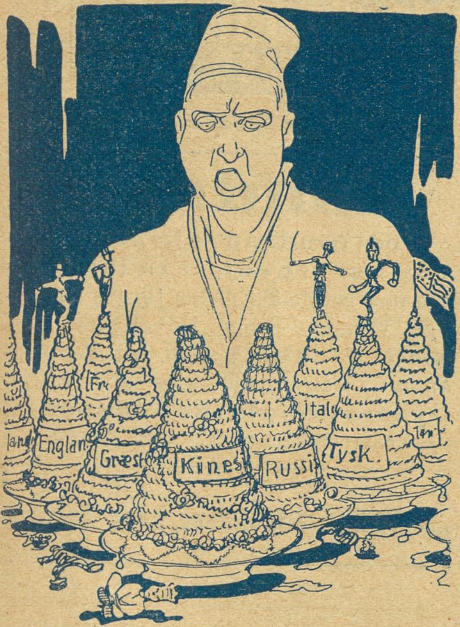

sa' Konditoren efterhaanden som „Topfigurerne" smæltede!

Det ser sort ud —

Sæt Mærke ved Dagen med **Sort**,
naar Du har
Begaaet en Buk (eller flere saagar)
Med **Rødt**, naar Du rigtig har opført
Dig vel
Og været fornuftig fra Morgen til
Kvæld —
Tag saa Almanakken, naar Aaret er
omme
Og peg, hvor Du lyster, paa Lykke
og Fromme,
Jeg vædder, at selv om Du vender Dig
bort.
Du trods nogen Skytte vil *træffe i Sort!*

Kina.

Kejs'ren af Kinesiens Land
han er en saare udsat Mand,
snart gaar det op og snart gaar det ned,
Manden ved aldrig ren Besked.
Herre han er i Dag paa Borgen,
Brolæggersvend maaske i Morgen —
har han Ryggen til Tronstolen vendt,
fluks der kommer en rask Præsident!

Præsidenten si'r Godda',
lægger sin Hat, ta'r Frakken a',
skriver en Lov og holder lidt Sjov,
gaar saa en Tur i Shanghajs Skov.
Men naar han vender glad tilbage,
er det forbi med Magtens Dage;
Kina paany sin Kejsermand fik
— bli'r Klokken syv igen Repuplik!

Vi vil ha' Øl!

Mens Flue, Myg og Føl
i Sommervarmen trives,
der næsten ikke gives
os Men'skebørn en Draabe.
Enhver, som ej er Taabe,
vil derfor ivrig raabe
de gode, gamle Ord,
som ej er fra i Fjor:
Vi vil ha' Øl!

Mens Stude, Lam og Føl
og hver en gammel Krikke
kan Væske i sig slikke,
vi andre gaar med Hikke
og næstendels maa tigge
den Bajer, vi vil drikke.
Derfor de gamle Ord
nu lyde skal i Kor:
Vi vil ha' Øl!

Moderne Æventyr.

Bedstemoderen: — Der var en Gang en Tid, hvor Petroleum'en kostede 16 Øre Flasken, Koksene 85 Øre pr. Tønde og hvor Kartoflerne kunde faas for et Par Øre Pundet . . . .

Børnene: Næ, hold nu op med den, Gamle!!

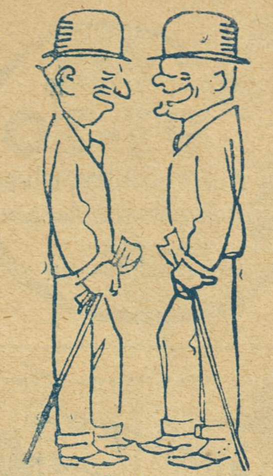

— Ved Du, hvilken Forskel der er paa Kapital og Arbejde?

— Nej, hvad er det?

— Jo, hvis jeg laaner Dig 10 Kroner, saa er det Kapital, men naar jeg skal have dem tilbage, saa er det Arbejde!

Det nye Højre.

Ved et Møde, der i Gaar afholdtes i »Det nye Højre«, opnaaedes der fuldstændig Enighed om at modarbejde Splittelses-Tendenserne?

Jeg læser i Bladene, at Sct. Thomas er bleven solgt. Det forstaar jeg ikke. Jeg mente, at den Sag var i Orden?

— Det er *Restaurationen* »Sct. Thomas«, her er Tale om.

Højden.

Verdens mest »tankeløse« Mand var — **ikke** ham, der ledte efter sin Pibe, som han havde i Munden, eller ham, der kastede sin Frakke ud ad Vinduet og forsøgte at hænge sin Cigarstump paa Knagen — men ham, der kom lidt omtaaget hjem, lagde sin Hund i Sengen, sparkede sig selv ud paa Trappen og ikke opdagede Fejltagelsen, før han om Morgenen skulde til at gø ad Avisbudet!

Forleden huggede en Røver en Taske i Charlottenlund Skov, og kort Tid i Forvejen skete et lignende Attentat i Hellerup. Det lyder ikke rigtig godt med disse Røvere.

— Man maa trøste sig med, at »Røverne« i Søndermarken lyder noget bedre!

Et mærkeligt Tilfælde af »Forglemmelse« indtraf forleden ved et Provinsteater. I et gammelt Folkeskuespil, som foregaar i det 13de Aarhundrede, beder Skurken den rige Jarl om et Stykke Brød — og rækker ham samtidig et **Brødkort**.

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Den forædte (efter den sjette Ret): »Hvor det dog er sørgeligt, at jeg bliver saa hurtigt mæt!«
Richard Bondesen

Hermed tillader jeg mig høfligst at forespørge om De muligvis kan bruge nedenstaaende Vittigheder til Optagelse i Deres Blad »Ravnen«.

En lille Dreng siger til en større Mælkedreng: Din Mælkesjat.

Mælkedrengen: Ja, de' ka' Du være glad ve' at je' er, for ellers ku' Du jo ingen Børnemælk faa.

En Mand i stærk omtaaget Tilstand staar en Aften og omfavner en Lygtepæl og siger: De ve' je' si'e Dej, saa længe som a' je' staar her, faar Du s'gu ikke Lov te' a' gaa. E. H.

En Handelsrejsende kommer ind paa en Landevejskro og siger henvendt til Kromanden:

Jeg vil gerne ha' en Bøf!

Kromanden (med Hænderne i Bukselommerne): Naa, saa det ve Du, ja det vil a' osse gjern', nej Du ka' faa nove Kjærnvælling, saa'en har vi anner faa't H. E.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By“, Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Køb Alfa Margarine

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Emdrup.
Ved Emdrupvej, nær Frederiksborgvej, er en Del Parceller paa ca. 1500 □-Alen tilsalg paa billige Vilkaar. Ringe Udbetaling. **Vej med Kloak, Vand og Gas** er anlagt. Bebyggelse kan ske straks.
Overretssagfører F. Junglev, Vestervoldgade 96. Tlf. **2014.**

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Den skønne er en Gaade,
men hvorfor gruble længe?
Vi sølle Mandfolk véd godt,
at Løsningen er: — — Penge.
G. H.

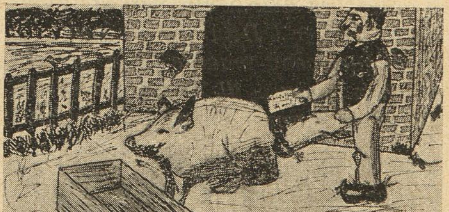

Bonden: Æd væk, dit Københavnersvin — her er Kartoffelkort!
Tegning af Kaj Hansen.

Krigshumør.

Første Soldat: Det er lidt letkøbt, at tale om »Stræbere«. Naar jeg har meldt mig som Frivillig, saa er det virkelig med den Tanke, at komme lidt hurtigt i Vejret.

Anden: Saa sæt Dig paa en af de nye engelske Miner og tænd en Cigar!

*

Den unge Mand; Ja, nu skal jeg til Fronten.

Den unge Dame: Nej, hvor morsomt! Det er mere interessant at læse Listerne over Døde og Saarede, naar der er nogen med, man kender!

*

Jim: Naa, Sam, var det ikke noget for Dig at komme til Fronten som Kaptajn og gaa foran Kompagniet og brøle: »Følg mig, Gutter!«

Sam: Nej, jeg vil hellere gaa bag ved og raabe: »Klem paa, Gutter!«

*

Gammel Dame paa Lasaret: Hvordan gik det Dem, William.

— Granat, Frue!

— Du store! En Granat! Eksploderede den?

— Eksploderede? Næ, det vil jeg ikke sige, Frue, den krøb rolig ind bagfra og bed mig!

Godgørende.

Moderen: Da jeg gik, laa der er en Femogtyveøre paa Bordet. Har Du taget den, lille Hans?

Hans: Ja, jeg gav den til en fattig, pukkelrygget Mand med otte Børn,

Moderen: hvor traf Du ham?

Hans: Han gik rundt og solgte Chokolade og Bolcher!

Praktisk.

En lille, blaaøjet Dreng hilste saa sødt paa Damen i Automobilet, at hun maatte standse og give ham en 25-Øre.

Damen: Du er en sød og velopdragen Dreng. Hilser Du saadan paa alle, der kommer forbi.

Drengen: Nej, kun paa dem i Biler og paa Motorcykler. Far si'r at jeg maa være høflig mod dem, der skaffer ham Arbejde.

Damen: Har Din Far Reparationsværksted?

Drengen: Nej, han sælger *Ligkister*.

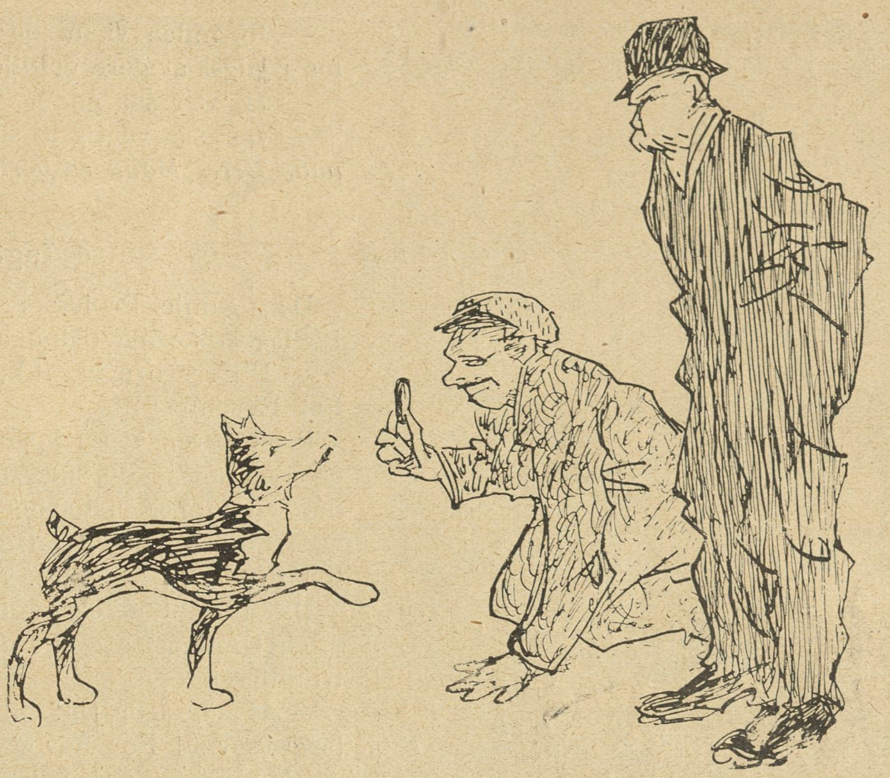

Tegning af B. B. Petersen.

— Nej, lad vær at gi' den Brød, det er en Politihund! Hvis det bliver opdaget, saa bli'r Du anklaget for Embedsbestikkelse!

Svar paa Tiltale.

Damen, som »elsker Børn« har kastet sig over den treaarige Sofie.

— Hvor gammel er Du, min lille søde Pige?

Sofie: Jeg er ikke gammel — jeg er næsten ny!

Ærlig?

— Sig mig, *Hansen* — er han ganske ærlig?

— Langt fra! Forleden da han var i Besøg hos os, saa stjal han en Paraply — — som jeg havde laant af ham — —

Altsaa —

Fru Olsen: Her staar, at man faar graa Haar af at gaa med Hat.

Hr. Olsen: Ja, Manden altsaa — af Konens Hatte!

Hvorledes man bliver stærk.

— Du sagde forleden, at Doktoren havde raadet Dig til at drikke Rom. Har det egenlig hjulpet Dig noget?

— Ja, det skulde jeg mene. Jeg fik et Anker af den for fjorten Dage siden, og da kunde jeg næppe løfte det. Nu kan jeg bære det rundt i hele Huset.

Forretningsmand.

En russisk Storfyrste, som besøgte Paris, gik en Aften i Teatret, og da der fra Direktionens Side blev gjort en Del Stads af ham, fandt han sig beføjet til at sende en Blomsterbuket ind til Primadonnaen.

En Maanedstid senere kom hans Tjener en Dag ind og meldte, at en Dame ønskede at tale med ham. Han gik ind i Modtagelsessalonen, hvor han fandt en ganske fremmed Dame.

— Jeg er bange for, at Deres Højhed ikke kender mig igen, sagde hun. Jeg er Skuespillerinden Mariquita og er kommen for at takke Dem for alle de dejlige Blomster.

— Nu kender jeg Dem, Madame. Men De maa tage Fejl. Jeg har kun sendt Dem en eneste Buket.

— Men Deres Tjener har bragt mig Blomster hver Aften.

Tjeneren blev kaldt ind og meget skamfuld tilstod han:

— Da jeg afleverede den første Buket gav Frøkenen mig 5 Frcs. i Drikkepenge, og da Buketten kun kostede 40 Sous, tjente jeg altsaa 3 Frcs. paa det. Siden har jeg bragt en Buket hver Aften.

— Jo, inden vi forsøger det her Middel, har vi anset det for rigtigst at gøre et lille Spørgsmaal?

— Ja, vær saa god.

— Vær saa venlig at sige os — *den Herre, som er hos Dem, naar Deres Mand er borte — er han ogsaa Læge???*

Den første »Bælteherre«.

Iagttagelsesevne.

Den gamle Professor søgte at indprente sine Elever, at Iagttagelsesevnen betød alt for Naturforskere.

— D'Hrr. bruger ikke deres Iagttagelsesevne, slet ikke! For Eksempel — —

Professoren tog en stor Flaske frem. Den var fyldt med en eller anden Væske, som lugtede gruopvækkende. Saa stak han en Finger ned i den og slikkede Fingeren.

— Sig mig nu, hvad det smager af, sagde Professoren og lod Flasken gaa rundt.

Da alle Studenterne havde smagt paa Indholdet og alle uden Undtagelse gyst i alle Porer, lo den gamle lærde Mand triumferende.

— Hvad sagde jeg! raabte han. De bruger ikke Deres Iagttagelsesevne! For havde De gjort det, saa vilde De ha' set, at den Finger, jeg stak i Flasken, *ikke var den*, jeg stak i Munden!

Et kildent Spørgsmaal.

Doktor A. sagde en Aften til sin Kone:

— Jeg er træt og vil gærne have fuldstændig Ro. Hvis nogen vil tale med mig, saa sig bare, at jeg ikke er hjemme.

Klokken to paa Morgenen kimede Telefonen fortvivlet, og Fruen sprang op.

— Vor lille Dreng er meget syg. Han har Kolik. Kan Doktoren komme hurtigt?

— Doktoren er ikke hjemme.

— Aa, det var kedeligt. Men Doktorfruen, som jo er gift med en Læge, har nok ofte hørt om et saadant Tilfælde. Hvad skal man give et Barn, som har Kolik?

Doktorfruen vender sig mod Mandens Seng.

— Man kan vel nok gøre dem den lille Tjenste. Hvad skal man gi' et Barn, som har Kolik?

— To Draaber Opium i et Laverment, svarede Doktoren, og Fruen lod den Besked gaa videre i Telefonen.

— Det er udmærket! Tak, tusind Tak, Fru Doktorinde! Fem Minutter efter ringede Telefonen igen.

— Hallo! Det er os igen, den lille Drengs Forældre.

— Ja, ja — hvad er det nu, spurgte Doktorfruen.

— Jo, vi holder saa meget af vores lille Dreng.

— Javel, men — jeg forstaar ikke —?

Tegninger af E. Frederiksen.

En af de sidste.

Den gamle Skipper fortæller.

Tegning af Anton Hansen.

Den gamle Skipper rystede svagt paa Hovedet.

Vi sad omkring det runde Bord i Sømandsknejpen og fortalte vore »Oplevelser«. Det var »Lars Braknæse, som havde fortalt om en amerikansk Neger, der havde haft et saa stærkt Bryst, at det blev brugt til Gongon, naar Folkene paa Farmen blev kaldt hjem fra Markerne.

— Næ, begyndte den gamle Skipper — saa havde vi en ganske anderledes Fyr ombord paa »Ane Marie«. Det var — lad mig se — det var i 87 eller deromkring. Vi kom fra Brasilien med en Ladning Kaffe til Bergen, og saa kom vi ind i Vindstille mellem Amerika og Afrika. Den er gal, sagde jeg til Folkene, for vi har næsten ingen Drikkevand. Se, da jeg havde sagt det, saa dukkede pludselig Kokkens sorte Uldho'de frem fra Kabyssen — *han* var Neger, forstaar I!

— Aa, Massa, mig ordne den! hylede han. — Hva' ska' Du ordne, sagde jeg — jeg kan ikke lide saadanne Indblandinger mellem Vorherre og mig. — O, Vindstille — maj blæse og Skude gaa! — Nu havde jeg jo set denne Fyrs urimelig brede Bryst, og saa si'r jeg — Prøv da! Saa stillede han sig i Agterenden af Skuden og puster — Sejlene fyldes og stod snart spændte som Balloner — det var en dejlig Brise. Naa, vi fløj afsted en 14 Dages Tid paa den Maade, da Fyren pludselig giver sig til at nyse. Høflig vender han Ho'det en Smule, mens han nyser — og da skulde I have set Skuden vende omkring og Fanden ta' den! — 5 Minutter efter staar vi 3 Mil oppe paa Afrikas Kyst — paa en modbydelig Stengrund. — —

Det var Bryst, hva'? — Men saa, saa siger jeg til ham — det var et slemt Stykke, Du blæste os dér — Du maa prøve at sutte Luften i Dig igen, men stærkt — saa naar vi maaske ud i Atlanten igen. — Javel Massa, svarede Negeren — det var hans sidste Ord — Ak ja, — for da han sugede, røg Stormasten, Rigningen, Sejlene og det Hele ned i Halsen paa ham — og inden vi fik Masten halet op igen, var han død — kvalt — — sikken et Bryst, hva' —?

— Skaal — — —

Et romantisk Giftermaal.

— Sagen er, Oberst Smith, sagde Pastoren, at I kommer lidt for sent; det unge Par er lige nyssens bleven lovlig viede, og jo snarere I tager mod Fornuft, des bedre for jer. Jeg giftede dem for to Minutter siden oppe fra den Graasten der.

Oberst Smith var nu tilfældigvis Sagfører og det tilmed den mest drevne der paa Egnen. Han indsaa straks, at der var noget i Pastorens Bemærkninger og sagde til sine Drenge, at de skulde holde inde med Skydningen, hvorpaa han gik hen og trykkede Velærværdigheden paa Næven. Derefter spurgte han meget skødesløst, hvor Josias og Melinda havde staaet. medens de blev viede. Pastoren viste ham Sporene af deres Fødder, og derpaa vendte Obersten sig til Melinda og sagde: Vil Du saa være saa venlig at følge med mig hjem øjeblikkelig, for der har ikke været noget Gifteri endnu. Stenen der er et Grændsemærke mellem Indiana og Illinois; Du stod Indiana og den anden Idiot stod i Illinois, da det Fæhoved til Præst forsøgte at vie jer. Ingen kan gifte sig i to forskellige Stater paa samme Tid, og jeg godkender ikke jeres foregivne Ægteskab, før en Domstol tvinger mig til det, og det sker aldrig. Jeg haaber, at dette her vil kurere Dig for det Fjolleri, at give Dig af med Methodismen i Fremtiden. Naar Du næste Gang faar Lyst til at blive gift, saa prøv Du hellere en Baptistpræst, der kender Forskel paa en Graasten og et Grændsemærke. Der var for mange Smither og de var alt for velforsynede med Vaaben til at man med Held kunde give sig til at disputere med dem, og derfor blev Enden paa det, at Melinda tog hjem med sin Familie og Josias og Præsten tog hen for at faa fat i en Sagfører.

Næste Dag udtog Josias en Skilsmissebegæring mod Melinda. Det var i al Venskabelighed, for det var bare hans Mening at faa Spørgsmaalet om Ægteskabets Gyldighed afgjort, thi begribeligvis kan ingen blive skilt fra sin Kone, naar han ikke er gift med hende. Den gamle Smith førte selv Sagen paa sin Side, og en Sagfører ved Navn Starkweather førte den for Josias. Oberst Smith gjorde gældende, at vel kunde Pastoren udmærket vie et Par i Staten Indiana, men han kunde umulig vie et Kvindfolk i Indiana til et Mandfolk i Illinois af den gode Grund, at de ikke kunde være paa samme Sted, naar de befandt sig i to forskellige Stater og at Josias og Melinda altsaa ikke paa lovmæssig Vis havde været tilstede for den viende Præst. Endvidere gjorde han gældende, at Præsten, da han foretog den foregivne Vielse, hverken stod i Indiana eller Illinois, men paa Grændselinien; men da Loven definerede denne som »en tænkt Linie«, der gik fra det og det Punkt til det og det Punkt, og en Præst, som kun staar paa en tænkt Linie, i Virkeligheden intetsteds staar, saa kunde han følgelig ikke udføre nogen af sine præstelige Forretninger.

Paa den anden Side paastod Josias Sagfører, at Præsten havde viet Melinda Smith i Indiana, følgelig maatte hun være bleven viet til en eller anden, og denne ene eller anden var nu netop Josias Wilson. Og hvad nu det angik, at Præsten stod paa et tænkt Sted, fordi han stod paa Grændselinien, saa hævdede Sagføreren, at det var en fysisk Umulighed, at en Præst, der vejede sine to hundrede og halvtredsindstyve Pund, kunde nøjes med at staa paa et vist tænkt Punkt. Ydermere var han parat til at bevise, at han, medens han forrettede Ceremonien, idetmindste stod med den ene Fod i Staten Indiana, hvilket var tilstrækkeligt til, at han var lovmæssigt tilstede i nævnte Stat.

De argumenterede med hinanden i samfulde tre Dage, og Retten, der bestod af tre Dommere, brugte hele fjerde Dagen til at levere sin Dom. De eragtede, at Melinda Smith var lovmæssig viet til en eller anden ukendt Person, men ikke til Josias Wilson, og at Josias Wilson ligeledes var ægteviet til en eller anden ukendt Kvinde, som dog ikke var Melinda Smith, hvem det saa ellers var, at intet Ægteskab mellem Citanten eller Indstævnte nogensinde havde fundet Steds, og at en Skilsmisse derfor heller ikke kunne opnaas; men hvis en af dem ægtede en anden vilde han eller hun gøre sig skyldig i Bigami.

Smitherne med Undtagelse af Melinda var naturligvis meget henrykte over denne hersens Afgørelse, for nu kunde Josias fornuftigvis aldrig blive erkendt for hendes Mand. Hun var en god Del modfalden ved det, for som enhver anden Indiana-Pige havde hun set frem til Ægteskab og Skilsmisse som en Kvindes naturlige Lod. Men nu var det falden saadan ud, at hun var gift uden nogensinde at kunne faa en Mand, ligesaa lidt som hun kunde faa den Fornøjelse at blive skilt fra nogen, Hvad Josias angaar, saa skummede han af Raseri, men det hjalp altsammen intet: Loven var imod ham og som en lovlydig Mand, var han pisket til at respektere den, især da han ikke kunde haabe at faa alle fire Smither myrdede, selv om han lavede en Familiefeide ud af det, for han selv havde ikke Spor af Familie til at hjælpe til at hale Feiden ud til Enden.

I de næste femten Aar levede Josias som Ungkarl undtagen af Navn og Melinda begræd sin tunge Skæbne og holdt Hus for sin Fader og sine Brødre. Men saa en Dag kom Josias Sagfører, der imidlertid var bleven valgt ind i Kongressen, til ham og tilbød at faa hans Ægteskab med Melinda gjort lovligt i alle Henseender for fem Hundrede Dollars, og Manden var saa vis paa, at han kunde gøre det, at han var villig til at vente med Betalingen, indtil Dommen var falden. Efter at have gjort Forsøg paa at prutte lidt af, som enhver Mand med Selvfølelse ogsaa vilde have gjort i hans Sted, gik Josias endelig ind paa Sagførerens Betingelser. Det hele hang nu saadan sammen, at Sagførereren tilfældigvis havde opdaget, at der var begaaaet en Fejltagelse ved Afsættelsen af Grændselinien mellem Indiana og Illinois og det var netop paa det Sted, hvor Josias og Melinda var blevne viede. En Berigtelse af Linien vilde flytte denne godt og vel en halv Snes Fod mod Vest og saaledes anbringe det Sted, hvor Parret stod under deres Vielse, et Stykke inde i Staten Indiana.

Naa — de nødvendige Skridt til at berigtige Grændselinien blev tagne, og den blev ogsaa rettet. Nu blev det Melindas Tur at indsende Begæring, om Skilsmisse fra Josias, og nu var der ikke Spor af Besværlighed ved at bevise Ægteskabet og faa det hævet. Josias betalte de fem Hundrede Dollars og var himmelglad ved nu endelig at blive istand til at kalde Melinda sin egen. Men nu da Melinda havde opnaaet at blive skilt, saa mente hun, at hun ligesaa godt kunde lade det gælde og tage den Fornøjelse med at faa sig en frisk Halvdel. Derfor giftede hun sig med Methodistpræsten, der lige var sluppet af med sin tredie Kone, og levede meget lykkelig siden efter.

Efter denne Begivenhed var det, at Josias, der kanske var bleven noget desperat efter denne Skuffelse, blev indfiltret i den Affære, som jeg vilde fortælle jer om, da I afbrød mig, og vilde høre om hans Giftermaal. Ja, Ægteskabet er en meget løjerlig Indretning, og der er ingen, som nogenlunde nøjagtig kan sige hvorledes det falder ud. Det er en af Grundene til, at jeg ikke har giftet mig mere end én Gang, skønt jeg har tilbragt ti Aar i Chicago og havde flere gode Venner blandt Sagførerne der, som lovede mig, at de skulde skaffe mig en Skilsmisse, ligesaa snart jeg ønskede det, og uden at det skulde koste mig en Dollars.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

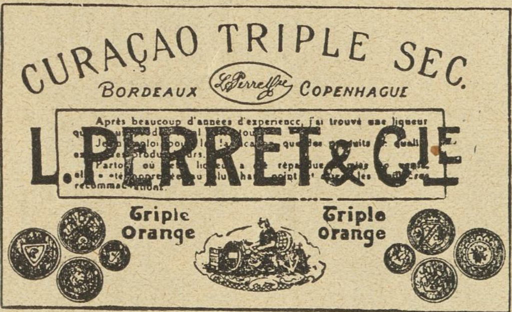

PERRET'S LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**.

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
FORMEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. Joh. Olsen.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E.BORDING KØBENHAVN

Tegning af P. V. Hansen.

Verdenskrigens Karakteristik i fire Billeder.

16 Sider KRIGSJUBILÆUMS-NUMER 12 Øre

RAVNEN

Nr. 30 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 26. Juli. 1917.

Tegning af P. V. Hansen.

»Ravnen«s Forslag til en Verdenskrigs-Platte, tilegnet Børsen.

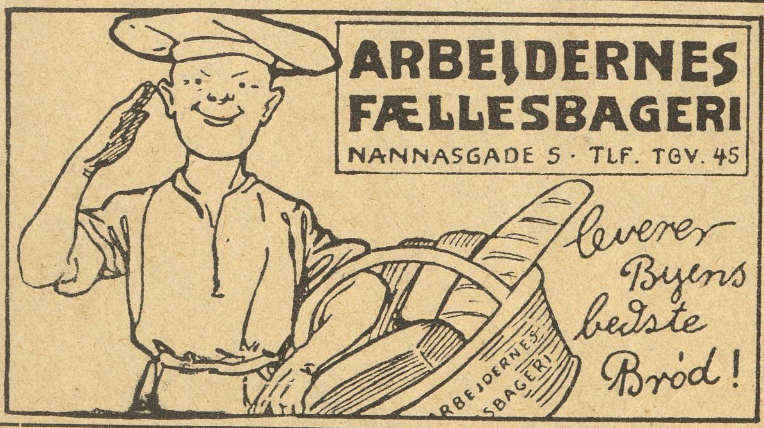

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer,** Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. **Fjerkræ.**

13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense **Telefoner 989—1989** **Kontor og Lager ved Havnen**

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe, Sy-Kursus f. **Kjoler Spadseredragter og** Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Frimærker.

250 bl. Frimærker fra Guldkysten, Grækenland, Luxemburg, Jamaica. Borneo, Haiti o. s. v. for Kr. 1,00 + Porto. Videre følger ***gratis*** *12 godt blandede Krigsmærker. Alle andre Frimærker billigst. Udvalg sendes gerne, med 25—66⅔ % Rabat, mod prima Referencer eller Kassa-Depot. Skriv i Dag til*

Will. Larsen, Brovst St.

Emdrup.

Ved Emdrupvej, nær Frederiksborgvej, er en Del Parceller paa ca. 1500 □-Alen tilsalg paa billige Vilkaar. Ringe Udbetaling. **Vej med Kloak, Vand** og **Gas** er anlagt. Bebyggelse kan ske straks. **Overretssagfører F. Junglev,** Vestervoldgade 96. Tlf. **2014.**

Friluftsteater.

Professor N. holder Foredrag om Amfiteatre og nævner, at de var uden Tag.

Studenten: Hvad gjorde Tilskuerne da, naar det regnede.

Professoren tænker sig om og svarer dybsindigt: De blev vaade.

Ikke kræsen.

Den unge Frue, der har givet en Betler Mad, kan ikke lade være at spørge:

— Hvordan smagte det? Jeg har selv lavet det.

Hvortil Betleren svarer:

— Det gør saamænd ikke noget Frue. Jeg har tidligere ædt Blaar.

Tegning af Osvald Jensen

Indbrudstyven: Nej, det er Fan'me' Snyderi! De har averteret i Aviserne at De er bortrejst i Juli Maaned!

Han klarede den fint.

Konen sad oppe og ventede sin Mand; hun holdt baade Varme i Kaminen og sit eget Sind godt ved lige, og da han endelig kom, begyndte hun straks:

— Det er en pæn Tid paa Natten!

— Ja, jeg ved, det er sent, men jeg kunde ikke gøre for det, svarede den Ulykkelige — der var stor Diskussion i Klubben om kvindelig Skønhed.

— Og hvad havde Du med den at bestille?

— Mere end de andre i hvert Fald. Jeg, som har den smukkeste Kone, var selvfølgelig Autoritet i Spørgsmaalet.

— Hvorfor tager Du dog ikke Frakken af? Jeg skal finde Dine Tøfler til Dig, det er koldt udenfor, og Du maa jo være halvdød af Frost!

Et Minut efter frembød der sig følgende rørende Scene: Ægtemanden sad behageligt henslængt i den magelige Lænestol foran Ilden, og hans Kone laa paa Knæ foran ham og — hjalp ham Tøflerne paa!

Vaabensmeden.

Den Smed han hamrer til sent om Kvæld —
— og Lyden griber det haarde Fjæld,
se ud over Dalene Rytmen naar —
som gennem ensomme Stier gaar —

Og Vandreren lytter — nys hørte han Klang,
den samme — dernede hvor Kuglerne sang;
han sporer de Strømme af Guld og af Blod
og langsomt han vender mod Lyden sin Fod.

»Du Smed, jeg Dig ønsker Guds Fred og god Dag«,
— og Smeden slipper sit stærke Tag —
»Det er vel paa Tide Du under Dig Rast,
med Vaabnene har det slet ingen Hast.«.

Da haanlér Smeden —: »da mener jeg Gut
vel er det at Krigen saa snart ej faar Slut —«
— og atter han puster til Ildens Glød —
men Svenden ser for sig den Strøm saa rød —

»Men vid da Du Smed, om hver Kugle fik Bud
vi har nok til at straffe hver eneste uh —
og synes ej Jærnet Dig mere værd
end blot til at søndre i Vaabenfærd?

Den Smed han hamrer med vældige Drøn,
han døver den Røst, thi han husker sin Løn
Det fyger omkring med Gnister og Splint,
og Slagene falder uroligt og blindt.

For Sværd og Daggert er Prisen god,
og Mønten ej røber det dyre Blod —
han tjener sit Land og staar ej for Tur
til selv at forsøge om Vaabnene duer —

Men Svenden stirrer mod Essens Rist:
»Se Smed jeg forhen har aldrig vidst
at Freden man bygged paa Volde af Staal
i ilsomt Jag efter nye Maal —«

Den Smed han hamrer med vældige Brag:
»I Verden man tjener den stærkestes Sag.«
— — men barskt han dog rynker de buskede Bryn
som sér han for Øjet et hæsligt Syn.

Saa falder de Slag kun med tungere Vægt,
der hamres og svejtses til næste Slægt,
— — men Svenden sig strider mod Stormhjørnet frem
hvor Lyden naar svagest hen — —

Emma Formann.

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup.

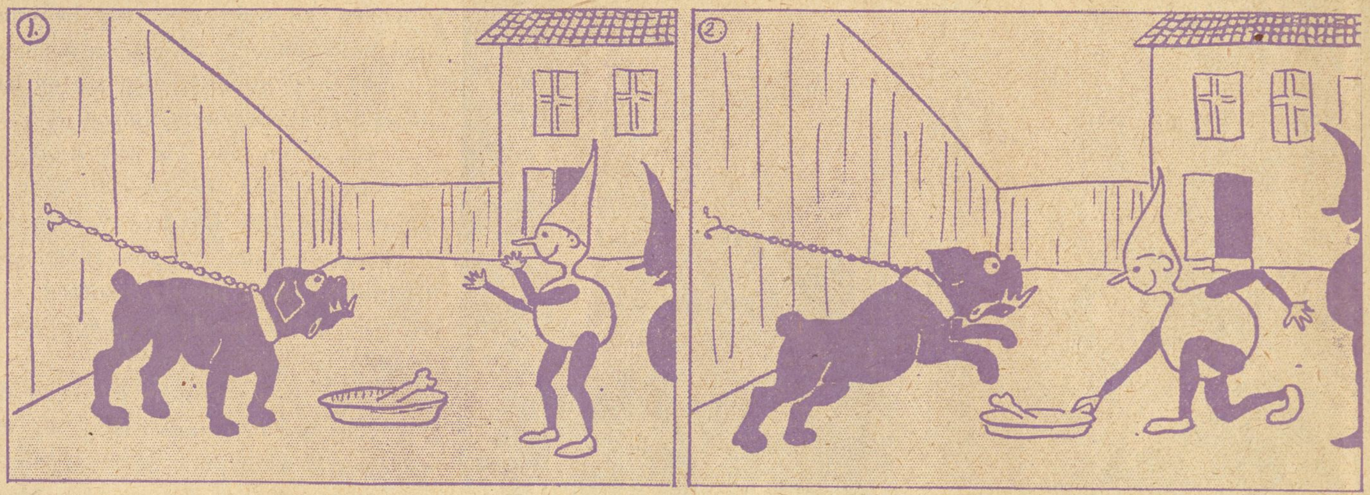

I Dag skal I erfare et nyt Bevis for, hvor durchdreven den lille *Sætternisse* er — naar det kniber, og det kommer det i høj Grad til her.

»Nissen« kan naturligvis ikke lade være med at drille Lænkehunden, og han driver det endog saa vidt som til at ville tage Dyrets Kødben.

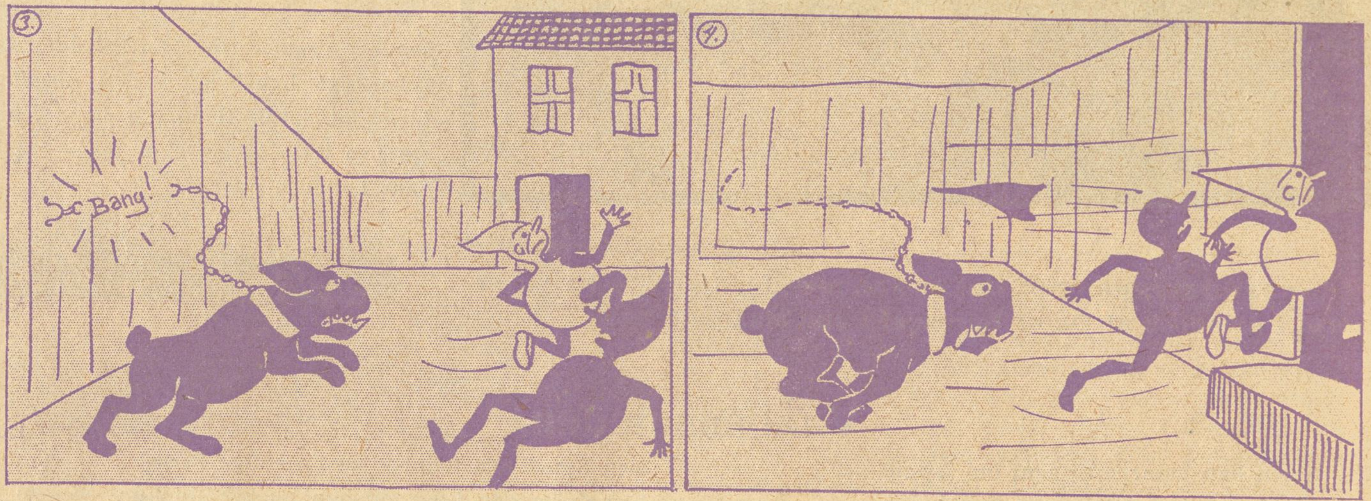

Men det er altid en meget farlig Historie — og da navnlig nu midt i Dyrtiden! »Rolf den blodtørstige« sprænger da ogsaa med et vældigt »Bang« sin Lænke og styrter sig som en rasende Løve mod »Sætternissen« og hans »Skygge«, der rædselslagne flygter ind i Huset.

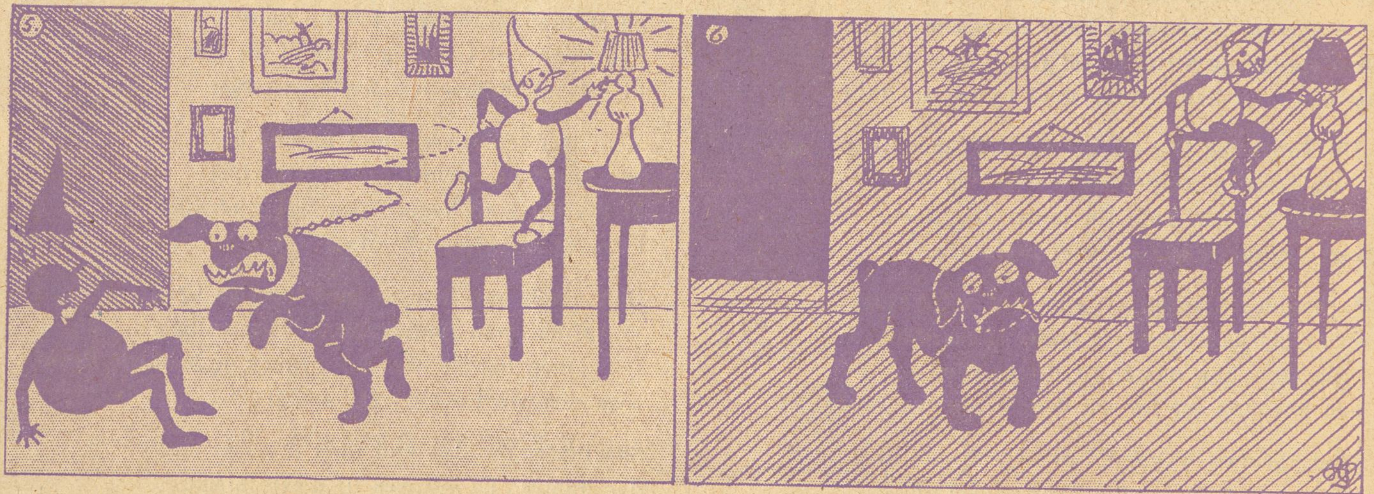

Her springer »Nissen« behændigt op paa Bordet, hvor der staar en brændende Lampe. I det saa »Rolf« belaver sig paa at æde »Skyggen«, slukker »Nissen« Lampen — den sorte Skygge forsvinder, »Nissen« sidder tryg paa sin Stoleryg, og »Rolf« fik ikke Skygge af Steg denne Gang! (Fortsættes.)

God Oplysning.

Lars Røgter (skal med Toget): En Billet.

Billetsælgeren: Hvorhen?

Lars Røgter: Hjem.

Afkølet!

Lille Harald: Moder, hvorledes lærte Fader egentlig Dig at kende?

Moderen: Ved Du ikke det, min Dreng? Jeg var en Gang saa uheldig at falde i Vandet, og saa svømmede Din kære, dristige Fader ud og hentede mig ind til Bredden.

Lille Harald (eftertænksomt): Det var da underligt!

Moderen: Hvad er det, der er saa underligt, lille Harald?

Lille Harald: At Fader saa bestemt forbyder mig at lære at svømme.

Uha!

— De ser her mine Herrer et meget sjældent Eksemplar af en Gorilla-Hjærneskal. Der eksisterer her i Landet kun to saadanne. Det Zoologiske-Musæum har den ene og jeg den anden.

Naa, saaledes!

I Klubben sidder man og diskuterer ivrig Sportsanliggender, særlig taler man om Automobiler, og den unge Grosserer Smith roser i høje Toner sin Maskine, idet han siger:

— Jeg har ikke betalt en Øre i det sidste Aar for Reparationer.

Hvortil en af de Tilstedeværende tørt bemærker:

— Det siger han der har foretaget Reparationerne ogsaa!

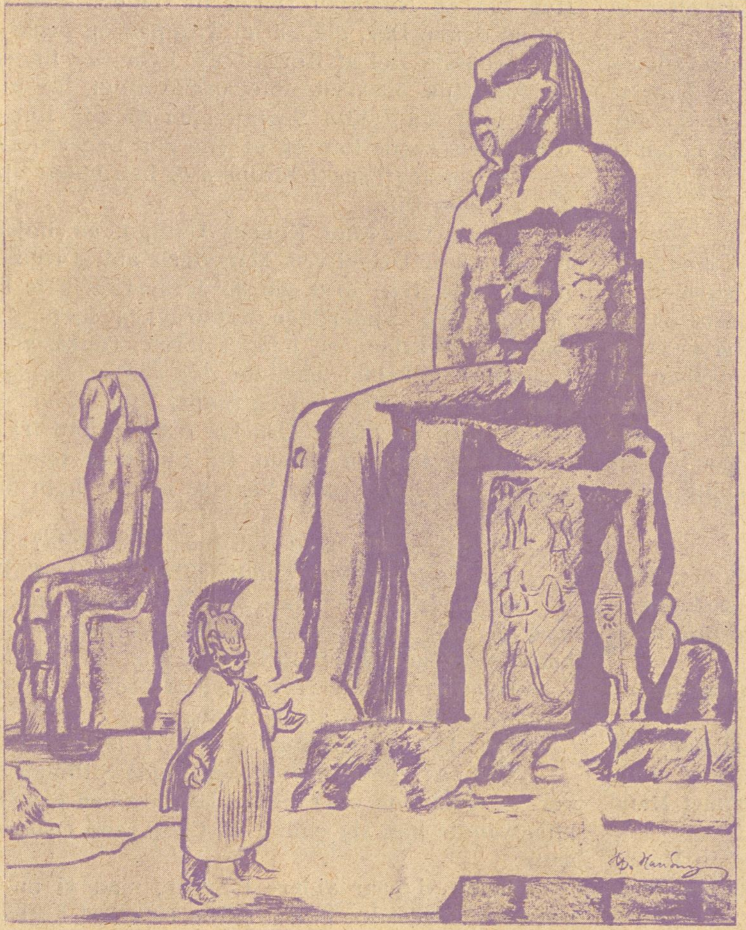

Tegning P. V. Hansen.

Krigsdjævelen: I 3000 Aar har Tidens Tand gnavet paa disse Støtter. Hvis jeg havde arbejdet her, vilde disse Kunstværker være blevne pulveriserede paa en halv Time.

Særdeles sjældne Sager.

Mel.: Farvel Du Hus, hvor min Fader bor

Jeg er saa led og saa ked af Alt,
jeg mangler snart til mit Æg lidt Salt,
og hvad der gør mig saa led og ked,
er det at *Alt* er en Sjældenhed —
jeg, Venner, ved
skam god Besked!

(Og nu skal jeg tillade mig at synge lidt for jer om »Sjældenheder«)

I Juni stod der en større Hovn
af Mænd og kiggede paa en Vogn.
Den Vogn var dejlig, og den var rød,
men ingen vidste, hvad den betød —
jeg, Venner, ved
nu god Besked:

(Jo, jeg skal saamænd sige Dem, hvad det var for en sjælden Vogn. Det var en Vandvogn!)

Paa Østergade en Dame gik,
og pludselig blev der stor Panik.
En Knold hun tabte ved sine Ben,
og alle spurgte, hva, er de' for én?
jeg, Venner, ved
skam god Besked:

(Jo, ser I, den Knold, Damen tabte, det var saamænd ikke andet end en Kartoffel!)

Kafeen fyldes med Støj og Røg
og Lugt af Kød, Smør og brunet Løg,
og Tjen'ren kom med en liflig Ret,
og alle spurgte: Men hvad er *det?*
jeg, Venner, ved
straks god Besked:

(Jeg skal nemlig oplyse dem om, at den Ret, Tjeneren kom med, var en rigtig gammeldags Bøf!)

En Mand sprang ned her fra fjerde Sal,
for pludselig var han bleven gal.
En *Flaske* han havde skaffet sig,
med *Brændevin* vil De tænke — nej,
— *jeg*, Venner, ved
bedre Besked:

(Nej, det var saamænd en Flaske Petroleum — og det kunde hans Forstand ikke holde til. Og nu vil jeg holde op, for ellers bliver mine Læsere vist gale i Hovedet!)

Jørgen Grønsvær.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Hvis der kunde være Tale om et almindeligt Indbrudstyveri, sagde Ashton-Kirk, maatte den skyldige let have kunnet forstaa, hvor de mest værdifulde og lettest transportable Ting af alt, hvad der findes her, var at finde. Men her findes ikke mindste Spor af et Forsøg paa Indbrud.

Han tav pludselig og betragtede en stor Bog i Pergamentsbind, som laa opslaaet paa Gulvet. Han fløjtede sagte mellem Tænderne.

— Endnu en Gang General Wayne! sagde han.

Bogen var, efter hvad Ashton-Kirk kunde se, en Slags Udklipsalbum, i hvilket en Mængde Billeder var klæbede ind.

— Gambetta og John Bright er bleven sparede . . . Pendleton rynkede Panden.

— Hvad i Himmelens Navn kan Meningen være? sagde han ærgerligt. Hvad mente for det første Manden, der gjorde dette, og hvad mente for det andet ham dér — han pegede paa den døde — med at have saa mange Portrætter af General Wayne?

— Jeg tror sikkert, vi skal finde noget, som kan lede os paa Sporet — bare vi dog havde en Anelse om, hvor vi skulde begynde, sagde Ashton-Kirk med et Ansigt, der glødede af Iver. Men vi maa vente til Ligsynsmanden kommer med sine Folk.

— Hvornaar tror du det bliver?

Ashton-Kirk trak paa Skulderen.

— Efter al Sandsynlighed ikke de første Par Timer, svarede han. Men da han synes at være ny i Tjenesten, er der jo en Mulighed for, at han vil vise sig ivrigere og faa Arbejdet hurtigere fra Haanden end den Slags Herrer ellers plejer. Det er bedst vi imidlertid gaar ned og snakker lidt med Osborne. Hvis jeg skulde blive her, vilde jeg sikkert bukke under for Fristelsen til at rode omkring i al Ting og skaffe mig selv en Masse Ubehageligheder paa Halsen.

Han tog fat i Haandtaget til Døren med den matte Rude; men Døren var laaset.

De gik gennem Lageret ud i Forstuen.

— Er der ikke kommen nogen fra Opdagelsespolitiet endnu? spurgte Ashton-Kirk Politibetjenten, der stadig stod der.

— En Vogn er lige kørt op for Døren, svarede Betjenten, og der er en, der taler med Osborne.

Ashton-Kirk skulde netop til at gaa ned, da der hørtes Skridt paa Trappen.

Et Øjeblik efter viste Detektivens mægtige Skikkelse sig i Døraabningen; efter ham kom en ung Mand med vigtig Mine og nervøse Bevægelser, og tilsidst en gammel Mand med et slapt og sløvt Ansigt.

Med en stor Haandbevægelse lagde Osborne sin Haand paa Ashton-Kirks Skulder og sagde henvendt til den unge Mand med det nervøse Udseende:

— Mr. Stillman. det er Mr. Ashton-Kirk. Jeg formoder, at De allerede har hørt Tale om ham.

Den unge Undersøgelsesdommers Opførsel blev endnu mere vigtig, da han rakte Haanden ud for at hilse paa Ashton-Kirk.

— Jeg har ofte hørt Deres Navn, sagde han i en selvtilfreds Tone, og det glæder mig meget at træffe Dem.

— En meget indviklet Historie, sagde Ashton-Kirk. Osborne har været saa venlig at tillade mig at se mig om derinde.

— Jeg haaber ikke, at De har flyttet noget derinde, sagde Stillman.

— Naar jeg undtager, at jeg har samlet nogle Skilderier op fra Gulvet i Sovekammeret, har vi intet rørt.

Stillman vendte sig nu om mod Osborne. Han syntes nu endnu vigtigere end før, og hans Nervøsitet var ogsaa tiltaget.

— Vær saa god, Mr. Osborne, og lad os høre Politiets Rapport.

—Det er snart gjort, sagde Osborne. Ganske tidligt i Morges — jeg tror, hun sagde Klokken 3 — kom den gamle Kvinde, som plejede at skure Forstuen og Trapperne for Mr. Hume herhen for at paabegynde sit Arbejde. Da hun passer Morgenrengøringen paa omtrent en halv Snes Steder her i Nabolaget, og hun skulde være færdig med det Hele før Butikkerne blev aabnede, maa hun begynde i god Tid. Hun har en Nøgle til Døren til Gaden. Hun lukkede sig ind ad denne Dør, gik op ad Trappen og begav sig hen til den nederste Del af Korridoren, hvor der findes en Vandledning. Hun mærkede intet usædvanligt, før hun kom tilbage med sin fyldte Spand. men da saa hun Døren dér staa aaben, sagde han og pegede paa Lagerrummet.

— Jeg forstaar, sagde Stillman og betragtede opmærksomt den omtalte Dør.

— Hume var, efter Konens Udsagn, en højst mærkelig Fyr, fortsatte Detektiven. Man vidste aldrig rigtig, hvor man havde ham. Han drak ganske forsvarligt hele Dagen igennem og kom undertiden døddrukken hjem. Da hun ser Døren staa aaben, er hendes første Tanke, at dette atter har været Tilfældet, men for dog at forvisse sig om Sagen gaar hun ind i Værelset og raaber hans Navn. Værelset er mørkt, men en Stribe Dagslys trænger ind fra den aabne Dør til Værelset til Gaden. Da hun ikke faar noget Svar, kigger hun ind i dette Værelse og ser ham da ligge paa Gulvet.

— Og det er alt, hvad hun har at fortælle?

— Ja! Hun styrtede nemlig straks ned ad Trappen og ud paa Gaden, hvor hun mødte Paulson der, sagde han med et Nik i Retning af Politibetjenten, som nu havde kastet sin Cigar. Til ham fortalte hun, hvad hun havde set.

— Hvad er hendes Navn og Adresse?

Osborne slog op i sin Notisbog.

— Mrs. Droyer, Cormant Street 71, læste han.

— Vær saa god at notere det, sagde Stillman til sin Skriver, og send Bud efter hende længere hen paa Dagen. Derefter vendte han sig endnu en Gang mod Osborne og fortsatte:

— Inden vi gaar videre i Sagen, maa vi nu forsøge at udforske, hvorledes Forbryderen kom ind i Huset.

— Det er deres sædvanlige Fremgangsmaade, disse Begyndere, mumlede Osborne. De vil gøre alt selv. Hvorfor gaar han ikke ind, tager Liget i Øjesyn og lader Politiet om Resten?

— For megen Nidkærhed kan have sine Ulemper, sagde Ashton-Kirk, men det et dog at foretrække for den sædvanlige ganske formelle Undersøgelsesmetode.

— Muligvis fra Deres Synspunkt, sagde Osborne og rynkede Panden, men ikke fra vort.

Stillman begyndte nu at gnide sig i Hænderne, for at vise

sin Iver, og gik frem og tilbage og saa sig om til højre og venstre i den mørke Forstue. Men trods hans tilsyneladende Selvsikkerhed, var det dog klart for enhver skarptseende, at han var meget nervøs.

— De siger, sagde han til Osborne, at Rengøringskonen aabnede Døren til Gaden. Meget vel. Det beviser, at den i hvert Tilfælde var aflaaset. Paa hvilke andre Maader kan det ellers tænkes, at man kan faa Adgang til Huset?

— Ved Hjælp af Brandstigerne gennem Vinduerne? Men Vinduerne i denne Etage er alle lukkede med Skodder undtagen Vinduerne til Gaden.

— Med Undtagelse af Vinduerne til Gaden. — Den unge Undersøgelsesdommer holdt et Øjeblik op med at gnide sig i Hænderne. — Skulde det have været muligt for den eller de Personer, som har iværksat Mordet, at komme ind gennem noget af dem?

— Det kunde have været muligt, sagde Detektiven, men ingen, som var ved sin Fornufts fulde Brug, vilde have forsøgt det. Enhver forbipasserende kunde da have set ham.

— Ganske rigtigt, sagde Stillman lidt flov. Naa, den Mulighed er altsaa udelukket. Nu til den næste. Hvilke andre Lejere findes der i Huset?

— En Mand ved Navn Berg har en Delikatessehandel i Kælderen, men hans Lokaler staar slet ikke i Forbindelse med den øvrige Del af Bygningen. Tredje og fjerde Sal er udlejet til en Pelsvarehandler, som anvender det til Magasin. Efter hvad Mrs. Davyer sagde mig, sætter han sjældent sin Fod i Huset undtagen om Foraaret og Efteraaret.

— Er der nogen Maade at komme ind fra den øverste Del af Huset, fra Taget? spurgte Mr. Stillman.

Et Udtryk af noget som lignede Agtelse saas paa Osbornes Ansigt. Øjensynlig antog han, at dette Spørgsmaal var af Betydning.

— Der findes en Tagluge, svarede han. Slaaen er næsten fortæret af Rust; det er troligt, at den ikke har været skudt for i flere Maaneder, ja maaske Aar.

— Nu begynder det at dages, udbrød Stillman glad. Efter al Sandsynlighed er Morderen kommet ind gennem Taglugen. Han vendte sig, som for at hente Bifald, til Manden med det sløve Udseende og sagde:

— Mener De ikke ogsaa det, Curron?

— Det ser saadan ud, Mr. Stillman.

— I hvert Tilfælde, sagde Stillman, vil vi nu undersøge Værelserne.

Han gik frem og forsøgte at aabne Døren til Butikken.

— Aa, den er laaset! sagde han. Han vendte sig derpaa og gik ind i Lagerrummet, fulgt af de andre. Gassen brændte endnu. Mr. Stillman satte et Par Briller med store Glas paa sin vældige Næse og saa sig opmærksomt omkring.

— Her synes ikke at findes noget, der kan give os Oplysninger om Sagen, sagde han efter en Stunds Forløb. Hvor er Liget?

Osborne gik i Forvejen ind i Værelset til Gaden. Efter et Blik paa den uhyggelige Skikkelse, som laa paa Tæppet ved Skrivebordet, tog Mr. Stillman et Overblik over Værelset.

Anvendte Mr. Hume nogen Medhjælper i sin Forretning? spurgte han.

— Rengøringskonen sagde, at der altid plejede at være en ung Mand her, naar hun Lørdag Aften kom for at hente sin Løn. Det var en Slags Kontorist, mente hun.

— Han kunde muligvis være i Stand til at sige os, om der er bleven rørt ved noget her, bemærkede Stillman.

Derpaa undersøgte han den døde. I Lommerne fandtes en Pung indeholdende en stor Sum Penge, og et massivt, gammeldags Gulduhr med Kæde, som gik fra den ene Vestelomme til den anden. Paa venstre Ringfinger bar han en Ring med en prægtig Diamant.

— Den er sine 2000 Pund værd, saa sandt som jeg staar her, sagde Osborne.

— Hvis det havde været Morderens Hensigt at stjæle, vilde han utvivlsomt have taget disse Ting, bemærkede Stillman. Eller hvad mener De, Curron?

— Det er en ganske sikker Rettesnor at holde sig til, svarede hans Medhjælper.

Gennem sine store Briller stirrede Undersøgelsesdommeren nysgerrigt paa Bajonettens Bronzefæste, som stak frem fra den dødes Bryst.

— En Bajonet, sagde han. Et noget usædvanligt Vaaben i saadanne Tilfælde. Ja, jeg kan næsten sige, at det er noget ganske nyt.

— Det hørte formodentlig til en af Humes Samlinger, henkastede Osborne. Her lader til at være lidt af hvert.

Stillman rystede paa Hovedet.

— Vi har allerede saa godt som slaaet fast, at Morderens Hensigt ikke har været at stjæle, sagde han. Og hvis vi nu antager, at Bajonetten har tilhørt Hume — at Morderen altsaa faktisk er kommet herhen uden Vaaben — maa deraf fremgaa, at han heller ikke har haft til Hensigt at begaa et Mord.

— Det havde han maaske heller ikke, dristede Osborne sig til at indvende. En uforudset Strid kan være opstaaet. Manden, som har ført det dødbringende Stød, greb maaske det første det bedste, der var ved Haanden.

Stillman vendte sig mod Ashton-Kirk.

— Det lyder meget rimeligt, ikke sandt?

— Ja, meget rimeligt, svarede Ashton-Kirk.

Pengeskabsdørene blev efterset og befundet aflaasede, Kassekontrolapparatet befandtes at indeholde en Sum Penge, som øjensynlig udgjorde den foregaaende Dags Indkomster. En Undersøgelse af Skabe og Skuffer bragte flere Hundrede gamle Mønter og andre Genstande, hvis Værdi var meget stor, for Dagens Lys. Alt dette var paa Plads. Et langt Draperi af afbleget grønt Stof hængte ned fra den ene Væg som for at beskytte noget, der hængte derunder, fra Støv og Sollys.

— Hvad er det? sagde Undersøgelsesdommeren.

Han gik tværs over Værelset og trak Gardinet til Side. En stor forgyldt Ramme blev derved synlig, og ned fra denne hængte Levningerne af et ituskaaret Lærred ned til Gulvet.

— Hallo! udbrød Osborne livligt interesseret. Dette minder om en af de gamle Historier, som man siger, at Hume har været indviklet i. En eller anden har forsøgt at skære Billedet ud af Rammen.

Man undersøgte den nøje. En skarp Kniv havde gennemskaaret Maleriets øverste Kant og begge Sider tæt ind til Rammen. Maleriet hængte nedad og blottede ubarmhjertigt sin graa Bagside.

Stillman betragtede det hele med stor Tilfredshed.

— Her, sagde han, finder vi idetmindste et eventuelt Motiv til Forbrydelsen.

Ashton-Kirk tog en kunstfærdig udskaaret Spaserestok, som stod i Nærheden, og løftede med den det nedskaarne Maleri op, saa at man kunde se, hvad det forestillede: en Helteskikkelse til Hest i den amerikanske Revolutionshærs Uniform. Hans Sværd var draget, og hans Ansigt straalede af Kamplyst.

Pendleton stod netop i Begreb med at udbryde: General Wayne, da Ashton-Kirk lod Lærredet falde ned.

Medens de andre endnu en Gang forsøgte at løfte det op, hviskede Ashton-Kirk til Pendleton:

— Sig intet. Lad dem blot selv om det, lad dem kun arbejde efter deres Metode. Jeg vil begynde, hvor de slutter.

De gik endnu engang gennem Lagerrummet ind i Dagligstuen. Intet her tiltrak sig Stillmans Opmærksomhed, hvorfor de gik videre til Sovekammeret. Fra begge disse Værelser førte Døre ud til Korridoren; de befandtes at være aflaasede.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

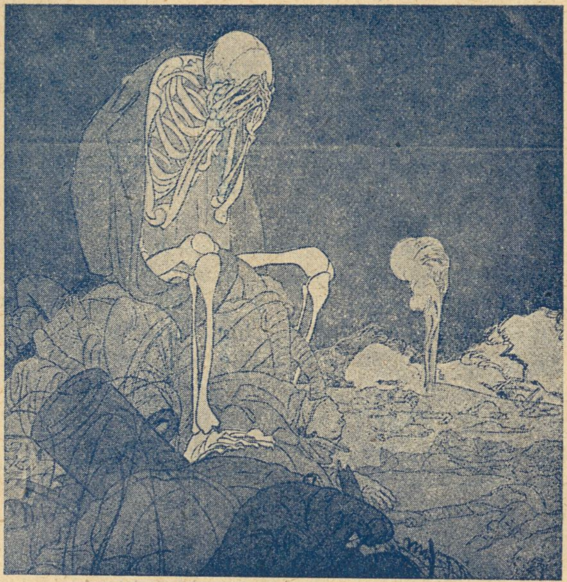

Døden paa Slagmarken: Hold op, Mennesker — jeg kan ikke mere! (»Simplicissimus.«)

— Tänk, hva kararna (Karlene) har svärt te å fatta. Som Emil till exempel.
— Får ja en kyss, Fina, sa'n — Näe, sa ja. Å då geck han, tokdåren (Torskehoved).
(»Strix«.)

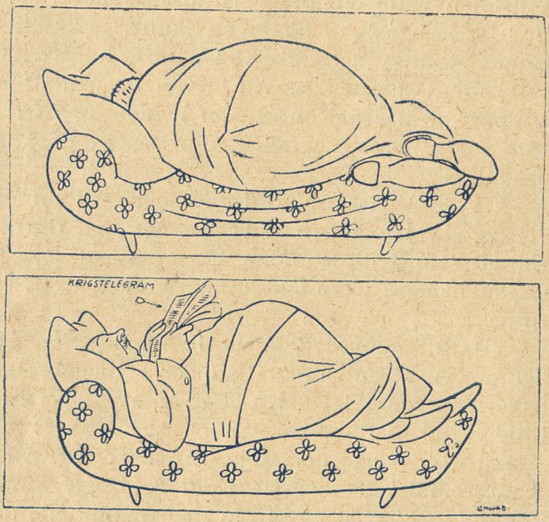

Svenskeren før Krigen og under Krigen.
(»Søndags-Nisse«.)

Der er Rift om vore Omnibusser!
(»Daily Mirror«.)

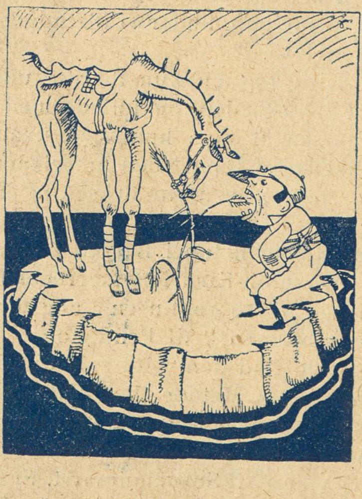

At vedligeholde Væddeløbene i England betragtes som en Æressag — trods Sulten!
(»Meggendorfer Blätter.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Nu gælder det.

Rundt om i Europa hult det knager
i alle forældede Samfundsfuger
og Lynene knitre, Tordenen brager,
hvor tykkest det knugende Mørke ruger.

S: Frihedssolen! Den stiger og lyser,
mens Natten svinder, og Taagen letter —
Tyrannerne misser med Øjet og gyser
og skælvende Skulder mod Skulder sætter.

Nu gælder det, alle I Folkets Skarer,
at styrte i Grus det raadne og gamle —
Staa fast mod Bagtravets fuske Skarer!
Hvis Tronerne dingler, saa lad dem kun ramle!

Bolignød i Fængslerne.

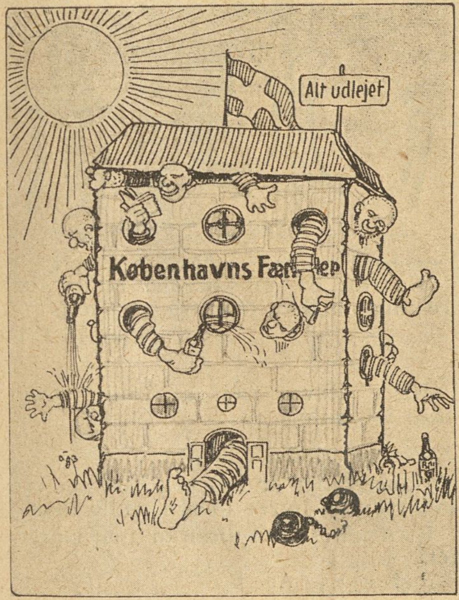

Der klages over Pladsmangel med Hensyn til Varetægtsarrest. Var det ikke en Idé, om man i den Anledning ekspropierede en Del store og rummelige Villaer, hvis Beboere Assessor *Thorup* har skaffet et halvt, et helt eller flere Aars Rekreation andetsteds?

Et Valgfondsmærke køber enhver,
kan hænde — ja helst — to tre!
Den Sæd man lægger i Jorden dér,
gi'r rigelig Høst, skal man se.

Du ofrer gærne Din Mønt, min Ven,
for at gi' Kapitalismen Tæ'sk.
Husk, Bonden sagde: Det kommer igen —
dengang han gav Soen Flæsk.

Kiss Andersen
(Tivolis Sommerteater).

Teatrene forhandler i denne Tid med Ministeriet om den kommende Sæson. Det er selvfølgelig Lyset, Det gælder. Jeg indrømmer, Spørgsmaalet kan være vanskeligt nok, thi det er jo en vitterlig Kendsgerning, at der paa alle vore Teatre færdes en hel Mængde saavel Damer som Herrer, der saa sandlig *ikke* er noget Lys.

„Nips"

En Mand paa Langeland har faaet Blodforgiftning i Haanden af at klø sig paa Benet, hvorfra en Splint gik ind i den ene Finger. Det bemærkes at Manden havde Træben.

*

Det kniber svært med at faa Balfodtøj nu til Vinter. Antagelig bliver saa Træskodansen af »Molboerne« populær igen.

*

Gribskovbanen er begyndt at fyre med Grankogler. Grantræet er altsaa bleven Fyretræ.

*

Frederiksberg Politi har anskaffet sig et Automobil. Jeg glæder mig til at se denne Danmarks første Panser-Bil.

*

Jeg læser i Randersbladene, at der paa Egnen er bleven født en Kat med to Hoveder. Herregud, hvor det maa være drøjt i denne Dyrtid at skulle mætte to Munde.

*

En Mand i Nordre Birk bruger den Trafik at gø i sin Have om Natten for at skræmme Indbrudstyve. Nu har han maattet løse Hundetegn.

*

Mens en Dame badede paa Fyns Strand stjal en sindsyg Mand hendes Tøj, og da hun kom op af Vandet og saa Manden, løb hun alt, hvad hun kunde. Der kan man se, at Nød lærer nøgen Kvinde at spæne!

— Det *kniber* nok svært med at skaffe Papir.
— Ja, derfor er man ogsaa begyndt at fremstille det af *Tang*.

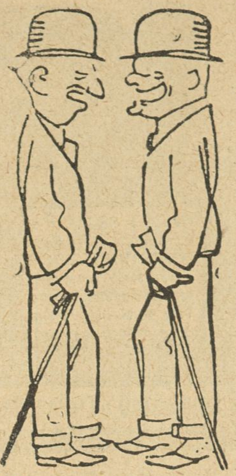

— Hvilken Forskel er der paa en Kvægdriver og en Nonne?
— Kan den ikke.
— Den ene kalder paa Fæ, den anden falder paa Knæ.

Jernbane-Vid.

Et Tog skal afgaa til en Fest i en Provinsby og Stationsforstanderen spørger Konduktøren, om alt er i Orden.

— Javel, Hr. Stationsforstander; jeg har sorteret de forskellige Rejsende og anbragt *de Arrige* i *Afkølings*vognene, de *letlevende* i *Last*vognene, *Driverne* i *Sove*vognene, de *skummelt* udseende i *Pak*vognene, en Familie, der var mærket af *Dyr*tiden i *Hunde*kupeen, og *Børnene* i *Barne*vognene, der er hængt bag paa. Nogle *Gravere* bad jeg vente til der kom et *Lig*tog!

Forleden rendte jeg forgæves Byen rundt efter Maksimalstøvler, og da jeg endelig opdrev et eneste Par, var de et Nummer for store. Jeg undredes svarligen, thi jeg har ellers altid ment, at af den Maksimal-Humbug var et Nummer for stramt.

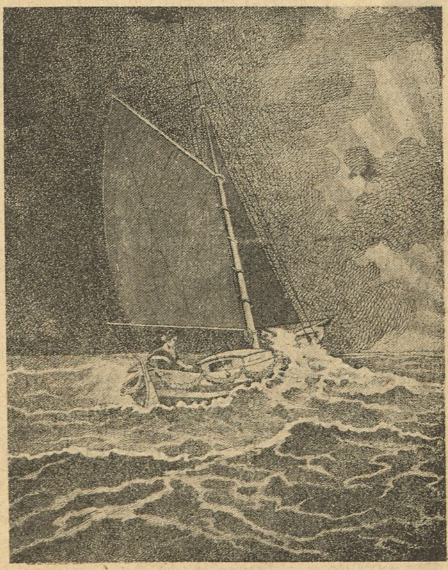

Freden under Opsejling?

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

GRAND HOTEL NATIONAL

Tlf. C. 584. KØBENHAVN B. Tlf. C. 10,684.

Publikums Opmærksomhed henledes paa, at Hotellets Drift fortsættes uanset Ombygningen.

Ludv. Frederiksen
Adm. Direktør.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

La' mej ikke høre Dig si'e »Gratis« engang til!

FRIHEDSSTØTTEN.

Store, stolte Frihedsmærke
midt i Byens Hjærte!
Du er vore Drømmes Slot;
du er vore Længslers Drot
om det store som vi lærte
dengang vi var Børn.

Frihedsmærket midt i Byen,
hvilket flammende Symbol.
Stolt til Vejrs det rager op
drager Sindet mod dets Top.
Og i Sang fra Pol til Pol
lyder det: Det er vort!

Frem til Frihed. Frem til Lykke;
det er vore Længslers Haab. —
Ingen kan forbi det gaa,
uden de maa tænke paa:
Her fik Livet jo sin Daab.
Her er Folkets Evighed!

Helge Nielsen.

Læren: Hvorved har Napoleon især gjort sig fortjent.

Jakob: Ved Opfindelsen af Napoleonskagerne.

P Nielsen.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.

Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.

„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Naa for F — nu kommer Mutter, bare hun nu ikke faar Øje paa mig!

Tegning af J. L.

Kære »Ravn« vær saa venlig at optage følgende:

Godt Klaret.

Hansen, der er i Besøg hos sin Ven Petersen og hører denne spille Piano:

Hansen: Du spiller jo helt storartet.

Petersen: Aa, ja.

Hansen: Hvor længe har Du spillet.

Petersen: En halv Time!

S. J. Sørensen:

Tegning af ubekendt Kunstner.

„Guldregn".

Nogle underlige smaa, sorte Bær, der ligner Blækklatter, har faaet Navnet, »Solbær« — medens de Bær, der ejer hele Solens røde Farve og gyldne Sødme, hedder — Jordbær.

Byt de to Navne om!

*

En Mand, der ødelagde sig selv med at drikke alle mulige Slags Medicin, skønt han intet fejlede, bad paa sit Dødsleje, om af faa følgende Gravskrift: »Jeg befandt mig vel, men fordi jeg vilde befinde mig endnu bedre, befinder jeg mig her«.

*

Den, der sover med Hunde, staar op med Lopper!

*

Gode Tanker og haltende Faar kommer altid forsent.

*

Lille Peter var forleden med sin Moder i Magasinet, for han skulde have et Par Benklæder. Han valgte et Par, der bar Paaskriften: »Kan ikke taale at bankes«.

*

I vor Tid har Ulvene ikke mere nødig at gaa omkring i Faarepels. Derimod er der mange brave Faar, som maa tage Ulvepels paa for ikke at blive ædt.

*

Hvad er Skaberi? At gøre Svømmetag, naar man er falden i en Rendesten.

*

Smaa Børn fortæller, hvad de gør, gamle Folk, hvad de har gjort, og Narre, hvad de agter at gøre.

*

En Mand, der havde adskillige giftefærdige Døtre, anbragte i deres fælles Soveværelse et Skilt, hvorpaa han havde skrevet: »Jeg siger »Ja« med det samme!«

*

»Hvorfor sagde Du, Mor, at jeg ikke maatte tale om den fremmede Herres Næse — han har jo ingen,« raabte lille Niels, og saa fik han nogle Kløl

*

En gammel Bedemand var saa gravalvorlig, at han kun lo en Gang om Aaret, og det foregik endda inde i et Klædeskab, for at ingen Mennesker skulde se det.

*

»Lad os engang prøve, hvordan de Fattige har det,« udbrød Millionæren, og bestilte et Par Flasker af den billige Champagne.

*

Den Vej skal vi alle, sagde Pigen, da hendes Veninde blev gift. Selv blev hun det aldrig.

*

Den, der betragter Livet som en Ørken, er utvivlsomt selv en Kamel.

*

Tegninger af Erik Lassen

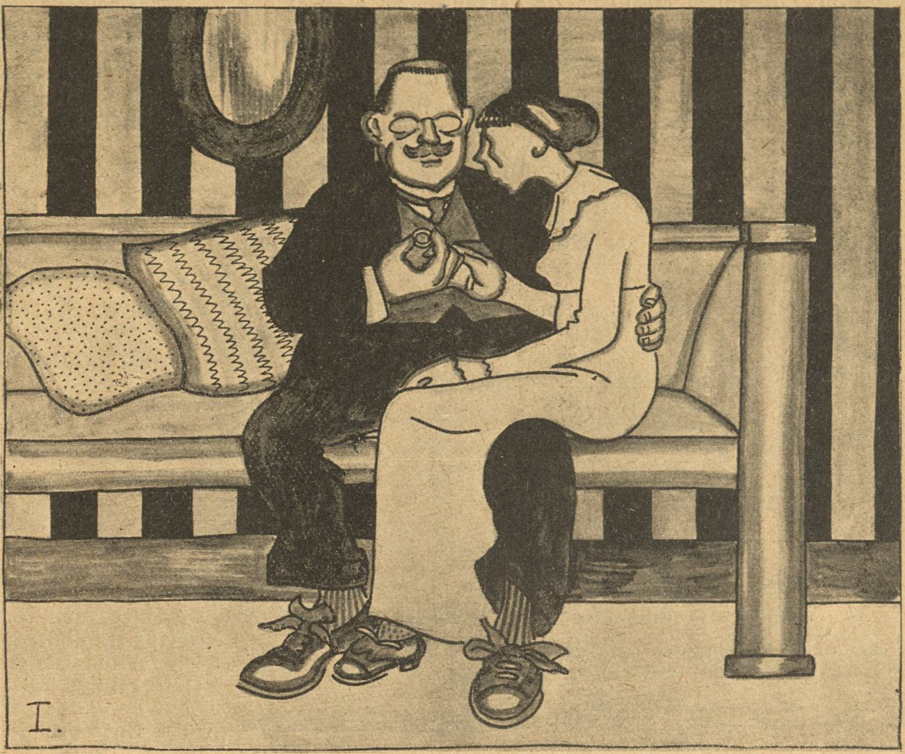

Hvorledes Ringene byttes.

Hvorledes den ene benyttes!

Efter Ordre.

Der er en ældre Søofficer, der staar meget strengt paa Disciplinen. En Dag skælder han en ung Kadet, som i sin Iver har gjort mere, end der er bleven paalagt ham, Huden fuld og ender saaledes:

— Naar De faar en Ordre, unge Mand, saa udfør den til Punkt og Prikke. Hverken mere eller mindre.

— Javel, Hr. Kommandør.

Nogle Dage senere siger Kommandøren til den samme Kadet:

— Tag Jollen og ro ind og se, om der er nogle Breve til mig.

Kadetten kommer tilbage.

— Var der saa nogen Breve?

— Ja!

— Hvor er de?

— Paa Posthuset.

— Er De gal? Jeg sa'e jo til Dem, at De skulde tage ind og hente de Breve der var til mig.

— Nej, Hr. Kommandøren sagde, jeg skulde tage ind og se, om der var nogen.

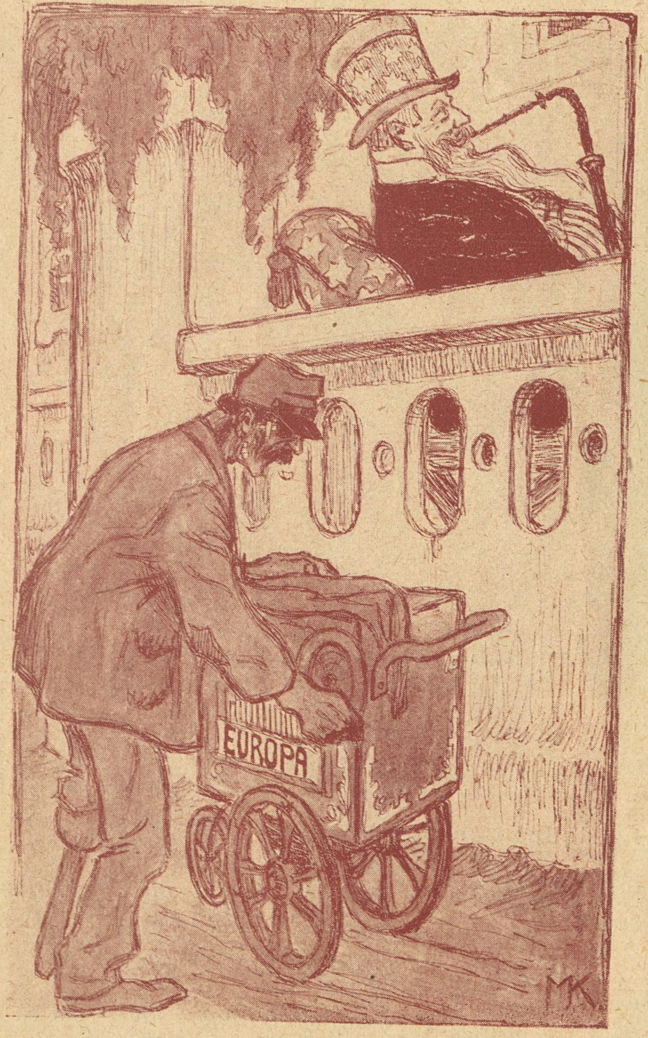

Tegning af M. Kristensen.

Finale!

Af Livets Komedie

Dramatiske Scener af PER BONDE.

Illustreret af P. V. HANSEN.

Personerne:
Annette.
Direktøren.
Madam Jessen.

Værelse hos Annette. Til højre Dør til Entreen, til venstre to Døre, den forreste til Soveværelset, den bageste til den øvrige Lejlighed. Empire Møbler. Paa Væggen til højre et legemstort ældre Fotografi af en Kvinde først i Tyverne. Det er langt ud paa Aftenen. Stuen er uoplyst. Det ringer. Madam Jessen kommer fra venstre, tænder Lys og gaar ud i Entreen. Straks efter kommer Direktøren (en noget ældre, skaldet Levemand), Annette (ung, lyshaaret, men sminket og noget udfordrende paaklædt) og Madam Jessen. Denne sidste gaar straks ud til venstre.

Direktøren (ser efter Madam Jessen):
Nej, fy for Pokker! — ja saa det er Dragen,
der vogter Slottet, hvor Prinsessen sover!
Hør, ærlig talt, hun var sgu ude over
sin første Ungdom. Jeg saa aldrig Magen
til giftigt Blik, hun sendte mig! — det gøs
sgu i mig. — Naa, men Gud ske Lov min Tøs,
at vi er hjemme og hos dig min Dejlighed
for første Gang.

Annette: Jeg tænker, her du snart
vil finde dig til Rette?

Direktøren (ser sig flygtigt om): Aa, din Lejlighed
er skabt til Hyrdetimer, lille Trold.
Her kan vi ha' det hyggeligt og rart.
(sætter sig, tager en Cigar)
Tillader du?

Annette: Værsgo'!

Direktøren (tænder, ryger): Hvor du var sød
i Aften, Nette! — Ja, du tog med Vold
dit Publikum. Men der var ogsaa Glød
i dine skælmske Viser. Du har Charme,
min Skat! Og denne underfulde Varme
du lægger i din Dans! Aa, det var som
en Aabenbaring — ærlig talt, jeg kom
sgu til at græde, Barn!

Annette (ler): Den samme Snak
har jeg af mange andre hørt —

Direktøren (noget »stødt«): Aa, Tak!
hvor smagfuldt, at om andre du mig minder.

Annette: Men Herregud, nu bli'r du vred.

Direktøren: Jeg finder,
at jeg har Grund. Der er dog Ting, man ej
kan li' at høre. —

Annette: Som du ta'r paa Vej!

Direktøren: Hvis blot du følte, hvor jeg elsker dig!

Annette (ler): Javist, det tror jeg nok — i Nat maaske,
men vent nu til i Morgen, lad os se,
hvordan din Kærlighed saa har det!

Direktøren. Barn,
nu er du grusom.

Annette: Aa, man bli'r erfar'n
Naa, skidt, min Ven, i Aften vi i Glæde
vil nyde Livet — vi kan altid græde
i Morgen! Kys mig saa!
(Hun sætter sig paa hans Skød, han kysser hende)
Aa, rigtig mange!

Direktøren (kysser hende): Nu jeg, saa du, saa jeg —

Annette: Og saa det lange!
(Hun springer op)
Og nu, min Ven, Champagnen skal paa Bordet!

Direktøren (begejstret): Ja, kære du, Champagne,
det var Ordet!

Annette: Saa ring paa Dragen —

Direktøren: Aa, nej, fy for Fanden,
er det nødvendigt — kan da ingen anden?
Du selv?

Annette (med et Smil): Nej, jeg maa klæde mig til Fest.
Jeg vil dog hædre dig, min sjældne Gæst.

Direktøren: Annette, du beta'r mig Sjæl og Sans!

Annette: Undskyld mig blot et Øjeblik — en Dans
du faar at se, min Ven, saa vild og hed,
at sikkert den kan gøre Ho'det kruset
paa alle Mandfolk! — det er netop en,
jeg indstuderer for Varietéen.
Den bli'r Succes!

Direktøren: Ja, jeg er alt beruset,
mit søde Barn.

Annette: Saa siger jeg Besked
til Dragen. (Gaar ind i Soveværelset.)

Direktøren: Herregud, hvor er hun lækker!
Jeg føler mig, som var jeg tyve Aar
og har dog snart den tredje Snes paa Bagen.
Det Smil, det skælmske Smil til Hjertet gaar,
det kan sgu smelte Sten! — naa, der er Dragen.
(Giver sig til at betragte Billedet paa Væggen. Madam Jessen kommer ind med Champagne og Glas og gaar saa ud igen.)

Direktøren (der vedblivende og med synlig Uro betragter Billedet):
Besynderligt — dette Billede vækker
et Minde i mig om en, jeg har glemt
— om en, jeg mødte engang — det er da
mærkværdigt, jeg husker saa ganske bestemt
det Ansigt — hvorledes? — Aa, Gerda, Gerda!
Javist, det er hende, netop som hun var,
dette Blik! disse bedende Øjne! jeg har
kysset dem tit. Herregud, stakkels du,
hvor ond jeg var — for Satan, hvorfor nu,
hvorfor netop i Aften — i dette Sekund,
da jeg nødigst af alt det gamle vil mindes?
Hvorfor gør det herinde saa sviende ondt
at se dine Øjne? Saa mangen Kvindes
fortryllende Øjne har hvilet i mine,
jeg turde dog møde dem alle igen
uden ringeste Skrupler — hvorfor ikke *dine?*
Javist, det var Tøjter, som gav sig hen
for Brød, men du — aa, Snak, jeg er vild!
hvortil dette dumme Samvittighedsnag?
en Tøs man har kysset og elsket en Dag
og glemt den næste?
(Skænker et Glas Champagne, hæver Glasset mod Billedet)
Skaal, du søde!
(Kaster Glasset)
For Djævlen, de Øjne, de brænder som Ild!
(Synker om i en Stol)
At netop her, de skulde mig møde!

Annette (i Varietekostume, kommer ind):
Men Gud, hvad er der? du er ganske bleg,
du ryster, er du syg?

Direktøren (samler sig): Aa, er det dig,
Annette, kom du endelig engang;
den Ventetid, den falder tit lidt lang.
Om jeg er syg? Nej, kære, ikke Spor.

Annette: Du ser slet ikke paa mig —

Direktøren: Jo, jeg tror,
du lovede at danse — du er kær.

Annette: Nej tænk, hvor naadigt, og hvor det dig klæ'r!
Men, kære Ven, du er jo vaad af Sved!
(Tørrer Sveden af hans Pande)

Direktøren: Ja, ærlig talt, jeg føler mig lidt hed.
(Han tager hendes Haand, hun sætter sig hos ham)
Annette, lille du, jeg vil betro
dig alt, saa faar jeg sagtens atter Ro.
Jeg traf engang — det ligger Aar tilbage,
paa Landet var det, lyse Foraarsdage,
en Pige, Datter af en Mand, hvis Hus
jeg gæstede. Hun var som ingen anden
i al sin Ungdom ren og hvid og skær.
Og hun blev min en stille Kvæld ved Stranden,
og fjorten Dage svandt som i en Rus.
Saa drog jeg atter hjem, og skønt hun kær
mig havde været, glemte jeg dog snart
mit lille Eventyr og glemte hende. —
Saa sad jeg hjemme hyggeligt og rart
en Vinteraftên, da det banked' paa
min Dør, og udenfor der stod en Kvinde
forgrædt og hjemløs med et Barn paa Armen.
Hun bad saa bønligt for den stakkels Smaa
og for sig selv om at faa Lov i Varmen
at slippe ind. Naa, som du sagtens aner,
den blege Kvinde var Prinsessen i
mit Foraarseventyr, men nu berøvet
hvert Spor af Skønhed stod hun der, bedrøvet.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Jeg tænkte kun paa et, at blive fri
for disse to, de vilde mig genere
ret føleligt i mine Fremtidsplaner
— jeg jog dem bort!

Annette: Naa ja, og saa? Hvad mer
min Ven?

Direktøren (rejser sig): Hvad mer? — Saa er der
ikke mere.

Annette (ler): Aa pyt, var det det hele? — det er kun,
hvad næsten daglig hænder —

Direktøren: Barn, du ler!

Annette: Ja, undskyld, men jeg —

Direktøren (haardt): *Her*, i denne Stund,
jeg mødte hende atter!

Annette: Her? — se Sagen
bli'r mere int'ressant, det var vel Dragen?

Direktøren: Nej!

Annette: Saa forstaar jeg ikke —

Direktøren (peger paa Billedet): *Hende*!

Annette (skriger): *Mo'r*!

Direktøren (griber hende i Armen):
Du lyver Tøs, hvad skal de Kunster til?
(Annette brister i Graad, han slipper hendes Arm).
Mon Fanden selv da driver her sit Spil!
(Staar et Øjeblik som slagen af Rædsel. Saa gaar han langsomt hen mod Døren).

Annette (kaster sig ned for ham):
Du gaar! Men har du da ikke et Ord,
et eneste Ord til mig? — Aa, du ser,
hvorledes jeg lever i dybeste Nød,
en Glædespige for Hvermands Skød!
Du *maa* ikke gaa! Saa bønligt jeg ber
dig, frels mig, frels mig af al dette Skarn!
Mor har ingen Skyld, jeg var kun et Barn,
dengang hun døde — i fremmedes Hænder
jeg kom, blev misbrugt — Resten du kender.
Aa, hvis du i denne fortvivlede Stund
kunde ta' mig til dig og kysse min Mund
som en Far sin Datter, du sonede, hvad
mod Mor du forbrød, og da blev hun glad
i sit Himmerig. Hør mig! her for din Fod
jeg be'r dig, hjælp mig! jeg skal være saa god,
jeg skal være dig alt, jeg skal frede og hygge
dit Hjem og le af usigelig Lykke.
(klamrer sig til ham)
Aa, tag mig, frels mig, saafremt du forstaar,
hvad ondt jeg har lidt i de mange Aar!
Jeg skal aldrig volde dig Skam, kan du tro,
vi skal faa det saa dejligt sammen vi to!

Direktøren (river sig løs):
Saa slip mig *Tøjte!* — forstaar du mig nu!

Annette: Javist, jeg forstod dig — men *du* da — du?
Er du uden Skyld? — Ja for Verden maaske;
der vandt du Anseelse, Ære og Magt;
den Verden, der dræber *mig* med Foragt,
den ligger for dig i Støvet. — Ja le
du bare, du kom vel sagtens herhen
for at more dig. — Hej, Champagnen, min Ven!
den er urørt, husk dog du kom til Fest!
Det er sandt, vist saa, jeg har lovet dig Dans
— jeg vilde dog hædre min fornemme Gæst.
Du skal se en Dans saa koglende hed,
at vel den betager dig Sjæl og Sans,
den er dristig, berusende, — som du ved,
det er en, jeg prøver for Variete'n.
— Hej, gamle Dreng, har du set mine Ben'
Værsgo', kom nærmere, føl du bare,
de er gode, javist, det er prima Vare.
— Du staar min Sandten, som var du af Sten.
Er du gnaven? Naa, Herregud saa gaa!
Vi har Købere nok, ja, tyve for en!
Luk Dørene op, lad Folk komme ind,
der er Adgang for hver, som bare betaler.
Nu danser Annette, den skælmske smaa
med Rose i Haar og rødmende Kind;
hun er ung, hun ler jer i Himlen ind,
hun er sød — og tilfals for en Daler!
Javist, en Tøjte, det er kun, en Tøs,
der elsker og favner og lever løs.
Foragt hende bare, dæng hende til
med Snavs og Skarn saa meget, I vil.
Men *ham* skal I hædre, husk han er stor,
han blev til noget! — Hvem taler om Mord?
Aa skidt, et Par Kvinders Liv — at I gidder!
Se til, I snarest faar gjort ham til Ridder!
(Vender sig til Direktøren)
Saa gaa! Hvad vil du mig mer? Der er nok
af Tøjter derude — en jammerlig Flok.
Find dig en anden og lad mig i Fred!

Direktøren: Annette, det gør mig ondt, men jeg maa,
du forstaar — jeg kan dog ikke —

Annette: Nej, gaa!

Direktøren (staar en Stund vaklende, saa tager han sin Beslutning): Nu ja, vi maa skilles
(Gaar hen mod Døren. Her vender han sig)
Farvel, Annette (gaar).

Annette (synker sammen og brister i Graad):
Aa, Himmel! — Leve — leve efter *dette!*

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800

VILH. CHRISTIANSEN

FORHEN

GEORG C. MØLLERS EFTF.

RAVNEN

KOSTER KUN

12 ØRE

NUMRET

UDKOMMER

HVER TORSDAG

Forsamlingsbygningen

Koldinggade 4.

Tolf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus

Enghavevej 40

Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2.

TF. 354 · MÆRKEPLADER

Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager

12, Gothersgade 12.

Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Facit.

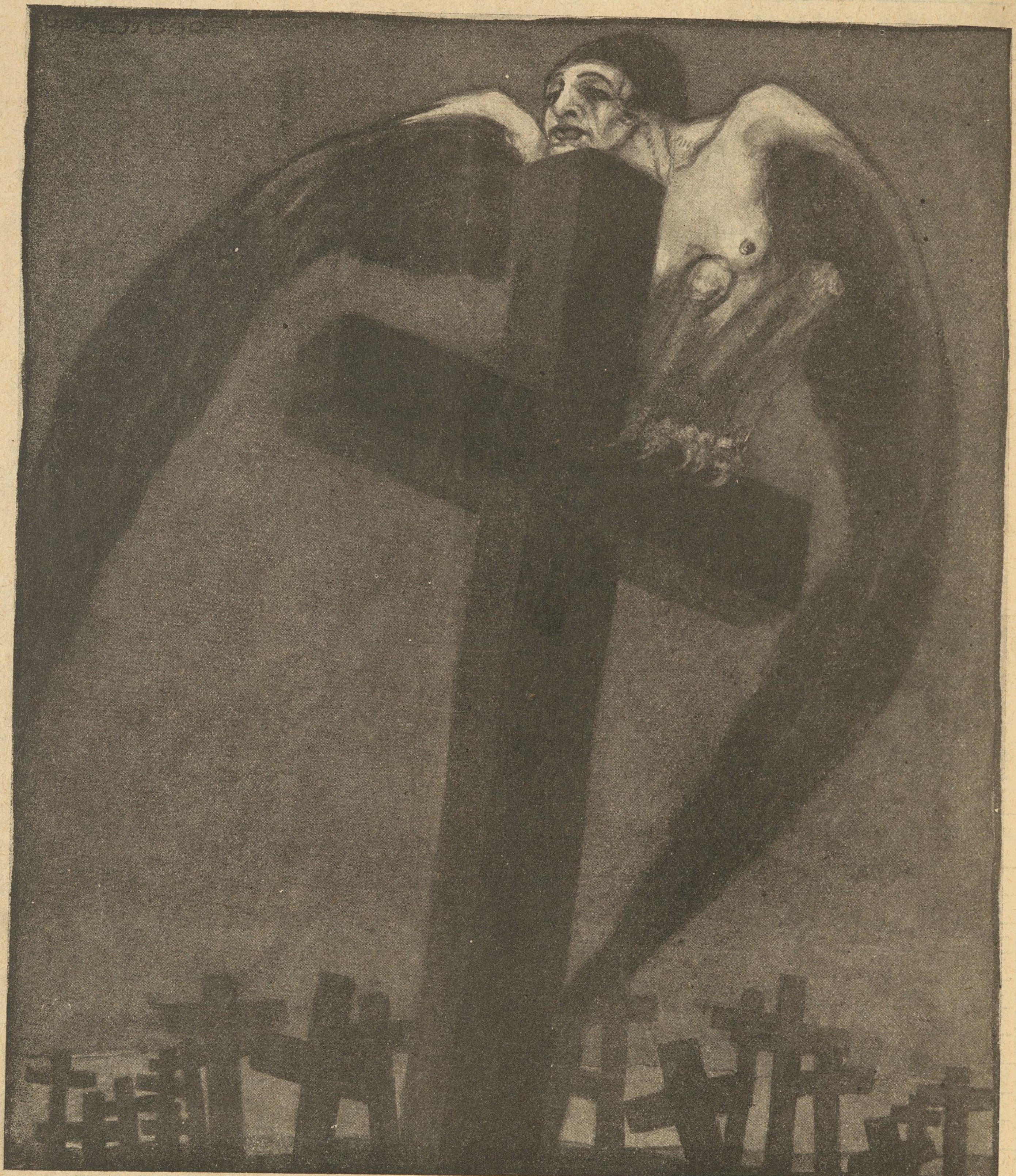

Tegning af Alfred Proessdorf

Hvornaar vi faar Fred, ved Ingen paa Jord,
Fornuften er død og Mordlysten stor.
Om Freden vi gør os kun smaa Illusioner,
og Facit er — de dræbte Millioner!

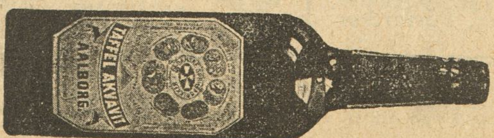

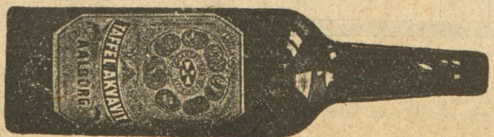

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 31 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 2. August 1917.

Tegning af Erik Fredriksen.

Han har Medvind (Herren) paa Skuden derude,
og tankefuldt staar hun (hans Frue) den prude,
Men *en* kan dog Stormen (Hr. Thorup!) bebude,
og saa er skam Brisen (og Visen) ude!

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Frimærker.

*250 bl. Frimærker fra Guldkysten, Grækenland, Luxemburg, Jamaica, Borneo, Haiti o. s. v. for Kr. 1,00 + Porto. Videre følger **gratis** 12 godt blandede Krigsmærker. Alle andre Frimærker billigst. Udvalg sendes gerne, med 25—66²/₃ % Rabat, mod prima Referencer eller Kassa-Depot. Skriv i Dag til*

Will. Larsen, Brovst St.

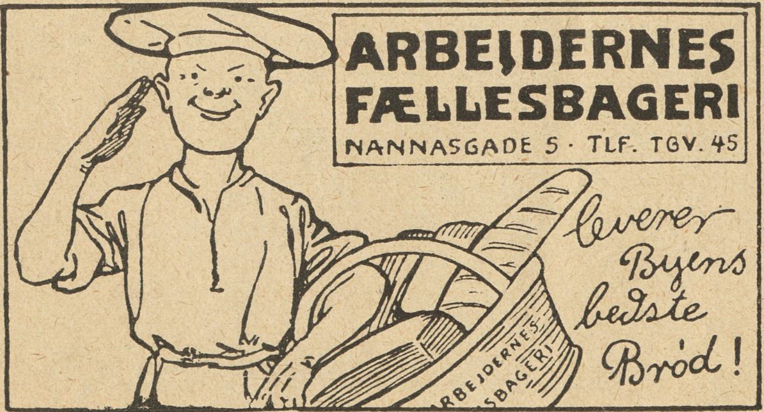

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Køb **Alfa** Margarine

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

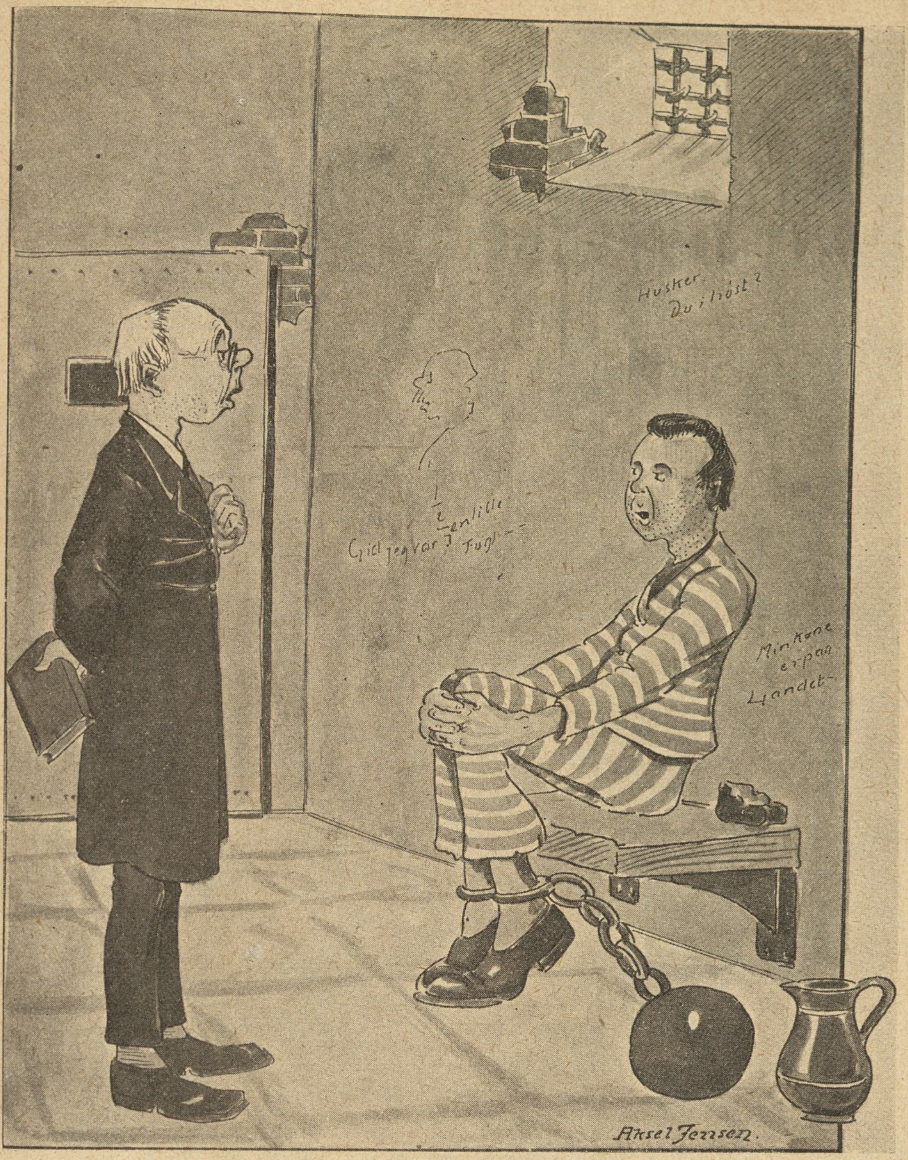

Tegning af Aksel Jensen

Præsten: Hvorfor er De her min gode Mand?
Fangen: For Bigami. Jeg har haft 8 Koner.
Præsten: Altsaa 7 for mange.
Fangen: Nej — 8!

For Retten.

To Bønder havde stævnet hinanden for Retten i Anledning af et Overfald. Dommeren bad den ene om at fortælle, hvordan det gik til.

— Jeg stod og spændte Hesten for, og saa kom Per dér og greb mig i Kraven. I det samme kom hans Hund bagfra og saa sparkede jeg til ham.

— Til Per?

— Nej, til Hunden. Per ruskede mig og saa tog jeg en Sten og kastede den paa ham.

— Paa Per?

— Nej, paa Hunden. Og saa huggede han mig i Benet.

— Hunden?

— Nej, Per — men jeg traf ham ikke.

— Traf De ikke Per?

— Nej, Hunden. Han kom tilbage og og slog mig omkuld.

— Slog Hunden Dem omkuld?

— Nej, Per, forstaar sig.

Dommeren blev utaalmodig og vendte sig til Per:

— Hvad gjorde De ved Anders?

— Det var Anders, der gjorde noget ved mig.

— Tog De ham i Kraven?

— Nej, det var i Ryggen.

— Kneb De ham i Skindet?

— Nej, det var Hunden.

— Slog De ham da omkuld?

— Nej, det var mig, der snublede og faldt over Hunden.

Nu tabte Dommeren Taalmodigheden og udsatte Sagen i fjorten Dage og Vidnerne skulde da give Møde.

— Der var ikke andre Vidner end Hesten, sagde Anders.

— Jo, Hunden, sagde Per.

TIL HAM —!

Som Modvægt mod de 17,000 Sonetter »*Til hende*«: Jeg elsker Dine Øjnes dybe Blaa . . . o. s. v. . . .

1.

Jeg elsker Dig naar Du paa Fodboldbanen
viser Dit Folk, hvad Dine Lægge duer.
Jeg elsker Dig, naar paa vor Cykletur
Du med en Pilsner mandig fugter Ganen.

2.

Saa flot Du altid er med at spendere!
Og naar Du raaber flot: Her! Pst! Betale! . . .
Jeg tænker tidt: Du burde la' Dig male,
hvad eller dog kanonfotografere!

3.

Mit stakkels Hoved maatte Du fordreje.
Og naar om Aftenen jeg ensom ligger
i Snaregade 17 paa mit Leje.

4.

Og Tankerne gaar sine egne Veje,
jeg tænker paa Dit Overskæg, der stikker,
og straks mit Pigehjærte rædsomt dikker.

Digtet af en Veninde til
Frederik Skousbo

Tegning af Emil Poulsen

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Hørt i Snapstinget.

Tegning af Hp. Hansen.

Jørgen Pedersen: Ved Du hvad der staar i »Fyns Venstreblad« i Dag?

I. C. (ved Risengrøden i Snapstinget): Nej, hva' staar der?

Jørgen P.: der staar, at je' er en meget større Rævepels end Du!

B-B-B.

(Mel.: Min Far han var en Fiskermand.)

Hr. *Bang* han er en stor Filur
og Venner med den smaa Amur
i tem'lig lange Baner.
Han filmer lidt hos *Ole O.*
som Kunstner er han mindre go' —
han hører til de glade:
Tju Bang — Ballon — Ballade!

Hr. Bang er dernæst en Despot,
stor Patriot (lidt Idiot!)
blandt Nykonservative.
De Stakler tit maa høre paa,
naar Bang for tykt skal smøre paa
Hr. *Zahle* kun til Skade:
Tju Bang — Ballon — Ballade!

Hr. Bang er navnlig i sit Es,
naar han i »Dress« og veltilfreds
igennem Strøget glider.
Men ak, en Dag hans Skræder kom,
og Bang forgæves drejet om-
kring i en anden Gade:
Tju Bang — Ballon — Ballade!

Hr. Bang er altsaa ikke fin,
ej første Klasses Postelin,
naar man lidt strængt skal veje.
Han har en lille Kone, men
han er ej hendes gode Ven —
der vanker mange flade:
Tju Bang — Ballon — Ballade!

Nej, Sold og Skrig og Skraal og Svi'er
og museline-fine Pi'er
kan Bang skam ikke hade!
Han er ej Spor af Nytte til,
men jeg dog ej vil spytte til
hans Valgsprogs tem'lig fade:
Tju Bang — Ballon — Ballade!

Bjørn B. har lært ham, hvad han kan,
og *B-B*-Piben ryger han
— *bébé* han bør for meget!
Naar **B**ang **b**egravet **b**lir pr. **B**il,
bestemt man **b**illedhugge vil
tre **B**'er paa Korsets Plade:
Tju Bang — Ballon — Ballade!

Peter Paul.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

De ituslaaede Skilderier paa Sovekammerets Gulv tiltrak sig straks Stillmans Opmærksomhed. Han betragtede Hullerne paa Væggene og rodede smilende med Foden mellem Glasskaarene og Rammerne.

— Dette gør Historien fuldstændig, forklarede han. Den er nu klar og tydelig fra Ende til anden. Morderen er kommet ind gennem Taglugen, har sneget sig ned ad Trappen og ind gennem den Dør, Rengøringskonen fandt uaflaaset. Hans Hensigt var at stjæle Oliemaleriet i Værelset til Gaden. — Under et Haandgemæng med Hume, som overraskede ham under Arbejdet, dræbte han denne. Da han ikke med Bestemthed vidste, hvor det Billede han søgte, befandt sig, ledte han først efter det her. Da Belysningen antagelig var daarlig, rev han hvert eneste Billede, han kunde naa, ned, for bedre at kunne se det. Da han tilsidst fandt det rette, gav han sig til at skære det ud af Rammen. Men inden han var færdig dermed, blev han skræmt paa en eller anden Maade og flygtede uden at kunne medtage sit Bytte.

Efter endnu en Stunds Søgen sagde Undersøgelsesdommeren til sin Skriver:

— Jeg tror, at dette er alt. Curron, sørg for at Ligsynet straks foretages. Lad et Par af vore Mænd foretage nøjagtige Forespørgsler i Nabolaget. Den, som befindes at have gode Oplysninger at give, skal møde paa mit Kontor Klokken 3 i Eftermiddag. I Særdeleshed ønsker jeg at faa Mrs. Davyer, Berg, som har Delikatessehandlen i Kælderen, og den unge Mand, som undertiden bistod Hume, at se. Jeg skal senere opsætte en Liste paa Jurymændene.

Med disse Ord tog han sine Briller af og stak dem i et Foderal, som han derpaa forsigtigt puttede ned i Lommen.

— Klokken tre! gentog han.

— Hvis det ikke vil være Dem til Ulejlighed, vilde jeg meget gerne være til Stede, sagde Ashton-Kirk.

Stillmann smilede med en Sejrherres Mine, men af den Slags Sejrherrer, der dog er villige til at vise Barmhjertighed.

— Det skal være mig en Fornøjelse at se Dem saavel ved denne som ved andre Lejligheder.

V.

STILLMAN HOLDER FORHØR

Klokken manglede et Par Minutter i 3, da Ashton-Kirk, stadig ledsaget af sin interesserede Ven Pendleton, traadte ind i Forværelset til Undersøgelsesdommerens Kontor.

— Mr. Stillman kan være her hvilket som helst Øjeblik, sagde Curron. Derefter tilføjede han med sænket Stemme og en let Armbevægelse:

— Der er de Personer, han ønskede at tale med.

Efter at Ashton-Kirk og Pendleton havde taget Plads, begyndte den første at tage de nævnte Personer i Øjesyn.

Den nærmest siddende var en lille mager, senet Kvinde; antagelig en Irlænderinde, propert klædt og med skarpe, nysgerrige Øjne. Hun var indviklet i en hviskende Samtale med sin Sidemand, en Tysker med fed Nakke, stor Mave og rødblisset Ansigt. Den tredje var en ung Jøde, som med Briller paa Næsen sad helt fordybet i Læsningen af en stor Bog, som han øjensynlig havde taget med. Hans Hoved var dækket med en Rigdom af sort, lokket Haar; hans Klæder var luvslidte. Udtrykket i hans Ansigt tydede paa den mest levende Optagethed, øjensynlig eksisterede der i dette Øjeblik intet andet for ham end denne Bog.

Efter et Øjebliks Forløb kom Stillman.

— God Dag, mine Herrer, hilste han godmodigt og gjorde alt for at skjule sin Nervøsitet. Det glæder mig at se Dem her.

Han saa paa Curron og nikkede spørgende i Retning af de tre ubekendte.

— Ja, svarede Skriveren, det er de tilkaldte Personer.

— Lad os da begynde paa Arbejdet, svarede Stillman og aabnede Døren til det inderste Værelse. — Vil De være saa venlig at træde indenfor, sagde han til Ashton-Kirk og Pendleton.

De fulgte ham straks, og Curron sagde til den lille Irlænderinde:

— Nu, Mrs. Davyer, vil De være saa god at komme ind.

Hun rejste sig hurtigt og gik ind i det inderste Kontor.

Stillman satte sig ved et Skrivebord og anbragte omsorgsfuldt Brillerne paa Næsen.

— Deres fulde Navn, om jeg tør bede, sagde han.

— Honora Davyer. Jeg er Enke og har fire Børn. Jeg bor Cormant Street Nr. 71, og min Mand døde for tre Aar siden, forklarede hun i et Aandedrag.

Stillman smilede.

— De mener ikke, at det er værd at stikke noget under Stolen, Mr. Davyer, ser jeg, sagde han. Og det er rigtigt. — Det var jo Dem, som opdagede Mr. Humes Lig?

— Ja, det var det, svarede hun, og Gud bevare mig for at se et saadant Syn en Gang til!

— Fortæl alt, hvad De ved derom, sagde Stillman.

— Jeg gør rent i flere Huse paa Christie Place og i Nærheden deraf, sagde Mrs. Davyer. Men jeg plejer altid at begynde mit Dagværk hos Mr. Hume.

— Er De ganske sikker paa at Døren til Gaden var aflaaset ved Deres Ankomst?

— Ja, det er jeg.

— Og De mærkede intet usædvanligt, da De kom ind i Huset?

— Intet andet end at Døren til Lagerrummet stod aaben. Mr. Hume plejede altid at være saa omhyggelig med at laase Dørene. Af en drikfældig Mand at være, var han meget forsigtig af sig.

— Da de bemærkede, at Døren stod aaben, gik De straks ind, formoder jeg?

— Nej, det gjorde jeg ikke. Da jeg havde hentet Vand i min Spand, satte jeg mig paa det øverste Trappetrin for at puste en Smule. Da jeg saa' Døren staa aaben, tænkte jeg ved mig selv: Mr. Hume er tidlig oppe i Dag. Men alt var stille som i Graven, sagde hun dramatisk og med dæmpet Stemme. Jeg hørte ikke en Lyd. Saa rejser jeg mig op og gaar ind, og saa ser jeg ham ligge paa Gulvet i Værelset til Gaden. Han har aldrig været køn, denne Hume, og han var ikke blevet kønnere efter Døden. Hvorledes jeg kom ned og ud paa Gaden igen, det er mere end jeg kan forstaa.

— Ja, det maa have været et rystende Syn, Mrs. Davyer, indrømmede Undersøgelsesdommeren. — Men nu vil jeg

spørge Dem, sagde han efter en Pavse, om De ved noget — hvor ubetydeligt det end kan være — som kan lede os paa Spor efter Morderen?

Mrs. Davyer rystede paa Hovedet.

— Mit Bekendtskab med Mr. Hume indskrænkede sig til, at jeg holdt Trappen ren for ham. Jeg kom aldrig længere end til Forstuen, undtagen naar jeg skulde hente min Betaling — og saa i Morges. Gud hjælpe mig!

— Ja, saa er der altsaa ikke mere, Mrs Davyer, sagde Stillman. Jeg takker Dem. — Curron, vil De bede den unge Mand om at komme herind.

Da Curron og Mrs. Davyer havde forladt Værelset, vendte Stillman sig mod de to Herrer.

— Jeg er stadig overbevist om, at Motivet til Forbrydelsen er at søge i Forsøget paa at stjæle Maleriet, sagde han. Men det skader ikke at faa Sagen belyst fra alle Sider. Den ubetydeligste Ledetraad kan vise sig at være af yderste Værdi ved Undersøgelsen, tillagde han vigtigt.

Ashton-Kirk nikkede med et samtykkende Smil. Curron kom nu tilbage fulgt af den unge Jøde.

— Deres Navn, om jeg tør bede.

— Isidor Brolatsky, svarede den unge Mand.

— De er og har været ansat hos Mr. Hume?

— Ja, som Bogholder. Jeg har været hos ham i flere Aar, sagde Brolatsky. Han betalte ikke videre godt, men der var jo heller ikke meget at gøre, og jeg fik derfor Tid til at dyrke mine private Studier.

— Eftersom De har arbejdet hos Hume i flere Aar, Mr. Brolatsky, kender De naturligvis en Del Omstændigheder, angaaende hans Forretning og ham selv.

Brolatskys Ansigt fik et eftertænksomt Udtryk.

— Mr. Hume var et Menneske, der ikke var let at omgaaes, sagde han. Men han var godt inde i alt, hvad der henhørte til hans Fag. Folk kom fra Nær og Fjærn, for at indhente hans Dom om Ting i deres Samling. Han tog ogsaa sin Ulejlighed godt betalt.

Men der er en Ting, jeg lagde Mærke til hos ham, fortsatte den unge Mand. Samtidig med at han var en saa vel bevandret Kunstkender, syntes han at være ganske ligegyldig for Kunstgenstandene og Malerierne. Han nærede ingen Kærlighed til sit Arbejde og ingen Sympati for de Samlere, der kom til ham. Jeg tror ikke, at jeg vilde gøre mig skyldig i nogen Usandhed, naar jeg sagde, at han ansaa dem alle for store Narre, som kastede deres Penge ud til den Slags Ting. Og jeg ved at han plejede at haane dem.

— Hm! sagde Stillman og saa paa Ashton-Kirk med et Udtryk af Forbavselse. Det lyder højst besynderligt. Et saadant Fag som Humes plejer Folk at vælge af Kærlighed dertil. Han vendte sig atter mod Brolatsky: Havde han da ikke selv nogen Interesse, noget der interesserede ham mere end alt andet?

Brolatsky nikkede smilende.

— Jo, svarede han. Jeg vilde netop fortælle det. Han havde en Samling, som han kaldte sin egen. Og han solgte aldrig noget af denne Samling i alle de Aar, jeg var hos ham. Jeg tror, at hvis nogen havde forsøgt at købe blot et enkelt Numer, vilde han have overfaldet ham med Hug og Slag.

Ashton-Kirk bøjede sig fremad, og for første Gang efter at han var kommet ind, oplod han sin Mund.

— Af hvad Art var denne Samling? spurgte han ivrigt.

— Den bestod af Portrætter, svarede Isidor Brolatsky. Træsnit, Kobberstik, Litografier og Malerier. Og alle forestillede de en og samme Person. Han havde Hundreder, tror jeg, og alle forestillede de uden Undtagelse General Wayne.

Ashton-Kirk lænede sig med et triumferende Suk tilbage i sin Stol.

— Naar nogen tilbød ham et Portræt af General Wayne pruttede han aldrig med Prisen, fortsatte Brolatsky. Han betalte, hvad man forlangte, og syntes at være henrykt for at faa det. Det var en staaende Spøg mellem hans Kolleger, at man, hvis man vilde have Erstatning naar man var blevet narret af Hume ved et eller andet Køb eller Salg, blot behøvede at gaa derhen og tilbyde ham et Billede af General Wayne til høj Pris. Jeg saa ham aldrig vægre sig ved at købe et eneste, selvom han ogsaa havde Masser af samme Slags, hvad der ofte hændte, købte han det alligevel.

Den unge Dommers Blik havde faaet et nysgerrigt Udtryk.

— Der hænger et Oliemaleri paa den ene Side i Butikken, sagde han. Det hænger under et langt, grønt Gardin. Forestiller det ikke ogsaa General Wayne?

— Jo, svarede Brolatsky. Og jeg tror, at han satte det højere end alle sine øvrige Ejendele tilsammen.

Stillman lo fornøjet.

— Naa, hvad har De at sige om Humes nærmere Bekendtskaber? Hvad ved De om dem?

Isidor Brolatsky flyttede sig lidt paa Stolen, og hans lange Fingre begyndte at tromme mod Knæet.

— Jeg saa' og hørte aldrig Tale om nogen, som man egentlig kunde kalde hans Ven. Han gjorde for meget Nar af Folk til at kunne have nogle Venner, tror jeg.

— Havde han da ingen Omgang — ingen, i hvis Selskab han tilbragte sine ledige Timer?

Brolatsky rystede paa Hovedet.

— Det er jo muligt, jeg kom aldrig derhen undtagen i min Arbejdstid.

— Kom der aldrig nogen og besøgte ham, medens De var der? Var der aldrig nogen, han talte om paa en fortroligere Maade?

Endnu engang rystede Brolatsky paa Hovedet. Stillman begyndte at se raadvild ud.

— Hvem kom oftest i Buttikken? spurgte han tilsidst.

— Det tror jeg Antonio Spatola gjorde.

— Var han en Kunde?

Brolatsky smilede.

— Nej, det var han rigtignok ikke. Det er en Musikant, der gaar omkring og spiller paa Gaderne. De har sikkert set ham mange Gange ude i Byen.

— Hvad skulde han hos Hume?

— Hvis der fandtes noget i Verden Mr. Hume satte højere end stærke Drikke, saa var det Musik, sagde Brolatsky, Antonio Spatola plejede at komme og spille for ham hele Timer i Træk.

— En Musikelsker, som kunde udholde at høre en Gademusikant spille hele Timer i Træk! udbrød Stilman. Det er højst forbavsende.

— Men Spatola er en fremragende Musiker, indvendte Brolatsky. Han har studeret hos de største Mestre i Paris, Rom og andre europæiske Byer, og har været ansat ved de fineste Orkestre.

— Jeg forstaar, sagde Stillman. Hvad Slags Forhold bestod der mellem Mr. Hume og Spatola, naar man bortser fra Musiken. Stod de paa en venskabelig Fod med hinanden?

— Nej, jeg kunde snarere sige det modsatte. Undertiden kunde Mr. Hume hele Timer i Træk ligge tilbagelænet i sin Stol og med lukkede Øjne lytte til Musiken. Saa rejste han sig maaske ganske pludseligt, kastede en Dollar til Spatola og sagde til ham, at han skulde gaa sin Vej. Eller ogsaa begyndte han at gøre Nar ad ham. Antonios store Ærgerrighed gik ud paa engang at blive Koncertviolinist. Ole Bull og Hukelik havde vundet Berømmelse derved, sagde han, hvorfor skulde han saa ikke kunne gøre det?

— Ofte bad Mr. Hume ham om at tage sine dresserede Kakkaduer med. Og medens han lod dem udføre deres Kunststykker, plejede Mr. Hume at kalde ham for en Markedsgøgler, en Zigøjner og lignende og sige, at han burde holde fast ved dette Fag, thi ved det kunde han tjene sit Levebrød, men vilde sulte ihjæl som Violinist. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Ny Haarfrisurer for Herrer.
(»Daily Mirror«)

Elsas-Lothringen: Hvis Du (Franskmanden) vil befri os, saa befri os for dine Befrielsesforsøg! (»Ulk«)

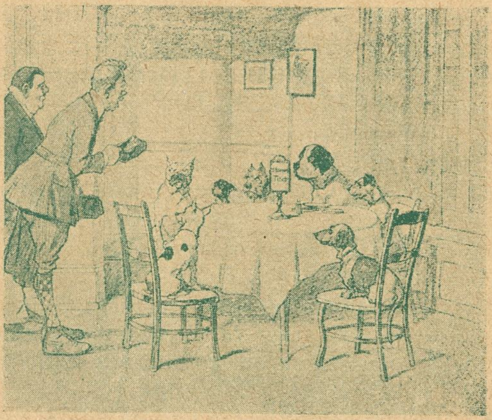

— Hvad vil det sige — Køtere paa alle Stolene?
— Ja, det er Stamgæsternes Hunde, der passer paa deres Herrers Pladser!
(»Fliegende Blätter«)

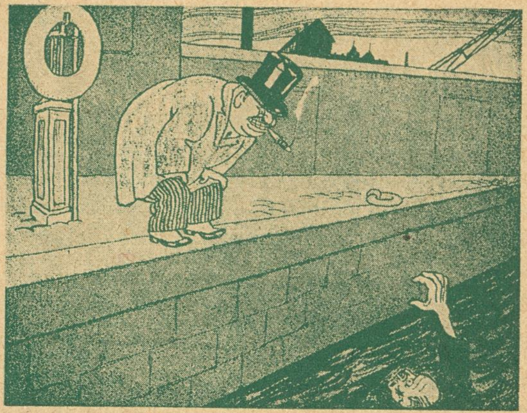

— Hjälp! Hjälp!
— Hur mycke' får jag för det?
(»Søndags Nisse«)

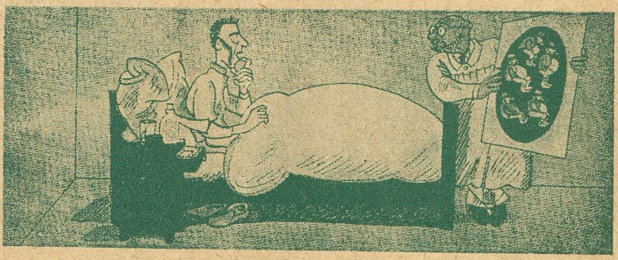

Den syge Kerenski.
— Vi har undersøgt deres Blod, Hr. Minister, og har fundet disse Baciller, (Englændere).
(»Lustige Blätter«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

En Reserveløjtnant Andreasen tvinger to Rekrutter til at slikke et Par snavsede Støvler og et urent Vandfad.

— Jo vist er Renlighed — og den militære Disciplin — en god og sund Ting!

En herværende Gullasch-Grosserer bestilte hos en Kunstner et Maleri af sin nye Villa, og Maleren havde af dekorative Grunde anbragt en fattig Kone foran Villaens Indgangsdør. Da Grossereren saa Billedet, udbrød han: Den Kone maa væk eller anbringes ved Køkkentrappen! Jeg vil ikke ha' det Renderi paa Hovedtrappen!

Ole Olsen lukker! Ak, hvem forvinder
vel Savnet af alle de Filmskomtesser,
der skænked os tusind herlige Minder
om Skønhed, Aand, Toilettefinesser? —

Min Ven, hør et Ord saa Kinden blusser
igen, og atter du smiler fornøjet:
Jeg spaar Dig at alle de søde smaa Susser
vil filme bestandig som før — paa
Strøget!

Da man i sin Tid blev enige om at sende Soldaterne paa Skovhugst, lovede man dem baade Guld og grønne Skove. Nu ser det nok nærmest ud til, at Guldet er forbeholdt Officererne, medens de Menige maa nøjes med de grønne Skove. Saa man kan jo egentlig ikke sige, at der har været meget for *dem* at *hugge* dér.

Fra Sikringsstyrken.

Sergenten (anholder to Rekrutter):
— Kan saadan et Par Krudtkarle ikke hilse?
— De tror vel for Fanden ikke De er i Rusland — hvad? —

•

Løjtnanten: — Vil de to dovneste Konstabler i Batteriet træde frem. — (En af Mandskabet træder frem).
Løjtnanten: — Hvorfor træder De nu ikke frem 67? De ved jo meget godt, at De hører til en af de mest dovne.
67: — Nej jeg skal sige Hr. Løjtnanten — Jeg gider kraft stejle mig ikke!

Dags Dato.

Fru Sprækkelsen: Se paa Din afdøde Fader, alt hvad han fik udrettet i sit Liv! Men hvad har Du, trods dine 28 Aar faaet udført?

Unge Sprækkelsen: Naa, jeg ved ikke, hvad Du mener om 15,000 Kilo Gummi?

*

To unge Mennesker staar foran en Cigarbutik.

Den ene: Hvorledes ser Butiksfrøknen ud?

Den anden: Læg 25 Øre i Automaten, saa kommer *Pakken* ud!

— Tuder Du nu igen! raabte Grosserer Jensen i Gaar til sin Kone. Og han fortsatte: Hvis Vorherre ikke engang straffer Dig for Vandspild, saa er der ingen Retfærdighed til!

— Undskyld, har Fruen ikke sagt, at den gamle, kinesiske Vase inde i Kabinettet kun eksisterer i et eneste Eksemplar!

— Jo, det er rigtigt nok.

— Jeg maa dog meddele Fruen, at jeg nu har opdaget, at den findes i et Antal af ca. 437 Stykker!

— Hvorledes — det er umuligt?

— Jo, for jeg tabte den netop for et Øjeblik siden!

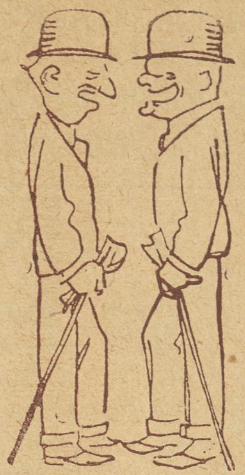

Jeg ser i Avisen en kraftig Opfordring til alle Æskearbejderne om at slutte sig sammen og finde Vej til Fagforeningen. Ja, det kan jeg forstaa! Er der nogen, der kan antages at være gevaldig med paa *Sammenslutning*, saa maa det da være *Æske*arbejderne.

En kendt Bandagist blev forleden »sagt op« af sin Kæreste og forlangte sine Ringe igen. Han fik dem, men da han havde kigget lidt paa dem, udbrød han: Der mangler seks Ligtorneringe!

K. K.

Kvinder som Kellnere spøger igen,
og sikkert der bli'r protesteret —
de mandlige bukker og si'r: Lille Ven,
pak sammen — der *er* serveret!

Godsbefordringen med Statsbanerne indskrænkes, hører jeg. Nyheden overvælder og overrasker mig. At Banernes Ledelse skulde kunne hitte paa mere i Retning af Indskrænkethed end alt præsteret, det havde jeg ærligt talt anset for mere end umuligt.

Unge Hr. *Rose* var forleden oppe hos Præsten for at bestille Bryllup.
— Hvilken Salme ønsker De sunget, spurgte Præsten.
— Den yndigste Rose er fundet, svarede den haabefulde Ægtemand.

Gud, hvor Folk er nysgerrige! Saasnart der er lidt paa Færde, stimler de sammen, saa man ingen Ting kan se!

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER · KOLDING ·

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst CARL ANDERSEN

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Bob. »Fra Badelivet« hører ikke til Deres bedste!

Bror. Ved Lejlighed — næppe i »et af de første Numre«.

K. Hjerring. Den ene benyttes.

A. W. Ved Lejlighed.

S. g. A., Vejle. Blyantstegninger kasseres ubarmhjærtigt. Man tegner med Tusch!

John Jensen. Deres »Mode-Tegning« vil ikke kunne gøre sig i Reproduktion.

FORLANG TILBUD OG UDKAST
til: Clicheer - Reklamer - Kataloger.
ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN
(LIND HANSEN)
Købmagergade 9
(Elevator)
Telef. 6288.

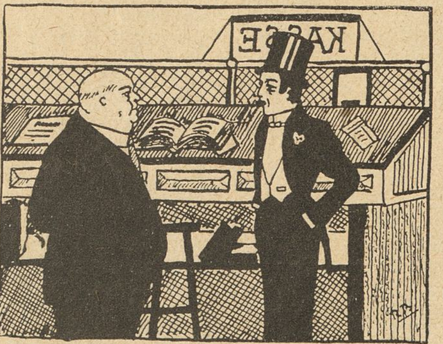

— Lever højt — siger Du Fader, der findes Dage, hvor jeg ikke spiser andet end Spegesild!

Tegning af Robert Bruning.

Moderen. (til sin Søn der kommer grædende hjem fra Skolen) a tøkkes (synes) Du ser saa flegmatisk ud i Dav Søren?

Søren: Ja, a fik Kløi Skuelen! (Skolen).

Moderen: Hva' fik Du da Kløfor bette Søren?

Søren: Æ Lærer spurt mig om hvor mange Tænder a haed (havde) i æ Mund!

Moderen: Og Du svared?

Søren: Hiele (Hele) Kjæften fuld!

H. E.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA · H · NIELSENS · CIGAR · OG · TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.

Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.

„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

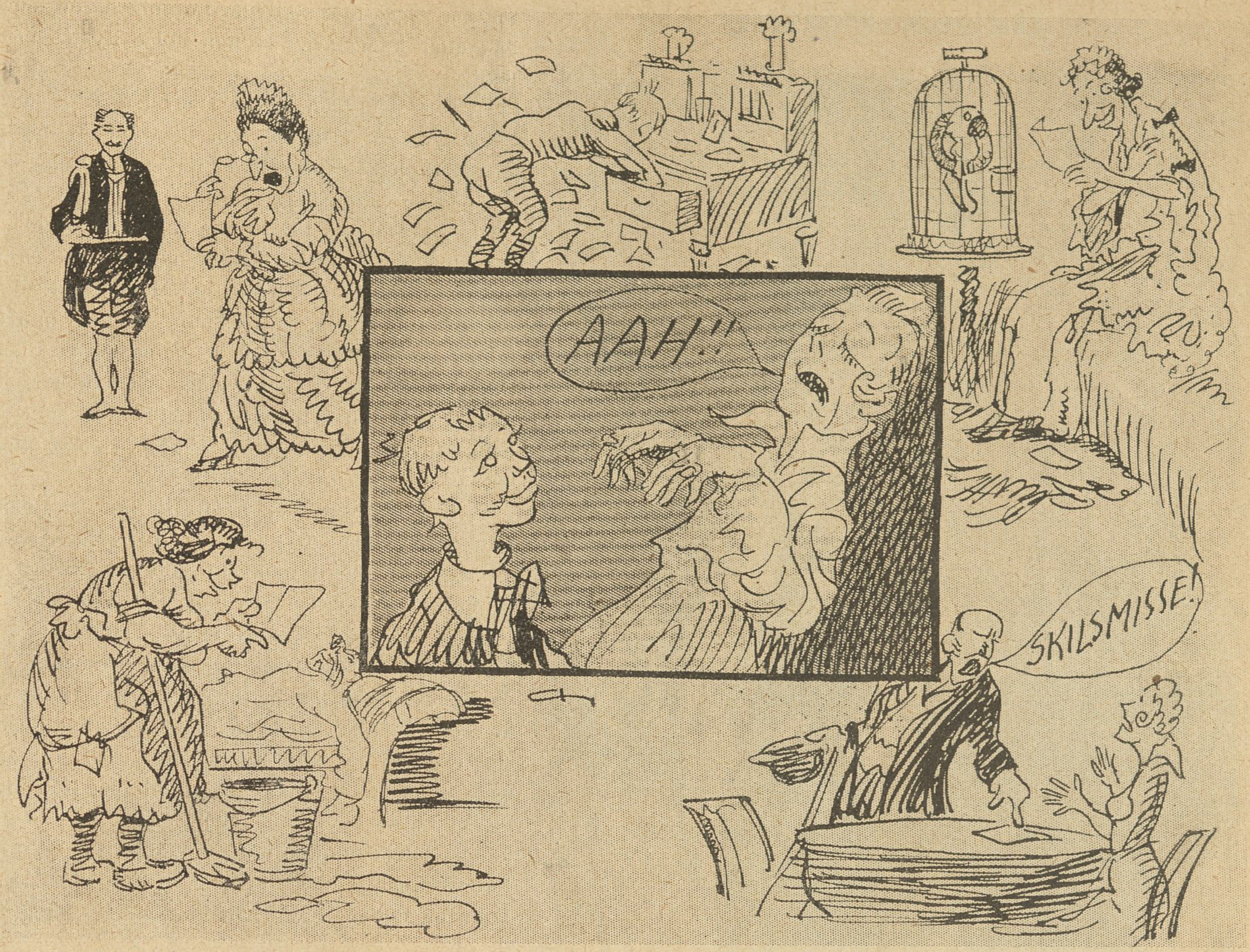

Tegning af Chr. Hoff.

Lille Søren kommer glædestraalende hjem til sin Moder og siger: — I Dag har jeg ordentlig leget Postbud. Alle Steder har jeg afleveret rigtige Breve.

Moderen: Saa—aa — hvor havde Du de rigtige Breve fra?

Søren: Det var dem, der laa i Dit Skrivebord!

Moderen: — — Dem med det røde Baand om — — —!!

Den var go'!

I en Omnibus sidder en Frue af »de sidste Dages heldige« og snakker ustandselig med sin Veninde — og hele Omnibussen maatte høre, hvad den snakkesalige Frue vrøvlede om.

— Æsj! raabte hun — Det er umuligt at faa Hatten til at sidde, naar man lige har vasket Haaret. Det er slemt til at sprede sig. Tager De Haarmassage hver Dag? — Og saadan gik det videre med Haarsnak hele Tiden.

Da Fruen skulde ud, snublede hun over en Arbejdsmands Fod. Han sagde meget høfligt:

— Fruen maa meget undskylde, men jeg vaskede Foden i Gaar, og saa er Tærene saa slemme til at sprede sig!

Ligesaa hos os!

Den franske Forfatter Jules Verne havde lejet et lille Hus for at tilbringe Sommeren i landlig Ro. Saasnart han havde indrettet sig i sit nye Hjem, forhørte han sig om nogen af Landboerne kunde levere ham Mælk. Han blev vist hen til en Mand, der ejede et Sted i Nærheden.

— Jeg vilde gerne spørge, sagde Jules Verne, om min Tjener hver Morgen kan komme her hen og hente en Liter Mælk.

— Ja, Mælken kan faas for 15 Øre Literen.

— Men jeg vil have fuldstændig ren Mælk uden Vand.

— Saa koster den 20 Øre.

— Og saa skal min Tjener være til Stede, naar der malkes.

— Skal ske, men saa koster den 25 Øre Literen!

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald"	pr. Pk. 0,15
„Two Brothers"	— 0,18
„Tyrkisk Blanding F"	— 0,25
„Sunday Mixture"	pr. Ds. 0,35

samt „Gallahers" Tobakker etc.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen.

Politiinspektør GYLDENFELD.

Da Skræder-Lorents blev hellig.

Ved *Sven Nedan.*

Højt, højt oppe i det blaa paa Bjergets vinklædte Top laa den hellige Moders Kloster. Det var saa højt hævet over den lille Landsby i Dalens grønne Bund, at de fattige Bønder kun sjældent gæstede de ærværdige Munkes aabne skyggefulde Kirke. Men en skønne Dag fandt den før saa ryggesløse Skræder-Lorents derop, og da han atter kom ned, var han ifølge Rygtet bleven hellig.

Spurgte man den fattige Djævel med de mange Børn derom saa tilstod han ligefrem, at der var sket et Under og dette Under havde ledet hans Fod ind paa de rette Stier.

Det gik saaledes til, fortalte Skræder-Lorents —: Jeg kom op i de hellige Munkes Kirke, og jeg knælte ned foran den hellige Moders Billede og bad om lidt Hjælp, saa jeg kunde lindre min Familles svære Nød og mætte de mange sultne Munde. Og som jeg laa der ydmyg og redebon, steg den hellige Moder ned fra sit høje Stade, tog sin straalende Hovedkrone af purt Sølv af sit skønne Hoved og gav mig den med de Ord:

— Min Søn, jeg har hørt Din Bøn, tag denne Krone, sælg den og køb, hvad Du trænger.

Saadan fortalte Skræder-Lorents og den kostbare, skinnende Krone, laa paa hans fattige Træbord.

Der var altsaa sket et Under. Tilfældet vakte stor Opsigt i Dalen. Gejstligheden, Munkene og de Hellige beskyldte simpelthen Skræder-Lorents for at have stjaalet Sølvkronen, men Befolkningens største Part, der altid før havde været skeptiske overfor de hellige Brødres Fortællinger om Under og Aabenbarelser, holdt stejlt paa, at den hellige Jomfru havde bønhørt Skræder-Lorents og skænket ham Kronen. Det endte med, at Skræder-Lorents kom for Retten, hvor han blev anklaget for Kirkerov.

Dommeren var en elskværdig Mand med Sans for Humor. Før han lod Dom falde i Sagen, forespurgte han flere fremragende gejstlige, om et Under, som det Skræder-Lorents foregav at have oplevet, kunde forekomme.

De sagkyndige turde ikke omstøde Troen paa Underets Forekomst, men da de jo nok forstod, at deres fromme Kollegaer, Munkene paa Bjerget, frygtede for at miste deres tunge Sølvkrone, svarede de, at det specielle Tilfælde med Skræder-Lorents maatte prøves alvorligt.

Enden blev, at Skræderen blev frikendt, men da der var Tvivl om det skete Under, skulde Sølvkronen gives tilbage til Munkene og den hellige Moder.

Munkene blev glade. De gemte Sølvkronen i deres rummelige Pengekiste og satte i Stedet en efterlignet, forsølvet Jernkrone paa den hellige Moders Hoved.

Samtidig lod de male paa Statuens Fodstykke:

»Det er de Troende forbudt at modtage personlige Gaver af den hellige Moder«.

Dette hjalp altsammen. Siden er der ikke sket noget Under i den lille Kirke paa Bjergets Top. Men naar Egnens Folk taler om Skræder-Lorents' Helliggørelse, lér de i Skæget.

Skudt forbi!

Tegning af Alfred Proessdorf

Hun kvalte sin Kat og drukned sin Hund,
og Kanariefuglen er fløjen.
Nu sidder hun her og ved ej hvorfor,
hun dog ikke har *skudt Papegøjen!*

Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Brevet fra Juvelereren.

Det var efter Middag i den lille Salon med de matgrønne Tapeter, de mange Planter, Marmorstatuetterne og Nipssagerne. Gennem kulørte Silkeskærme trængte et dæmpet hyggeligt Skær fra de elektriske Lamper ud i det smagfulde, kunstnerisk udstyrede Værelse. Jacques Larvieu sad lænet tilbage i en stor Lænestol, og hans Hustru, den smukke Louison, laa udstrakt paa Divanen.

Det vilde have været en henrivende Sladretime, hvis ikke Tjeneren havde bragt et Brev derind, et lille hvidt Brev, som var adresseret til Madame Louison. Følgende en skinsyg Vane rakte Monsieur Haanden ud efter Brevet. Men Madame, for øvrigt en trofast Hustru, der kun en Gang imellem koketterede noget letsindigt, greb hurtigt Brevet. Saa snart hun paa Konvoluttens Bagside havde læst Afsenderens Navn, rakte hun rolig sin skinsyge Ægtefælle Brevet, som endnu ikke var aabnet.

Dette pludselige Omslag undrede Larvieu, han betragtede ogsaa Adressen og lagde derpaa uden noget Tegn paa Nysgærrighed Brevet til Side.

Alt dette lod sig nu meget nemt forklare, naar man kendte Afsenderens Navn: Lemonta. Lemonta var Madames Juveler, Brevet er naturligvis en Regning. Den smukke Louison brød leende den pinlige Tavshed:

— Det lader til, at Du ikke er skinsyg mere, og at Du slet ikke bryder Dig om at vide, hvem der har skrevet til mig?

— Jeg har allerede set det. Det er igen en Regning. Jeg bærer jo ikke Smykker, altsaa vedkommer det ikke mig. Du kan betale den af dine Paaklædningspenge!

Madame surmulede. Hvis jeg ikke sparede som jeg gør, saa kunde jeg ikke komme ud af det. — Hun nærmede sig ham. Jacques, kære, søde Jacques, aa, betal nu blot denne ene Gang!

— Det kunde aldrig falde mig ind!

Krænket over den skarpe Tone trak hun sig tilbage. Ærgerlig sagde Jacques: Hvor meget er der nu igen at betale? Var det virkelig nødvendigt allerede igen at købe noget hos Lemonta?

Tøvende sagde hun: Du ved, jeg husker saa daarligt. Se selv efter, hvor meget det er, saa ved Du det!

— Og naar jeg har lukket det op, taler Du om min Indiskretion, og saa maa jeg betale.

— For min Skyld behøver det ikke at blive lukket op.

Tavshed.

Pludselig udbrød Madame Louison: Du er dog i Grunden en rigtig afskyelig Mand, der slet ikke fortjener saadan en god, trofast Kone, som jeg er. Alle andre er klogere end jeg; naar Manden ikke vil betale, saa lader de andre gøre det.

— Hvilke andre? spurgte Jacques lyttende og med nogen Hjertebanken.

— Aa Venner, for hvem det er en Fornøjelse.

— Det er nydelige Tanker for en god, trofast Kone,

— Naa, og hvad saa! Tror Du maaske ikke, at jeg kunde finde nogen, der med Glæde vilde vise mig en saadan Elskværdighed?

— Hvem, for Eksempel!

— Hvem! En, ti, tyve i det mindste!

— Ikke flere. Tyve er endnu bedre end een!

— Vær blot rolig — jeg lader kun Dig betale. Kun hvis Du behandler mig daarligt, begynder jeg at blive — som de andre.

— En Gang hører min Taalmodighed op, bemærkede Jacques hidsigt.

— Skal vi maaske skændes?

— Eller skilles?

Godt, vi vil skilles?

Denne Gang varede Tavsheden længe. Begge to var de kede af det. Begge saa de ærgerligt paa Brevet, det dumme Brev. I en Tone, der skulde lyde ligegyldig, sagde den unge Frue: Nu tror jeg, at vi roligt kan aabne Brevet. Jeg betaler det hele; Du har jo ikke mere med det at gøre.

— Da det nu er Din sidste Regning, saa vil jeg endnu en Gang bære Omkostningerne, sagde han alvorligt.

Debatten begyndte paa ny, og til sidst enedes de om at betale Halvdelen hver, dermed rakte hun ham Brevet. Han aabnede det og lo.

— Naa — hvor meget er det? spurgte Madame Louison beroliget.

— Ingenting!

— Ingenting?

— Mindre end intet. Lemonta har regnet forkert i sin sidste Regning; vi har fem Franks til gode hos ham!

Nu lo ogsaa Louison,

— Var det saa ikke dumt, at Du ikke lukkede Brevet op straks? Nu gør det Dig dog vist ondt, at Du var saa styg mod mig.

— Hvis var Skylden? Hvorfor sagde Du mig ikke, at Du ikke havde købt noget?

— Da Du saadan tog paa Vej, glemte jeg alting. Men din Trusel tager jeg dog alvorligt.

— Aa, Passiar, min søde Pige. Det var jo ikke til at leve sammen, hvis man ikke engang turde tænke paa, at man kunde gaa fra hinanden.

Louison surmulede ikke mere. Hun vilde gærne være elskværdig igen.

— Ved Du hvad. For de fem Franks gør vi os en glad Aften, To og en halv Franks tilhører mig; jeg betaler Vognen, Hun lo, hun var henrivende, naar hun lo.

— Og jeg betaler Teater og Souper. Ja, min Skat!

De kyssede hinanden til Forsoning. Den smukke lille Madame Louison lænede sig trygt tilbage i den Arm, der omslyngede hende.

— Ødeland! Og mig skænder Du paa, naar jeg giver Penge ud til Dumheder, medens Du?

— Jeg skænder jo kun, hviskede Jacques ind i hendes Øre, naar vi ikke gør Dumhederne sammen.

Det hvide Brev er revet itu og kastet i Ilden. Alt det stygge er borte. Dæmpet og hyggeligt kaster de elektriske Lamper et blidt, sløret Skær gennem de kulørte Silkeskærme.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Hofbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3553.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
FORMEN
GEORG C. MØLLERS EFTF

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON's** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer,** Konserves. saml Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Storm-Nielsen

Forskellige Dyr i Kommunens Tjeneste.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 32 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 9. August 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Du mægtige Sol, vor Længsel, vort Haab og vor Trøst, Allivets Fornyer, gør Hjærterne stærke og glade!
Skin ud over Markerne, skænk os en gylden Høst, og sank det nærende Korn i hver Bondemands Lade!

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne, der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

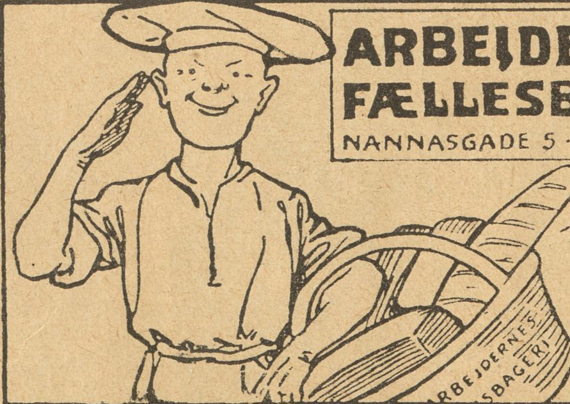

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4577

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Det hjalp ikke.

Sergenten: Nr. 67! Hvis der udbrød Oprør, og der blev givet Ordre til at fyre, hvad vil de saa gøre?

Nr. 67: Jeg vilde fyre.

Sergent: Men hvis Deres Fader eller Moder nu var mellem Oprørerne, hvad vilde De saa gøre?

Nr. 67: Saa vilde jeg ikke fyre.

Sergenten: Hvorfor ikke 67.

Nr. 67. Fordi det ikke vilde hjælpe noget, Hr. Sergent De døde begge for 3 Aar siden.

Koldblodig.

En Tilrejsende kom ind i en Kirke. Kirkebetjenten fulgte efter ham, slog ham paa Skulderen og pegede paa en lille Hund, som var fulgt med ind, idet han udbrød: — Det er forbudt at tage Hunde med i Kirken.

— Det er ikke min Hund, svarede den Besøgende.

— Men den følger jo efter Dem.

— Ja, det gør De jo ogsaa, svarede den Fremmede roligt.

Kirkebetjenten mumlede noget i Skægget og jog Hunden ud af Kirken.

Kollegiale Karikaturer.

Tegning af Skuespiller Erik Lassen.

HELGE NISSEN.

Klog General.

Kaptajn Lammehoved vil med sit Kompagni foretage en Felttjeneste-Øvelse. Kompagniet skal under Kommando af den ældste Løjtnant under Marsch mod et angivet Punkt angribes af en markeret Fjende. Denne Fjende skal opholde sig bag ved en paa Marschlinjen liggende Fabrik og derfra foretage Angrebet.

Kaptajn Lammehoved instruerer den befalingshavende over den fjendtlige Styrke, en Sergeant.

— De rykker altsaa frem med deres Folk Klokken 8,50 Formd. paa denne Vej.

Har De Ur hos Dem?

— Nej, Hr. Kaptajn, mit Ur er hos Urmageren inde i Byen.

Det viste sig, at ingen af Mandskabet havde Ur hos sig, og Kaptajnen skulde selv bruge sit.

Lammehoved overtænkte derfor, hvad der var at gøre, for at den markerede Fjendes Angreb kunde finde Sted i rette Tid.

Omsider gik der et Lys op for ham og glad udbrød han:

— Naturligvis! Saadan kan det gøres! Hør nu efter, Sergeant. Klokken 9 præcis lyder Fløjten paa Fabriken derhenne. 10 Minutter inden den lyder, rykker De frem. Er De med?!

Gnaven.

Hr. Petersen kommer meget gnaven ind til Morgenkaffen. Efterat den er skænket for ham, udbryder han rasende:

— Nu vil jeg snart klage til Magistraten.

— Hvorover, Petersen?

— Over det elendige Drikkevand! Nu kan jeg igen lugte, at de har skyllet Kaffe i det.

Fru Rasmine.

1

Rasmine er en Frue, som andre Fruer omtrent,
der mener at kun Penge gør dem fine,
hun søger altid Pige og viser kun for Folk
sit Ansigts allermest nervøse Mine.

2

Hun hyller ind sit Korpus i blomstret Musselin
og Skørtet har en højrød Silkestribe,
hun taler med en Stemme, der kalder Mindet frem
om en, der blæser paa en Sækkepibe.

3

Hun tripper rundt i Tøfler af ægte Saffian
og skuer gennem alle sine Stuer,
hun ta'r sig til sit Hoved og kniber Blikket til;
thi saadan gør nu alle fine Fruer —

3

Rasmine er en Frue, som andre Fruer omtrent,
der ser paa alt og alle lidt fra oven,
hun hader Nabofruen saa inderlig hun kan,
for hun er Fru Rasmine noget hoven.

Aage Andersen.

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup.

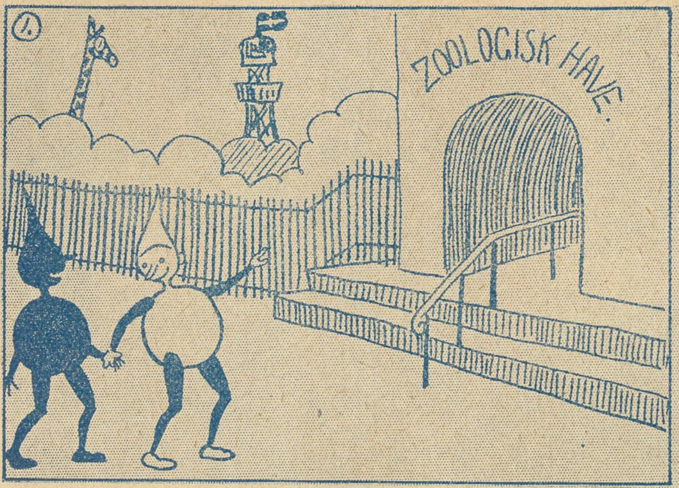

— I Dag, sagde »Sætternissen« til sin uadskillelige Ven »Skyggen«, skal vi ind i Zoologisk Have og lave lidt munter Panik.

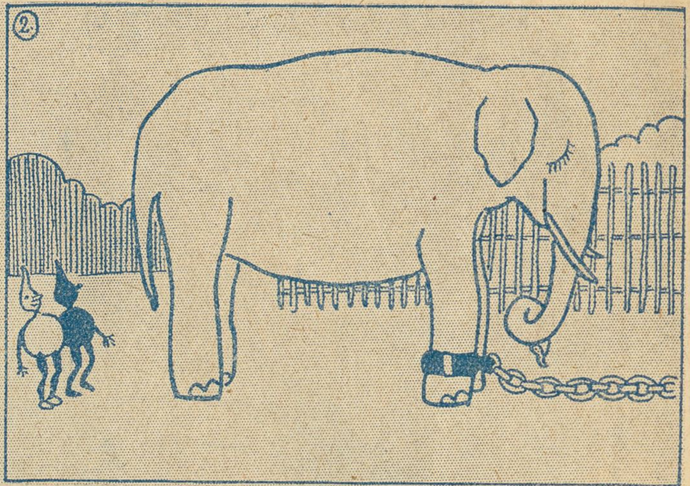

Det er svart! sagde »Skyggen«, og saa krøb de gennem Gitteret, hvad der er det billigste. Det første, de fik Øje paa i Haven, var selve »Chang«.

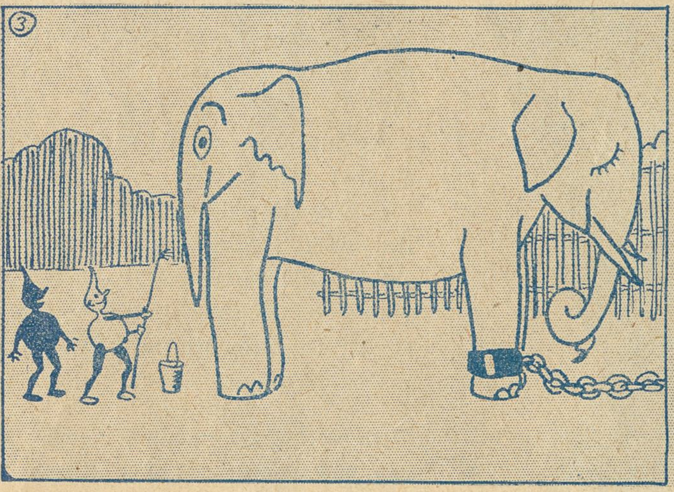

— Her er Ramasjang! raabte »Nissen« han fik fat i en Spand med sort Maling og en Kost, og i Løbet af faa Minutter var der Hoved i begge Ender paa »Chang«!

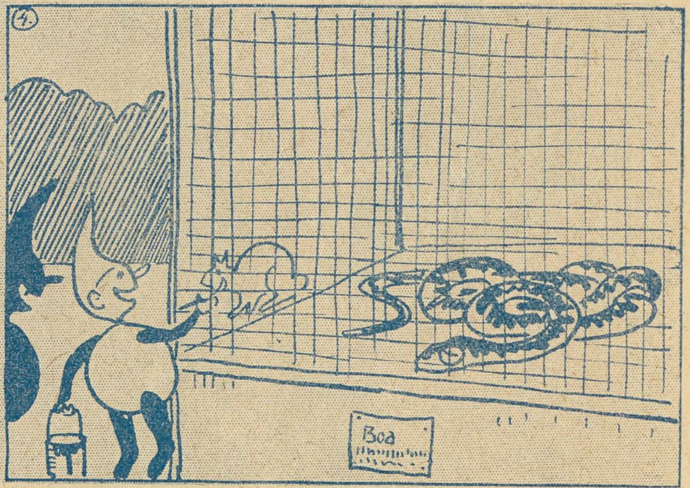

Efter at have præsteret dette Changement gik de hen til Kæmpeslangen, og her malede »Nissen« en troværdig Kanin paa Ruden.

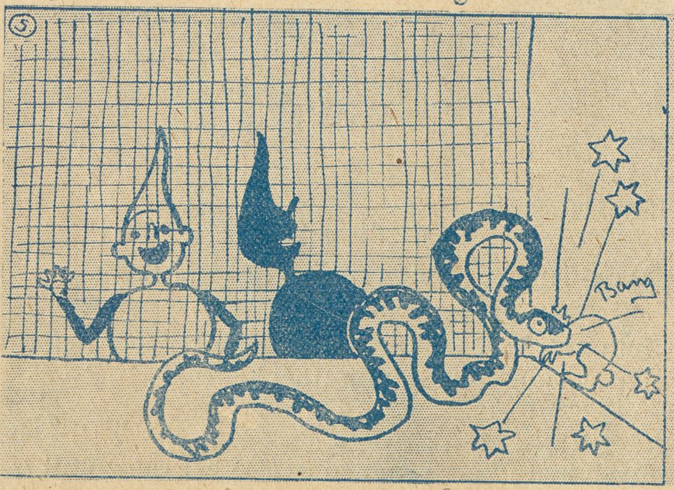

Naturligvis gik Slangen paa den med stiv Hals og stærkt krummet Ryg — Bang! Kaninen viste sig at være en »And« og Kæmpeslangen fik Hovedpine.

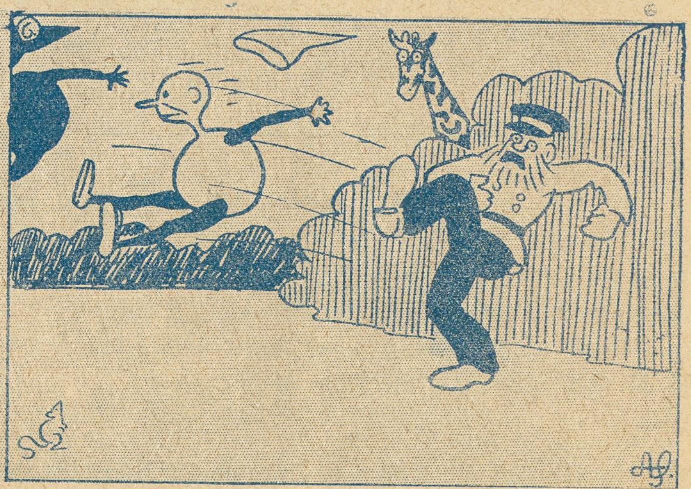

Det kan man derimod *ikke* sige, at »Sætternissen« og hans Skygge fik. De fik »Pine« paa et helt andet Sted og kom lige saa »gratis« ud af Haven som de kom ind!
De fortsætter!

Pip!

Smit, Møller og Thorsenius havde fra den førstnævntes Faders velbeslaaede Spiritusbeholdning forsynet sig saa rigeligt, at Møller tilsidst dejsede omkuld og var ikke til at vække.

Kameraterne sendte Bud efter en Læge, som efter en energisk Behandling endelig fik Livet frem paany. Da Lægen befrygtede en mulig Hjærnerystelse, spurgte han den nysopvaagnede.

— Har der været nogle Opkastninger?

Hvortil Møller svarede:

— Ikke jeg, men Thorsenius har vist haft!

Vist saa.

Læreren er kommen paa Landet og træffer en lille Dreng, som han gærne vil i Snak med.

Læreren: Naar de dør her, siger de saa, at de døde eller siger de dødde?

Drengen: Naar de er døde her, saa siger de Ingenting.

Tegning af Osvald Jensen

— Goddag, lille Ven, ved Du om der bor en Mand her i Huset som lejer Automobiler ud?

Drengen: Næ — men min Far bor her, og han lejer Trækvogne ud —!

Op og ned!

(Mel.: »Babylonvisen«).

Jeg ta'r hver Dag ud i Vandet
med min gode gamle Gummi-Pegasus,
ak, den Cykle er mit andet
Jeg (mit tredje er en iskold Kæmpesjus!)
Naar saa paa »Helgoland« jeg bader,
ligger jeg i Timevis i Vandet hen,
og mens de andre paa Broen vader,
saa ka' jeg s'gu inte komme op igen!

Asger Karstensen den gæve
render rundt med de konservative Folk,
han i Højre tit slaar skæve,
naa, dér gaar den løs med baade Gift og Dolk!
Højrepartiet stadig revner,
Asger er paa Tæerne i fortsat Rend,
»bare de fire Mand mig levner,
saa skal jeg s'gu nok faa Højre op igen!

Petersen, den unge, kække,
han er bleven Flyver nu med Hiv og Sving;
intet kan hans Vinge stække,
han faar tit paa Snuden — det gør Ingenting!
Men nu er dog hans Livsmod sunken —
hans Maskine smadredes, og Petersen
sagde, imens han saa paa Bunken:
den Klat Kluns dér kommer skutte op igen!

Naar Teatrene begynder,
glæder jeg mig vældig til at komme ind,
for at se de Ting, jeg ynder —
det er ikke »Suppe paa en Pølsepind«.
Derfor til Ivar Schmidt jeg ilte,
spurgte ham, hvorlænge »Bergerac« laa hen?
Sagte han sa', mens svagt han smilte:
»Cyrano« den kommer skunte op igen!

Har De hørt, at Verdens Undergang er til den niende August bestemt?
Ak, Du kære, nuomstunder
siges der saa meget nederdrægtig slemt!
Trøstig jeg sætter mig paa Molen
sammen med en gammel og gemytlig Svend,
og jeg vil vædde paa, at Solen
nu i Morgen tidlig kommer op igen!

Christian Dato.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR NOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Ved De, hvor denne Spatola bor?

— Paa Christie Place, omtrent seks Huse derfra. Jeg tror han har lejet et Tagkammer dér.

Stillman syntes frapperet af denne Oplysning.

— I Betragtning af det Faktum, at Gerningsmanden er kommet ind i Huset gennem Taglugen, sagde han til Asthon-Kirk, synes dette mig at være en højst interessant Oplysning.

— Det vil den maaske blive, var Asthon-Kirks Svar.

— Hvem var det, som næst efter Antonio Spatola oftest besøgte Humes Forretning i den Tid, De har været der.

— Den som dernæst besøgte ham oftest, var Mr. Allan Morris.

Asthon-Kirk, som tilkastede Pendleton et hastigt Blik, saa, hvorledes denne fór sammen.

— Og hvem er Mr. Allan Morris? spurgte Stillman.

— Først antog jeg ham for at være en Kunde, svarede Brolatsky. Og det er jo muligt, at han var det. Han talte undertiden meget om Kaméer og plejede at studere Fortegnelser over Samlinger deraf. Men jeg havde alligevel det Indtryk, at det ikke var i den Anledning, han kom.

— Hvad foranledigede Dem til at tro det, spurgte Stillman.

— Dels hans Opførsel og dels det Forhold, som syntes at bestaa mellem ham og Mr. Hume — hvilket, kunde jeg ikke forstaa. Mr. Morris var ogsaa et af de Mennesker, min Principal plejede at gøre Nar af. Ganskevist ikke saa meget som af Spatola, men dog meget. Mr. Morris lod som om han ikke tog sig det nær, men jeg kunde dog se, at han, trods sin ydre Ro, i Virkeligheden ofte var ude af sig selv af Vrede.

— Med hvad plejede Hume at haane ham.

— Det kunde jeg aldrig komme paa det rene med. Det forekom mig dog som om det var noget, Mr. Morris ønskede at faa.

— Har De været paa Christie Place i Dag?

— Ja.

— Bad Politiet Dem ikke om at se Dem omkring?

— Jo, og saa vidt jeg kunde se, saa var der ikke taget noget.

— Naa, og ved De noget om det Vaaben, med hvilket Hume blev myrdet? Hørte det til hans Sager?

— Bajonetten? Nej, det gjorde den ikke.

— Er De sikker derpaa? spurgte Stillman alvorligt.

— Ja, ganske sikker; det paalaa mig, at føre en meget nøjagtig Fortegnelse over alt Inventar. Vi havde andre Slags Vaaben, men ikke en eneste Bajonet.

— Vil De nu følge med op paa Politikammeret, som ligger i næste Etage, sagde Stillman, og fortæl dem dér alt, hvad De har fortalt mig om denne Antonio Spatola.

Dermed aabnede han Døren og traadte ud i det yderste Værelse, hvor De hørte ham sige:

— Curran, jeg ønsker, at De . . . Her lukkedes Døren og Resten af Sætningen kunde ikke høres.

Pendleton saa opmærsomt paa Asthon-Kirk.

— Jeg maa erkende, at jeg slet ikke forstaar mig paa den Slags Sager. Jeg har lagt to og to sammen, og det har gjort mig ganske ør i Hovedet.

Ashton-Kirk saa spørgende paa ham, men han sagde ikke noget.

Pendleton sad hensunken i sine egne Tanker.

Døren aabnedes og Stillman kom tilbage, fulgt af den store tykke Tysker.

— Sæt Dem ned Mr. Berg, sagde Stillman og slog sig ned ved Skrivebordet og tog sine Briller paa.

Tyskeren sank tungt ned i Stolen og lagde sine fede Hænder over sin store Mave.

— Deres fulde Navn? spurgte Stillman.

— Frans Berg. Jeg har er Delikatessehandel paa Christie Place. Nr. 478. Jeg har haft Forretning der i femten Aar.

— Kendte De den myrdede?

Delikatessehandleren gjorde en betydningsfuld Gestus.

— Om jeg kendte ham — ja. Men jeg stod ikke paa nogen venskabelig Fod med ham. Han er død nu, ikke sandt? Og det sømmer sig ikke at sige noget ondt om en død Mand. Og jeg var ikke hans Ven.

— Jeg forstaar. Men sig mig Hr. Berg, hvor længe holder De Butikken aaben om Aftenen.

— Om Sommeren til Kl. 7. Men om Vinteren hænger jeg i til 12 og undertiden endnu senere.

— De var der altsaa til Midnat den paafølgende Dag?

— Ja og endda over.

— Hørte De nogen Art af Støj fra Humes Lejlighed. Eller saa De noget bemærkelsesværdigt.

Bergs store rødblissede Ansigt antog et højtideligt Udtryk.

— Det er maaske ikke rigtigt, at jeg siger det, sagde han. Men Loven fordrer vel ubetinget, at jeg skal gøre det, hvad der saa end kommer ud deraf.

— Det er højst nødvendigt, sagde den unge Undersøgelsesdommer strængt, at De fortæller mig alt, hvad De ved om denne Sag.

— Nuvel, sagde Delikatessehandleren modstræbende; i Gaar Aftes, da jeg stod ved Vinduet og kiggede ud paa Gaden, saa jeg Italieneren gaa forbi og gaa ind ad Døren ved Siden af. Et Øjeblik efter hørte jeg ham gaa op af Trappen til Humes Lejlighed.

— Hvilken Italiener hentyder De til?

— Han bor blot et Par Huse derfra. Han hedder Spatola og spiller paa Violin paa Gaderne.

— Betragtede De ham nøje? Bemærkede De noget usædvanligt i hans Udseende eller Opførsel?

— Jeg saa kun et hastigt Glimt af ham. Han saa omtrent ud som sædvanlig. Han gik hurtigt, thi det regnede lidt, og han bar sin Violin under Frakken.

— Hvorledes kan De vide at det var Violinen, han bar, naar han skjulte den under Frakken.

Tyskeren kløede sig eftertænksomt i Hovedet.

— Nej det kan jeg ikke vide, sagde han tilsidst. Men han plejer undertiden at tage Violinen med sig derhen, og det indav mig den Tanke, at det var den, han bar paa.

— Naar kom han ud derfra igen?

Tyskeren rystede paa Hovedet.

— Det ved jeg ikke svarede han.

— Mener De, at De ikke saa nogen komme ud derfra?

— Nej; jeg saa en anden komme ud derfra. Men først saa jeg en anden gaa derind.

— Aha! Og hvem var det?

— Jeg kender ikke hans Navn, men jeg havde set ham mange Gange før. Han er som man siger en fin Mand.

Han havde en Spaserestok i Haanden og var meget elegant klædt.

— Og senere paa Aftenen saa De nogen komme ud derfra. Naar De siger nogen, foranlediger De mig til at tro, at De ikke ved, hvorvidt det var Spatola eller den Fremmede.

— Nej, det ved jeg ikke, sagde Berg. Jeg var optaget paa det Tidspunkt. Jeg hørte nogen løbe ned ad Trappen med Bulder og Brag, og derpaa hørte jeg den drukne Hume aabne et Vindue og raabe Øgenavne efter ham. Mine Kunder lo og fandt det morsomt, men jeg skammer mig ved at bo sammen med saadanne Mennesker . . .

— Naar Hume raabte efter den Person, som kom ned ad Trappen, sagde Stillman til Ashton-Kirk, saa har vi en Person mindre at regne med. Det beviser, at Hume endnu var i Live, da denne forlod ham,

— Det er utvivlsomt, svarede Ashton-Kirk.

Stillman vendte sig atter med Værdighed mod Tyskeren.

— De maa sikkert have lagt Mærke til Fyren, naar der blev støjet saa meget, da han forlod Huset. De burde nok kunde skelne en elegant klædt Mand fra en Gademusikant.

Berg rystede paa Hovedet.

— Klokken var omtrent 12, og jeg havde desuden mine Kunder at betjene, forklarede han.

Stillman blev et Øjeblik bragt ud af Fatningen ved Tyskerens Bestemthed.

— Ja ja da, sagde han resigneret. Hvad saa De mere?

Berg rystede endnu en Gang paa Hovedet.

— Intet mere. Snart efter lukkede jeg Butikken og gik hjem. — Pludselig syntes endnu en Erindring at dukke op i hans Hukommelse. — Da jeg kom ud paa Gaden, saa jeg at der skinnede Lys ud fra Humes Vinduer. Et af Vinduerne var aabent — maaske det, hvor igennem han havde stukket Hovedet ud og raabt Skældsord efter Manden — og jeg hørte ham le, som han plejede at gøre, naar han gjorde Nar ad Folk.

Stillman sad en Stund eftertænksom. Tilsidst sagde han:

— For at komme tilbage til den Genstand, Spatola bar under Frakken: — Kunde det have været en Bajonet?

— Nej, nej, sagde Berg med Bestemthed. Dertil var det for stort.

Bergs Viden om, hvad der var foregaaet om Natten, syntes hermed at være udtømt, og efter at være fremkommet med endnu et Par Spørgsmaal, lod Stillman ham gaa. Næppe var Døren lukket efter ham, førend Telefonen ringede. Efter en kort Telefonsamtale vendte Stillman sig mod Ashton-Kirk og Pendleton.

— Jeg tror sagde han med et veltilfreds Smil, at jeg har skaffet Politiet Arbejde. Disse tre Personer har været tilkaldt til Forhør inden jeg talte med dem, og man havde ikke faaet noget videre ud af dem. Nu hører jeg imidlertid, sagde han med et endnu bredere Smil, at Osborne er i Færd med at arrestere Antonio Spatola.

VI
ASHTON-KIRK SER SIG OM

Frans Berg stod i Korridoren og ventede paa Elevatoren, da Ashton-Kirk og Pendleton kom ud fra Stillmans Kontor. Den store Tysker tørrede sit Ansigt med et Lommetørklæde og sagde undskyldende:

— Man kan ikke sige mere end man ved, vel?

Ashton-Kirk saa spørgende paa ham, men svarede ikke.

— At indlade sig paa Gisninger, naar man optræder som Vidne, kan være farligt, fortsatte Berg i en forklarende Tone.

— Men en god, skarpsindig Gisning kan undertiden være til stor Nytte, Mr. Berg sagde Ashton-Kirk. Jeg repræsenterer imidlertid ikke Retten og er heller ikke det mindste farlig; hvad mener De om at betro mig hvad De tænker.

— De er vel ikke i Undersøgelsesdommerens Tjeneste?

— Nej, jeg nærer kun Interesse for Sagen.

Delikatessehandleren saa ud til at føle sig lettere om Hjærtet.

— Jeg vil nødig sige noget, som kan være til Skade for andre Mennesker, sagde han forsigtigt. Men hvad jeg tænker er dette: Hver Nat omtrent ved den Tid jeg lukker min Forretning, kommer en Droske og gør Holdt ved Fortovet. Jeg vil ikke sige, hvilket Hus den standser udenfor, det angaar ikke mig.

— Mc Caulands Spillehus maaske? henkastede Ashton-Kirk.

Den store Tysker saa endnu mere lettet ud end før.

— Aa, De kender altsaa Stedet? Det er godt, nu kan jeg tale aabenhjærtigt og behøver ikke at være bange for at skade nogen. — Han sænkede Stemmen endnu mere. — Denne Droske kom forrige Nat netop som jeg laasede min Dør, og indtog sin sædvanlige Plads ligeoverfor Mc Caulands Spillehus, for at vente paa at faa en Tur. Det er jo ikke umuligt, at Droskekusken har set, hvad der er sket hos Hume, efter at jeg var gaaet hjem; det er det jeg kom til at tænke paa.

— Udmærket! sagde Ashton-Kirk med skinnende Øjne.

Delikatessehandleren steg med tunge Skridt ind i Elevatoren, som nu var standset.

Pendleton skulde lige til at følge ham, men Ashton-Kirk holdt ham tilbage og Elevatoren for ned uden dem.

— Den omtalte Droske er sikkert en Natdroske og sandsynligvis kan jeg faa Oplysninger om den hos Partridge. Undskyld mig et Øjeblik.

Et Telefonskab fandtes ved den ene Side af Korridoren. Ashton-Kirk gik ind og lukkede Døren efter sig. Efter et Par Minutters Forløb kom han atter ud.

— Ganske som jeg tænkte, sagde han glad. Patridge vidste straks, hvad det var for en Droske. Kusken hedder Sams, og han bor paa et Sted som kaldes »Bikuben«. — Han saa paa sit Ur. — Klokken manglede et Par Minutter i fire, sagde han og en Natdroskekusk staar vel op omtrent ved den Tid. »Bikuben« ligger kun tre Kvarter herfra. Hvad mener Du om at gaa derhen og tale med ham?

Pendleton gik straks ind paa Forslaget, og efter en hurtig Spaseretur og en farefuld Klatren op af nogle gamle Trapper befandt de sig i fjerde Etage af et stort skummelt Hus. En lang Korridor med en hel Række Døre til begge Sider, strakte sig foran dem.

— Den eneste Maade at faa fat i Sams er øjensynlig den at gøre Spektakel, sagde Ashton-Kirk. Dermed gik han trampende henad Korridoren. — Hallo! raabte han højt. Der er nogen der vil tale med Sams! Hallo, Sams!

En Dør aabnedes og et Ansigt dækket med Sæbeskum kiggede ud.

— Hallo! brummede Ejeren af dette Ansigt med hæs Stemme — en Mand med rødt Haar. Hvem vil tale med mig?

— Det var godt, at det lykkedes os at træffe Dem, Mr. Sams, sagde Ashton-Kirk. Vi har noget at tale med Dem om, det vil kun tage nogle faa Minutter. Maa vi komme indenfor?

— Ja værs'go', sagde Sams.

De traadte ind i Værelset som indeholdt en Seng, en Kuffert, et Vaskebord og en Stol.

— Den ene af Dem kan tage Stolen og den anden maa tage Plads paa Kufferten, sagde Kusken og nikkede i Retning af nævnte Genstand. Derpaa begyndte han at stryge sin Barberkniv i et af Vinduerne. —

— Var der noget særligt, Herrerne vilde mig?

— Vi vilde gerne gøre Dem et Par Spørgsmaal, om hvad der skete i Nat paa Christie Place.

Droskekusken rynkede Panden, foldede Barberkniven sammen, lagde den fra sig og rakte sit indsæbede Ansigt frem mod den talende.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Lovisa, som första gången i sitt liv öppner en champagneflaske: Den idioten, som fyldt på den här, mätte hällt i *två* buteljer (to Flasker) i stället (i Stedet) för en! (»Søndags Nisse«.)

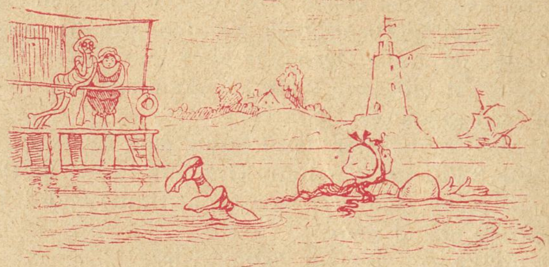

— Det er mærkeligt, at Frøken Hansen skal bruge to Svømmeblærer, naar hun svømmer!

— Det er ikke Blærer — det er hendes to Brødre, der lærer hende at svømme!
(»Fliegende Blätter.«)

— Ja, smaa Tuttepi'r, hvis der fandtes en Nobelpræmie for ægteskabelig Troskab, saa fik jeg den — ikke! (»Kurre«.)

Nye Tider, nye Skikke.
(Fransk Satire.)

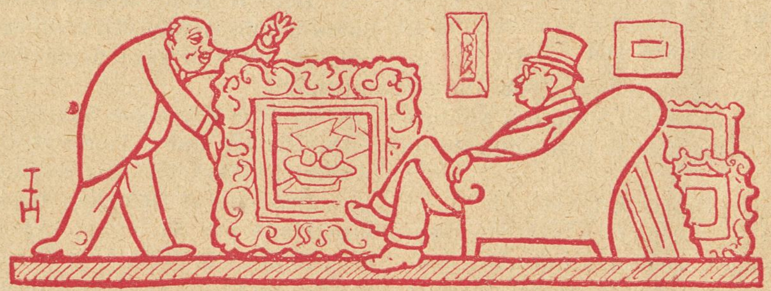

Den tyske Patriot:
— Jeg køber altsaa Maleriet, men efter Krigen maa De give mig et ægte fransk Maleri i Stedet for! (»Simplicissimus«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Den fjerde —?

End gløder Solen paa Skov og Eng,
end stemmer Fuglen sin Strubes Streng —
snart stopper Høsten Laderne fulde,
saa kommer Tiden for Mulm og Kulde,

Og Krigen varer bestandig ved —
end træder Døden sit røde Fjed.
end mases Menneskekroppe til Splinter —
skal der da myrdes den fjerde Vinter?

Aa kæmpende Brødre, smid Vaabnet væk!
En Verden hulker i Jammer og Skræk —
Er I da døve og blinde, for Fanden?
Ta' i det mindste og snak med
binanden!

Zoologisk Have er paa Grund af Dyrtiden nødt til at indskrænke sin Dyrebestand. Til en Begyndelse vil man aflive en Del *Faar* og *Æsler*. Maa vi i den Anledning spørge, hvorfor zool. Have skal ha' det bedre end den øvrige Del af Landet?

I næste Numer offentliggøres de første Resultater af *»Ravnen«s Tegner-Konkurrence*.

Dags Dato.

Et Par mystiske Papirlapper blev forleden fundne paa Kongens Nytorv. Paa et af Papirstykkerne stod: »U . . . . tyske . . . . Baade 19 og 20.«

Sagen vakte Opsigt blandt Politiets Spidser, men en Opdager fandt hurtig ud af Mysteriet.

Ejermanden til Brevet blev funden; det drejede sig om et Brev fra hans Kæreste med følgende Indhold: »Dit Utyske! Baade den 19. og 20. ventede jeg Dig forgæves!«

*

Nu gaar Politidirektøren af, og samtidig holder Omnibusserne op med at køre.

— Uha! Saa har jeg ingen Bussemand at at skræmme mine Børn med

*

Der er Tale om at give Skolebørnene fri i 8 Dage for at de kan samle Aks.

— De skal se, der kommer nok en eller anden og lægger et Halmstraa i Vejen.

*

Nu klages der igen over, at flere af Assessor Thorups Sager bliver trukne ud.

— Klagerne glemmer vist, at det er Gummi-Sager. Det kan skam trækkes langt ud!

*

Naar Freden — si'r I. C. — kommer paa Tale,
bør Magterne ogsaa høre de neutrale.
Hvem sender saa vi? Ih jo, for Fanden,
den mest neutrale — Witzansky er Manden!

— De danske Forfattere plejer at jamre over Deres elendige Kaar: de tjener kun sløjt og har ikke Raad til noget som helst. Nu vil de oprette en Fagdomstol — har de mon Raad til *det*?

. — Ih ja — *Æresraad!*

— *Nu har jeg snart rendt rundt til alle Byens Fabrikanter for at faa at vide, hvordan Maksimalstøvlerne i det hele taget ser ud.*

— *Naa, hvordan er de saa?*

— *Aah, de er frygteligt storsnudede.*

— *Støvlerne?*

— *Næ — Fabrikanterne!*

Eksport.

De Andelsslagtere er durkdrevne Fyre:
De ved, at man finder dem morderlig dyre,
saa gør de et Tilbud: Slaa til, sig Top,
Oksekødet daler, saa la'r vi Flæsk gaa op!

Ja, det ku' de lide, det skæppede godt.
Men gik vi i Fælden, blev Enden jo blot,
at Flæsk eksportertes af alle Livsens Kræfter,
og Oksekød herjemme — *det ku' vi kigge efter!*

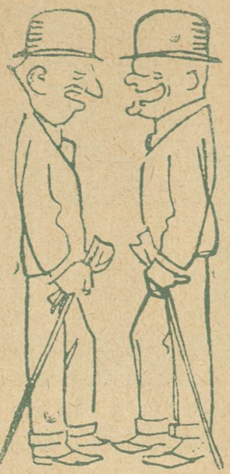

— Du, jeg var før inde paa en Restauration, og saa spurgte Tjeneren mig, om jeg havde lagt *Mærke til Smørrebrødet*.

— Naa, hvad mente han med det?

— Han mente naturligvis *Brødmærke*!

*

Farvel Eugen.

Oh, Rædsel og Skræk, nu rejser Eugen!
Jeg ryster paa Arme, paa Krop og paa Ben.
Hvem skal nu vise Folket sin Næve
og løs paa Grundlovstogene tæve?

Den brave, den kloge, besindige Mand!!
Paa Bourgeoisiet staar Øjet i Vand.
Vi kan ikke tale bevæget ved Graven,
thi over Eugen'erne bryder vi — Staven.

Hvis vi faar Politi-Strejke.

— Kom, Jens, vi gaar over paa den anden Side, vi kan fan'me ikke være bekendt at lade os nappe af en *Panserskruebrækker!*

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Varelotteriet.

(Alm. dansk Vare- og Industrilotteri)

5. Trækning begynder Onsdag.

Fornyelsen slutter Mandag.

Ufornyede Lodder sælges Tirsdag à 3 Kr. 70 Øre.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

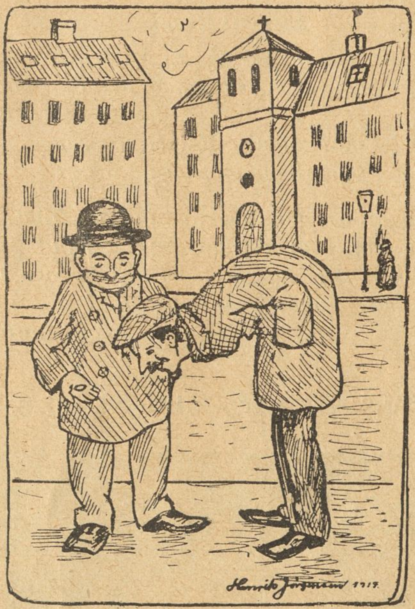

A.: »Denne Mønt jeg har hér i Haanden er over 2000 Aar gammel.«
B.: »Nej, hør ved Du hvad, det skal Du ikke bille mig ind. Vi skriver jo først 1917 i Aar.«

Tegning af Henrik Jørgensen.

Kære »Ravn« kan Du bruge disse Vittigheder?

Den unge Digter: Hvad synes Du saa om min Vuggevise?
Vennen: Udmærket. Min Kone og jeg faldt straks i Søvn.

Peter Madsen kommer til Fattigforstanderen for at faa Dyrtidshjælp!
Fattigforstanderen. Naa, hvor stor Familie har De nu Peter Madsen
P. M. Vi er sytten davli (daglig) Minnisker.
F. Sytten?
P. M. Jovv, sier (seer) Di, mi Kuen (Kone) de æ Nommer jen (en) aa (og) a æ Nommer Nul, de blyver (bliver) ti, aa saa har vi syv Bøn (Børn).

P. Nielsen.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens

Xeroform Sæbe

dette Varemærke.

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.

Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.

„Den nye By“, Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

Annoncer til Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,

Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

Restauration Rundetaarn

Trinitatis Kirkeplads

Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

ET PIGEBARN.
Tegning af Erna Heinberg.

GUDFRYGTIG GULLACH.

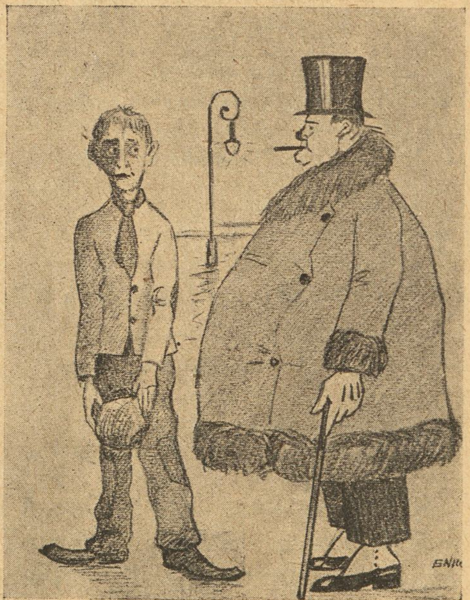

Nej, Penge kan jeg ikke give Dem, men tro De paa Gud, saa skal De se, det gaar Dem nok godt, De kunde vel forresten ikke vise mig den nærmeste Vej til »Kisten«?

Tegning af E. Nico.

Tegning af Cl. Clemmensen.

— Jeg er ked af, at jeg ikke forstaar den ny Malerkunst. Det var rart ogsaa i den Henseende at være moderne.

„Krimskrams“.

Lidt Behændighed.

Hvis Du er lidt durkdreven i Taskenspilleri og lidt fiks paa Fingrene, vil Du kunne vække Opsigt i Familien med dette lille Kunststykke.

Klip tre Papirsstrimler ud ca. ½ Tomme brede og godt en Alen lange. Naar Du har besørget dette, klistrer Du Enderne sammen paa hver af Strimlerne, saa der altsaa dannes Ring af hver af dem.

Men forinden er der dog et Par Smaating, Du skal foretage Dig!

Den ene Strimmel klistrer Du sammen uden nogen Fiksfakserier, men den anden Strimmel snor Du en Gang, og den tredie Strimmel snor Du to Gange inden de sammenklistres. Og saa kan Kunststykket begynde!

Du holder Strimlerne op for Tilskuerne, og for dem vil det se ud, som de var aldeles ens, idet de ikke lægger Mærke til Snoningerne. Men saa kommer det mærkelige! Naar Du nemlig nu klipper Strimlerne igennem paa langs, uden at naa ud til Randen noget Steds, vil de alle vise sig forskellige.

Ud af den første Strimmel, der ikke er snoet, faar Du naturligvis to Ringe. Ud af den anden faar Du derimod to Ringe, der hænger i hinanden, og ud af den tredje faar Du blot én lang Ring.

Naar Du laver det lidt gesvindt, ser det helt imponerende ud —!

Rebusser.

T R
P.

Et Pund Erter. (Et P under T R)

D D 2 $\frac{T}{S}$ 1

Tode er totalt overset

T T ATT

Tête à Tête

I K T

Etikette (Et i k et T)

1 S E

En Eskorte (En Es kort e)

V V F A 480 E

Fatale Efterveer. F A Tal E efter V'er.)

Disse fire Billeder viser fire forskellige Situationer, en Klokken 6 om Morgenen, en Klokken 12 Middag, en Klokken 10 Aften og en Klokken 12 om Natten. Prøv nu og find ud af, hvilket Billede, der passer til de forskellige Tider!

Tegning af Anton Hansen.

Bondefangeren: Spille skal vi — men — ærligt Spil, det vil jeg ha'.

En Undtagelse.

Hun: Det forekommer mig ikke, at vor Nabo tager meget Hensyn til sin Kone.

Han: Nej, den eneste Gang jeg har set ham være ude med hende, det var, da der var Ild i Huset.

Det hjalp!

Jeremias Kepfelhuber gik en Dag i en noget oprømt Stemning og promenerede i Norderney. Under en Spadseretur langs Havet faldt han i Vandet. Han masede ihærdigt for at komme paa det Tørre igen, men hvordan det nu gik eller ikke gik, saa arbejdede han sig længere og længere ud, hvor der var dybt Vand, hvorfor han begyndte at raabe om Hjælp.

To Politibetjente stod oppe paa Landjorden og hjalp Jeremias med at skrige, men ingen af dem vovede sig ud for at redde ham

Efterhaanden aftog Jeremias' Kræfter, og han begyndte allerede at synke, da han pludselig fik en frelsende Tanke. Med Opbydelsen af al sin Kraft dukkede han op endnu en Gang og raabte saa højt, han formaaede:

— Ned med Kejseren!

At høre dette Raab, med et Spring at styrte i Vandet, gribe Jeremias i Nakken, anholde ham og føre ham paa Politistationen var for Politibetjentene et Øjebliks Værk!

Men Jeremias blev reddet.

Indbydelse

til Tegning af Aktier i Aktieselskabet

„De forenede Lurendrejere".

I Henhold til Beslutning vedtaget D. D. stiftedes »De forenede Lurendrejere« med en Aktiekapital paa 500,000 Kr.

Selskabets Formaal er at benytte sig af *Verdenskrigen* i saa fuld Udstrækning som mulig. Det, som Folk trænger til, er i første Række *Fødevarer*, *Kul* og *Klæder*. Vi indkøber da store Forraad af disse Ting og sælger det igen mod en Avance af 300 Procent. Hold Dem ikke tilbage, men stik Penge i Selskabet; vi lover paa Forhaand et Udbytte af

90 Procent det første Aar.

Aagersen, Rentier. *Flaasen,* Pengemand. *Tykkevom,* Fabriksejer.

Haardnegl, Direktør.

Kan Tallene lyve?

I det fjærne Syden levede en Gang en Mand med sine tre Sønner. Ved sin Død efterlod han sig 17 Kameler, som han havde bestemt skulde fordeles saaledes: Den ældste Søn skulde have Halvdelen, den næstældste en Tredjedel og den yngste en Niendedel af Kamelerne.

Brødrene ønskede ikke at gøre deres afdøde Fa'rs Bestemmelser imod, men paa den anden Side ønskede de heller ikke at dræbe nogen af de værdifulde Kameler for at tilvejebringe de bestemte Brøkdele.

I deres Vaande tilkaldte de en i Nærheden boende Vismand, en ensom Tænker.

Han kom ridende paa sin Kamel, og Brødrene satte ham ind i den indviklede Sag.

Efter nogen Tids Grublen sagde han:

Jeg lægger min Kamel til eders 17, saa bliver der ialt 18 Kameler. Den ældste af Jer tager sin Halvpart, det bliver 9. Den næstældste tager sin Tredjepart, det bliver 6, og den yngste tager sin Niendepart, hvilket bliver 2, tilsammen 17.

Derpaa tog han sin Kamel og vendte tilbage til sin Hule, efterladende de forbavsede Brødre, som alle havde faaet mere end Faderen havde bestemt — og det til Trods for, at Vismanden beholdt sin Kamel.

Tegning af Osvald Jensen.

— Læs bare videre, unge Mand, je' øver maj kun i a' raave mæ Ævler!

Lopper.

Den unge Greve var ikke udrustet med særlig Intelligens.

Kort efter at han havde overtaget Godset, blev der holdt et Møde i Sognet, hvor man blandt andre Agrarspørgsmaal ogsaa drøftede Oldenborrens Udryddelse.

Den unge Greve overværede Forhandlingen og tilsidst begærede han Ordet og sagde:

— Mine Herrer! Angaaende denne forfærdelige Landeplage er jeg af den Opfattelse, at det virksomste Middel til Oldenborrens Udryddelse vil være at omhugge alle Løvskove.

Da rejste en af Mændene sig og bemærkede:

— Hr. Grevens Middel er godt, jeg synes blot, det er lovligt radikalt. Det er omtrent det samme, som om man vilde slaa alle Fruentimmerne ihjel for at udrydde Lopperne!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Alle gode Gange tre.

Der var Dameselskab hos Professorinde Hammer. Samtalen, der havde strejfet mange Spørgsmaal, var tilsidst naaet frem til Ægteskabet. Nogle holdt paa Fornuftægteskabet, andre paa Kærlighedsforbindelse; men alle var enige om, at det var vanskeligt at faa sine voksne Døtre solidt og sikkert anbragte. Professorinden, der en Stund med et Smil havde lyttet til den mere og mere ivrige Diskussion, gled nu pludselig ind i Konversationen:

— Ja, mine Damer, jeg har nu den Opfattelse, at man ofte er alt for forsigtig, naar det drejer sig om at vælge den vordende Svigersøn. Det er og bliver dog i dette som i saa mange andre Forhold en Kendsgerning, at Tilfældet spiller ind i alle vore Beregninger.

Jeg kunde forresten fortælle .... Naturligvis: man tog fat med at plage! Og Professorinden begyndte:

Min kære Fader var Overlærer. Min Moder døde tidligt og efterlod sig tre Pigebørn. Ernestine, Gabrielle og mig, Charlotte, som den yngste. Ganske uden Formue havde vi at leve af Fars sparsomme Indkomst. Ernestine sørgede for Huset, Gabrielle for Køkkenet; jeg hjalp dem begge.

Nu er at fortælle, at min Fader en Dag havde en af sine Elever med hjem til Middagsbordet; en flink og begavet Elev, som han forlængst havde omtalt for os. Hans Fornavn var Gustav. Det var i Grunden ikke med helt blide Følelser, at vi Pigebørn modtog ham, for Husholdningspengene var somsagt smaa, saa vi blot havde at knappe af paa vor egne Portioner for at der ogsaa kunde blive noget til denne Gøgeunge. Sagen var nemlig den, at Hr. Gustav skulde i Pension hos os. Det vil sige, det var Fader, som kaldte det »Pension« (sikkert for ikke at krænke hans Stolthed) men Sandheden var, at den unge Skolediscipels Midler aldeles ikke stod i Forhold til hans Appetit. Naa, vi Pigebørn var vant til at resignere; og altsaa satte vi os selv paa passende Smalkost til Fordel for det halvvoksne Mandfolks evigt knurrende Mave. Og hvor kære Fader, der sikkert altid af Hjærtet havde ønsket sig en Søn, men »kun« faaet tre Døtre, var overmaade veltilfreds med Arrangementet.

Var det af Undseelighed eller var det af drengeagtig Respekt mod sin Overlærers Familie — nok er det, vor nye Ven, Gustav, skænkede ikke os tre Pigebørn den ringeste Opmærksomhed. Naar han og Fader ikke tilfældigvis var inde i en eller anden »videnskabelig« Diskussion, saa tav han haardnakket. Ja, kort og godt, saaledes sad vi der i to lange Aar, tre Gange om Dagen ved samme Bord uden i Grunden at kende det mindste til hinanden. Vi vidste fra Faders Lovord, at det var hans kæreste Elev, men intet mere; og det overraskede os derfor ikke, da han en skønne Dag havde taget sin Afgangseksamen med Glans. Kort efter rejste han — til Hovedstaden — for at fortsætte ved Universitetet. Kun Fader ledsagede ham til Stationen. Hans Afskedsord var korte nok:

— Paa Gensyn Ernestine — Gabrielle — Charlotte! Farvel! —

Ti—tolv Aar gik, før vi atter saa ham. Til Fader skrev han til at begynde med endeløse Breve om sine Studier. Men Fader svarede ham snart, at i den Alder skulde man spare paa sin kostbare Tid. Og Hr. Gustav fulgte da hans Raad. I flere Aar kendte vi ikke engang hans Adresse. Men saa en Dag, kort efter at Ernestine var blevet gift, og vi netop alle var samlede, kom der Post fra ham.

— Død og Pine, Børn, sagde Fader næsten bevæget, læs her: Gustav — *vores* Gustav er skam bleven Professor. Ja, *mig* overrasker det nu i Grunden ikke .... Men .... men hvad er det dog, der mere staar: »Nu, da jeg har en Position, er jeg altsaa kommet saa langt, at jeg kan tænke paa at gifte mig. Dersom jeg husker rigtigt, maa Deres ældste Datter jo nu være omkring de 23. Det passer mig udmærket. Jeg har altid syntes, hun var en højst indtagende Pige. Altsaa: I næste Maaned rejser jeg for en længere Tid til Udlandet. Den 5. vil jeg derfor være i Fredericia. Dersom De, min kære gamle Lærer, finder mit Forslag passende (og Frk. Ernestine ellers vil have mig!) beder jeg Dem sammen med hende at møde mig ....

Her afbrødes han af Ernestines klareste Latter:

— Næ, lille Far, dér kommer »vor Gustav« virkelig for sent!

Men »lille Far« lo ikke — han saa nærmest bekymret ud; det var altsaa en af hans skjulte Drømme, der var bleven kuldkastet. Med langsomme Fjed vandrede han til Telegrafstationen. —

Men nogle Dage efter kom der atter Brev. Indhold: Da det er af en vis Betydning for mig, at indgaa Ægteskab herhjemme, før jeg tager til Udlandet, og Frk. Ernestine er gift — saa tillader jeg mig at henvende mig til Frk. Gabrielle, som jeg ogsaa altid har syntes godt om. Hun er nok lidt ung; men jeg vil jo saa gerne have netop en af *Deres* Døtre, min kære, gamle Lærer! . . .

— Storartet, Gabrielle, sagde Fader lykkelig, Du er da ikke gift ....

— Nej, kære Far, ganske vist. Men ....

Og saa endte det da med, at hun tilstod, at hun ikke var saa tilfreds med den store Ære og Lykke. Hun havde nemlig allerede i længere Tid været hemmelig forlovet. . .

Atter maatte Fader traske til Telegrafstationen.

Nogle Dage efter kom der imidlertid Brev igen. Indhold: Da baade Frk. Ernestine og Frk. Gabrielle er bortgivne, saa har jeg altsaa ikke andet Valg end at tage Frk. Charlotte — dersom hun da vil have mig! Jeg har altid forstaaet at værdsætte hendes stille Væsen. Og jeg vil nu ikke miste mit Haab om, kære, gamle Lærer, at leve Livet sammen med en af Deres prægtige Døtre!

— Naa, lille Charlotte, sagde Fader glædestraalende, *Du* er da hverken gift eller forlovet, saa vidt jeg ved. Hvad siger Du — altsaa til dette?

Naa, jeg saa jo en stor Bøn i Papas Øjne, og jeg vidste, at »vor Gustav« var en solid Mand i en sikker Stilling . . . selv om jeg unægtelig ikke var helt klar over hans Ydre saa mange Aar efter. Efter en kort Betænkningstid sagde jeg: *Ja*. Den opgivne Dato var vi i Fredericia, Far og jeg. Ja, vi spiste Frokost sammen paa et Hotel. — Jeg . . . jeg syntes godt om ham. . . . han ogsaa tilsyneladende om mig: Vi endte Frokosten med de Forlovedes Skaal. Derpaa gav han mig sin Ring:

— Til Dig kæreste *Ernestine* . . . *Gabrielle* mener jeg . . .

Jeg lo af ganske Hjærte. Far kom ham til Hjælp:

— Næ, næ . . . *Charlotte* er det da skam, kære Gustav? —

Faa Maaneder efter blev vi gifte. Ja unægtelig, mine Damer, det var alt paa et Kort. Men det gik storartet. Jeg og Professoren lever, som De alle ved, udmærket sammen!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Køb RAVNEN

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

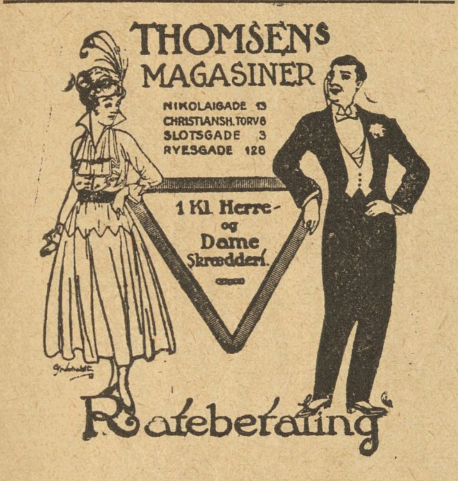

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET'S LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: VILH. CHRISTIANSEN GEORG C. MØLLERS EFTF. TELEFON 2800

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

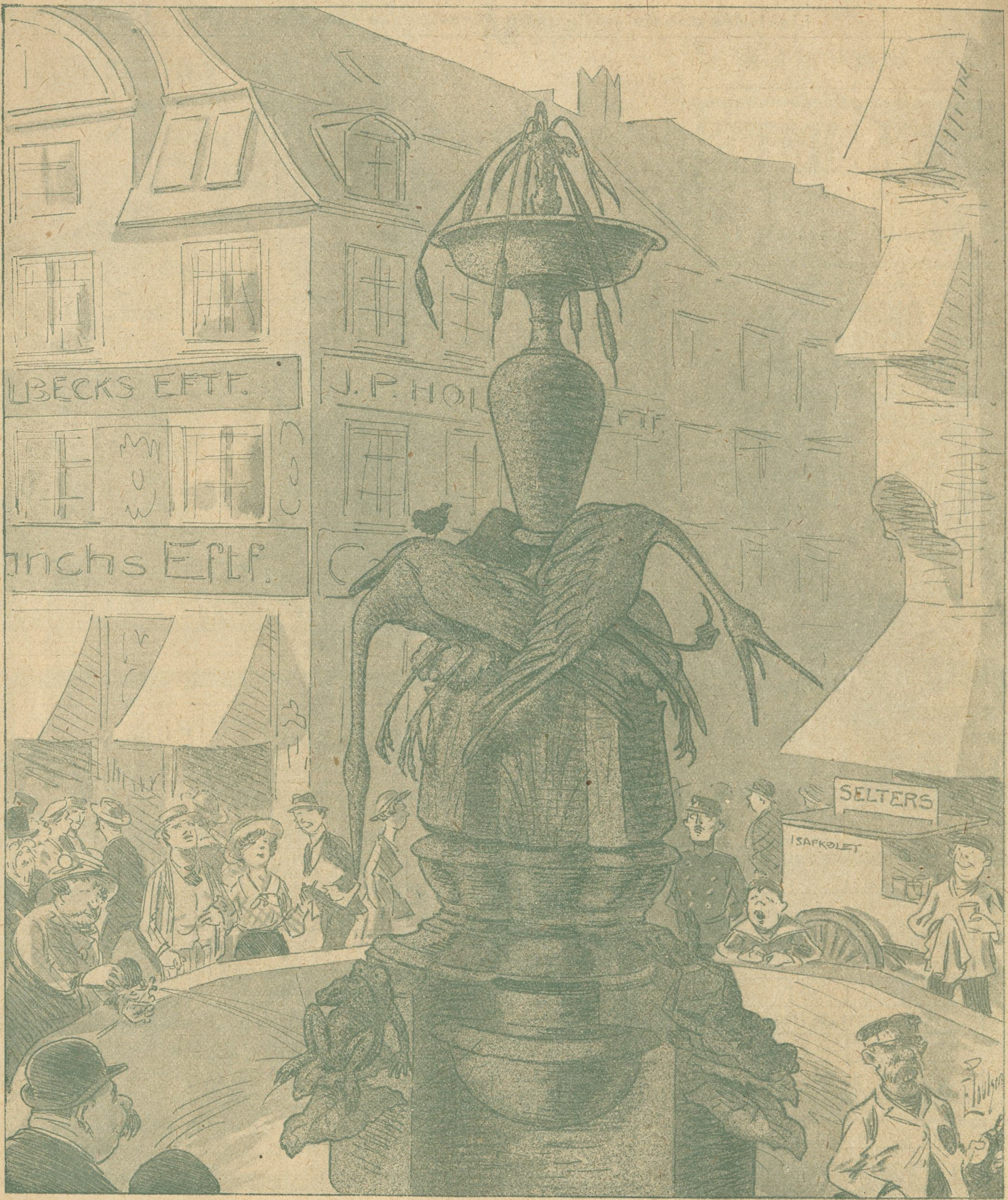

Tegning af Emil Poulsen.

Tørken.

Her hvor Frø'r og Hejrer
saa mageløst sig lejrer,
kan Tørken rigtig fejre
en af sine største Sejre.

De arme Stakler vejre
ej Væde kan i Staden.
Naa — vi, der gaar paa Gaden,
faar helleringen Baj're!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 33 Redigeret af AXEL WESSEL. ※ Torsdag den 16. August 1917.

Tegning af Emil Poulsen

Toldassistenten: — Undskyld, — Jeg maa paa Stedet i Embeds Medfør underkaste Fruen en Visitation; — Fruens Badedragts Dimensioner lader mig formode, at Fruen har til Hensigt at udsmugle forbudte Ting ad Søvejen!

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen: Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne, der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

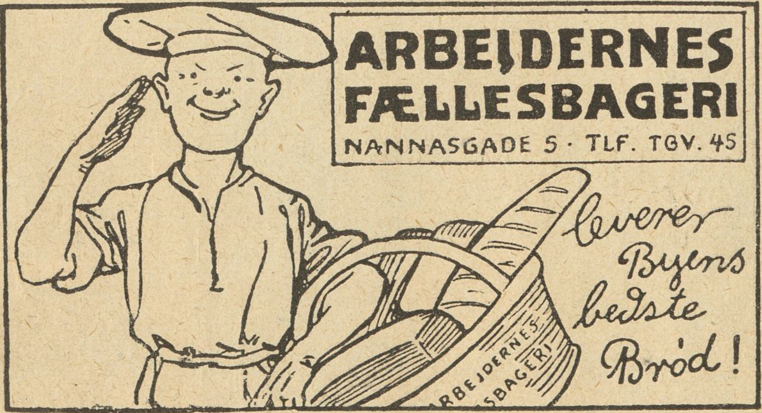

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Køb Alfa Margarine

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Trøst!

— Gud, skal vi give 10 Kroner for et Hundetegn, og vi har ikke givet mere end 4 Kroner for at faa Navneforandring.

— Jamen Hunde kan saamænd godt faa Navneforandring, uden at det koster noget.

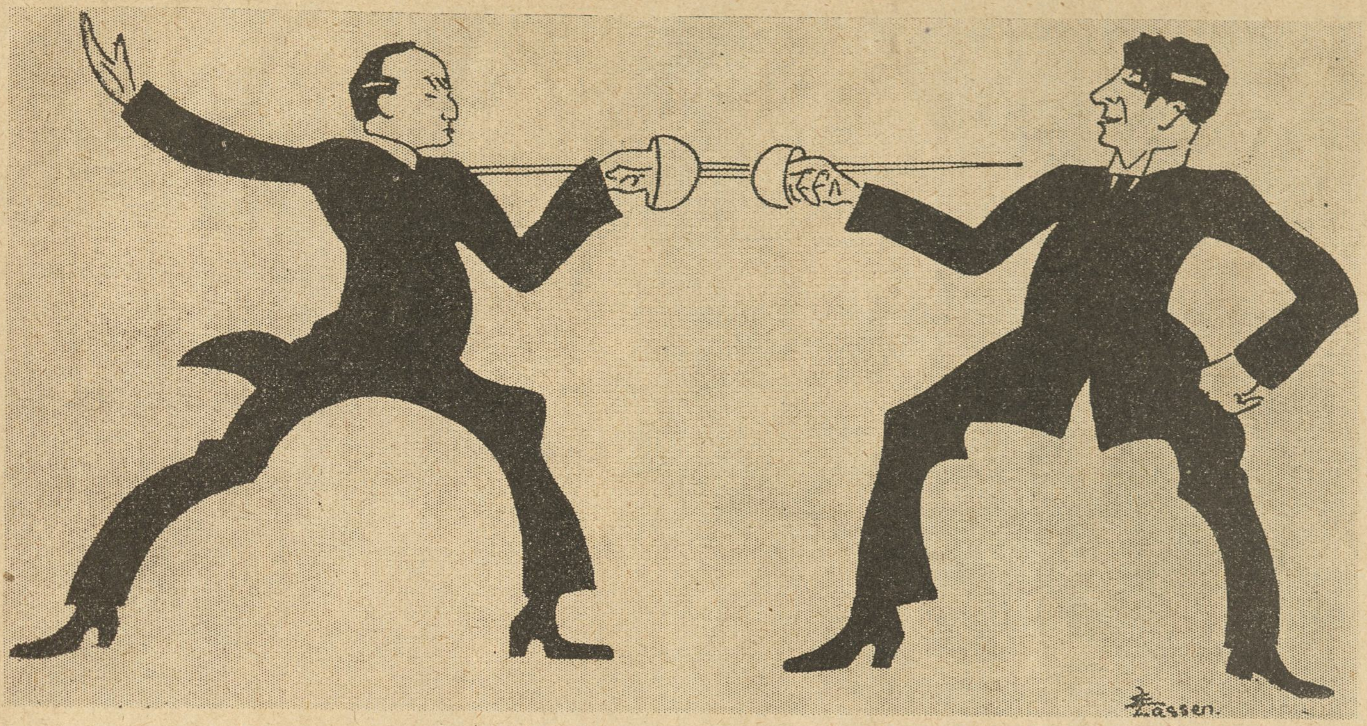

Tegning af Skuespiller Erik Lassen.

Kampen om »Lykken« begynder!

Nok troligt.

1.

Paa Landet var engang en Præst,
som snart til Fods og snart til Hest
paa Vej og Mark, i Krat og Tjørn
holdt meget af at færdes blandt sine Sognebørn. —

2.

— En Dag da Præsten vandred med alvorsfulde Trin,
han saa en lille Dreng, som gik og vogted Svin.
Den gode Sjælesørger straks stopped op sin Gang
og spurgte Drengen — som nok saa lystig sang —

3.

Sig lille Ven, hvordan Dit Arbejd' sig betaler. —
— Hver Maaned faar jeg akkurat en Daler,
samt gratis Kost, Logi og Vask,
gensvarte Drengen nok saa rask —

4.

— Saa sandelig! Saa sandelig! vor Præst han taled atter,
den Løn er skam saa lille, at jeg det næppe fatter.
Jeg selv er ogsaa Hyrde, og har en Hjord at passe,
dog jeg for denne Byrde, To tusind Daler, alt i alt
af Sognets Fælleskasse, hvert Aar faar udbetalt. —

5.

Ja saa! vor Dreng gensvared' med et Grin,
men saa kan jeg forstaa
at De langt flere Svin
end mig vist har at passe paa!

H. Vict. Ibsen.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

Tegning af Emil Poulsen

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Nap.

Badedame: Her er dejligt ved Vesterhavet — hvis Nogen napper en, saa ved man ikke, om det er en Herre eller en Krappe!

Misforstaaet.

Den gamle Minister gik altid ind hos Caspersen og fik sig en Sodavand, naar han var paa Vejen hjem. I Caspersens pæne Restaurant var der en kvindelig Kellner, og en Dag, da Sodavandet var særlig varmt, bemærkede Ministeren til den kvindelige: Sig til Værten, at hvis han ikke lægger sin Sodavand paa Is, saa gør jeg et Kabinetspørgsmaal ud af det!

Hvortil den kvindelige dybt krænket svarede:

— Hvor kan Ministeren sige noget saa uanstændigt?!

De gik ogsaa ned.

Tegning af M. Kristensen.

Hun, begejstret over Solnedgangen: — Nej. Carl, intet kan lignes ved Solen, naar den gaar ned!

Han, mørkt: — Næ, det skulde da lige være mine Aktier!

Idyl fra Hellebæk.

Mel.: Nej — nej — nej (f Tivoli Revyen 1917)

Hellebæk har fint Besøg i Sommer:
hver Morgen aarle gaar Grosserer Blom til Havs
splitternøgen, som til Jord'n man kommer,
men for at renses for en god Del Vintersnavs.
Ærlig talt, har mindre fin Forretning
i Vinter fyldt med Top hans gode Pengesæk.
Herregud — man finder sagtens Tvætning
for den Slags Snavs i Horn- og Hellebæk.
Se nu blot hvordan Mandens fede Krop
sig i Saltvand blærer op!
Pruh- pty- ptøj!
han pruster næsten som et gammelt Øg,
mens til Stranden han sig slæber
han sig strækker, og han ræber
puh — pty — føj!
derpaa han kryber i lidt Undertøj
og begraver sig i Havaneser- Røg
— han pruster lidt — og snorker blidt.

Aase Holm og fire smaa Veninder
en Time efter boltre kaade sig til Søs
— unge, slanke og med Rosenkinder,
de har nok Mod paa ret en Gang at slaa sig løs.
Aase har dog længe følt generet
sig af Grosserens smiskende Opmærksomhed,
det har hendes Inderste kreperet,
at han trods hendes Kølighed blir ved.
Hun sin vante Tur efter Badet gaar,
da en Snorken hende naar:
Hyss! — hyss — hyss!
Der ligger han ved Gud og snorker — tys!
Hvilket Held at vi ham finder,
I maa hjælpe mig, Veninder!
Tys — tys — tys!
Vi ham løfter, men forsigtig — hyss;
vi ham bærer stille over Strandens Grus
til Tante Mus-ses Badehus.

Tante »Musse« — sippet og anstændig
lidt op ad Dagen ned i Badehuset gaar.
Tante mener, at hun er nødvendig
som Vagt for sin Niece Aases unge Aar.
Ungdom kender ikke Flirtens Følger,
saa tænker Tante, mens hun løser sit Korset,
glæder sig til Havets svale Bølger
— da pludselig hun gir et Skrig, et Spjæt:
Under Bænken ser hun en Kavaler:
»Gud, hvad gør Grosseren her?«
Hjælp — hjælp — jøs!
Hold Kæft — og lad mig bare slippe løs.
Hvilken Skændsel! — uh Skandale!
La' vær og skrige! Lad mig tale!
Hjælp — hjælp — jøs!
Der kommer Folk, hør hvor de stormer løs!
Ja nu gælder det at byde Mængden Trods:
nu maa vi — Klods — forlove os!

Per Bonde.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Tal ud, sagde han barskt. Jeg kører Folk derhen, hvor de befaler det, men jeg stiller ingen Spørgsmaal.

— Det er godt, Mr. Sams, sagde Ashton-Kirk. Det, jeg gerne vilde have noget at vide om, tildrog sig paa den anden Side af Gaden — hos Hume — i Nr. 478 i anden Etage.

— Aa! Sams stirrede ud for sig et Øjeblik; derpaa tog han atter Barbermaskinen frem, vendte sine Gæster Ryggen og genoptog Barberingen. Men i hans Stilling laa der et Udtryk af Forvirring, og Ashton-Kirk lo fornøjet.

— Da De holdt med deres Droske paa Christie Place og ventede paa at faa Tur, hørte eller saa' De da ikke noget i Nr. 478?

— Jeg saa et Lys i anden Etage — noget som jeg aldrig har set før paa den Tid af Døgnet. Og jeg saa Tyskeren, som har Forretning i Kælderen, laase sin Dør. Jeg hørte ogsaa nogen le deroppe, sagde han efter at have tænkt sig lidt om. Jeg tror, det var det, der fik mig til at lægge Mærke til Lyset.

— Intet andet?

Sams barberede sig og grundede over Sagen. Tilsidst tørrede han Barberkniven af, hældte lidt Vand i Vandfadet og skyllede Ansigtet. Derpaa tog han et Haandklæde og begyndte at bearbejde sit Ansigt kraftigt.

— Der er bleven begaaet et Mord, sagde Ashton-Kirk roligt i Haab om at kunne skynde paa ham.

Sams kastede Haandklædet fra sig og satte sig paa Sengen.

— Et Mord! sagde han med store Øjne og vidtaaben Mund. Han stirrede en Stund med et forvirret Ansigt fra den ene til den anden, derefter fortsatte han:

— Ja, jeg syntes ogsaa, at der maatte være noget usædvanligt paa Færde.

— Sig mig alt, hvad De véd, sagde Ashton-Kirk og lagde Benene over Kors og foldede Hænderne om det ene Knæ.

Kusken tænkte sig endnu en Gang om.

— Folk, som jeg, faar jo meget at se og høre, men det er jo ikke saa let for os at fortælle det igen, sagde han tilsidst. Det vilde ikke være heldigt for Forretningen, forstaar De. Men dette Mord er noget for sig, og jeg skal fortælle, hvad jeg véd. Da jeg i Nat holdt udenfor Mc Causlands, hørte jeg en Automobil svinge ind i Gaden. Det var kort Tid efter, at jeg var kommet derhen. Jeg vilde ikke have lagt Mærke til den, men ser De, der er en Slyngel, som forsøgte at gaa mig i Bedene med en Taxamotordroske, og jeg troede, det var ham.

— Men det var ikke ham?

— Nej, det var en privat Bil — en Maillard, og det var en Dame, der kørte den.

Stolen, som Pendleton sad i, var skrøbelig, den knirkede voldsomt, da han gjorde en pludselig Bevægelse.

— Hun kørte langsomt, fortsatte Sams, og da hun kørte forbi Humes, lagde jeg Mærke til, at hun kiggede op til Vinduerne. Efter at hun var kørt forbi, hørte jeg i længere Tid ikke en Lyd — det hænder næsten aldrig, at nogen passerer Christie Place efter Klokken ét om Natten. Men pludselig hørte jeg hende komme tilbage. Denne Gang standsede hun Bilen, steg ud og gik hen til Døren, som fører op til Humes Forretning. Hun standsede lidt, som om hun ikke vidste, om hun skulde gaa ind eller ej. Men tilsidst gik hun ind.

— Og er De sikker paa, at De lige indtil da, hverken hørte eller saa noget oppe hos Humes? spurgte Ashton-Kirk.

— Ikke saavidt jeg véd. Men nogle Minutter efter at Damen var gaaet derind, hørte jeg noget.

Manden strøg sig med Haanden over sin slet barberede Kind med den beslutsomme Mine som hos en Person, der staar i Begreb med at træffe en Afgørelse. Pendleton vendte sig imod ham, fuld af Uro.

— Hvad var det for en Slags Lyd? spurgte han.

— To Slags, svarede Kusken. Først et Revolverskud og straks efter et Slags Skrig — som af en Papegøje.

— Og hvad saa, spurgte Ashton-Kirk.

— Derefter hørte jeg intet i flere Minutter. Men Revolverskuddet havde vækket min Opmærksomhed, saa at jeg havde Øjnene fæstede paa Vinduerne. Da saa' jeg pludselig Damen staa deroppe. Gasblusset hang nær ved Vinduet, forstaar De, og hun bøjede sig frem og slukkede det. Det tog kun et Sekund. Men jeg saa hende dog tydeligt. Derefter hørte jeg hende komme løbende nedad Trappen til Gaden. Hun slog Døren i efter sig, sprang op i Bilen og kørte af Sted i en saadan Fart, at man skulde tro, at hun var bleven grebet af Vanvid. Det varede endnu et Kvarters Tid, før jeg fik Tur, men der skete ikke mere.

Pendletons Haand greb krampagtigt om Stolens Kant. Et Øjebliks Pavse fulgte, derpaa sagde Ashton-Kirk:

— Kan De sige mig nøjagtigt, hvor Deres Droske stod?

— Lige udenfor Døren til Mc Causlands Spillehus.

— Og De sad paa Kuskesædet?

— Ja.

Asthon-Kirk stak en Mønt i Haanden paa Kusken og rejste sig for at gaa.

— Hør, sagde Sams nysgerrigt, jeg har ligget og sovet hele Dagen og ikke hørt noget. Hvem er bleven myrdet?

— Hume, gennemboret i Brystet.

— Skudt gennem Brystet, mener De?

— Nej, jeg mener gennemboret. Med en Bajonet.

Manden stirrede forbavset paa dem.

— En mærkelig Historie, sagde han.

De tog Afsked med Manden og begav sig ned ad de tre lange Trapper og ud paa Gaden.

Pendleton var tavs og gik med bøjet Hoved.

— Det er lyst en Time endnu, sagde hans Ven, og da jeg nødvendigvis maa se mig ordentlig om i Humes Værelser, før der bliver rørt ved noget, foreslaar jeg, at vi begge begiver os derhen. Vi kan faa en Bil ved det næste Gadehjørne.

Ved det næste Gadehjørne raabte de en Bil an og var snart efter ved Christie Place. Paulson, Politibetjenten, stod stadig paa Vagt.

— God Aften, hilste han høfligt.

— Har De været her hele Dagen? spurgte Ashton-Kirk.

— Nej, det har jeg rigtignok ikke. Jeg er lige kommet. Der har været to andre Vagter i Mellemtiden.

— Der har vel ikke været nogen, der har faaet Tilladelse til at gaa derop, formoder jeg?

— Kun Ligsynsmændene og dem, som kom for at hente Liget. De rørte ellers intet deroppe. Vi har meget strænge Ordrer.

— Har De hørt noget om Resultatet af Ligsynet?

— Det viste sig, at Humes Fysik var meget undergravet

paa Grund af hans Drikfældighed. Desuden havde han Mærke efter et haardt Slag i Hovedet samt et Stiksaar i Brystet?

— Men intet Skudsaar?

— Nej, sagde Paulson forbavset. Slet ikke.

— Vent et Øjeblik, sagde Ashton-Kirk til Pendleton. Han gik derpaa tværsover Gaden, spaserede nogle Skridt fremad, standsede derefter ved Kanten af Fortovet lige overfor. Straks derefter vendte han tilbage med hurtige Skridt

— Lad os saa gaa derop, sagde han.

Først standsede han imidlertid og undersøgte omhyggeligt Laasen til Gadedøren. Efter at det var gjort, gik han langsomt op ad Trappen, seende sig om til alle Sider.

Da han var naaet op, standsede han med bøjet Hoved, øjensynlig hensunken i dybe Tanker. Pludselig løftede han Hovedet og lo triumferende.

— Ja, saaledes forholder det sig, sagde han; jeg er ganske sikker paa, at det forholder sig saaledes.

— Jeg tvivler ikke et Øjeblik paa dine Ord, sagde Pendleton i en Tone, der viste, at han nu var blevet sig selv igen. Hvad Du end hentyder til, er jeg sikker paa, at det er saaledes som Du siger det er.

Betjenten, som stod paa Vagt ovre i Korridoren, anstillede et nøje Forhør før han tillod dem at gaa indenfor.

— Det er godt, sagde han efter at have hørt deres Forklaring og faaet den bekræftet af Paulson. Gaa blot indenfor, mine Herrer. Jeg staar her for at paase, at ingen kommer ind oppefra gennem Taglugen, og jeg skal ikke være til Besvær.

I den lange mørke Korridor var der tre Gasarme i nogen Afstand fra hinanden, hver forsynet med fire Blus. Ashton-Kirk tændte dem alle og begyndte at undersøge Lokaliteterne nøje. Ved den bagerste Del af Korridoren fandtes en Trappe, som førte op til Etagen ovenover. Lige ved Siden af var der en lille Vask med en Vandhane og aller bagerst et Vindue med et grønt Rullegardin, der var trukket helt ned til Gulvet!

Ashton-Kirk betragtede Gardinet opmærksomt et Øjeblik. Derefter strakte han Haanden op og slukkede Gassen paa den Arm, som var nærmest Vinduet. Dagslyset kunde da ses gennem Gardinet. Ashton-Kirk pegede paa det og sagde:

— Dette viser noget. Omkring seks Tommer af Gardinets nederste Del er af en afgjort lysere Farve end den øverste Del. Dette beror paa, at den har været udsat for Dagslysets Indvirkning og viser, at Gardinet sjældent har været nedrullet om Dagen saaledes som det nu er.

Han trak Gardinet op og undersøgte nøje den Side som var nærmest Vinduet. Øverst paa den afblegede Del af Gardinet var der en skarpt markeret mørkere Rand.

— Jeg vil gøre en lille Ændring i min sidste Paastand, sagde han fornøjet. Jeg vil gaa saa vidt, at jeg siger, at Gardinet aldrig har været nedrullet siden det blev sat op. Denne tykke mørke Rand markerer den Del, som laa øverst omkring Rullegardinstangen, og Støvet synes at have faaet Lov til at ligge urørt.

Han tændte atter Gassen.

— Hume plejede ikke at trække dette Gardin ned, sagde Ashton-Kirk med Bestemthed. Han var øjensynlig altfor skødesløs til at tænke paa den Slags Ting. Morderne, hvem de nu end har været, har derimod gjort det; de havde maaske Lys med og vilde ikke have . . .

Her standsede han og Pendleton hørte ham gispe efter Vejret. Hans Øjne var fæstede paa det nederste Trin af Trappen, som førte til den øverste Etage.

En af Gasarmene var anbragt lige derved og dens Skin faldt lige paa Trappetrinet.

Da Pendleton fulgte Retningen af Vennens Blik, fik han Øje paa to halvt afbrændte Tændstikker, en Lysestump og nogle Spor af Stearin, som var dryppet ned paa Trappen.

Til Pendletons store Forbavselse faldt hans Ven ned paa Knæ foran Trappen, akkurat som en Hedning foran sit Gudebillede. Med den mest spændte Opmærksomhed undersøgte han Sporene. Da han atter rejste sig, straalede hans Ansigt af Tilfredshed.

— Herligt! udbrød han. Jeg har aldrig før set noget lignende. Han dunkede Pendleton haardt i Ryggen og fortsatte: — Pen, den Lysestump dér spreder et stærkere Lys end den bedste Læselampe, som nogensinde er bleven lavet.

— Jeg ser og hører, sagde Pendleton, og ogsaa jeg anstrænger min Hjærne til det yderste. Men Inspirationer ligger øjensynlig ikke for mig. Jeg bliver derfor nødt til at spørge dig om hvad disse Ting da fortæller dig.

Ashton-Kirk lo og løb op ad Trappen til 3. Etage.

— Jeg kommer straks tilbage, sagde han. Du behøver ikke at følge efter.

Han var kun et Øjeblik borte, og da han kom tilbage, saa' han tilfreds ud.

— Riglen paa Taglugen er brudt af som Osborne sagde, fortalte han, og enhversomhelst kunde uden Vanskelighed komme ind ad den, naar det var lykkedes ham at komme ud paa Taget. — Men lad os nu se os om i Værelserne, og derefter spise til Middag.

Ligesom ved det første Besøg kom de først ind i Lagerrummet; men paa det spildte Ashton-Kirk ikke megen Tid. I Værelset til Gaden undersøgte han derimod alt med en Omhyggelighed, der forbløffede Pendleton ligesaa meget som den Hurtighed, med hvilket det skete.

Det første han gjorde, da han kom ind i Værelset, var at tage en Stol stille den op mod Glasdøren, som førte ud til Korridoren. Ovenover Døren var der anbragt en Klokke af den Slags, der ringer automatisk, naar Døren aabnes. Denne undersøgte Ashton-Kirk meget omhyggeligt.

Han gik derpaa indenfor Disken, hvor Liget havde ligget, og hvor de mørke Blodpletter endnu vidnede om, hvad der var sket. Hans skarpe Blik undersøgte nøje Gulv, Vægge og Skrivebord.

Medens han undersøgte dette sidste hørte Pendleton ham atter snappe efter Vejret.

— Hume fik Slaget i Hovedet, sagde Ashton-Kirk tilsidst, da han stod ved Skrivebordet her. Han var netop sprunget op, rimeligvis fordi han havde hørt Støj, se her staar Stolen ganske som den maatte staa; hvis han havde rejst sig op i Hast. Da Slaget traf ham, faldt han tværs over Skrivebordet, og fortsatte: Dette var en Følge af Slaget som rettedes mod hans Hoved, og Blodet kom antagelig fra Mund og Næse. Da han tabte Bevidstheden, sank han sammen i den Stilling, i hvilken vi fandt Liget. Her ligger et Skriveunderlag, en lille Papirsaks og en Brevvægt paa Gulvet. Alle disse Ting maa være revet ned ved Humes Fald. Pladen er glat poleret; der findes ingen Sprækker eller Ujævnheder, som kunde forhindre disse Ting i at blive revet ned paa Gulvet, da Kroppen gled ned. Og dog, sagde han og lænede sig frem over Bordet og pillede en ganske lille Bid blaat Papir op, og dog finder vi dette her midt paa Pladen.

— Hvad er det? spurgte Pendleton interesseret.

Ashton-Kirk lagde det lille Stykke Papir paa Indersiden af Haanden og rakte den frem. Det var øjensynlig blevet klippet fra et større Stykke, hvorpaa der havde staaet noget trykt.

— Det er det lille Stykke af en Jernbanebillet, som Konduktøren klipper bort med sin Tang, og som plejer at ligge paa Gulve og Sæder i Jernbanekupéer. Er det aldrig hændt dig, at en saadan er faldet ud af din Lomme efter en Jernbanerejse?

Pendleton saa' paa den blaa Papirstump og derefter paa Pulten.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

— Finner inte notarien sin tjänstgöring vid posten bra enformig i längden?
— Nej da! Den ena dagen stämplar jag t. ex. *7 juli*, den andra den *8:de* o. s. v.

(»Strix«.)

— Hvordan er det, Du ser ud, Grete?
— Jeg skulde hente Sirup og for ikke at jeg skulde slikke af det, gav Far mig sin Gasmaske paa!

(»Fliegende Blätter«)

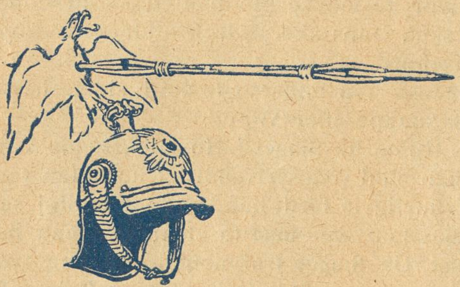

Den franske Pen og den tyske Ørn.

(»Salon des Humoristes«, Paris.)

Gullasch-Baronen (Huder og Skind) har været ude at solde hele Natten og har nu »ofret« inde i Bilen. Han siger til Chaufføren: »Vær god og byt Bilen!«

(»Søndags Nisse«.)

Kerenski under Forvandlingens Lov!

(»Lustige Blätter«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Valg!

Det Højre vi har — hvilken Ynk!
Snart Løgne, snart barnlige Klynk
Partiet er fedtet som Talg,
kun e t kan kurere det — V a l g!

Paa Stimandsvis prøver de paa
ond Ufred i Landet at saa,
og F r e d e n de stiller til Salg
— v i stiller os Alle til V a l g!

Vil Højre nu slaas, saa velan!
vi mønstrer en Hær i vort Land,
ta'r Stemmerets-Sværdet fra Galg
og slaar Højre ned ved et V a l g!

K o n e n: Du har faaet Rygsækken paa Maven, Fatter.
M a n d e n: Ja, men det er da bedre end hvis jeg havde faaet Mavesækken paa Ryggen!

»EN SVENSKER«.

Bengt ligger paa sit yderste og ved Sengen sidder hans Kone og strikker Strømper.

Bengt aabner Munden og hvisker:

— Hvor var det roligt, Mo'r, at faa en »Sup« nu til Slut.

Konen hæver Øjet fra Masken og svarer strengt:

— Tyst paa Dig, Bengt, nu skal der inte »suppas« — nu skal der *døs!*

En Politibetjent stod forleden anklaget for at have ladet en Morder løbe sig forbi.

— Hvorfor stoppede De ham ikke straks, spurgte Assistenten.

— Nej, jeg var lige i Færd med at købe det ny Numer af *»Ravnen«*, svarede Betjenten — og saa slap han for videre Tiltale!

Hekseriets Magt.

I en Gade i Paris havde en Spaakone slaaet sig ned og gjorde glimrende Forretninger. En Detektiv aflagde hende et Besøg og saa, hvorledes hun bragte en Bondepige til den højeste Grad af Forbavselse ved at fortælle hende, at hun var fra Bretagne (hun havde denne Landsdels Dragt paa!) og at hendes Kæreste var ved Fronten. Bondepigen betalte 3 Francs og gik glad og trøstet bort. Detektiven gav nu Politiet et Vink, og en Politibetjent blev sendt afsted for at anholde hende. Betjenten drog ogsaa bort med Spaadamen, men de kom ikke længere end til den nærmeste Park. Her tog de Plads paa en Bænk, Spaadamen greb hans Haand og i Løbet af fem Minutter blev Betjenten aldeles henrykt ved at erfare, at han, inden et Aar var omme, skulde blive Kejser af Rusland og gift med en persisk Prinsesse!

Futuristisk Symfoni.

Saasnart Kompinisten Haakon Børresens grønlandske Opera er bleven opført, vil han tage fat paa en »futuristisk Symfoni«, hvis Hovedindhold vi her skal skitsere:

Det begyndte med en svag Klang af Ø l f l a s k e r; midt i denne liflige Lyd hørtes et Bulder af K a r t o f l e r, der væltes ned ad en Trappe.

Luften fyldes med P e t r o l e u m s o s og i Osen høres en fin Raslen med F i l m s a k t i e r. Under sære Belysninger fornemmes Knirken af M a k s i m a l s t ø v l e r. Meget affektfuldt er Udbetalingen til Soldaterne paa S k o v s h u g s t skildret, og medens Lugten af brændt G u m m i fylder Lokalet, slutter Symfonien med Lyden af et J æ r n b a n e t o g, der kører stærkt.

TIVOLI-NEURUPPINER.

Blandt Hyacinter og Pelagonier
Abonniner nyder skønne Symfonier.

*

En lille Dame uden Blusel
ses ride som Herre i Karussel.

*

Din Piges smaa forskræmte Hyl faar
de skarpe Sving og Kurver Skyld for.

*

Naar Pjerrot skærer Grimasserne
er der altid fuldt paa Fripladserne.

*

En Time paa Mad man venter hos Kinzi,
den Slags maa man virklig sig fin's i.

*

Ved Søen sidder to og filmer,
Jeg ikke sige vil mer.

— Var der mange med til Giebelhausens Indvielsesfrokost?

— Ja, der var mange.

— Hvordan morede de sig?

— De blev allesammen *over kørte!*

Due-Slaget

Betjenten hedder Due,
Assistenten hedder With,
og Due slog en Flue,
og With tog Sagen blidt.
Antonigades Stue,
hvor mangen Fyr har lidt,
jeg ønsker ej at skue,
for der gaar man for — w i t h!

Dags Dato.

I en Stuebutik paa Nørrebro fandtes følgende Skilt: Varerne er sat ned, kig op! Naar man fulgte Vinket, viste det sig, at Varerne stod i almindelig Pris. Forretningsmanden gjorde dog opmærksom paa, at Varerne var sat ned — i Kælderen.

*

Nu er der Tale om at flytte de Husvilde ind i Slagterboderne ved Nikolaj Taarn.

Tja, M a v e n skal jo fyldes!

*

Jeg ser, at Skattedirektoratet nu har tilladt Kontorets Damer at gifte sig. Jeg vil ikke haabe, at m i n Skat gør det.

Den fattige Maler gør »Frokost-Studier«.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

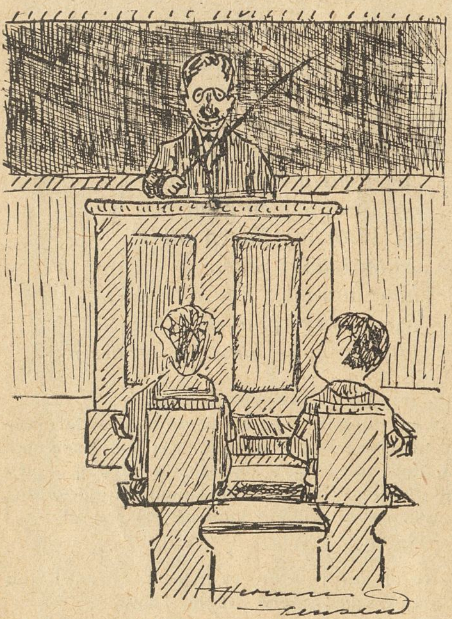

Den ene Dreng: — Du Peter synes Du ikke at vores Lærer har en »slaaende« Lighed med en Abe.

Har »Ravnen« ikke Brug for en saadan Mo'r? — I »Hønseavlstidende« læses følgende Annonce:

Mine kunstige Mødre anbefales, da de er lavede saaledes, som det har vist sig at være bedst i mine 25 Aar.
J. Betzer, Løgtens St.

Tak for Forespørgslen. Vi maa dog bemærke, at vi har set adskillige Mødre, der var ret »kunstige«.

Jeg vilde hellere have med en Lygtepæl at gøre end med Dem, den har dog nu og da et lyst Hovede.
Tegning af Plewe.

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVEDKONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K.
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepôt: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By“, Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Forlov-elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

John. C, Aarhus. Lidt for højtideligt!

V—n. Den ene benyttes.

Kaj Hansen. Den er for tynd i Stregen. (NB: Det bedste Afmagringsmiddel er at gaa og løbe!)

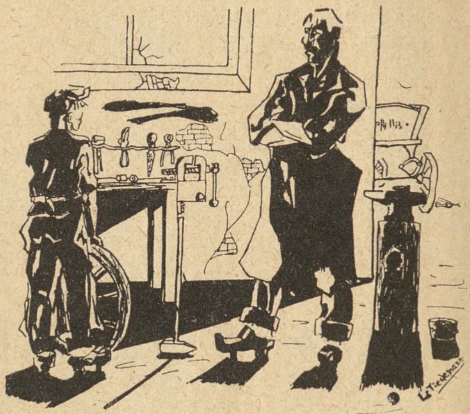

Smedesvenden (til yngste Lærling): Ja-ja, Du har jo været morderlig flink i det Par Dage Du har været her, derfor skal Du ogsaa ha' Lov til at sige »du« til mig; men jeg vil ikke ha' at andre ska' høre det, og jeg vil Kraft stejle mig hellerikke selv høre det!
Tegning af Lory Tiedemann.

Dommeren: Klageren paastaar, at Hullet, De slog ham i Hovedet, var saa stort som en Krone!
Den Anklagede: Det er lidt overdrevet. Hullet var i det højeste saa stort som 75 Øre! Harald Jensen.

Tja-, den er sgu gnaven, hvis Krigen holder op fordi de allierede er for overlegne, ved deres Menneskemateriale, — der er maaake ikke andet at gøre end sende Resten af vort Flæsk til dem, for at — ja, for at skabe lige og retfærdige Vilkaar for begge Magtgrupper.
Tegning af Konstabel 1072.

Tegning af Storm-Nielsen.

— Aah, Fru Jespersen, stik ned og hent Middagsbladene, jeg vil gerne læse om, hvordan de andre kom hjem i Nat!

Her og der.

Fru A.: I Tyrkiet maa Pigerne ikke se deres tilkomne før Brylluppet.

Fru B.: Tænk — hos mig er det modsat; jeg ser sjældent min Mand efter at vi blev gifte!

Forloren.

— Jeg købte denne Kniv hos Dem forleden Dag sagde den arrige Kunde til Ekspedienten i Butiken.

— Det kan nok være.

— Ja og De sagde, at det var Elfenben, og nu ser jeg, at Skaftet ikke er Andet end Imitation.

— Det er jeg virkelig ked af. Men jeg faar mit Elfenben direkte fra Ceylon, saa den eneste mulige Forklaring er, at Elefanterne nu ogsaa er begyndt at gaa med forlorne Tænder.

Haardt

Nikkelaj: Si'r Du det en Gang til, saa ska' je' sla' Dig saadan en, saa de maa grave Dig op.

Dyreven.

Hun: Holder De ogsaa af Dyr?

Han: Ja, Frøken — navnlig af Kyllinger og Hummere!

Oprørende.

Unge Jobbesen: Næ, denne her Øjenlæge Lange er en umulig Fyr! Forleden havde jeg faaet en lille Inflamation ved Øjet, og saa vilde han pinedød forbyde mig at gaa med Monokel!

Vennen: Naa hva —?

Jobbesen: Hvadbehar? Jeg skulde altsaa være nødt til at gaa rundt i Byen *som en Krøbling!*

Ægte og uægte.

Tjeneren (med Foragt): Jeg troede, at det var en Gullaschbaron! Pyt! Han gav ikke mere end 25 Øre i Drikkepenge, saa det har nok været en *rigtig* Baron!

Af Politirapporten.

— Den Anklagede greb et Krus og slog det i Stykker paa Betjentens Hoved, der var fyldt af Øl.

Fy!

En vred Moder kom op til Skoleinspektøren og siger:

— Det vil jeg sige Dem. Jeg taaler ikke, at De rører min lille Peter. Tror De, at jeg har fundet mine Børn paa Gaden.

— Nej, det tror jeg ikke, for saa havde De sikkert lade dem ligge.

„RAVNEN"S Tegnerkonkurrence.

*Det blev, som ventet, en virkelig morsom Konkurrence med op imod **100 Deltagere.** Dommerkomiteen blev hurtig enige om Præmiefordelingen, og her foreligger de første Resultater — Resten kommer i de følgende Numre.*

Tegning af *Orla Jacobsen.*
STRIBOLT OG FODBOLD.
2 Præmie: ***5 Kroner.***

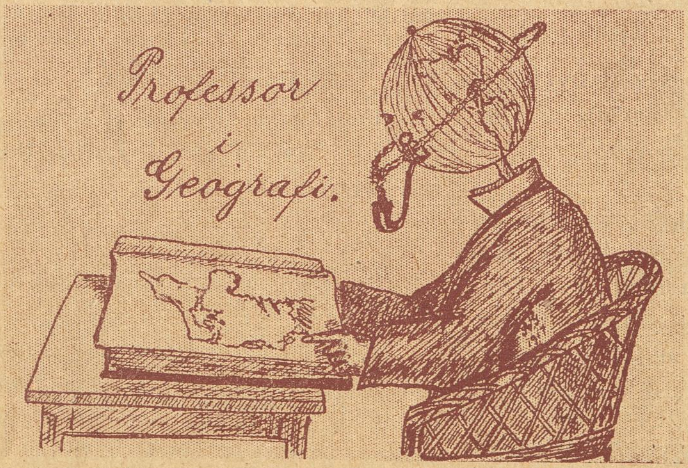

Tegning af *Svend Gundersen.*
Præmie: ***En Avismappe.***

Tegning af *Edith Pedersen.*
Præmie: ***En Avismappe.***

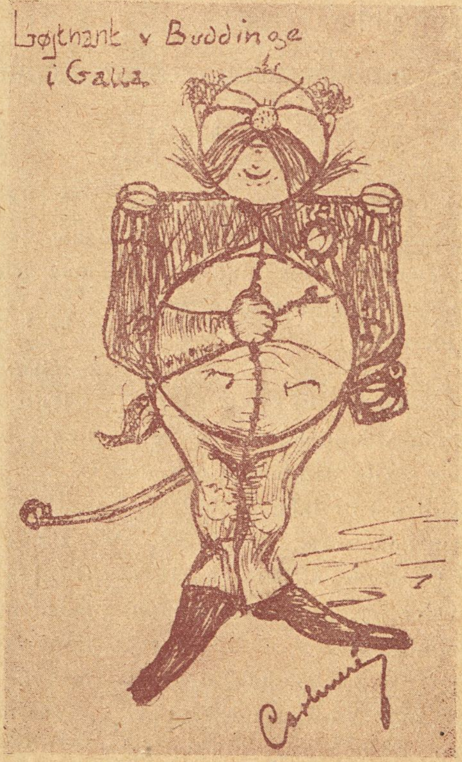

Tegning af *Carlmere.*
Præmie: ***En Avismappe.***

Tegning af *H. P. Kildegaard.*
STRAKS KLAR!
Præmie: ***En Avismappe.***

Tegning af *O. F. Barsted.*
EN FODBOLDHELT.
Præmie: ***En Avismappe.***

Tegning af *Johanne Møller.*
›VANDPOLO‹.
Præmie: ***En Avismappe.***

Tegning af *Kristian Hjersing.*
CHAPLIN OG FODBOLDEN.
Præmie: ***En Avismappe.***

Tegning af *K. Gesmar.*
SKÆRMYDSEL VED MAALET.
Præmie: ***En Originaltegning.***

Tegning af *William Johansen.*
OPLØB.
Præmie: ***En Originaltegning.***

Kunstnerindens Hævn.

En Historie fra det moderne London.

Naar en Kvinde har lidt den Tort at se sin Elskede forlade sig og blive Venindens erklærede Tilbeder, finder hun sig i det med Ro eller forbereder en Hævn.

Da Mabel Armingscourt saa Dick Elvers, der havde været hendes opvartende Kavaller, blive snappet bort for Næsen af hende af Di Madox, lod hun først alle sine Bekendte vide, at hun var glad over, at det var gaaet saaledes; for Dick var begyndt at trætte og kede hende, og dernæst sluttede hun et intimt Kammeratskab med Di, diskuterede Moder med hende, Frisyrer og sociale Problemer, alt imedens hun brød sit Hoved med, hvorledes hun skulde faa Hævn.

Dick Elvers var en ret ubetydelig ung Mand, der fortrinsvis udmærkede sig ved sin gode Smag med Hensyn til sin Paaklædning. Nu var han bleven Midtpunktet for en interessant Kamp, og det er den eneste Undskylning, hvorfor han kommer med i denne Historie, hvad der er mere, end han har fortjent.

Mabel Armingscourt var en udviklet og stærk Karakter; hun var af god Familie, havde udpræget kunstneriske Anlæg og var en ung Pige, der gik sine egne Veje. Hun var hverken smuk eller grim, men en udpræget Personlighed og i Besidelse af en stærk Vilje. Netop af den Grund havde hun ingen Venner, og kun de, der følte sig aandelig beslægtede med hende, holdt af hende og holdt meget af hende. Hendes Familie beundrede hende, men de forstod hende ikke, og derfor blev det Venskab, hun sluttede med Dick, alt for hende — hun mærkede ikke Tomheden bag hans Ord.

— Hun er saa ubeskrivelig dygtig, sagde Dick engang til mig. Jeg forstaar hende ikke og kan ikke følge hende i hendes kunstneriske Aspirationer, men hun bliver altid omtalt i Aviserne paa den mest smigrende Maade. Jeg forstaar ikke det, hun maler, forstaar overhovedet kun meget lidt af, hvad der interesserer hende, men jeg er overbevist om, at alt hvad hun gør, er rigtigt, og at hun er utrolig dygtig.

Da dette Venskab havde bestaaet i nogen Tid, viste Di Madox, der havde kompromiteret sig overfor to Peers og en ung Tenor, sig paa Scenen og kastede sine Øjne (hun havde meget smukke, sjælfulde Øjne) paa Dick og gjorde, hvad enhver Kvinde vilde have gjort, smigrede ham. Di Madox var meget smuk og var altid Konversationsemnet efter Middagene. Hendes Skønhed kunde ingen benægte, men hvad der heller ikke kunde benægtes var, at hun var ond, saa ond som en Kvinde kan være, og det vil ikke sige lidt, da Kvinder altid gaar til Yderligheder. Hun gjorde det onde, fordi det morede hende og havde en Evne til altid at faa kastet Skylden over paa en anden. Naar der blev talt om de smaa og store Skandaler, der fulgte i hendes Kølvand, saa det altid ud som var hun den uskyldige Aarsag. Vi vidste det godt, at det ikke var saaledes, og meget unge Kvinder, som endnu troede paa Ægteskabet og deres Mænd, var kølige og reserverede overfor hende. Saaledes var det til at begynde med. Senere naar Ægtemændene forlangte, at Di Madox, skulde inviteres med til Middagene, var de venlige imod hende og kyssede hende endda ofte meget elskværdigt to Gange paa Kinden. Intet Kys er saa varmt som det selskabelige Kys.

Der var ikke mange af os unge Mænd, som kunde prale af, at vi ikke havde været blandt hendes Tilbedere. Der var mange Historier i Omløb om hende, og hun var interessantere end den mest spændende Roman.

Saaledes var hendes Karakter, som var blevet hendes egentlige Natur. Hun kunde lige saa lidt lade være med at være ond, som en Skuespillerinde kan lade være med at spille Komedie, naar hun ikke er paa Scenen. Men selv om vi alle vidste, hvorledes hun var, og alle var mere eller mindre forargede, havde dog ingen Mod til at slette hendes Navn paa Invitationslisterne. Der var ikke saa faa Kvinder, der var gaaet ud af Sagaen, fordi de havde stillet sig op imod hende og forsøgt at vinde deres Mænd tilbage.

Fordi Dick Elvers var Mabel Armingscourts opvartende Kavaller, og fordi Di i Øjeblikket ingen Kort havde paa Haanden, havde hun sat sig for at tage Dick fra Mabel, og da hun viste sig fra sine aller mest bedaarende Sider, faldt det ikke hende vanskeligt at fange ham.

Di Madox og Mabel Armingscourt var altsaa paa Vej til at blive Veninder — det vil sige, de blev set meget i hinandens Selskab, for Di elskede at være sammen med Mennesker, der blev talt om og skrevet om, og Mabel fandt Di morsom.

— Hvorfor skulde jeg ikke søge hendes Selskab, naar det morer mig. Jeg er ikke blind — jeg ser meget godt — men saalænge hun opfører sig ordentlig, naar hun er sammen med mig, og saalænge hendes — — Oplevelser morer mig, hvorfor skulde jeg saa holde mig borte fra hende? Der er ingen Fare for mig.

Di smigrede altsaa for Dick og benyttede alle sine bedste Tricks overfor ham, og i et Tidsrum af tre Uger var der Krig mellem de to Stormagter. Efter de tre Uger gik Dick resolut over til Di, der gav en lille Middag for ham i sit Hjem i Lancaster Gade og inviterede ogsaa Mabel, som var en tapper lille Kvinde. Di's lille Middag var meget vellykket. Der var kun en Dame foruden Mabel, det var Di's Moder, der var en lidenskabelig Baccarat-Spiller.

Hvorledes Krigen vilde ende, havde alle forudset, for lige fra Begyndelsen var Fordelene ulige. Di besad den Klogskab, der kommer af lang Erfaring og havde desuden intet, som optog hende. Mabel havde aldrig givet sig af med at studere den Kunst at binde en Mand baade paa Hænder og Fødder. Hun var fuldstændig ærlig i sin Kærlighed overfor Dick. Det fik jeg senere at vide, i Øjeblikket troede jeg det ikke.

Ved den lille Middag i Lancaster Gade, som jeg var kommet med til, hvorledes er ligegyldigt, sad Dick paa Di's venstre Side og Mabel paa hans højre. Dick følte sig ikke vel tilmode, men begge de unge Kvinder overgik hinanden i muntert Vid. Di forsøgte at undertrykke en let triumferende Klang i sin Stemme, og Mabels Øjne straalede og skinnede som havde hun Feber. Under hele Middagen talte de to Kvinder ustandseligt, de udfægtede deres Strid paa denne Maade. Dick sad imidlertid uden at sige et Ord, spiste og drak, smilte nervøst og tyggede paa sin Mustache.

Da den næste Ret blev budt om, sagde Di blidt:

— Du har vist Billetterne til »Parodien paa Tanhäuser« til i Morgen, Dick?

Dick sad og tyggede af Munden. De, der kendte Mabel og vidste, hvad hun var for et hæderligt Menneske, var ikke helt klar over, om de skulde være glade paa hendes Vegne eller om det skulde gøre dem ondt.

— Dick har altid været rundhaandet med Billetter, sagde Mabel tankefuldt. Saa rundhaandet, at jeg er blevet ked af Teatre. Jeg tror ikke, at Luften dér er god for mit Arbejde. Det at male paa Lærred, sagde Mabel og saa smilende paa Dick og Di, fordrer en vis Friskhed og naturlig Sandhed.

(Sluttes i næste Nr.)

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

J. P. Nielsen
Frederiksborggade 82.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.

4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET'S LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**.

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"

Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.

Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.

Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus Enghavevej 40

Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Puh—!

Tegning af H. G Jentsch

Godsejeren: Det maa være forfærdeligt for mine Folk at arbejde i denne Hede. Jeg holder det ikke ud — i Morgen rejser jeg til et Badested!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 34 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 23. August 1917.

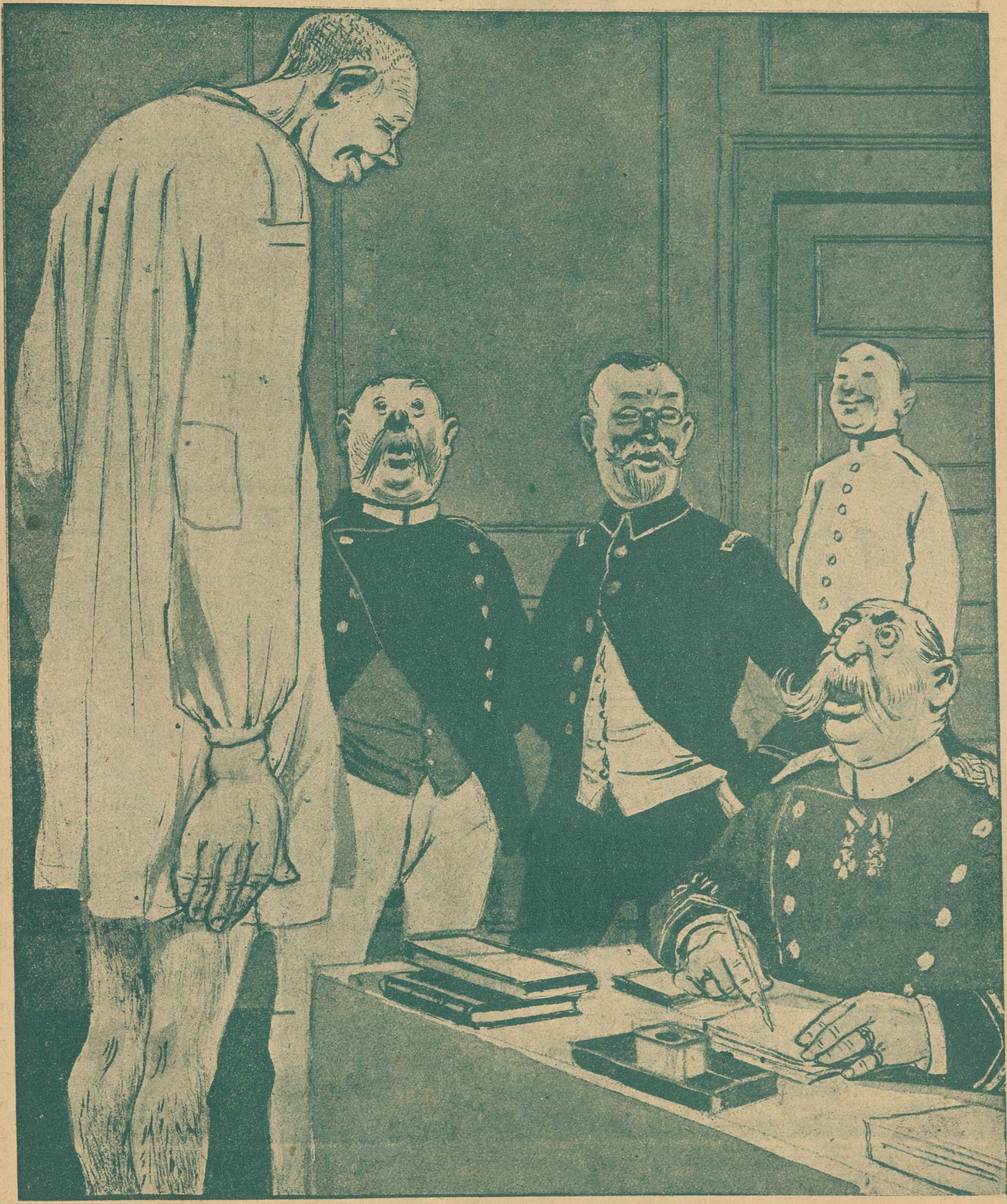

Tegning af Osvald Jensen

*Obersten: **Er** han virkelig saa lang — eller simulerer han bare?*

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen: Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne, der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

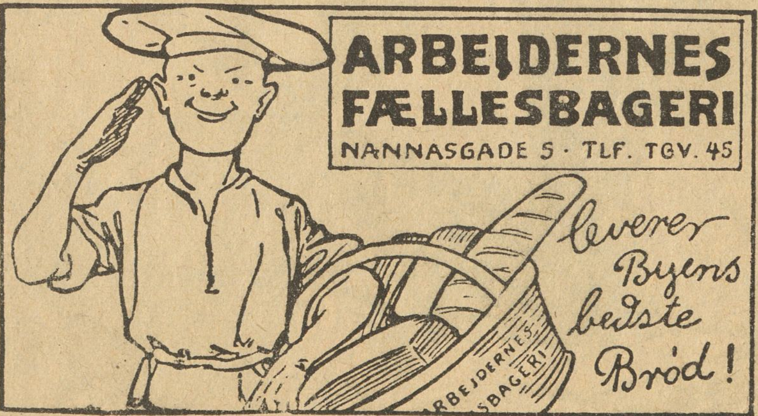

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense · Telefoner 989—1989 · Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herre garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og
Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4671

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

EFTERSMÆK.

Pastoren (møder et af sine Sognebørn i mindre ædru Tilstand): Hvad ser jeg! Er Lars Persen nu igen ude paa den Vej, der fører til Fordærvelsen?

Lars Persen: Meget rigtigt, Hr. Pastor, jeg er paa Vejen hjem til min Kone!

SPILDT ULEJLIGHED.

Landpolitibetjenten (til en Landligger, hvem han griber i forbudt Fiskeri): Hvor meget har De nu maattet betale i Bøde for at have fisket her?

Landliggeren: Akkurat 60 Kroner.

Betjenten (medlidende): Ja, saa vil jeg da i Fortrolighed sige Dem — at der slet ingen Fisk findes i den Dam!

ROLLEFORANDRING.

Ved et mindre tysk Selskab beder Fremstilleren af Faust sig fritaget for at optræde, da han har skaaret sin Fod, saa at han halter.

— Er De gal Mand! udbryder Direktøren begejstret. Saa er De jo som skabt til at spille Mefisto.

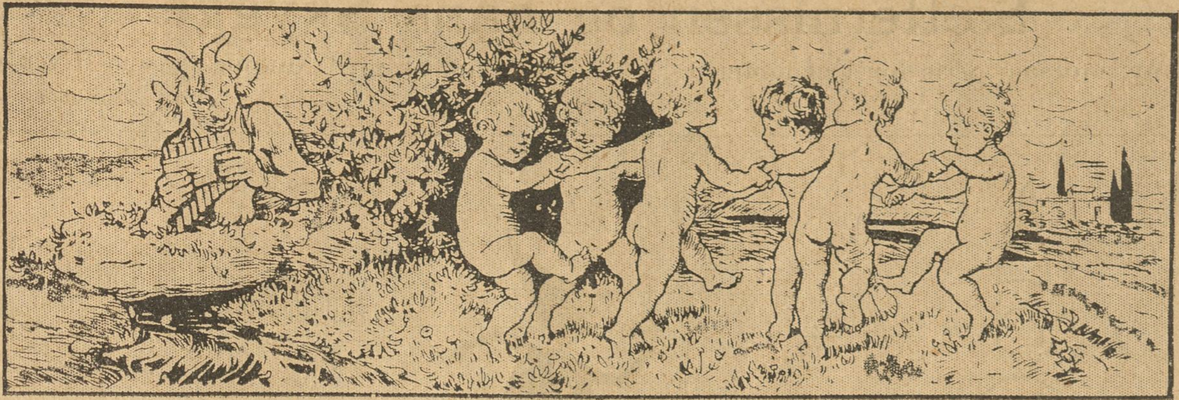

En Smedesvend.

1

I Smedjen, som kun er saa lille og trang,
der lyder hans Hammerslag Dagen saa lang;
men altid ledsaget af Fløjten og Sang —
man en gladere Svend ej kan tænke.
Om Hverdagen er han saa snavset og sort,
om Søndagen vaskes det sorte bort —
for saa binder ej Arbejdets Lænke.

2

Da er han saa ren som den nyfaldne Sne;
Det er, som forvandlet han blev af en Fe,
De skulde ham bare paa Strandvejen se,
naar han slentre afsted ud til »Bakken«:
Paa Panden en lille Napoleonslok,
i Haanden en uægte Malagastok,
og saa Hatten koket bag i Nakken.

3

Ved »Kilden« han ventes med Længsel af een,
som — lænende sig mod de mosklædte Sten,
slaar Myggene bort med en Bøgegren
og betragter den straalende Himmel.
Men naar han saa kommer, da vandrer de glad
til »Bakken« og spiser den medbragte Mad
i den støjende Menneskevrimmel.

4

Saa vandrer de rundt med et drømmende Blik,
glemmende Smedje og Høkerbutik,
og ser Mester Jakels og Pjerrots Komik,
medens Maanen paa Himmelen smiler.
Og dernæst de gaar efter gammel Skik
til Strandvejens larmende, travle Trafik
af Sporvogne, Cykler og Biler.
— — —

5

Og Drømmen er endt. Og den følgende Dag
saa lyder de atter, hans lystige Slag
ud fra Smedjens tegldækte, sodede Tag,
medens Tanken fra Arbejdet lister. —
Han tænker paa alt, hvad de loved igaar,
naar med Tiden de Rede og Rollinger faar —
og han hamrer, saa Jernet slaar Gnister.

Sveyst.

Sjælden Frugtbarhed.

Amerika er, som bekendt, Landet, hvor de store Mærkværdigheder foregaar.

I Aar er — for at nævne et Eksempel — Høsten i de vestlige Stater ualmindelig god, og »Minnesotas Nyheder« (et Blad, hvis Sandruhed er hævet over enhver Tvivl!) indeholder i sit sidste Numer følgende maleriske Skildring af Majsens Frugtbarhed.

»Forleden klatrede en Dreng op ad en af Majsstænglerne for at se, om Aksene var godt ansatte, og nu voksede Majsstænglen hurtigere, en Drengen kunde komme ned.

Tilsidst tabte man ham af Syne.

Tre Mænd paatog sig at hugge Stænglen over for at redde Drengen fra at dø af Sult, men den voksede saa hurtigt, at de ikke kunde naa at sætte to Øksehug paa samme Sted.

Drengen har ikke andet at leve af end raa Majs. Han har allerede kastet fem Skæpper ned«.

— Saa, nu kan man sgu ikke faa Øl uden at spise Smørrebrød, og saa skal man endda ha' Brødkort med.
— Ja, det bliver altsaa *Øllebrødskort!*

Orden i Sagerne.

I Sverige tænker man paa at indføre Maksimalpriser for Restauratører, og Tanken har allerede slaaet an i Danmark, hvis Restauratørforening har sendt Regeringen følgende

Pris-Forslag:

En Bøf u. Løg og Kartofl.	3.50
En Bøf m. Løg og Kartofl.	6.50
Et Æg	2.00
Et friskt do	3.00
En Pilsner	1.00
En do. (med Prop)	1.25
En Kop Kaffe	1 00
En Kop do. med Kaffe	1.75
En kold Talerken	0.50
En varm do.	0.75
En Tandstikker	0.25
En Dug	0.75
En Stol	0.25
En Sofa til to Personer	0.75
Servering	2.00
Venlig Behandling	3.00

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup.

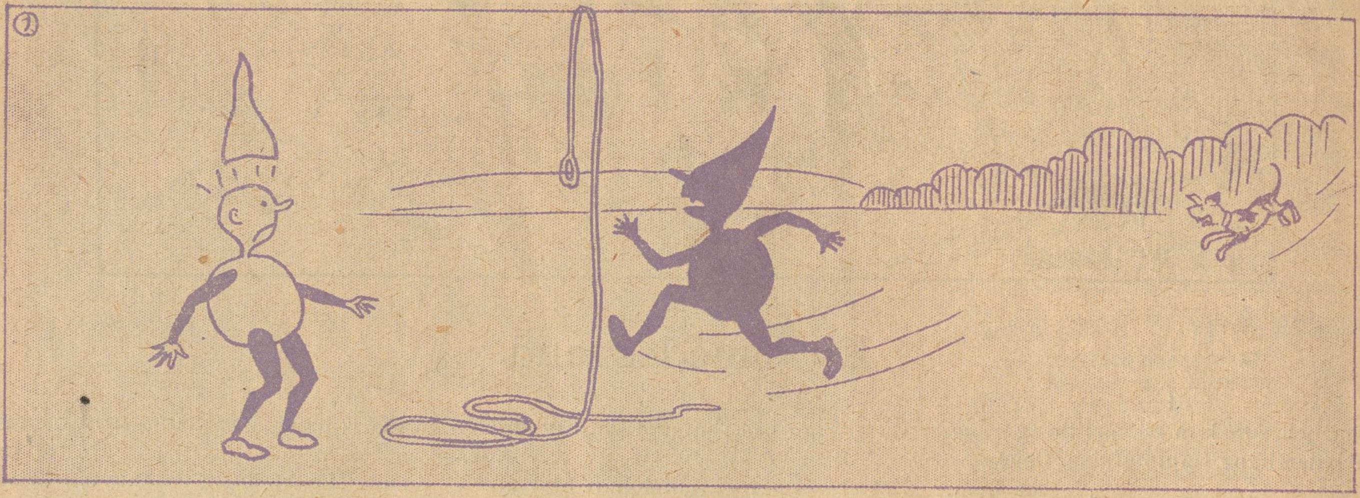

Denne Gang foregaar der noget meget mærkeligt med Sætternissen og hans Skygge. Skyggen har været næsvis overfor den frygtelige Pladshund »Niki«, og Nissen modtager her Rædselsbudskabet, at »Niki« er under Opsejling.

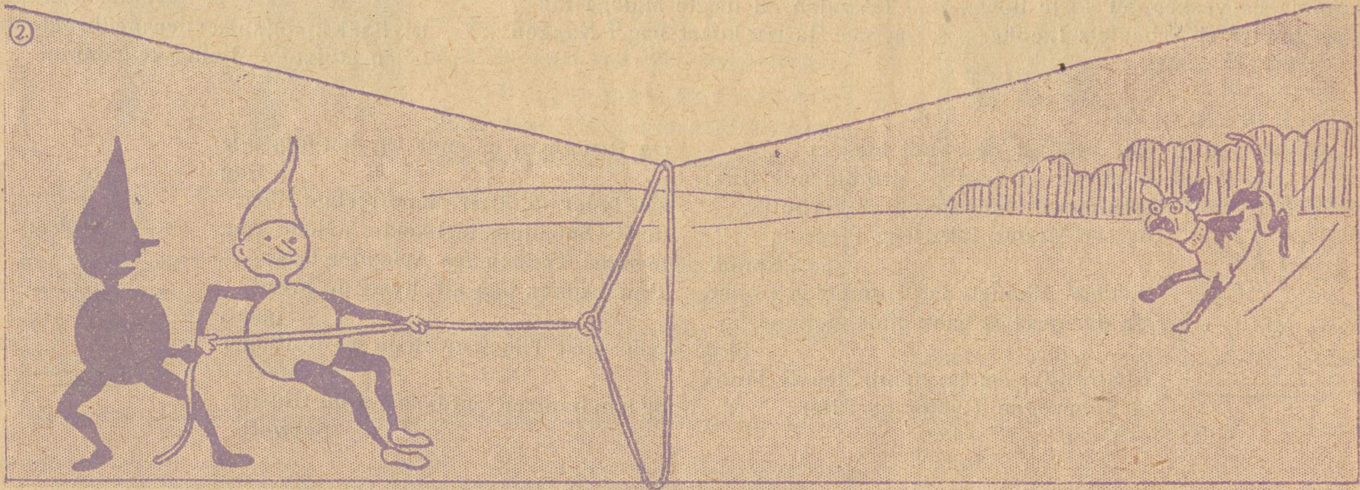

Heldigvis har Tegneren været saa forsynlig at anbringe et Reb midt i Tegningen, og Nissen er ikke længe om at regne ud, at der er Redning at finde. Mens »Niki« kommer farende, trækker de to

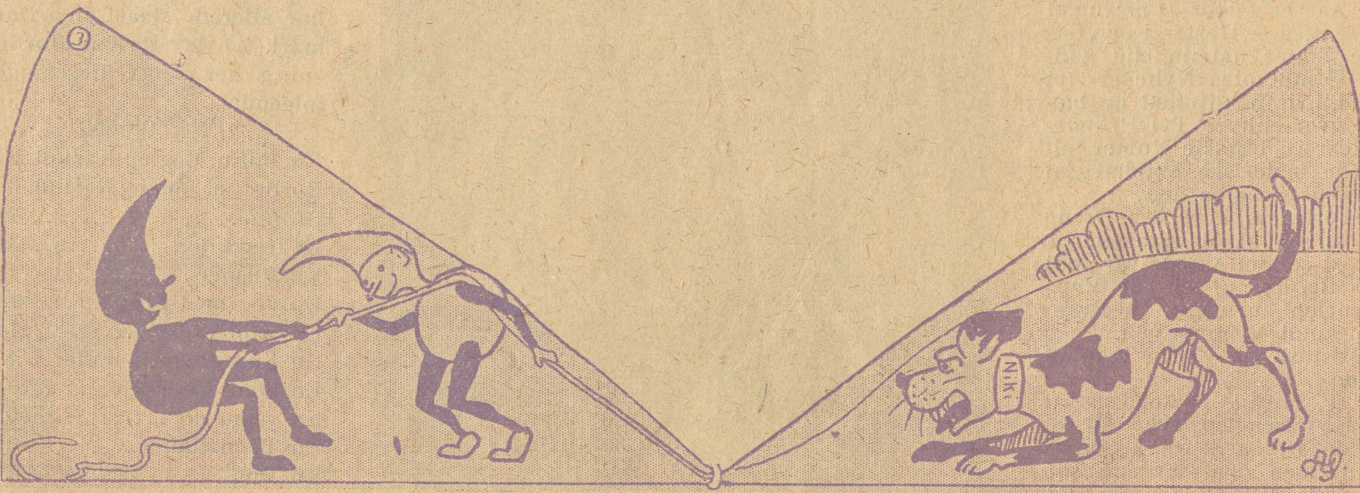

Gavtyve i Rebet, og Nissens snedige Plan lykkedes virkelig — thi som Billedet viser lukker de to Spillopmagere Tegningen sammen paa Midten, og »Niki« faar sin i Forvejen ret lange Næse betydeligt forlænget! — Nye Gavtyvestreger forestaar!

Tegning af Harald Jordan.

— 35! Hvad forstaar De ved Tumult?
— Ded æ naar di Mas og di Slas!

Krigshumør.

To Soldater ligger i Skyttegraven og snakker sammen.

— Jeg har længe tænkt over, hvem der er den mest uheldige Soldat i Verdenskrigen, og nu har jeg det.

— Naa, hvem er saa det?

— Det er ham Jens Longer, der ligger i Reserve bag Fronten. Han er rig og har alt, hvad han trænger til hjemme.

— Og alligevel er han uheldig?

— Ja, forleden skrev han til sin Kone, at hun maatte gøre Noget for Gutterne ved Regimentet, og saa købte hun femhundrede Pund fersk Fisk og sendte dem afsted.

— Det var jo pænt.

— Ja, men nu kom det uheldige. Samme Dag, Fisken kom til Regimentet, blev Jim Longer kommanderet til Køkkentjeneste *og maatte rense hver eneste af alle Fiskene!*

Kort og godt.

I New Mexico læses forskellige Opslag, der er affattede yderst enkle og forstaaelige.

Saaledes findes der ved et stort Benzindepot følgende Opslag: *»Ryg ikke her. Om ikke Deres Liv har stor Værdi, saa har Benzinen det«.*

Ludovika.

En Vise om en moderne Smuglerske.
Mel.: Ingen, der skal vide —
(af Sommerrevyen 1917).

Ludovika var saa voldsom tynd og ranglet,
ja, Gud fri os for Figur det Barn har haft
— Kosteskaft,
menOpfindsomhed harTøsen aldrig manglet
hendes »Pære« den har været rig paa Saft
— ja og Kraft.
Og naar Pigen ikke var forlovet har det
vel sin gode Grund
i at hun var lutter Skind og Ben og — Mund.
Naa, men forleden Lud'vika fik i Sinde
at ta' en Tur med »Färjen« over Sundet, da
hun har »hinsidan« en mychet sjuk Veninde,
og tænk om nu Veninden skulde krasse a'!

Som man ved er det for Tiden ej moderne
at ta til Malmø rank og slank — nej den
Figur ej man bru'er.
Ludovika fyldte lovlig lidt i Klæ'rne
et Læs Gummiringe gav te'n Malmøtur
pæn Figur.
Fedmen klædte Ludovika, let hun gennem
Tolden slap,
af en Svensker fik hun hele Vejen Klap.
Men da en Time han havde kurtiseret,
Lud'vika til ham ømt og blidt og stille sa',
at hun følte sig — ærlig talt generet
og bad ham derfor høfligt om at rubbe a' —

Ludovikas første Tur den gav Moneter,
og den gav paa Tanden hende fælt med
Blod — ja og Mod;
snart hun smugled' Gummi, Kaffe og
Trompeter,
Tage Tolden rent ved Næsen hun forstod
— hun var god!
Men hun var uhyg'lig mager skabt, aldeles
som en Streg
naar om Kvælden hun tog hjem en anden
Vej.
Dog næste Morgen henrivende uskyldig
paa Angfärjen hun ret den fede Dame ga',
Ja uforsigtig og mer og mere fyldig
man saa hver Morgen Ludovika trippe a'.

Ak, men sidste Søndag hendes Lykkestjerne
slukte og en Tolder buldred pludselig
løs — grov og bøs.
»Hov, De der« — min Pige, vær saa god
af Klæ'rne«!
Ludovika blev saa arrig saa hun frøs:
— Bondeknøs:
Men som hun var stoppet ud med Skaa-
tobak, Cigarer, Sild
fjorten Sække Kaffe, Te — en Luksusbil!
»Min gode Frøken, faar dette aldrig Ende?
bleg, rystet og forfærdet Told'ren endlig sa':
»Min gode Frøken, hvor er De selv da
henne?«
jeg daaner, hvis der nu er mer at pille a'!«

Per Bonde.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Naar Hume faldt tværsover Bordet, saaledes som Du nylig paastod, sagde han langsomt, og han trak alle de andre Ting, som ligger paa Gulvet, med sig i Faldet — saa maatte jo denne lille Bid Papir, som laa midt paa den blanke Bordskive ogsaa være faldet ned, min kære Kirk?

— Ja netop, sagde Asthon Kirk. Og hvis Du ikke har noget imod det, vilde jeg gerne bede Dig om at gaa ned og bede Poulsen komme op.

Medens Pendleton var borte tog Ashton-Kirk den lille blaa Papirsbid og lagde den forsigtig ind i sit Visitkortfoderal. Da Pendleton kom tilbage, fulgt af Poulsen, spurgte han:

— Har nogen af de Betjente, som har haft Vagt her, for nylig været borte fra Byen?

— Nej, svarede Paulson. Der har været fem foruden mig og de har alle haft Tjeneste hele Ugen.

— Tak, sagde Ashton-Kirk.

Da Betjenten havde fjærnet sig, gik Ashton-Kirk ud i Køkkenet. Efter en kort Undersøgelse af dette Rum og af Sovekammeret, stillede Ashton-Kirk sig op med Hænderne i Lommerne og Hovedet tilbagelænet og et Udtryk af Tilfredshed i sit mørke, intelligente Ansigt.

— Nu er vi færdige, sagde han. Det har været en højst interessant Undersøgelse. Han saa' paa et Ur, som dikkede højtidelig oppe paa en Hylde: — Vi har en halv Time til at naa hjem til mig paa, fortsatte han. Jeg er bange for, at vi kommer lidt for sent og at Edvard bliver gnaven. Han er nemlig færdig med Maden paa Klokkeslet, og hvis vi kommer altfor sent, vil Maden lide derunder .....

VII

BAJONETTEN

Da Ashton-Kirk og Pendleton efter Middagen havde slaaet sig ned i den førstes Bibliothek, hørtes en Banken paa Døren og Fuller traadte ind.

I Haanden bar han en Pakke, som han lagde paa et lille Bord ved Siden af sin Herre.

— Her er Bajonetten, sagde han. Mr. Stillman gjorde først Indvendinger mod at laane den ud, men han skiftede Mening, da jeg havde talt lidt med ham.

— Var De hos Berg paa Christie Place og viste ham Fotografiet?

— Ja, han sagde straks, at det forestillede den omtalte Person.

— Gjorde De nogen Forespørgsel vedrørende de andre Punkter?

— Ja. Hverken Mr. Stillman eller nogen af de andre Mænd, der havde med Flytningen af Humes Lig at gjøre, havde været udenfor Byen i den sidste Uge. Jeg spurgte ogsaa Osborne, og hans Svar gik ud paa det samme. Ligeledes Brolatsky. Denne sidste fortalte mig desuden, at Mr. Hume ikke i mange Aar havde kørt paa Jernbane.

— Det er godt Fuller; tak skal De have.

Den raske unge Mand var netop naaet hen til Døren, da Ashton-Kirk tilføjede:

— Et Øjeblik.

Han kradsede nogle Linier ned paa sin Notitsblok, rev Bladet af og gav det til sin Assistent.

— Vær saa god straks at skaffe Klarhed over dette Spørgsmaal her.

— Skal ske.

Siddende i sin store Lænestol med den græske Tobak foran sig skyndte Ashton-Kirk sig ikke med at aabne Pakken med Bajonetten, som havde gjort en Ende paa Kunsthandlerens Liv. Han lænede sig tværtimod endnu mageligere tilbage i Stolen, Cigaretten slukkedes mellem hans Fingre og hans sælsomt skinnende Øjne lukkede sig, som om han var faldet i Søvn.

Og medens Pendleton ventede, henfaldt ogsaa han i Grublerier og ordnede i Tankerne de Fakta, han allerede kendte. Ashton-Kirk havde under Middagen fortalt ham alt, som angik Miss Vales Besøg den foregaaende Dag.

— Pen, Du veed, at det ikke er min Vane at begaa Indiskretioner, havde han sagt, men da Du nu en Gang ved saa meget og Du er saa varmt interesseret i Sagen, anser jeg det for rigtigst, at Du faar alt at vide.

Og medens Pendleton rullede og røg Cigaret efter Cigaret, gennemgik han nu i Erindringen alle Sagens Detaljer.

— Og Morris sagde han til sig selv, hvad kan det være for en Historie, han er indviklet i? Og hvorfor kunde han ikke tie stille, naar han engang var indviklet i den? Hvad Nytte var det til ogsaa at blande Edith ind i den?

Han rev sig med Vold ud af denne Tankegang, tændte sig en Cigaret og betragtede Ashton-Kirk.

— Jeg er ganske vist ingen Kirk, sagde han til sig selv og jeg har aldrig givet mig af med den Slags Sager før, men det synes mig dog klart, at Edith maa have faaet en eller anden uventet Efterretning, efter at hun har været her i Gaar. Da hun var her og raadspurgte Kirk, levede hun i Uvished og vidste ikke, hvad hun skulde tage sig til. Hun forstod ikke noget af det hele. Men hendes Opførsel, da hun saa pludselig kørte alene bort fra Selskabet efter Midnat, beviser, at det var kommet til et afgørende Vendepunkt. Hun havde faaet noget at vide — sandsynligvis af Morris selv. Antagelig, tænkte han foragteligt, var denne atter blevet hysterisk og kunde ikke lade være med at fortælle det hele — hvad det nu end kunde være.

Tilsidst udbrød han i sin Forargelse højt:

— Hun begav sig til Hume midt om Natten, fordi hun havde Anledning til at tro, at Morris befandt sig der og fordi hun vilde have Klarhed over det sande Forhold.

— Min kære Ven, sagde Ashton-Kirk, det sande Forhold er i det mindste klart paa det Punkt. Allan Morris besøgte Hume i Gaar Aftes. Det var ham, Berg saa gaa derind efter Musikanten.

— Hvorfra veed Du det? spurgte Pendleton forbavset.

— Da Fuller gav mig en Rapport angaaende Morris, vedlagde han et Fotografi af ham. Medens vi spiste til Middag, identificerede Berg Billedet som et Portræt af den hemmelighedsfulde Fremmede, der havde besøgt Hume.

— Jeg havde altsaa Ret. Edith begav sig derhen i det Haab at træffe ham — maaske at beskytte ham. Men tilføjede han med Bestemthed — hun traf ham ikke.

— Hvad foranlediger Dig til at tro det? En af Humes Gæster var der dog, da hun kom derhen. Det kan godt have været Morris.

— Det var Spatola, svarede Pendleton Kakaduens Skrig,

som hørtes fra Humes Værelse, da Pistolen knaldede, beviser det. Da Spatola begav sig derhen, bar han noget under Frakken, efter hvad Berg sagde. Brolatsky sagde jo ogsaa i Dag under Forhøret, at Italieneren undertiden plejede at tage sine dresserede Fugle med, naar han kom til Hume. Det har han sikkert ogsaa gjort i Gaar.

Ashton-Kirk rystede paa Hovedet.

— Ved det Punkt af Sagen, vi nu befinder os, kan det ikke nytte paa Forhaand at have bestemte Meninger. Der er meget endnu at undersøge.

Ashton-Kirk løftede Pakken, som Fuller havde lagt ved Siden af ham.

Han tog Indpakningspapiret af, og derved kom Bajonetten, med hvilken Hume var blevet myrdet, frem for Dagens Lys, bedækket med størknet Blod.

Ashton-Kirk undersøgte den buede, stærke Klinge og det tunge Bronzehefte meget nøje.

— En »Sorte-Mikkel«, som jeg havde tænkt mig.

— Er Fabrikantens Navn angivet? spurgte Pendleton.

Ashton-Kirk rystede paa Hovedet.

— Nej, sagde han. Men det er saa heldigt, at jeg har sysselsat mig en Smule med Studiet af de forskellige Slags Vaaben, ogsaa med dem, der som Bajonetten her ikke længere er paa Moden.

Her afbrødes Samtalen af Fuller, der traadte ind i Værelset, og Ashton-Kirk vendte sig spørgende mod ham.

— Naa?

— I Morgennummeret af »Standard« fra den 9. April, sagde den unge Mand, har jeg fundet en Annonce fra Firmaet Bernstine Brothers angaaende Salg af forældede militære Udrustningsgenstande.

— Er det noget af det, der er specificeret?

— Man henviste særligt til, at et Parti moderne Riffelbøsser vilde blive solgt til lave Priser, og betonede, at Vaabnene havde været benyttede i Republikken Bolivias Hær.

— Og hvad har De udrettet i den anden Sag? spurgte Ashton derpaa.

— Jeg har faaet at vide, at der findes to kommunale Skoler for Døvstumme, men de ligger begge et Stykke udenfor Byen, svarede Fuller.

Ashton-Kirks Ansigt fik et endnu mere tilfreds Udtryk.

— Udmærket! sagde han.

— Den ene ligger ved Kittridge Station paa Hovedbanelinien og den anden paa et Sted, som hedder Cordova ved Hommondevilles Sidelinie.

— Tak, sagde Ashton-Kirk.

Da Døren atter var lukket efter den unge Mand, vendte Ashton-Kirk sig mod Pendleton.

— Jeg forestillede mig, at der var kommet en Del af den Slags Vaaben her til Landet. Firmaer, der som Bernstine og Brothers er Forhandlere af militære Ekviperingsgenstande, indrykker i Almindelighed Annoncer i Aviserne, naar de har faaet et større Parti. Jeg ansaa' det for muligt, at Morderens Opmærksomhed var faldet paa en saadan Annonce, og at han havde forskaffet sig Vaabnet derfra. Hvis det var Tilfældet, vilde vi muligvis kunne have fundet hans Spor ved at høre os for hos Bernstiner. Men — sagde han og strakte Armene ud og gabede, som om han var træt af at tænke paa denne Sag — dette bliver Morgendagens Bekymring.

VIII

AVISERNE BEGYNDER AT SPILLE DERES ROLLE

Næste Morgen sad Ashton-Kirk ved et Vindue, mageligt udstrakt i en Lænestol og næsten til Knæene omgivet af Aviser. Disses Redegørelse om Mordet var, hvad nogle af dem angik, meget opsig tsvækkende. Navnene Osborne og Stillman kom uafladeligt igen, men hvad der mest interesserede Ashton-Kirk, var et Portræt af Violinisten Antonio Spatola og Skildringen af hans Arrestation.

— Jeg vilde straks have kunnet sige, at han var Musiker, selvom jeg ikke havde vidst det, sagde Ashton-Kirk. Hovedets og Ansigtets Form viser det tydeligt. Han gennemløb derefter Beretningen om Spatolas Arrestation og Grunden til den. — Aviserne har allerede paa første Side fundet ham skyldig, og hvis det havde kunnet lade sig gøre, vilde de saamænd gerne have ladet ham henrette i Aftenudgaverne og meddele hans sidste Ord i en Ekstraudgave. Men, jeg maa indrømme, sagde han, at Osborne har gode Grunde til at anse ham for skyldig.

Næsten i samme Øjeblik som Ashton-Kirk var færdig med at læse denne Beretning, kom Fuller ind med en ny Avis, og Ashton viste ham saa Artiklen.

— »Standard« synes at være uvidende om den Theori, Osborne og Stillman har opstillet, at Mordet blev forøvet i Forbindelse med et Forsøg paa at stjæle Portrættet, som var halvt skaaret ud af Rammen, sagde Fuller efter at have gennemlæst Artiklen. Derpaa tilføjede han: Hvad mener De om Sagen, Mr. Ashton-Kirk?

— Som en Sensationshistorie har jeg intet at bemærke mod Artiklen, sagde Ashton-Kirk, men »Standard«s unge Medarbejder viser sig ikke at være videre skarpsindig. Det Faktum, at Hume virkelig elskede god Musik, burde have sagt ham, at hans Theori var fejlagtig.

Fuller foldede den Avis, han havde haft med sig, ud.

— Det er et nys udkommet Nummer af »Star«, sagde han. Avisen synes at have gjort et heldigt Kup, thi den afslører en hel Del, som faar Sagen til at se anderledes ud.

Ashton-Kirk tog Avisen, og da hans Blik faldt paa følgende opsigtsvækkende Overskrifter, fløjtede han sagte:

»En hemmelighedsfuld Kvinde i en Automobil.«

»Hun besøger Mordnatten Christie Place 478.«

»Har en skøn Kvindes Haand uddelt det dræbende Stød?«

»En ny Face i det sensationelle Hume'ske Drama!«

— »Star«s Reporter lader til at have gjort Bekendtskab med Sams, sagde Ashton-Kirk interesseret. — Han tænkte sig et Øjeblik om og fortsatte derpaa, henvendt til Fuller:

— Sig til Stumph, at han skal lade Miss Vale komme ind til mig saasnart hun kommer.

— Aa, De har altsaa ventet hende?

Nej, men jeg gjør det nu.

Da Fuller havde forladt Værelset, begyndte Ashton-Kirk at studere »Star«s Artikel ivrigt. I denne betonedes særligt den hemmelighedsfulde kvindelige Gæsts blændende Skønhed og øjensynlige Rigdom, og først i anden Række nævnedes den elegant klædte Fremmede, som Berg havde set gaa ind ad Humes Gadedør, før han lukkede sin egen.

»Hvem var denne Kvinde? Det er Hemmeligheden, sagde Avisen tilsidst. Droskekusken opfangede kun et Glimt af hende, og i Øjeblikkets Spænding forsømte han at se efter Autoens Nummer. Men at det var en Maillard, er han sikker paa.

Hvad Manden angaar, som Berg saa' gaa ind til Hume, har man gode Grunde til at tro, at han er en i højere Kredse velkendt Person, som ofte besøgte Hume i et Anliggende, om hvilket baade han selv og Hume iagttog den største Hemmelighedsfuldhed. »Star« havde ringet saavel til hans private Bopæl som til hans Kontor, men han havde ikke været nogen af disse Steder Dagen efter Mordnatten. Man havde ogsaa henvendt sig til de Klubber, af hvilke han er Medlem, men med lige saa ringe Held.«

Ashton-Kirk sad en Stund hensunken i dybe Tanker. Derpaa trykkede han paa en elekrisk Knap, og Fuller traadte ind.

— Jeg ønsker, at De fortsætter Deres Undersøgelser angaaende Hume og Allan Morris, der, hvor De afbrød dem forleden Dag.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Den tyske Fred opnaaede intet med Palmen; nu vil den forsøge med Bajonetten! (›Lustige Blätter‹)

Per (nu religiøs) yttrar sig:
— På den tid, ja drack, så drack ja bare kunjak — men då va rekti kunjak — han va tjock som sirap!

Før var ›Slægtningene fra Landet‹ ikke velkomne —

men *nu* er de det i høj Grad (navnlig deres fyldte Madsække)!
›Fliegende Blätter.‹)

Lloyd George, den engelske Talemaskine.
(›Simplicissimus.‹)

— Är det tidningen för i dag?
— Jaa!
— Har dom fått tag i mördarn (Morderen) ännu?
— Mördarn? Den hitta dom ju för några veckor sedan?
— Nej, jag menar han som mörda Karl XII?!?
(›Söndags Nisse.‹)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Høstglæder.

Vi synger og slider fra Morgengry,
vi kan vel Negene flytte!
Og kommer der ogsaa en Byge fra Sky,
deraf bli'r vi ikke forknytte.

Ej se, hvor Kornet dynger sig op,
det gør mine Tanker glade.
Jeg elsker af Hjærte, af Sjæl og Krop
vor gamle trofaste Lade.

Men mest, fordi den kan holde Mund
og ikke til nogen vil si'e,
hvor tit den har set i Aftnens Stund
jeg kyssed Per Nilens Marie!

Efter Forlydende skal den svagelige Pensionist, Dr. Mantzius, nu til Efteraaret optræde som Gæst i sit gamle Embede. Hvilke opløftende Fremtidsperspektiver aabner det ikke! Vi ser i Aanden baade Goos, Dybdal, Eugen o. a. give Gæsteroller paa de gamle Keglebaner — mod et klækkeligt Ekstrahonorar selvfølgelig.

„Kollegiale Karikaturer“.

William Bewer.

Jeg ser i en herværende Avis en Artikel om, at Kvinderne er urenlige og Beviset hentes fra den Omstændighed, at Kvindeafdelingerne paa vore Badeanstalter er meget snavsede.

— Jeg begriber ikke rigtig, hvorledes Herrerne har kunnet kontrollere Damerne dersteds.

Men *noget* kan der jo være om det. Jeg er i hvert Fald overbevist om, at hvis en af d'Hrr. trængte ind til Damerne, vilde han komme *beskidt* fra det!

Paa alle Omraader haardt det svier,
fra Maden og ned til Droscherne,
og nu har jeg hørt, at til Vinter bli'er
der slet ingen Gang i Galoscherne.

Der er gevaldig Glæde over de 6 Hektoliter Koks, og jeg selv raaber Hurra af alle Kræfter. Men nu vil jeg sandelig haabe, at naar *de* er sluppen op, vi saa kan faa mere, for ellers maa de jo have Navneforandring og hedde de 6 — Hek*forlidt*'er.

Saa døde han!

En Mand, der var træt af Livet gik forleden Dag ind paa et Apotek og købte en kraftig Dosis Cyankalium, den stærkeste af alle Gifte.

Saa gik han hjem satte det meste af Giften tillivs og laa hele Natten og ventede paa at Døden skulde komme, men endnu op paa Morgenen var han spillevende. Gal i Hovedet lod han Giften undersøge og fik at vide, at det var »Krigs-cyankalium«, man havde givet ham.

Manden gik nu hen og købte sig et Reb, traskede ud i Skoven og hængte sig. Men Rebet gik i Stykker — det var nemlig et »Krigsreb«.

Nu begyndte Manden at fatte det humoristiske i Situationen. Hans Humør og Livslyst vendte tilbage og glad og fornøjet gik han ind paa en Restauration og spiste en Portion Gullasch.

To Timer efter var han død.

Det var nemlig »Krigsgullasch«!

Krig—Krig—Krig!

Først Herskerne Krig *hinanden* erklæred',
og Følgen blev Millioner af Lig.
De føler sig dog ikke Spor besværed',
for nu erklærer de *Freden* Krig.

En Tid endnu maa vel Bøsserne smelde
og fylde Verden med Suk og Skrig —
saa rejser sig *Folket* i al sin Vælde,
og saa erklærer vi *Herskerne* Krig!

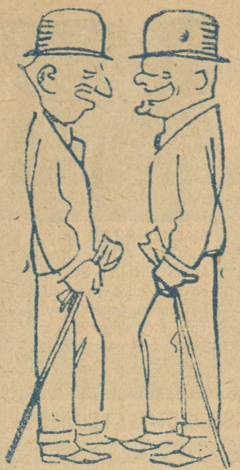

— Nu er der en Amerikaner, der paastaar, at han kan lave Gas af Halm.

— Naa— herhjemme har vi kun drevet det til at lave Kvalm af Gas!

— Er dette Fluepapir virkelig meget klæbrigt?

— Ja, det er jeg overbevist om. Jeg traf min Kone paa »Fluepapiret« — og nu hænger jeg paa det!

Sjakal-Politik.

Ned med Freden! Ned med de fremrykkende Socialister, hvis Fredsarbejde truer med at ødelægge os hele Verdensprofiten!

Tyskland skal knuses i Bund og Grund, saa at vi andre kan faa Krigsskadeserstatning ved for hundrede Aar at beside Verdensmarkedet! Hvad gør det, om der dræbes endnu et Par Millioner Mennesker, naar Resultatet blot bliver det, at Guldstrømmen fra Verdenskilderne strømmer ind i vore Pengesække.

Har vi først den Sag klaret, saa bliver Arbejderne nødt til, nu som før, at danse efter vor Fabrikspibe, og enhver ærekær Kapitalist bør derfor gøre alt for at ødelægge Fredskonferencen i Stockholm!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

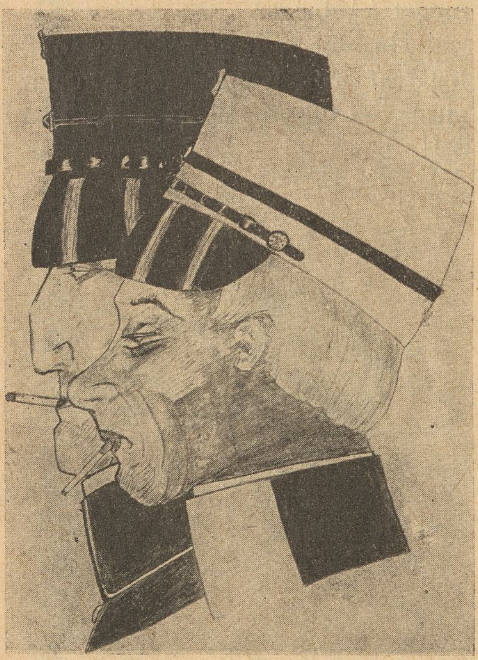

Første: Og saa sier Kaptainen til mig: De er den største Torsk ved hele Kompagniet!!
Anden: Ja sikke noget Sludder! Du er jo kun 52 Tommer!

Tegning af O. Beck.

SOM I HIMLEN —

Er der i Himlen et Paradis
saa skønt som Præsterne lader —
— eller er det kun gammel Overtro —
bavlende Kællingesladder.

Er de saa hvide de Engle smaa,
som man i Kirken fortæller —
og at Livet deroppe de lever i Fred
kun Glædestaarer de fælder.

Da vil jeg ønske at hver især,
med Fadervoret i Orden
vil folde sine Hænder og bede med mig
— som i Himlen — saaledes paa Jorden.

N. Christensen.

SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799
FORLOV DEM! IKKE
Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Hannich. Det er os umuligt at begribe Meningen med de »Tog«.

HØRT I ADELGADE.

— Hvorfor slar Du mig, Anders, er jeg maaske din Kæreste?
— Næ, de' er Du ikke —
— Naa ja — hvorfor slar Du mig saa?! Christian Gift.

A. »Fra Dybet« mangler Handling for at kunne interessere.

Einar B., Varde. Den er morsom, men den egner sig ikke til Offentliggørelse.

Svend Aage, Skagen. Vittigheden er gammel, men vi skal lade Naade gaa for Ret.

R. L. De har sendt os »En Fremtidsskuelse«, »Udhuget af Thorvaldsen«. Af flere Grunde (deriblandt af udenrigspolitiske) er »Skuelsen« gaaet i Papirkurven.

Arvid Christensen, 14 Aar. Ved Lejlighed.

A... »Vaskerkonen synger« m.m.m. Der er en lille Forbindelse mellem deres Digterværker og deres Mærke. (Se i et Konversationsleksikon).

Professoren: Og saa mine Herrer, da vi nu taler om Vandets Nytte, maa de ogsaa huske paa, at hvis vi ikke havde det, kunde vi ikke lære at svømme og, hvor mange Mennesker vilde saa ikke drukne i Tidens Løb.

Harald Jensen.

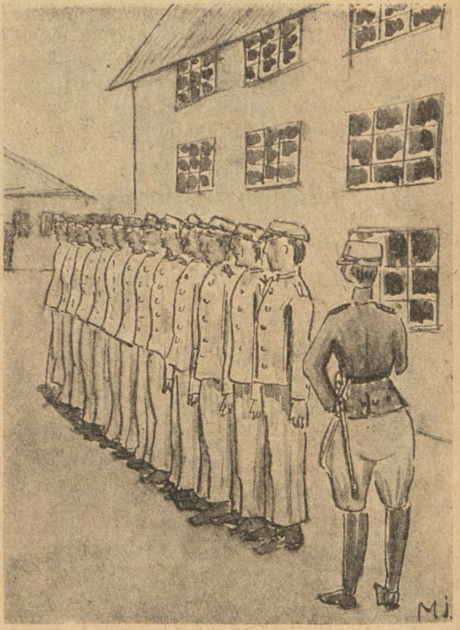

Løjtnanten: 43, De er som sædvanlig ude af Retning. Hvad er Deres borgerlige Stilling?
43: Maler.
Løjtnanten: Naa ja! Civillister kan De maaske imponere med en ny Retning — men ikke mig!

Tegning af M. Jarno.

„Guldregn“

Der skal Tid til alting, undtagen til at fange Lopper. Hvis man giver sig Tid til det, er det for sent.

*

A er bange, a skal blive vanskelig, naar a bliver gammel, sagde Jens Peter den Dag, han fyldte 90.

*

Der er ikke langt til Smyrna for den forelskede.

*

Det er en uskyldig Fornøjelse, sagde Præsten om Kortspillet, da han vandt.

*

Et Gærde varer tre Aar, en Hund tre Gærder, en Hest tre Hunde og et Menneske tre Heste.

*

I en Pigeskole erklærede Lærerinden, at hun hellere vilde have med en Snes Drenge at gøre end med Pigerne. Det vilde de ogsaa, erklærede Pigerne.

*

En Professor paastaar at han med Lethed kan kende et kvindeligt Kranie fra et mandligt.
Er det kvindeligt, er Kæberne meget slidte.

*

En »Velgører« har skænket et Klaver til et herværende Sanatorium. Det er ikke godt at være syg!

*

Vær altid aaben og oprigtig, men sig aldrig Sanheden lige op i Folks Ansigt, thi det er en Uforskammethed, og hellerikke bag paa Folks Ryg, thi det er Bagtale.

*

Den dovne har aldrig Tid; han er altid optaget af at slaa Tiden ihjel.

*

Sig mig hvad Du ler af, og jeg skal sige Dig, hvem Du er.

*

Der skal eksistere en dansk Flyvemaskine, som aldrig er gaaet i Stykker.

*

Tegninger af Erik Lassen

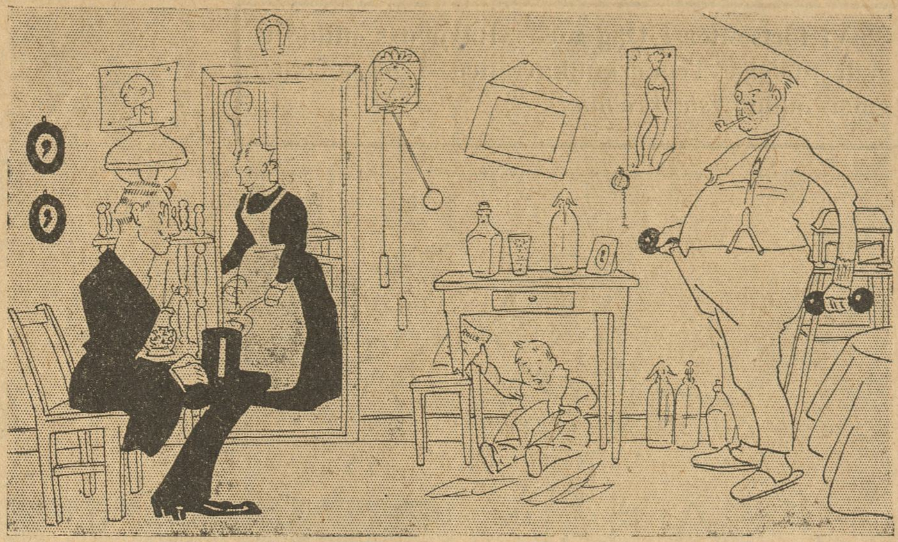

Repræsentanten for »Damebladet« ønsker et Fotografi af den store »Filmsfrikadelle« i hans Hjem.

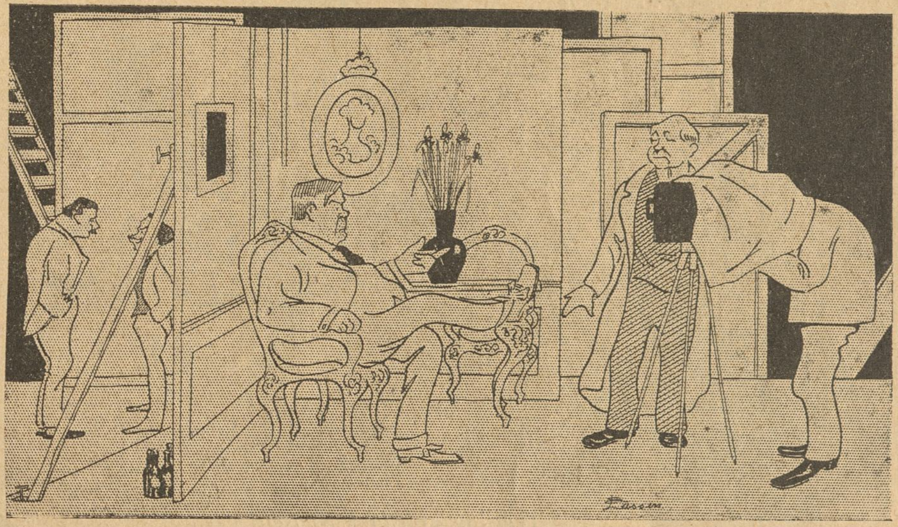

og »Frikadellen« arrangerer — af visse Grunde — sit Hjem — paa Filmsanstalten!

Retfærdighed! Retfærdighed! Men raab meget højt, ellers kan Du ikke overdøve de forurettedes Klage.

*

Mangen en Idealist er saa højt hævet over Jordelivet, at han ikke kan se en fattig Mand, der rækker Haanden ud efter en Skilling.

*

En Herre betragtede en Gang et Bybuds stærkt røde Næse og spurgte, hvordan han havde faaet den. — Det er kommen af at gaa i Byen, svarede Budet.

*

En berygtet fransk Falskspiller blev udfordret til Duel af en Person, som han havde snydt i Spil. Falskspilleren blev dræbt af sin Modstanders Kaarde, og han fik saaledes endnu engang — det sidste Stik!

*

Det smager af Bryllup, sagde Pigen — Degnen kom til at kysse hende.

*

Ja, saa maa vi prøve noget andet, sagde Doktoren, da amerikansk Olie ikke hjalp for Hovedpine.

*

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige.
Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Vi fortsætter i Dag med »Ravnen«s mildest talt pudsige Tegnerkonkurrence. I næste Nummer falder *1ste Præmie!*

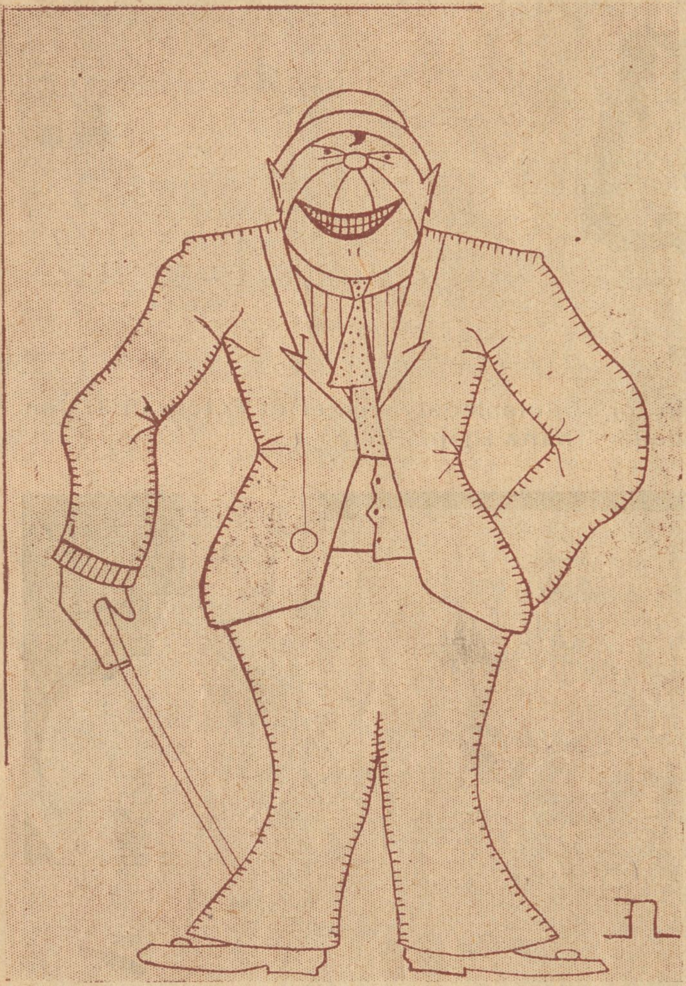

Tegning af *Einer Nielsen.*
FREDERIK JENSEN.
3 Præmie: **3 Kroner.**

Tegning af *Carl Folmann.*
SCT. PETER, KRIGEN OG FODBOLDEN.
Præmie: **En Originaltegning.**

Tegning af *Axel Knudsen*
— Har Du ikke set, hvor Fodbolden blev a'?
— Jo, den har din Søster gemt under Forklædet!
Præmie: **En Avismappe.**

Tegning af *Valdemar Larsen.*
JONGLØREN MED BOLDEN.
Præmie: **En Originaltegning.**

Tegning af *Kaj Houmann.*
DER UDFØRES ET HOVEDANGREB.
Præmie: ***En Originaltegning.***

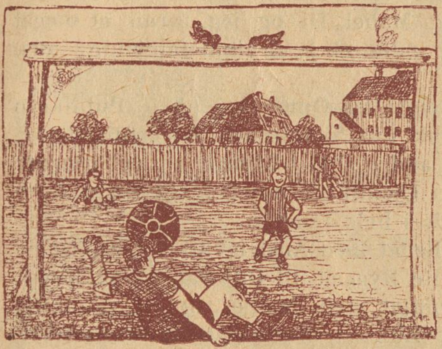

Tegning af *A. Christensen.*
MAAL!
Præmie: ***En Originaltegning.***

Tegning af *Johns. Jensen.*
Dommer Wilson beundrer Verdens snedigste Sportsmand (Lloyd George).
Præmie: ***En Avismappe.***

Tegning af *Alfred Klestrup.*
ROTTBØLL OG ASGER K.
Præmie: ***En Originaltegning.***

Tegning af *Gunnar Madsen.*
Hun havde Bolden i Favnen
og gik derfor til Ravnen,
som straks da den hende saa
ej Smilet kunde modstaa
og lod hende 1. Præmie faa!(?)
Præmie: ***En Originaltegning.***

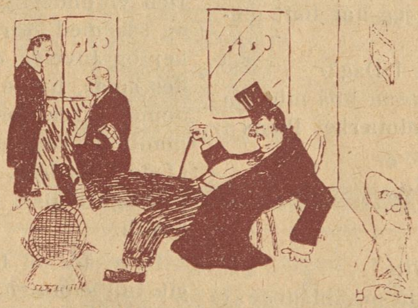

Tegning af *Henry Stjernqvist.*
1. Tjener: Nu har jeg vækket ham 7 Gange, og det bliver jeg ved med.
2. Tjener: Hvorfor?
1. Tjener: Jo, han betaler, hver Gang jeg vækker ham!
Præmie: ***En Originaltegning.***

Tegning af *W. Schulenburg-Schiøtz.*
KVINDELIG AMATØR.
Præmie: ***En Originaltegning.***

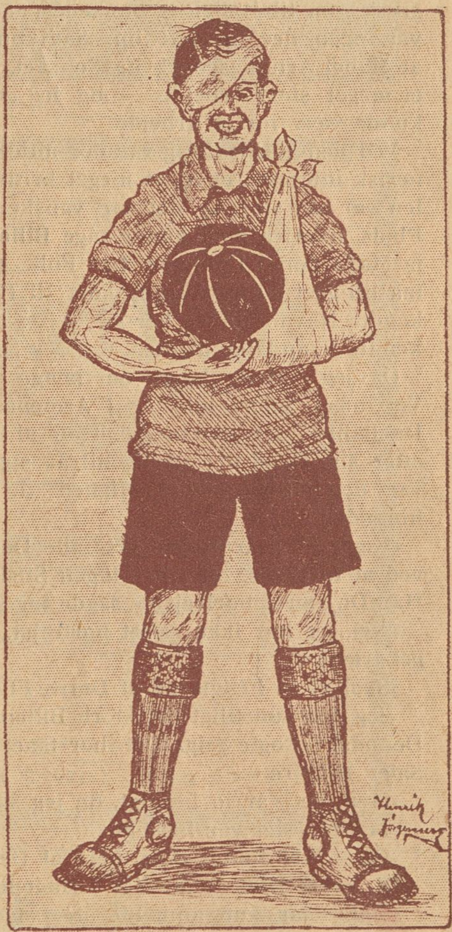

Tegning af *Henrik Jørgensen.*
EN VARM OMGANG!
Præmie: ***En Originaltegning.***

Kunstnerindens Hævn.

(Sluttet fra forrige Numer).

Vil Du saa gerne hen og se »Parodien paa Tannhäuser«? Venus er gjort til en Vampyr, som er taget lige ud af Selskabet.«

Der laa saa meget underforstaaet i Mabels Tone, at Di maatte være blevet blussende rød, hvis hun overhovedet kunde rødme.

Mabel Armingscourt gik tidlig. Aftenen havde været meget anstrengende, selv om hun var kommet saa nogenlunde fra det. Hun følte sig meget træt, og der var mange smaa, fine Rynker om Øjnene og en dyb Fure omkring Munden, da hun saa sig i Spejlet i sit eget Værelse. Til mig, der besøgte hende Dagen efter, sagde hun: »Det var en nydelig Komedie, der blev spillet i Gaar Aftes — men Komedien er ikke færdig endnu. Jeg har et stort Arbejde for — jeg staar i Begreb med at bringe Komedien til en Slutning.«

»Det skal være interessant at se, hvorledes det alt forløber til det Øjeblik kommer, hvor det Hele er forbi«, svarede jeg. »Hvorledes vil Slutningen blive?«

»Man skal aldrig foregribe Begivenhedernes Gang eller høre Indholdet af en Komedie, før den er fremført«, sagde Mabel Armingscourt alvorlig. »Jeg lover Dem, at De skal faa Slutningen — i Løbet af et Par Maaneder.«

Slutningen af Komedien blev spillet af et stort og interesseret Publikum paa Udstillingens Aabningsdag i Burlington House. En Ugestid før Billederne skulde indsendes, gik jeg op til Mabel og bankede paa hendes Dør, men der var ingen, der lukkede op. Saa kom jeg til at huske paa, at Mabel Armingscourt havde sagt, at hun var optaget af et meget stort Arbejde — og jeg grundede paa, hvad det kunde være for et Arbejde.

Ved denne Udstilling var der altid samlet et meget kunstnerisk interesseret og et meget kritisk Publikum. Trængselen var saa stor, at det var vanskeligt at tilkæmpe sig en Plads, hvorfra man kunde tage Billederne i Øjesyn. Uger, ja Maaneder i Forvejen har Folk gjort sig Umage for at faa tiltigget sig et Adgangskort til Højtideligheden — alle kendte Navne findes her — — og alle mere eller mindre kendte Skandaler drøftes her.

Da jeg endelig langt om længe havde faaet banet mig Vej ind i Salen, løb jeg i Armene paa de to kvindelige Duellanter, der kom med en Hale af Beundrere og Bekendte efter sig. Hvad der særlig tiltrak sig min Opmærksomhed, var den utilslørede Venlighed, de to unge Piger viste hinanden.

»Kære Miss Armingscourt, alle Deres Venner har været ved at fortvivle, man har ingen Steder kunnet finde dem. Har De været bortrejst?« sagde jeg.

»Nej, jeg har ikke været bortrejst, men jeg har haft meget travlt.«

»Skal vi se Frugterne af Deres Flid her i Dag?«

»Jeg har udstillet det store Billede, De saa hos mig, da De sidst besøgte mig. Det har faaet en udmærket Plads i Salen tilhøjre.«

»Men, det var jo færdigt, da jeg saa det.«

»Ja — — det var færdigt.«

»Og — her findes ikke mere af Dem?«

Di, hvem Dick fulgte lige i Hælene, smilte.

»Her staar kun anmeldt ét«, sagde hun og bladede i Kataloget«. »Vor kære Mabel har været ualmindelig uoplagt i de sidste Maaneder; man skulde næsten tro, at hun har haft Ærgrelser, der har gjort hende det umuligt at arbejde.«

»Nej, kære Di, jeg har ikke været helt doven, »sagde Mabel smilende. Dick lod til at være meget nervøs over Di's Bemærkninger, men Mabel var fuldstændig uberørt af Situationen.

»Og hvad forestiller Deres Arbejde?« spurgte jeg.

»Jeg har taget Lære af de gode, gamle Guder, mit Sujet forestiller en Afstraffelse for den — der bedriver ondt.«

»Det maa være et interessant Emne.«

»Ja, og det bærer sin egen Belønning i sig. Bevidstheden om at udøve Retfærdighed er opmuntrende, og det er altid morsomt selv at kunne forme Slutningsakten.«

Di Madox, der var vidunderlig klædt paa, gik rundt med et barnligt, uskyldigt Udtryk i sine Øjne og var stærkt optaget af Mabel.

Da vi kom ind i den store Sal, var det tydeligt at mærke, at der var noget ualmindeligt paa Færde. Mænd og Kvinder hviskede og smilede, og alle saa hen i Retningen af den mindre Sal, der laa tilvenstre for den store og hvor Indgangen næsten var fuldstændig spærret af Publikum. Pludselig saa vi Folk stikke Hovederne sammen og alles Øjne rettedes mod Di, og Mabel smilede lykkeligt, hvorimod Di, der var vant til at vække Opmærksomhed, ikke lod til at bryde sig om det.

»Det lader til, der er noget, man morer sig over i Salen derinde«, sagde Mabel, som gik foran de andre og fik banet sig Vej ind i Salen. Di fulgte lige i Hælene paa hende, saa Mabel kunde ikke undgaa at se, at to meget intime Bekendte af Di, Damer fra »Selskabet«, drejede brat af, da de saa' Di Madox. Det Hele stod kun paa i et Sekund, men ingen af os, heller ikke Di selv, kunde undgaa at forstaa, at de vilde undgaa Di.

Jeg søgte i Kataloget efter Mabels Billede, og da jeg fandt det, saa jeg, at det var anbragt i en Sal, der var modsat denne. Nu begyndte jeg at forstaa Situationen, og var meget nysgerrig efter at komme Overraskelsen paa nært Hold.

Da vi endelig var naaet ind i Salen, fulgte vi med Strømmen og stod pludselig, Mabel, Di og jeg, foran et meget stort Billede, der var indfattet i en iøjnefaldende, men kostbar Ramme.

Dette Billede tiltrak sig alles Opmærksomhed, Publikum saa paa det, nogle trak paa Skuldrene, andre fnisede og skyndte sig bort, atter andre stod i Klynger og debatterede dette Kunstværk, der i Øjeblikket havde vakt mere Røre end noget andet Billede i hele London.

Mabel stod foran Billedet med Ansigtet til det ved Siden af Di, der endnu vendte Ryggen til Billedet. Mabel passiarede muntert og fornøjet med hende, til Di pludselig vendte sig om, saa paa Billedet, blev saa hvid som en kalket Væg og stod fuldstændig maalløs. Saaledes stod hun et Pár Sekunder, saa vendte hun sig om til Mabel, der stod smilende ved Siden af hende, saa paa hende med et Blik, der udtrykte det mest dødelige Had, vendte sig om og gik bort uden at sige et Ord.

Billedet, der var en vel udført Skitse, forestillede Circe, klædt i let, græsk Gevandt og omgivet af en Gruppe Mænd. Den vidunderlig smukke Kvinde stod lænet op til et Bord, og saa med store, begærlige Øjne paa en Dynge Guldstykker og Juveler, som hendes Tilbedere havde lagt for hendes smaa, hvide Fødder. Ingen kunde tage fejl af, hvem denne Circe forestillede — — det var Di Madox og de mandlige Væsener var nøjagtig Træk for Træk Portrætter af de Tilbedere, Di i de to sidste Aar havde ødslet sin Elskværdighed paa. I Kataloget var Kunstnerens Navn Samuel Smith.

Da vi forlod Udstillingen, fulgtes jeg med Mabel, og vi gik ind sammen i en The-Salon for at drikke en Kop The.

»De er kommen et godt Stykke fremad paa Kunstens Bane«, sagde jeg drillende til den unge Pige.

»Men, De har jo slet ikke set mit Billede«, sagde Mabel uskyldigt. »Det hang i Salen længst tilhøjre. Det forestiller et Interiør fra gammel Tid. Rammen er meget smuk.«

Det mærkeligste ved hele Sagen var, at Dicks Portræt var ikke paa Billedet. Jeg tror nok, at jeg har fortalt, at Mabels Følelser for ham var oprigtig ment. Da han gik over til Fjenden, døde selvfølgelig denne Kærlighed — men Kvindens Veje er uransagelige.

»Mr. Samuel Smith« udstillede aldrig senere.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Køb RAVNEN

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tolf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Kurt Wenzel

To enlige Skønne ved Sensommertid, hvilke Tanker har de bag deres Pander?
Jo, de farer ustandselig hid og did i en Jagen efter flygiende **Hanner.**

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 35 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 30. August 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Hun flirter minsanten med Kraft og skiller sig godt fra Hvervet.
Men ved hun at Alting saa let i Varmen bliver fordærvet?

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen: Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne, der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

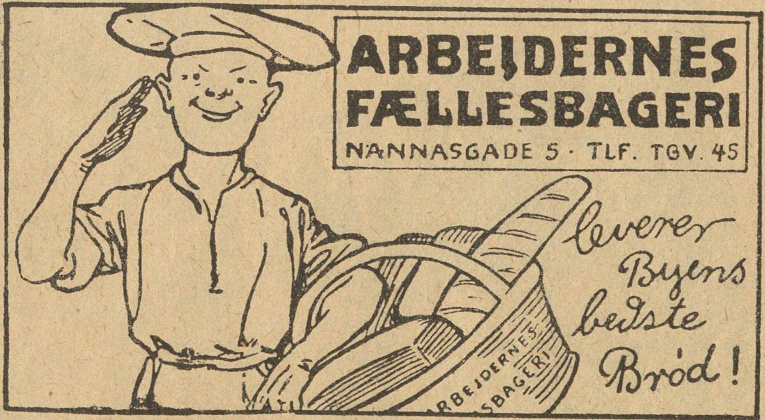

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
Randers
god velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Køb Alfa Margarine

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag.

FINT VINK.

Værten: Gæsterne stikker alt for meget af Billardkridtet i Lommen, Kristian, især Mælkehandler Petersen. Kan Du ikke give ham et fint Vink om, at det ikke gaar an.

Kristian (senere til Gæsten): Driver De maaske Mælkehandel?

Gæsten: Ja, hvorfor mener Du det?

Kristian: Fordi De bruger saa meget Kridt. Jeg skulde forresten spørge, om De ikke ogsaa kunde tage Vandet hos os?

Næb og Klør.

Redaktøren bad mig holde inde med »Skydningen« i Sommerferien; han holdt ikke af, sagde han, at der kom »Peber paa Jordbærrene«, og han beviste dermed, at han er Menneskekender — i hvert Fald dansk Menneskekender.

Naa, men efter endt Ferie er jeg her altsaa igen og har »frie Hænder«, som jeg vil benytte til at skrive et Par Ord om — Ferie.

Dansk Sommerferie er efterhaanden udartet til det rene Bondefangeri. Jeg tænker paa de Mennesker, som af Helbreds- eller andre Hensyn tager sig nogle Ugers Ophold i et af Nordsjællands talrige Pensionater. I Aar maatte man give 7½ Krone — syv Kroner og halvtreds Øre — pr. Dag for jævn god, spiselig tynd Kost og et Logi, der raaber til Himlen i sin Tarvelighed. Dertil kommer saa dyre Drikkevarer, gode Drikkepenge og Betaling for at benytte ½ Badehus, hvilket beløb sig for 2 Personer, en halv Time pr. Dag i en Maaned, til 15 Kroner. Forrige Aar kostede den samme Fornøjelse kun 5 Kr., men Pensionatsværtinderne — disse besynderlige mandhaftige Forretningsvæsner af den gamle Skolelærerindetype — erklærede kuldegysende, at Sømmene var blevne saa dyre. Der var 65 Gæster paa Pensionatet; hvis blot de 40 bader, saa bliver det ca. 300 Kr. pr. Maaned til — Søm!

For at spare paa Lysene indførte Pensionatsværtinderne ganske preussisk »Sommertid«, hvilket betød, at Gæster, der var kommen for at søge Hvile, blev tvungen til at staa op Kl. 7 om Morgenen, hvis de vilde have Morgendrikke.

Hvis et yngre Par tog for meget Smør paa Brødet, fik de en voldsom Reprimande af Værtinden; de ca. 70 Aar gamle Kvinde-Pensionærer, der hverken kunde spise eller drikke, blev derimod behandlet med fyrstelig Kærlighed. Bliver man borte en Dag paa en Forretningsrejse, trækkes der intet Beløb fra; vil man have en Gang Hindbær, der vokser lige udenfor Huset ekstra — faar man Lov til at betale højeste Restaurationspris. Mukker man over den dyre Betaling, peger Værtinden paa Skoven og spørger, om man har set noget skønnere, og de slaar Haanden ud over Stranden og beder En sige, hvor man har truffet friskere Vand. . . .

Saadan er Forholdet nu. Naar der en Gang bliver Mening i Samfundet, saa overtager Staten en Række store, sundt beliggende Pensionater og lader Arbejderfamilierne bo der i en lovbeskyttet Ferietid.

Vi slipper saa for om Vinteren at se vore Sommerpensionat-Værtinder køre pelsudstoppede i Selvejerbil for vore Penge.

Som de skulde have købt Søm for. Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Paa den gamle Vold!

1

Jeg sad ved den gamle Voldgrav,
og saa paa den rolige Strøm,
— og disse smaabitte, glidende Bølger
gik ind i min Sommerdags-Drøm.

2

Jeg sad ved den gamle Voldgrav
bedøvet af Hyld og af Tjørn;
men holdtes dog stadigvæk livlig og vaagen
ved Flokke af pludrende Børn.

3

Jeg sad ved den gamle Voldgrav
med den Pige mit Hjærte fik kær,
mens Solen den skinned og Bølgerne leged
— og hun sad mig ganske nær.

4

Jeg sad ved den gamle Voldgrav
— dertil har hver Stymper jo Lov —
— men Varmen blev trykkende, Solen blev hed,
saa jeg lagde mig ned og sov;

5

og drømte om hende mit Hjærte fik kær
ved Voldgravens bløde og glidende Strømme; —
— og vaagned igen, og troede just
paa vaagen at nyde de Drømme.

6

Men Pigen var gaaet — mit Hjerte blev ondt —
—jeg hørte kun Fuglene gantes og kvidre
— jeg greb mig i Barmen et hastigt Sekund
— — *og la' mig saa ned og sov vid're.*

Oscar Hansen.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen.

Overbetjent JEPPESEN.

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Tegning af Emil Poulsen

Set paa Gaden.

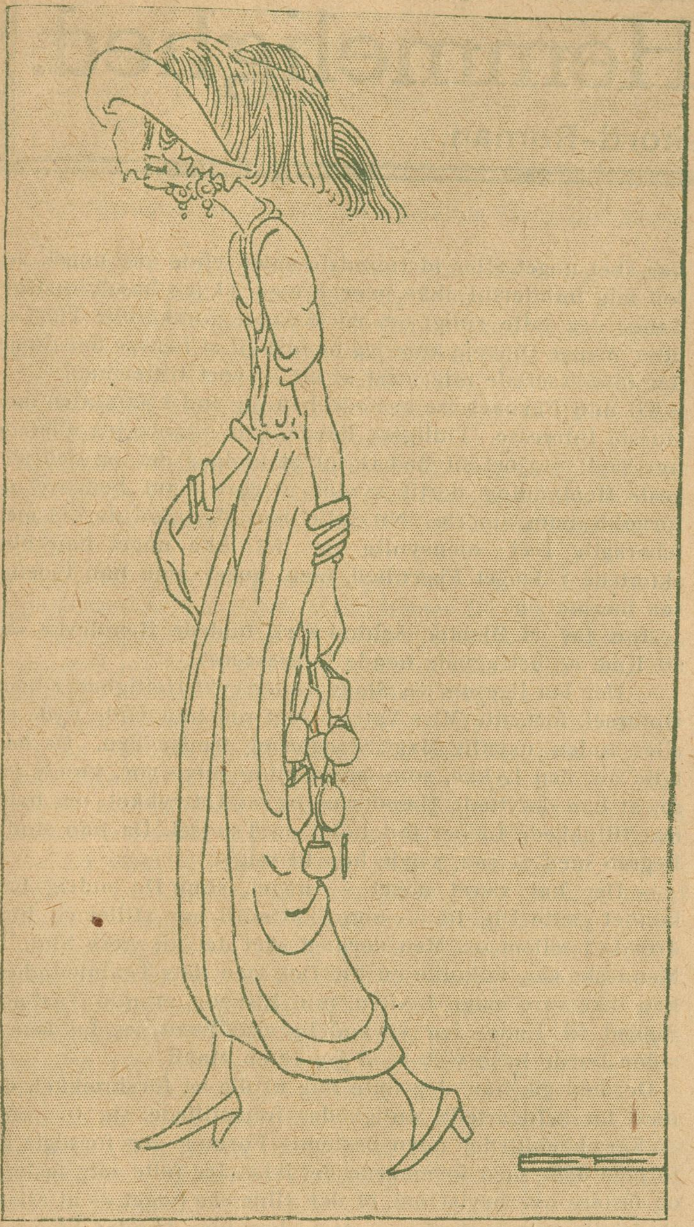

Tegning af Emil Frederiksen.

„Frk. Venus" med „Dingeldangel".

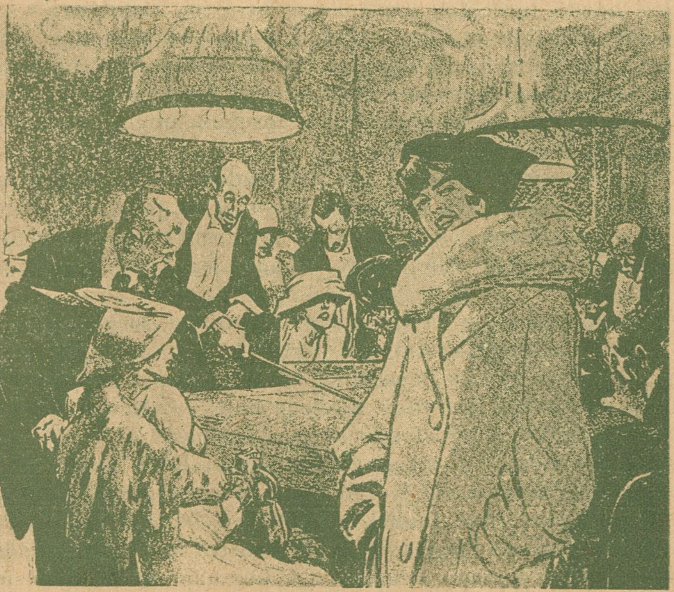

— Det er skrækkeligt, saa den Krig trækker i Langdrag, men nu, da de har aabnet nogle Spillesale, begynder man igen at føle sig som Menneske!

Rønnebær.

Man er nu ogsaa begyndt at lave Marmelade af Rønnebær.
Dagspressen.

Nu gløder Rønnebær i Villahavers Hegn,
en sollys Sommers første, ak, men sikre Afskedstegn,
det er som alle Haver, alle Veje græder Blod
Ved Tanken om den tunge trælske Tid, det stunder mod.

Se det var noget Digteren tilfulde vel forstod,
han purred' Digtermanken, og sin Hytte han forlod,
han gik ad Villaveje ud i Solnedgangens Skær
og digted' om hver Draabe Blod i Rønnens gulne Træer.

Han digtede om Rønnebær og om sit Hjærtes Skat,
han sendte Digtet til Avisen endnu samme Nat
og tjente et Par Kroner, thi hans Digt var smukt og net;
han spiste sig for første Gang i lange Tider mæt.

Ak, Digter, Taabers Taabe! du har ikke praktisk Sans.
Se, Knøsen der paa Vejen, se, hans Øjnes griske Glans,
han spejder i hvert Havehegn, jo han har vejret ›Tjans‹,
men tror du, han har Spor Forstand paa Vers og Rytmers Dans.

Nej, Knægten søger ikke Rim paa Røn og Rønnebær,
du hører højst ham mumle: Det var Satans kønne Bær!
han ryster graadig Træet og fylder i sin Sæk
— pst! der forsvandt vor unge Ven om Havehjørnet væk.

Ak, tror du Knøsen havde Blik for Rønnens Poesi?
Nej, Røn som *Marmelade* er der mere Mening i;
en vildledt Verden stønner derude i sit Blod,
at Blod er ›Tjans‹ og Penge for den smarte, han forstod.

Du tjente dig en Daler — ak Digter du er gal;
thi Knægten der fortjener hver Dag en Kapital,
og Fyren er ihærdig, hun under sig ej Hvil,
før han har baade Villa, Elskerinde og en Bil.

Per Bonde.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

De kan lade Burgess, O'Neill og hvem De ellers vil, tage sig af de øvrige Undersøgelser. Jeg vil have udtømmende Oplysninger, og jeg ønsker at faa dem hurtigt.

— Skal ske, sagde Fuller.

— Følg den mindste Ledetraad, som muligvis kan bringe Oplysninger om Morris Fader. Se fremfor alt at faa at vide, om han kendte Hume. Se ogsaa at faa saa mange Oplysninger som muligt om denne sidste. De antydede i Deres forberedende Rapport, at det antages, at Manden i nogen Tid havde opholdt sig i Udlandet. Søg om muligt at kontrollere denne Opgivelse og undersøg i det hele taget hans Historie i alle Detaljer.

— Skal gøre mit Bedste, sagde Fuller med den ubekymrede Mine hos en Mand, som er vant til at udføre de sværeste Hverv.

I samme Øjeblik den unge Mand gik ud af den ene Dør, bankede Stumph paa den anden, og Miss Edith Vale traadte ind i Værelset, meget bleg, men fuldstændig rolig.

IX.

EDITH VALE FORTÆLLER HVAD HUN VED

Ashton-Kirk rejste sig, skubbede med Foden Avisdyngen bort og satte en Stol frem til den unge Dame.

— Deres Tjener sagde mig, at jeg var ventet, begyndte hun. Hvorledes kunde De vide, at jeg vilde komme.

— Jeg vidste med Bestemthed, at De vilde læse Aviserne, sagde han. Og jeg var ganske sikker paa, hvilken Virkning Artiklen i »Star« vilde gøre paa Dem.

Hun satte sig roligt ned og tav et Øjeblik. En let Skælven i Underlæben var det eneste Tegn paa den feberagtige Uro, i hvilken hun befandt sig. Tilsidst sagde hun:

— Jeg er meget ked af, at jeg løj for Dem i Gaar Morges.

Han gjorde en afværgende Haandbevægelse.

— Jeg lod mig ikke føre bag Lyset, sagde han. Altsaa er der ingen Skade sket.

Hun begyndte at lege nervøst med sine Handsker ligesom hun havde gjort et Par Morgener i Forvejen. Hendes Ansigt var endnu roligt, men dybt inde i hendes smukke Øjne skimtedes et Udtryk af Frygt.

— Jeg vil være oprigtig mod Dem nu, sagde hun. Og maaske er det endnu ikke for sent. Jeg agtede at fortælle Dem alt, da jeg telefonerede, men senere foretrak jeg at skjule det.

— Det var af Frygt, sagde Ashton-Kirk, en Følelse, som maaske var ganske naturlig under de forhaandenværende Omstændigheder.

— Da jeg forlod Dem for ti Dage siden, sagde Miss Vale følte jeg mig lettere til Mode end jeg havde gjort i flere Maaneder. Efter hvad De havde sagt mig, følte jeg mig overbevist om, at det lille Problem, jeg havde givet Dem at løse, vilde vise sig at være meget simpelt. Denne Stemning fulgte mig hele Dagen, og jeg var let og lykkelig til Mode og forbavsede min Tante, Mrs. Page, ved at samtykke i at følge med hende til et Selskab samme Aften, hvilket ikke var sket i lange Tider.

— Sent paa Eftermiddagen indfandt Allan sig — jeg mener Mr. Morris. Saasnart jeg fik ham at se, forstod jeg, at der var sket noget eller idetmindste snart vilde ske noget. Jeg lod mig imidlertid ikke mærke med, at jeg havde opdaget dette. Jeg talte roligt om en Mængde forskellige Ting, og efter mange Omveje kom jeg tilsidst til at berøre det Emne, der interesserede mig mest af alt — vort Giftermaal.

Til min Forbavselse kastede han sig ind i Samtalen med største Interesse. Tidligere havde han — som jeg allerede har sagt — gjort sit Bedste for at undgaa det, og den ringeste Hentydning dertil syntes at gøre ham bedrøvet og forvolde ham Smerte. Nu talte han derimod derom med feberagtig Iver; øjensynlig var det ikke noget han blot skimtede i taaget Fjærnhed, men noget, som han tydeligt saa nærme sig.

Hun tav et Øjeblik, Ashton-Kirk foldede Hænderne om sit Knæ og betragtede hende interesseret.

— Der laa ligesom en Slags undertrykt Heftighed i hans Opførsel, fortsatte Miss Vale — som om han vilde byde en eller anden usynlig Magt Stangen og trodse den. Da han talte om den Lykke, som snart vilde blive vor, kunde jeg se, at han knyttede Hænderne, og at Udtrykket om hans fast tillukkede Læber indeholdt en Trudsel. Da han stod i Begreb med at gaa, sagde han til mig:

— Der har været noget — noget, som Du aldrig har kunnet gætte Dig til — som hidindtil har stillet sig hindrende imellem os. Men dermed skal det nu være Slut. Et Menneske kan udholde en hel Del, men dets Taalmodighed kan ikke vare evigt. I Aften, min Elskede, er min Taalmodighed til Ende. Jeg vil endelig vise, hvad jeg for længe siden burde have vist — at jeg er en Mand.

Dermed gik han. Jeg følte mig urolig og forskrækket, de mest forskelligartede Muligheder fremstillede sig for mig — Skrækkebilleder uden bestemte Former. Jeg forsøgte at forjage dem, men formaaede det ikke. Jeg følte mig fastere og fastere overbevist om, at der vilde ske noget — at Allan stod i Begreb med at .... at — her blev hendes Stemme lidt mindre sikker — at tage et Skridt, der vilde blive skæbnesvangert for ham.

Om Aftenen begav jeg mig til Mrs. Barrons Selskab, som jeg havde lovet det. Jeg talte — lo — ja, jeg dansede tilmed. Men ikke et eneste Øjeblik forlod Angsten mig. Tilsidst var det mig umulig at udholde det længere. Jeg følte, at jeg maatte begive mig derhen, hvor Faren ventede Allan, og da Huset paa Christie Place forekom mig at være Stedet, begav jeg mig derhen.

Jeg opdagede Drosken paa den anden Side af Gaden, og Kusken stirrede saa forbavset paa mig, at jeg kørte videre uden at standse, saaledes som Aviserne ogsaa meddelte. Men mit Mod vendte snart tilbage, jeg kørte tilbage og gik ind.

— De standsede et Øjeblik paa Trappen, sagde Ashton-Kirk. Hvad var Anledningen dertil?

— Jeg saa et Lys bevæge sig i Korridoren ovenover, svarede Miss Vale. Derefter tilføjede hun: — Men hvorledes kan De vide, at jeg standsede paa Trappen?

— Det vidste jeg ikke, svarede Ashton-Kirk. I sin Beretning siger Kusken, at De gik ind gennem Døren og op ad Trappen. Jeg har fundet, at det Sted, hvor hans Droske befandt sig, var femten Fod til venstre for Humes Gadedør, hvilket gjorde det umuligt for ham at se, hvorvidt

De gik op med det samme eller ikke. I Betragtning af, hvad der fulgte umiddelbart efter Deres Indtræden — eller snarere — hvad som siges at være paafulgt, ansaa' jeg det for sandsynligt, at De standsede.

— Tak, sagde Miss Vale.

— De siger, at et Lys bevægede sig deroppe; men hvad saa De mere?

— Intet.

— Men De hørte noget?

— Ja, Revolverskuddet og det frygtelige Skrig, som fulgte efter.

Ashton-Kirk tog Hænderne bort fra Knæet, lagde dem paa Stolens Armstød og bøjede sig frem.

— Men desuden hørte De — efter at Skuddet var faldet, men før Skriget — en Dør blive lukket, sagde han.

Det gav et Sæt i hende af Forbavselse.

— Ja, sagde hun. Jeg husker det tydeligt, nu da De siger det. Den blev lukket med et Smæld.

Ashton-Kirk lænede sig tilbage og begyndte med sine lange, tynde Fingre at tromme paa Stolens Armstød.

Han lo af sin smukke Klients forbausede Mine og tilføjede:

— Kusken paastaar, at Skriget, han hørte, lignede en Papegøjes eller Kakadues. Hvad mener De om Sagen?

— Det lignede maaske nok disse Fugles Skrig, sagde Miss Vale, men jeg var altfor forskrækket til at tænke paa nogen Slags Sammenligning paa dette Tidspunkt.

— Hvad hændte der, efter at De havde hørt Skriget?

— Jeg ventede et Øjeblik midt paa Trappen. Derpaa syntes Lysskæret, som jeg havde set bevæge sig over Vægge og Loft, at staa stille og straks derefter at forsvinde. Jeg blev da pludselig grebet af en forfærdelig Angstfølelse. Hvis nu virkelig Allan havde haft til Hensigt at besøge Stedet — hvis han var kommet før mig — hvis noget netop var sket — noget, i hvilket han havde deltaget.

— Opfyldt af disse Tanker gik jeg videre op ad Trappen. Gennem Glasdøren til Værelset til Gaden skinnede Lys, men Korridoren var tom, og der var ganske mørkt i den bageste Del af denne. Jeg forsøgte at aabne Glasdøren, men den var aflaaset. Døren nærmest Trappen var derimod aaben; jeg gik ind gennem den og derefter videre gennem en anden Dør ind i Værelset til Gaden. Der fik jeg Liget... Liget af Hume... at se, skruede Gassen ned og skyndte mig derpaa famlende ud gennem Værelset og ned ad Trappen.

— Hvorfor slukkede De Gassen? spurgte Ashton-Kirk.

— Det ved jeg ikke. Jeg formoder, at det dels var for at undgaa at se det uhyggelige Syn paa Gulvet og dels...

Hun standsede, men Ashton Kirk afsluttede Sætningen.

— Dels med den ubestemte Tanke, at De maatte forsøge at skjule Gerningen for alles Blikke og paa denne Maade redde Allan Morris for Følgerne af hans Gerning.

Ved disse Ord for hun op af Stolen, med Hænderne bønfaldende udstrakte og med Skræk afmalet i Ansigtet.

— Nej, nej, raabte hun. Han er uskyldig! Det var ikke ham, der udførte Ugerningen!

— Min kære unge Frøken, sagde Ashton-Kirk beroliggende, De maa beherske Dem. — Jeg sagde ikke, at han var skyldig. Jeg gengav kun i Ord de Tanker, som ganske ubevidst fik Dem til at slukke Lyset.

Hun sad en Stund og stirrede paa ham, derefter bøjede hun sagte Hovedet og sagde med hæs Stemme:

— Ja, det er netop hvad jeg tænkte, og det var Aarsagen til, at jeg telefonerede til Dem. Jeg troede, De vilde føle Medlidenhed med mig og vise mig en Maade, hvorpaa det hele kunde skjules. Men efter at jeg havde faaet det Løfte af Dem, at De vilde komme, blev jeg grebet af Frygt for, at De skulde... at De skulde forraade ham. Dette er, formoder jeg, virkelig Grunden til, at jeg forsøgte at føre Dem bag Lyset. I min Forskrækkelse troede jeg, at Allan var den Skyldige. Men nu, da jeg har haft Tid til roligt at overtænke Sagen, ved jeg naturligvis, at det ikke er ham og at det umuligt kunde være ham. Ingen, som kender ham, vilde tro, at det var ham.

— Hvad Grund havde De til at anse ham for at være den Skyldige?

— Hans Opførsel om Eftermiddagen før Mordet foranledigede mig dertil.

— Jeg forstaar. Og hvad faar Dem nu til at tro, han ikke er skyldig?

— Jeg tror det, fordi jeg kender hans Karakter, sagde Miss Vale alvorligt. Det er muligt for ham at fare op — ja tilmed at blive forfærdelig hidsig, men han var aldrig i Stand til at begaa en saadan Gerning — det er altfor forfærdeligt.

— De anser det for sandsynligt, at han var den Person, som man saa' gaa ind til Hume før Mordet?

— Ja.

— Hume levede endnu, da Berg lukkede sin Butik? han var død, da De kom ind i hans Værelse omtrent en halv Time senere. Mordet maa altsaa være sket, medens Sams sad paa Bukken af sin Droske paa den anden Side af Gaden. Nu er Forholdet det, at man har set Morris gaa ind, men ikke med Sikkerhed véd, hvem den Person var, man har set gaa ud. Vi har ingen Vished om, at han ikke var til Stede, da Forbrydelsen blev begaaet.

Miss Vale hævede stolt sit Hoved.

— Er det muligt, sagde hun, at De vil forsøge at bevise, at Allan Morris har forøvet denne Gerning?

— Jeg søger at finde den virkelige Sandhed, svarede Ashton-Kirk alvorligt.

Atter betragtede hun ham i Tavshed. Saa sagde hun:

— Hvilken Teori har De da dannet Dem?

— Jeg har tænkt mig en Del Muligheder, sagde han. Naturligvis tror jeg kun, at en af dem er den rigtige, men det er mit Princip aldrig at røbe mine Meninger for andre, før de har vist sig at være rigtige.

Inden Miss Vale bortfjernede sig, bønfaldt hun ham om at gøre alt for at skaffe Lys i Sagen, baade for hendes egen og for Morris' Skyld.

— Naturligvis kan jeg nu indse sagde hun tilsidst, at Aviserne vil tage sig af Sagens Opklaring. Det er for sent nu at hindre det. Men det er ikke for sent for Dem at bevise, hvem der er den virkelige Skyldige.

— Jeg skal gøre, hvad jeg kan. Undertiden har man lige straks Held med sig, men til andre Tider maa man kæmpe haardt for at naa til et Resultat.

Hun gik. Han lukkede Bibliotheksdøren op for hende, og den alvorlige Stumph ventede paa hende i Forstuen.

— Maaske bliver det nødvendigt for mig at tale med Mr. Morris engang i Dagens Løb, sagde Ashton-Kirk. Vilde De være ked af at lade ham vide, at jeg træffes Klokken seks?

Den Frygt, hans beroligende Ord havde forjaget fra hendes Øjne, kom atter til Syne.

— Jeg kan ikke meddele ham det, sagde hun. Jeg har ikke set ham siden — siden den Dag, jeg før omtalte. Jeg har ventet, telefoneret, sendt Bud og søgt ham personligt. Men jeg har ikke kunnet træffe ham. Ingen synes at have mindste Anelse om, hvor han befinder sig.

X.
ASHTON-KIRK GØR FORESPØRGSLER

Da Miss Vale havde bortfjernet sig, stod Ashton-Kirk længe ved et af Vinduerne og saa' ned paa den travle Menneskesværm nede paa Gaden. De gamle Huse stod rundt omkring i trøstesløs Forfald. Mændene udraabte deres Varer i høje Falsettoner, Børnene legede i Rendestenen og Kvinderne, der var indhyllede i Sjaler, stod og tingede ved Trækvognene, der var fyldte med halvvisne Grøntsager.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Tysklands Marsch mod England. Drama i 3 Akter.

(»Daily Mirror«)

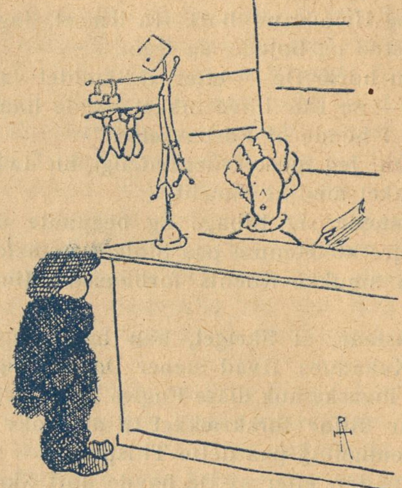

Grabben (som kommer in i herrekiperingsaffären): Har fröken korta herrstrumpor?
Frøken: Ja.
Grabben: Å inte de kallt de? (Er de ikke kolde at gaa med?)

(»Søndags Nisse«.)

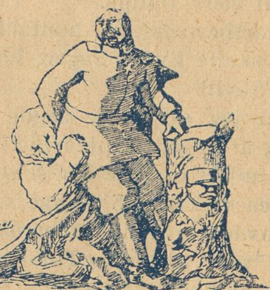

Den russiske Bjørn begynder igen at bide fra sig (Skikkelsen er Hindenburg).

(»Guerre sociale.« Paris)

Hon: — Är jag din första kärlek?
Han: — Så du frågar! Tror du verkligen, att jag skulle vilja anvanda en sån rar liten tös till försökskanin?

(»Strix«.)

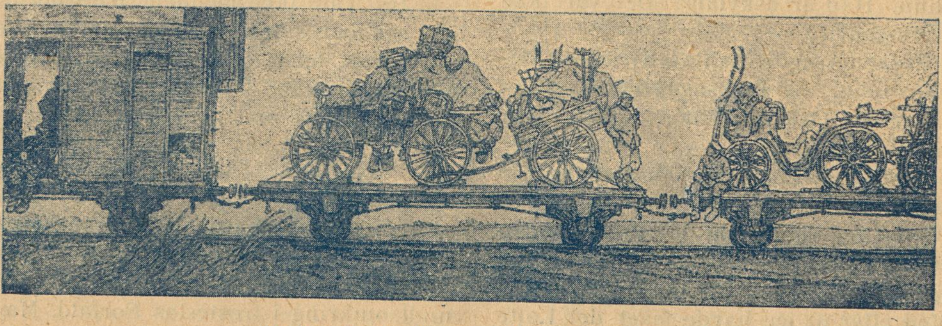

Saaledes ser Europa-Togene ud nu!

(»Der Welt Spiegel«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Dags Dato.

Der er for Tiden Vrøvl med »Gift Dem aldrig Jensens« Skilte; han maa ikke ha' dem i Fred. Naa, dem bryder han sig vist hellerikke om, det er de Forlovede, han vil ha'.

*

Den ny »Sensationsfilm« af Michaëlis og Ole Olsen skal foregaa paa Mars. Ja, saa ryger nok Filmsaktierne tilvejrs igen!

*

I denne Sæson skal Dagmarteatret spille et Sykke med Titlen »Assessor Flaarup«, som tydlig nok er en Satire over Assessor Thorup.

Der er det »Udførelsen«, det kommer an paa!

*

Forleden havde »Spiritist-Unionen« Møde i Aalborg. Der var kun mødt 48 af et Par Hundrede. Forklaringen er nok den, at adskillige har opgivet Aanden.

*

Det nye Teater arbejder med et Lystspil, som hedder »Bomerangen«. Bare det gaar godt, for saa vidt jeg ved er en Bomerang noget, der straks farer tilbage, hvor det er kommen fra.

*

En Stamgæst i Kafe »Himmerig« faldt forleden ned ad Trapperne, men slap temlig godt fra det. Han erklærede bare, at han var som himmelfalden.

— Kender De Grosserer Holm?

— Ja-a, det er en rædsom Idiot!

— Hm — han skal dog giftes med deres Datter —

— Ja, der kan De selv se!

»En Svensker«

Den af Spiritusforbudet stærkt plagede P. Unsen er paa Vej hjem og opdager et herligt overforfrisket Individ, som har fundet et »status quo« ved en Lygtepæl. Ude af sig selv og med stor Styrke spørger P. Unsen: Va fan er herrn blivit full av?!?

»En Dansker«

Læreren har lige sluttet Fortællingen om Jonas i Hvalfiskens Bug, da lille Svend stikker Fingren i Vejret.

Svend: Jammen Læreren fortalte os i Gaar, at Hvalfiskens Svælg var meget snævert —, —

Læreren: A Pjæt og Pjat.... de Jøder kan sgu komme ind allevegne!

»En Nordmand«

Den gamle snilde dame, som ikke kan gaa forbi et barn paa gaten uten at gjøre næsevise spørgsmaal, stanser lille Peter:

— Hvem er din papa da?

Peter: Jeg har ingen far.

— Men hvem er din mama da?

Peter: Jeg har ingen mor heller.

— Har du hverken papa eller mama?

Peter: Nei, jeg er et fejltrin av tante Emma.

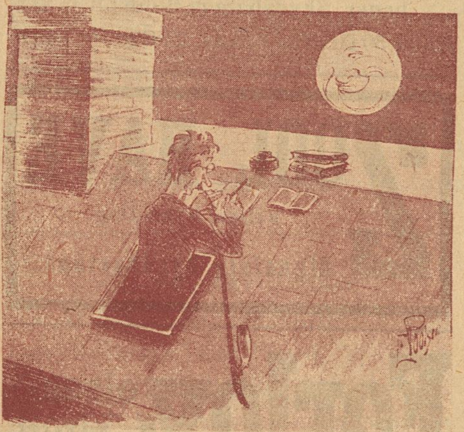

Cand. phil. Mortensen vil ikke opgive sin natlige Eksamenslæsning trods Dyrtid og Sparepaabud!

Godt Raad.

Paa et af Skagens Badehoteller findes følgende Opslag: »Hvis en Dame staar i Fare for at drukne, saa grib i hendes Badedragt og ikke i Haaret, hvilket ofte bliver i deres Hænder!«

Et militært Tidsskrift udsatte en Præmie for det korteste Svar paa Spørgsmaalet: „Hvad har vort Infanteri lært af Verdenskrigen?"

Det korteste Svar var:

„Ingenting."

Gudsord fra Landet.

Sørine fra Hobro Omegn var kommen til København, havde gaaet rundt hele Dagen og kunde om Aftenen ikke finde hjem. Tilsidst henvender hun sig til en Politibetjent og siger: Herren saa vel ikke, hvorfra jeg gik ud straks i Morges?

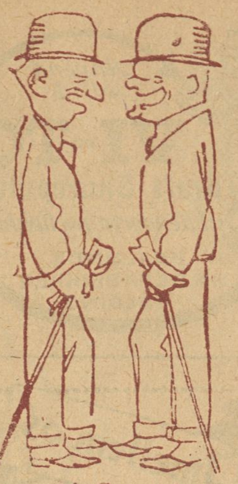

— Jeg var i Gaar inde hos en Hørkræmmer, hvor der var mange Kunder, og saa spørger Hørkræmmeren mig, om jeg var bleven *betjent*.

— Hvad sa' Du saa?

— Jeg sa': Tak, jeg har faaet *Tørv!*

— Jeg har set Dagmarteatrets ny Forstilling hele to Gange.

— Synes Du saa godt om den?

— Ja! *Hendes Kjole* er bleven mit *Livstykke!*

Zoologi.

En kendt Professor i Zoologi holdt forleden en Tale over en afdød Vens Grav.

Her følger et lille Brudstykke af den lærde Zoologs Tale:

— Nu er han død, den kære Ven, og hans Slægtninge har bedt mig om at sige et Par Ord. Jeg vil da sige, at hans Liv og Virken var som en Sommerfugls, let og flagrende, fra Blomst til Blomst, som den hvide, vi kender herhjemme med den kønne rene Farve, egentlig smukkere end for Eksempel den spættede »Iros Cora«, der findes paa Java, skønt nogle Eksemplarer af den er funden i Syditalien, hvor ellers de rødbrune, noget lignende vore egne herhjemme lever .... men, altsaa — ja, min kære døde Ven her — osv.

I Toget.

A: Jeg vil belægge min Plads, mens jeg gaar ud og køber en Avis.

A: Det skal Du ikke, for der er sikkert mange, der nu foretrækker et Stykke »belagt« fremfor et Stykke med »bart«.

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER · KOLDING ·

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Tegnerkonkurrencen. Frk. Johanne Møller bedes opgive sin Adresse, der er bortkommen.

»Justits paa Kommunehospitalet« Vi beklager, men det har ikke været os muligt at forstaa Meningen.

Frk. M. B. Nørrebrogade — De har hørt, at vi ikke gærne modtager Tegninger udført med blaat Blæk, og De sender os derfor en Tegning, udført med *rødt* Blæk. Ak ja! Verden vil aldrig lære, at Tegningen til en Avis skal være udført med **Sort Sort Sort!!!** Papirkurv.

A. S. Tak, men vi har den Slags liggende i Hundredvis!

Barberere i Karikatur.

O. BASTRUP, Vesterbrogade 179
Tegnet af Henrik Jørgensen.

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

— Danmarks fineste Taffelvand —
Sct. Nicolaus-Kilde-Apollinaris!
faaes i enhver 1 Kl. Forretning. Telf. 390, Aarhus.
Generaldepot: Rømersgade 15. Telefoner 9256—9257.

Tivoli

Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By“, Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Forlovelsesringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens Xeroform Sæbe

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Avertér i „RAVNEN“.

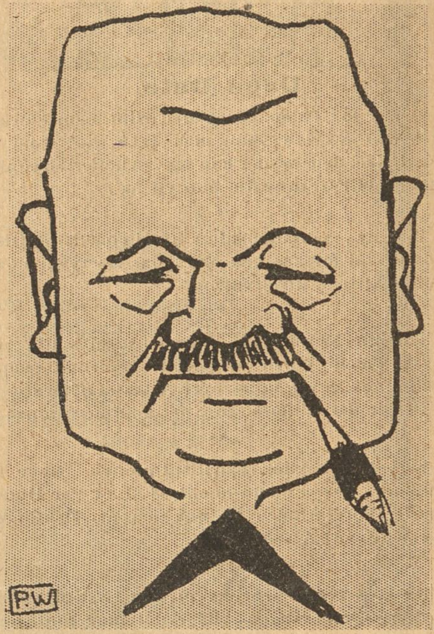

Inspektør HANSEN, »Helgoland«.

— Begerlich sier Du. Ach Levi, Du vet slet icke vat Begerlichet vil sie. Se f. Eks. min Kone. Hver Aften gier hun Børnene 5 Øre for at gaa i Seng uten Aftensmat, och naar de sover stjæler hun Pengene fra dem och so for de ingen Frokost til Straf fordi de har mistet dem.

„Krimskrams“.

Kan Du regne?

Hvor stor en Del af 3 Øre er en Tredjedel af 2 Øre?

$^2/_3$ Øre

Man spurgte en Bonde, hvormange Grise, han havde, og han svarede: Hvis jeg dividerer Antallet med 2, med 3, med 4, med 5 eller med 6, saa faar jeg altid 1 tilovers.

Hvormange havde han saa?

61.

Rebus.

G, S, 1, J, 1, s,

Jens Baggesen.

Snik-Snak.

Vil Du øve Dig i »Tungegymnastik«, saa sig hurtig:

Da Fru Fik fik Fik, fik Fik Fru Fik.
Flinke Fiskere fisker flinkt friske Fisk.
Otte og halvtreds ottekantede Aalekvabber.
Krukanpanpaikoriantantori.
Seks og halvtreds Gange seks og halvtreds Snese Skibsspande.

Visitkort-Opgave.

Sem D. Glud.
A. Berg.
Herold Bang.

Af disse Navne kan man læse sig til d' Hrr.s Bestillinger. Hvad er de?

1) Guldsmed.
2) Bager.
3) Boghandler.

Lydbølger i Glas.

Naar man i Nærheden af et Drikkeglas frembringer samme Tone, som dette giver, ved at man slaar paa det, vil Drikkeglasset ogsaa give Klang fra sig. Og saafremt En, der har en kraftig Stemme, med et skarpt Skrig kaster den samme Tone ind i Glasset, saa kan han bringe dette til at springe i Stykker, som om han sønderslog det med sin Stok!

Tegning af K. Stochholm.

Jeg stjæler nu udelukkende Brænde. Det lyder mere hæderligt, naar man siger, at man lever af at være Brændehugger.

Glasset, der drikker

At et tomt Glas, som stilles omvendt i en Tallerken med Vand, kan suge Vandet op i sig, skulde synes umuligt, og dog lader dette sig gøre paa den naturligste Maade af Verden.

Man hælder saameget som et halvt Glas Vand — ikke mere — i en dyb Tallerken og holder et brændende Lys under det omvendte Vandglas, saaledes at Luften i Vandglasset bliver fortyndet ved Varmen. Naar Luften er godt opvarmet, sætter man hurtigt Glasset ned i Tallerkenen. Vandet vil nu langsomt trække op i Glasset.

Gaadefulde Vers.

Naar man mig *blir*, da kan komplet
man nyde Lykkens Gaver.
Naar man mig *faar*, man bliver let
et skrækkeligt Kadaver!

Gift.

Man saa dem Mennesker med Lyst at slagte,
i Kamp knap deres Blodtørst Ende fik.
Der gives dem, der gærne vil betragte
det, som de skjuler for hvert dristigt Blik.
(Hvem er det?)

Mammelukker.

Man finder mig i Kongens Kroner
og i Jordens mørke Regioner.
(Hvad er det)

Gas!

Millioner mig i Verden højt vurderer,
og rundt omkring der kastes *Vrag* paa mig.
En lille Byge kan mig ruinere,
og af en Skylregn skades aldrig jeg.
(Hvad er det?)

Pynt.

Konsonantopgave.

.a...y. .u.e. ..e.

Sæt de rigtige Konsonanter til, og der fremkommer et bekendt Ordsprog.

Tagdryp huler Sten.

»En Flok Dværge fører en lyssky Tilværelse i dansk Politik«. (»København« 19/8).

Tegning af Hp. Hansen

Dværgefærd.

Om Heste.

— Din Hest er udmærket, siger Du? sagde Hestehandler Rasmussen. Ja, det er muligt, men Du skulde have set den blissede, jeg havde i Fjor. Engang jeg var ude at køre, kørte jeg for Fornøjelsens Skyld omkap med et Eksprestog fra Aalborg til Aarhus, og jeg kom til Aarhus en halv Time før Toget.

— Ja, det kan godt være, svarede Petersen, men Du skulde have set min den brune. En Dag, da jeg var ude at køre med ham ti Mil fra Gaarden, blev jeg overrasket af et forfærdeligt Tordenvejr med Skylregn. Jeg gav Hesten frie Tøjler, og den løb, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, og det gik saa hurtigt, at der ikke faldt en Draabe paa mig, medens begge mine Hunde, der løb bagefter, maatte svømme det halve af Vejen.

Drøj Dag.

— Naa, hvordan har De tilbragt Dagen igaar?

— Om Formiddagen døjede jeg en Kunstudstilling, om Eftermiddagen led jeg en Koncert og om Aftenen udstod jeg et moderne realistisk Skuespil?

Spisevarer.

Paa en Bane i det indre Afrika siger en Neger til sin Høvding:

— Skal Høvdingen ikke ogsaa løse Billet til den hvide Missionær?

— Nej ham har vi med som Fourage!

Lokkeduen.

Jeg befandt mig paa Rejse fra Nimes til Paris; da jeg havde siddet 12 Timer i den snævre, overfyldte Kupé, steg jeg ud i Clermont-Ferrand og tog en Vogn for at køre til Royalles-Bains, det henrivende lille Kursted, der ligger midt i Auvergnes Bjerge. Jeg indlogerede mig i »Hotel l'Europe«, og da jeg næste Dag kom ned til Frokost, fik jeg den mærkeligste Borddame, jeg nogen Sinde har haft i mit i Liv. Madame Donnay var ca. 60 Aar gammel og temmelig lille af Vækst; hendes Øjne var kulsorte og hendes Haar farvet sort; Ansigtet var gult og vissent, Trækkene spidse og fugleagtige og Munden usædvanlig frastødende, thi en Forstand var vokset ned over Underlæben. Hendes Toilette var utrolig smagløst; det bestod af et ildrødt Liv med hvid Kniplingskrave, en fodfri, sort Nederdel og en Hat med kæmpemæssige, vajende Fjer, der var alt for store til hendes lille Hoved.

Men hvis Madame Donnays Ydre var paafaldende, saa var hendes Stemme det endnu mere. Hun havde et forfærdeligt skingrende Organ, der gik en gennem Marv og Ben; selv naar hun forsøgte at hviske, kunde man høre hende over hele Spisesalen, og naar hun talte højt, maatte alle andre tie stille, indtil hun var færdig. Hendes Sprogkyndighed var forbløffende. Hun talte Tysk, Engelsk og Italiensk med samme Lethed som sit Modersmaal, og hun var i Stand til paa en Gang at pine Mennesker af alle fire Nationaliteter.

Straks jeg kom i Samtale med hende, opdagede jeg, at hun ikke alene beherskede mit Modersmaal til Fuldkommenhed, men ogsaa var inde i engelske Forhold af enhver Art.

— Jeg har aldrig været i England, sagde hun, ligesom forklarende, men jeg har slugt en Mængde engelsk Literatur. Jeg saa i Morges Deres Navn i Hotellets Fremmedbog. Er De ikke den bekendte engelske Forfatter?

Jeg maatte indrømme, at dette var Tilfældet, hvorefter hun begyndte at kritisere mine Bøger saa højt, at jeg angrede dybt, at jeg ikke havde bevaret min Anonymitet...

Om Aftenen løb jeg ganske uventet lige i Armene paa min gamle Ven Major Craston, engelsk Militærattache i Paris. Vi sank glædestraalende i hinandens Arme. Han havde foretaget denne lille Udflugt for at slippe bort fra den kvælende Hede, der herskede i Paris.

Til min store Glæde fik jeg næste Dag en ny Borddame i Stedet for Madame Donnay. En ung, smuk Pige, klædt i en smagfuld blegrød Dragt, tog Plads ved Siden af mig. Hun var usædvanlig livlig, havde et sympatetisk klingende Organ og var chik, som kun en Pariserinde kan være det.

Madame Donnay præsenterede hende for mig som sin Niece; hun kaldte hende Clo-Clo, og jeg fandt den unge Pige overordentlig fængslende. Jeg følte ogsaa virkelig Med-

(Fortsættes Side 558).

„Ravnen"s Tegnerkonkurrence.

Vi er nu naaet til *„Fodbold-Tegnerkonkurrencens"* Ende og præsenterer hermed de sidste af de 25 præmierede Tegninger. En Mængde Tegninger er kasserede, enten fordi det ikke har været muligt at opdage *Fodbolden* i dem eller — hvor utroligt det end lyder — fordi Tegningerne har været udført med blaat, rødt — ja endda *gult* Blæk! Der har — som Resultaterne viste — været indsendt pæne og flinke Tegninger, som ikke har opnaaet de store Præmier fordi Fodbolden har været tegnet slet og ret som *Bold* men uden at spille en *morsom Rolle* i Kompositionen.

Dommerkomiteen blev hurtig enig om, hvem der skulde have de tre Hovedpræmier paa henholdsvis *3, 5* og *10 Kroner*, og Komiteen anviste straks nedenstaaende Tegning af *N. P. Sørensen* som værdig til første Præmie, fordi den var den bedst tegnede og dertil morsom i sin Aktualitet, hvad de øvrige ærede Konkurrerende maaske vil give Komiteen Ret i?! Vi slutter da denne virkelig morsomme, ejendommelige (og ingenlunde lette) Konkurrence med en hjærtelig Tak til alle Deltagerne — og et *„Paa Gensyn"* ved den næste Konkurrence! „Ravnen"s Red.

Tegning af *N. P. Sørensen.*
FREMTIDSUDSIGTER.
Middag bestaaende af blødkogt Fodbold og Vand.
1. Præmie: ***10 Kroner.***

Tegning af *Svend Gundersen.*
JONGLØREN
Præmie ***En Originaltegning.***

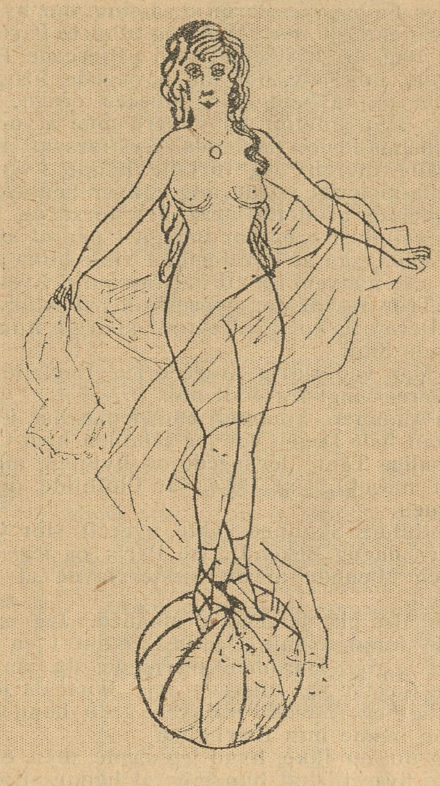

Tegning af *J. K. Møller.*
FODBOLD OG GLOBUS.
Præmie: ***En Avismappe.***

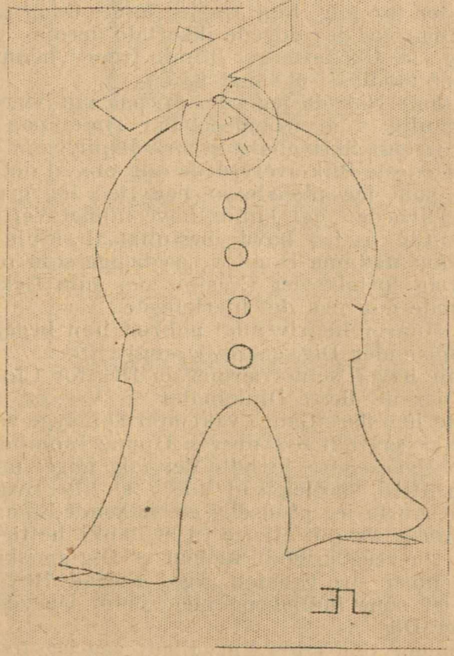

Tegning af *Einer Nielsen* (Vinder af 3. Præmie).
En Ekstrapræmie: ***En Originaltegning.***

lidenhed med hende, fordi hun skulde rejse rundt med saadan et grimt gammelt, larmende Fuglekræmsel, der bevirkede, at alle Hotelgæsterne flygtede, saa snart hun viste sig i Døren.

Senere paa Aftenen havde Craston og jeg en lang Samtale med Clo-Clo, hvilket syntes at ærgre hendes gamle ondskabsfulde Heks af en Tante skrækkeligt, thi hun kredsede bestandig om os og søgte at gøre en Ende paa vor Samtale.

Den næste Dag og de følgende Uger var jeg meget sammen med Clo-Clo, og — ja, jeg kan godt indrømme, at jeg var dødeligt forelsket i hende. Men jeg nærede en panisk Skræk for den gamle Madame Donnay og var bange for, at hun ved Bordet skulde spørge mig, hvilke Hensigter jeg havde med hendes Niece.

Dog, da de hede Julidage var forbi, følte jeg mig mere og mere fængslet af Clo-Clos Ynde og Skønhed. Hun havde fortalt mig, at hendes virkelige Navn var Clothilde, og at hendes Fader var Baron de Laine, om hvem jeg vidste, at han var en højt anset Mand og tilhørte Paris' bedste Kredse.

En Dag, da vi strejfede om i Bjergene, fortalte jeg hende lidt om mig selv, om mit bevægede, brogede Forfatterliv og om mit Arbejde. Jeg husker ogsaa, at jeg betroede hende, at jeg netop var i Færd med at udarbejde en Bog, der behandlede Englands Kystforsvar i Tilfælde af et fjendtlig Angreb. Jeg fortalte hende i Samtalens Løb, at Krigsministeriet ydede mig enhver tænkelig Hjælp ved Udarbejdelsen af dette Værk, der først og fremmest skulde være agitatorisk og var beregnet paa at aabne Offentlighedens Øjne, saa at Parlamentet vilde blive tvunget til at bevilge det nødvendige til det forsømte Kystforsvar.

— Tror De, at der nogensinde vil udbryde en Krig mellem Deres og mit Fædreland? spurgte hun mig med et betagende Smil.

— Man ved aldrig, svarede jeg. Englands Kystforsvar er desværre langt fra godt nok.

En skønnere Sommer end denne har jeg aldrig oplevet. Næsten hele Dagen var jeg sammen med Clothilde. Hendes afskyelige Tante ledsagede os hyppigt, men da hun ogsaa holdt meget af at læse, var Clothilde og jeg ofte alene sammen.

Clothildes Skønhed vakte overalt stor Opsigt. Hun traf næsten daglig Bekendte fra Paris, og jeg blev præsenteret for en Mængde af de første Navne af Paris fornemme Verden.

Saaledes gik der en hel Maaned. Jeg maa tilstaa, at jeg havde forsømt min gamle Craston i en næsten fornærmende Grad. Sæsonen nærmede sig sin Slutning, og de fleste Gæster var allerede rejst bort, da jeg en Aften, Clo-Clo og jeg sad ude i Haven, greb hendes lille Haand og tilstod hende min Kærlighed.

Jeg husker ikke, hvad jeg sagde, men efter nogle undvigende Svar tilstod hun mig, at hendes Kærlighed ikke var mindre end min:

— Ja, jeg elsker Dig! Hvad nytter det, at jeg søger at skjule mine Følelser, naar mit Hjerte dog tilhører Dig!

— Aa, Clo-Clo, svarede jeg, vild af Glæde og trykkede hende ind til mit Bryst, Du aner næppe, hvad disse Ord betyder for mig. Lige fra jeg første Gang saa' Dig, elskede jeg Dig, men jeg vovede ikke tale derom.

Jeg saa' Glædestaarer glimte frem i hendes Øjne og vore Læber mødtes i et langt Kys.

Samme Nat, da jeg kom op paa mit Værelse for — som sædvanlig — at arbejde et Par Timer paa min Bog, fandt jeg paa mit Skrivebord et Ark Papir, som jeg ikke kendte, og et eneste Blik overtydede mig om, at det ikke var af den Sort, som jeg plejede at benytte. Jeg grublede forgæves over, hvordan det kunde have fundet Vej til mit Værelse.

Clo-Clo og jeg havde besluttet at skjule vor Hemmelighed for Madame Donnay saa længe som muligt; men næste Dag fortalte jeg Craston om min Lykke, og han lykønskede mig paa det hjerteligste.

— Hun er henrivende! udbrød han begejstret. Paa Ære, jeg misunder Dig, gamle Dreng!

Han havde selv sværmet en Del for Clo-Clo, og da han — som de fleste Diplomater — var en stor Don Juan, havde han flere Gange vakt min Skinsyge ved at vise hende en ikke saa lidt overdreven Opmærksomhed.

En Uge senere hændte der mig noget mindre glædeligt. En Aften, da jeg sad ude i et lille Lysthus i Hotellets Have, hørte jeg pludselig en velkendt Stemme, og de Ord, jeg hørte, fik mit Hjerte til at banke heftigt.

— Du veed jo godt, at han er Dig ganske ligegyldig Clo-Clo, hørte jeg Craston sige. Forlad Royal-les-Bains saa hurtigt som muligt og glem ham. Du ved, hvor højt jeg elsker Dig.

Gennem den vilde Vins Blade saa jeg, hvordan han stod med Armen om hendes Liv. Nu sænkede han Stemmen til en Hvisken, saa at jeg ikke kunde høre, hvad han sagde. En vild, morderisk Vrede greb mig, og jeg bed min Læbe til Blods. Men jeg gjorde Vold paa mig selv og besluttede at vente.

En halv Time senere, da vi gik til Bords, smilte Clo-Clo til mig, som om der intet var passeret, og min Ven talte til mig paa samme muntre og livlige Maade som før.

Næste Morgen, da jeg stod op, bragte Portieren mig et Brev. Det var fra Craston, der meddelte mig, at et Telegram havde kaldt ham tilbage til Gesandtskabet i Paris. Han var taget med det første Morgentog.

Denne Nyhed glædede mig selvfølgelig overmaade. Jeg gik ned i Haven for at opsøge Clo-Clo. Men hun var intetsteds at finde. Jeg spurgte en Tjener, hvor hun var.

— Madame Donnay og hendes Niece rejste med det første Morgentog! svarede han.

Jeg stod som ramt af Lynet. Clo-Clo, denne Kvinde, som jeg havde tilbedt, havde spillet falskt Spil — hun var uden Tvivl flygtet med Craston. Men Madame Donnay? Hvorfor var hun ogsaa rejst?

Jeg lukkede mig inde paa mit Værelse; i to Dage forlod jeg det ikke; jeg var oprevet af Sorg og Fortvivlelse; thi min Kærlighed til Clo-Clo havde været mere end en Skærsommernatsdrøm. Den tredje Dag pakkede jeg min Kuffert og rejste til Paris.

Jeg begav mig straks til det engelske Gesandtskab. Min Ven modtog mig med udbredte Arme.

— Craston! raabte jeg. Jeg er kommen for at afkræve Dig en Forklaring. Forlod Clo-Clo Royal-les-Bains sammen med Dig.

— Naturligvis, svarede han koldblodig.

— Saa er Du en gemen Slyngel! brølede jeg rasende.

— Tak for Komplimenten, svarede han smilende. Men Du burde først undersøge, om Du virkelig elsker Clo-Clo.

— Elsker Clo-Clo? Selvfølgelig elsker jeg hende! skreg jeg. Men jeg ved, hvordan det hele hænger sammen. Jeg hørte din Samtale med hende i Haven. Du har overtalt hende til at rejse med Dig til Paris.

— Hør nu en Gang, kære Ven, sagde Craston roligt. Du betragter mig som en Skurk; men hvad kender Du egentlig til Madame Donnays hele Liv og Færden?

— Jeg kender nok til at tilbede Clo-Clo.

— Det er ikke meget. Men kan Du huske, at Madame Donnay, naar Du sværmede med Clo-Clo, som Regel foretrak at blive hjemme? Jeg kendte en Smule til den gamle Dame og varetog derfor Dine Interesser. En Dag, da du var med Clo-Clo i Clermont, saa jeg Madame Donnay snige sig ind i Dit Værelse. Jeg kiggede gennem Nøglehullet og saa', at hun var ved Dit Skrivebord og kopierede af Dine Papirer.

— Gode Gud! stønnede jeg. Hvad kopierede hun?

— Et blaat Manuskript, som jeg godt kendte. Det var Krigsministeriets hemmelige Udkast til et Forsvar af Englands Kyster — det Dokument, som man havde laant Dig, for at Du kunde benytte det til Din Bog.

— Det er umuligt! udbrød jeg.

— Nej, desværre. Det franske Krigsministerium har længe haft Fingrene ude efter dette Dokument. Du var letsindig nok til at fortælle Clo-Clo om Dine Forbindelser, og Madame Donnay, der ikke er nogen ringere end en af den franske Regerings mest anvendte hemmelige Agenter, kastede straks sit Net ud. Hun turde ikke stjæle Dokumentet, thi Du vilde øjeblikkelig savne det og slaa Alarm. Det franske Krigsministerium kunde ogsaa have lige saa megen Nytte af en hemmelig Kopi.

— Men hvorfor fortalte Du mig dog ikke alt dette? spurgte jeg.

— Du var forelsket til langt op over begge Øren og vilde ikke have troet mig. Og jeg havde ingen Beviser. Men jeg lovede mig selv, at Madame Donnays Kopi aldrig skulde komme det franske Krigsministerium i Hænde. Derfor begyndte jeg at gøre Kur til Clo-Clo og overtalte hende og hendes »Tante« til at rejse med mig til Paris. Vi tog med det samme Tog, men paa en Mellemstation forsvandt jeg med Madame Donnays Rejsetaske, hvori Dokumentet laa... Høg over Høg!... Her har jeg en Gave til Dig!

Han rakte mig en lille Pakke; jeg aabnede den hurtigt og fandt deri en fuldstændig Kopi af det hemmelige Dokument.

Vi brændte den paa Stedet, og medens den langsomt gik op i Aske, svandt ogsaa min Kærlighed til Clo-Clo. Jeg udstødte et Lettelsens Suk, thi hvis min Ven ikke havde været paa sin Post og forpurret de to listige Kvinders Plan, vilde jeg ved min Letsindighed have kunnet tilføje mit Fædreland ubodelig Skade.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Emil Frederiksen.

Jeg tror ej, kære lille Pave, dybt Du stikker:
dit Blik har næppe set, hvorledes Landet ligger.
Der kæmpes kun — og i den Tro er *jeg* nu sikker —
imellem tysk Eksport og Englands Knivfabrikker.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 35 | Redigeret af AXEL WESSEL. ❊ Torsdag den 6. Sebtember 1917.

Tegning af Emil Frederiksen.

Hvad jeg vandt i Krigen og hvad jeg tabte.

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen: Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne, der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

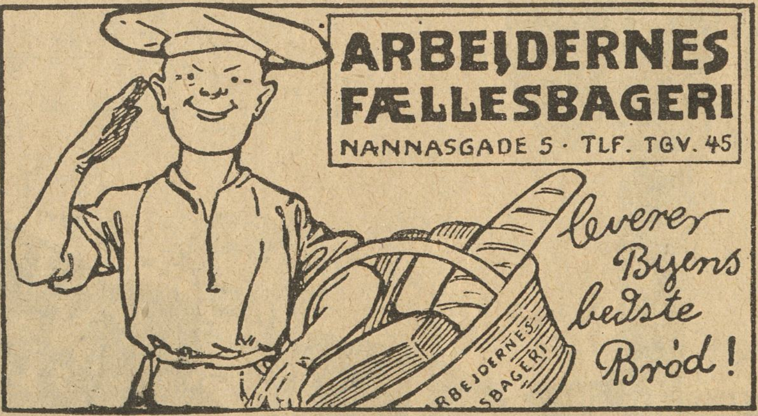

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

MØBLER faas billig **paa Kredit** fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

EN »PRØVE«-KUFFERT.

Damen (til Drageren): Tror De, at denne Kuffert her kan holde paa Rejsen til Færøerne?

Drageren: Det skal vi straks se! (Kaster Kufferten haardt i Gulvet) saa meget skal den holde til ved Afsendelsen (gentager Kastet) og saa meget ved Omladningen (derpaa kaster han med et vældigt Ryk Kufferten op paa Skulderen, saa dens Indhold flyver for alle Vinde) — og saa meget ved Ankomsten. Jo, det kommer lige til at gaa, men heller ikke en Smule længere.

EN VANSKELIG CHEF.

— Nej, ham er det umulig at gøre tilpas. Hvis min Pen kradser, siger han: Hansen! De gør mig nervøs. Og naar den ikke kradser, siger han: Hansen! sover De?

HEM!

— Men hvis jeg nu laaner Dig de Penge, hvad Sikkerhed har jeg saa for, at jeg faar dem igen?

— Er en ærlig Mands Ord Dig ikke nok?

— Bevares! Skaf mig det.

Næb og Klør.

Bloten kort Bemærkning. Bolignøden breder sig mere og mere, og hvis ikke Arbejdernes kooperative Byggevirksomhed havde været, er det ikke godt at vide, hvor fortvivlede Forholdene kunde have udviklet sig.

Men forleden gik jeg en længere Runde i Byen og blev efterhaanden opmærksom paa tre store Byggeforetagender, som øjensynlig blev forceret stærkt frem. Jeg glædede mig, bl. a. fordi at paa de to af de tre Grunde havde der ligget gamle Huse, hvis Beboere altsaa var bleven Husvilde . . men kun foreløbig, tænkte jeg.

Det ene Byggeforetagende ligger paa det gamle Jernbaneterræn det andet paa Ørstedsvej ved Aaboulevarden og det tredje paa Gl. Kongevej ved Vodrofvej.

Nu erfarer jeg, at paa førstnævnte Sted opfører de et »Paladsteater«, paa det andet en »Kæmpebiograf« og paa det tredje et »Kinopalads«.

Mens Barakkerne ved Sundholm melder alt udsolgt.

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Tegning af Hp. Hansen.

Hun: Synes Du ikke her en dejligt i det ny Kristiansborgs gamle Buegange?
Han: Jo — naar bare her var en Knagerække!

SLADDER.

Der var to, som elsked hinanden
— nu ja for Fanden
det var Sommer, de var unge, hun var skælmsk og frisk og sød,
og Solen den gik netop ned saa stor og rund og rød
den Aften, de fulgtes til Stranden.
Han var kæk, han var kaad og jublende livsglad
— men Slad'ren har en Tunge saa skarp som et Knivsblad.
Og jep, jep, jep
og jap, jap, jap
Har De hørt? Har de set?
Hvad er sket?
Og syss, syss, syss
og jøs, jøs, jøs!
Lad mig tale!
De er gale!
Skandale!
— Gu-j — det er rædsomt!

Der var to, som løb fra hinanden
— nu ja for Fanden
de Pærekøbing Tanter hende sværtet fik saa sort,
at en agtværdig Yngling snart sig maatte vende bort
— de fulgtes ej mere til Stranden.
Naa, men pyt! det er ej den eneste Pagt, som
de Tanter fik ødelagt — Sladren er vagtsom,
Ja, jep, jep, jep
og jap, jap, jap
Har De hørt? Har De set?
Hvad er sket?
Og tyss, tyss, tyss,
og jøs! jøs! jøs!
Lad mig tale
De er gale
Skandale!
— Gu-j! — det er rædsomt!

Per Bonde.

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup

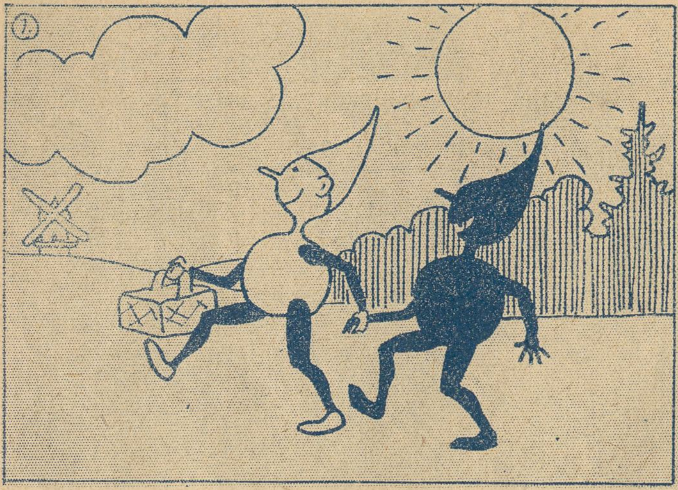

Denne Gang har *Sætternissen* foreslaaet sin sorte Ven, at de skulde tage en Tur sammen i Skoven med Madkurv.

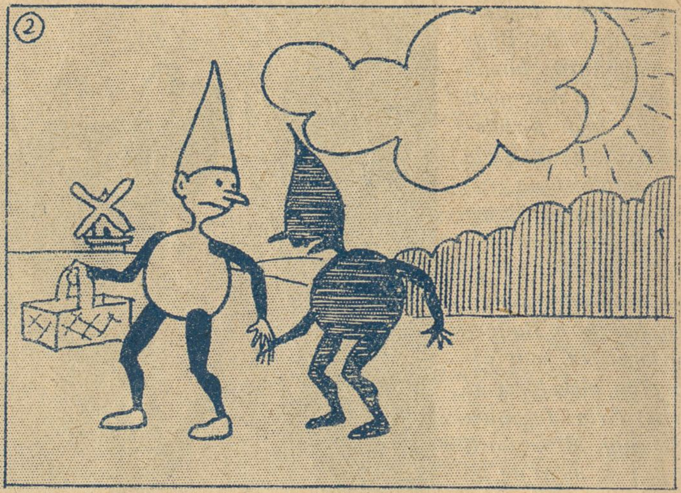

I det dejligste Solskin begiver de sig paa Vej, men bedst som de vandrer ud ad Lyngbyvejen, sker der noget uventet og forfærdeligt.

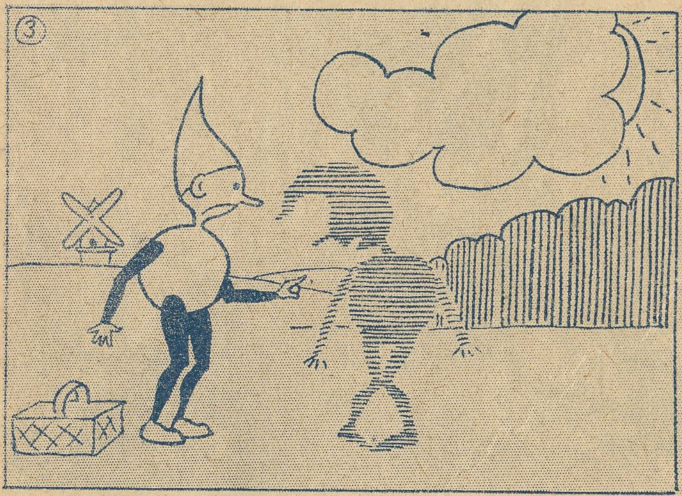

Der kommer nemlig en stor Sky for Solen, og Sætternissen opdager til sin Rædsel, at hans uadskillelige Ven *Skyggen* er i Færd med

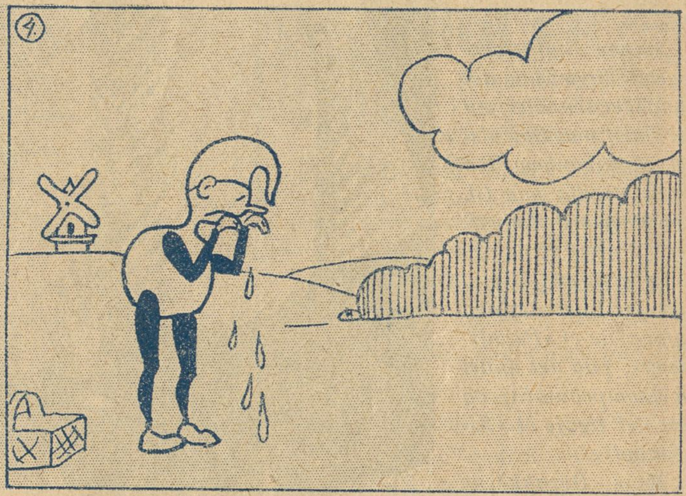

at fordufte! Skyggen tyndes mere og mere ud — og lige med et er han forsvunden ladende den højtgrædende Nisse ene tilbage

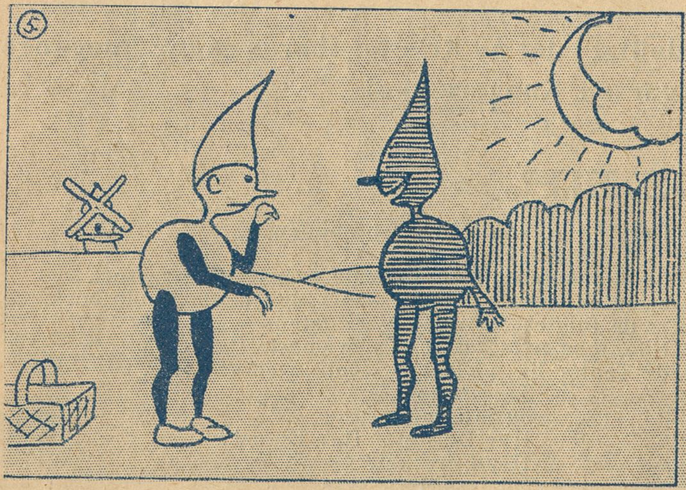

midt paa Landevejen! Heldigvis var det kun en Sky — thi tænk, hvis det var bleven Graavejr! Skyen glider forbi Solen, som snart igen

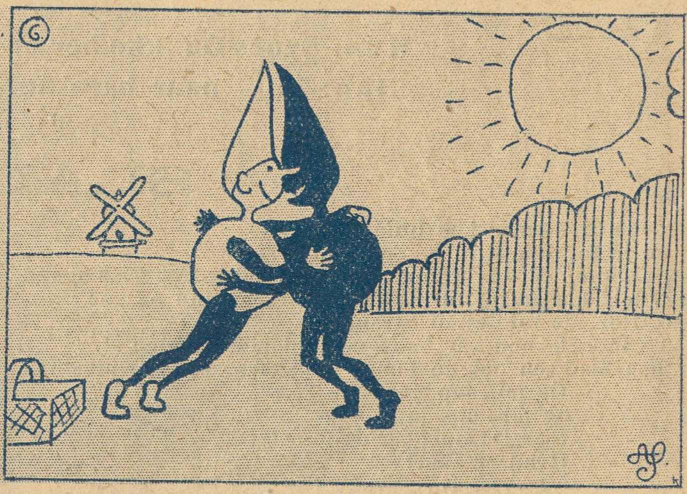

straaler for fuld Kraft og lader den et Øjeblik noget fraværende Skygge genopstaa til Omfavnelse, Skovtur og Madkurv!

Civilisationen leve!

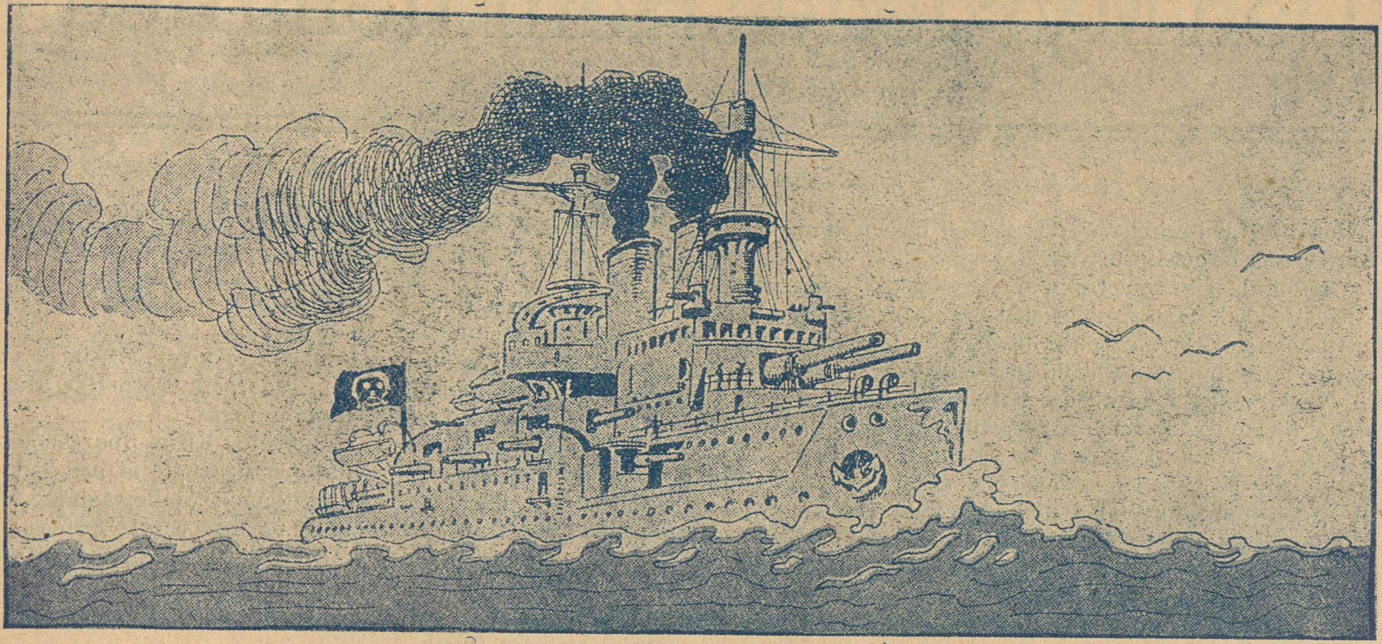

En amerikansk Haandsrækning til det betrængte Europa.

Stæren – Rypen – Storken – Ravnen.

Mel.: »Jomfru vil De med i Skoven«.

Lærer Thomsen er med Unger,
— tred've Lunger —
paa Tourne til Skov'n
gammel Kapervogn,
hvorfra Koret yndigt sjunger.
Vakker Dag i Maj,
Dagen gaar med Leg,
Thomsen han er bleg
af en lille »Foraarsstreg«,
og lidt blød i Pæren,
op mod Atmosfæren
peger Læ'ren, raaber:
Børn nu kommer *Stæren.*

Gullasch-Petersen den gæve
samt lidt skæve
Ædedolkesvend
tager altid hen,
hvor han Mad og Sprut kan »kæve«.
Han er bedt til Gæst,
større Middagsfest,
æder som en Hest,
gør af Lammestegen Blæst,
sidder under Hyben,
tømmer hele »Sypen«,
ser paa Fruen — skriger:
Hør, naar kommer *Rypen?*

Jomfru Anna var i Skoven
med en hoven,
adelig Person,
Solderist-Baron,
som til Elskov ej var doven.
Men ved Efteraar
Anna Tanker faar,
at paa hendes Gaard
store Ting der forestaar,
og en skønne »Morken«,
midt i hendes Snorken,
drømmer hun, der raabes:
Hvornaar kommer *Storken?*

Hjemme hos den unge Madsen,
Pengekassen
er lidt slunken sløj,
bare Lamperøg —
der er knapt til Mad og Gassen.
Man har sig lidt mat
rundt om Bordet sat . . .
alle standser brat,
thi der viser sig en Skat —:
Fatter hjem fra Havnen
har et Blad i Favnen,
alle raaber glade:
— Se, nu kommer »*Ravnen*«!

Jørgen Grønsvær.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

Pendleton traadte ind i Værelset. Han bar en stor Pakke Aviser og saa meget oprørt ud.

— Jeg tog dem her med mig, da jeg tænkte, at Du maaske ikke havde set dem, udbrød han og kastede Pakken hen til de andre Aviser paa Gulvet. Men jeg ser, at din Morgenlekture har været fuldstændig nok. Sig mig nu, Kirk, hvad Pokker mener Du egentlig om alt dette?

— Jeg formoder, at Du hentyder til, hvad Aviserne meddeler om den Hume'ske Affære?

— Naturligvis! Hvad mig angaar, eksisterer der for mig intet andet Spørgsmaal af Vigtighed i hele Universet. — Han slog den knyttede Næve i Bordet. — Og det er altsammen denne Usling Allan Morris Skyld! Altsammen! Der findes ikke en eneste Bladneger eller Amatørdetektiv i hele Byen, som ikke i denne Stund lusker omkring med Næsen i Jorden for at opspore Vildtet. Alle Mennesker har travlt med at tale om Sagen. Paa Vejen hertil gik jeg ind i Vales' Hus, men man sagde mig, at Edith ikke var hjemme. Fra Døren og til Kanten af Fortovet blev jeg antastet fire Gange af paatrængende, unge Mænd, som var ivrige for at staa sig godt med deres Redaktører.

Han gik op og ned ad Gulvet med den vide Motorfrakke flagrende omkring Benene og hed i Hovedet.

— Hvis jeg havde Morris her, sagde han truende, vilde jeg sige ham en og anden Sandhed, den jammerlige Fyr!

Pludselig standsede han og vendte sig mod sin Ven:

— Men da Sagerne nu engang staar, som de staar, saa sig mig, hvad vi skal gøre?

— Der er en Del forstandige Ting at gøre, svarede Ashton-Kirk godmodigt. Den første er at bevare vor Sindsligevægt — den anden vor Koldblodighed.

— Det er meget godt, sagde Pendleton mismodigt. Jeg ved meget godt, at jeg trænger til noget af begge Dele. Men videre i Teksten?

— Staar din Bil endnu her udenfor?

— Ja.

— Godt. Vi har Brug for den i Dag, hvis Du da ikke er optaget andetsteds.

— Kirk, sagde Pendleton alvorligt, før denne Sag er klar, beder jeg Dig om ikke at undlade at befale over mig.

Inden en halv Time var gaaet var Ashton-Kirk, iført en velsiddende, omhyggeligt presset, graa Promenadedragt, brune Sko og en lys Hue, paa Vej ned til den ventende Bil. Da de tog Plads, sagde han:

— Det er bedst, vi først begiver os til Bernstines. Det er nærmest og ligger paa Vejen til Stationen.

En tyve Minutters Kørsel gennem et uhørt Virvar af Køretøjer førte dem til en stor Forretningsbygning af yderst moderne Konstruktion, bygget af Glas og Metal. Da de var kommet indenfor, spurgte de efter en af Herrerne Bernstine, og da en af dem præsenterede sig, rakte Ashton-Kirk ham sit Kort. Mr. Bernstine var korpulent, skaldet og meget forbindtlig.

— Jeg har hørt Tale om Dem, min Herre, sagde han, og jeg staar med Glæde til Deres Tjeneste.

— I de sidste Uger har De haft et Parti Rifler og andre Udrustningsgenstande, som er blevet kasseret af Republikken Bolivias militære Myndigheder til Salgs.

Mr. Bernstine rynkede Panden og tænkte sig om.

Han spejdede ned ad det vældige Udsalgslokale med dets Masser af Borde og raabte højt:

— Seine!

Seine viste sig straks. Det var en lille, fregnet Mand med sandfarvet Haar; han bar en Blyant bag Øret.

— Det er den Mand, der fører Bøger over alt, hvad vi modtager, og alt, vi sælger igen, sagde Mr. Bernstine. Han ved alt, hvad der sker her i Forretningen.

Seine lyttede opmærksomt til Ashton-Kirks Spørgsmaal.

— Ja, svarede han. Vi havde fornylig nogle af den Slags til Salgs. De gik heller ikke saa daarligt i Betragtning af Aarstiden. Han trak en Skuffe ud og tog en tyk, læderindbundet Bog frem. — To Gros Rifler, et hundrede Gros Patroner. — Han slog Bogen i, kastede den tilbage i Skuffen og lukkede denne. — Der var ogsaa nogle Bajonetter — omtrent et halvt Dusin.

Med sit runde, fede Ansigt, skinnende af Beundring, mødte Mr. Bernstine atter Pendletons Blik.

— Han ved alt! mumlede han halvhøjt. Alt!

— Det er netop Bajonetterne, vi ønsker Oplysning om, sagde Ashton-Kirk! De er alle solgte, formoder jeg?

—Ja, svarede Seine. Jeg husker, at da den sidste blev solgt, sagde jeg til en af Kommisserne, at det var et Held for os. Ser De, Bajonetter gaar sjældent til andet end militære Foreninger, og saadanne dannes ikke hver Dag.

— Ved De, hvem der købte dem?

Seine tog Blyanten tra Øret og begyndte at klø sig i Hovedet med Spidsen. Mr. Bernstine saa' uroligt paa ham. Men da Bogholderen atter trak Skuffen ud, lyste hans Ansigt atter.

— Aa, sagde han. Bøgerne! Nu faar vi det at vide.

— De Personer, som købte dem, tog dem alle med sig, sagde han, efter længe og grundigt at have gennemset de tæt beskrevne Blade. Alle med en Undtagelse.

— Og denne ene....

— Blev bragt hjem af vor Bydreng. Den blev købt af Maleren Cartwright og blev bragt til hans Atelier. Men der var endnu en — den sidste vi havde, sagde han pludselig, og naar jeg nu tænker paa det, husker jeg, at vi havde noget Vrøvl i den Anledning, Manden, som købte den, var Italiener.

Pendleton kastede et hastigt Blik paa Ashton-Kirk, men denne forandrede ikke en Mine.

— Da han bad om en Bajonet, fortsatte Seine, vidste jeg, at vi havde en tilbage, men jeg hunde ikke finde den i Øjeblikket. Han betalte den og sagde, at vi kunde sende den til ham. Han begyndte at sige sin Adresse, men greb sig pludselig i det og sagde, at han selv vilde komme og hente den.

— Og det gjorde han?

— Ja, samme Eftermiddag. Jeg havde da fundet den, og han tog den med sig.

— De kan vel ikke erindre Dem Adressen?

Til Chefens store Sorg rystede Seine paa Hovedet.

— Se efter i Bøgerne, foreslog Mr. Bernstine tillidsfuldt. Se efter i Bøgerne.

— Det staar der ikke, svarede Seine. Han sagde, at han vilde komme tilbage og derfor noterede jeg det ikke.

— Var det muligvis Christie Place?

Seine pegede med Blyanten paa Ashton-Kirk.

— De siger det, sagde han. Ja, saaledes var det ganske sikkert.

— Og De tror, at Manden var Italiener?

— Ja, han saa idetmindste ud som en Italiener. En dannet Mand forekom han mig at være.

Ashton-Kirk takkede Bogholderen og Mr. Bernstine, der nu atter straalede af Tilfredshed, og begav sig derfra sammen med Pendleton.

— Naa, sagde Pendleton, efter at de atter var kommet op i Bilen, dette her synes at gøre Sagen klar, ikke sandt? Musikanten Spatola er uden Tvivl den skyldige.

Ashton-Kirk lænede sig tilbage i Vognen efter at have givet Chaufføren de nødvendige Ordrer.

— Uden al Tvivl, sagde han, er et altfor stærkt Udtryk. Det Forhold, at en Italiener købte Bajonetten og opgav, at hans Adresse var Christie Place, er ikke tilstrækkeligt til at fælde Spatola. Der bor alle Slags Folk i den Gade, og maaske bor der flere Italienere.

De lod Bilen holde foran Jernbanestationens store Indgang.

Da de var kommet ind, spurgte Ashton-Kirk efter Trafikdirektøren og blev vist op paa niende Sal. Direktøren var en lille Mand med stort, snehvidt Skæg og en værdig Optræden.

— Naa, jasaa, sagde han efter at have kastet et Blik paa Ashton-Kirks Kort. Jeg har naturligvis hørt Tale om Dem. Hvem har ikke det? tilføjede han med et lille Buk. Hvis jeg ikke tager Fejl, har vi ogsaa for nogle Aar siden benyttet os af Deres Tjenester i en Sag af en noget delikat Beskaffenhed. Ikke sandt?

— Og jeg tror, sagde Ashton-Kirk høfligt, at det var Dem, der meddelte mig nogle vigtige Fakta, som var mig til største Nytte.

— I Øjeblikket fortsatte han, er jeg optaget af en meget interessant Sag, og De kan atter være mig til stor Hjælp.

— Sæt Dem ned, sagde Trafikdirektøren Og befal blot over mig.

Ashton-Kirk og Pendleton tog Plads, og den første sagde:

— Jeg antager, at hver Jærnbane har sit særlige System, ved hvilket den kan trollere, hvilken Konduktør, der har klippet en Billet?

— Ja, et meget simpelt System. Hullerne efter Tængerne er alle forskellige. Et er fuldstændig rundt, et firkantet, et tredje triangelformet og saa videre i det uendelige.

Ashton-Kirk fremtog af sit Visitkortfoderal den blaa Stump Papir, han havde fundet paa den myrdedes Skrivebord.

— Her er et Stykke af en Jærnbanebillet, det er klippet af med en Tang. Jeg vilde gerne vide, om De kan sige mig, til hvilket Tog denne Konduktør hører.

Direktøren trykkede paa en elektrisk Knap og satte et Talerør til Munden.

— Billetkontrolløren, sagde han. Straks! Derpaa lagde han Talerøret fra sig og sagde forklarende til de to Herrer: Denne Mand er i Stand til øjeblikkelig at give Dem de ønskede Oplysninger.

Billetkontrolløren var en groft bygget, ung Mand med Briller. Han saa nysgerrigt paa de to Fremmede.

— Benytter nogen Konduktør paa vore Linier en Tang af en saadan Form? spurgte Trafikdirektøren.

— Ja, Purvis, svarede den unge Mand. Gør for Tiden Tjeneste ved Hammondsvilles Lokalbane.

— Jeg takker Dem meget mine Herrer, sagde Ashton-Kirk. Denne lille Oplysning kan blive overordentlig værdifuld for mig.

Hans Tog staar inde paa Platformen, sagde Kontrolløren og saa' paa sit Ur. Det afgaar om 10 Minutter.

— Jeg er ked af, at jeg ikke kan kalde ham herop, sagde Trafikdirektøren. Det lader sig ikke gøre i Øjeblikket. Men vilde det ikke være muligt for Dem at tale med ham nede paa Platformen? tilføjede han.

— Jo, naturligvis, svarede Ashton-Kirk.

Han og Pendleton rejste sig, takkede endnu engang saavel den lille Mand med det hvide Skæg som den unge Mand med Brillerne.

— Hammondsville-Toget staar henne ved Platform E, oplyste den sidste.

XI.
PENDLETON FAAR EN HEL DEL OPLYSNINGER

Passagererne paa Hammondsvilles Lokaltog var netop i Færd med at indtage deres Pladser. Det var et gammelt, sodet Tog, bestaaende af tre Passagervogne og en kombineret Bagage- og Rygevogn. En af Portørerne udpegede Konduktøren for de to Herrer, der straks gik hen til ham.

Det var en mager, ældre Mand med et klogt Ansigt og en kort og klar Maade at udtrykke sig paa.

— Jasaa, efter Anvisning fra Trafikdirektøren, sagde han og saa granskende paa de to Herrer. Det er godt, hvad er det, De ønsker?

— Deres Tog standser ved en Station, som hedder Cordova, ikke sandt?

— Det standser ved alle Stationer paa Linien. Cordava er en af dem.

— Findes der ikke en Anstalt ved Cordava?

— Jo, for døvstumme Børn.

— Naturligvis kører Folk fra Anstalten nu og da med denne Jærnbane, ikke sandt?

— Sjældent nogen af Børnene. Men dem, der forestaar den, kører ofte til Byen.

— De kender naturligvis dem alle? Jeg mener paa samme Maade som Konduktører paa Lokaltog altid plejer at blive kendt med Personer, som regelmæssigt kører frem og tilbage.

Purvis lo.

— Hm, sagde han. Det er ikke saa let at gøre Bekendtskab med nogen fra den Anstalt. Det er kun et Par af dem, der kan tale.

— Jeg forstaar. Pendleton mærkede, at Ashton-Kirks mørke Øjne stadig fikserede Manden, som om han vilde forsøge at læse i hans Ansigt, hvad han endnu havde at fortælle. Der er en af dem, fortsatte han tilsidst, som De maaske har lagt Mærke til. Han er temmelig lille af Vækst og har tykke Briller og klæder sig meget omhyggeligt og elegant.

— Ja, sagde Konduktøren, jeg kender ham. Han kører ofte frem og tilbage. Han er meget høflig. Han plejer altid at nikke et Goddag, og naar der er daarlig Plads i Toget, rejser han sig altid og overlader sin Plads til en Dame.

— Har De nogensinde hørt hans Navn?

— Ja. Han hedder Locke og er Lærer.

Ashton-Kirk takkede Manden og gik sammen med Pendleton.

Da de var naaet ud paa Gaden, sagde Pendleton.

— Du fik at vide, hvorledes han var klædt, men ikke mere. Du glemte at spørge, om han gav sig af med at læse Tysk.

Ashton-Kirk blev et Øjeblik forbavset staaende, derpaa brast han i Latter.

De steg atter op i Bilen, og Ashton-Kirk sagde til Chaufføren:

— Christie Place.

Da Bilen havde sat sig i Gang, tilføjede han henvendt til Pendleton:

— Jeg vil nu skaffe mig nøjagtige Oplysninger om Spatolas Bopæl, og for at kunne være godt inde i Sagen, vil vi endnu engang se ind i Nr. 778.

Medens de kørte af Sted i svimlende Fart fortalte Ashton-Kirk Pendleton, hvad der havde tildraget sig mellem Edith Vale og ham nogle Timer i Forvejen (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Den overrumplede Simulant.

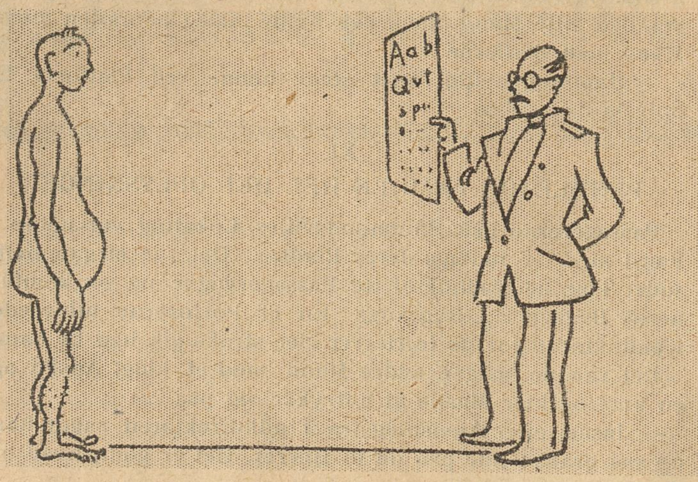

Kan De læse det?

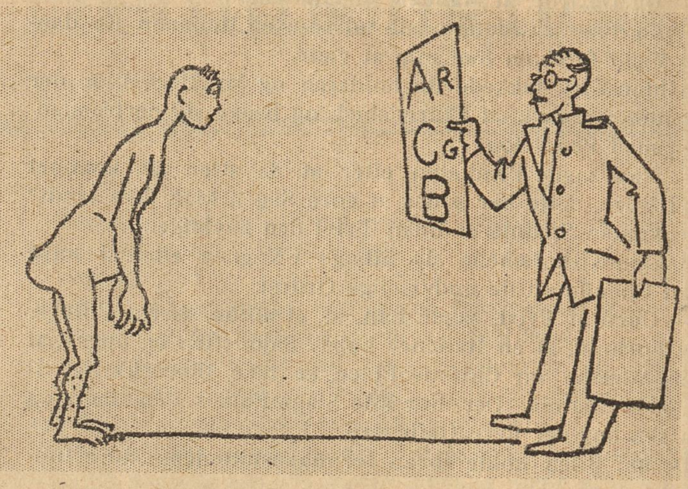

Nej, jeg er næsten blind.

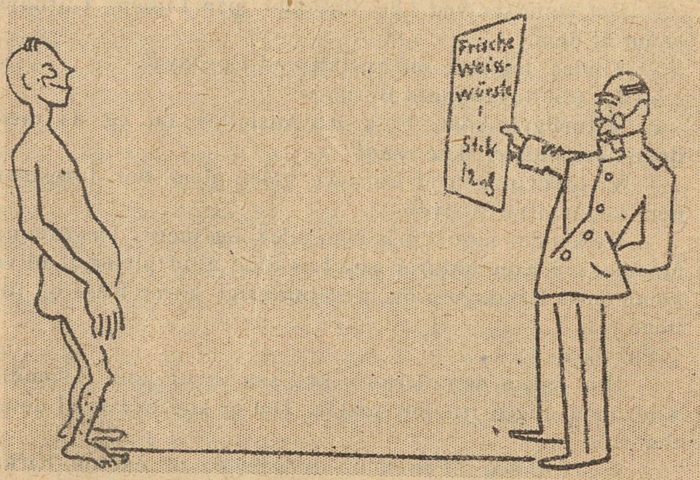

Men dette her? (Friske Pølser, 12 Øre.)

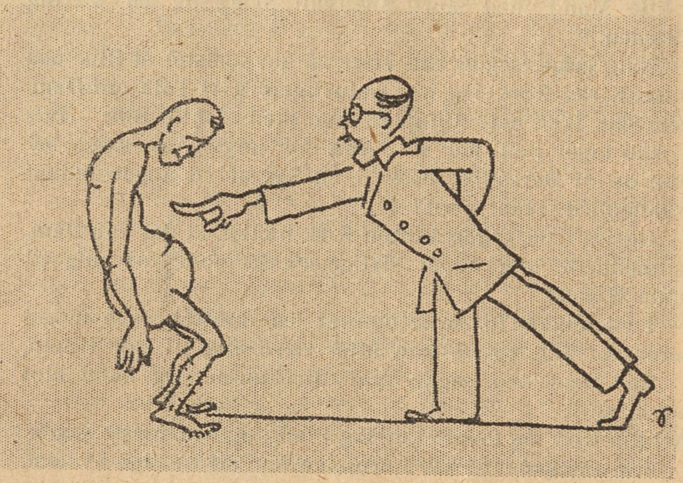

Hænger paa'en min Ven!

(»Meggendorfer Blätter.«)

— Hva har i fätt för potätera, (Kartoflerne) Anners?
— 2,50.
— Ja feck 3 kr.
— Ja gjorde nog bättre affärd än I i alle fall!
— Hur då?
— För mine va frösna (frosne).

(»Strix«.)

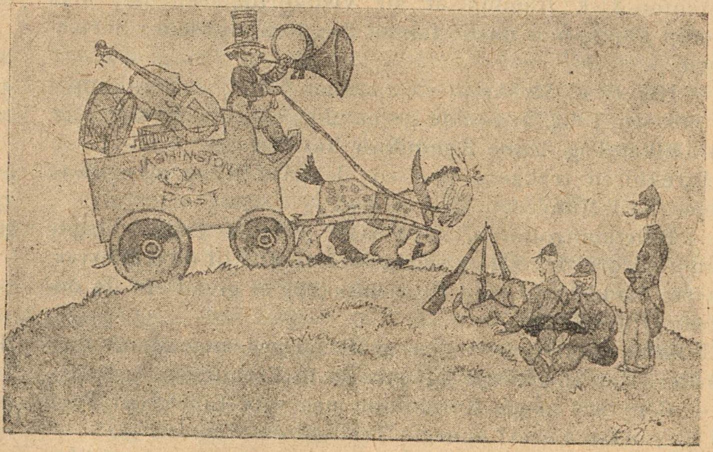

Komponisten Sousa ankommer til Fronten.

(»Lustige Blätter«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Maa je' be' om Ordet?

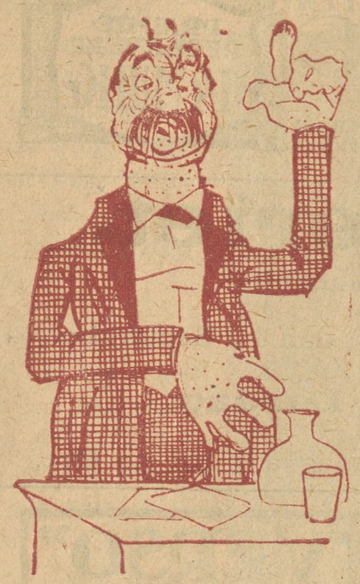

Om Brændselsnøden.

— Naar undertegnede opretstaaende Kardemommedreng atter har teladt maj a' begære Luft, saa er det fordi, at je' er fuld a' Tvivl og Røg og alt saadan noet. Hva ska de bli' til maa je nok spøre? Hvem a jer Kinders har Cinders paa Tagskæget eller Tørvemose i Sovegemakket?

Je' er traadt hid for at anklage Menesteriet Zalle som je vil puste en lang Mazurka fordi de inte har sørret for Brænde!

Hva ka de nøtte at Sporvognsstyrerne gaar aa hugger Hareskaar i Træerne i Hareskoven, naar de ikke ka faa det ind med Linje 6 til en billig Pris? Je si'r, den æ røjfyldt! Naar Brændevinsbrænderne ikke har Brænde til at brænde Brændevin saa en anden en ka faa sig en Brændert, saa kalder je de brand brodere mig for en Afbrænder. Er de rigtig a Zalle vil nægte os Brændsel for at køle Oppasisjonslysterne a spør je? Der gaar sjælden Røj a' en Brandbyl uden a der er Ild paa Komfuret, aa hvis a Menesteriet ikke vil sørre for glat Tilførsel a store Knuder, saa allarmerer je Brandvæsnet mæ Povl Jacobsen og »Vort Land« som første Sprøjte.

Vi ka jo ikke alle ha de saa nemt aa lie te som min gamle Ven Bræddestavlen, som a der er sagt te a han ka bli omtrent gratis ligbrændt fordi a han sæl bringer Brændsel mæ. Vi andre ka skunte sidde hele Vinteren aa holle paa Brændenæller for a holle paa Varmen — de holler je i hvert Fald ikke til, aa vi har ikke alletesammens Raad te a brænde al vor Nøddetræ for at holle Trænøden ude.

Je maa sige, a je er glad ve, at »Natsjonaltidende« stadig lar der falle Brænde ned te Støvning, de varmer en gammel Højre-Snittebønne som je, aa Aske Karstensen æ osse Mand for a lave Brand ien, sæl om han divergenser lidt vel meget a og te fra Kursen Vest nord Vest Amaljenborg.

Deregenten behøver ikke a famle ve Klokken for maj; maj ka han nemlig ikke ligge Servitut paa. Og je ve bare ha Lov at sie, a Menesteriet Zalle ska ikke komme te a fryse te Vinter, for Wisansky ska nok ligge i Kakkelovnen til dem.

Læk tolæs kuli torum. op mæ Briketterne, og længe leve det sidste ny Højre!

Vov! Vov!

Hr. Pollner misted sin Flyver-Duft
og kom skam slemt paa Potten.
Han taaler vist ej den megen Luft,
sæt ham lidt i Kaschotten!

En rig Kulgrosserer (har De forresten nogensinde kendt en fattig Kulgrosserer?) stod forleden ved Himmeriges Port og bad Sct. Peder lukke op.

— Hvordan har Du ført dit Liv, spurgte Sct. Peder.

Kulgrossereren blev mørk i Ansigtet og svarede:

— Jeg nægter at svare, før jeg har talt med min Sagfører.

Sct. Peder nikkede venligt og sagde:

— Ja, det er vel bedst, det. Og saa trykkede han paa en Knap, hvorefter Kulgrossereren gik med Elevatoren ned til sin Sagfører — i Helvede.

— Du, Lavris, je fik en Snaps gratis henne paa Kroen.

— Hvodan gjore Du de?

— Jo, ser Du, je forlangte en Dram, og da je saa vilde gaa, saa robte Madammen, at je ikke hade betalt Snapsen. Saa spurgte je, om Fruen da ikke hade gjort det, og da hun saa sa' „Jo, naturligvis", saa sa' je „Jamen kære lille Fru Andersen, der er da ingen Mening i a' betale Snapsen to Gange" — og saa gik je!

FRØ.

Dæhnfeldt har lavet en Handel med Frø.
med Møbler i yndig Empire.
Frø-kner og Fruer vil møde i Ko,
saa *den* vil jo sikkert nok *spire.*

Gæsten (i en meget lille Provinsby): Tjener, hvor er Toilettet?

Tjeneren: Det har vi ikke. Vi har kun en Børste!

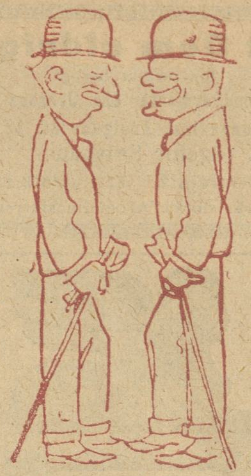

— Du, jeg gav i Gaar en Sporvognskonduktør en Enkronesseddel og forlangte Omstigning med Linje 3. Ved Du hva' saa?

— Nej.

— Saa klippede han tre Huller i Enkronesedlen!

— Jeg kan sige et højst aktuelt Ord om en Mand, der staar og fisker Rødspætter i et Kar.

— Naa?

— *Karbid!*

Fin Mand.

I den offentlige Politiret spurgte Assessoren om den Anklagede vedkendte sig at skylde sin Modpart, Tjener Henriksen, 1 Kr. 45 Øre?

— Nej, svarede den Anklagede — 1 Kr. 55 Øre.

— Hvadfornoget, spurgte Assessoren.

— Ja, de 10 Øre er Drikkepenge, svarede den fine Mand.

Fred!

Døden til Fredsenglen: Hvad vil Du her?

Englen: Jeg kommer med Fred.

Døden: Fred? Det har jeg bragt dem!

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

Christiansen, Odense. Beklager, men vi har over 200 liggende af samme »Slags.«

Jørgen Nielsen. Den ser ganske »sjov« ud, men dog ikke saa grinagtig, at vi vil reproducere den.

Børge Hansen. Den ene benyttes — ved Lejlighed

Hans Johansen. Torvegade. Skal ved Lejlighed dukke op i disse Spalter.

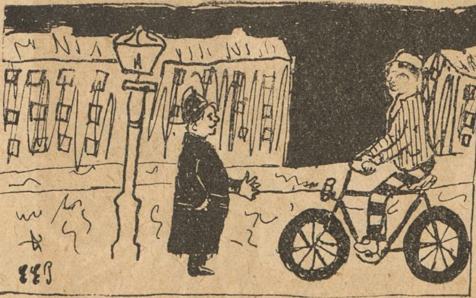

Betjenten: De har ikke Blus paa Lampen.
Cyklisten (leende): Næh, det kan man ikke faa mere.
Tegning af Edvig Pedersen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Varelotteriet.
(Alm. dansk Vare- og Industrilotteri)

6. Trækning begynder Tirsdag den 11. September.

Fornyelsen slutter paa **Lørdag.**

Ufornyede Lodder sælges Mandag à 7 Kr. 50 Øre.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA · H · NIELSENS · CIGAR · OG · TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

FORLANG TILBUD OG UDKAST
til: Clicheer - Reklamer -
Kataloger.
ILLUSTRATIONS-ANSTALTEN
(LIND HANSEN)
Købmagergade 9
(Elevator)
Telef. 6288.

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By", Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

Avertér i „RAVNEN".

„Guldregn".

— Nej, nu ved de da heller ikke hvad de vil ha' for nogen Ting, sagde gamle Jens Peter. De forlangte tre Øre for en Kridtpibe.

*

En ung Dame fra Hovedstaden gik ud paa Marken for at malke en Ko. Hun valgte en med Ring i Snuden.

En Time senere blev hun samlet op paa den anden Side af et fem Fod højt Plankeværk.

*

Den Vind, der blæser nogle i Havn, sender andre paa Grund.

*

Spørgsmaaletom, hvorfor en Hund vifter med Halen, er besvaret dermed, at Hunden er stærkere end Halen. Hvis Halen var stærkere end Hunden, vilde Halen vifte med Hunden.

*

Det menes, at i Himlen findes ingen Ægteskaber. Angaaende Aarsagen hertil mener Kvinderne, at det er fordi, der er for faa Mænd!

*

Moderne Poesi.

Tegning af Emil Poulsen

— Far, hvad er det, Mosekonen brygger?
— Gullasch, mit Barn.

Den der har en stor Mund, maa have en bred Ryg.

*

Gode Raad er dyre, sagde Kællingen hun tørte Kaffekopperne af i et Strømpeskaft.

*

Haabet er som Hønen, der lægger flere Æg end den kan udruge.

*

To Kvinder, der var Naboer, delte en fælles Sorg. Den enes Mand var aldrig hjemme og den andens var ikke til at drive ud.

At narre Folk er det samme som at lyve. At bære falsk Haar er at narre Folk.

Altsaa er det, at bære falsk Haar, det samme som at lyve!

* * *

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

En Teaterfilm

Tegning af Emil Frederiksen.

Hr. Mantzius tager Afsked med det kgl. Teater. — *Hr Mantzius vender tilbage til det kgl. Teater.*

En sælsom Drøm.

Min Ven Lionel Dacre boede i Avenu de Wagram i Paris. Hans Hus var det lille, som med Jernrækværk og Græsplæne foran Facaden, ligger paa venstre Haand, naar man kommer fra Triumfbuen. Jeg antager, at det har ligget der længe, før Avenuen blev anlagt, thi det var plettet og falmet af Ælde. Fra Gaden saa' det ubetydeligt ud; der var, saavidt jeg erindrer, kun fem Vinduer, men det fortsattes langt bagud i en stor Hal.

Her havde Dacre sit ejendommelige Bibliothek af okkulistisk Literatur og sin Samling af fantastiske Kuriositeter. Rig som han var, og med en forfinet, excentrisk Smag, havde han anvendt en stor Del af sit Liv til at samle en enestaaende Mængde Talmudiske, kabalistiske og magiske Værker af stor Værdi og Sjeldenhed. Han havde Tilbøjelighed for det Vidunderlige og Monstrøse, og jeg har ofte hørt fortælle, at hans Eksperimenter i Retning af det Mystiske overskred alle Grændser. Overfor sine engelske Bekendte antydede han aldrig noget om disse Ting, men gav sig ud for en Samler og Videnskabsmand. En Franskmand, hvis Tilbøjelighed gik i den samme Retning, har imidlertid fortalt mig, at alle den sorte Skoles Kunster er udført i den store Hal, som rummer hans Bøger og Samlinger.

Dacres Ydre var nok til at vise, at hans Interesse for mystiske Emner mere var en Forstands- end en Følelsessag. Der var sjælelig Kraft over hans mægtige, kuppelagtige Pande, der ragede op gennem de udtyndede Haar som en snedækket Bjergtop over Skovbrynet. Hans Viden var større end hans Visdom, hans Evner betydeligere end hans Karakter.

Jeg havde lært Dacre at kende paa British Museum, hvor vi samtidig havde havt Arbejde for i den assyriske Afdeling. Fra tilfældige Bemærkninger kom det til daglige Samtaler, og tilsidst maatte jeg love ham, at jeg under mit næste Ophold i Paris vilde aflægge ham et Besøg.

Den Dag, da jeg havde opfyldt dette Løfte, opfordrede han mig til at blive der om Natten, da Aftentogene til Fontainebleau, hvor jeg boede, gik paa en ubelejlig Tid.

›Jeg har rigtignok kun dette Natteleje at byde Dem‹, sagde han, idet han pegede paa en bred Divan i Hallen, ›men jeg haaber, De kan sove godt paa det.‹

(Fortsættes Side 574).

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende

„Cigaretaffald" . . . . pr. Pk. 0,15
„Two Brothers" . . . . — 0,18
„Tyrkisk Blanding F" . . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . . pr. Ds 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

Rask Gut.

De kender vel ikke tilfældigvis John Smart? Rask Gut. Allerede som Dreng opnaaede han en glimrende Færdighed i Kapgang, Cykling, Fodbold og Svømning. Han beviste det i 11-Aars-Alderen ved at fordufte fra sine elskede Forældre med en Hurtighed, saa det var ugørligt at indhente ham og det tiltrods for, at han var belastet med sin Fars velspækkede Tegnebog.

Siden blev han Kunstberider hos forskellige Cikusdirektører og gjorde glimrende Karriere ved at forsvinde med deres kostbareste Heste. Slog sig derpaa ned i London som »Cykle-Prøver« og beviste det engelske Fabrikats Fortræffelighed ved at ride ud — men aldrig hjem igen.

Tilsidst tog han Plads som Dykker ved et amerikansk Bjergnings-Kompagni, som havde paataget sig at hæve en Damper, der var gaaet tilbunds med to Millioner Dollars i Guld.

Naturligvis var det John Smart, som paatog sig Opgaven.

— Tror De, spurgte den sunkne Dampers Kaptajn, at vi faar Pengene op?

— Hem, ja, svarede Direktøren for Bjergningskompagniet, saafremt ikke John Smart foretrækker at blive dernede.

Det gjorde han.

I denne Tid bliver Søerne befriet for Tang og Betjentene er paa Jagt efter Børnene, som roder i Tangvoldene paa Gaden.

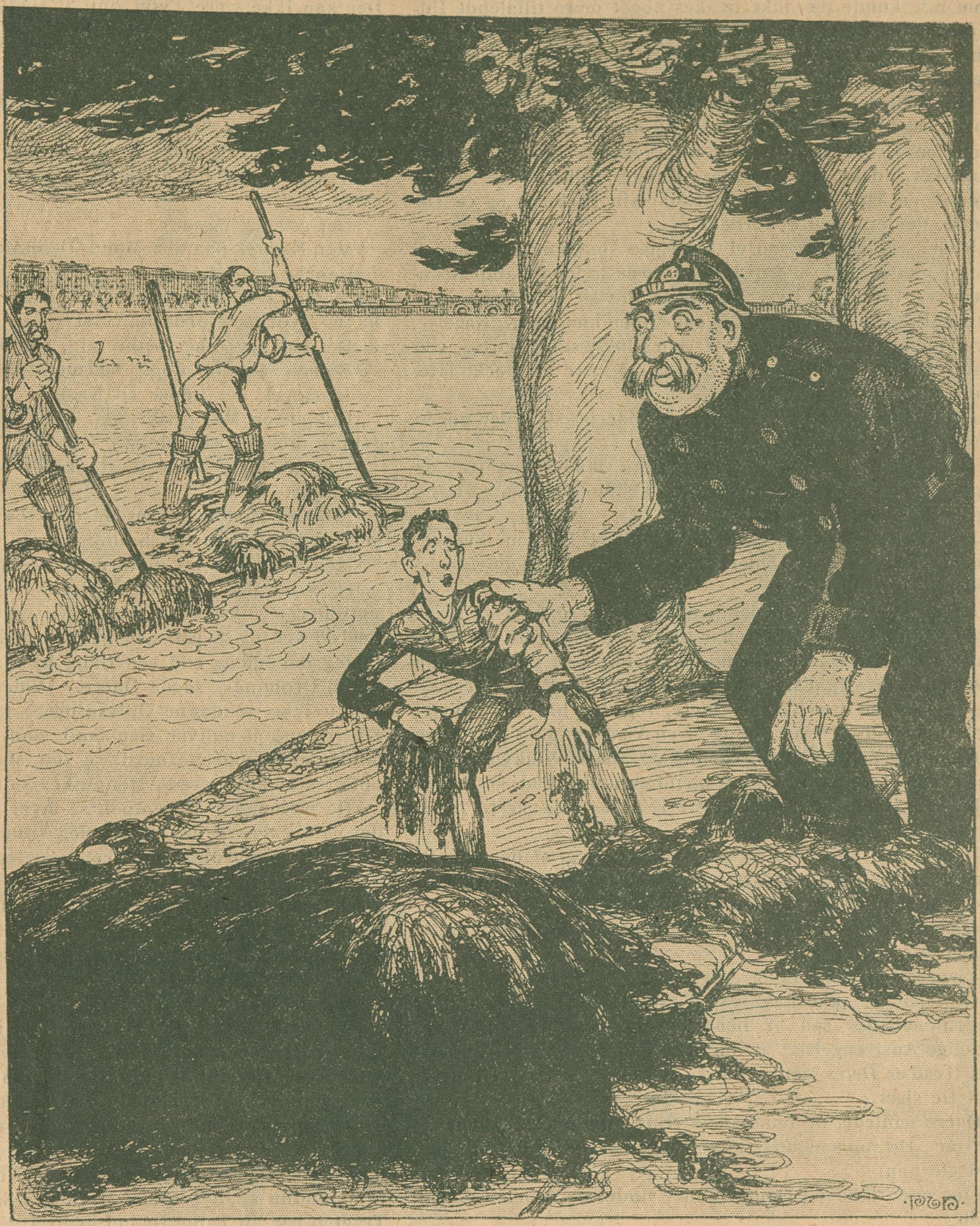

Tegning af P. V. Hansen

Taget med Tang!

Hestekur.

— Hvad skal jeg gøre for Søvnløshed? Jeg kan ikke faa et Øje lukket om Natten mere.

— Prøv en Boksetur. Jeg husker tydeligt, at første Gang jeg forsøgte mig i Boksning, kunde jeg ikke faa Øjnene op i 14 Dage efter.

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Den store Hal med Bogreoler langs alle Væggene var et meget ejendommeligt Sovekammer, men for en Bogorm som mig kunde der ikke tænkes noget mere tiltalende Udstyr. Ingen Duft forekommer mig saa behagelig som den fine, støvede Duft fra gamle Bøger, og jeg forsikrede ham derfor, at jeg vilde være meget fornøjet.

»Er Udstyret ikke komfortabelt, er det i hvert Fald kostbart«, sagde han, idet han saa' sig om. »Jeg har ofret omtrent en Kvart Million paa disse Sager. Bøger, Vaaben, Smykker, udskaarne Arbejder, Tapeter, Billeder — der er næppe en Ting her, som ikke har sin Historie, og en Historie, der er værd at fortælle.«

Medens han talte, sad vi hver paa sin Side af Ildstedet. Udfor dette stod et stort Bord, over hvilket Lampen kastede en Cirkel af Lys. Midt paa Bordet laa et sammenrullet Pergament og en Mængde ejendommeligt Ragelse, hvoriblandt en stor Tragt af den Slags, som bruges ved Paafyldning af Vinfade. Den syntes at være af mørkt Træ, kantet i Randen med Messing.

»Det er en løjerlig Ting«, bemærkede jeg. »Er der nogen Historie?«

»Ja«, sagde han, »det er jeg endnu ikke sikker paa, og jeg vilde give en Del for at faa det at vide. Tag den en Gang og se nærmere paa den.«

Jeg gjorde, som han sagde og fandt, at Tragten ikke bestod af Træ, men af Læder, som Alderen havde gjort overordenlig tørt og haardt.

»Hvad mener De om den?« spurgte Dacre.

»Jeg skulde mene, at den har tilhørt en Vinkyper i Middelalderen«, svarede jeg. »Hjemme i England har jeg set gamle Læderflasker af ganske den samme Haardhed og Farve.«

»Gammel er den«, sagde Dacre, »og den har uden Tvivl været anvendt til Paafyldning af en Vædske. Men hvis mine Formodninger er rigtige, var det en aparte Vinkyper, som benyttede den, og et meget ejendommeligt Fad, som blev fyldt ved Hjælp af den. Har De ikke lagt Mærke til noget særligt paa dens Tud?«

Da jeg saa' efter ved Lyset, opdagede jeg, at den smalle Tud nogle Tommer oppe bar Mærker, som om nogen havde filet rundt om den med en stump Kniv.

»Det ser ud, som om en eller anden har forsøgt at snitte Tuden af.«

»Synes De, at det er et *Snit*?«

»Kniven kan ikke have været meget skarp. Men hvilket Instrument, der saa er benyttet, maa det have kostet betydelige Anstrengelser at indvirke paa et saa sejgt Materiale. Hvad er *Deres* Mening? Jeg kan tænke, at De veed mere, end De siger.«

Dacre smilede, og hans smaa Øjne glimtede af Viden.

»Har De nogensinde studeret Drømmes Psykologi?« spurgte han.

»Jeg aner ikke en Gang at der findes en saadan Videnskab.«

»Kjære Sir! Det er en hel, selvstændig Videnskab. Denne Hylde er fyldt med Værker om den.«

»Det er vel nærmest en Charlatanvidenskab.«

»Charlatanen gaar altid i Spidsen. Astrologen kom før Astronomen, Alkymisten før Kemikeren og Hypnotisøren før Eksperimentpsykologen. Den, der nu beskæftiger sig med Drømme, er en Fantast, om faa Aar vil han være en Videnskabsmand.«

»Men selv om saa var — hvad har det med denne store, sorte, messingkantede Tragt at gjøre?»

»Det skal jeg sige Dem. De veed, at jeg har en Agent, som bestandig er paa Farten for at finde Kuriositeter til min Samling. Han erfarede for nogle Dage siden, at en Marskandiser havde købt et Skab med noget gammelt Skrammel i et Hus i Rue Mathurin. Dette Hus er prydet med et Vaabenskjold, som ved Undersøgelse har vist sig at tilhøre en vis Nicholas de la Reynie, en af Kong Ludvig den Fjortendes højeste Embedsmænd, som særligt havde at gøre med Haandhævelsen af Tidens drakoniske Love. Der kan ikke være Tvivl om, at Genstandene i det gamle Skab en Gang har tilhørt ham.«

»Og hvad videre?«

»Se nærmere paa Tragten. Kan De finde nogen Indskrift paa den?«

Der var svage Spor af en Indskrift, men jeg kunde kun tyde det sidste Bogstav — B.

»Anser De det for et B?«

»Ja.«

»Det gør jeg ogsaa.«

»Men Navnet paa den Mand, De omtalte, begyndte med R.

»Ganske rigtigt, det er netop det Fine ved Sagen. Han ejede Tragten, men mærkede den dog med en Andens Navn. Hvorfor gjorde han det?«

»Det kan jeg ikke tænke mig, kan De?«

»Maaske. Ser De noget nærmere ved Kanten?«

»Ja, noget, der ligner en Krone.«

»Rigtigt, en Marquiskrone. Den Person, hvis Navn begyndte med B, var adelig.«

»Denne sidste Lædertragt skulde altsaa have tilhørt en Marquis?«

»Eller et Medlem af en Marquis' Familie«, svarede Dacre med et ejendommeligt Smil.

»Men hvad har alt dette med Drømme at gjøre?«

Jeg veed ikke, om det skyldtes Udtrykket i Dacres Ansigt eller et mystisk Instinkt, men jeg følte en ubeskrivelig Rædsel ved at se paa den gamle, medtagne Lædertingest.

»Jeg har mere end een Gang faaet værdifulde Oplysninger i Drømme«, sagde Dacre. »Videnskaben anerkender endnu ikke saadanne Oplysninger, men jeg har min egen Theori om, at enhver Genstand, som har en Historie, beholder en psykisk Atmosfære om sig, der i Drømme kan opfattes af kultiverede Mennesker som De og jeg.«

»De mener for Eksempel, at hvis jeg sov ved Siden af det gamle Sværd der, kunde jeg komme til at drømme om en blodig Begivenhed, i hvilket Sværdet har spillet en Rolle?«

»Netop. Jeg har i Drømme været Vidne til dets Ejers Død, men nogen Kontrol over Drømmens Paalidelighed har jeg ikke kunnet udøve. Derimod har jeg havt en betydningsfuld Drøm om denne Lædertragt.«

»Hvad drømte De da?«

»Jeg drømte — —«

Han holdt inde og saa' skarpt paa mig.

»Ved Himlen!« udbrød han. »Det vilde være et interessant Eksperiment! Kunde De ikke have Lyst til at have Tragten staaende ved Siden af Dem inat?«

Forslaget var lidt ejendommeligt, men jeg har selv en Svaghed for det Bizarre og Fantastiske, og endskønt jeg ikke delte Dacres Meninger, gik jeg dog ind paa Tanken. Efter endnu en halv Snes Minutters Samtale stillede Dacre Tragten paa en Tabouret tæt ved mit Natteleje og forlod mig.

*

Da jeg gik til Ro, var der en Følelse af Usikkerhed og Højtidelighed over mig, fremkaldt af de uvante Omgivelser og den tankevækkende Samtale, men jeg faldt i Søvn inden længe.

Saa nøjagtigt som muligt skal jeg nu gengive, hvad jeg saa' i min Drøm.

Først et Rum, der havde Karakter af en Kælderhvælving. Under en Jernkrone med fire Vokslys sad paa en med røde Tæpper bedækket Forhøjning tre Mænd, der efter Dragten at dømme kunde se ud til at være Dommere. Tilvenstre stod to Mænd i lange Kapper med dokumentfyldte Mapper under Armen. Tilhøjre, med Ansigtet vendt imod mig, stod en lille Kvinde, blond og med lyseblaa, blide Øjne — et Barns Øjne. Hun var ikke helt ung, og hendes Figur var let fyldig, Holdningen stolt og selvbevidst. Hendes Ansigt var blegt, men roligt.

(Sluttes i næste Numer).

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Køb RAVNEN

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 65 Vogne kører overalt i Byen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

CURAÇAO TRIPLE SEC.
BORDEAUX COPENHAGUE
L. PERRET & Cie
Triple Orange Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**
GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

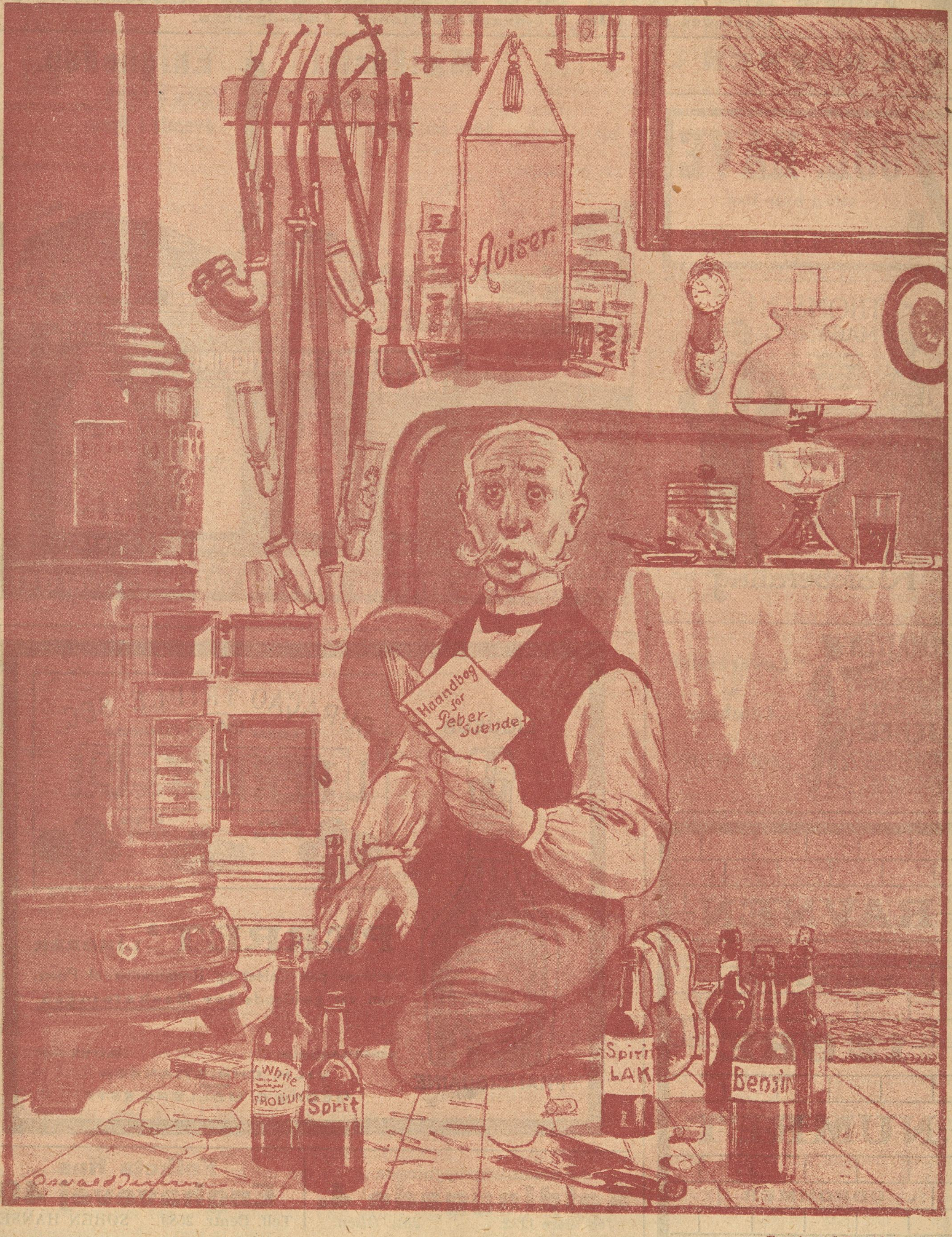

Tegning af Osvald Jensen

Pebersvenden: Nu har jeg nøje fulgt ›Reglerne for Optænding‹, men kan ikke faa det til at brænde, skønt jeg ogsaa har anvendt alle andre Midler. Jeg gad nok vide, hvorledes en Ildebrand kan opstaa ved *Selvantændelse!*

16 Sider **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 37 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 13. September 1917.

Det gaar tilbage med »Gullaschen«:

Da der blev lukket for Wein, Havanna und Gesang.

Tegning af Emil Poulsen.

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen: Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne, der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

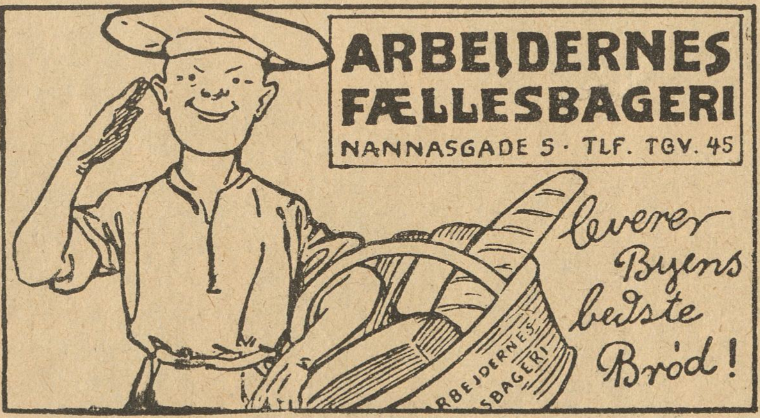

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4577

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket Randers
god velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

Vadskeriet „Ventegodt"
Brunshøj 1.
Tlf. Brønshøj 95 og 96
Lufttørring.

Køb Alfa Margarine

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkonerallé 46. Telf. 7155

I. V. Rasmussens Danseskoler
Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Nælder.

De grønnes og rankes i gærende Sumpe i Skovens dybeste Kløfter,
de myldrer saa stride og trodsige frem langs Vejkantens stinkende Grøfter,
og Bonden, der elsker sin Mark og sin Have med Urternes snorlige Rader
det frodige Ukrudt, de Fandens Nælder som Døden og Djævlen hader.

Hver uvoren Knægt, der for første Gang faar Lov til til Skoven at løbe,
har ført imod Nælder en drabelig Krig og fældet dem kækt med sin Svøbe,
og aldrig en Urt var foragtet som den, unyttig — og hadet, forbandet
— saa kom der en tung og en truende Tid, hvor Dyrtid hærgede Landet —

Da saa man for Alvor, hvor taabeligt Folk i Medgangens Tider forvildes,
nu gælder det netop at ikke en Urt, at ikke et Halmstraa forspildes,
Den Fandens Nælde! — nej, kæreste du, der er sgu da Taver i'en:
Og Nælden blev nu en nyttig Urt, anvendt i Tekstilindustrien.

Hver Storby har sine Skumpelskud som Marken har Ukrudt og Nælder:
Du kender dem sikkert de Tusmørkets Børn, der lister fra Kælder til Kælder,
forskræmte med Øjne, der synes saa tungt Alverdens Laster at røbe;
de kender kun lidt til de blide Ord, men mere til de snærtende Svøbe.

Værdiløse si'r du — ja, een er ond, en anden er arrig og kroget
og alle forskudte af brave Folks Lag med Stemplet: Han du'r ej til noget!
Og møder du dem paa din Aftentur, du viger og væmmes ved Krybet,
men Staklerne læser dit Øjes Foragt paa deres Vandring mod Dybet.

Og knækket af Hadets, Foragtens Snært, de arme mod Afgrunden vakler;
thi aldrig man *sparker* Værdier frem i den Slags forkludrede Stakler!
— Naa skidt, lad dem bare — det Rak — gaa i Brok, thi kæreste du, hvad gælder
vel tusinde Menneskesjæle mod en Vejgrøft med frodige Nælder!

Per Bonde.

Skytsenglen.

En lille amerikansk Pige rejste med sine Forældre i en Sovevogn og protesterede hæftigt, da hun blev lagt i en af de øverste Soverum. Hun blev dog nogenlunde beroliget ved den Forklaring, at der intet kunde hænde hende, da baade Far og Mor og hendes Skytsengel vaagede over hende.

Man gik til Ro i Waggonen — og saa lød en spæd Røst:

— Mor!

— Ja, min lille Pige.

— Er Mor der?

— Ja, jeg er, sov nu bare.

— Er Far der?

— Ja, jeg er, sov nu pænt.

Disse Spørgsmaal gentoges med korte Mellemrum og tilsidst tabte en Medpassagerer Taalmodigheden og raabte: Hør nu din fjollede Skrigeunge! Vi er her alle! Din Far og Mor og Brødre og Søstre og Kusiner og Tanter — Allesammen. Sov nu, din Skrigehals.

Kort Pavse. Saa hviskede den spæde Røst igen: — Mor!

— Ja, hvad vil Du?

— *Var det min Skytsengel?*

— Je ku' være been gift med en Baron, men saa ha'de je' jo ingen Børnepenge faaet a' Sofus!

Tegn. af Iwar Donnér.

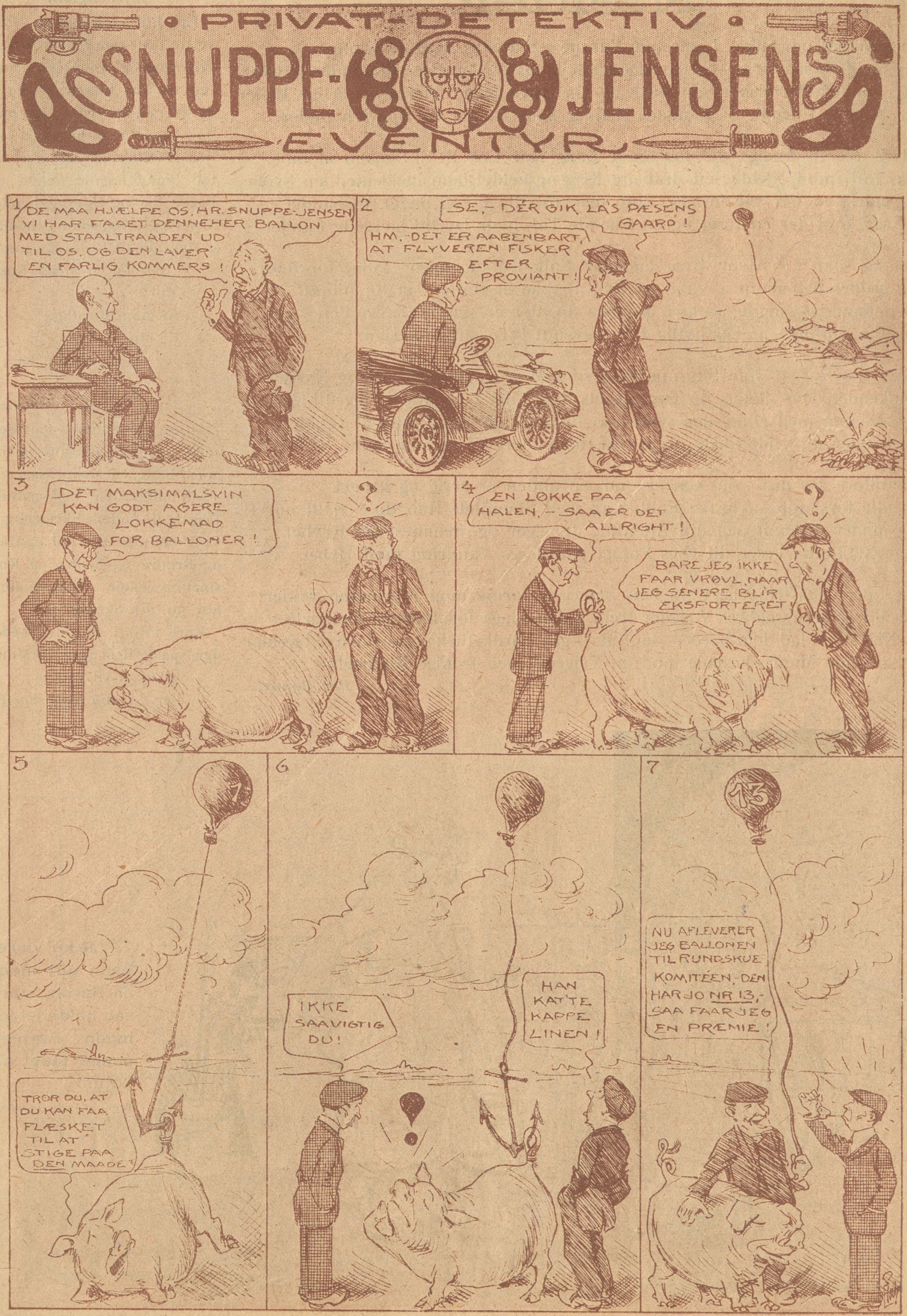

Tegning af Emil Poulsen

Ny, *morsom* og *original* Billedserie for Ungdommen.

Tegning af E. Erk.

Foreløbig er der ingen Udsigt til Fred!

At være —

Lille Vise om baade det ene og det andet, at synge paa Melodien:
»Stakkels Hanne«.

Flyverløjtnant
Pollner Spøj fandt
Viborg By at faa paa Højkant.
Han slog Skæve,
for hans Næve
hele Byen monne bæve
Den Flyver fløj rundt fra Loft til Kælder
og smadred Byens de smaa Hoteller,
hvor han Kredit fik blot paa sin Ære
— saad'n ku' jeg ikke li' at være!

Dreyers Have
er af Lave,
de kan ikke Føde skrave.
Løven æder
tænk, en Væ'der,
tvende Køer — og dog den græder!
Men i denne Tid at skulle spise
ti Pund Torskerogn, to Pattegrise,
sytten Bøffer af de rigtig svære,
saad'n ku jeg ikke li' at være!

Lille *Asger*
hæftig badsker
som et Møl og overrasker
sine Venner,
naar han brænder
sine Vinger — det jævnlig hænder!
Asger Karstensen slaar løs med Iver,
Resultaterne dog altid bliver,
at han bliver stødt i sin lille Pære,
saad'n ku' jeg ikke li' at være!

Man maa spare,
bare spare,
Vin og Gas, Tobak, Cigarer
Men den rare
Brandes bare
vente kan til der ej er Fare!
Han har overskattet hele Landet,
skatter Vandet, ja og skatter Sandet
og forlanger, vi skal Skatten bære
— saad'n ku' jeg ikke li' at være!

Jørgen Grønsvær.

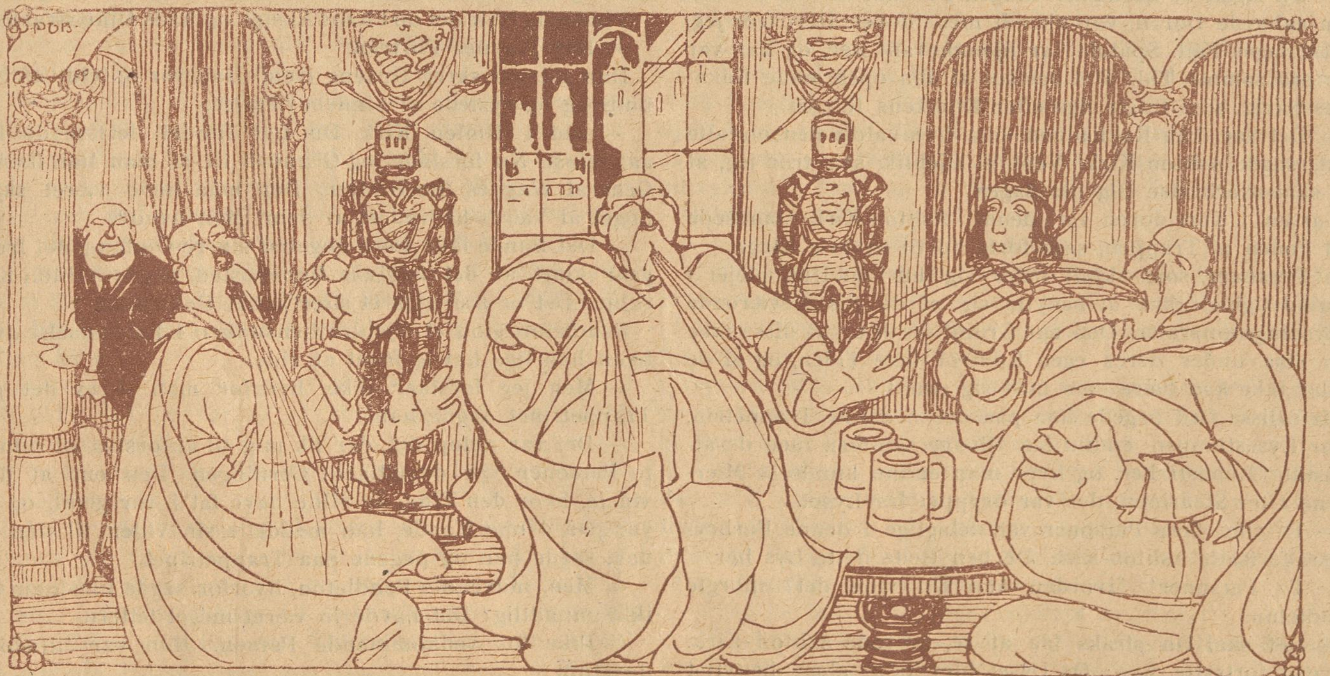

Tegning af P. V. Hansen

Føj for Søren, sa' de gamle Drenge, og straks der laa et Hus
thi Værten havde krævet altfor mange »Krus« for disse Krus!

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

En anden Politibetjent stod nu paa Vagt ved Døren, men heldigvis kendte han Ashton-Kirk og tillod dem straks at gaa op. Da de var kommet omtrent halvvejs op af Trappen, sagde Ashton-Kirk:

— Jeg antager, at Miss Vale netop standsede paa dette Sted, da hun saa' Lysskæret bevæge sig over Loftet og Væggen i Korridoren. Herfra kan man nemlig se et lille Stykke af den. Staa her et Øjeblik, saa skal jeg prøve paa at fremstille samme Lyd, som hun hørte — med Undtagelse af Skriget.

Pendleton blev lydigt staaende paa Trappen, medens Ashton-Kirk gik videre. Straks efter at denne var forsvunden, hørtes et skarpt Knald, og da Pendleton styrtede op ad Trappen, saa' han sin Ven staa ved den aabne Butiksdør — den Dør, paa hvilken Navnet Hume var malet.

— Det var Klokken Du hørte, sagde Ashton-Kirk og pegede paa Klokken over Døren. Da jeg undersøgte den i Morges, saa jeg, at den var saa haardt tilskruet, at den maatte fremkalde en Lyd som for uøvede Øren lignede et Pistolskud.

Pendleton stod forbavset overfor denne simple Forklaring paa det hemmelighedsfulde Skud.

— Jeg forstaar, sagde han. Medens Edith stod og lyttede paa Trappen, var der nogen, der aabnede Døren her.

— Ja, nogen, som ikke kendte Lokaliteterne. Ellers maatte han have vidst, at der var en Klokke her paa Døren.

— Men hvordan kunde Du vide, at Edith hørte en Dør blive lukket?

— Den Person, som fik Klokken til at give det skarpe Knald, lukkede Døren efter sig. Den er forsynet med Patentlaas ligesom Døren til Gaden, og den var laaset, da Miss Vale lidt efter tog i den.

— Du siger, at Klokkens Ringen beviser, at den Person, som aabnede Døren, var ukendt med Stedet. Deri tror jeg, at Du tager Fejl. Spatola var hjemmevant her, og han var her paa samme Tid. Det bevises af den opskræmte Kakadues Skrig, som fulgte lige efter Klokkens Ringen.

— Det var ikke Kakkaduen, som fremkaldte den omtalte Lyd, sagde Ashton-Kirk. Vent et Øjeblik, saa tror jeg, at jeg skal overbevise Dig om Sagen.

Gassen i Korridoren var tændt. Ashton-Kirk standsede ved Foden af Trappen, som førte op til øverste Etage.

— Personer, som skjult lister sig ind i et Hus, plejer i Almindelighed ikke at benytte sig af de tilstedeværende Belysningsapparater. Den ene Grund dertil er, at disse ikke kan staa under deres egen Kontrol hele Tiden, og at de heller ikke kan bære dem med sig rundt.

Med disse Ord pegede han paa det nederste Trappetrin, hvor Lysestumpen endnu laa tilbage sammen med de afbrændte Tændstikker, og hvor man endnu kunde se Mærkerne efter Stearinen, der var dryppet fra Lyset.

— To eller flere Personer var delagtige i denne Forbrydelse, fortsatte Ashton-Kirk. De benyttede dette Lys her.

— To Personer! Hvordan kan Du vide det? spurgte Pendleton.

— Det skal Du straks faa at se, svarede Ashton-Kirk. Derpaa fortsatte han: Og Lyset blev ikke alene benyttet til at lyse med — det tjente ogsaa et andet Formaal, og derved gav det mig det første sikre Bevis i denne Sag.

Pendleton stirrede paa den lille Lysestump med den lange sorte Tane, paa de to forkullede Tændstikker og paa Stearindraaberne paa Trappetrinet. Derpaa rystede han paa Hovedet.

— Hvordan de Ting, der har kunnet oplyse Dig om noget i Sagen, overgaar min Forstand, sagde han. Men sig mig hvad Betydning de da har?

— Lyset og Tændstikkerne har liden Betydning, svarede Ashton-Kirk. Det er Mærkerne efter den smeltede Stearin, der indeholder Gaadens Løsning. Se nærmere paa dem.

— Ja, man skulde tro, at de dannede tre Linier, sagde Pendleton efter at have set nærmere til.

— Ja, saaledes forholder det sig, sagde Ashton-Kirk. De danner tre Linier, som hver for sig fulgte en Række Sømhoveder i Trappen.

Han tog en Notitsbog og en Blyant op af Lommen, trak tre Streger den ene over den anden. Derpaa betragtede han endnu en Gang Stearindraaberne paa Trappetrinet og kopierede dem.

— De ser jo ud som stenografiske Skrifttegn, udbrød Pendleton.

— Ja, min kære Ven, sagde Ashton-Kirk, det er netop ogsaa det, de er. Der staar tre Ord med Isak Pitmans fonetiske Bogstaver. Jeg skal udtyde det for Dig.

Han skrev derpaa med store tydelige romerske Bogstaver

Hinter
Wayne's
Bildnisse

Der har Du det paa Tysk, Linie for Linie, sagde Ashton-Kirk. Led nu dine Sprogkundskaber frem og lad mig se, hvordan Du oversætter det.

Pendleton, som i flere Aar ikke havde beskæftiget sig med Tysk, grundede en Stund over disse tre Ords Betydning. Pludselig lyste det op i hans Ansigt og hans Øjne straalede:

— Bag Waynes Portræt.

Han næsten skreg Ordene frem. Han var opfyldt af Forundring og rystede af Sindsbevægelse.

— Gud i Himlen, Kirk. Du har fundet det! sagde han aandeløst. Nu forstaar jeg Grunden til, at man har flænget General Waynes Portrætter. Der maa have været skjult noget af Værdi bagved et af dem! Men hvad?

— Det kunde ikke være noget af større Omfang, det fremgaar klart af det angivne Gemmested, sagde Ashton-Kirk roligt. Det er muligvis et eller andet Dokument.

Pendleton stod et Øjeblik hensunken i Forbauselse over, hvad han lige havde faaet at vide.

— Men jeg forstaar ikke, hvorfor man skrev det paa Trappetrinet, sagde han.

— Det var netop det, der fik mig til at forstaa, at mindst to Personer var delagtige i Gerningen. Den ene af dem vidste, hvor den Ting, de vilde have fat i, var gemt, og det var paa denne Maade, han meddelte sin Viden til den anden, sagde han og pegede paa Trappetrinet.

— Men, indvendte Pendleton, hvorfor sagde han ham det ikke mundtlig? Det havde jo været meget lettere.

— Ikke for vedkommende Person. Han var tilfældvis døvstum.

Pendleton gjorde atter store Øjne, men pludselig besindede han sig og sagde:

— Det var Locke — Manden, Du forhørte Dig om hos Jernbanekonduktøren.

Ashton-Kirk nikkede og svarede:

— Og det var ham, der skreg, da Døren til Butikken blev aabnet. En Døvstums Skrig har nemlig samme hæse, udtryksløse Klang som en Papegøjes eller Kakadues.

— Men, sagde Pendleton, det Forhold, at Manden, som lavede Tegningen dér paa Trappen var døvstum, er netop Forklaring nok. Hvorfor benyttede han ikke en Blyant som Du har gjort?

— Det kan jeg ikke svare bestemt paa. Men er det aldrig sket for Dig, at Du ikke havde en Blyant hos Dig, naar Du havde aller mest Brug for den?

— Nu har vi et sikkert Spor, efter hvilket vi med Sikkerhed kan finde den ene af Deltagerne i Forbrydelsen, sagde Ashton-Kirk livligt, og vi vil nu vende vor Opmærksomhed mod den anden. Det var denne anden, der begik Mordet. Lockes Døvhed gjorde det umuligt for ham at vove sig ind i Værelserne. Risikoen for en døvstum og nærsynet Person var altfor stor. Faren kunde være over ham uden at han hørte eller saa noget. Af en eller anden Grund, som det endnu ikke er lykkedes mig at opdage, men som maaske bundede i Mistro, havde han ikke i Forvejen oplyst sin Medskyldige om Stedet, hvor Genstanden, de vilde bemægtige sig, var at finde. Da de var naaet her til Korridoren, besluttede han at give ham de nødvendige Oplysninger, men da ingen af dem havde en Blyant, meddelte han sig paa den Maade, vi allerede har set. Hans Hjælper gik derefter ind i Humes Værelse gennem den Dør, Mrs Dwyer fandt aaben.

— Efter min Mening sad Hume ved sit Skrivebord og hørte Manden, da han gik ind i Lagerrummet. Han rejste sig da op, og skød Stolen tilbage, saaledes som vi saa den staa. Forbryderen styrtede imidlertid frem og tildelte ham et saadant Slag, at han faldt sammen uden en Lyd. Saa kom Turen til Bajonetten.

Derpaa fulgte en Søgen efter den Genstand, for hvis Skyld, Forbrydelsen blev begaaet — en hastig, vild Søgen. Enten fandt Morderen, hvad han søgte, eller ogsaa blev han skræmt, da han hørte Miss Vales Trin paa Trappen. Han for hen til den nærmeste Dør — Døren med Klokken. Locke, som stadig befandt sig i Korridoren, skreg af Forfærdelse, og de flygtede begge op ad Trappen op paa Taget, og borte var de.

Pendleton ventede taalmodigt indtil Vennen havde endt sin Beretning. Saa sagde han:

— Du paastaar, at Morderen aabnede Butiksdøren, at Klokken ringede og Locke skreg. Men, gamle Dreng, det er umuligt. Naar Locke var døv, kunde han ikke høre Klokken og havde altsaa ingen Grund til at skrige.

— Jeg tror, at Du, hvis Du vilde tænke nøjere over, hvad jeg har sagt, vil finde, at jeg ikke har udtalt, at Locke skreg, fordi han hørte Klokken, sagde Ashton-Kirk. Jeg sagde, at Morderen aabnede Døren med Klokken. Da skreg Locke, ikke fordi han hørte noget, men paa Grund af det Syn, han fik at se.

— Aa!

— Han fik et Glimt at se af Hume, der laa paa Gulvet — ganske som vi saa' ham.

— Tror Du da, at det ikke havde været Lockes Hensigt at myrde Manden?

— Jeg er næsten tilbøjelig til at tro det. Hans Medskyldige fandt sig enten nødsaget til at dræbe ham, for at redde sig selv, eller ogsaa var det en personlig Hævnakt.

— Dette leder os tilbage til baade Morris og Spatola, sagde Pendleton alvorligt. Alle Vidner var enige om, at de begge hadede Hume. Men den Omstændighed, at begge Flygtningene flygtede bort over Taget viser, at de maa have været godt kendt her i Nabolaget. Dette synes at tyde paa, at Spatola er den skyldige.

— Det gør Købet af Bajonetten ogsaa, sagde Ashton-Kirk. Men kom nu; vi kørte nærmest her til Christie Plaee for at skaffe os Oplysninger om denne Italiener. Lad os altsaa gribe Sagen an.

De satte sig altsaa endnu en Gang op i Bilen og begav sig skyndsomt til Stedet, hvor Spatola sad arresteret.

XII.

ANTONIO SPATOLA OPTRÆDER PAA SCENEN

Ashton-Kirk og Pendleton fik uden Vanskelighed Tilladelse til at besøge den Celle i Raadhuset, i hvilken Spatola sad arresteret, men der ventede dem en stor Overraskelse.

Gennem en særlig Dør, som stod i Forbindelse med Detektivafdelingen saa de pludselig Osbornes vældige Skikkelse træde ud, fulgt af Mr. Bernstine og hans Bogholder med det sandfarvede Haar.

Da Osborne fik Ashton-Kirk at se, smilede han fornøjet.

— Hallo! sagde han. Det glæder mig at se Dem. De kommer netop i rette Tid til at være Vidne til et af mine ny Kunststykker. Her er Herrerne, som Spatola købte Bajonetten hos. Hvad mener De om det?

Bernstine bøjede sig frem og sagde noget i en lav Tone til Osborne, og Smilet forsvandt øjeblikkelig fra hans Læber.

— Aa! sagde Osborne i en skuffet Tone, var det disse Herrer, der besøgte dem. Derpaa vendte han sig til Ashton-Kirk og spurgte: Hvordan fik De at vide, hvorfra Bajonetten stammede?

— Ved at tænke mig en Smule om, det er det hele.

Bernstine gik nu frem og sagde med en saaret Mine:

— Mr. Ashton-Kirk, hvorfor oplyste De os ikke om, hvad Sagen gjaldt? Hvor kunde De dog gaa Deres Vej uden at fortælle os noget om Sagen? Vi er meget optagne og har sjældent Tid til at se Aviserne. Det var kun ved et Tilfælde, Seine saa i en. — Han sænkede Stemmen og tilføjede: — Det er en intelligent Fyr, kan De tro; han forstod det hele i samme Øjeblik. Og saa begav vi os direkte herhen, for at gøre, hvad vi kunde, for at bringe Politet paa Spor, sagde han.

— Han har set Bajonetten og er villig til at sværge paa, at det er den samme, oplyste Osborne stolt.

— Hvad siger han om Spatolas Portræt i Avisen? spurgte Ashton-Kirk. Kender han ham igen efter det?

Osbornes Mine blev atter lidt benovet.

— Disse Portrætter i Aviserne er aldrig heldige, sagde han. Han skal nu se Manden selv, og det vil afgøre Sagen.

En Fangevogter blev derpaa sendt af Sted for at hente Spatola, og vendte tilbage med en halv Snes Fanger. En af dem var en slank, mørkhudet ung Mand med nervøse, udtryksfulde Træk og en Rigdom af kort, lokket Haar.

Osborne vendte sig mod Seine.

— Se nøje paa dem. Forhast Dem ikke.

— Det er saamænd ikke nødvendigt, sagde den fregnede Bogholder. Han pegede paa den mørke, unge Mand. — Det er hans Portræt, der findes i Aviserne, men jeg har aldrig før set ham i Virkeligheden.

Osborne stak Fingrene indenfor sin Krave og trak i den, for at kunne aande friere, derefter gav han Fangevogteren et Tegn til at føre de andre Fanger bort.

— Jeg forstaar, sagde han. Han var for snu til at købe den selv. Han sendte en anden. Derpaa saa' han inkvisitorisk paa Fangen og fortsatte: — Vi har faaet at vide, hvorfra De har faaet Bajonetten, saa det er lige saa godt, at De fortæller os det Hele med det samme.

— Jeg forstaar ikke, sagde Spatola ængsteligt.

— Jo lettere De gør det for os, jo lettere bliver det ogsaa for Dem selv, sagde Osborne, glem ikke det.

— Jeg har intet gjort, sagde Spatola alvorligt. Og alligevel lukker I mig inde. Findes der da ingen Love.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Sæt Staalhjælmen lige paa Hovedet, ellers mister Du Balancen! (»Simplicissimus«)

— Hur har du det?
— Jäkligt illa! Men i dessa tider för man vara tacksam för sina kopparslagare! (»Tømmermænd«) (»Strix«.)

Slangemennesket skal udpantes.

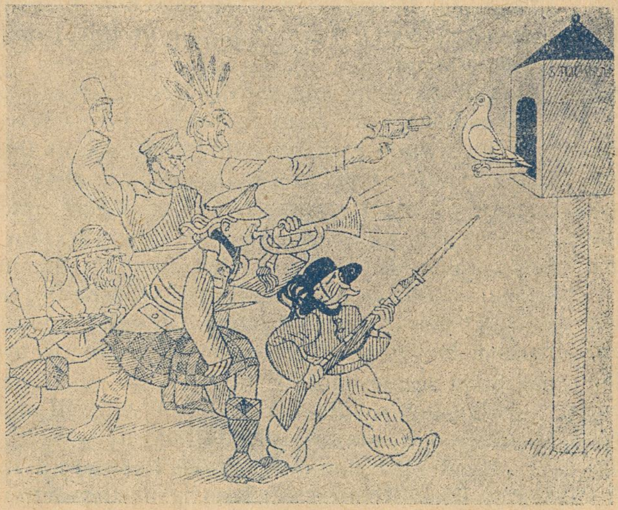

Stockholmer-Konferencen angribes. (»Lustige Blätter«)

— Hurtig, ind i Kakkelovnsrøret, Byfogeden kommer! (»Meggendorfer Blätter.«)

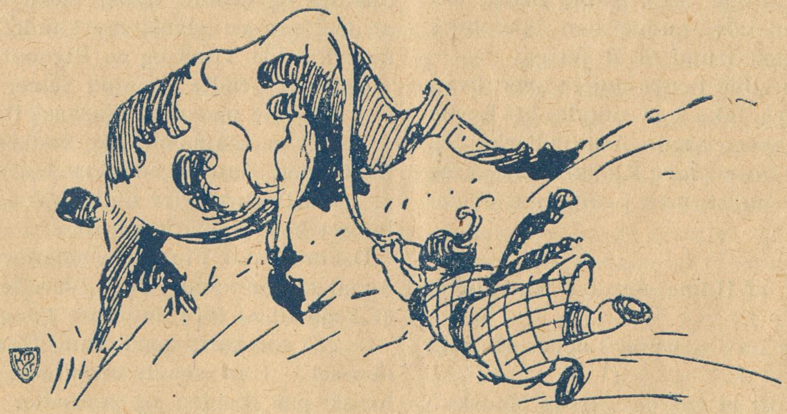

Mama skrifer til papa:
— Tullas største fornøjelse var at leke med kuene (Køerne) — — (»Tyrihans«, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Dags Dato.

En Mand i Jylland lagde sig forleden til at sove paa Jernbaneskinnerne og blev paakørt af Toget. Han fik dog kun et tommedybt Saar, og Lægen erklærede, at Manden kunde takke Statsbanernes langsomme Kørsel for sit Liv.

*

En Cigarhandler ringede Politistationen op og spurgte, hvad han fik, hvis han solgte for over 2000 Kr. af sit Lager under Forbudet.

— *Tobak*, svarede Overbetjenten.

*

Forleden fandt en Mand en Pakke med 600 Kroner i et Dueslag. Forunderligt! Forleden var der en *Pakke*, som tog en lignende Sum fra en Mand i et *›Dueslag‹*.

*

Nu bliver der Skat paa Brillanter og Diamanter og paa Elfenben (herunder Elefanter) — saa kan de vel heller ikke finde mere at beskatte? — Næ, det skulde da lige være *Mer end Perler og Guld!*

*

Det er meget betegnende, at velhavende Højremænd med *Victor Foss* i Spidsen understøtter en Del Aviser med ›Kolding Avis‹ i 1. Række for igennem disse Blade at blive rost og støttede. Ja, hvad? Mange Bække smaa gør *en stor Foss!*

Hvide og Sorte,
Folk i Silke,
Folk i Skjorte,
Folk i Frakke,
Folk i Bluse
vil alle takke
og gærne huse
„Ravnen“.

Prinsen

Der var Kavallerimanøvre.

O, Rædsel! Løjtnant, Prins Hjælmbusk til Lippe Molburg faldt af Hesten og tabte sin Hjælm. Da han vilde rejse sig op, farer Hesten lodret op og slaar begge sine Forben lige i Skallen paa Prinsen.

Man skyndte sig bestyrtede frem — men Prinsen var, Gud ske Lov, aldeles uskadt.

Derimod havde Hesten brækket begge sine Forben ved Sammenstødet.

Rundskuedag.

›EN NORDMAND‹.

— Koselig at De vil delta i vore musikaftener. Hvad slags instrument spiller De paa?

— Paa børsen, frue.

›EN SVENSKER‹.

Lille Ivar: Säj, pappa, varför skjuter dom ute på krigsfartygen?

Fadern: Solen går ned nu och flaggan skall *strykas*.

Lille Ivar: Skjuter dom också när flaggan ska *vaskas?*

›EN DANSKER‹.

Pølseslagteren: Du skal rose vore Pølser langt stærkere, din Torsk!

Lærlingen: Ja, men jeg er bange for, at de begynder at vifte med Halen, hvis jeg taler for kærligt til dem!

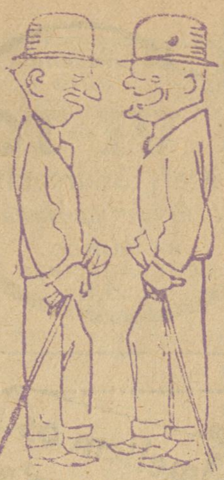

— Du, har Du set, at Forfatteren *Svend Rindom* føler sig syg ved Tanken om, hvilken Skæbne hans ny Stykke ›Det sorte Faar‹ faar?

— Det er vist *Faaresyge!*

— Du, vi har faaet Tvillinger, og de hedder Henriette.

— Det kan de da ikke hedde begge to.

— Nej, den ene hedder Henri den anden Jette!

— Du, jeg har løst Aartusinders største Gaade: Cirklens Kvadratur!

— Saa? Hvordan bar Du dig ad med det?

— Jeg byttede en 10 Øre med et Frimærke!

Gensidig Tilfredshed.

En Stakkel vilde ved Hængning ende
sit Livs Elende,
men fandt under Træet en kostelig Skat,
som en Gnier hemmelig der havde sat.
Han tog den og glemte al Nød og Klage,
men Rebet lod han tilbage.

Da Gnieren kom om ikke saa længe,
væk var hans Penge!
En dyb Fortvivlelse Manden greb;
saa han hængte sig op i den andens Reb.
Saalunde blev begge tilfredse —
gik det saaledes i Verden stedse!

Politibetjent Hansen-Harmløse

under Eugen Petersen og under Dybdal.

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER · KOLDING ·

Forsikringer
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
WALKENDORFSGADE 16
af alle Arter.

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Imellem os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Mutte, Horsens. Tak for tilsendte, men vi kender den.

Kaj Grønvold. Tegningen kommer ved Lejlighed frem her.

Kaj Houman, Aarhus. Den lille Tegning skal vi se at skaffe Plads til, men den Slags Ubetydeligheder honoreres ikke.

F. Jørgensen, Ahlefeldtsgade. Kan ikke benyttes.

DANSK POLITI

Overbetjent SØBY
Lærer ved Politiskolen.
Tegning af P. W.

Tivoli
Sommersæson fra 11. Maj til 16. September 1917.
Hver Aften: Store Koncerter i Koncertsalen og Glassalen. Hver Uge Solist- og Symfoni-Koncerter. — Operetter, Revy i Sommerteatret (Olympia). — Artistforestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer.
„Den nye By“, Festarrangement med Dans. Talrige Forlystelser, Karusseller, »Muntre Hjul«, Rutschbaner, Skydebaner, Boldspil o. s. v.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Forlovelsesringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

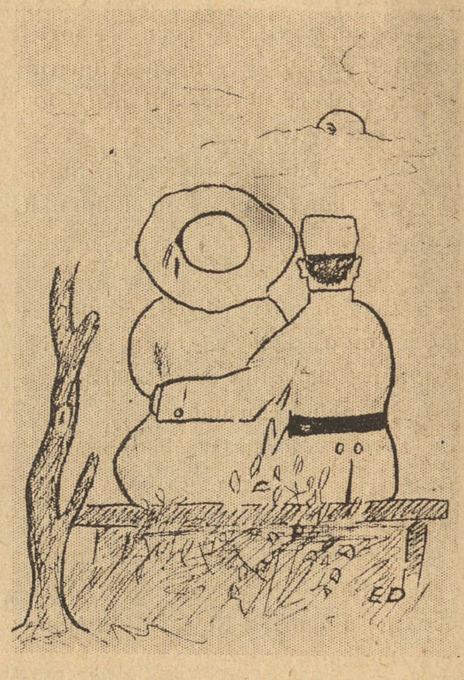

»EFTERTRYK FORBYDES«
Tegning af Einar Dalvad.

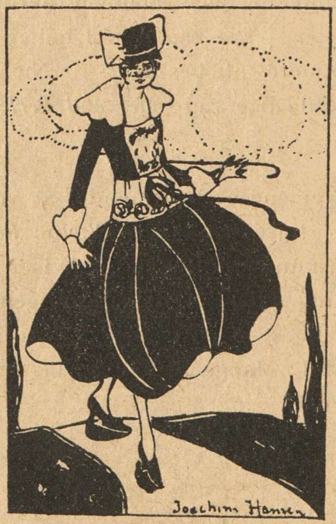

Hvis De kan faa Plads til ovenstaaende lille Tegning i »Ravnen«s Spalter, gør De mig en stor Glæde.
Deres beundrende Joac. Hansen.

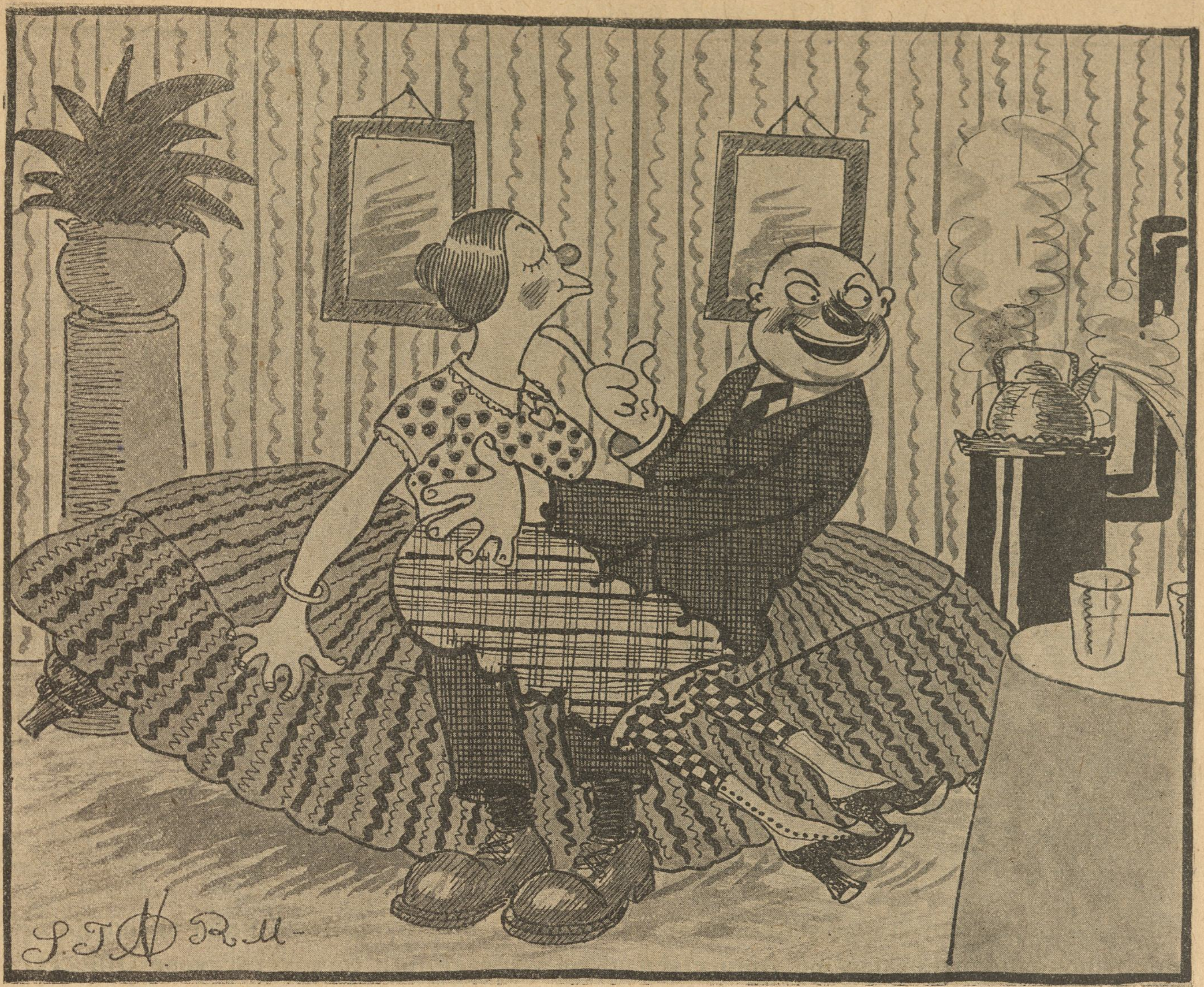

Tegning af Storm-Nielsen.

Han: Saa, nu koger det over!
Hun: Hjærtet?
Han: Næ, fan'me Toddyvandet!

Gullasch til Fods.

Det er ligegodt sjov at se, hvor »Gullaschen« har svært ved at klare Benzinmanglen! Før smed de sig lige fra Wivels Lænestole ud i Selvejeren og tøffede a' med Næsen i Sky og Vommen fuld af Trøfler og »Skum«. Man fik ikke rigtig Lejlighed til at nyde dem, til at studere deres vidunderlige Ejendommeligheder. Nu har vi dem enten til Fods eller inde i Aftensporvognene — og Gud, hvor er de dejlige.

Mændene:

Høje, overfede, Klæderne i stram Orden, skinnende Kravetøj, tykke Fingre med en enkelt udsøgt Diamant saa stor som en Hasselnød.

Udbuede, rødsprængte Øjne med Kognaksglans, Whiskykinder og Portvinsfugtighed i Mundvigene. De er gerne et Par Stykker sammen og giver af og til hinanden smaa Tips og Fidus-Narrestreger, afleverede med lav Stemme og med Øjne, der er ved at gaa ud af deres Hulninger.

Kvinderne:

Højtravende pjankede, Hermelin om de fede Halse, Fingre, der er røde af mange Aars Syslen med Grisesylte, er nu prydede med Smaragder, Brillanter og Safirer. Skræpper ustandselig op i Selskab og kan anvende en halv Time til at diskutere Spørgsmaalet om, hvor Petersen blev af, da de gik ud fra Wivel. Under en gratiøs Fnisen bliver de silkebehængte Makeduser enige om, at Petersen er gaaet med »*Pakke-Post*«.

Børnene:

Herligt Afkom af disse de sidste Dages Heldige. Hankønnet med Silkelommetørklæder i Trøjeærmet (Forrykt Mode fra 1912) tykke Sølvcigaretetuier, Gamascher og fede Guldbrystnaale. Hunkønnet nervøst spejdende efter unge Officerer, der kan formenes at ville bide paa Leverpostejen med Vielse i Frue og Middag paa »Dagmar«.

— Danmark er bleven en herlig Type rigere!

Torm.

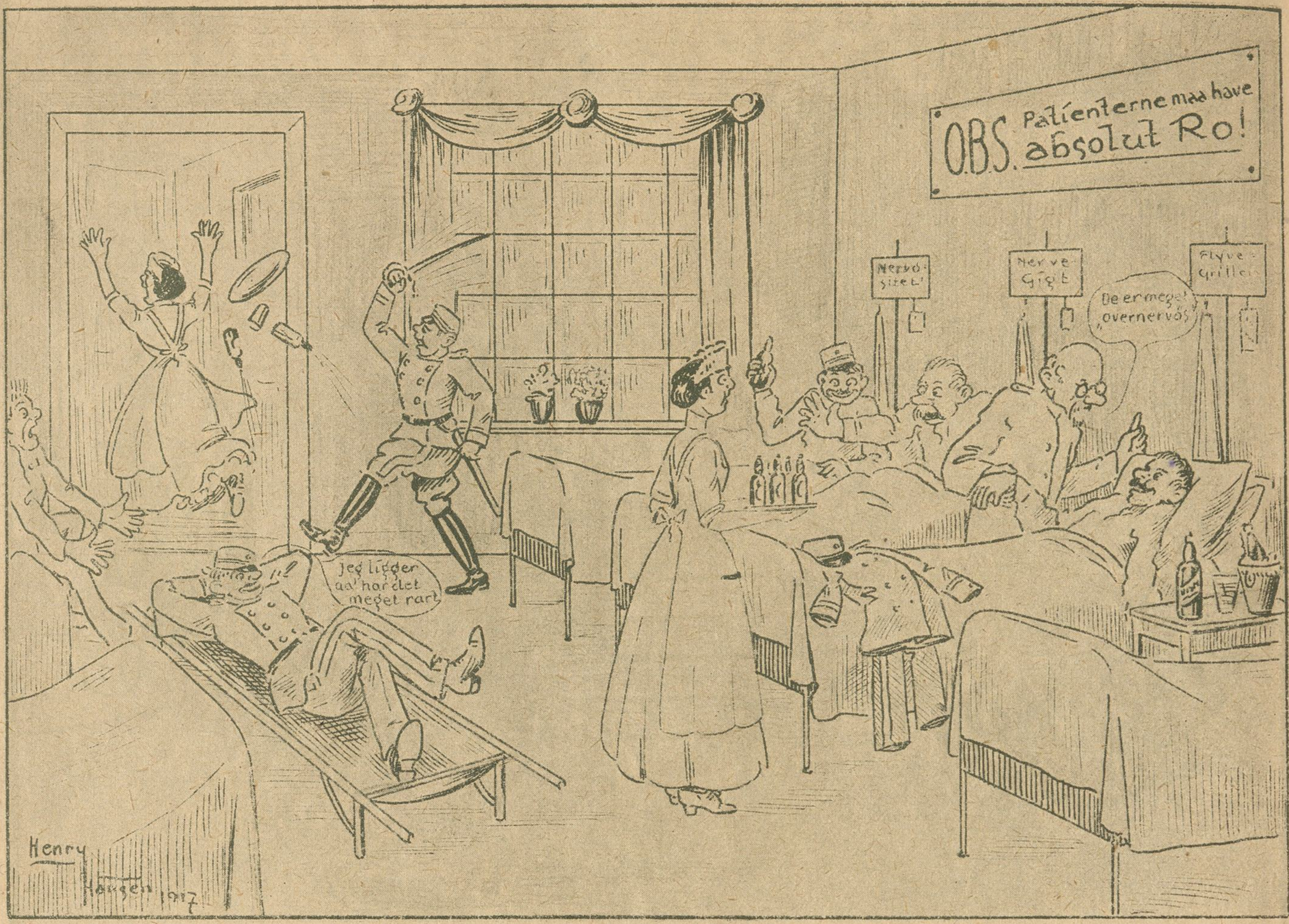

Tegning af Henry Hansen

Paa Grund af de mange Tilfælde af »Nervøsitet« blandt militære Bafalingsmænd er der fremkommen Forslag om Opførelsen af en »Nerveklinik for overnervøse Officerer i Hær og Flaade«.

Ikke lytte!

Harry og Emma var hemmeligt forlovede, men da de var sikre paa deres respektive Fædres Samtykke — disse var mangeaarige Venner — besluttede Harry en Dag at gaa op og udbede sig Svigerfaderens Samtykke.

Som sagt saa gjort.

Det var dog ikke fri for, at Emma var lidt nervøs, og da hun tilfældigvis kom forbi det Værelse, hvor Faderen og hendes Forlovede sad og talte, kunde hun ikke modstaa Lysten til at lytte ved Døren. Det var Harry der førte Ordet, hørte hun.

— Jeg haaber, hun har et godt Helbred, spurgte han.

— Brilladt, hørte hun Fader sige, hun har ikke været syg, siden hun blev født.

(Det var for meget sagt, syntes Emma, for hun havde dog lidt af forskellige Børnesygdomme.)

— Har hun en god Appetit? lød Harrys næste Spørgsmaal.

(Et mærkeligt Spørgsmaal, tænkte Emma).

Saa hørte hun Faderen svare:

Vældig!

(Emma svedte.)

— Har hun Uvaner? spurgte Harry.

(Nej, nu gik det for vidt.)

— Hun har sparket mig et Par Gange, men det hører til Undtagelserne — hun er ellers from og føjelig, lød Faderens Stemme.

(Er Fa'r bleven tosset, mumlede Emma, hvad mener han — —).

— Jeg maa tilstaa, fortsatte Harry, at jeg synes hendes Hals er lovlig lang . . .

(Emma stønnede uden for Døren, var det den Harry, der Aftenen i Forvejen havde forsikret hende, at hun var den herligste Skabning paa Jorden.)

— Og saa synes jeg ogsaa at hun er lovlig fed — —, vedblev Harry.

Her blev han afbrudt af Emma, der bleg og grædende styrtede ind i Stuen og udbrød: Gaa! Gaa! Naar du ser saa mange Fejl ved din vordende Kone — — saa — — — er det forbi mellem os!

— Kære Du — det er jo den graa Hest, som jeg har tænkt at købe af din Fader, vi har siddet og talt om.

Tableau!

Fortid og Nutid.

En lille Pige læser i H. C. Andersens Eventyr om Tommelise, der sejlede ned ad Aaen paa et Aakandeblad.

— Tænk, at hun tør! siger hun til sin Moder, sæt, at der kommer en Undervandsbaad!

Krigshumør.

En tysk Soldat, som havde deltaget i Slaget ved Waterloo, traf engang en fransk Infanterist, og det varede ikke længe, før de to Krigsmænd havde fordybet sig i en ivrig Samtale.

— Sig mig engang, Kammerat! spurgte Franskmanden, hvad er den Medaille af, som du bærer der paa Brystet? Det ser jo ud, som om den er af Jern!

— Det er fuldkommen rigtigt! svarede Tyskeren, den er netop af Jern; jeg skal sige dig, den er nemlig lavet af de Kanoner, som vi erobrede fra jeres Kejser ved Waterloo

Franskmanden studsede et Øjeblik saa sagde han:

— Da var det heldigt, at Kejseren ikke fandt paa den Slags Kunster, for saa vilde jo hver eneste Mand være kommet til at slæbe rundt med en hel Kanon i Knaphullet — af dem, vi har taget fra jer!

Ærens Pølsepind.

Tegning af Hp. Hansen

Din Fremtid, Asger, staar endnu i Taage,
men Du er tem'lig nær ved Højres Grav.
— Hvad nytter det, jeg bliver ved at koge?
Ak, tynd er Suppen paa din — Marskalstav.

Det kan nok være, at Tiden iler i Skyttegravene for de Soldater, der har ligget og rodet i dem i tre Aar! Forleden sad en af de »gamle« og skrev et Brev. Efter en Del Besvær fik han Fyldepennen til at virke og saa sa' han til sin Sidemand:

— Hvad Dag er det i Dag, Bill?

— Tirsdag, sagde Bill.

— Tirsdag den hva'?

— Tirsdag den 17de.

— Tirsdag den 17de hvadfornoget?

— Juli.

— Tirsdag den 17de Juli — 1915 eller 1916, Bill?

En sælsom Drøm.

(Fortsat fra forrige Numer. Slutning).

Det var et ejendommeligt Ansigt, kønt og dog frastødende, med et svagt Træk af Grusomhed ved den lille, faste Mund og den kraftige Hage. Hendes Klædning var en enkel, løstsiddende, hvid Kjole. Ved Siden af hende stod en mager, fanatisk Munk, som uafbrudt hviskede til hende og holdt et Krucifiks frem for hendes Øjne.

Jeg fik rigelig Tid til at iagttage hende, inden hun vendte Hovedet bort fra mig og saa' paa de tre Mænd, som — det følte jeg — havde til Opgave at dømme hende.

De tre Mænd rejste sig nu op, og den midterste af dem sagde Noget, men jeg var ikke istand til at høre Ordene. Derefter forlod de Rummet, fulgt af de to Mænd med Dokumentmapperne. I det samme kom nogle brutalt udseende Karle ind og gav sig til at fjerne Tæpperne og Forhøjningen, hvorved jeg fik Øje paa en Del mærkelige Genstande, som hidtil havde staaet skjult bagved. Der var en Seng med Hjul og Haandsving til at regulere dens Længde, og der var en Træhest foruden flere Reb, som hang ned fra Loftet. Det Hele mindede ikke saa lidt om en moderne Gymnastiksal.

Da Alt var bragt i Orden, viste der sig en ny Person, en høj, mager Mand med et dystert og højtideligt Ansigt, der fik mig til at gyse. Hans sorte Klæder skinnede af Snavs og var overplettede. Selv førte han sig med en vis Værdighed, som om han straks ved sin Indtræden havde overtaget Ledelsen. Damen saa' op og ned ad ham, men hendes Blik var lige overbevist og foragteligt. Anderledes med Præsten. Han blev ligbleg, og jeg kunde se Sveden springe frem paa hans Pande. Han foldede Hænderne i Bøn, og med et sidste, hastigt Ord til Damen løb han sin Vej.

Den sortklædte Mand traadte nu frem og bandt med et Reb hendes Hænder, som hun strakte frem uden at gøre Modstand. Derpaa blev hun løftet op paa Træhesten og bundet til denne med Ansigtet opad. Hendes Læber bevægede sig hurtigt, som om hun bad.

Hjertet sank i Livet paa mig, men dog var jeg ikke istand til at løsrive mit Blik fra det skrækkelige Syn. En Mand var traadt ind med to Spande Vand, en anden fulgte efter med en tredie Spand og et mindre Øsekar. Samtidigt traadte en af Karlene hen til Træhesten med en Genstand, som jeg syntes, jeg skulde kende — *en Lædertragt.* Med skrækkelig Energi tvang han den ned i Svælget paa — —

Jeg kunde ikke taale mere men foer op i Sengen, rystende over hele Kroppen og med Haarene stive paa mit Hoved. Gudskelov at det kun var en Drøm! At tænke sig, at sligt nogensinde havde kunnet ske, uden at Himlen dræbte Skurkene. Var det en Drøm, eller var det virkeligt noget, som en Gang var passeret?

Med bankende Tindinger sank jeg tilbage i Puderne, men straks foer jeg op igen ved Lyden af nogen, der nærmede sig. Det var Dacre.

»Hvad er der?« spurgte han, omtrent ligesaa forskrækket som jeg selv.

»Gudskelov, De kom, Dacre. Jeg har været i Helvede — skrækkeligt var det!«

»Det var altsaa Dem, der skreg?«

»Ja«.

»Det gjaldede gennem hele Huset, Tjenestefolkene er alle opskræmmede.«

Dacre strøg en Tændstik og tændte Lampen.

»Himmel hvor er De bleg«, udbrød han. »De ser ud, som om De havde set en Aand.«

»Det har jeg ogsaa.«

»Lædertragten har altsaa virket?«

»Jeg vil ikke have den hos mig mere for Alverdens Skatte.«

Darcre lo.

»Jeg tænkte det nok!« sagde han. »De har vel set hele den skrækkelige Forestilling?«

»Hvilken Forestilling?«

»Vandtorturen — det ekstraordinære Forhør, som det hed i »Solkongen«s Dage. Holdt de ud til Enden?«

»Nej, jeg vaagnede, før det rigtigt begyndte.«

»Vær glad ved det! Jeg holdt ud, til den tredje Spand Vand var helt i hende. De aner formodenlig ikke, hvad det er, De har set?«

»En Forbryders Pinsler, antager jeg. Hun maa have været et skrækkeligt Afskum, hvis hendes Forbrydelser stod i Forhold til Straffen.«

»Det gjorde de, hvis hun var den, jeg tror.«

»Hvorledes kan De vide, hvem hun var?«

Som Svar tog Dacre en gammel Bog ned fra Reolen.

»Hør blot«, sagde han. »Dette er skrevet paa gammel Fransk, men jeg skal oversætte det, saa godt jeg kan. Her staar:

— Fangen blev bragt for Parlamentets Domstol og anklaget for Mordet paa Dreux d'Aubray, hendes Fader, og paa hendes to Brødre. Det syntes utænkeligt, at hun kunde have udført saa skrækkelige Forbrydelser, thi hendes Ydre var mildt og venligt. Retten fandt hende dog skyldig og dømte hende til at underkastes det almindelige og det ekstraordinære Forhør for at tvinge hende til at angive sine Medskyldige. Derefter skulde hun føres til Grevepladsen, halshugges og brændes og hendes Aske skulde spredes for Vindene.

— Datoen for denne Notits er 16. Juli 1676.«

»Det lyder ganske interessant«, sagde jeg, »men overbevisende er det ikke. Hvorledes veed De, at de to Kvinder er een og den samme?«

»Det kommer! Hør nu videre!

— Da Bødlen nærmede sig med sin Strikke, rakte hun sine Hænder frem og maalte ham med Blikket uden at mæle et Ord.

Passer det?«

»Ja, saadan var det.«

»Her er der en slaaende Sætning: — Den gode Abbed Pirot var løbet sin Vej, da han ikke kunde holde ud at se paa Pinslerne.«

»*Det* overbeviser mig! Men hvem er da denne Kvinde?«

Dacre flyttede Lampen nærmere og holdt Tragten ind i Lyset.

»Vi har allerede skælnet en Marquiskrone og et B. Naar De holder Tragten saaledes, kan De tyde alle Bogstaverne.« Det er: M — M — d — A — d — B.«

»Ja, det er rigtigt.«

»Og hvad jeg har læst op for Dem, er den officielle Beretning om Retssagen mod Marie Madelaine d'Aubray, Marquise de Brinvilliers, en af de mest berømte Giftmordere.«

»Jeg sad i nogen Tid taus, overvældet af Dacres kløgtige og uimodsigelige Bevisførelse. Jeg erindrede taaget Enkeltelhthederne i Kvindens Liv: hendes utøjlede Ryggesløshed, hendes langvarige og koldblodige Tortur mod sin syge Fader og hendes Standhaftighed i Døden, som vakte Pariseres Beundring i den Grad, at de faa Dage efter Henrettelsen betragtede hende som en Martyr. Kun een Indvending faldt mig ind.

»Hvorledes kom hendes Initialer og Krone til at staa paa Tragten? Saa vidt gik man dog ikke den Gang i sin Ærbødighed mod Adelen, at man lavede særligt dekorerede Torturinstrumenter for den.«

»Forklaringen er meget simpel«, svarede Dacre. »La Reynie var Chef for Politiet og gemte Tragten som en Erindring — det var jo ikke hver Dag at Marquiser blev underkastede det extraordinære Forhør. Han mærkede den saa med hendes Initialer, ligesom jeg mærker Genstandene i min Samling.«

Jeg pegede paa Skrammerne paa Tragtens Tud.

»Og dette?« spurgte jeg.

»Hun var en Tigerinde«, svarede Dacre, »og som andre Tigerinder har hun haft skarpe og stærke Tænder.«

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

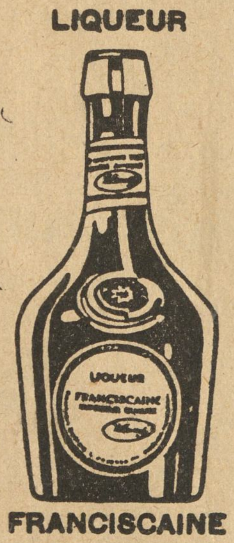

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**
GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

Den moderne Eva.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Tør Du ta' hendes Gave? Du ser jo, hun gi'r Dig Forlov?
— »Skal og skal ikke, begge Dele fortryder Du dog!«

16 Sider **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 38 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 20. September 1917.

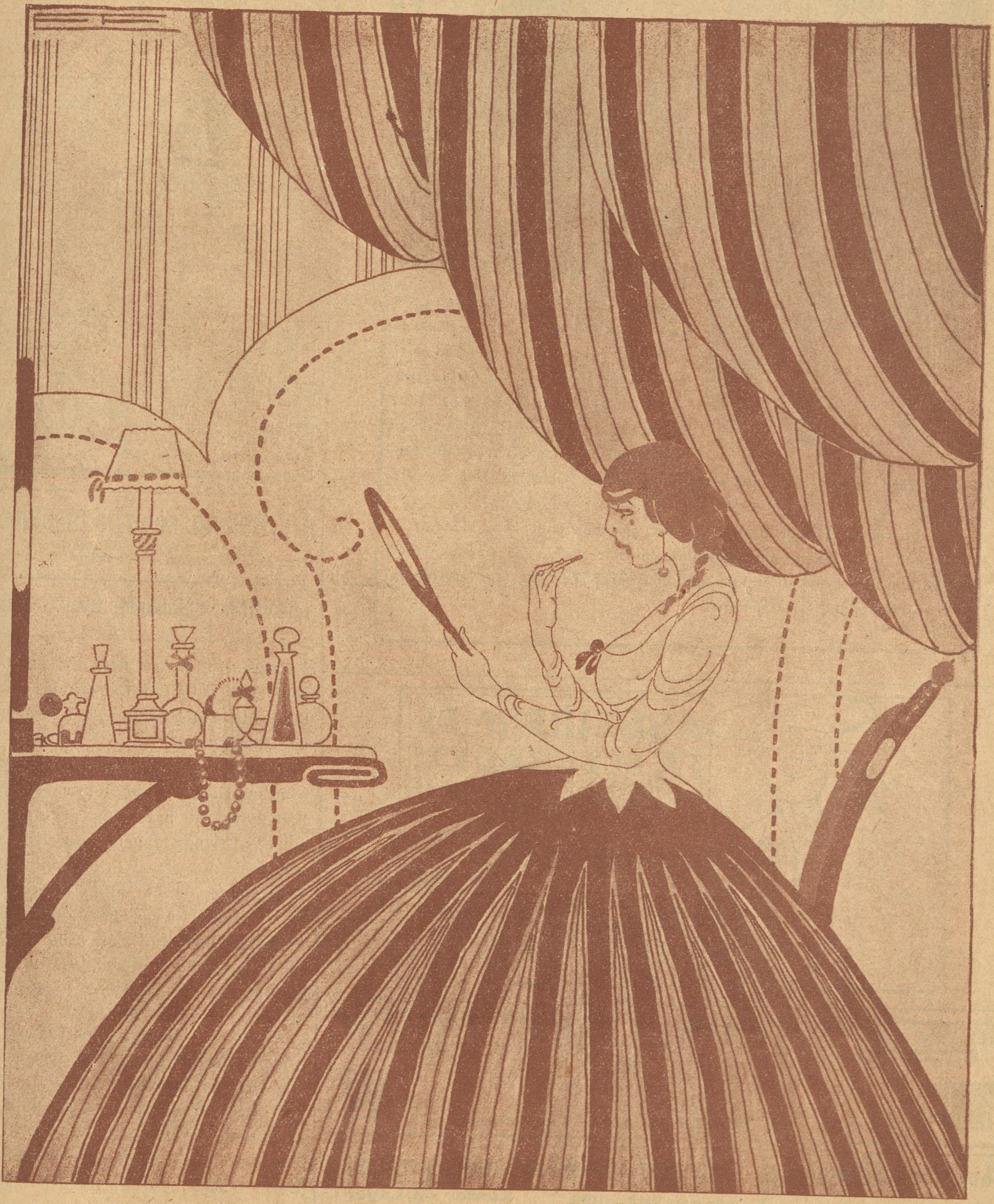

Tegning af Emil Frederiksen.

Ved Koncert det gælder: Hvem kan gabe bedst.
Ved Brøndkur det hedder: Hvem kan tabe bedst.
Men nu hvor Talen er om Abefest
der spørges: Hvem kan sig skabe bedst?

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen: Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne, der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

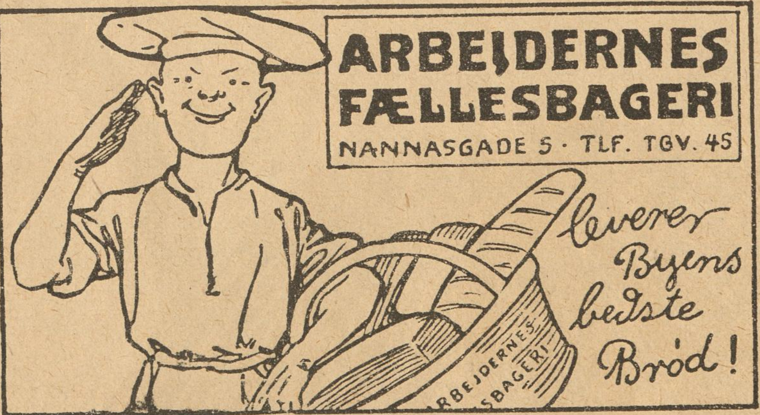

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4077

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

I. V. Rasmussens Danseskoler
Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Følgende to Breve, det ene til en Lærer, det andet til en Lærerinde, offentliggjordes i det berlinske Blad »Tägliche Rundschau«.

Ærede Frøken! Jeg havde gerne sendt min Søn Gustav til Skole; men De maa undskylde, at han blev overkørt og slaaet af Vognstangen i Krydset, saa han faldt om og var fuldstændig hjælpeløs, og jeg tænkte, at det kunde have været endnu værre, han kunde være kørt død, men den kære Gud har bevaret ham, hvad De sikkert vil undskylde. Fru B.

Ærede Hr. Lærer! Idet De har givet min Datter Auguste en helt uskyldig Ørefigen og derefter paa Hovedet, forbyder jeg Dem meget ærbødigt at lade dette forekomme tiere. Hvis De absolut maa prygle, saa er de andre Børn til det, men min Avguste ikke.

De bedste Hilsener!

„Ravnen“s Stuegang

Tegning af P. V. Hansen

Portnerne STAUV og NIELSEN (Kommunehospitalets Vogtere.)

Næb og Klør.

Minen er de store Krigsfartøjers, Staaluhyrenes Fækalier. Disse beskidte Klumper, der har en Vilje som en Gigant og Styrke som en Cyklon, ligger lurende i »Hvermands-Vand« og venter kun paa et Barns legende Haand for at blive et Helvede.

De er opfundne af Mennesker, ikke af Djævle og de drysses ud over Havet som en Konditor drysser Sukker paa en Kage. De skjuler sig som en Hajs Gab eller skvulper fredsommeligt i Havskorpen som et uskyldigt Stykke Brænde, og de driver med Strømmen som en død Sild og venter kun paa et Kys fra en Skibsboug for at forvandles til et Jordskælv.

De er en stor Familie; Brødrene er forsamlede i Østersøen som i Nordsøen, og Søstre driver rundt ved alle Landes Kyster og har formeret sig langt ud i Atlanterhavet.

. . . Denne frække Bestialitet kaldes Krig; disse Miner er tænkt af en Statsmand og lagt ud af en Officer. Naar det blodbestænkte Svineri, som nu øves paa Land, er forbi, vil længe efter Minen fra sit lumske Skjul sende det fredelige Skib og hele dets Besætning til Bunds.

. . . Om tusinde Aar vil Menneskene forfærdes over Nutids-Individernes hyæneagtige Gemenhed . . . Mennesket i v o r e Dage tømmer sin Wisky, puster Røgen fra sin Cigar og svarer med et Skuldertræk: Krig er Krig!

Saa vild kan en civiliseret Hjærne være! Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Lille Historie.

Han var Prokurator-Skriver (kneben anden Karakter)
Hun var Datter af en afdød, fattig Underofficer.

Hun var lys med fikse Krøller; han var mørk med Overskæg
Ingen af dem havde Peber eller Salt nok til et Æg.

Saa en skønne Dag han fri'de, og hun sagde ikke Nej:
de blev enig' om at følges henad Livets Landevej.

Og moderne Individer klarer sig, som de kan bedst:
de holdt altsaa, tilgiv Læser, deres Bryllup uden Præst.

De holdt altsaa, tilgiv Læser, deres Bryllup uden Præst.
kunde derfor ej præstere nogen Vielsesattest.

Ak, men knapt var Aaret gaaet (det er sagt til deres Skam,)
saa var han skam ked af hende, saa var hun nok træt af ham.

Han var altid træt og gnaven; hun i pirreligt Humør.
Og de skændtes efter Noder, (sikkert ogsaa med Gehør). . .

. . . han (omtrent) i bare Skjorte, hun (omtrent) i bare Særk,
højlydt, som to gnavne Katte paa et frønnet Plankeværk.

Snart blev hele Huset gnaven over alt det Kævleri;
og en venlig Nabo rendte saa tilsidst til Politi.

Assistenten (Men'skekender) sagde altsaa: Sæt Dem ned . . .
Holdt en prægtig Tordentale. Sluttede med Venlighed:

Retten straffer jo . . . desværre . . . disse Former for Idyl:
De maa gifte dem for Lovens, item for Moralens Skyld! —

Præsten rystede de Lokker, som paa Præsteskaller gror:
Venner! eders Synd er . . . Vor Langmodighed er stor.

Ej paa Sagens ydre Former, men paa Hjærtet bør man se;
angergiven Synder er som ti Retfærdige.

Ingen fattig Kirkens Tjener kan som jeg to unge vie.
Altsaa mødes vi derovre Torsdag saadan Kl. 10.

Med Gebyret tør jeg haabe, at jeg blive skal tilfreds;
det er bare 35, saa jeg venter mig 50 . . . .

Og saa mødte han som Brudgom, og saa mødte hun som Brud,
skøndt hun altsaa ikke ganske som en rigtig Brud saa ud.

Et Kvarter derefter var de uden ringeste Besvær
ved Pastoren viede for Gud og Mennesker.

Og de kørte sammen hjemad i den fine Glaskaret,
saa at hele Gaden vidste dette, som idag var sket.

Ak, men Menneskenes Dom er kun af skrøbelig Natur:
snart de skændtes atter sammen i den gammelkendte Dur . . .

. . . han (omtrent) i bare Skjorte, hun (omtrent) i bare Særk
højlydt, som to gnavne Katte paa et frønnet Plankeværk.

Men nu er der bare ingen, som forstyrrer Klammeriet;
ingen arrig Nabo render hidsig efter Politiet.

Nu har de haft Kirkebryllup, maaske endda første Rangs,
derfor, Læser: *Honni, soit qui mal y pence* *)

Frederik Skousbo.

*) Skam faa den, som taler ilde derom! (Hosebaandsordenens Indskrift.)

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup.

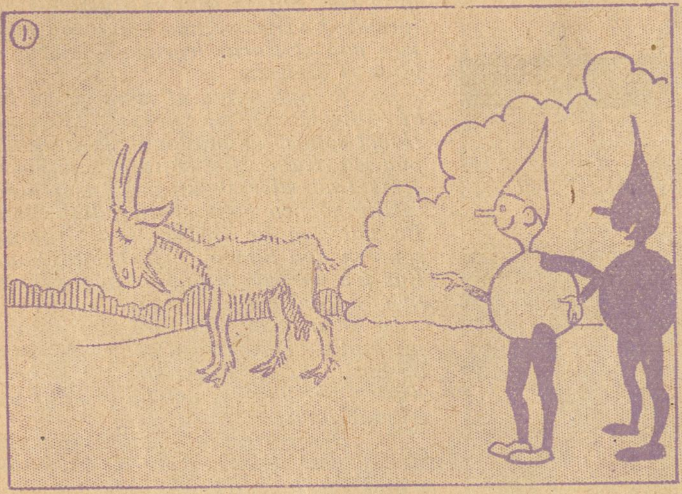

— Jeg vædde vil Moneter paa.
vi ham skal paa en Peter faa!

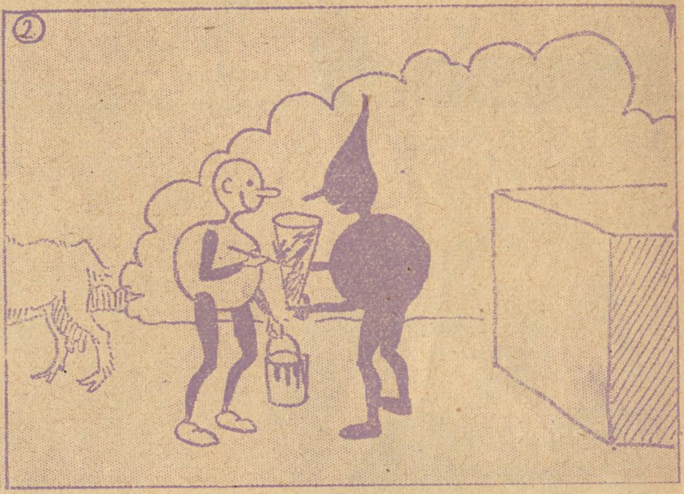

— Nu laver vi en Sukkertop,
som Geden ikke lukker op.

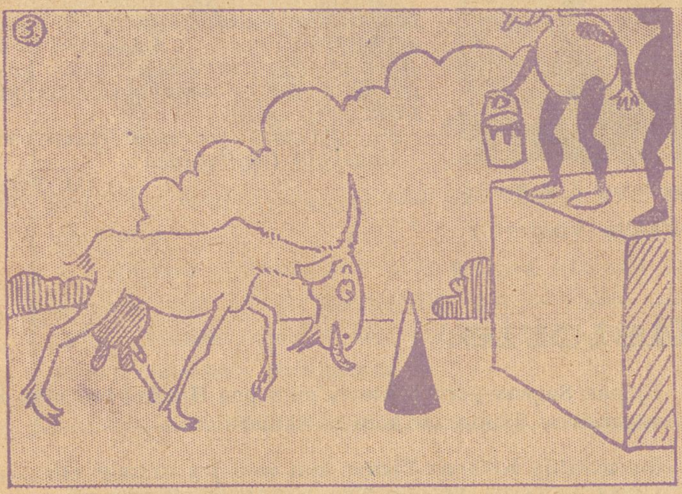

— Om Munden Geden slikker sig,
paa Kassen her er sikker jeg.

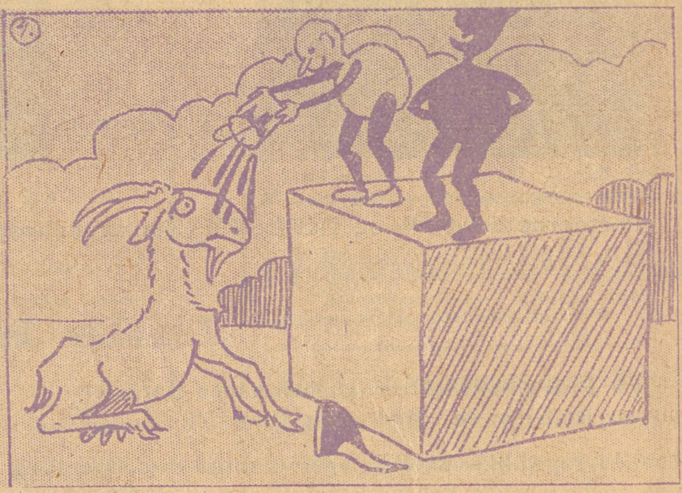

Mens Geden arrig mukker: Føj!
den faar en ny Gang »Sukkertøj,«

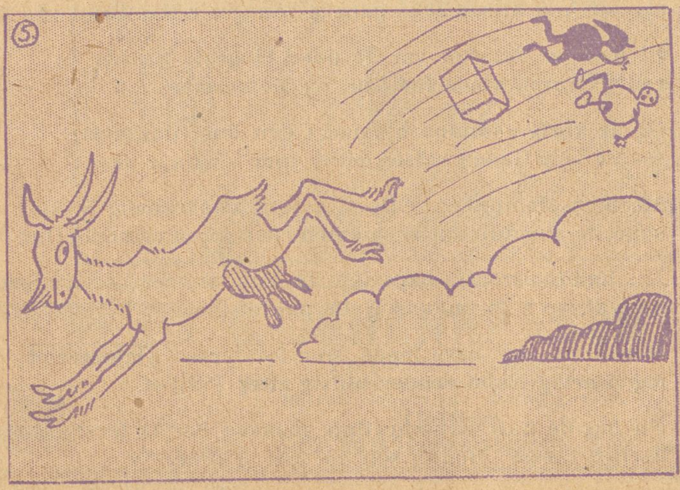

Men Geden ej gelassen staar,
de morderlig paa Kassen faar!

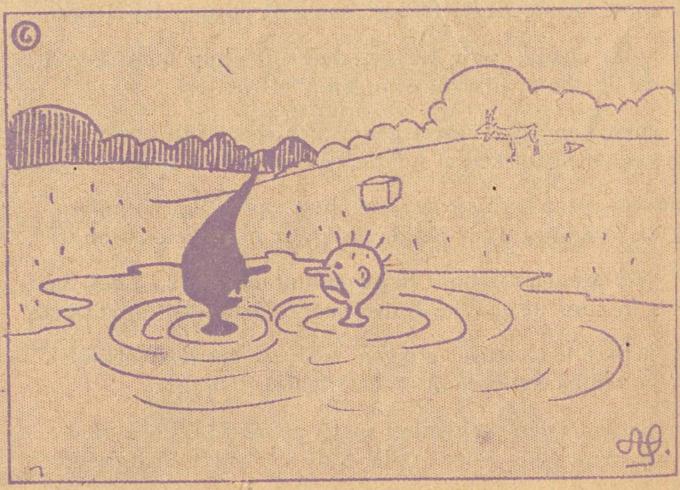

Nu Geden tørt paa Landet staar,
mens disse to i Vandet gaar!

De Sagkyndiges Konference.

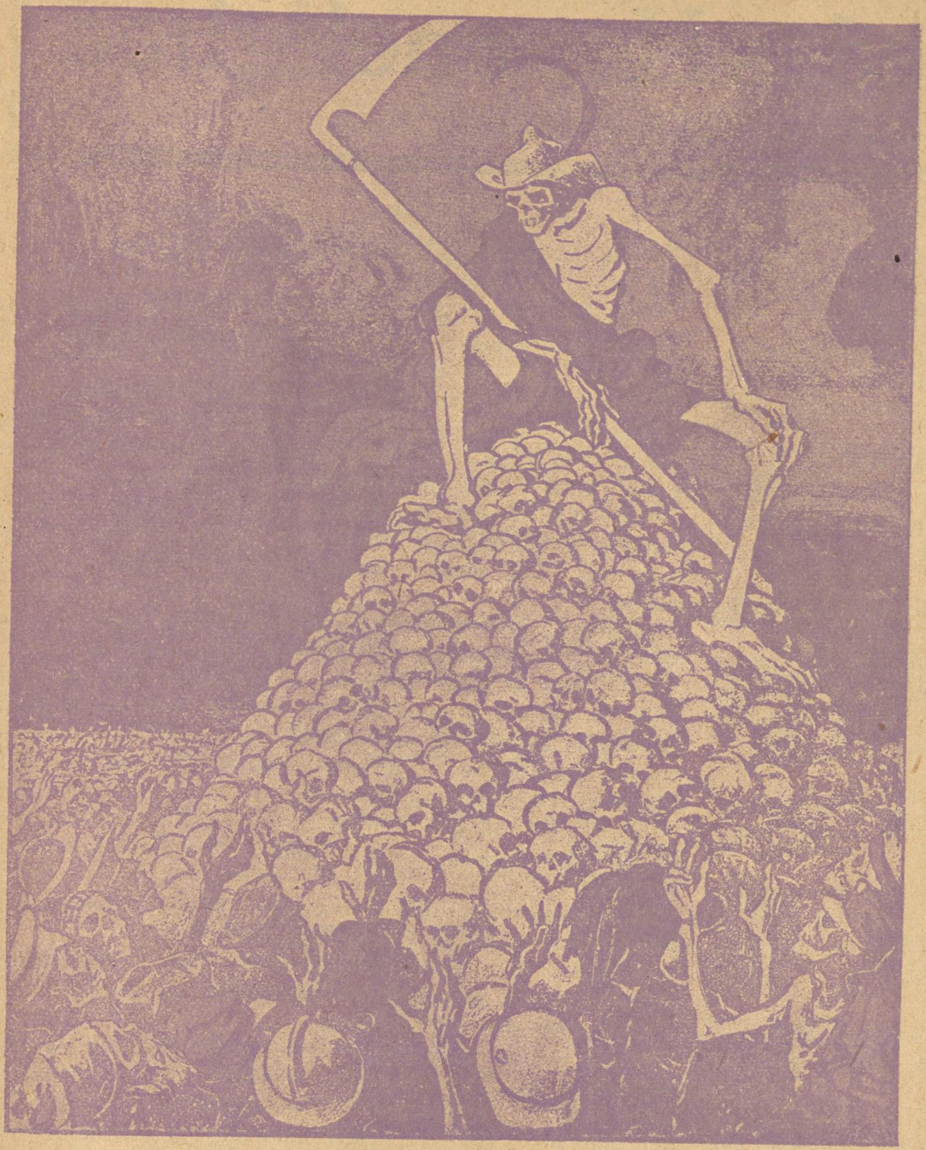

Tegning af E Erk.

Ham paa Toppen: Debatten er afsluttet. Hvem, der stemmer for, at Krigen nu bør afsluttes, rækker Haanden op. Tak — Forslaget er enstemmigt vedtaget!

Saa var det ham!

— Jeg og min Broder var Tvillinger, fortalte gamle Jonassen, og vi lignede hinanden som to Hønseæg. Den eneste Forskel mellem os dengang vi var smaa, det var den, at jeg havde ingen Tænder, men Tobias — min Bror hed Tobias — han havde!

— Hvordan kunde Folk nu skille jer fra hinanden?

— Jo, det var meget simpelt og ligetil. De to' bare og stak en Finger ind i Kæften paa mig, og hvis jeg saa bed til, saa var det Tobias!!

Mellem Sultekunstnere.

Sultekunstneren: Jeg vil gerne optræde fire Uger i Deres Etablissement. Hvad Honorar kan De give?

Ejeren: Jeg kan ikke give noget Honorar, men De kan faa Kosten frit.

*

Goddag, gamle Ven, har Du faaet Engagement.

— Ja!

— Nogen Gage?

— Nej, men der forekommer en virkelig Omelet i 2. Akt.

Kommer der ikke!

(Mel.: Udi Kampen de Riddersmænd).

Gennem Mørket de Sporvogne rumle,
i en Bivogn er stuvet en Hær,
Passagererne skrækslagne tumle
om paa Naboens Knæer og Tæ'r.
Hat'naale stikke,
Plads maa man tigge,
kære, jeg kom-
mer der — *ikke!*

Jeg kan ikke faa Lov til at være
i den ugifte Stand for en Mø,
som hos Præster gaar ivrig i Lære,
og som ligner en høj Knippe Hø.
Jeg skulde »dikke«
en »Sippenippe« —
kære, jeg kom-
mer der — *ikke!*

Restauranterne — Tak, sikke Priser,
de er Tip Top med Slange og Kryds,
man bli'r plyndret i Fald at man spiser
og Fallit af at drikke »The russ«!
Guld maa man stikke
Værten for Drikke —
kære, jeg kom-
mer der — *ikke!*

At Du ikke Soldat gider springe,
det forstaar jeg saa meget vel godt,
hoppe rundt efter Løjtnantens Klinge
og ham lystre i stort og i smaat!
Passe hans Krikke,
Støvlerne slikke —
kære, jeg kom-
mer der — *ikke!*

Være Medlem af Højres »De Unge«,
væve Vadmel med Vrøvl og Appel,
abe efter som Piper kan sjunge,
og saa danse forkert med sig sæl':
»Heemandens« Blikke,
Karstensens Klike —
kære, jeg kom-
mer der — *ikke!*

Ta' med Jærnbanen til Kjerteminde
over Nyborg — næ Gu' om jeg vil!
et Par Aar kunde stille forsvinde,
mens man rulled ad Odense til!
Kæreste sikke
Farter at stikke
Folk ud — jeg kom-
mer der *ikke!*

Jørgen Grønsvær.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Jo, det gør der, sagde Osborne bistert. Det er netop det, vi forsøger at faa Dem til at forstaa. Naa, hvem var det saa, som købte Bajonetten?

— Bajonetten? sagde Spatola og stirrede paa Osborne.

— Bajonetten, som Hume blev dræbt med?

Med en typisk sydlandsk Gestus førte Italieneren begge Hænderne til Panden.

— Stadig Hume! sagde han. Altid Hume! Kan jeg da aldrig blive fri for ham! Han var et ondt Menneske, sagde han hviskende. Oven i Købet plager han mig efter sin Død. Han var gemen helt igennem. Jeg tror, at han var en Djævel.

— Derfor havde De ikke Ret til at dræbe ham, sagde Osborne.

— Jeg dræbte ham ikke, protesterede Spatola. Jeg havde mange Gange Lyst til at gøre det. Men jeg gjorde det ikke.

— Alt det har jeg hørt Dem sige før, sagde Osborne irriteret. Derpaa vendte han sig til Fangevogteren og sagde: Før ham bort, Curtis.

— Et Øjeblik? sagde Ashton-Kirk. Jeg kom herhen for at veksle et Par Ord med denne Fange, og hvis De tillader det, vil jeg gerne gøre det nu.

— Vær saa god, sagde Osborne. Jeg giver Dem frie Hænder.

Dermed forlod han Værelset sammen med Bernstine og Seine. Fangevogteren gik høfligt saa langt bort, at han ikke kunde høre, hvad der blev sagt, og Ashton-Kirk vendte sig mod Italieneren.

— De spillede engang første Violin i Karlsons Orkester, sagde han. Jeg erindrer Dem godt: Jeg beundrede altid deres Kunst.

— Jeg er Dem meget taknemlig, sagde Spatola. Det er nok ikke mange, som husker mig som et Menneske, der har ydet noget af Værdi. Jeg er ung, sagde han fortvivlet, men hvor dybt er jeg ikke sunket!

— Ja, der er unægtelig stor Forskel mellem at spille første Violin hos Karlson og spille paa Gaderne, indrømmede Ashton-Kirk. Hvordan er det egentlig gaaet til?

Den unge Italiener bankede sørgmodigt med den ene Langfinger paa sin Pande.

— Fejlen ligger her, forklarede han. Jeg har ikke nok af det, man kalder sund Fornuft?

— Men tilføjede han, der var desuden andet i Vejen. Karlson er Svensker. Og naar en Mand af den Nation — en Mand med Fædrelandets Is i sin Sjæl — forsøgte at lære mig at spille mit eget Lands glødende Musik, kalder jeg ham en Nar.

— Jeg forstaar, sagde Ashton-Kirk.

— Det var galt, sagde Spatola angerfuldt, men jeg kunde ikke andet.

— Men hvad mener De da om Tyskerne, sagde Ashton-Kirk listigt; de ligner jo ikke Svenskerne. Har De nogensinde været ansat under nogen tysk Dirigent?

— To Gange, svarede Violinisten med en Skuldertrækning. Ingen kan fornægte Tyskernes Kunst. Men de har deres Fejl. De paastaar, at de kender Violinen. Det gør de ogsaa, men det er Italienerne, som har lært dem det.

— Der findes en Tysker ved Navn Haupt, som har skrevet en Afhandling om Violinen, sagde Ashton-Kirk. Hvis De læste den....

— Jeg har læst den, udbrød Spatola. Jeg har læst den! Den er ikke det mindste værd.

— Men De har antagelig læst den i en eller anden engelsk eller italiensk Oversættelse, indvendte Ashton-Kirk. Og alt taber jo ved at blive oversat.

— Jeg har læst den paa Tysk, forklarede Italieneren.

Pendleton saa' beundrende paa Ashton-Kirk. Den Maade, paa hvilken hans Ven havde skaffet sig Kundskab om, at Spatola kunde Tysk, forekom ham godt udtænkt.

— En Nation, som har skænket Verden saadanne Tonekunstnere som Wagner, Beethoven og Mozart, sagde Ashthon-Kirk, maa være i Besiddelse af høj musikalsk Begavelse.

Spatola syntes forbavset over den Varme, med hvilken Ashton-Kirk udtalte sig, og han saa spørgende paa ham.

— Og med al deres Lærdom er Tyskerne dog praktiske Folk, fortsatte Ashton-Kirk. For et Par Dage siden læste jeg et lille Skrift, der var udgivet i Leipzig. Det handlede om de Vanskeligheder, der møder en Komponist, naar han skal nedskrive Noderne til en Melodi. Mange gode Inspirationer gik derved tabt. For at forhindre det, fremkom han med et System, han havde opfundet — et Slags musikalsk Stenografi.

Et mistænksomt Udtryk viste sig i Spatolas Øjne, og han betragtede Ashton Kirk med rynket Pande.

— Maaske forstaar De ikke Værdien af denne Opfindelse, fortsatte denne. Men hvis De kendte lidt til Stenografi....

Italieneren afbrød ham tvært:

— Jeg kender ikke noget til det, sagde han, og jeg bryder mig heller ikke om at lære det at kende. — I en skarp Tone tilføjede han derpaa: — Hvad vil De mig: Jeg kender Dem ikke. Hvorfor plager man mig paa denne Maade?

Ved dette pludselige Udbrud af Harme nærmede Fangevogteren sig.

— Jeg vil gaa tilbage til min Celle, sagde Spatola, og jeg beder om ikke at blive ført derfra.

— Fangevogteren saa' paa Ashton-Kirk, som nikkede bifaldende. Medens Spatola ivrigt gestikulerende førtes bort, sagde Pendleton i en lav og overbevisende Tone:

— Jeg siger Dig, Kirk, at der har vi Manden. Foruden alt det øvrige, der peger herimod, kommer ogsaa den Omstændighed, at han kan Tysk.

— Men de stenografiske Skrifttegn da?

— Han kender ogsaa dem. Det udviste hans Opførsel. Saasnart Du nævnede Ordet Stenografi, fattede han Mistanke og viste sig urolig og ophidset. Jeg siger Dig endnu en Gang, at her har vi Manden.

XII.

ET NYT LYS OVER ALLAN MORRIS

Fra Raadhuset styrede Bilen endnu en Gang Kursen mod Christie Place. Den standsede et Stykke fra Humes Hus, og Ashton-Kirk og Pendleton steg ud.

Kælderetagen optoges hovedsagelig af en Forretning med gamle Maskiner, men paa den ene Side af denne var der en lang, mørk Korridor, som endte med en stejl Vindeltrappe. Ashton-Kirk ringede paa Klokken, som var anbragt

ved Hoveddøren, og da de havde ventet lidt, rejste en Mand, der havde siddet i den aabne Dør til Maskinforretningen, sig og kom hen til dem.

Han var klædt i blaa Lærredsbenklæder og en Vest, der var meget plettet af Maskinolie; i Munden havde han en kort Træpibe, og Kasketten hang ned i Nakken paa ham.

— De søger Italieneren? spurgte han med et Grin og pegede med en snavset Tommelfinger i Retning af Trappen.

Ashton-Kirk nikkede. Manden tog Træpiben ud af Munden, blæste en tyk Sky af ildelugtende Røg ud og sagde:

— Jeg vidste, at han vilde stikke en Kniv eller lignende i en eller anden en skønne Dag. Folk af hans Slags burde ikke have Lov at gaa løse omkring.

— Kender De ham nærmere? spurgte Ashton-Kirk.

— Jeg har kendt ham saalænge han har boet her, og det er nu paa tredje Aar.

— Ved De, om der var mange, som besøgte ham?

— Det kan jeg just ikke sige, svarede han. Men jeg har tænkt... her tav han og saa forskende paa de to unge Mænd... Derpaa sagde han: Detektiver? formoder jeg.

— Noget i den Retning, svarede Ashton-Kirk.

Manden grinede bredt.

— Det er godt, sagde han. De behøver ikke at fortælle mig det, hvis De ikke har Lyst til det. Jeg er en Mand, der nok kan forstaa en halv-kvædet Vise. — Jeg har tænkt....

— Det er meget rosværdigt, sagde Ashton-Kirk og trak paany i Klokkestrengen, da der ikke var bleven lukket op endnu.

— Og besynderligt nok har det netop været paa de Folk, der har besøgt Italieneren, jeg har tænkt, sagde han og pegede med et Halmstraa paa Døren. Det er lystige Folk, der bebor dette Hus.

— Se her, tag en Cigar, sagde Ashton-Kirk. — Medens Manden stoppede Piben i Vestelommen og tændte Cigaren, han havde faaet, tilføjede han derpaa: Hvad mener De med »lystige Folk?«

Da Cigaren var vel tændt, dampede Manden i de blaa Lærredsbukser paa den med stille Velbehag.

— Der findes mange Slags lystige Mennesker, sagde han. Nogle af dem ler man af, men andre ikke. Dem, jeg nu vil tale om, hører til den Slags, man ikke ler af. Mrs. Marx, Fruen, som lejer Lejlighederne ud her, er paa en Maade god nok, men noget fint Hus er det i hvert Tilfælde ikke. Hendes Lejere er for Størstedelen Folk, som tjener til Livets Ophold ved at give sig af med lidt af hvert; de har næsten alle blankslidte Frakker og udtraadte Støvler. Naar jeg saa ser fine Folk gaa her ind, undrer jeg mig derover. Mener De ikke, at det er ganske naturligt?

Ashton-Kirk nikkede, men inden han fik Tid til at sige noget, hørtes Skridt paa Trappen. En mager, uordentlig klædt Kvinde, med uredt Haar standsede paa det nederste Trappetrin og saa' paa dem.

— Hvad vil De? spurgte hun med skingrende Stemme.

Ashton-Kirk traadte ind i Korridoren, fulgt af Pendleton.

— Er det Fru Marx? spurgte han.

— Ja, hvæsede hun. Hvad vil De?

— Bede om Oplysninger.

— De er naturligvis Journalister! fnyste hun hvast. Og jeg siger Dem, at jeg ikke vil have det mindste med Journalister at gøre.

Ashton-Kirk søgte at berolige hende ved at sige, at de ikke var Journalister.

— Det kan komme ud paa et, sagde hun og kastede Hovedet tilbage, saa at hendes spidse Hage pegede lige ud mod dem. Jeg vil ikke give nogen Oplysning til nogensomhelst. Jeg har ikke Lyst til at faa mere Vrøvl.

— Den eneste Maade, hvorpaa De kan faa Ubehageligheder i denne Sag, er at skjule hvad De véd, sagde Ashton-Kirk. Et Forsøg i den Retning bliver altid af Politiet regnet for en Slags Meddelagtighed.

— Naar Loven fordrer det, sagde hun, maa jeg naturligvis gøre det. — Jeg har nu i en Aarrække ernæret mig ved at leje Værelser ud, men det er første Gang jeg har haft Ubehageligheder deraf, forsikrer jeg dem.

— Vi ønsker at faa alle de Oplysninger, De er i Stand til at give os om Deres Lejer, Antonio Spatola, sagde Ashton-Kirk. Sig os alt, hvad De ved om ham.

— Der er intet ondt i ham, sagde Værtinden, men alligevel vilde jeg ønske, at jeg aldrig havde set ham for mine Øjne. Hvis jeg ikke havde det, var der aldrig kommet en saadan Plet paa mit Hus.

Mr. Spatola flyttede hertil for omtrent 3 Aar siden. Han var ansat ved et Vaudeville-Teater her i Nærheden — i Orkestret — og han lejede Lejligheden paa første Sal til Gaden for seks Dollars om Ugen.

Men saa mistede han en skønne Dag sin Plads. Kom op at skændes med en eller anden, saa vidt jeg véd. I lang Tid gik han uden Arbejde, og saa flyttede han fra Værelset til Gaden til et Kvistværelse, som kostede to Dollars om Ugen. Da han ikke kunde faa nogen Plads, begyndte han at spille paa Gader og Stræder, og senere skaffede han sig et Par dresserede Fugle. Det syntes jeg ikke om.

— Vi vilde gerne se hans Værelse, hvis De ikke har noget derimod, sagde Ashton-Kirk.

Mrs. Marx førte dem under stadig Jamren op ad Trappen. Da de var kommet fire Etager op, aabnede hun en Dør og viste dem ind i et Værelse med skraa Vægge. Da de traadte ind, hørte de hæse Skrig.

— Det er Kakkaduerne, sagde Værtinden. De savner deres Herre meget. Naar jeg kommer og vil made dem med gammelt Brød og Korn, som han plejede at gøre, kan jeg næppe faa dem til at spise, De kan tro mig, om De vil.

Der var intet Tæppe paa Værelsets Gulv. Paa nogle uhøvlede Reoler, som var slaaet fast til Væggen, laa en Mængde Noder. Der stod ogsaa en Violinkasse. Værelset indeholdt desuden to Stole, en smal Seng og et Bord med en Del smukt indbundne Bøger. De handlede mest om Musik og var for største Delen paa Italiensk. Nogle af dem var dog spanske, engelske, tyske og franske.

— Han var meget dygtig til at tale og læse udenlandske Sprog, sagde Mrs. Marx, fuld af Beundring. Mr. Sagon, som bor i Etagen nedenunder, siger, at hans Fransk er elegant, og Mr. Hertz, som bor i min Dagligstue, plejede altid at tale Tysk med ham.

Ashton-Kirk aabnede Violinkassen og saa' paa Instrumentet, der laa indeni.

— Spatola bar vel altid sin Violin i denne Kasse, naar han gik ud, formoder jeg? sagde Ashton-Kirk.

— Ja, altid den der. Men den, som hænger der, sagde hun og pegede paa et andet Instrument, som hang paa Væggen, passede han ikke saa godt paa. Det er den, han spillede paa paa Gaderne, forstaar De.

Ashton-Kirk og Pendleton lyttede interesseret til denne Forklaring.

— Det var netop en Sag, jeg i Morges paalagde Fuller at skaffe mig Besked om, sagde den første forklarende til Pendleton. Derpaa fortsatte han, henvendt til Mrs. Marx: — Der kom vel nu og da nogen og besøgte Mr. Spatola?

Værtinden rystede paa Hovedet.

— Undertiden havde han en Elev, som kom om Aftenen, men de kom aldrig mere end en eller to Gange. Han kaldte dem for Idioter og sagde til dem, at det var bedre de gik tilbage til den Krambod, hvor de hørte til.

— Er De ganske sikker paa, at der ellers ikke var nogen, der besøgte ham?

Værtinden rystede bestemt paa Hovedet.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

— Kan jeg faa et kvart Pund Gorgonzola?
— Det har vi ikke.
— Saa Roquefort?
— Det har jeg hellerikke — jeg fører overhovedet ikke fjendtlige Oste! (»Simplicissimus«)

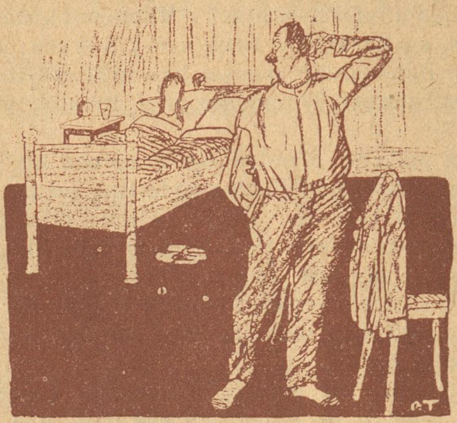

Klockan är fem Morgen. Hr. Widerlund, komme från kraftigt sjöslag har lyckats lista sig in ohörd. Men medan han håller på att kiä af sig, vaknar fru Widerlund, som yrvaken utbrister: Ska du redan stiga upp, Widerlund?
— Ja, jag tänkte det, men — Jag tror jag lägger mej ett tag igen . . . (»Strix«.)

Den praktiske Barnefrøken. (»Fliegende Blätter«)

Den kasserede »Tanks« som Omnibus. (»Fransk Satire«)

»Vinterpaladset« i Siberien
(× Den afsatte Kejser)
(»Lustige Blätter)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Dags Dato.

Jeg gad vide, om det kgl. Teater faar ›Aladdin‹ frem i Aar. Hvor de skal faa Petroleum fra til ›Lampens Aand‹ er i hvert Fald mig en Gaade.

Der er ogsaa Tale om at opføre ›Den flyvende Hollænder‹ — men tænker Direktionen paa *Minerne?*

›Drot og Marsk‹ vil nu sikkert ikke komme op, thi hvor skal Direktionen faa Halm fra til at dække Kongens Lig? Op i *Hø-berg!*

*

I Aar blev der ikke skænket Øl ud for ›Rundskuegæsterne‹ paa Bryggerierne.

Til Gengæld fik man i Nikolaj Kirke ›Den store hvide Flok‹ at se, og det bødede jo lidt paa det!

*

Ved Fyrværker *Busch'* Jubilæum faldt en ›Sol‹ ned paa Taget af Dametoilettet i Tivoli. De tilstedeværende Damer istemte øjeblikkelig: ›Sol, du er nok uartig, Du lille!‹

*

Ved ›Rundskuedagen‹s Tombola fik en ung Mand i Trængslen et slemt Spark i sit Agterspejl. Naa, paa saadan en Dag bliver der jo altid nogle *Rundskuemærker* tilovers!

*

Jeg ser, at Konditorerne igen ›ser sig henvist‹ til at lægge et Par Øre paa Kagerne.

Nu ved man altsaa det. Hvad de *ellers* lægger paa Kagerne, det er der s'gu ingen, der ved.

*

Forhenværende Redaktør *Nordentoft* søger Præstekald i Gilleleje. Dér er de vist henrykte for dette Pust fra *Hovedstaden.*

*

Pastor Nullerup

tegnet med Tal.

›EN SVENSKER‹.

År det sant, att fröken varit förlofvad i sju år? Men blir inte det enformigt?

— Visst inte . . . jag har ju inte varit förlofvad med en och samme hela tiden, förstås.

›EN NORDMAND‹.

Invandringsinspektøren (til Emigranten ved Ankomsten til Amerika): Hvad skal De gjøre naar De kommer ditop?

— Ta op land.

— Meget?

— En spa-fuld ad gangen.

›EN DANSKER‹.

Præsten: Jeg hører, at De har forsikret deres Liv, Hr. Kaptajn, men det er jo kun for *dette* Liv; for det tilkomne findes ingen Forsikring.

Kaptajnen: Jo, bevares! Jeg er nemlig ogsaa *brand*-forsikret!

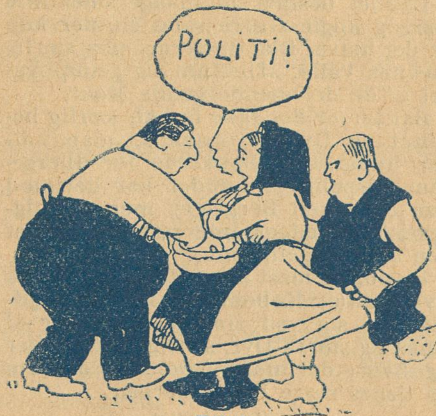

Rift!

For Tiden at sælge
Urter og Løg
er sletingen Spøg.
I Morges to Mandfolk
af Sengene fløj
og røg paa Madammen
som Falke og Høg,
og under en vældig
Ballade og Støj
de rev og flaaede i
Konens Tøj,
og hun fandt Forretningen
temmelig drøj
og Fortjenesten sløj,
saa næppe hun sælger
Urter og Løg —
uden Konvoy.

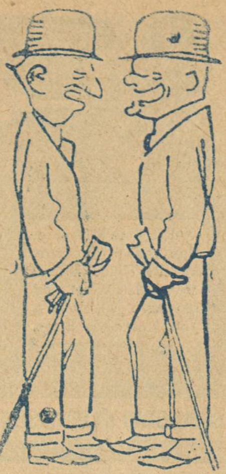

— Du, nu har jeg fundet en go' Næringsvej.

— Naa, hvad vil Du saa?

— Leje min Vielsesattest ud til Folk, der vil til Malmø!

Dyrtids-Notitser.

— Hvis jeg havde noget Smør hjemme, saa vilde jeg gerne byde Dig et Par Stykker Smørrebrød, men det værste er, at jeg ikke har noget Brød.

*

Det er naturligvis dyrt at lade Knivene slibe hver Uge, *men det er dog betydeligt billigere end at købe mørt Kød!*

*

Man kan snart ikke købe andre Grøntsager end Græs — og saa har vi det jo ikke bedre end de arme Soldater ved Fronten. De maa ogsaa bide i Græsset!

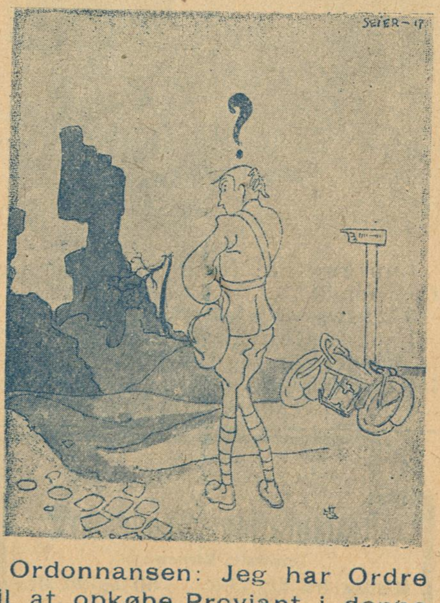

Ordonnansen: Jeg har Ordre til at opkøbe Proviant i denne By —!

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGS-SELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr Drift. Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Holger E., Aarhus. Kun originale Bidrag af den Art kan gøre Krav paa Honorar.

Svend Aage, Skagen. Den lille Tegning skal nok komme frem — men Vittigheden er ikke ny!

FRA SIKRINGSSTYRKEN
(Der gives Frihed, fortrinsvis for Københavnere).

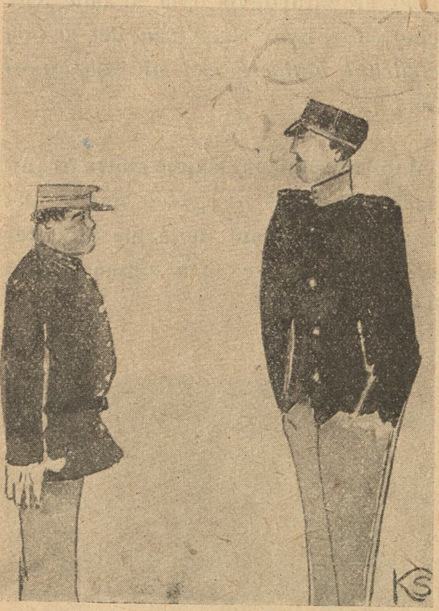

Leutnanten: Hvad S.... træder De frem for 54?
54: Jow—te—a—æ—Kevenhavner!
Leutnanten: Er De Københavner? — Ja, det kan jeg sku høre — De, — De skal fan'me' ha fri.

Tegning af K. Schrader.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8. 60 og 90 Øre

KONGERIGET DANMARK.
En Trap-ografisk Beskrivelse.

Kongeriget Danmark ligger lige oven fòr det tyske Rige, paa Vejen til Nordpolen.

Regeringsformen er radikal, Landet har en skrevet Grundlov der ikke bliver benyttet.

Naturforholdene.

Landet bestaar af mange smaabitte Øer og nogle større samt en, der kun er det halve. Blandt Øerne maa særlig nævnes Vallø, afbrændt og genopbygget af de derboende gamle Møer.

Bakker er der ikke faa af, særlig bekendt er Dyrehavsbakken, man kalder undertiden Bakkerne for Bjerge, som Bispebjerg. Landet har derimod kun en enkelt Bergsø(e), men det ligger i Sandbedens Interesse at sige, at den er uhyggelig nok.

Blandt de mest berømte Moser findes Tværmos(e) i København. Dyreriget udmærker sig ved sine talrige Arter af smaa og større Dyr, særlig Heste, Køer og Svin; der udføres mange af dem og tjenes store Penge derpaa.

Plantevæksten.

Landet er meget rigt paa Træer, særlig Øltræer, men der kan dog ikke blive noget til at putte i Kakkelovnen.

Næringsvejene

er der mange af og højst forskellige: Børsspekulanter, Suppeterningsfabrikanter, en meget almindelig Næringsvej var Gullaschfabrikationen.

Industrien staar paa et højt Standpunkt, men da hele Udbyttet tilfalder Arbejderne, lever Fabrikanterne som oftest i den yderste Nød.

Forsvarsvæsenet staar paa et højt Trin, da hele den danske Ungdom er indkaldt, saa der hverken kan blive saaet eller høstet, saa Befolkningen hverken kan faa Kartofler eller Brød.

Oplysningen er nogenlunde i København, men ellers i hele Landet er den daarlig, da der hverken er Kul eller Petroleum.

Religionen gør daglig store Fremskridt, hvilket særlig skyldes Frelsens Hær, der sælger Brænde til Folk, som der dog ikke vil brænde, uden at blive tørret.

Danmark er 700 □ Mil stort og har cirka 3 Millioner Indbyggere, hvorfra der dog maa trækkes de mange, som i denne Tid dør af Kulde og Nød, ligesom ogsaa de mange Skattesnydere, der er rejst fra Landet.

J. S. Jørgensen.

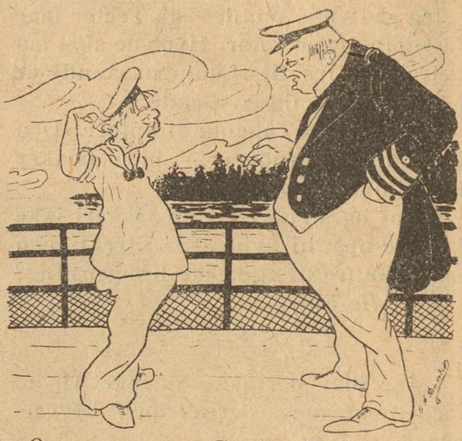

Oppasseren: Ønskes Kaffen straks, eller vil Chefen vente til den bliver færdig?

O. P. Barsted.

A Andersen, Vordingborg. Ved Lejlighed.

E. Nielsen Vi haaber at faa Plads til Tegningen.

SIKRINGSSTYRKEN.

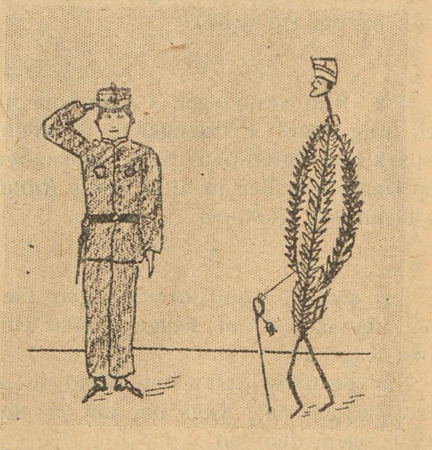

Premierleutnanten: . . Forstaar han mig! — De er en meget sløj Soldat, 99! Hvad er De forresten som civil?
99: Kaptajn, Hr. Premierleutnant!
Premierleutnanten: Hvad vil det sige? De gør vel ikke Nar af mig?
99: Jeg er Kaptajn i Frelsens Hær!

Tegning af A. Jensen.

Tegning af Storm-Nielsen.

— Hannibal, dit væmmelige Svin, er Du nu pladrende døddrukken igen!

— Fy, hup — hyp — Olufdine, saa'n taler man ikke — hik — hak — te en Mand, der æ been forgiftet!!

Krigshumør.

I »Leipziger Volkz.« findes følgende af en »Feltgraa« forfattet »*ny Tro*«:

»Jeg tror paa Kaalrabi, den hellige almindelige Næring for det tyske Folk. Jeg tror paa Marmeladen, den stammebeslægtede Søster, som blev undfanget af det kommunale Udsalgsted, født af Krigsernæringsdepartementet, gennem alle Haab om Kartofler, pint, død og begravet, samlet, presset og opsat som Taffelfrugt, hvorfra den skal komme igen som Brødpaalæg. Jeg tror paa det hellige Samfund af Kornpugere paa Forhø else af Skatterne, paa Afknapning af Kødrationerne og paa et evigt Liv af Brødkortet«.

*

A: — Var Du bange, da Du første Gang kom i Slag?

B: — (indkaldt Chauffør) Absolut. Hvergang jeg hørte en Kanon knalde, troede jeg, det var en af mine Ringe, der punkterede!

*

Ung Frøken i Fangelejren: Hvad hedder den pæne unge Fange der?

Vagten: Nr. 2008, Frøken

Ung Frøken: Det var pudsigt! Er det hans rigtige Navn?

Vagten: Nej, Frøken, det en hans nom de guerre.

*

En Redaktør i The far West gik en Søndag i Kirke for første Gang i mange, mange Aar.

Præsten var midt i Prædiken; Redaktøren hørte paa ham et Øjeblik — og styrtede saa op paa sit Redaktionskontor, hvor han raabte til Sekretæren:

— Hvad er det for noget Svineri, at vi ikke har det sidste store Krigsnyt?

— Hvilket noget Nyt, spurgte Redaktionssekretæren.

— Alt dette her om den ægyptiske Hær, som er gaaet til Grunde i det røde Hav — — vi maa straks ha' et Ekstranummer sendt ud!!!

En hyggelig Annonce.

I en svensk Avis læses følgende Annonce: »Buldog tilsalgs. Den spiser hvadsomhelst og synes godt om smaa Børn. Billet mærk osv.«.

Tegning af Osvald Jensen.

— Sig mig, hvad vil De bruge den Flaske til?

Sofus: Jo, ser De, min Kamerat faldt i Vandet, og nu firer jeg bare en Snaps ned, saa ska' han s'gu nok hænge paa!

Pip og Stjærner.

I en meget gammel Bog findes en Rus i sød Vin eller anden stærk Drikke skildret med Billeder, hentede fra Stjærnehimlens forskellige »Dyrekredse«.

Skildringen lyder som følger:

Begynder Drikken at stige dig til Hovedet og det surrer derinde som om der vilde vokse Horn ud, saa befinder du dig i »*Vædderen*«. Snart efter bliver du modig, tramper og brøler — du er kommen ind i »*Tyren*«. Saa bliver du med et rasende og vil ødelægge alt omkring dig, thi nu er du kommen ind i »*Løven*«.

Derpaa følger en vis barnlig og lallende Maade at tale paa; du befinder dig i »*Tvillingerne*«.

Du begynder nu at »balancere« stærkt, hvilket tyder paa, at du er inde i »*Vægtens*« Tegn, og saa gaar du mere baglæns end frem, du er nemlig kommen ind i »*Krebsen*«.

Pludselig føler du Kvalme som om du var forgiftet, hvad du ogsaa er, bidt af »*Skorpionen*« — og saa tager dine Kræfter af, du slappes, snubler, falder: du befinder dig nu i »*Fiskens*« Tegn — stum som en Fisk!

»Gullasch«

— Hvad er det for en Cigar, Du ryger? Er det en af de fineste?

— Ja det skulde jeg mene! Den koster ligesaa meget pr. Styk, som jeg før havde i en Uge!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Et tveægget Spørgsmaal.

Tegning af Emil Frederiksen.

Amerika slaar til!

Da jeg fandt 13.

Den 1. September gik endel Rundskuedags-Balloner tilvejrs fra Raadhuspladsen, og en af disse Balloner bar Tallet 13 og gav sin Finder en herlig Løn — en Porcellænsvase.

Jeg havde straks svoret paa, at den Ballon — og dermed Vasen — skulde blive min, og for ikke at blive Meneder bar jeg mig ad paa følgende Maade:

Paa Toppen af »Paladshotellet« havde jeg i al Hemmelighed anlagt en traadløs Telegrafstation, der stod i Forbindelse med Byens Periferi i Vest, Syd, Øst og Nord, al den Stund man ikke paa Forhaand kunde vide, hvilken Vej Vinden var d. 1. September Kl. 12 Middag.

Den blev Ost—Nord—Ost, og saasnart Opstigningen havde fundet Sted, gik Mældingen fra Paladshotellets Skorsten til samtlige Mellemstationer fra Raadhuspladsen til Rungsted via Middelgrundsfortet. For hver 100 Meter paa denne Strækning holdt et bemandet Automobil, der havde til Opgave at følge Ballon 13s Fart gennem Luften fra Punkt til Punkt, og ved Langelinjes yderste Mole laa fem hurtiggaaende Motorfartøjer parat til at følge Ballonen over Søen.

Klokken 12,24 mældte Telefonen fra Langelinjes Pavillon sin Automobilforbindelse, at Ballonen tog Kurs over Toldboden mod Lynetten.

Jeg kørte som en rasende afsted til første Motorbaad og pilede gennem Vandet efter Ballonen, som nu blev synlig over Orlogsværftet. Her forandrede den Kurs i nordlig Retning, dalede pludselig og forsvandt i Søen tre Kabellængder Nord—Nord—West for Middelgrunden. Min Baad pilede afsted for fuld Kraft mod det Sted, hvor Ballonen var gaaet ned, og min Udkigsmand raabte et Minut senere triumferende, at han havde Tallet 13 i Kikkerten. Paa faa Sekunder var vi inde paa Stedet — og fandt en Soldaterhue med Tallet 13, der laa og skvulpede i Vandskorpen.

Ballonen var forsvunden.

Det var ærgerligt! Alle mine Anstrengelser var forgæves, og jeg faar aabenbart ikke den omtalte Gevinst.

Naa, 13 er jo ogsaa et uheldigt Tal.

Torm.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

En moderne Regnebog.

Jeg havde ikke talt med Harald Nielsen i over to Aar og saa ham nu komme farende ind paa Kafeen hænge Hat og Frakke og bestille sig en Kop Kaffe, tage Plads, gribe et Stykke Papir og begynde at regne — alt med en Jonglørs nervøse Behændighed.

Han havde de samme forvirrede Haarlokker ved Ørene, som da jeg sidst saa ham, og de store, graa Øjne fôr med velkendt Fart ud i Rummet, op i Loftet og ned paa Papiret.

Pludselig fik han Øje paa mig. En—to—tre sad Lorgnetterne paa hans Næse. Papiret forsvandt i hans Lomme og med en Fart, der i hvert Fald var større end Helsingørekspressens, havde jeg ham paa Siden af mig.

— Ih, næ, se god Dag! Det var godt, jeg traf Dem! Jeg maa tale lidt med Dem!

Han kastede sig ned paa en Stol ved mit Bord, slugte i et Nu hele Kafeen med Øjnene og raabte saa:

— Verden kan ikke staa stille, vel?

Jeg tænkte: er han fuld eller bleven gal.

— Verden kan ikke staa stille, er vi enige om det.

— Naturligvis er vi enige om det, men det gør den da heller ikke — tværtimod, jeg synes den gaar tilbage med rivende Hurtighed.

— Ja—a, Politik og Kultur og Krig og alt det — *det* tænker jeg ikke paa, svarede han og gav Lorgnetterne en ordentlig Omgang. Næ, jeg tænker Dag og Nat, Morgen og Aften paa det, som er min Pligt — paa *Regneundervisningen*; den kan heller ikke staa stille — vel?

— Nej.

— Jamen det gør den!

— Gør den?

— Ja, det ved Gud den gør — den følger sandelig ikke med Tiden. En god Lærer bør altid forstaa at interessere sine Elever, ikke. Jo. Men véd De, hvad der sker nuomstunder? Der sker det, at Eleverne griner af os — griner lige op i vore Øjne; og de gør det med fuld Ret. Men nu vil jeg vove det — jeg vil være Foregangsmand, Reformator, Revolutionsmand!

— Jeg er ikke rigtig med —

— Ligestraks! Jeg vil nemlig reformere vore Regnebøger, radikalt. Vi beholder Addition, Multiplicering og Brøk og det — men det øvrige er til at blive Idiot af. Hvad mener De f. Eks. om en Regneopgave som denne, lige hentet fra vore Regnebøger:

»Hvor stor er mine Udgifter til Koks for 7 Maaneder, naar jeg pr. Maaned anvender 3,5 Hektoliter à 1 Kr. og 35 Øre?«

Er det ikke Vanvid, maa jeg spørge? Kan *De* købe Koks til 1,35 pr. Hektoliter?

Eller et andet Eksempel:

»Marie købte 5 Pund Flæsk à 65 Øre, $3^1/_2$ Pund Smør à 90 Øre og en Oksesteg paa 5 Pund à 70 Øre Pundet — hvormeget fik hun saa tilbage paa 12 Kroner?«

Hvadbehar? Et Pund Smør til 90 Øre — og noget tilbage paa 12 Kr. — er den ikke vanvittig?

— Jo, den er gal!

— Ikkesandt! Men nu kommer *min* ny Regnebog! Nu skal De høre.

Han tog febrilsk en Del Papirer frem fra sin Brystlomme og læste saa højt, at hele Kafeen kunde høre det:

»A køber for 30,000 Kr. Varer, som han derefter sælger til B. med en Fortjeneste af 40 pCt. B. sælger videre til C., som tjener 50,000 Kr. ved at sælge til D., som gennem Eksport tjener 109 Procent. Hvormeget har B. C. og D. givet for Varerne og hvormeget har De tjent paa dem?«

Her er et andet Eksempel:

»Petersen køber i Amerika 50,000 Kilo Kaffe, som han sælger inden Afgangen fra Amerika til Bertelsen, som betaler 200 pCt. mere for Varen. Saa sælger B. Halvdelen til C., som betaler 1,20 mere pr. Kilo end D., til hvem B. sælger den anden Halvdel, og som giver $^5/_7$ mere end B. har betalt Petersen

Hvormeget har nu alle Parter betalt for hver Kilo Kaffe?

Eller:

X. har eksporteret 100,000 Daaser Leverpostej og J. 200,000 Daaser. Naar X. har beregnet at tjene 125,000 Kr. paa sin Leverance og J. en og en halv Gang saa meget, hvormeget tjener saa X. og J. pr. Daase?

— Hvad siger De til *det*? raabte Harald Nielsen og tog Lorgnetterne af. — Er *det* ikke tidssvarende?

— Jo, unægtelig, svarede jeg — og mens vi er ved det, skal jeg supplere deres moderne Regneeksempler med dette:

»En Mand med Kone og 2 Børn og en Formiddagspige kunde i 1913 leve af 2,700 Kr. Til 1917 har han tjent 650,092 Kr. og 87 Øre og hans Husstand er samtidig forøget med et Barn, en Kokkepige, en Husjomfru, en Hjælpepige og en Chauffør — hvornaar vil hans Formue være opbrugt, naar man regner 1 Kr. i 1917 for lig med 2.50 i 1913?

— *Den* er god, raabte han — den kan jeg bruge!

Hat og Frakke paa med Lynets Hast.

— Gir' De en Cigar, sagde han.

— Nej, svarede jeg, det gør man ikke mere med de Cigarpriser, vi nu har.

— Den er *ogsaa* rigtig! raabte Regnelæreren — *den* maa jeg ha' med i min ny Regnebog! Og saa fløj den store Reformator ud paa Gaden. —

C. A.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22 H.J. AF SILKEGADE.
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2
TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49. Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

De kvindelige Tjenere!

Tegning af Emil Poulsen

Den er regnet rigtig ud!

16 Sider
12 Øre
RAVNEN
Nr. 39 Redigeret af AXEL WESSEL. ❊ Torsdag den 27. September 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf.

— *Julie, hvad vil Du helst være: smuk eller vittig?*
— *Smuk til jeg er 30 Aar og saa vittig!*

Hans Petersen: Du maa da indrømme, Christian, at det er dumt af os ikke at forlange Øl fra vort eget Bryggeri paa Restaurationerne.

Chr. Jensen: Du har Ret, Hans Peter. »Stjernen«s Ølsorter er udmærkede og jeg vil fremtidig forlange dem overalt, naar jeg skal have mig et Glas Øl. Det har Du mit Ord paa.

Rasmus Olsen: Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden, I to kom nok med; det er kun kedeligt, det har varet saa længe. Arbejderne har meget endnu at lære af Landboerne, der forstaar at fremme deres økonomiske Foretagender.

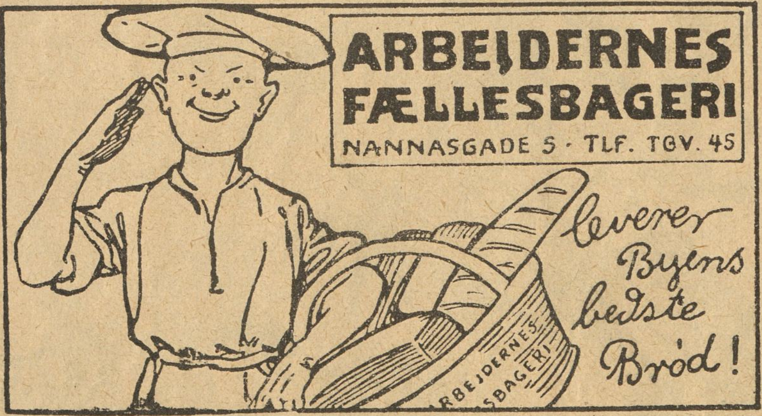

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære- & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
Randers
god velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

Vadskeriet „Ventegodt“
Brønshøj L.
Tlf. Brønshøj 94 og 96
Lufttørring.

Køb Alfa Margarine

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

I. V. Rasmussens Danseskoler
Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Tegning af Seier Larsen.

Frøken Efteraar.

De Sejrende.

Hør mig, I, hvem Livets Byrder
blev saa tungt paa Nakken lagt —
— Der er Lægedom for Ondet!
Lægedommen er Foragt!

Løft den altfor trætte Nakke,
se Jer frit og koldt omkring,
se paa dem, der ejer Lykken
som en død og medfødt Ting!

Maal Jer selv med dem, hvis Dage
rinder ørkesløse hen —
— Er det *dem* mon, er det *Jer* mon,
der er Livets Fremtidsmænd?

Tro mig —: Den skal ej forstødes,
der er fuld af Viljens Trods!
Som to Kraner er hans Arme
imod Skæbnens Stenkolos!

Og Foragten mod den døde,
ørkesløse Lykkes Lod
er et Panser imod Tvivlens
onde, giftigtspidse Brod!

Løft den altfor trætte Nakke,
se Jer frit og modigt om!
Tro mig, I, der bærer Byrden —
— Jorden er Jer Ejendom!

Thorkil Barfod.

Næb og Kløer.

Til de »syv Stormagter« hører i første Række Kongemagten. Bemældte Magt var indtil for nogle Aar siden saa stor, at dens sidste og syvende Kollega, P r e s s e n, ikke turde nærme sig paa mange Skridts Afstand, og det hørte til de største Sjældenheder, at Majestæten eller hans kongelige Højhed nedværdigede sine Fingre til at røre ved en Avis. Deres Stormægtigheder nøjedes med at faa Udtog af den venligsindede (det vil sige: snobgale) P r e s s e forelæst.

Imidlertid er der sket en — jeg tør nok sige: glædelig — Forskydning indenfor »Stormagterne.« Naar der med noget nær en Maaneds Mellemrum ryger en Krone, saa er det jo rimeligt, at de e n d n u kronede Hoveder gærne vil følge lidt med og for at kunne det, er der kun en Udvej: Pressen.

Jo—o— det var altsaa det, jeg vilde fortælle: Der var en Gang en Prins, som bad en Journalist rejse Pokker i Vold, da Bladskribenten nærmede sig hans Højhed for at bede ham sige sin Mening om et vigtigt — for Højheden og Samfundet iøvrigt uskadeligt — Spørgsmaal.

Og fra alle Sider faldt man over Journalisten, som frækt havde nærmet sig en Person, der i Følge sin Stilling selvfølgelig intet kunde, vilde eller burde have med Aviser eller Avisernes Mænd at gøre.

Men saa forleden Dag saa jeg den samme Prins køre til Byen i sit Automobil.

Hele Forsædet og begge hans Højheds Hænder var fulde af — A v i s e r, som han studerede med den størst mulige Interesse: han vilde vel nok se, om der var »røget« en ny Krone og om hvorledes det gik med den »farlige« Stockholmer-Kongres.

. . I Øjeblikket er Menneskene nærmest Dyr, men naar Krigen en Gang holder op, mon vi saa ikke skulde se at blive Mennesker allesammen — uden »Kroner«.

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen

De kronede Hoveders Kulturarbejde.

Monarkiet og Hæren er Samfundets og Kulturens Værn. (Bismark).

Fejl Bestik.

Pettersen har været paa Lørdagskalas, og ved Frokosten om Søndagen er han særdeles gnaven og gør Vrøvl om Alting. Pludselig faar han Øje paa Uret, der staar paa Buffeten.

— Hvem har rørt ved Uret, spurgte han bistert.

— Ingen, svarede Konen.

— Ingen, sir Du — men det staar jo!

— Ja, det gør det.

— Jamen jeg trak det jo op i Aftes.

— Nej, Du trak ikke Uret op, svarede Fru Petersen, *men Du stod længe og forsøgte at bore din Proptrækker ind i Barometret!*

Naar Krigen er forbi.

(Mel.: »Min fjortende Vaar knap jeg skued«)

Jeg vil mindes de yndige Dage,
da man morede sig for en Slik.
Der var altid Suppe, Steg og Kage
i enhver lille Høkerbutik.
Tænk, med Øl og Cigarer vi ruttet
— *nu* har Tiden forandret sig, men
li'saasnart at Krigen er sluttet,
faar vi nok de Tider igen.
(Ja, det tror Du da!)

Naar jeg tænker paa Fedtet og Smørret,
da det kosted en Krone pr. Pund,
ja, saa smærter mit Hjærte — det gør 'et,
nu faar aldrig jeg Smør i min Mund.
Nu er Fedt li'saa dyrt snart som Silke,
ak jo, Bonden har let ved at le!
Men naar Krigen er Slut, tænk saa hvilke
Fald der bliver paa Smørpriserne!
(Ja, det kan Du bilde Bønder ind.)

Og den Pris paa vort Kød den er tovli',
ofte føler jeg det som en Drøm,
men sæ'føli' naar Prisen er lovli',
saa bevares, saa spiser vi Søm.
Det er trist, at man saadan bli'r flaaet,
hvor man før hørte: »Værsgo og spis«.
Men naar Krigen er vel overstaaet,
faar vi Bøffen til go' gammel Pris.
(Ja, i Øjet.)

Se, min Leje den stiger bestandig
(Værten sidder i Huslejenævn.)
Men jeg tager nu Sagen forstandig,
tænker aldrig paa nogen Slags Hævn.
Trappeblusset vil Værten ej tænde,
alle Døre er gaaet af Led.
Dog naar Krigen ret snart er til Ende
sætter Værten nok Huslejen ned.
(Ja, naar han var tosset!)

Nu det Øl, vi betaler saa vældigt,
bliver billigt igen skal Du se.
Naar det stiger, er det rent tilfældigt
(der er Taage paa Vestfronterne.)
Men du gode hvor jeg mig dog glæder
til at faa det Par Sko, jeg kan li'.
For jeg tror nu, at Prisen paa Læder
falder straks, naar den Krig er forbi!
(Jo, Go'maaren!)

Jørgen Grønsvær

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Ja, det er jeg ganske sikker paa, sagde hun. Jeg husker, at jeg mere end en Gang har sagt til mine andre Lejere i de forskellige Etager, at Mr. Spatola maatte føle sig meget ensom.

— Hvormange Lejere har De?

— Jeg har Værelser til ni, men for Tiden har jeg kun syv. Og kun fire er stadige — Mr. Hertz, Mr. Crawford, Mr. Sagon og Mr. Spatola. Mr. Hertz er Leder af et Reklamebureau; han tog Værelset til Gaden efter Mr. Spatola. Han drikker en lille Smule, men er ellers et pænt Menneske. Mr. Crawford er Agent og er sjældent hjemme, men betaler sin Leje forud, saa ham er jeg ikke urolig for. Mr. Sagon er — hvad man i Almindelighed kalder — en Ekspert. Han taler ikke videre godt Engelsk, men det hænder undertiden, at selv Regeringen, sagde hun i en ærbødig Tone, sender Bud efter ham til et Toldkontor, for at han kan sige, hvor meget de Diamanter er værd, Folk fører med sig ind i Landet. Han arbejder for Baum Brøthers og Wright. De andre Herrer, sagde hun halvt ringeagtende, er alle ansatte hos Hr. Hertz.

— Bor her nogen anden Italiener end Spatola?

Værtinden rystede paa Hovedet.

— Nej, sagde hun, og jeg vil heller ingen have, naar de opfører sig paa den Maade.

— Er der flere Huse her i Gaden, hvor der udlejes enkelte Værelser. Værtinden rystede paa Hovedet.

— Nej, sagde hun, Gaden er ganske kort og jeg kender hvert eneste Hus!

— Er der heller ingen Italiener ansat i nogen Forretning her i Kvarteret?

Mrs. Marx rystede atter benægtende paa Hovedet.

— Nej, ingen.

— De talte om en Mr. Sagon. Hvad er han for en Landsmand?

— Han er Franskmand, men han har boet længe i Antwerpen. Det var dér, han lærte at forstaa sig paa Diamanter.

I samme Øjeblik istemte en kraftig Stemme en Sang. Ordene var franske.

— Hvem er det? spurgte Ashton-Kirk.

— Det er Mr. Sagon, svarede Værtinden. Ingen synger saadanne smaa franske Viser saa godt som han.

En smal Trappe, der nærmest lignede en Stige, førte op til Taget. Ashton-Kirk gik op ad denne, aabnede en Luge og kom ud paa Taget. Mrs. Marx og Pendleton fulgte efter ham og den første sagde:

— Politiet har været her og set sig om. Man sagde, at Mr. Spatola var krøbet ud gennem Taglugen hos Hr. Hume, gaaet over Taget og derfra ned i sit eget Værelse.

— Det var meget let gjort, svarede Ashton-Kirk og lod Blikket glide henover det flade Tag.

Efter at de havde fremført endnu et Par Spørgsmaal, for at forvisse sig om, at Værtinden ikke havde glemt noget, takkede de hende og forlod Huset.

De fik nu atter Øje paa Manden med de blaa Lærredsbukser. Han stod i sin Dør, en meget tyk Mand med et rødblisset Ansigt var netop standset for at tale med ham. Han støttede sig med den ene Haand mod Husvæggen.

— Halløj! raabte Maskinmanden til Ashton-Kirk. og da denne og Pendleton nærmede sig ham, sagde han til den rødblissede: — Jeg bad Dem om at standse for at fortælle Dem, at de to Herrer var gaaet derop. Det er Detektiver.

— Jasaa, sagde Manden og saa' op med et interesseret Udtryk i sine flakkende Øjne. Han betragtede tøvende de to unge Mænd et Øjeblik og spurgte derpaa: Sagde Mrs. Marx noget?

— Hun lod ikke til at vide ret meget, svarede Ashton-Kirk.

Den rødblissede syntes ubeslutsom om, hvad han skulde gøre eller sige, og et listigt Glimt viste sig i hans Øjne. Maskinisten blinkede til Pendleton og hviskede:

— Jeg véd ikke, hvad han hedder, men det er en af Lejerne:

— Marx, sagde den rødblissede tilsidst, er en prægtig Kvinde. Men, tilføjede han med en megetsigende Blinken, hun fortæller ikke alt, hvad hun véd. Han forsøgte med sit ustadige Blik at møde Ashton-Kirks, men Forsøget mislykkedes totalt. — Det duer heller ikke, sagde han, at fortælle alt, hvad man véd.

Dette indrømmede Ashton-Kirk.

— Marx kunde maaske have sagt noget, sagde han. Men maaske havde hun ikke gjort det. Men jeg véd, at jeg kunde give nogle smaa Vink, hvis jeg havde Lyst: Jeg er en Gentleman, sagde han. Mit Navn er Hertz. Og i min Egenskab af Gentleman forsøger jeg ogsaa altid at opføre mig som det anstaar sig for en saadan. Men det er mere end man kan sige om alle Mrs. Marxs Pensionærer.

— Er det det?

— Ja, det er det. Naar en Gentleman forsøger at vise sig venskabelig mod mig, møder jeg ham paa Halvvejen. Men den Junker dér, sagde han og pegede truende med Fingeren mod Døren til Mrs. Marx Hus, tror han er bedre end alle andre. Men pas paa, tilføjede han med et ildevarslende Blik, om han endda er saa god som andre.

— Hvem mener De.... Italieneren? spurgte Maskinmanden.

— Nej, jeg mener Crawford. Han er Handelsrejsende? Her gjorde han en Bevægelse, som om han med Magt vilde skyde noget fra sig. — Tomt Snak! Foretager Rejser, han? Bare Sludder! Mig kan han ikke narre. Og hvad havde han altid at gøre oppe i Spatolas Tagkammer? Hvad for Hemmeligheder havde de at tale sammen om? Jeg vil ikke sige noget ondt om nogen. Jeg er en Gentleman. Mit Navn er Hertz Jeg vil ikke skaffe noget Menneske Ubehageligheder. Men naar Crawford var en saa fin Mand, at han ikke vilde nedlade sig til at tale offentligt med en Gentleman, hvorfor holdt han saa saa mange hemmelige Sammenkomster med Spatola? Det er netop det, jeg gerne vilde vide.

Da det var tydeligt, at Manden i sin uberegnelige Tilstand vilde blive ved med at gentage de samme Ord, beredte Ashton-Kirk og Pendleton sig til at gaa.

Næppe havde de taget mere end et Par Skridt, før Ashton-Kirk pludselig standsede som slaaet af en Tanke. Han gik atter tilbage til Manden og tog et Portræt op af sin Lomme.

— Kender De dette? spurgte han og holdt Fotografiet frem.

Den rødblissede vaklede usikkert paa Benene og betragtede tøvende Portrættet.

— Javist! udbrød han pludselig forbavset. Det er jo Crawford.

Ashton-Kirk gik tilbage til sin Ven, og medens de gik hen til den ventende Bil, sagde den sidste:

— Nu har Du vist haft Held med Dig igen, Kirk. Hvordan er det lykkedes Dig at faa et Fotografi af denne Crawford?

I Stedet for Svar holdt Ashton-Kirk blot Fotografiet op. Pendleton gav et forbavset Udbrud fra sig.

— Allan Morris! sagde han. Allan Morris, saa sandt jeg lever.

XIV.

MISS VALE OPTRÆDER UFORMODET PAA SCENEN

Ashton-Kirks Kok blev ikke alene forbløffet, men ogsaa yderst bekymret, da han samme Dag fik Ordre til at servere Middagen en Time tidligere end ellers. Og den alvorlige Stump, som ellers aldrig med en Mine forraadte sine Følelser, lod sig henrive til et Forbavselsesudraab, da hans Herre og dennes Gæst tog Plads ved Bordet i deres Hverdagstøj.

Da Middagen var vel overstaaet, kørte Ashton-Kirks store, franske Bil frem og de to unge Mænd tog Plads i den.

— Kender De Vejen til Cordova? spurgte Ashton-Kirk sin Chauffør.

— Ja, det er en udmærket Vej, og den løber næsten parallelt med Jærnbanen.

— Godt, lad os saa komme derhen saa hurtigt som muligt.

De kørte ad en bred, asfalteret Gade, der tilsidst førte dem ud gennem de nordlige Forstæder og ud paa Landet.

Pendleton lænede sig tilbage i Sædet og gennemgik Punkt for Punkt alle de Omstændigheder, der havde Betydning for den Sag, der nu optog hans Tanker fuldstændigt.

Ved en lille umalet Jernbanestation blev Pendleton pludselig revet ud af sine Tanker ved at Ashton-Kirk raabte til Chaufføren, at han skulde standse. Paa begge Sider af den lille Bygning hang de sædvanlige Skilte, der angav, at Stationens Navn var Cordova, og paa Perronen stod den uundgaaelige Flok af Dagdrivere og betragtede interesseret Togene, der kørte ind paa Stationen.

Ashton-Kirk kaldte paa en lang, mager Fyr med bredskygget Hat og et faaret Udseende.

— Hvor er den bedste Vej til Doktor Mercers Institut?

Den Lange tænkte sig om.

— Man kan komme dertil ad tre—fire forskellige Veje. De kan gaa op til Højen der og dreje til Venstre, naar De kommer til Hartvigsons Butik, eller ogsaa kan De følge den Vej der, indtil De kommer til . . . .

— Hvilken Vej er den nærmeste?

— Det har jeg aldrig spekuleret videre over; men jeg tror, at Stien over Markerne....

— Jeg tror, det er bedst, at vi kører ad Landevejen, indskød Pendleton.

— Ja, det er ogsaa den bedste Vej, sagde den Lange.

Atter satte den store franske Bil sig i Bevægelse, nu med Lygterne tændt. Da de havde kørt en Fjerdingvej, kom de til Hartvigsons Butik. Her fik de nærmere Oplysninger om, hvilken Vej de skulde følge, og da de havde kørt et Par Mil ad en stenet Landevej, fik de pludselig Øje paa en Mængde Lys, der glimtede frem paa en stor aaben Plads.

— Der maa det være, sagde Ashton-Kirk. Vi lader Bilen blive staaende her. Hvis vi kørte lige op for Døren, vilde det sikkert tiltrække sig mere Opmærksomhed end det er heldigt for vore Planer.

Det var nu helt mørkt, men et Stykke længere fremme stødte de paa en Laage, som de med Lethed fik aabnet, og fra den førte en gruslagt Gang op til en Bygning, som blinkede dem i Møde med gule Øjne En Hund opdagede dem paa lang Afstand og gav sig til at gø. Da de nærmede sig Bygningen, hørte de en Stemme raabe til Hunden, at den skulde være stille, og nogle Skridt længere fremme stødte de pludselig paa en Mand, som kom til Syne bag Hjørnet med en Lygte i Haanden. Han lod Lyset glide henover deres Ansigter og sagde:

— Dette her er i Strid med Reglementet mine Herrer. Her tages kun mod Besøg om Lørdagen og da kun paa bestemte Tider.

— Vi ønsker at tale med Doktor Mercer, sagde Ashton-Kirk.

— Doktor Mercer er ved at spise til Middag, sagde Manden med Lygten. Han holder ikke af at blive forstyrret under sine Maaltider.

— Vi venter til han er færdig; vi har ikke særlig Hastværk.

— Han holder ikke af, at Folk venter paa ham, jamrede Manden. Og han bliver frygtelig vred, naar han bliver forstyrret under Middagen.

— De behøver ikke at melde os, før han er færdig med at spise, sagde Ashton-Kirk roligt.

Manden tøvede, men syntes tilsidst at have taget en fast Beslutning og førte dem op ad en Stentrappe ind i en stor Hal.

— Hvis Herrerne vil tage Plads, sagde han, skal jeg melde Dem hos Dr. Mercer, saasnart han er færdig med at spise.

De sad tavse og ventede en halv Time; saa blev en Dør aabnet og de hørte Skridt i Hallen. En usædvanlig lille Mand, næppe mere end fem Fod høj, kom henimod dem. Han var skødesløst klædt og skred fremad med hurtige, nervøse Skridt. Hans Hoved var ualmindelig stort og næsten helt skaldet; hans Briller var usædvanlig tykke.

— Locke, hviskede Pendleton lydlyst; hans Hjerte hørte et Øjeblik helt op med at slaa, for derefter at banke vildt.

Den lille Mand saa dem øjensynlig ikke før han befandt sig lige ved dem. Han standsede da med et Ryk og hans Øjne blev runde som en Ugles, medens han stirrede paa dem gjennem sine Briller. At han ikke kendte dem, syntes at forurolige ham, og hans magre, graablege Ansigt blev alvorligere og magrere end før, da han med et lille usikkert Buk gik videre og ud gennem Yderdøren.

De ventede endnu en god Stund og derpaa viste Manden, der havde ført dem ind, sig.

— Dr. Mercer kan nu tage imod Herrerne, sagde han i en lav Tone. Men han er meget vred over, at han bliver forstyrret, og han vil lade mig undgælde derfor i flere Uger, véd jeg, sagde han urolig.

Ashton-Kirk stak en Mønt i Mandens Haand og dette syntes at have en forsonende Virkning, thi han førte dem ind til sin Herre i en langt gladere Sindsstemning end før.

Dr. Mercer sad ved Bordet i Spisestuen. Han havde stukket sin Serviet indenfor Kraven, hans fede Hænder laa korslagte over Maven og han aandede tungt.

— Jeg haaber, at Herrerne undskylder, at jeg ikke rejser mig, sagde han og rullede med Øjnene hen i den Retning, hvor de befandt sig. — Hvis jeg gør nogen anstrængende Bevægelse efter Middagen, har det en skadelig Virkning paa mig. Min Fordøjelse er daarlig, og den ringeste Sindsbevægelse foraarsager mig bagefter svære Smerter.

— Jeg kan indse, at vi forstyrrer Dem paa en meget ubelejlig Tid, sagde Ashton-Kirk og vi beder Dem om Undskyldning.

— Tiden er virkelig lidt usædvanlig, men da jeg omtrent er færdig med min Middag, vilde jeg gerne have, at De nævner mig Deres Ærinde, forsaavidt det ikke er af ophidsende Natur.

Manden fra før satte et Par Stole frem og anbragte dem saaledes, at Doktoren ikke behøvede at røre sig for at kunne tale med de Besøgende. Da dette var gjort, var han lige ved at gaa, men hans Herre standsede ham, da han var naaet til Døren. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Den svenske Gesandt, som hemmelig fik en tysk Orden.

Diplomaterne sværmer for alt, som er hemmelig.
Men at ordner skal skjules, maa dog være væmmelig.
(»Tidens Tegn«, Norge)

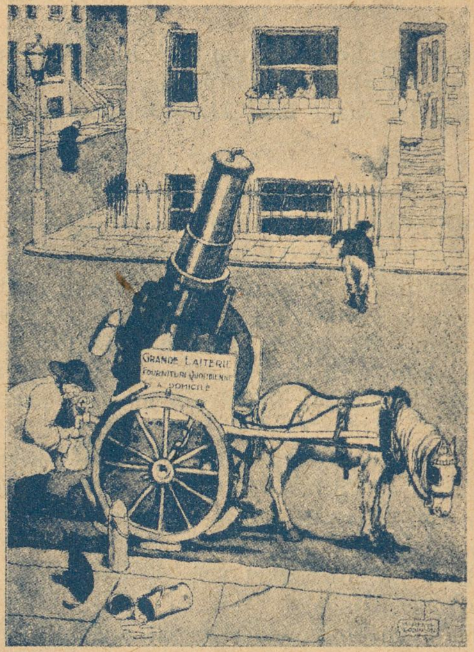

Den udslidte Houbitzer som Mælkevogn.
(»Fransk Satire«)

Velkommen til Sibirien.
»Cæsar, dine Ofre hilser Dig!« (»Simplicissimus«)

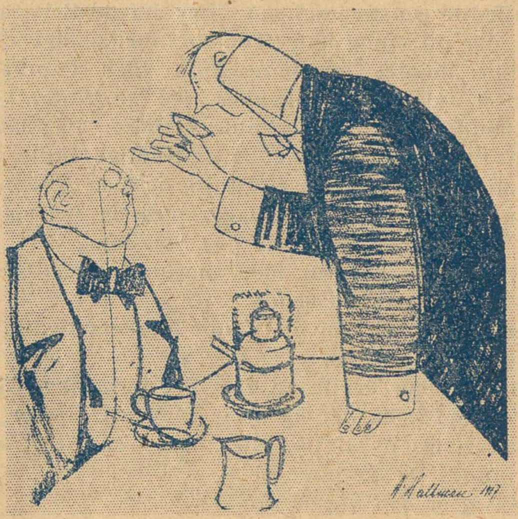

Gästen: Vaktmästarn! Hvor ar mitt socker till kaffet?!

— Nu har den djäkla flugan (Flue) varit framme igen! Så fort jag sätter fram en portion socker så är hon där och hugger den! (»Søndags-Nisse«)

Gammellappen Sjur från mörkaste norskgränsen har kommit ner till kusten och får för första gången i sitt lif se en ångbåt (Dampskib).

Sjur: — Att dom har rodd sej fram, har ja sitt, å att dom kan segla med segel, har jag hört talas om, men int hade ja trodd, att dom skulle kunna koka sej fram också . . . (»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

„Ravnen" gaar Vinterkampagnen i Møde med fyldt Ammunitionsbeholdning og hele Mandskabet paa de vigtigste Udkigsposter.

Mange ny Angreb vil komme til Udvikling i Oktober Kvartal, og intet Blad herhjemme vil kunne byde Dem en mere afvekslende og samtidig værdifuld Underholdning end **„Ravnen"**.

Tegn Abonnement hos „Social-Demokraten"s Bude!

›EN SVENSKER‹.

VE'KLAGAN. Andersson hade blivit avskedad från vedhuggarebefattningen hos patron Johansson på grund av att han stulit ved (stjaalet Brænde) Träffer så en dag fru Johansson.

Andersson: Snälla fru Johansson, ja lovar, att ja inte ska hugge nån ve' mer, om ja bara får börja hugga ve' här igen. Ja har inte haft nåra förtjenster sen ja sluta här, men bara ja får ta ve igen, så lovar ja, att ja inte ska ta ve' mer.

›EN NORDMAND‹.

Damen: Vi har et rokokomøblement i vort soveværelse. Har De en sengeforlægger, som kunde passe.

Kjøbmanden: Værsaagod, frue, her er en meget elegant rokokokokosmaatte.

›EN DANSKER‹.

Søren Pip fortæller: — og af de hundrede Mænd, der var ombord, blev kun fem reddet. De andre maatte bide i Græsset.

Tilhører: I Græsset? Men det var jo paa Søen?

Søren Pip: Ja — i *Søgræsset*, kan Du vel forstaa!

K. F. U. P.

I Kristelig Forening for unge Piger (K. F. u. P.) mistede forleden et af Medlemmerne, Frøken Kristiane Fredriksen, sin Portefølje, hvori hun gemte sine Kontorregnskaber.

Et vittigt Hovede kaldte hende i den Anledning: Kristiane Fredriksen uden Portefølje — K. F. u. P.!

Dags Dato.

Olaf Poulsen har nu sagt Ja til at spille ›Nej‹ hos Teaterdirektør *Jacobsen*.

Naa, det vilde jo ikke have set saa godt ud, hvis han havde sagt Nej til Ja-cobsen!

•

I Nørrebros Sommerrevy er der et Vers om ›Det *Blik* jeg over Sundet sendte‹, og det er blevet en rigtig ›Slager‹. — Død og Pine, det maa jeg vist ikke sige! *Blik en Slager* og Nørrebros Teater!

•

Forleden kom en fattig Kone op og ringede paa hos Etatsraadinde Hansen. Etatsraadinden kom netop ud paa Trappen, da den fattige Kone bad om lidt Hjælp, men da Etatsraadinden saa, at Konen havde et Barn paa Armen, bemærkede den fornemme Dame, at *Opbæring* var forbudt paa Hovedtrappen.

•

Ved Boligkongressens Middag diskuterede man om *Hummerne* var gode eller daarlige, men da der nu var skaffet Plads i *Maven*, gik det nok an med det.

Under Middagen blev der selvfølgelig spillet flere *Numre* af *Gade*, og under Desserten, som bestod af ›Luftslotte‹ blev Sangen ›Hvor skal jeg bygge og hvor skal jeg bo‹ afsunget.

•

Rigsdagsmand N. N. kom forleden efter endt Lovgivningsarbejde hjem til —bølle Sogn, og hans Kone var ikke længe om at regne ud, at Fatter havde været paa ›Galajen‹.

Under Inspektionen af Laden fandt N. N. Hanen siddende ensom paa en Pind i Hønsehuset.

— Hør, Mo'r, raabte det danske Dumamedlem, hvad er der fat med Hanen?

— Aa, jeg ved ikke, svarede Konen, maaske er han kommen hjem fra Rigsdagen, han ogsaa!

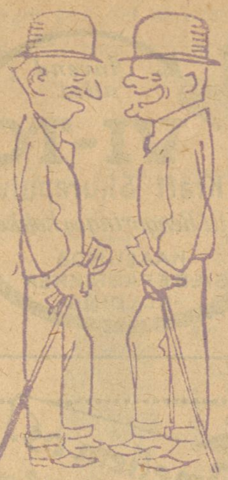

— Du, de gammeldags Oksevogne havde sine store Fordele.
— Hvilke for Eks.?
— Man kunde spise Motoren.

„Knaldperler".

En ældre Herre havde i lang Tid spillet Billard med en yngre Bogholder og var kommen til at synes godt om sin Spillekamerat. En Dag sagde han til ham: Hør, De skulde tage min Datter — De gør et godt Parti.

Den unge Mand svarede omgaaende: Godt, hvormange gi'r De forud?

•

Englænderne er dog nogle mærkelige sindsligevægtige Mennesker! Paa et Hotel i Italien opholdt sig en Englænder med sin Hustru De sad og drak Te, da et rasende Uvejr brød løs. Pludselig slog et Lyn ned og forvandlede Englænderens Hustru til en Askehob.

Hvad tror De nu Englænderen gjorde?

. . . Han ringede og sagde til Tjeneren:

— John, fej Mylady ud!

— Nej, Du faar ikke Lov at gaa ud og lege i Dag, der er stor Luftoffensiv paa Vestfronten.

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
KOLDING

Forsikringer af alle Arter.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
HOVEDKONTOR: WALKENDORFSGADE 16

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr.
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.
HOVEDKONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

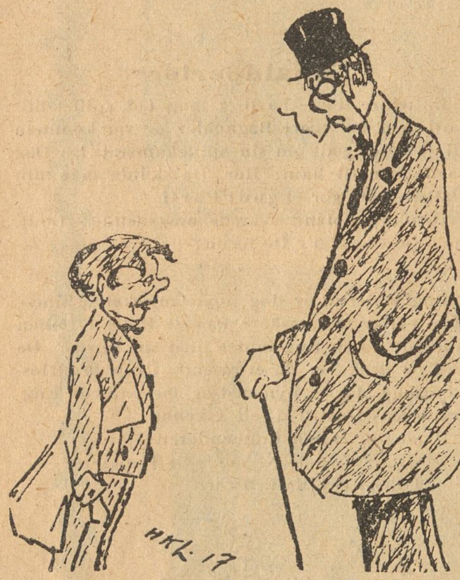

Naa, du Kelnerspire, hvor har du været saa længe?
Jeg har været syg — Herren troede maaske, jeg var indkaldt.

Tegning af Chr. Larsen.

— Hvad er dog det i leger?
— Vi leger Studenter — Grethe har laant 5 Øre af mig, og nu vil hun ikke betale den tilbage!

Tegning af Esther Hartung

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Forlov. elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

— Hvad ligger du der og roder efter Frederik?
Frederik: Jeg kan — hik — ikke finde min Cykel.

Tegning af T. Olsen.

Det var da mærkli' nu har jeg puttet sytten 25-Ører i Hullet, — men Drolen ska' splide me' — om der æ' kommet no'et ud!

Tegning af H. Lübich.

— Jeg maa hæve min Forlovelse med dig Charles, for din Fader er anklaget for Klausulbrud.
— Ja, men han var i Kompagni med din Fader.
— Saa kan vi godt lade lyse til Ægteskab med det samme.

Tegning af G. H.

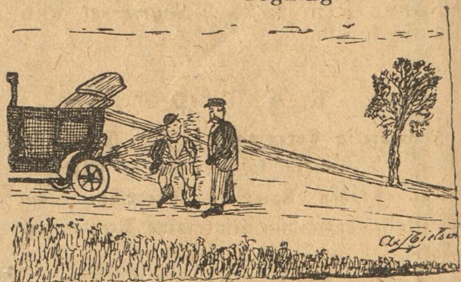

August! hva sier du til den Ødelæggelse me den goe Snaps — Jo vi maa love for Osen.

Dansk Politi.

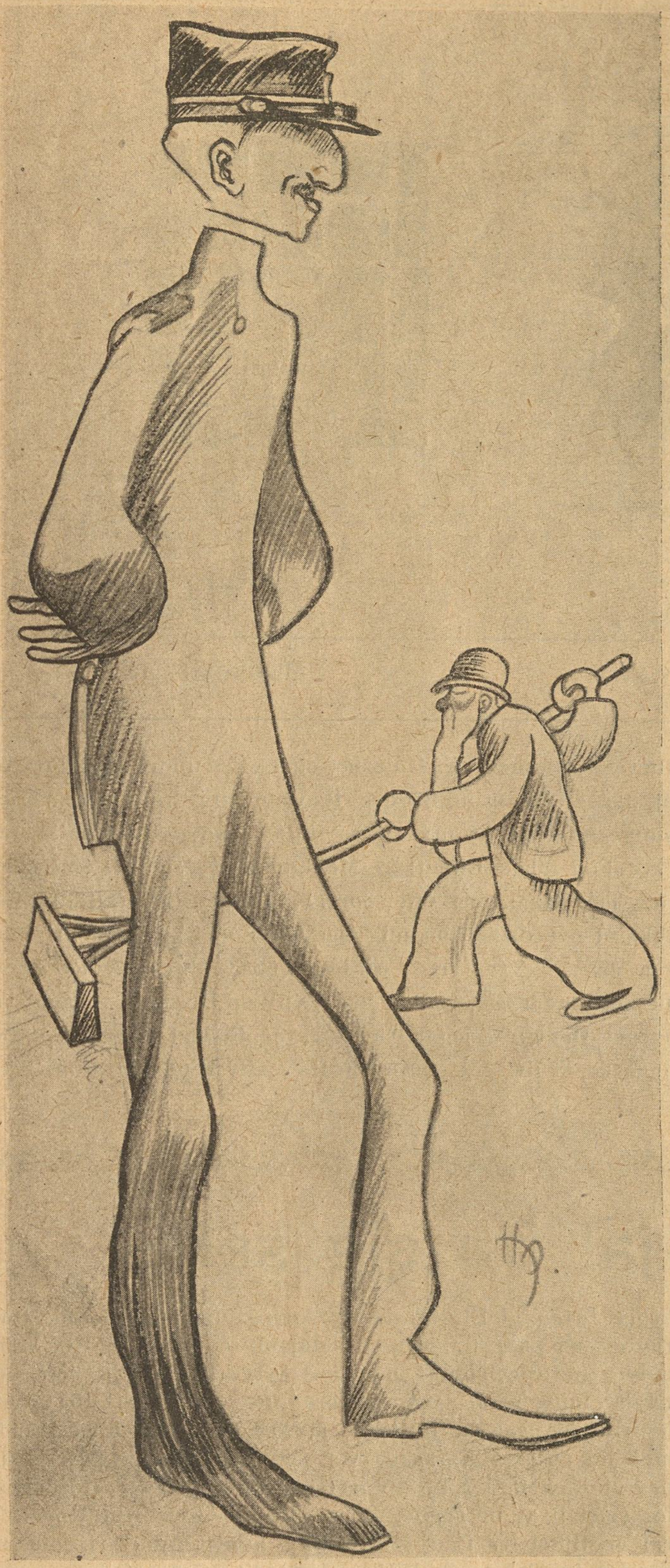

Tegning af Hp. Hansen.

Betjent Nr. 539 (Østergade).

„Krims-Krams“.

REGNEOPGAVE.

En Mand har to Bægre, men kun et Laag. Sætter han Laaget paa det bedste, saa er dette af dobbelt Værdi mod det andet. Men sætter han Laaget paa det sletteste Bæger, saa er dette en Fjerdedel saa godt som det første. Begge Bægre og Laaget har en Værdi af 45 Kr. Hvilken Værdi har hver Del?

Det bedste Bæger 20 Kr., det daarligste 15 Kr. Laaget 10 Kr.

Her er en lille pudsig Opgave, hvis Løsning ikke kræver større Skarpsindighed. Disse otte forskellige Personer er paa Vej til følgende Steder: Universitetet, Departementskontoret, Frieri, Forretningen, Sangerfest, Teatret, Maleriudstillingens Aabning og til Slottet.

Hvem skal nu hvorhen?

REBUSER.

Kan Du al in?

Kan Du »Aladdin« udenad? (Ordet »Aladin« er uden ad).

Nærmere og nærmere kom Vognen. (Nær M er E K om V og N).

Her staar et meget langt Ord:

En Landsbyskolelærerindealderdomsforsørgelseskassereservefondstilvejebringelsesselskabsbestyrelsesnæstformandinde.

Kan Du finde et, der er længere?

Mr. U. Hager.
Frits Aa. T. Drost-Sonne.
Svend G. Rabe.
Susan T. Theiss.
Petro M. Tage.

Byt om paa Bogstaverne i disse Navne og Du finder deres Stillinger.

Uhrmager — Stationsforstander — Bagersvend — Husassistent — Pottemager.

Under Hr. Therups Forvandlings-Lov.

Tegning af A. Østrup.

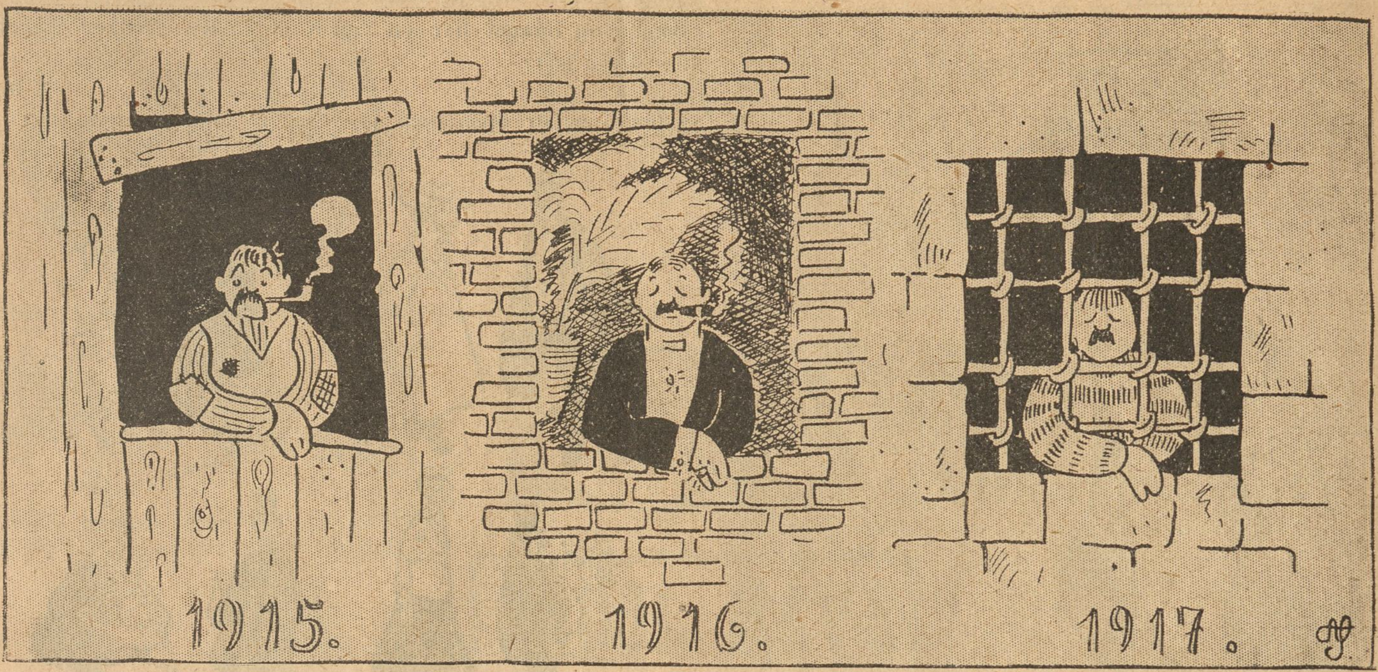

Husmand. Gentleman. Bussemand.

Den amerikanske Præst.

En Præst i Arkansas havde en slem Fejl — han kunde ikke lade være med at overdrive. Ganske flink var han, ret dygtig i sit Embede og til at »lægge ud«, men *overdrive*, det skulde han; det var bleven en hel Sygdom hos ham.

En af hans Tilhørere komplimenterede ham en Dag for hans Prædiken, men gjorde ham samtidig opmærksom paa det uheldige i flere kolossale Overdrivelser. — Godt, svarede Præsten, dersom De næste Gang hører mig overdrive, saa skal De bare sige Ehem! saa skal jeg straks rette Fejlen!

Næste Søndag lagde Præsten ud med Samson, der bandt Rævene sammen ved Halerne, og fik derunder Lejlighed til at sige: — Og, mine Brødre, Rævene var i hine Dage meget større, end de er nu. Deres Haler maa mindst ha' været tyve Fod lange (Ehem! fra Menigheden) — det vil sige efter den Tids Maal, men efter *vor* Tids femten (Ehem!) eller for ikke at overdrive, lad mig sige *tolv* Fod lange (Ehem!) Men nu blev Præsten vred, og idet han vendte sig mod ham, der rømmede sig, raabte han: Nu kan De rømme Dem saa meget De vil — jeg korter ikke en Fod af mere! Tror De maaske, at Rævene slet ingen Hale havde paa Samsons Tid?

Grevinden der stjal fra sig selv.

Vi var hjemme en talrig Familie, og da Naturen uddelte Kundskab og Forstand, syntes det, som om den fuldstændig var gaaet forbi mig. — I alle Henseender gik det altid galt for mig. Jeg kunde hverken klare min Eksamen eller udmærke mig paa nogen anden Maade i Skolen. Da derfor min Fader fik at høre, at Glitters og Sparkle, den store Juvelerforretning i Bond-Strett, søgte en eller to unge Personer til at have Overopsigt i Udstillingslokalerne og at betjene unge Damer, fik han mig ansat der. Paa denne Maade kom jeg til at ombytte den rolige Præstegaard paa Landet med Londons Larm og Vrimmel, og her tilbragte jeg nu en meget behagelig Tid — fuldt optaget af Arbejde og prægtige, glade Kammerater at arbejde sammen med.

Der skete ikke straks noget særlig interessant.

Mod Slutningen af Saisonen sendte mange af vore Kunder deres Juveler til os, for at vi skulde opbevare dem, indtil Ejerne atter kom tilbage fra deres Udlandsrejser, og paany skulde deltage i Selskabslivet.

Ganske tidligt, en Morgen i Oktober, Aar 19 —, stod jeg inde i et af Udstillingslokalerne, ivrigt beskæftiget med at lægge Juveler i Etuier, da en Vogn standsede udenfor Døren og en pæn, ung Mand, velklædt og med en Hat, som halvt skjulte et smukt, nærmest kvindeligt Ansigt, kom ind i Forretningen. Jeg har senere ofte forundret mig over, hvorfor jeg saa særlig lagde Mærke til denne unge Mand, men jeg antager Aarsagen var den, at han kom saa tidligt paa Morgenen. Jeg blev noget nervøs, da han rakte mig et forseglet Brev og sagde, at han skulde vente paa Svar. Det var en Billet fra Lady Hathaway, hvori hun forlangte, at hendes Juvelskrin skulde overlades til Brevets Overbringer, i Følge de Ordrer hun havde sendt pr. Post.

Jeg gik med Brevet til en af mine Principaler og fandt Mr. Glitters, som sædvanlig optaget af hundrede andre Ting paa en Gang. Lady Hathaway's Juveler? Ja, ja — jeg tror nok, jeg har Brevet et eller andet Sted. Se her, tag Nøglen i tredie Skab, fjerde Hylde bag ved Døren. Sørg nu for at faa Kvittering for Modtagelsen.

Jeg tog Nøglen, gik til Opbevaringsstedet for Juvelerne og fandt snart Skrinet med »S. H.« og en syvtakket Krone over Monogrammet.

(Fortsættes Side 622).

Fra Sommerens Sporvogns-Kampagne.

Tegning af Emil Poulsen.

Tænk, at man skal vente saalænge — for at blive af med sine Sporvognspenge. — En blev gammel af at vente — og gjorde sit Testamente — her er Barbering, Vielse og Spisning — Kærlighedserklæring, Skoleundervisning — en døde af Forstoppelse — hans Kone Graven har vædet — han blev begravet ved Stoppestedet.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

Da jeg atter kom ind i Butikken, stod Budet stærkt interesseret i at betragte vore sidst hjemkomne Smykker.

— Han vilde nok ønske, den stakkels Fyr, at han havde deres Værdi i rede Penge, tænkte jeg. Derpaa bad jeg ham undskylde, at han havde maattet vente saa længe. — Jeg vil gerne bede om en Kvittering for Skrinet, sagde jeg, idet jeg rakte ham et Ark Papir. Først nu opdagede jeg, at han bar højre Arm i Bind.

— Hvor ærgerligt! Jeg kan desværre ikke. Jeg er kommen til Skade med min højre Arm, om det saa gjaldt mit Liv, kan jeg ikke skrive en Linie. Kan De ikke skrive i mit Sted? Saa skal jeg forsøge, om jeg kan kradse en Underskrift med min venstre Haand.

Kald mig en Nar, om De vil! Husk paa, at jeg var meget ung, og jeg kunde ikke tænke, at denne unge, tilsyneladende Gentleman vilde noget ondt. Jeg skrev: »I Dag modtaget af Glitters og Sparkle et Skrin, tilhørende Grevinde Hathaway —« og da jeg fik Papiret tilbage fra den unge Mand, saa' jeg, at han med sin behandskede venstre Haand havde skrevet et fuldkommen tydeligt »T. H. Smith«. Manden mumlede et Farvel mellem Tænderne og forlod Butikken.

Der hændte ikke noget mærkeligt i de følgende Uger, førend en Dag en elegant Vogn holdt udenfor Døren og en smuk Dame steg ud. Hun skyndte sig ind i Forretningen.

— Jeg vilde gerne tale med Mr. Glitters, sagde hun i en befalende Tone. Jeg skal skynde mig til Toget, og paa Vejen vil jeg gerne tage mit Smykkeskrin med. Sig til ham, at Lady Hathaway venter.

— Jeg skal gerne straks kalde paa Mr. Glitters, sagde jeg, men Deres Juveler *har* De jo ladet hente for en seks Uger siden.

— Hvadbehager! udbrød hun. Har De udleveret mine Juveler for seks Uger siden? Jeg har ikke modtaget dem. De maa have taget Fejl.

— Undskyld, Lady Hathaway, sagde jeg, men det forholder sig virkelig som jeg siger. Jeg husker tydeligt, at et Bud kom med et Brev fra Dem, og i det stod der, at De ønskede Juvelerne overladt til Budet, og jeg kan endda vise Dem Billetten, skreven med Deres egen Haandskrift, og Kvitteringen er underskrevet af Deres Bud.

Jeg behøver vel ikke at beskrive det Røre, der nu blev. Detektiver tilkaldtes og store Belønninger udlovedes. Lord Hathaway truede med at lægge Sag an mod Firmaet; men dertil kom det dog ikke.

Tyven hørte man aldrig noget om — Brevet viste sig at være udmærket efterlignet, og intet tydede paa, at Affæren nogensinde skulde blive opklaret.

Lady Hathaway viste sig i mere elegante Toiletter end nogensinde før; hendes Beundrere fyldte snart Rummene i hendes Juvelskrin, og Herskabet Hathaway var rigtig kommet i Vejret efter det store Tab.

Denne Historie beredte mig adskillig Ubehagelighed og Ærgrelse, og jeg saa bestandig for mine Øjne den frække Yngling, som paa en saa skammelig Maade havde taget mig ved Næsen.

Mine Principaler forsikrede mig om, at de ikke i mindste Maade dadlede mig; men jeg følte, at jeg ikke havde deres Fortrolighed i samme Grad som før, og jeg ønskede, at jeg bare kunde finde Tyven og aflevere ham i Retten.

Sommeren efter rejste jeg hjem paa en Maaneds Ferie, og blandt de Fornøjelser, som ventede mig i min Fødeby, var blandt andet en privat Teaterforestilling, som blev givet hos en Godsejer i et velgørende Formaal. Forestillingen skulde gaa to Aftener i Træk, og da Premieren foregik netop Dagen før min Afrejse til London, gik jeg naturligvis derhen. Skuespillerne i Selskabet bestod udelukkende af Godsejerens Gæster, saa man fik ikke noget at vide, hverken om Forestillingen eller om de Optrædende, førend den betydningsfulde Aften kom. Det var et Uddrag af »Dick Whittington«, som skulde spilles, og som sædvanlig skulde en Dame udføre den ihærdige Ynglings Rolle. Tænk Dem min Forbavselse, da jeg i Dandy Diks Skikkelse genkendte ingen andre end den unge Mand, der havde bedraget mig ved at stjæle Lady Hathaways Juveler! Det var umuligt at tage fejl; det var den samme rene Profil, de samme fine Hænder, samme nervøse Maade, som jeg havde lagt Mærke til — kun var der en Forskel i Stemmen, som i Forretningen var svag og utydelig; nu lød den høj og klokkeren. Jeg bad min Tante om Programmet, og jeg turde knapt tro mine Øjne, da jeg i dette læste —

»*Dick Whittington — Grevinde Hathaway*«.

Hele Sandheden stod pludselig klar for mig, og min første Følelse var en vanvittig Vrede over, jeg saa let var bleven taget ved Næsen. Alle Mennesker kendte Lady Hathaways Ekstravagancer og vidste, at de havde bragt Familiens Finanser til Randen af Ruin, men kort efter Juveltyveriet var de atter kommen paa Fødderne igen, og der gik Rygte om, at denne Forandring skrev sig fra Lord Hathaways Held ved Galopløbene eller »en god Forretning« i City.

Spørgsmaalet var nu: Hvorledes skulde jeg kunne bevise, at Dick Whittington, »T. H. Smith« og Lady Hathaway var en og samme Person? Hele Natten laa jeg og spekulerede derpaa, og følgende Morgen ganske tidligt skyndte jeg mig til den nærmeste Telegrafstation, hvor jeg afsendte tre Telegrammer, et til Politiet i London, hvori jeg meddelte, at jeg var paa Sporet til Hathaways Juveltyv og bad dem straks sende en Detektiv ud til mig; det andet var til min Principal med Anmodning om et Par Dages Forlængelse til min Ferie; det tredie var til Lord Hathaway og lød saaledes:

— Har stærk Mistanke med Hensyn til Tyven? Hvad skal gøres?

Der kom følgende Svar:

— Foretag ikke noget i den Retning. Det er unødvendigt at rive op i den gamle Historie.

Hathaway.

Fra Politiet fik jeg Besked om, at Detektiven Cox skulde komme straks paa Eftermiddagen, og jeg besluttede nu at lægge Resten i hans Hænder. Jeg sagde derhjemme, at jeg havde syntes saa godt om Forestillingen, at jeg med Glæde vilde betale to Shilling til for at se den igen, og jeg aftalte med en Ven, at han skulde gaa med og se Forestillingen.

Jeg mødte Detektiven ved Toget, og paa Vejen hjem fortalte jeg ham alt og spurgte, hvad han nu vilde gøre.

Stor var min Forbavselse, da han ganske roligt svarede — Sandelig ingen Ting. Thi i Fald hendes Naade tilstaar, som jeg formoder hun gør, har Glitters og Sparkle alt for mange Kunder i den fine Verden til at ville udsætte sig for at miste dem ved at slaa ned paa en af dem.

Det gik, som han sagde.

Efter Forestillingen samme Aften udbad vi os en Samtale med Lady Hathaway bag Kullisserne, og saa snart hun saa os, sagde hun:

— Jeg véd meget godt, hvem De er, og at De kommer for at anklage mig for at have stjaalet mine egne Juveler. Jeg vil heller ikke nægte det, og i Fald de Herrer Glitters og Sparkle vil lægge Sag an imod mig, vil jeg ikke forhindre det; men dersom Firmaet er villig til at lade det forblive en Hemmelighed, gør jeg ogsaa Regning paa Deres Taushed og haaber, at De har Medlidenhed med en ulykkelig Kvinde, som ikke vidste, hvorledes hun skulde skaffe Penge til at betale sin Gæld med og derved spare et gammelt ædelt Navn for Vanære!

— Ja, der er Forklaringen paa, at en af Londons mest opsigtsvækkende Bedrageriaffærer gik i den store Forglemmelse.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Carl Jacobsen & Co
N. Farimagsg. 64.

Paa Afbetaling
Jakke-klædninger
fra Kr 45-75 Kr.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
BORDEAUX COPENHAGUE
L. PERRET & CIE
Triple Orange Triple Orange

PERRET'S LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**.
GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

Nutidens Afgud.

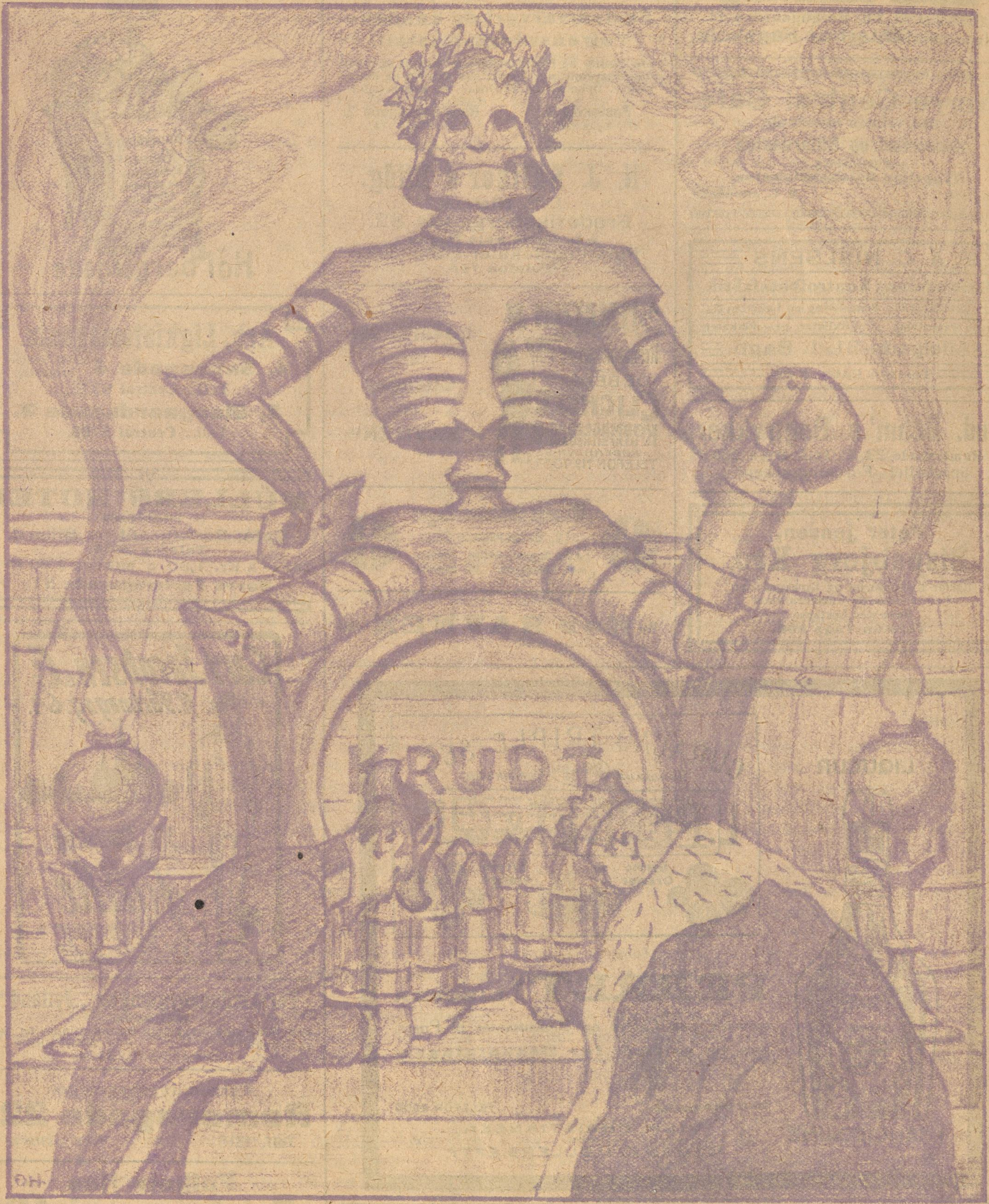

Tegning af O. Hartig.

— Trods Dyrtid ser vi os stadig i Stand til at forsyne Deres Herlighed!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 40 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 4 Oktober 1917.

Brændselsnødens Overraskelser.

Tegning af Emil Frederiksen

Saalænge vort Navn staar her, skal vor Elskov leve!

— — — — — ikke længere, Torvald?!!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

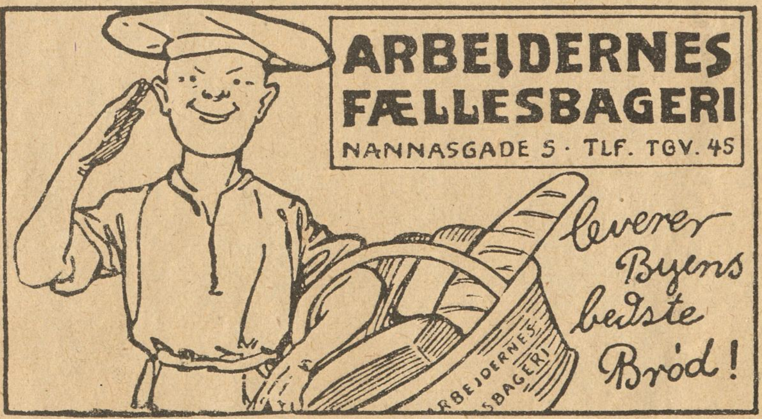

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. sam
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4871

I.V.Rasmussens Danseskoler

Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

GOD FORRETNING.

Automobilet susede i flyvende Fart hen ad Landevejen. Ved en Svingning af Vejen fik man pludselig Øje paa en Mand, som gik med sin Bøsse paa Nakken og fulgt af en Hund, som saa syg og elendig ud og slæbte Benene efter sig.

Man tudede af alle Kræfter i Hornet; men Hunden rørte sig ikke hurtigere for det. Automobilet traf den, og derefter rørte den sig slet ikke. Automobilet standsede, og en af Selskabet steg ud og gik hen til Manden. Han havde en Gang betalt 25 Kr. til en Bonde for en Gris, som tilhørte en anden Bonde. Denne her Gang var han forsigtig.

— Var det en Hund?

— Ja.

— Ejer De den? Det ser ud, som skulde vi have kørt den ihjel?

— Ja, det ser saadan ud.

— Var det en dyr Hund?

— Nej, ikke videre.

— Er De tilfreds med 20 Kr.?

— Ja.

— Vær saa god, her er de. Jeg er meget ked af, at vi paa denne Maade har forstyrret Deres Jagt.

— Jeg skulde ikke paa Jagt, sagde Manden og puttede de 20 Kr. i Lommen.

— Ikke paa Jagt? Hvad skulde De da med Hunden og Bøssen?

— Jeg skulde blot ud i Skoven og skyde Hunden.

Næb og Klør.

Der har staaet — og vil vel altid staa — en Krig mellem Publikum og Restauratørerne, hvilke sidste beskyldes — aabenbart med nogen Grund — for at trække Folk op.

Spørger man Restauratøren, om det nu ogsaa er nødvendigt at tage 40 Øre for en Kop Kaffe, svarer han først med at henvise til Krigen, dernæst til Stigningerne paa Kaffe, Sukker og Fløde, og gaar man ham paa Klingen og viser, at han tjener over 200 pCt. paa Kaffen, saa spørger han, om han da ikke skal tjene noget, han, der har »skabt« et smukt Lokale og har al Ulejligheden og Risikoen. —

Jo, saamænd skal han saa!

Men hvormeget — det er Spørgsmaalet!

Landets Ministre, som graanes under Krigstidernes uhyre Ansvar, har 12,000 Kroner om Aaret. Vor Tids største Kunstner, Olaf Poulsen, havde 10,000 Kr. for samme Tidsrum. Hvormeget gør d,Hr. Wivel, Anders Jensen osv. Krav paa at tjene pr. Aar for at være — Restauratører?

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Tegning af Georg Larsen.

Jeg er her kun, fordi Fønss er her.

„Kollegiale Karikaturer“.

Tegning af Erik Lassen

OLAF FØNSS.

I
vort
70-aarige
Tivoli er
der nu lukket,
og meget smukt
jo Saisonen gik.
Noget nyt vi ikke fik
ej heller noget stort,
og kun den mørke Port
vil lyse for os som et Minde.
Den kære, kendte Direktion derinde
har prøvet mange, og rigtig rare Sager:
fra Polens Is til Danmarks gyldne Áger
fra Napoli og til den varme spanske Sol
fulgt af en »Forkert« og en ægte »Baccarol«
Hvad skal i Himlens Navn mon til næste Aar
der rejses dér, hvor nu den »internationale« staar?
Da denne Sag os alle ligger stærkt paa Hjærtet
(og meget tit spolerer Direktionens Nattero) saa er det,
at jeg den Frihed ta'r mig, at give den en god Ide i Tide:
Byg paa den kendte Plads en kæmpehøj og veritabel *Pyramide!*

En Ide.

Sætternissen og hans Skygge.

En ny, morsom Serie for Ungdommen. Fortsættes skiftevis med Snuppe-Jensens Eventyr.

Tegning af A. Østrup.

Nu er den gal! *Sætternissen* og hans *Skygge* var i Gaar ude at drille en gammel Heks, og det *kan* man ikke!

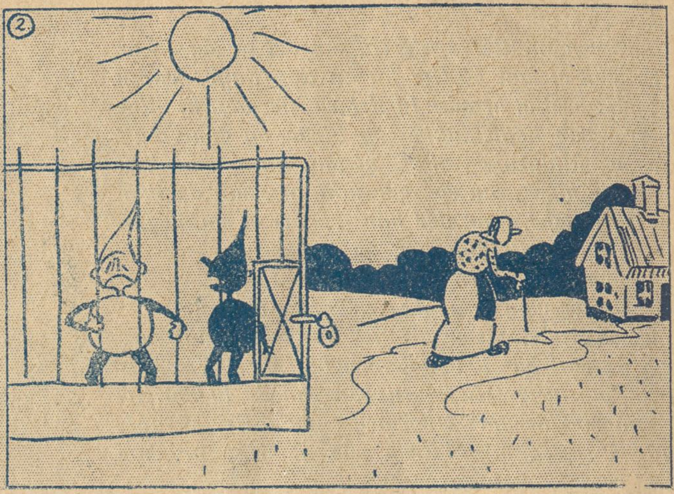

Heksen nappede de to Kaloriusser og spærrede dem inde i et Bur, antagelig for senere at faa lidt »Nissesteg« med »Skyggesovs«.

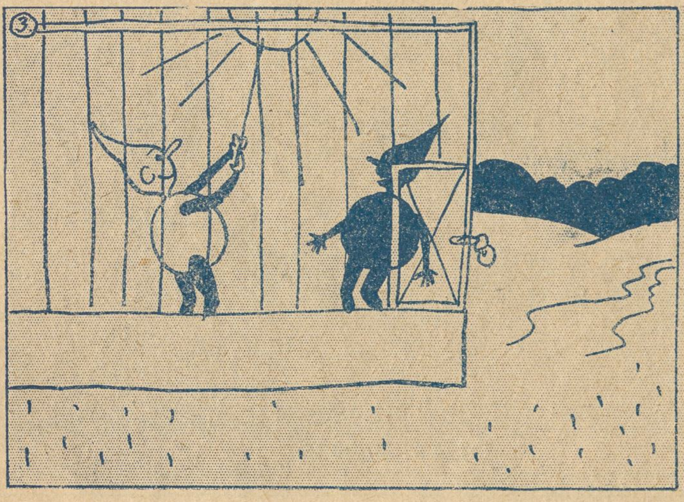

Nu er de gode Raad (li'som Petroleum'en) dyre, men saa faar »Nissen« den geniale og lyse Ide at hale Solen ned til sig.

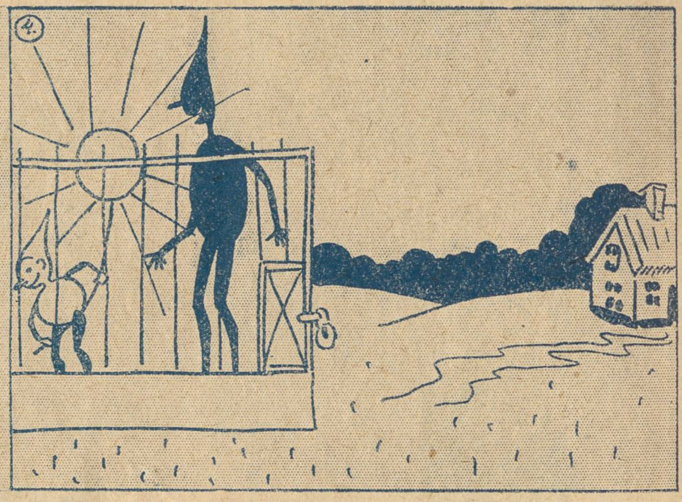

Sagen er nemlig den, at naar Solen gaar ned, saa bliver Skyggerne lange, og her kan I selv se, hvor »Skyggen« vokser.

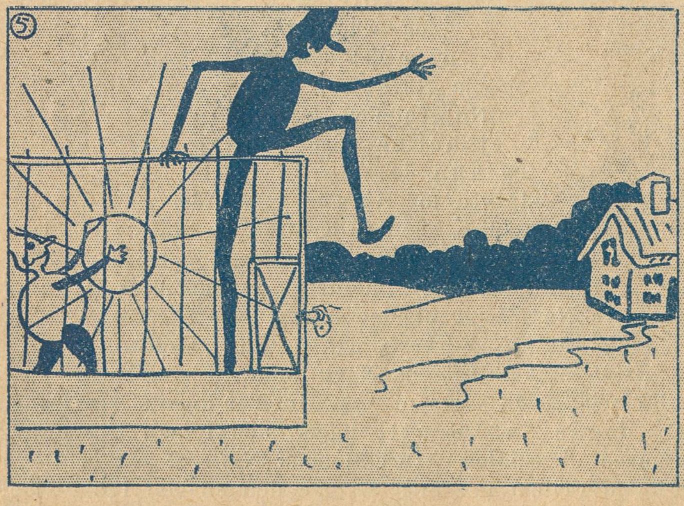

Paa et Par Sekunder er han bleven til en Kæmpe, han, der før kun var en Skygge af sig selv! Han kravler ud over Gitteret,

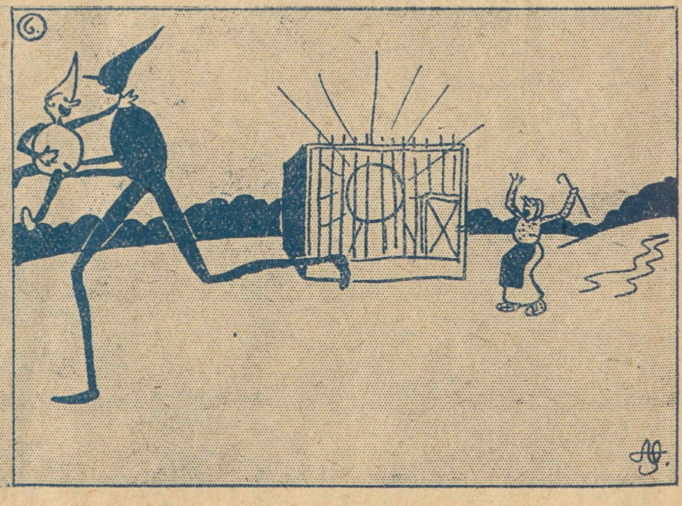

og ned paa Jorden, hvorfra han hjælper »Nissen« ud, og i skarp Trav flygter de to Gutter fra Heksen, hvis Næse bliver 2 Kilometer forlænget!

Tegning af Emil Poulsen

Diplomaten: Altid læser man i Bladene om Krigstræthed hos Soldaterne ved Fronten — uf! et slapt Folkefærd, der ikke kan udstaa en Smule Savn for Fædrelandets Skyld!

Vise til Humørets Vedligeholdelse.

Mel.: »Baug-Bang« af Sommerrevyen 1917.

Hil ham i Rom
den rare gamle Pave,
som nylig kom
med Palmer i sin Haand.
Freden, min Far,
er ikke saa'n at lave,
knapt Du den har
i dit »Panoptikon«.
Til Dig kun dette Svar
den hele Verden har:
Hold Ryggen krum,
Bum Bum
og vær blot ikke dum,
Bum Bum
skyd nu ned Publikum,
Bum Bum
lad det piske til Skum,
Bum Bum
Kanoners Brum,
Bum Bum
ja, og saa lidt »Dum-Dum«,
Bum Bum
det skal nok skaffe Rum,
Bum Bum
og »Moralen« er stum,
Bum Bum!

Hil Højremænd,
som ud fra Tinget trave,
hver Gang at den
i Pengepungen klør.
Ellinger skreg:
Er Brandes rent af Lave,
Schovelin bleg
skreg op: Kom denne Vej,
nu demonstrerer vi
til denne Melodi:
Hvem gaar med os
Foss, Foss!
med en glødende Trods
Foss, Foss!
altsaa ikke som Klods
Foss, Foss!
omkring Benet paa vos
Foss, Foss!
Og Tingets Ros
Foss, Foss!
kan for os gerne slaas
Foss, Foss!
og Hr. Brandes gi' los
Foss, Foss!
Uha, sikken et Dos —
Foss! Foss!

Fy føj for den
hvor maa vi alle skatte,
snart gaar de hen
og skatter vel mit Ur!
Men jeg Filur,
jeg det hos »Onkel« satte!
Snart staar for Tur
min Hat, mit Fuglebur,
og snart mit Cykleskur
og mer i samme Dur —
Tag bare fat
Skat! Skat!
paa hver Sten og hver Bræt,
Skat! Skat!
paa hver Ko, der har Spat,
Skat! Skat.
og hver So, der har Fnat!
Skat! Skat!
Paa Dag og Nat
Skat! Skat!
— og husk endelig at
Skat! Skat!
lægge dygtig med Skat
Skat! Skat!
paa hver mat Whiskysjat!
Skat! Skat!

Jørgen Grønsvær.

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . . . pr. Pk. 0,15
„Two Brothers" . . . . . — 0,18
„Tyrkisk Blanding F" . . . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . . . pr. Ds 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Haines, sagde han i en klagende Tone, De har jo endnu ikke faaet Ordrer angaaende Frokosten.

Manden standsede og syntes meget forlegen over sin Forsømmelse.

— Jeg beder om Undskyldning, sagde han. Derpaa tog han en lille Lommebog og en Blyant frem og stod beredt til at modtage Ordrer.

— Jeg vil have en af de Foreller, jeg købte i Dag, befalede han. Lad det blive den store, tykke, jeg var saa glad over, fortsatte han, og hans svømmende Øjne syntes lige ved at flyve ud af Hovedet ved Tanken om den kommende Nydelse. Saa vil jeg gerne have nogle nylagte Æg nogle friskbagte Kager og maaske en lille Bid Steg, hvis De kan faa fat i en, der er mør og saftig. Og husk paa, sagde han efter at have tænkt sig om, at sige til Mrs. Crane, at jeg vil have den let stegt. Han grundede lidt og fortsatte derpaa: — Ja, saa kan jeg jo faa en lille Snaps til at begynde med, og saa tror jeg ikke, der er mere.

Haines noterede omhyggeligt alt ned, og efter at han havde læst det op og paa sin Herres Befaling foretaget nogle Ændringer og Tilføjelser, bortfjernede han sig.

— Nu er jeg parat til at høre paa Dem, mine Herrer, men vær saa god at huske paa at undlade alt, der kan have en ophidsende Virkning paa mig, der er meget modtagelig for Indtryk paa denne Tid af Dagen.

— Vi har hørt meget fordelagtige Udtalelser om Deres Skole, sagde Ashton-Kirk, og er nu kommet for at gjøre nogle Forespørgsler, før vi bestemmer os.

— Ah! sagde Dr. Mercer højtideligt, De har en Døvstum i Familen? Meget sørgeligt! Ak, ak, meget sørgeligt!

— Der findes flere Institutioner af samme Slags som dette, fortsatte Ashton-Kirk, men de fleste standser, saa at sige, ved selve Tærsklen til Kundskabens Port.

Dr. Mercer tog ved disse Ord Hænderne fra Maven og pegede med en Finger paa den Talende.

— De kommer endda sjældent saa langt som til Tærsklen, sagde han alvorligt og med Eftertryk. En stor Del af disse Anstalter forestaas af uhæderlige Personer. De ulykkelige unge Mennesker, som overgives i deres Varetægt, faar sjældent den rigtige Behandling, og det lykkes dem næsten aldrig at erhverve den Fingerfærdighed, som er saa nødvendig for dem med deres begrænsede Udsigter til Fremgang i Livet.

Vi har hørt Tale om Professor Locke, sagde Ashton-Kirk løst, og har set nogle af Resultaterne af hans Virksomhed.

— Hvis De havde sagt Deres Ærinde, før — før De kom ind til mig, sagde Doktoren, kunde De have faaet Lejlighed til at raadføre Dem med ham selv. Han begav sig netop til sit Værelse lige efter Middagen.

— Han bor altsaa ikke her?

— Ikke i denne Bygning, nej. Han bor i et Hus, som ligger for sig selv i den mest afsides Del af Institutets Omraade. Hvis De skulde have Lyst til at træffe ham, sagde Doktoren, og hans kraftige Kæber dirrede af Iver, saa kan Haines straks vise Dem derned.

— Hvis det ikke vil volde altfor meget Besvær, sagde Ashton-Kirk.

— Nej, slet ikke. Doktoren ringede og sagde til Tjeneren: — Herrerne her ønsker at tale med Professor Locke. Vis dem Vejen derhen. Derpaa fortsatte han ivrigt, henvendt til de besøgende: — Professoren kan ordne alt med Herrerne. Det er min Vane at tage mig en halv Times Lur efter Middagen.

— Vi skal ikke mere besvære Dem, Hr. Doktor, forsikrede Ashton-Kirk. Tak og Godnat!

Efter en halv Snes Minutters Vandring saa' de en Række Lys blinke frem mellem Træerne.

— Der er Huset, sagde Haines. Jeg haaber ikke Professoren har travlt. Herrerne kan ikke tænke dem, hvor han kan skælde ud paa sit Fingersprog, naar han bliver rasende.

Huset var en To-Etages Teglbygning, svagt oplyst i nederste Etage, og lige ved Siden deraf stod en anden Bygning, der nærmest lignede et Værksted. Vinduerne i det sidste var klart oplyste.

— Han arbejder, sagde Haines i en bekymret Tone. Og i sit Værksted oven i Købet! Hvis det havde været i Laboratoriet havde det været lidt bedre. Naar han først er kommet ind i Værkstedet, er han saa forfærdelig optaget. Maskinen derinde, hvad det nu kan være for en Slags, betyder mere for ham end alt andet.

En skarp surrende Lyd hørtes indefra Værkstedet. Haines syntes meget forbavset.

— Fremmede! sagde han. Der plejer sjældent at komme nogen hertil, og jeg har aldrig set nogen her om Aftenen.

De saa' Locke gaa forbi et af Vinduerne i Værkstedet og hen til en Dør. I samme Øjeblik kom Ashton-Kirk til at støde lidt haardt til Haines, saa at denne tabte Lygten, som øjeblikkelig slukkedes.

— Jeg beder saa mange Gange om Undskyldning, sagde Ashton-Kirk i en beklagende Tone og begyndte samtidig at gnide sig paa Skinnebenet. Det gjorde lidt ondt, hvad det nu var.

Døren til Værkstedet blev aabnet, og Locke kom ud. Hans store, skaldede Hoved glinsede i Lysskæret, som strømmede ud over ham gennem den aabne Dør, da han strakte det frem for at gennemtrænge Mørket.

— Han kan mærke Lydbølgerne af den surrende Klokke, sagde Haines, og véd derfor, naar nogen vil ind til ham.

Haines begyndte at pusle ved sin Lygte, da Locke forsvandt, men Ashton-Kirk sagde til ham:

— De behøver ikke at tænde den igen. Vi kan godt se. Og naar jeg tænker nærmere over Sagen, behøver De heller ikke at vente. Vi kan selv forestille os for Professoren.

— Jeg takker, sagde Haines i en lettet Tone. Folkene her har besynderlige Luner, og jeg søger at slippe for at have for meget med dem at gøre.

Og Haines begav sig straks tilbage ad samme Vej, som han var kommet. Et Stykke længere borte saa' de ham tænde sin Lygte og stod og betragtede dens lille flagrende Skin, som bevægede sig frem over Marken.

Professor Lockes Bolig og Værksted syntes at ligge et lille Stykke fra den Vej, Haines havde kaldt Landevejen; en Gruppe høje Træer kastede tætte Skygger rundt omkring Pladsen, og det var ind mellem disse Træer, Professoren havde begivet sig.

— Klokkens Ringledning maa udgaa fra en Knap ved Laagen ud mod Landevejen, sagde Pendleton.

De stod tavse en Stund, derpaa puffede Pendleton til sin Ven med Albuen.

— Se, hviskede han. Der i Døren til Værkstedet!

Ashton-Kirk saa' derhen og det netop lige i rette Tid til at se et stort, graat Hoved, et bredt knoklet Ansigt og et par vældige Skuldre; Stilling og Ansigtsudtryk angav, at Manden var optaget af at lytte spændt. Næsten i samme Øjeblik Ashton-Kirks Blik faldt paa ham, trak Manden sig tilbage.

— Hm! sagde Pendleton med dæmpet Stemme. Jeg kan ikke begribe, hvad det er for et Menneske?

De ventede endnu en Stund i Tavshed, men den lille Mand kom ikke tilbage, og Hovedet i Værkstedsdøren viste sig heller ikke mere. Ashton-Kirk syntes skuffet.

— Locke havde til Hensigt straks at vende tilbage, sagde han til Pendleton. Ellers vilde han have lukket Døren til Værkstedet. — Endnu engang vendtes hans Øjne mod den store Bygning, og nu var det ham, der greb haardt i Vennens Arm og hviskede: — Se!

Pendletons Blik fløj straks i den angivne Retning. Da de var kommet til Stedet, havde de nederste Vinduer kun været svagt oplyste, men nu straalede de klart.

I et af Værelserne kunde man se Locke gaa frem og tilbage med lange Skridt. Hans Hænder knyttedes og han gestikulerede ivrigt, hans Ansigt var skrækkeligt fordrejet. Ved et Bord sad en ung Dame roligt sysselsat med at granske noget, der stod paa et Papir; hun lod ikke til at skænke den ivrigt gestikulerende Mand videre Opmærksomhed.

Og Pendleton følte sig pludselig ude af sig selv og en Afmagt nær, da han i den unge Dame genkendte Edith Vale.

XV

MISS VALE BORTFJÆRNER SIG PLUDSELIG

Begge Mændene tav et Øjeblik; saa sagde Ashton-Kirk tørt:

— Miss Vale har øjensynlig ikke været helt oprigtig mod os i denne Sag.

— Tror Du da.... begyndte Pendleton i en forfærdet Tone.

— Jeg tænker baade det ene og andet, sagde han. Men det har ikke nogen Betydning. Det er kun Fakta, man kan regne med. Læg selv de Omstændigheder, vi kender, sammen og se, hvortil de fører Dig. Miss Vale har lige fra Begyndelsen været mere eller mindre indblandet i Forbrydelsen. Hun afgav en Forklaring. Saa vidt jeg kunde dømme, blev Forklaringen afgivet i god Tro. Nu finder vi hende her paa dette ensomme Sted i Forhandlinger med en Mand, som jeg har forvisset mig om, er en af Humes Mordere.

En ny Pavse fulgte; denne Gang blev den afbrudt af Pendleton.

— Som Du siger, sagde han i en underlig hæs Tone, har hun ikke været ganske oprigtig.

De stirrede atter op mod Vinduet. Det var nu øjensynlig lykkedes Miss Vale at blive klar over, hvad der stod paa Papiret, og hun skrev nu ivrigt. Medens de to Mænd iagttog hende, holdt hun op med at skrive, gennemlæste opmærksomt det skrevne og rakte derefter Papiret til Locke. Den Døvstumme bar Papiret hen til Lyset, førte det tæt op til Øjnene og læste det omhyggeligt igennem, hvorefter han rev det i smaa Stykker, lagde disse ind i Ovnen bagved sig og blev staaende indtil de var brændt op. Derpaa vendte han sig mod Miss Vale og hans Fingre begyndte hastigt at udføre de mest indviklede Tegn. Dette varede imidlertid kun et Øjeblik, saa holdt han op, gjorde nogle beklagende Bevægelser, greb tilsidst et Stykke Papir og begyndte at skrive.

Medens han var sysselsat med at skrive, sagde Ashton Kirk i en lav Tone til Pendleton:

— Bliv staaende her et Øjeblik!

Langsomt og forsigtigt sneg han sig derpaa hen til Vinduet, gennem hvilket man kunde se Miss Vale og Locke.

Brede Lysstraaler strømmede gennem Vinduet ud paa de omgivende Marker, men overalt kastede Træerne dybe Skygger. Disse skjulte Ashton Kirk indtil han var kommet helt hen til Huset.

Til Pendletons Forbavselse gik han lige hen til Vinduet, bankede hastigt paa Ruden og blev staaende i fuld Belysning for de to Personer inde i Værelset.

Pendleton saa' Papiret falde ud af Haanden paa Locke Han maatte have mærket Vibriationen, da Ashton-Kirk bankede paa Ruden. Han stirrede mod Vinduet med rynkede Øjenbryn og syntes at anstrænge sig til det yderste for at opdage Ophavsmanden til Buldret.

Pendleton saa' ogsaa Miss Vale rejse sig og løfte Hænderne i Vejret med en fortvivlet Bevægelse; han hørte ogsaa hendes forfærdede Udraab. Derefter sank Værelset pludselig hen i Mørke, man hørte en Dør blive aabnet, saa hørtes Lyden af hurtige Skridt, som snart paafulgtes af en Motors Surren og Buldret af et Automobil, som jog bort igennem Natten.

Pendleton gik frem mod Bygningen og fandt sin Ven staaende i Mørket.

— Naa, lo Ashton-Kirk, hun tog nok hurtig en Beslutning, synes Du ikke?

— Du havde en eller anden Grund til din Fremgangsmaade, sagde Pendleton. Hvad var det?

Ashton-Kirk skulde lige til at svare, da Locke i det samme viste sig. Han bar en Lygte i Haanden og nærmede sig med vaklende Skridt, medens hans Øjne stirrede og blinkede anstrengt for at gennemtrænge Mørket. Først, da han var de to Mænd ganske nær, mærkede han deres Nærværelse; han standsede da, løftede Lygten over sit Hoved og mønstrede dem med spændt Opmærksomhed.

Ashton-Kirk smilede, da Lysskæret faldt paa hans Ansigt og han bukkede høfligt. Den Døvstummes bøjelige Fingre udførte nogle Tegn.

— Hvert af disse Tegn er et oprørt Spørgsmaal, sagde Pendleton. Man kan næsten sige, at Fingrene skriger Spørgsmaalene frem.

Ashton-Kirk smilede om muligt endnu forbindtligere end før mod Locke og rystede paa Hovedet. Derefter gav han ved Tegn til Kende, at han ønskede at skrive og pegede paa Huset.

Locke antydede dem med en Bevægelse, at de skulde blive, hvor de var, og gik derpaa hen til Værkstedet, lukkede og laasede Døren og stak Nøglen i Lommen.

— Det kunde næsten synes, sagde Ashton-Kirk, at han ikke havde ubetinget Tillid til os.

— Eller ogsaa, sagde Pendleton, at der fandtes noget af særlig Værdi i Værkstedet.

Da Locke var kommet tilbage, førte han dem hen til en Dør paa den anden Side af Huset og ind i et lille Værelse med Bøger og videnskabelige Instrumenter — øjensynlig et Studereværelse. Her satte han Lygten fra sig og gjorde Tegn til dem om at tage Plads. Da de havde sat sig tog han en lille Noteblok og en Blyant, som han rakte Ashton-Kirk, medens han nysgerrigt betragtede ham. Med hurtige og sikre Træk skrev Ashton-Kirk med Petmams Hurtigskrift følgende Ord:

— Vi beder Dem undskylde, hvis vi har forskækket Dem.

Han rev Bladet løs og gav det til Professor Locke. Denne syntes forbavset over den Maade, hvorpaa hans Gæst havde valgt at meddele sig paa, men svarede ikke destomindre med samme Skrift.

— Hvem er De? Hvad er Deres Ærinde?

— Dr. Mercer har vist os herhen, svarede Ashton-Kirk. Vi kommer for at faa at vide, om De er villig til at modtage en ny Elev.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

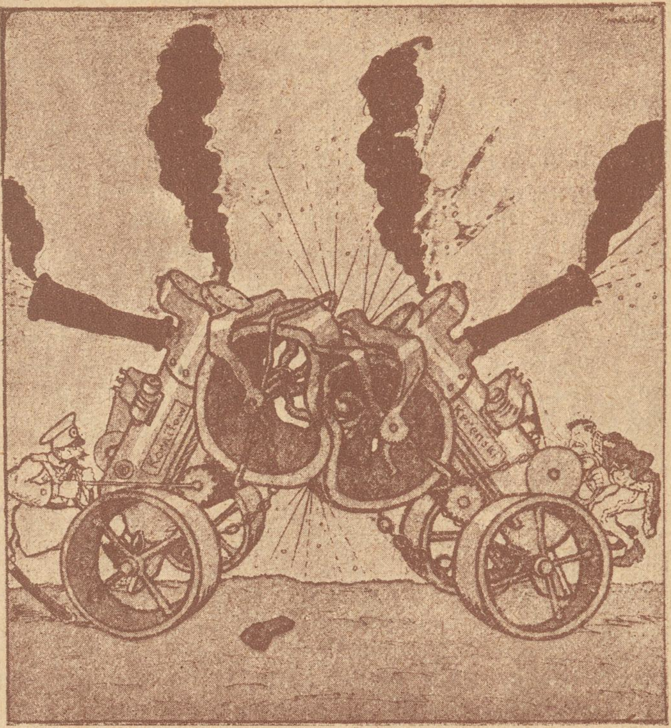

De russiske »Damptromler« kører mod hinanden.
(»Ulk«)

Hvorledes Amerika opfatter vor Nevtralitet. (»Times Magazine« New York.)

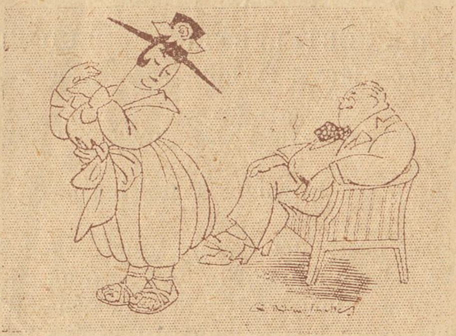

Barfodsmode i Tyskland (paa Grund af Lædermangel).
— Naa, hvad mener Du, Willibald, kan jeg vise mig saadan?
— Hvis jeg maa give Dig et Raad, min Ven, saa forsøg først med det *ene* Ben! (»Simplicissimus«)

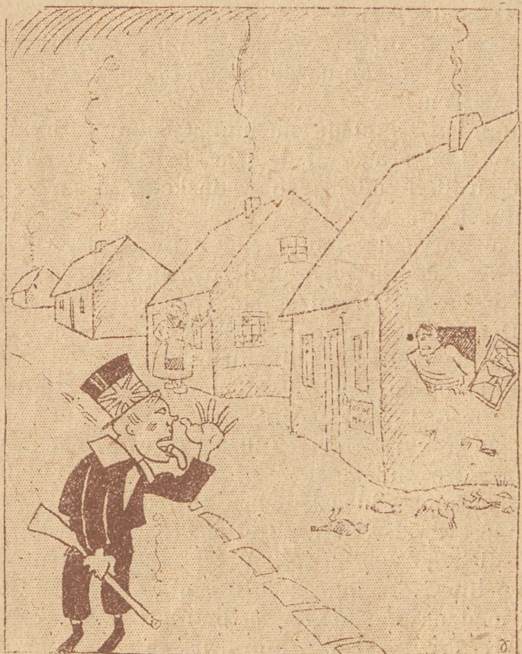

England, Danmark og Søslaget ved Nymindegab. (»Meggendorfer Blätter.«)

— Ja, dä ä som ja allti har sagt. Den första supen den smakar a' brännvin, å den andra den smakar a' brännvin, å dä gör la den tredje må, men sen smakar di allt goare och goare. (»Søndags-Nisse«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen:

Rød Indmad

En bekendt Klausulæder var forleden oppe hos en Spaakone, der undersøgte hans Haand og meddelte ham, at hun saa en Linje, der vilde faa stor Betydning for ham.

Det passede. Det blev *Amerikalinien*

*

Det er svært, saa Kunsten breder sig i Danmark. Vi har Kunstsmør, Kunstklæder, Kunstlæder, Kunstgødning . . . og saa naturligvis Kunstnere.

*

En Dame udtalte forleden sin Forundring over, at Grønthandleren var dobbelt saa dyr med Tomaterne som hans Konkurrenter. Men da Grønthandleren gjorde Damen opmærksom paa at *hans* Tomater var *haand*plukkede — købte Damen 4 Kilo.

*

Nogle Koner har maattet vedtage Bøder, fordi de solgte Blomster udenfor Hospitalerne.

Bang!

Men paa »Hospitalsdagen« maa de gerne sælge Blomster.

Bang igen!

*

Det begyndte at lysne, da jeg læste, at Odense Margarinefabrik vilde genoptage Virksomheden, men snart opdagede jeg, at de skulde fabrikere Lys — og saa saa' det lige mørkt ud igen.

*

Under Opførelsen af »Tordenluft« paa det kgl. Teater hviskede en Eksportør til sin Sidemand: »Det lyner«. En højtstaaende Politimand var lige kommet ind i Parkettet.

*

En Gæst havde faaet en Kop ubestemmeligt paa en større Restaurant og ønskede at faa noget mere at drikke. Da Tjeneren spurgte, om det skulde være Te eller Kaffe, svarede Gæsten: Det kommer an paa, om det jeg nu fik, var Te, for saa vil jeg ha' Kaffe, men var det Kaffe, saa vil jeg hellere ha' Te!

*

Det kgl. Teater meddeler at naar *Johannes Poulsen* vender tilbage fra Norge, skal »Det levende Lig« genoptages. Hvorfor saa ikke spille »Den indbildte Syge«, naar *Mantzius* kommer?

*

En Departementschef har faaet sig en Lejlighed i Nikolaj Kirke og kun et Gardin skiller ham fra Kirken. Han kan risikere mange *Gardinprædikener!*

„Knaldperler“.

SPARSOMMELIGHED.

Ved en stor Dampers Undergang er hele Besætningen velbeholden kommen i Redningsbaadene. Pludselig rejser Kokken sig og raaber:

— Saa for Pokker, nu glemte jeg at slukke det elektriske Lys!

*

PAA KAFE 1920.

— Tjener, maa jeg betale Maden med det samme. I Gaar steg Bøffen 50 Øre, medens jeg spiste den!

*

MED R.

Viggo: Kan Far gætte, hvad jeg spiste i Gaar? Det begynder med R.

Faderen: Rosbiff?

— Nej.

— Rissengrød?

— Nej.

— Rabarbersuppe?

— Nej.

— Ja, saa ved jeg ikke —

— Erter!

TIDENS TEGN.

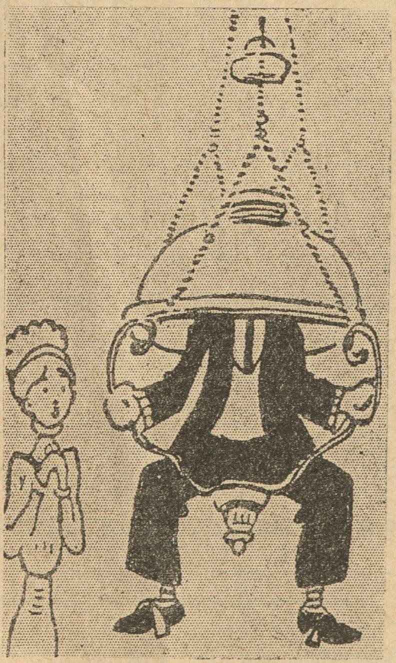

— Men Mand dog, hvad er det, du laver?

— Jeg prøver, om det er sandt, hvad Folk siger — at jeg er et Lys!!!

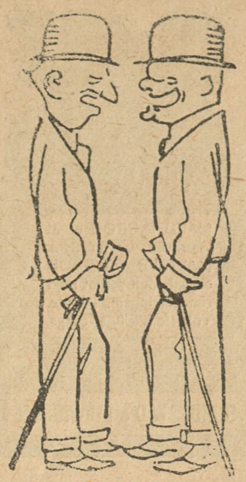

— Du, nu tales der saa meget om Afrustning og Broderkærlighed mellem Folkene, tror Du, det holder Stik?

— Kun, hvis man kan sige, at *ny* Kærlighed *ruster ikke!*

PAA GRUND A' —

Paa Grund af Dit,
paa Grund af Dat
saa ser vi os desværre
nødsaget til at mælde,
at vi lægger paa det herre.
Vi maa forhøje Priser, men
vi gør det altsaa nødigst,
og tegner saa ærbødigst
med Agtelse N. N.

»EN NORDMAND«.

En herre hadde tat plads i en jernbanekupe selvanden med en smuk, ung dame. Vilde gjerne faa en samtale i gang, men vidste ikke rigtig, hvordan han skulde begynde. Endelig, da toget var kommet i fuld fart, spurte han:

»Skal De ogsaa reise med toget da, frøken?

»EN SVENSKER«.

EN HYGGLIG KARL. A.: Det var ju hyggligt av din chef att han beviljat dig löneförhöjning.

B.: Ja, om han bare inte också varit min husvärd, ty samtidigt med löneförhöjningen satte han upp hyran (Huslejen).

»EN DANSKER«.

Dommeren: Hvordan kunde De blive saa fuld med de Spirituspriser, og hvor havde De været?

Anklagede: De' ku' De li' a' faa a' vide, hva'?!

SAMLEDE AKTIVER ca 20 Mill. Kr. — ANDELS-ANSTALTEN TRYG GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET — HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K — PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

„EL UNIVERSO" INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

V. Andersen. Tak, men de »bider« ikke rigtig.

Harry Hansen, Brøndshøj. Af deres mange Vittigheder nøjes vi med denne:

Fruen: Kalder de den Torsk levende? den er jo stendød!

Fiskerkonen: Da vil jeg ikke haabe for Fruen, at de skal ligge saadan og smække med Halen, naar de er død.

De andre var gennemgaaende godt kendte, bl. a. Steder fra »Ravnen«.

Konstabel Nielsen. Tegningen kommer frem her.

Bobby, Esbjerg. Den var ikke rigtig go'.

Jarno. Tak. Maaske

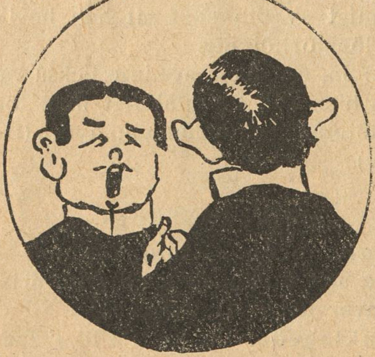

A. Hva' griner du af?
B. Jo, vi havde oprettet en Studiecirkel og nu maa Medlemmerne ha' lagt deres Hoveder for meget i blød.
A. Hvordan det?
B. Jo, den er fuldstændig opløst.

Tegning af C. Mar.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst CARL ANDERSEN

Gift Dem aldrig — før De har besøgt Snedkermester Chr. Jensens 4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87 (ligefor Sølvgade) samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6. Danmarks største Afbetalingsforretning.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

Annoncer til **Ravnen**
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Løjtnanten: Skal han ikke hilse?
Konfirmanden: Næ, jeg er Konfirmand.

Tegning af Aage Andersen.

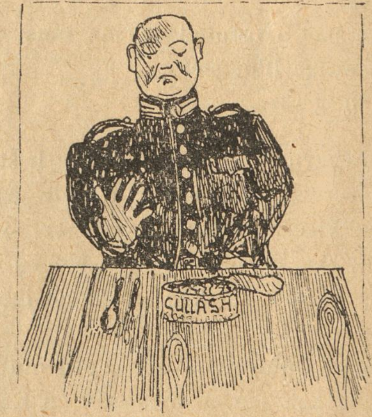

Gullasch-Grossereren (indkaldt til Sikringsstyrken bliver præsenteret for sit eget Produkt udbryder):
— Men dette her er jo ikke Menneskeføde!!

Tegning af Hilmar Nielsen.

Avertér i „RAVNEN".

— Han sa' at han var kommen overens med sig selv, at det skulde være forbi imellem os.

— Hva' sa' saa Du!

— Jeg sa' at saa manglede der bare, at han kom overens med mig!

Ny Gadenavne.

Det koster Magistraten i alle Lande et frygteligt Arbejde at skaffe velklingende og fyndige Navne til ny Gader og Torve, og vi behøver ikke at hente Eksempler herhjemme fra for at illustrere Anstrengelserne — de er velbekendte!

Naar nu Krigen er forbi og Byggeriet forhaabentlig tager fat med fuld Kraft, vil vi staa overfor ny Kvaler med Hensyn til de ny Gadenavne, og saa er det, at jeg — i Tide — forespørger, om vi ikke kan opkalde vore kommende Gader ved Hjælp af — *Sygdomme?*

Bliv nu ikke straks Protestant, men træk Vejret! Dufter maaske en Rose mindre dejligt, fordi den faar Navneforandring og hedder f. Eks. Edderkop?

Vilde De have noget imod at bo i *Mæslingestræde* Nr. 14? Klinger det ikke storartet? Og var De bange for at søge Lejlighed paa *Koliktorvet*? *Wattersot-Alle* er da ikke værre end »Vandkunsten«, og var det ikke noget for overernærede Middagsherrer at komme til at bo i *Podagragade* eller i *Gigtstræde*? *Byldetorvet* er maaske noget stærkt, men ret *spændende*, *Angina-Boulevarden* lyder jo helt flot, og hvad kan det genere, at De har faaet Bopæl i *Tandpine-Passagen* eller skal flytte ind i »*De røde Hunde*« *Nr. 35*?

Nu kan De jo tænke over det, og det samme kan Magistraten gøre, naar den staar overfor Vanskelighederne ved at finde ny Navne til de ny Gader.

Jeg selv mælder mig straks til en Lejlighed paa *Tarmslyngsvej*.

Torm.

Krigshumør.

— Den ny Rekrut har vist været Bogholder.

— Hvorfor det?

— Jo han prøver altid paa at sætte Bajonetten bag Øret.

*

— Ja, ja, sagde gamle Smith, nu skal altsaa vores Dreng i Krigen.

— Bare han saa vil glemme, sagde hans Kone, at vi skældte ham ud, naar han havde været oppe at slaas!

*

— Sikke mange Guitarer, De har hængende paa Kontoret, sagde Evropæeren til Pantelaaneren.

— Ja, De havde maaske ventet at finde Septere og Rigsæbler, svarede Amerikaneren, der havde Laaneforretningen!

Fint.

Klaverstemmeren: Jeg kommer for at stemme Deres Klaver.

Fruen: Men jeg har ikke haft Bud efter Dem.

Klaverstemmeren: Det er Herren ved Siden af, der har bestilt mig.

Selvkritik.

Læreren: Kan Du sige mig, Knud, hvad der menes med et Lys?

Knud: Lys . . . det er noget man kan se . . .

Læreren: Sludder! Du kan da se mig, men Du vil da ikke paastaa, at *jeg* er et Lys?!

Tegning af Storm-Nielsen.

— Det er s'gu en voksen Brændert, Petersen der har paa, — se, selv Bilen kan ikke køre lige — den gaar hele Tiden i Zig-Zag!

Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

En Filantrop.

Tegning af Emil Poulsen.

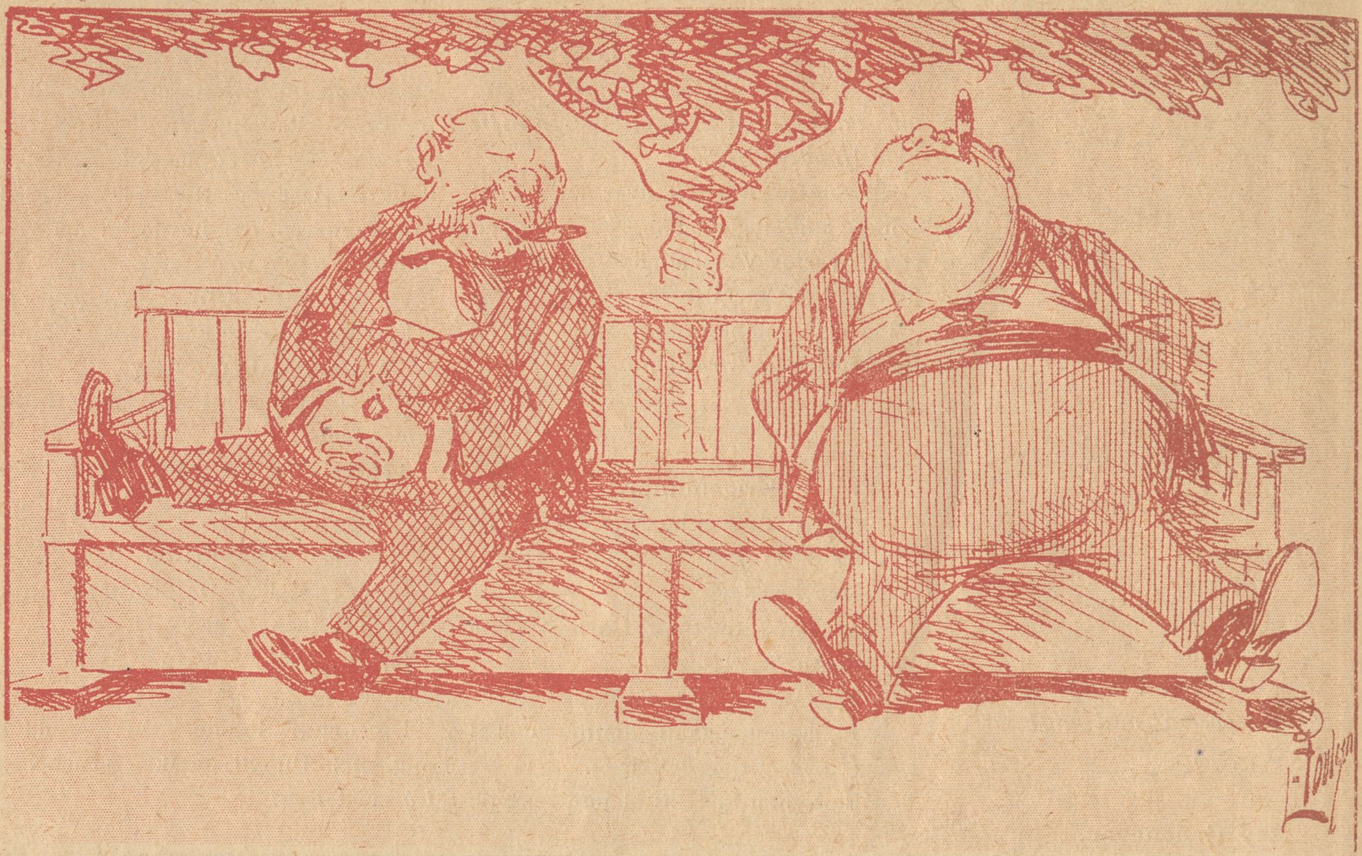

Fabrikant A.: Gav Du dine Folk noget i Aar, Skovtur eller Sommerferie?
Direktør B.: Jeg gav dem, som jeg altid plejer, „en god Dag og en glad Aften“.

Kvinder.

Telegrafstation i en mindre By i Jylland. Ung, forpustet Dame ankommer og udbeder sig en Telegramblanket.

Faar den og skriver.

Stopper, river den itu og kaster den i Papirkurven.

Udbeder sig en Blanket til.

Faar den og skriver.

Læser den igennem og kasserer den som den forrige.

Udbeder sig en tredje Blanket, skriver, afleverer og anmoder om, at Telegrammet maa blive hurtigt besørget.

Da hun er gaaet, læser Telegrafisten, hvad der stod paa de to første Blanketter.

Paa den første stod: »Alt forbi. Vil aldrig se dig mere.«

Paa den anden: »Skriv ikke og prøv hellerikke paa at træffe mig.«

Paa den tredje, der blev afsendt, stod der:

»Kom straks til Din Anna.«

Tegning af H. Haarløv.

Prof. Ellinger, en af Højres »Førere« under »Udflugterne« fra Folketingsalen.

Forsigtig.

John Brown havde ikke haft sin Forretning aaben i mere en tre Dage, da der skete noget.

Det var i en lille kalifornisk By, hvor de allersødeste Banditter holdt til, og John Brown selv var forresten ikke for køn.

Klokken i Browns Herreekviperingsforretning ringede, og en ung Mand traadte ind. Han ønskede en Frakke og en Vest, og da han havde prøvet disse Beklædningsstykker og overbevist sig om, at de sad godt — fløj han ud af Butiken og ned ad Gaden.

Brown efter ham, raabende:

— Stop Tyven!

En Politibetjent kom farende omkring Gadehjørnet, forstod straks Situationen, tog Revolveren frem og sigtede paa Tyven.

— For Guds Skyld! skreg Brown, skyd ham i Benene — Vesten og Frakken er min!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Børn.

Tvivl.

Lærerinden holder Foredrag om Kentauren, et Væsen, som er halvt Menneske, halvt Hest, og en lille Dreng spørger: Frøken, sov en saadan Kentaur i en Seng eller i en Stald?

Fars gamle.

Læreren har forklaret, at vi faar Uld af Faarene og at der kommer Klæder af Ulden. Poul har ikke hørt ordentlig efter og Læreren er der straks:

— Hvorfra faar vi Uld?

— Fra Faarene.

—Hvad faar man af Ulden? Poul kan ikke svare, og Læreren peger paa Drengens Bukser og siger: Hvad er de gjort af?

— Af Fars gamle svarer Poul rask.

Mæt.

Moderen: Hvis nu lille Grete ikke er artig saa kommer Du ikke i Himlen. Hvortil Grete svarer: Det gør heller ikke noget — jeg har jo været baade i Abecirkus og i Biografen, og man kan jo ikke forlange at komme allevegne!

Tegning af Ebba Ebbesen.

Er det Narre, der laver Kvindens Klæder
og fylder de Smaa med saa sære Glæder?
Jeg ved det ikke, men den Ting er klar —
det er altid Manden, der bli'r til Nar!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Den søvnige Kvinde.

HR. og Fru Tarpiaud havde været mit Rejseselskab til Holland. Vi havde besøgt Amsterdam og fortsatte til Rotterdam, for derfra at gøre en Udflugt til Antverpen.

Det var Midnat, da vi kom til Hotellet.

— Jeg har kun et Værelse ledigt — sagde Værten paa Hotellet.

— Ja, vi maa have to, og det er for sent nu at begive sig paa Jagt efter Værelser — sagde jeg, — med en god Vilje kan De nok finde et eller andet til mig, jeg er gammel Ungkarl, bare en Madras og et Tæppe i et Hjørne af en Stue, det er nok.

— Maaske kan de faa min Tolks Sengeplads, saa kan han ligge paa Gulvet.

— Naa, det er jo ikke saa fristende, men. . . .

— Fyren er meget hyggelig og rolig. Hvad beslutter De Dem til?

— Ja, jeg maa vel tage imod Tilbudet, da der ikke findes nogen anden Udvej.

Mit Rejseselskab ønskede mig god Nat, og jeg klatrede op ad en smal Vindeltrappe. Værten bankede paa en Dør.

— Frans, Frans, staa straks op!

Barnet, thi den unge Mand saa næsten saadan ud, satte sig op, aldeles forvildet og blændet af Skæret fra vor medbragte Lampe. Værten forklarede Sagen. Men nu blev den Lille aldeles ude af sig selv.

— Nej, Nej, raabte han med en høj, næsten grædende Stemme, det er umuligt, man kan ikke forstyrre Folk paa den Maade. Det er *mit* Værelse, lad mig faa Lov at sove!

— Frans, sagde hans Chef strængt, vær nu lydig!

Det saa næsten ud, som han vilde skride til Haandgribeligheder, men nu lagde jeg mig imellem.

— Lad ham være, sagde jeg paa Fransk, forbavset over Modstanden, jeg er sikker paa, at vi godt kan komme overens herinde. God Nat Hr. Vært.

Han gik. Jeg fulgte ham til Trappen, og da jeg kom tilbage til Værelset, saa jeg til min Forbauselse, at det var bælgmørkt. Inden jeg fik sagt noget, hørtes en dirrende Stemme:

— De er Franskmand, min Herre!

— Ja, men hvorfor er her mørkt?

— Og en hæderlig Mand, ikke sandt?

— Ja, det er sikkert, men. . . .

— Naa, i saa Fald, sværg at De vil gøre som jeg beder Dem, saa skal jeg straks tænde.

— Og dersom jeg ikke adlyder?

— Da faar De maaske mit Liv paa Deres Samvittighed.

— Bevar os vel, udbrød jeg halvt alvorlig, halvt mistroisk. Naa, jeg skal love, men saa forlanger jeg ogsaa en Forklaring.

Nu blev Lyset tændt, og jeg saa Frans række mig sin hvide og smalle Haand med et Udtryk af Taknemlighed i Øjnene.

Lille Frans var en højst indtagende Yngling, som jeg forrige Gang, jeg boede paa Hotellet, havde lagt Mærke til paa Grund af hans behagelige Optræden. Hans lette Arbejde gav ham Tid til at optræde yderst net, og han maatte ofte hjælpe med at servere ved Bordet, til Gæsternes Tilfredshed. Men alt dette gav ikke Lys i det Mysterium, som nu vakte min Nysgerrighed.

Han saa, at jeg var utaalmodig og skyndte sig at sige:

— Jeg skal ikke være længe om at forklare mig, min Herre:

Ved tre Ord vil de forstaa alt: *Jeg er Kvinde!*

— Kvinde udbrød jeg aldeles forbløffet. *Kvinde?* naar Etablissementets Chef tiltaler dem som *Mand?*

— De er den eneste, som kender min Hemmelighed, og glem ikke, at jeg har deres Æresord. Vær derfor god og tal lidt sagtere, hør nu bare:

Hun satte Haanden for Øjnene, som for bedre at faa Minderne frem, og fæstede derpaa Blikket paa mig.

— En *Franskmand* forstaar nok, at her er Tale om et Hjærteeventyr. Jeg er Datter af en stor Forretningsmand i Liverpool, og mens min Fader en Engelskmand, er min Moder Spansk, hvilket i nogen Grad forklarer mine Følelser, naar det gælder Kærlighed. Min Fader, som ikke tænker paa andet end Banknoter og Sterling, ønsker at gifte mig bort med en Mand, der har stor Formue, men som jeg afskyr. Jeg elsker en ung Officer ved Garden. For at slippe fra det forhadte Giftermaal, har jeg forklædt mig som Mand og flyttet hjemmefra. Jeg taler flere Sprog, derfor har jeg taget Stilling som Tolk. Dette er Historien, min Herre!

Hun var rigtig smuk, den unge Englænder!

— Og hvad er det nu, De venter af mig, spurgte jeg.

— Meget og lidt. Jeg er meget træt. Jeg beder Dem blot respektere min Stilling og lade mig være i Fred.

Hvorpaa Albions unge Datter uden videre vendte mig Ryggen, svøbte sig bedre ind i Tæppet og sov øjeblikkelig.

Der var ikke noget at gøre. Jeg satte mig i en Lænestol og forsøgte at hvile. Den lange Nat forkortedes lykkeligvis af Sommermorgenens tidlige Dagskær.

Englænderinden sov endnu tungt, da jeg gik. Til al Held var mit Rejseselskab ogsaa tidligt oppe, og vi besluttede os til at spise Frokost et andet Sted i Byen.

Hen ad Middag befandt vi os ombord paa Damperen, som skulde føre os til Belgien. Baaden gled langsomt ned ad Meuse, da vi hørte en klingrende Latter fra Kajen.

Det lød saa ubeskrivelig morsomt og skælmsk, at alle Mennesker saa til den Side, hvor Latteren kom fra, og vi genkendte den lille Tolk paa Hotellet,

— Hvem er den unge Mand, spurgte en Rejsende.

Kaptejnen svarede, en Smule modvilligt:

— Aa det er ham, Frans, den bekendte Tolk fra Badehotellet, en kvik og intelligent ung Mand, altid fuld af Narrestreger.

Han har bare en Fejl: *en ubeskrivelig Trang til at sove.* Fra Aften til Morgen er han kun en sjæleløs Klump, og for at faa Lov til at sove er han i Stand til at lave de værste Tosserier. *Han skal forresten giftes med min Datter om en Maaned!*

. . . Mere hørte jeg ikke, men det var jo ogsaa nok. Jeg skyndte mig over paa Damperens anden Side for der at skjule min Bevægelse over at være bleven taget saa skrækkeligt ved Næsen!!!

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. I. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af P. V. Hansen

— *Skal vi staa op og tage en Haand med, Broder Knud?*

— *Nej Tak Broder Volle! Vel var jeg forrest i 30-Aars-Krigen, men lade mig lufttorpedere, undervandsminere, gasforgifte og flammebesprøjte, det skal jeg dog ikke have noget af!*

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 41 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 11 Oktober 1917.

Tegning af Seier-Larsen.

»*Jette Gebert*« paa »*Viften*« gaar, stævnet af »*Det sorte Faar*«.
»*Hendes Kjole*« Kvaler volder — bare »*Baandet*« holder!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

Køb Alfa Margarine

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

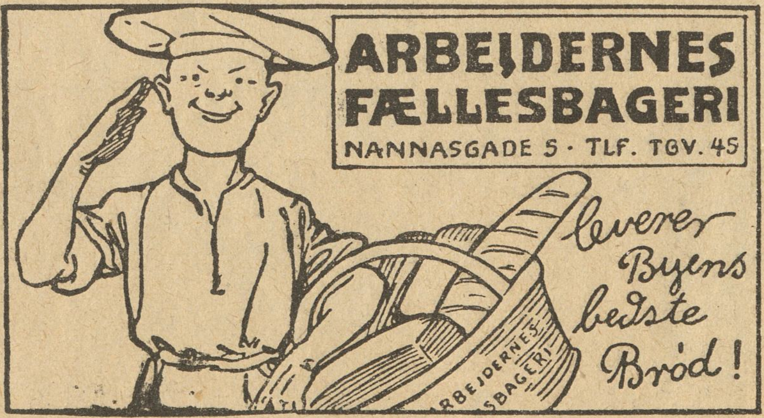

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

I. V. Rasmussens Danseskoler
Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4637

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

Fra Kulkælderen.

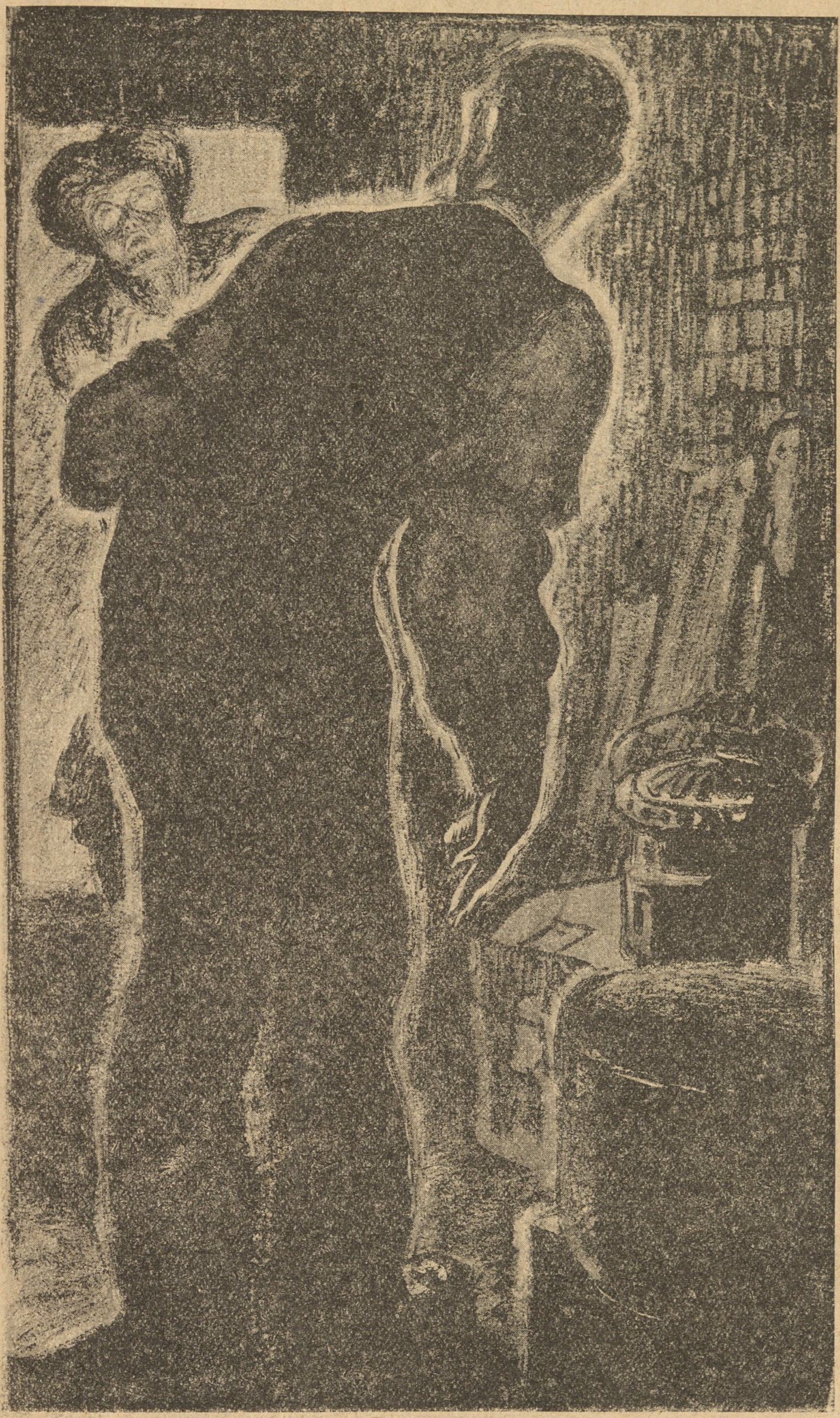

Tegning af M Kristensen.

— Konen: Hvad bestiller Du dog?

— Manden: Jeg leder efter de seks Hektoliter Koks, der kom i Gaar.

Naa, saadan!

En Mand fra New-York var paa Besøg hos en gammel Oberst langt nede i Sydstaterne. Den første Nat var det Manden umuligt at sove et eneste Øjeblik for Moskitoerne, der var ved at spise ham op. Men mest ærgrede det ham at høre Obersten snorke det meste af Natten.

Den følgende Morgen spurgte han Oberstens Oppasser, hvorledes det kunde gaa for sig, at Obersten kunde sove med saadan en Myggesværm om sig.

— Det skal jeg sige Dem, sagde Oppasseren i en alvorlig Tone: den første Halvpart af Natten er Obersten saa fuld, at han ikke tager nogen Notits af Moskitoerne, og den anden Halvdel af Natten er *Moskitorerne* saa fulde, at de ikke tager nogen Notits af *ham*.

Pip!

Andersen, Petterkvist og Olsen har været til stor Brandudrykning paa forskellige Kafeer og er nu paa Vejen hjemad. Det er Aftalen, at de skal følge hverandre hjem, men det kniber med at finde en Plan.

Efter en Del Komang har Selskabet fundet Petterkvists Bopæl og her laver de et saadant »Domkor«, at Fru Petterkvist viser sig i Vinduet.

Saa siger Ordføreren:

— Er det her, hik, der bor en, hik, der hedder hik, Petterkvist?

— Jo, sagde Fruen, det var rigtignok.

— De' æ' maaske Fru Petterkvist sæl?

— Jo, det passede ogsaa.

— Jamen, hør, goe' Fru hik, Kvetterpist, vil Fru Kvitterpest ikke saa være saa venlig aa komme ner og se, hvem af os det er, som a' der er Petterkvist?

Tegning af Emil Poulsen.

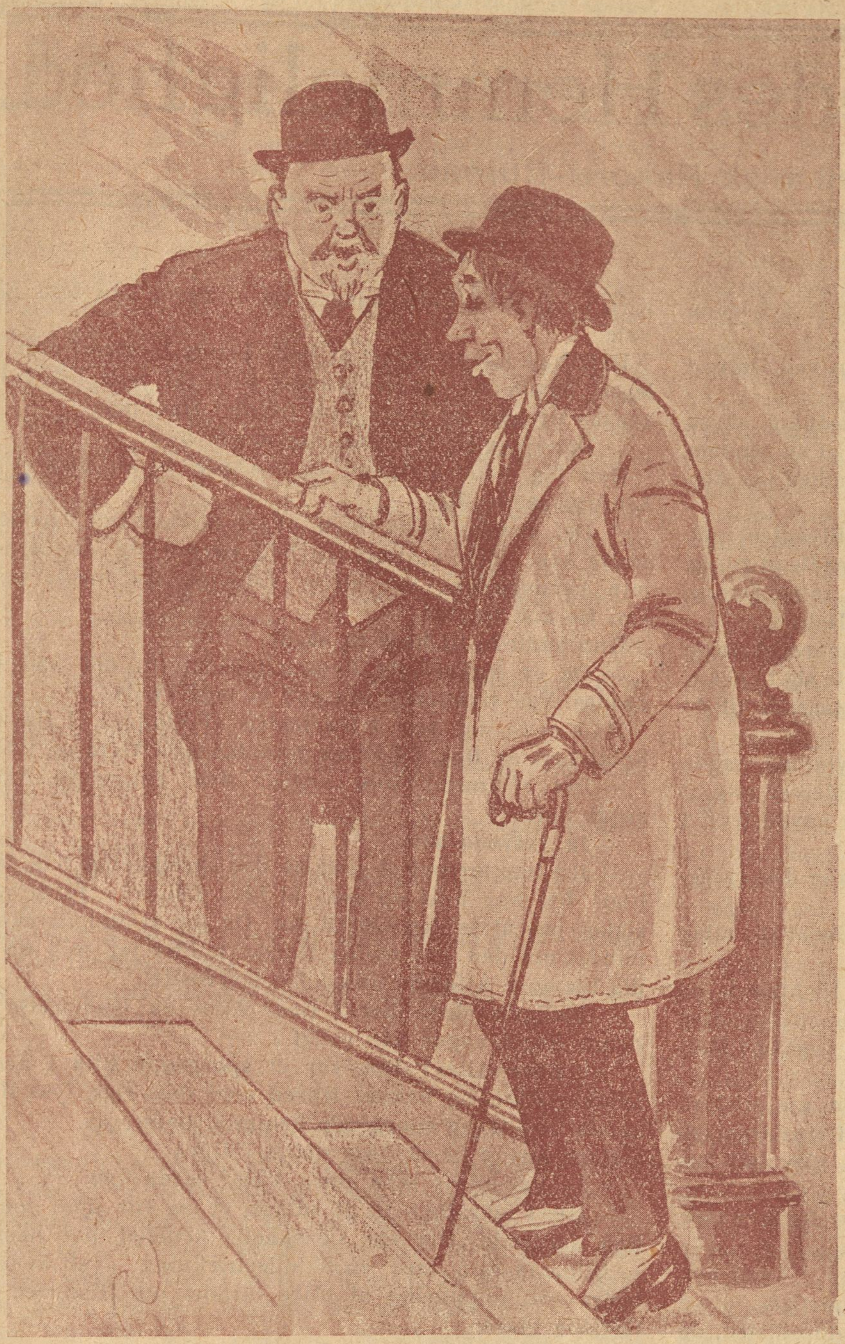

Tegning af Osvald Jensen.

Faderen: Du kan tro, Du skal faa Dig en *Omgang*, naar Du kommer op!

Sønnen: Behøves ikke Fatter, jeg er fuld nok!

Tillader De, jeg dør?

Prinsen af Ligne fortæller i sine Memoirer følgende Eksempel paa den umaadelige Respekt, hvormed man i det syttende Aarhundrede saa' op til den høje Adel.

Hertugen af Nivernais havde en Forvalter, som han holdt meget af. Manden blev imidlertid dødssyg, og Hertugen begav sig derfor til hans Værelse og spurgte, hvorledes han havde det. Den døende blev saa forvirret over den Ære, som derved blev vist ham, at han med den yderste Anstrengelse rejste sig op i Sengen og i den ydmygste Tone sagde:

— Ak, naadigste Herre, tag mig det ikke ilde op, at jeg dør i Deres Nærværelse!

Hertugen svarede rørt:

— Gener Dem ikke, min gode Mand! — og Forvalteren forsømte ikke at benytte sin naadige Herres Tilladelse til at opgive Aanden.

Millionær!

Mel.: »Jens Vejmand.«

Hvem er den Mand derhenne
med denne flotte Bil?
Jeg syn's, jeg skal ham kende,
hans Øje og hans Smil.
Saa flot han er i Tøjet,
og se hvor mavesvær,
— naa, Rygtet har ej løjet,
nu er han *Miljonær!*

Jeg holder ikke a' dem
de pengestærke Mænd,
gid Fanden vilde ta' dem —
før *de* ta'r *os*, min Ven!
De plyndrer uden Vigen
hver Mand i Landet her,
for de har kun *en* Higen:
at blive *Miljonær!*

Du kigger i din Krukke
og finder intet Smør.
Du gir' Dig til at sukke,
hvad mange andre gør.
Kan vi ej Smørret kærne
og glæde En og hver....
— nej, der er En, som gerne
vil være *Miljonær!*

Du spørger tit, min kære,
med Blikket paa din Ovn:
Hvordan kan det dog være,
der findes dog en Hovn
af Brændsel her i Landet,
men jeg har intet her?
Det skyldes nok bl. a.
en graadig *Miljonær!*

Du fatter ikke Prisen
paa Mælk, paa Ost og Fedt,
og synes Pattegrisen
af Fedt har lidt for lidt.
Og hvem kan Prisen sætte
saa vældig højt paa Lær?
Det er ej svært at gætte:
en nybagt *Miljonær!*

Men vi, der er de mange,
bli'r blokket mer og mer.
Vi plyndres mange Gange,
mens Gullaschskaren ler.
Vi la'r os stadig plukke,
endskønt vi er en Hær.
Vi burde grundigt dukke
hver skiden *Miljonær!*

Carsten Rom.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Locke læste det skrevne og saa' et Øjeblik tvivlende paa dem.

— Hvorfor trykkede De ikke paa Knappen ved Døren? spurgte han.

— Jeg vidste ikke, at der fandtes en Ringeledning, skrev Ashton-Kirk paa Blokken. Og da jeg fik Dem at se gennem Vinduet, søgte jeg at vække Deres Opmærksomhed paa den Maade, der syntes mig den bedste.

Professor Locke læste dette og stod med Blyanten rede til atter at begynde at skrive, da Klokken begyndte at surre. Han gik straks ud i Forstuen; de hørte ham aabne Døren, og straks derefter kom han tilbage, fulgt af Haines.

De to Mænd vekslede lynsnart paa Fingersproget nogle Spørgsmaal og Svar; et Udtryk af Lettelse viste sig i Lockes Ansigt; han smilede tilmed og nikkede forstaaende til de to unge Mænd.

— Jeg beder saa mange Gange om Undskyldning, sagde Haines, men da jeg kom hjem, befalede Dr. Mercer mig at gaa tilbage og forvisse mig om, at Herrerne havde truffet Professoren.

— Tak, sagde Ashton-Kirk. Det voldte os ikke den ringeste Vanskelighed.

— Det var rart at høre, sagde Manden. Godaften, mine Herrer.

Han hilste ved et Tegn den Døvstumme til Afsked, og denne besvarede det. Derpaa gik han, og de saa' gennem Vinduet, hvorledes hans Lygte bevægede sig fremad i Mørket. Professoren begyndte nu atter at skrive.

— Jeg beder om Undskyldning, skrev han nu med almindelige Bogstaver. Manden sagde mig, at Deres Opgivelser var rigtige. Jeg maa indrømme, at jeg blev lidt forskrækket.

— Den unge Dame lod ogsaa til at blive forskrækket, skrev Ashton-Kirk.

Et Øjeblik syntes den Døvstumme at være i Tvivl om, hvad han skulde skrive. Derpaa skrev han hurtigt:

— Det er min Søsterdatter. Hun skulde netop afsted, da De kom, saa De behøver ikke at bebrejde Dem, at De har jaget hende bort.

Efter at have faaet Underretning om Institutet og Optagelsen af den ny Elev, bød de Professoren Farvel. Han fulgte dem helt ud til Dørtærskelen og nikkede til dem til Afsked med sit vældige Hoved, medens han lille, spinkle Skikkelse aftegnedes skarpt mod Lyset fra Forstuen.

Først da de var naaet hen til Bilen, oplod Pendleton sin Mund. Han spurgte da:

— Naa, er det saa lykkedes Dig at faa noget mere at vide om ham?

— Jeg tror, at jeg kan svare »ja« paa Spørgsmaalet, svarede Ashton-Kirk. Men jeg er endnu ikke helt sikker i min Sag. Jeg maa først anstille en Prøve i Overensstemmelse med den Regel, jeg fremførte for Dig for en halv Time siden. Hvis den falder ud efter Ønske, skál jeg fortælle Dig det hele, i modsat Fald siger jeg ingenting. Og nu, Dixon, sagde han henvendt til Chaufføren, lad os saa køre lige hjem.

XVI
HAARDT MOD HAARDT

Lige før Klokken tolv næste Formiddag aflagde Ashton-Kirk i udadlelig Formiddagsdragt et Besøg hos Miss Edith Vale.

Hvis han havde ventet at finde hende forvirret eller forlegen, havde han taget grundig Fejl, thi hun hilste ham ganske ugenert og rakte ham frejdigt Haanden.

— Dette var en Overraskelse, sagde hun.

Han tog hendes Haand og saa' paa hende med et gennemtrængende Blik.

— Det hænder undertiden, at jeg dukker lidt uventet op sagde han. Men i Almindelighed vælger jeg Aftenerne til min Fremtræden; saa bliver Effekten saa meget større, kan De nok forstaa.

Hun smilede til ham og sagde:

— De er forfærdelig hemmelighedsfuld, det kan ikke nægtes. Vær imidlertid saa god at tage Plads.

Hun satte sig selv i Nærheden af Vinduet. I Haanden holdt hun en Bog, i hvilken hun bladede frem og tilbage.

— Det er noget som angaar den Hume'ske Affære, sagde hun.

— Ja, svarede han.

— Jeg har forsøgt at glemme den skrækkelige Sag, sagde hun. Jeg har hørt op med at læse Aviserne, fordi jeg er sikker paa at se den omtalt der. Og for at undgaa at blive mindet om den paa anden Maade, holder jeg mig nu stadig hjemme, tilføjede hun uden Nervøsitet.

— Muligvis skete der i Gaar Aftes en Undtagelse fra denne Regel, sagde han roligt.

— I Gaar Aftes? Der var et spørgende Blik i hendes smukke Øjne, og hendes Hoved med dets rige, lyse Haarmasse bøjede sig spørgende henimod ham.

Hans Ansigt fik et fortrydeligt Udtryk.

— De var altsaa ikke ude i Aftes? sagde han.

— Hvad faar Dem til at antage, at jeg var ude? spurgte hun smilende. Der var skrækkelig kedeligt her hjemme — tilføjede hun med en Skuldertrækning — alt andet er bedre end uophørligt at blive mindet om Historien paa Christie Place.

Han nikkede.

— Jeg kan godt forstaa, at det er nedslaaende, at blive mindet derom. Han rynkede Panden og saa mørkt ned paa sine Støvlespidser, og hun lagde Mærke til, at han fortrædeligt bed sig i Læben.

Efter et Øjebliks Pavse, sagde han.

— Det er meget mærkeligt, men jeg er ganske sikker paa, at jeg saa' Dem i Aftes.

— Virkelig? sagde hun i en sorgløst interesseret Tone.

— Jeg saa' imidlertid kun et hastigt Glimt af den unge Dame, jeg antog for at være Dem, fortsatte han, og jeg kan altsaa let have taget Fejl. Med disse Ord rejste han sig. Mit Besøg her var foranlediget af det Glimt, jeg troede at have set af Dem i Aftes.

Hun lo fornøjet.

— Det var højst interessant, sagde hun. Vær saa god at fortælle — nej, nej, tilføjede hun hurtigt, hvis det drejer sig om noget, der har med den Hume'ske Sag at gøre, vil jeg helst være fri for at høre det.

— Hun havde allerede trykket paa den elektriske Klokke, da Ashton-Kirk tilføjede:

— Mr. Morris holder sig stadig skjult, ikke sandt?

Ligesom en Tigerinde, der i Farens Stund tager et Spring for at forsvare sin Unge, skyndte hun sig at imødegaa hans Anklage.

— Mr. Morris har intet ondt gjort, sagde hun heftigt, og han behøver ikke at gemme sig.

— Det vil jeg naturligvis heller ikke paastaa, sagde han beroligende med lav Stemme. Men det er dumt af ham at holde sig skjult. Som De vel har set, er hans Navn i Aviserne sat i direkte Forbindelse med Mordet.

Han saa endnu engang skarpt paa hende.

— Det er muligt, at han er rejst bort i et eller andet Forretningsanliggende af Vigtighed, sagde hun. Maaske har han ikke hørt et Ord om det hele.

Hvis han var rejst bort i Forretningsanliggender, tror De saa ikke han vilde have sagt det til et eller andet Menneske?

— Maaske ansaa han det for unødvendigt. Det er jo muligt, at han ikke havde til Hensigt at blive ret længe borte. Noget saadant sker jo ofte, ikke sandt.

— Det gør det ganske vist, indrømmede Ashton-Kirk. Men med Hensyn til Allan Morris passer disse Antagelser ikke rigtigt. Jeg er overbevist om, at han holder sig skjult.

Hun saa' stift paa ham et Øjeblik, derpaa sagde hun:

— De er overbevist derom?

— Ja.

— Tør jeg spørge, hvorpaa denne Overbevisning er grundet?

— Nej — ikke nu.

En ny Pavse fulgte. Tjeneren stod i Døren, rede til at ledsage Gæsten ud.

— Maaske, sagde hun ganske sagte, tror De ogsaa at vide, hvor han holder sig skjult.

— Nej, ikke endnu, sagde han, men om et Par Timer vil jeg vide det.

Hun vilde have sagt mere til ham, da han stod i Døren, men hun formaaede det ikke.

Og Ashton-Kirk smilede lunt for sig selv, da han gik ned gennem Vestibulen.

XVII.

HVAD DER HÆNDTE PAA VEJEN

Omtrent en halv Time efter at Ashton-Kirk havde forladt Miss Vale kørte en Maillard-Bil frem foran hendes Dør.

I samme Øjeblik rejste en italiensk Arbejder sig op fra Fortovet et lille Stykke derfra, hvor han havde siddet med Ryggen bekvemt lænet mod et Træ. Efter at have strakt sig og gabet, gik han langsomt henad Gaden.

Fem Minutter efter kom en tæt tilsløret Dame, iført Støvfrakke nedad Trappen. Chaufføren fik Befaling til at blive hjemme og Miss Vale indtog selv hans Plads ved Styrehjulet.

Da Bilen begyndte at bevæge sig, holdt hendes behandskede Haand fast om Rattet, og hendes Blikke var stadig rettet lige fremad, medens Motoren dreves frem til stadig hurtigere Fart.

Og medens Maskinens regelmæssige Dunken endnu hørtes i den stille Allé, dukkede Italieneren ganske roligt op ved et Gadehjørne, førende en kraftig Motorcykel. I næste Øjeblik begyndte den sit buldrende Arbejde, og Italieneren jog bort i samme Retning som Bilen, med den bløde Filthat skudt tilbage i Nakken og det brogede Halstørklæde flagrende for Vinden.

Bilen fulgte i lang Tid Alléen, men tilsidst drejede den i en af de yderste Forstæder skarpt til Venstre, og nogle Hundrede Meter længere borte, kørte den ind paa en bred Landevej, som løb parallelt med Jærnbanen.

Italieneren sad fremadbøjet paa sin Cykel, for at byde Vinden den mindste Modstand. Da han saa', hvilken Vej Bilen tog, veg Spændingen fra hans sortsmudsede Ansigt, og hans hvide Tænder lyste.

— Cordova, antager jeg, mumlede han paa godt Engelsk. Eller ogsaa et Sted der i Nærheden.

Ved en lille Bro, der saa noget skrøbelig ud sagtnede Bilen Farten, og Miss Vale maatte for første Gang have hørt Cyklen bag ved sig, thi hun vendte sig om og saa' efter den. Men Støvet, som Bilen havde ophvirvlet, hængte endnu tæt i Luften, og hun kunde ikke se den tydeligt. Medens hun langsomt passerede Broen, vendte hun sig endnu en Gang om.

Cyklistens mørkladne Ansigt, hans bredskyggede Hat og flagrende Halstørklæde syntes at berolige hende, thi hun henvendte atter hele sin Opmærksomhed mod Bilen og forøgede dens Hastighed. En Mil eller to længere borte var Vejen paa en lang Strækning opreven og ujævn, og hun blev atter tvungen til at sagtne Farten. Da Støjen fra hendes egen Maskine formindskedes, hørte hun atter Motorcyklens puf-puf, og da hun denne Gang vendte sig om, iagttog hun Cyklisten meget ivrigt.

Denne Gang syntes Granskningen ikke at have tilfredsstillet hende fuldtud, thi da hun naaede til det Stykke af Vejen, der var oprevet, styrede hun Bilen hen til den ene Side og standsede.

Italieneren saa' imidlertid ikke engang paa hende, da han kom forbi; hans Maskine fløj forbi som en Hvirvelvind og forsvandt snart i en Støvsky.

Men da Miss Vale endnu en Gang havde gjenoptaget Farten, var hun ikke kommet mere end en Fjerdingvej, før hun atter stødte paa den mørkhudede Sydlænding og hans Maskine. Men denne forholdt sig nu tavs: den lænede sig mod et Stakit og dens Rytter laa paa Knæ foran den med en Skruenøgle i Haanden og undersøgte omhyggeligt dens forskellige Dele.

Bilen havde næppe naaet en halv Fjerdingvej frem, før Miss Vale atter hørte Motorcyklen. Nu satte hun Bilens Fart voldsomt op. Denne Fart holdt hun imidlertid knapt i fem Minutter; hun var aandeløs, da hun sagtnede Maskinens Fart og Hænderne paa Styrehjulet rystede en Smule, men hun holdt sit Hoved oprejst og hendes Ansigt var stadig beslutsomt rettet fremad mod Vejen.

Nu hørtes atter Motorcyklens hurtige, skarpe Puf-Puf. Men selv om hun nu var virkelig bange, saa viste hun det dog ikke. Bilen susede stadig rask fremad, og hun vendte ikke Hovedet en eneste Gang.

Lidt længere henne saas en Vejviser med en Række hvide Arme. Omtrent hundrede Meter fra Vejskellet standsede Bilen atter, og Italieneren fløj atter forbi og forsvandt, denne Gang ad en Bøjning af Vejen. Efter at han var vel skjult bag Omdrejningen, standsede han og steg af; Smilet saas atter paa hans Ansigt, og de hvide Tænder lyste.

— En meget simpel lille List. Og en, som jeg har set anvendt med Held mere end en Gang. Øjensynlig har Miss Vale Tankerne med sig.

Lænet mod Cyklen ventede han og lyttede. Bilens Dunken kom nærmere og nærmere, men snart forsvandt den mere og mere i det Fjerne. Italieneren satte sig da atter op og skyndte sig tilbage, ad samme Vej, han var kommet. Ved Skillevejen sagtnede han Farten og undersøgte Jorden, i hvilken de brede Spor efter Hjulringene, snart viste ham, at Bilen var kørt til venstre. Cyklen slog straks ind paa samme Vej og fulgte endnu en Gang efter Bilen.

Omtrent tre Fjerdingvej længere fremme svingede Hjulsporene atter i Retning mod den store Landevej ad en daarlig Bivej.

Kort Tid derefter hørte han Bilen arbejde tungt for atter at komme op paa den store Landevej; han sagtnede da atter sin Fart, indtil Bilen, som nu atter var standset, kom i Sigte. Italieneren steg da atter af, tog en Kikkert frem og spejdede frem ad Landevejen.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Hun: Vær ikke bange, Theodor! Da jeg rager betydelig over Dig, vil et Lyn i første Række træffe *mig*.
Han: Naturligvis — *Du* kommer altid i første Linje — jeg bliver altid overset! (»Fliegende Blätter«)

Sverige fik sig en international Afbankning (angaaende den argentinske Telegramaffære). (»Søndags-Nisse«.)

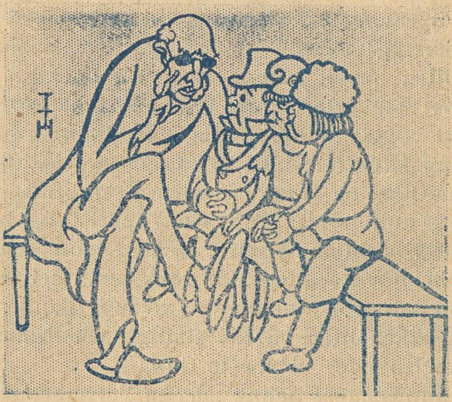

»ONKEL REUTERS ÆVENTYR«
— Nu skal I høre, hvordan det videre gik: Den tapre engelske Arme har trængt den tyske Arme saa langt tilbage, at den naaede Riga! (»Simplicissimus«)

Fru grosser Pettersen, hvis stolthet det er, at hun selv er født en *von* Brummel, i fuld indignation til sin mand:
»Nei, nu synes jeg sandelig folk blir for frække. Vil du *tænke* dig, Hans, at der har denne ganske tarvelige bondefødte kjøbmand Helletvedt gaat hen og *fridd* til vor Agnes — !?«
»— Uhørt, Matilde! Og derfor bør manden heller ikke undgaa sin *straf!* Lad ham — *faa hende!*«
(»Tyrihans«, Norge.)

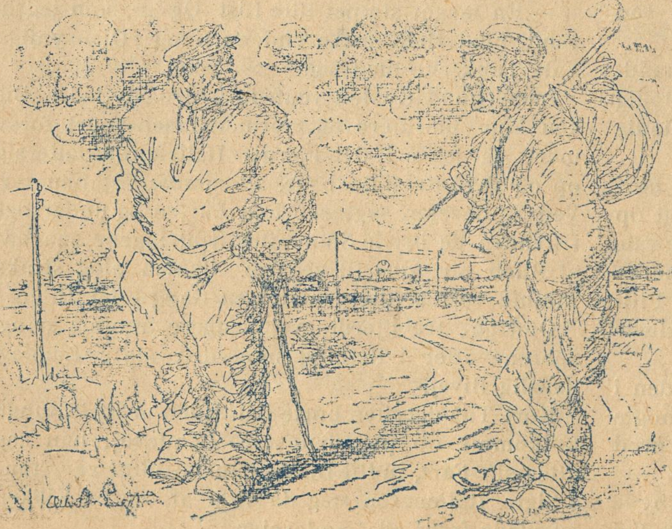

Kalle: — Harú någe snus?
Labb: — Nä! Men en skalle kan du få så du nyser!
(»Strix«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

Farvel, I Som'rens sidste Blomster smaa,
— hvorfra skal vi nu Sommer-
blomster faa?
Paa Dansegulv vi snart Jer ser blandt
Blomster gaa
— det vokser der jo nemlig ogsaa
Blomster paa!

DET GJORDE GODT! To Jøder mødte hos Præsten for at blive »gjort til Kristne« ved Hjælp af Daab. Da den første kom ud efter endt Ceremoni, spurgte den anden ham, hvordan det var.

— Hvad kommer det Dig ved, *din Jødetamp,* svarede den Adspurgte.

Saadan er'et.

De to *Tenorer*
gi'r hinanden paa Kassen.
Gode Venner er
Tenoren og *Bassen.*

Transvindleren sveder.

Tja, højstærede, nu er det skam forsent at De viser, at De **kan** udføre I. Klasses Tran!

Dags Dato.

Berlinger-redaktøren *Sven Poulsen* har forsynet en fattig Student, der bor hos ham, med Petroleum, som var beregnet til Bladets tekniske Brug, og Historien kom frem i Bladene.

Studenten har vel nok sagt: »Tak for Oplysningen«, men Sven Poulsen næppe.

*

Det vides ikke bestemt, hvornaar *Knud Rasmussen* vender hjem fra sin Grønlandsfærd, men hans næste Ekspedition er allerede planlagt.

Han skal ud at lede efter et Land, hvor de ikke slaas.

*

En Handelsrejsende blev forleden to Gange smidt ud fra en Forretning paa Købmagergade. Da han tredje Gang kom ind igen, sagde han: Nu Spøg tilside — dette her er Alvor!

*

Ogsaa Jordemødre kan være morsomme. For nogen Tid siden blev der afholdt et Kvindemøde, hvor en af Deltagerne stærkt understregede, at en Kvindes Livsførelse skulde altid være en saadan, at hun altid kunde se andre Mennesker lige i Ansigtet. Saa rejste en Jordemoder sig op og erklærede, at *det* kunde *hun* ikke leve af.

*

Guldæblerne sprang ikke paa Gammeltorvs Springvand, da det var Kongens Fødselsdag.

Naa, der er Balance i alting: Til Gengæld sprang Æblerne i Vejret paa Grønttorvet.

*

Jeg ser, at Frk. Amelie *Kirkegaard* skal synge i Kasinos Koncertsal med Klaverledsagelse.

Kapellet vilde have harmoneret bedre.

*

Komponisten *Louis Glass* holdt forleden Jubilæum, og der kom ingen Skaar i Glassfesten.

Efter Forlydende havde Komponisten et større *Værk* i Hovedet. Dagen efter.

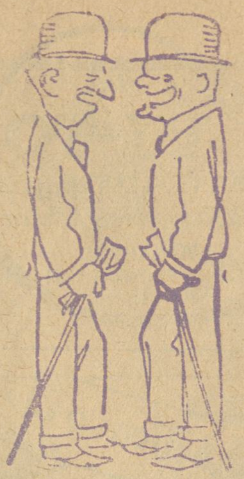

— Du, jeg synes ikke Fru *Dagmar Heinemann* faar nogle ordentlige Roller. Jeg kunde lide at se hende i »Hendes Kjole«.

— Jamen kære, det er jo det bare *Ingenting!*

»EN SVENSKER«.

Naboens lilla dotter: — Jag skulle hälsa fru Jonsson så mycket från mamma å tacka för lånet av Gryden, å så skulle ja fråga, om fru Jonsson ville, när fru Jonsson har spist middag, låna mamma sina löständer (forlorne Tænder), för vi ska ha kött, å det ä någe sejt.

I Knibe

Da en bekendt Afholdsagitator forleden tænkte nøjere over Tingene, blev han forfærdet.

Ved daglig at læse Bladene forstod han, at Landet i en ikke fjærn Fremtid vilde staa aldeles blottet for Spiritus. Hvad kunde det saa nytte, at han forberedte sig paa at slaa det store Slag til Spiritussens Afskaffelse — naar der ingen Spiritus er?

— Har Du hørt, at nu er Smedens Peter falden paa Ærens Mark?

— Saa — slog han sig?

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

Forsikringer
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
HOVEDKONTOR: WALKENDORFSGADE 16
af alle Arter.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

EN DYRTIDSRET.

Da der klages fra alle Sider over de daarlige Tider, mener jeg, at nedenstaaende Opskrift vil kunne paaregne almindelige Interesse. Den blev nedskreven af den persiske Vismand Gastronomus Delikatæus, under den store Hungersnød der Aar 739 f. Kr. hjemsøgte Persien, dengang var der ikke Spor af Mel eller Brød at opdrive, ikke engang imod Brødkort. Opskriften lyder ordret oversat, som følger:

»En Pot Elskov sættes paa Gløder
og lidt Kærlighed — efter Behag,
5 Lod Ømhed fint man støder,
— det gi'r altid bedre Smag.
I Hengivenhed man ud det rører
med Troskabsløfter godt Panden smører
et Par Knæfald ej heller kan skade,
skøndt nogle finder dem lidt flade.
Tag saa en god Del Kælenskab
og bras det hele op til Lidenskab,
udrør Kys og Kærtegn »en masse«,
og sæt det hurtig hen i Høkasse.
Garneres smukt med Kysmarkroner,
serveres bedst i smaa Portioner,
der nydes varmt af to Personer
siddende ensomt paa en Bænk ude i Haveanlæget
en ikke for kold Maaneskinsaften, at
den smager dem, vil man let kunne
høre paa de mange velbehagelige Smask
der jævnlig afbryder Stilheden.«

Som man vil se, er det en Ret, som passer storartet i denne Tid, ikke Spor af Mel eller andre Fødemidler der skal spares paa, men udelukkende Ting som altid vil kunne fremskaffes, selv om Blokaden bliver aldrig saa streng. Undertegnede har selv forsøgt den, og jeg maa tilstaa, at den smagte mig fortræffeligt. Det skulde glæde mig, om denne Opskrift kunde bevirke, at den vilde blive almindelig kendt; thi det er en sund og letfordøjelig Spise.

P. Berg.

EN PRØVEKLUD.

En Mand som aldrig havde været ude at sejle før, blev mønstret om Bord i et Skib som Fyrbøder. En Dag skulde han lave Bakstørn og blev derfor af en af sine Kammerater sendt ned i Maskinen efter Vacum til at skure Bord med; men han blev noget lang i Ansigtet da han fik udleveret en Spand Sod lige fra Kedlen, og bedre gik det ikke, da han kom op i Lukaffet, hvor han modtoges med stormende Latter.

F. V. C. Andersen.

SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
ANDELS-ANSTALTEN TRYG
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT · STATSKONTROLLERET
HOVED-KONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.

Varelotteriet.
(Almindeligt dansk Vare- og Industrilotteri)
Det nye Lodsalg er begyndt.
118,000 Lodder. 75,000 Gevinster.
Lodsedler faas à 1 Krone
hos Kollektørerne og i **Hovedkollektionen, Vestre Boulevard 26,** lige overfor Raadhushaven.

Landbrugslotteriet
bortspiller halvaarlig 25000 Gevinster til
—— Værdi 1 Million 132,670 Kr. ——
Trækkes den 17. og 18. Oktober.
1/1 Lod Kr. 1,20. 1/2 Lod 70 Øre.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Forlovelsesringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

H. Hansen, Prins Jørgensgade. Hvis Tegningen havde været udført med sort Blæk, vilde De have faaet den frem her.

G. H., Nykøbing. Tak, benyttes.

Axel Nielsen. Lidt for ubetydelig til at kunne gøre Krav paa Honorar.

Avertér i „RAVNEN".

Obduktionen.

Tegning af Storm-Nielsen.

— Ja, lille Frue, nu er jeg fuldstændig klar over, hvad deres salig Mand døde af — jeg skulde blot ha' faaet Lov til at undersøge ham saa grundigt, da han endnu levede, saa var han aldrig ***nogensinde*** død — af ***den*** Sygdom i alt Fald!

Prøjsisk.

Underofficeren til Rekrutterne: I det militære bliver alting taget Tjenestemæssigt. Naar der f. Eks. bliver blæst Tappenstreg om Aftenen, saa betyder det ikke, at I som andre civile Folk skal gaa til Køjs, nej, det betyder, at I skal gøre *kejserlig, kongelig Sengetjeneste!* Forstaar I!?

Godnat.

De elskende har lige siddet ved hinandens Side i Sofaen. Pludselig ser han paa sit Ur og udbryder: Allerede elleve! Den sidste Sporvogn gaar herfra om tre Kvarter!

Hun svarer: Om tre Kvarter! Saa er det vist bedst, kære Hans, at vi begynder at sige Godnat til hinanden!

Billig.

Grossereren: Sig mig en Gang, Hr. Jurist, har Forældre Lov til at udnytte deres umyndige Børns Arbejdskraft?

Juristen: Ja.

Grossereren: Gælder det ogsaa deres uægte Børn?

Juristen: Ja.

Grossereren: Naa, men saa har vi jo en nem Maade *at skaffe billig Arbejdskraft paa!*

Saa hurtigt som muligt.

En Pige i Filadelfia spurgte sin Madmoder, om hun maatte rejse bort et Par Dage, for hendes Moder var bleven meget syg.

— Rejs, Maggie, sagde Madmoderen, men bliv ikke borte længere end højst nødvendigt; vi kan ikke undvære Dig.

Maggie rejste, og en Uge senere kom der følgende Brev til Fruen:

— Kære Frue. Jeg kommer tilbage i næste Uge, De maa ikke gi' nogen anden min Plads; Mor dør saa hurtig hun kan!

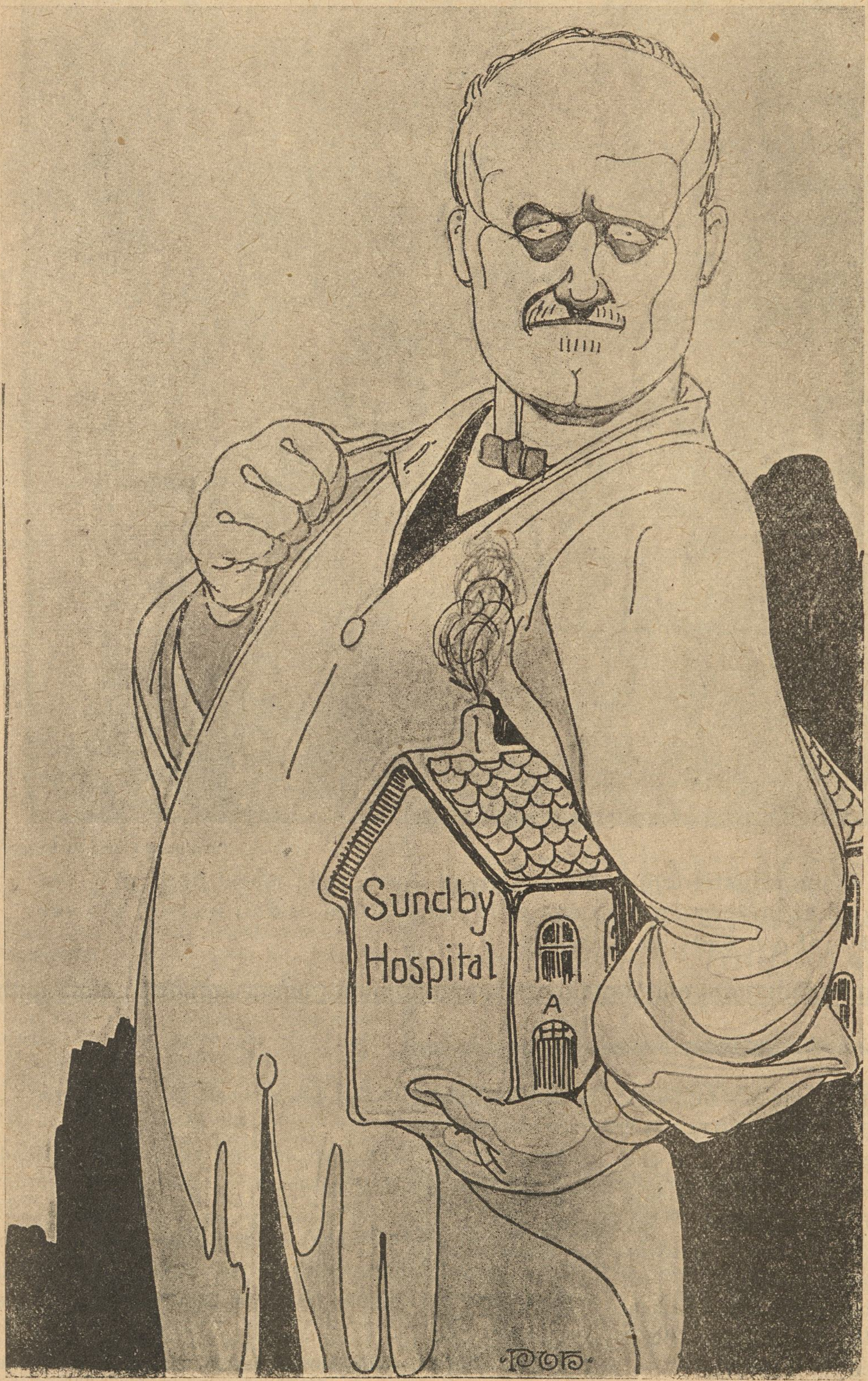

Tegning af P. V. Hansen.

Professor CHR. POULSEN, Sundby Hospital.

Hvad er det med Kristian?

I »Norsk Kundgørelsestidende« ses følgende ligesaa højtidelige som morsomme Meddelelse:

Politiretsstevning.

Ved søndre Bergenhus amts resolution av 6te september er en ukjendt person fra Danmark ved navn Kristian utlagt som far til den av tjenestepike Agate Nilsdatter Kalandseide av Fane den 10de juni d. a. født pike.

Da hans opholdssted er ukjendt, er forelægget ikke blit ham forkyndt, hvorfor sak blir at anlægge i h. t. lov av 10de April 1915 nr. 3 § 11.

I ovenstaende anledning berammes retsmøte til sakens foretagelse i retslokalet Raadstueplads 8, Bergen, fredag den 4de januar 1918 kl. 10 fm., til hvilken Tid og sted nævnte

Kristian (fra Danmark)

stevnes for at møte og vareta sit tarv.

Grødho'de.

Paa Samsø boede engang en Kone, der havde en Søn, som sagde, at han tit om Natten drømte om Grød og andet spiseligt. Da han længe havde klaget sig, sagde hans Moder:

— Du skal ikke altid gaa og drømme om Grød og saadan noget. Drøm i Stedet for om smukke Piger.

Et Par Dage efter meldte Sønnen:

— Mo'r i Nat havde jeg en Drøm om en grumme køn Pige med et stort, stort Fad Grød i Hænderne.

Snakkesalig.

A: Hvad sagde din Kone, da Du kom saa sent hjem?

B: Jeg véd det ikke rigtigt. Jeg husker blot, at jeg vaagnede to Gange i Nattens Løb, og da talte hun endnu.

Tegning af M. Bengtsson.

— Naa, hjalp saa Medicinen, Du fik af Doktoren?

— Ja, gu' varen go', men det var ligegodt den værste Medicin jeg har faaet, og ha'de jeg ikke skyllet den ned med et Par raske Snapse, saa var det hele s'gu røget op igen!

De tre Piller.

I tre Aar har Morfa Petrowna kureret sine Medmennesker alene efter den homøopatiske Metode. Nu sidder hun en Sommerdag i sit Værelse og tager imod Syge. Paa Bordet foran hende staar et lille homøopatisk Husapotek, og ved Siden af ligger en Receptblok og Regninger fra et homøopatisk Apotek. Paa Væggen hænger nogle Breve til Morfa Petrowna, indfattede i kostbare forgyldte Rammer, fra en genial Petrogradhomøopat. Rundt om i Værelset staar et Dusin Portrætter opstillet af Homøopatiens Stormænd. Forstuen er fuld af Patienter, allesammen Bønder. Morfa Petrowna har allerede haft ti Patienter under Behandling, og nu kalder hun paa den elvte — Gavril Grusdj! — Døren gaar op og ind træder — ikke Gavril Grusdj, men Samukrischin, en udmattet Godsejer fra Nabolaget. Det er en lille sørgmodig Mand med rynkede Kinder og bedrøvede Øjne. Han sætter Stokken fra sig i et Hjørne og kaster sig uden at sige et Ord paa Knæ foran hende.

— Men hvad gaar der af Dem, Kusma Samukrischin! udbryder Morfa Petrowna forbløffet.

— Jeg ligger paa Knæ for Dem, Menneskelighedens Velgørerinde, svarede Samukrischin højtideligt. De har reddet mig fra Døden og gjort mig fuldstændig rask.

— Det glæder mig virkelig! stammede Morfa Petrowna og blev ildrød i Ansigtet af Glæde. Vær saa god og tag Plads! Ja, De var meget syg forrige Tirsdag.

— Ak ja, ak ja! svarede Samukrischin, idet han satte sig. Tanken om det kan faa mig til at ryste. Gigten rev og sled i min stakkels Krop. I otte Aar har jeg ikke haft Ro for den Plage, hverken Dag eller Nat. Jeg har været behandlet af alle mulige Læger, har ligget paa Klinik hos en berømt Professor i Moskva, jeg har anvendt alle Bade — kort sagt, jeg har gjort alt, hvad et Menneske kan gøre. Min Formuenhed har jeg ofret for at blive af med Gigten. Men alt forgæves! Lægerne har bare gjort mig Skade — det eneste jeg har kunnet opnaa gennem deres Videnskab er, at jeg er bleven udplyndret af dem, de Røvere! Kære Frue, havde De ikke været til, saa vilde jeg inden ret længe have ligget med Næsen i Vejret! Da jeg forrige Tirsdag kom hjem med de tre Piller, De havde givet mig, tænkte jeg: — Skulde disse smaa Tingester virkelig kunne hjælpe paa min gamle indgroede Gigt? Nej, det er vanvittigt! Jeg tog alligevel den ene af Pillerne, og jeg mærkede snart, at der var sket en underlig Forandring med mig. Det var, som om jeg aldrig havde været syg — alle Plager var som bortblæste! Min Hustru stirrede paa mig med vidtopspærrede Øjne. — Er det virkelig Dig, Kusma? spurgte hun. — Ja, det er mig! Og vi faldt begge paa Knæ foran Helgenbilledet og bad inderligt: — Gud holde sin Haand over vor Velgørerinde Morfa Petrowna?

Samukrischin tørrede sine Øjne med Frakkeærmet, rejste sig fra sin Stol og vilde paany til at kaste sig paa Knæ for Morfa Petrowna. Men hun hindrede ham deri og fik ham igen til at sætte sig.

— Nej, det er ikke mig, De skal takke! sagde hun, idet hun pegede paa Portrættet af Homøopatiens Stormænd. Ja, et Vidunder er sket! En tredsaarig, værkbruden Mand er bleven rask ved Hjælp af tre smaa Piller.

— Ja, De havde den Godhed at skænke mig tre Piller. Den ene tog jeg om Middagen — og mærkede straks Bedring — den anden om Aftenen og den tredie den følgende Morgen, og jeg har ikke mærket noget til Gigten siden. Jeg føler mig nu som i Paradiset, jeg kan løbe om Kap med en Hare og kommer sikkert til at leve i hundrede Aar til. Gud har skænket Dem store Gaver, Morfa Petrowna! Det værste er, at jeg er saa fattig, thi hvad nytter det nu, at jeg er rask, naar jeg ikke har noget at leve af? Fattigdommen har næsten trykket mig mere end Sygdommen. For nu blot at nævne et Eksempel — det er nu lige paa Tiden at saa Havre, men jeg har ingen Saasæd, og hvor skal jeg faa Pengene fra?

— Jeg skal nok give Dem lidt Havre — nej, bliv blot siddende! De har gjort mig en saadan Glæde, at det ikke er Dem, der skal takke mig, men mig, som skal takke Dem.

— Nej, De er min Velgørerinde! Og jeg véd ikke, hvorledes jeg skal kunne takke Dem paa det bedste! Jeg er ganske vist Adelsmand, men fattig som en Bonde. Vi bor nok i et Stenhus, men Taget er i Stykker og Regnen trænger ind, Penge har vi ikke til at reparere det for.....

— Jeg skal give Dem Materiale til Taget!

Samukrischin skaffer sig paa samme Maade en Ko og et Rekommendationsbrev til sin Datter, som han vil have anbragt i et Undervisningsinstitut for unge, ubemidlede Frøkner.

Dybt rørt over Morfa Petrownas Godhed begynder han at græde højt. Han tager sit Lommetørklæde op af Lommen, og Morfa Petrowna ser et lille rødt Papir følge med ud af Lommen og falde lydløst paa Gulvet.

— Saa længe jeg lever, skal jeg være Dem taknemlig, stammer Samukrischin. Og mine Børn og Børnebørn skal lære at bevare Mindet om den Kvinde, der frelste mig fra Døden. Morfa Petrowna følger sin Patient til Døren. Da hun gaar tilbage til sin Plads, falder hendes Blik paa det lille røde Papir. Hun tager det op. Det indeholder — *tre Piller*!

Men det er jo de samme, mumlede hun forlegent. Endda det samme Papir. Han har ikke en Gang haft det aabnet!

For første Gang i alle disse Aar begynder en ubehagelig Sandhed at gaa op for Morfa Petrowna — — —

Cigaretten.

Efter en trættende Rejse hele Dagen tog jeg ind paa et Hotel i Genf og gik tidlig til Ro.

Efter gammel Vane laa jeg og læste, inden jeg faldt i Søvn, medens jeg røg en Cigaret til. Pludselig mærkede jeg Lugten af noget brændt. Da jeg saa ned paa Gulvet, opdagede jeg, at en Stump brændende Aske var falden ned paa Maatten foran Sengen. Jeg skulde lige til at bøje mig ned og slukke Gløden, da jeg paa een Gang blev baade overrasket og bestyrtet. Fra Sengedraperiet, der naaede helt ned til Gulvet, saa jeg en grov, brun Haand stikke forsigtigt frem, slukke Gløden og lige saa forsigtigt trække sig tilbage.

Saa snart jeg var bleven saa meget Herre over mig selv, at jeg kunde beherske min Stemme, sagde jeg højt:

»Men jeg har jo glemt min Tegnebog i Rygeværelset.«

Med disse Ord stod jeg op, gik tværs over Gulvet og ringede. Manden under Sengen gav intet Tegn til, at han havde gennemskuet min List.

Kort efter bankede det paa Døren. Jeg lukkede roligt op, men saa kun en Stuepige.

Det var ikke efter Beregningen, men jeg havde nu genvunden min Koldblodighed og bad hende gaa ned i Rygeværelset og hente den Tegnebog, der i Virkeligheden ikke eksisterede. Selvfølgelig kom hun tilbage med den Besked, at den ikke var der, og det gav mig Anledning til at bemærke, at jeg jo saa selv maatte gaa derned, da den var fuld af Sedler. Derpaa skyndte jeg mig i Klæderne — i den indre Vestelomme havde jeg et Par Tusind Kroner i Sedler — og forlod Værelset.

Nogle Minutter efter var Politiet tilkaldt, og den ubudne Gæst blev arresteret. Det viste sig at være en vis Josef Fabrednne, der var brudt ud af Fængslet.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

CURAÇAO TRIPLE SEC
BORDEAUX COPENHAGUE
L. PERRET & Cie
Triple Orange Triple Orange

PERRET'S LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer,** Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

Kapitalistens A-B-C.

Tegning af Emil Frederiksen.

— Jeg tjener godt paa **A**rmod, paa **A**lkohol, **A**mmunition
paa **B**rød, **B**enzin, paa **B**olignød og **B**rændsel.
Og pyt, lad bare Folket raabe: Skændsel!
Jeg rammer **C**entrum, tager **C**hancen — presser min **C**itron!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 42 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 18 Oktober 1917.

Tegning af Kurt Wenzel.

Frøken! De gør mig lykkelig, hvis De vil dele en halv Akvavit, fire Stearinlys og Livet med mig!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

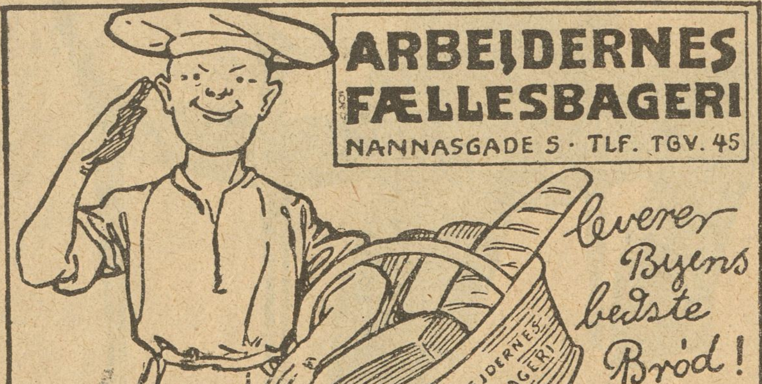

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

I. V. Rasmussens Danseskoler
Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

EN FORESPØRGSEL.

Lille Morten er ofte Vidne til heftige Scener mellem Faderen og Moderen, og som Regel er det Faderen, der bliver bragt til Tavshed. En Dag efter en saadan Strid gaar Morten hen til sin Moder og spørger modfaldent:

— Mo'r, hvis en lille Dreng er rigtig artig hele Tiden, behøver han saa at blive gift, naar han bliver stor?

DOBBELT.

En Haandværker, hvis Regnskabsfører ved en Fejltagelse havde skrevet seks Kroner paa en Regning i Stedet for tre, og som herfor fik Ubehageligheder af den Kunde, til hvem Regningen blev sendt, undskyldte sig med, at hans Bogholder altid benyttede det *dobbelte* italienske Bogholderi.

VANENS MAGT.

Redaktørfruen til sin Mand:

— Du maa virkelig ikke være saa distræt, min Ven.

Redaktøren: Hvad har jeg nu gjort?

Fruen: Da Fru Svendsen vilde overtale Dig til at spise mere Dessert, sagde Du: Jeg kan desværre ikke — paa Grund af Pladsmangel.

GODT SVARET.

— Har Du nogensinde set mine Hænder saa snavsede som Dine? spurgte en Moder sin lille Datter.

— Nej, men det har Bedstemoder.

Tidens Tegn.

Sølvbrudeparret beundre de i Dagens Anledning arriverede *sjældne* og *kostbare* Gaver.

Næb og Klør.

Med Neutralitetens Skamrødme paa mine Kinder læser jeg en halvofficiel engelsk Beretning, hvori det bemærkes, at det er vigtigere for Englænderne at dræbe 50,000 Tyskere og kun vinde 5 Meter frem end at naa 5 Mil frem og kun dræbe 50 Modstandere.

Uden et eneste Øjeblik at ville vurdere, om Englænderne kan være berettigede til at udtale en saadan Blodtørst, vil jeg konstatere, at Verdenskrigen altsaa er traadt ind i Luseknækkeriets Tegn. Anno 1917 er den civiliserede Verden naaet til at behandle Mænd — Familjefædre, hæderlige Haandværkere, dygtige Kunstnere, unge friske Mænd — som Utøj: det er altsaa moderne Krig.

Saadan noget hyperbarbarisk Dilerium holder man sig naturligvis fra Livet og takker Skæbnen, at man er neutral og fri for disse Galehus-Rædsler?

. . For faa Dage siden legede de danske Militærmyndigheder Krig i Nordsjælland, hvor 3000 brave Borgere, revne fra deres hæderlige Syssel, »stormede Højder« og »indtog Løbegrave«. Og meget smagfuldt havde man indbudt dødsmærkede russiske Krigsinvalider til at betragte det hæslige Legetøjs-Skuespil.

Minder det ikke lidt om en Mus, der med blodskudte Øjne hvæsser sine Tænder, mens den stirrer paa en Kæmpebøddel, som i Blod op over Ørene halshugger en gros? — Gid Fanden havde det moderne Samfunds hellige Bisse-Moral!

Undskyld Ulejligheden.

Dr. Tyf.

Den store Kærlighed.

Han havde blandt andre uheldige Vaner
en sygelig Trang til at sluge Romaner
og fik saa omsider den fikse Ide,
at een Gang i Livet det maatte ske
(ifølge samtlige Digt'res Erfaring)
han mødte sin Skæbne, sit Livs Aabenbaring:
en Kvinde i blændende Herlighed,
den store betagende Kærlighed!

Den Tanke saa længe i Hovedet spøgte,
at Manden drog ud i Verden og søgte.
Først fandt han den smilende, buttede Anna;
een Maaned var hun hans Livsørkens Manna,
men store Kærlighed? — pyt, Go'maar'en,
nej, hun var for smaat i alting skaaren.

Saa vandt han Ella og Ulla og Rosa,
men stadigvæk kun den dagligdags Prosa;
og Kvinder han lærte at kende i Snese
Marie, Sofie, Agathe, Therese,
een havde Figur — een Ynde og Blikke,
— den store Kærlighed fandt han dog ikke.

Og Gud skal vide, han søgte og søgte
om Dagen i Solskin, om Natten med Lygte.
Tilsidst blev han træt af den megen Trasken
og gav saa sin brændende Elskov til Flasken;
den kæled' han for baade aarle og silde
og fik saa omsider: *den store — Dille!*

Per Bonde.

Set paa Gaden.

Tegning af Emil Frederiksen.

„Krølle-Charles“.

Sætternissen og hans Skygge.

Tegning af A. Østrup.

Her Nissen og hans Skygge gaar
og Øje paa Petrea faar.

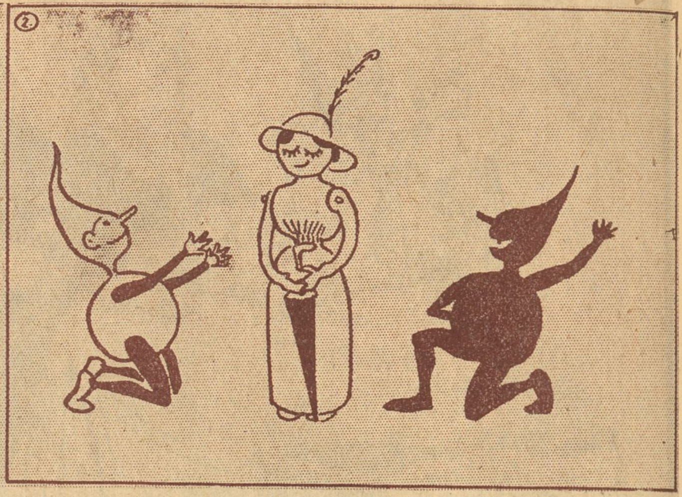

Petrea først de kæler for,
Petrea saa de knæler for.

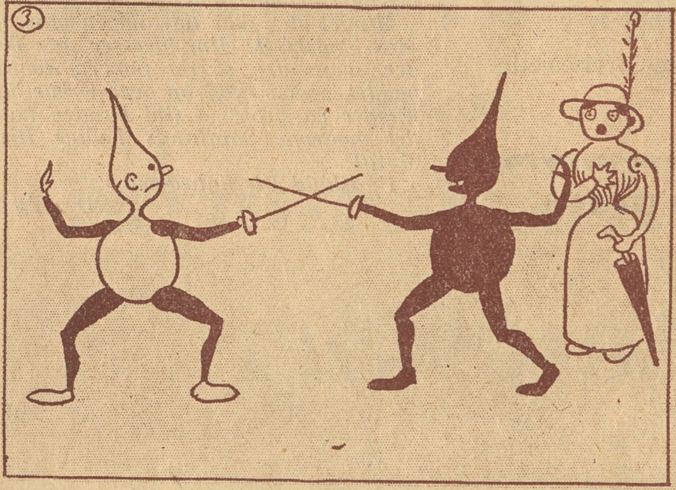

Mens Pigen stod i Tvivl og Nød,
de Spidsen fluks hinanden bød.

Og ingen af dem sagde Stop,
før Kaarden sad i deres Krop.

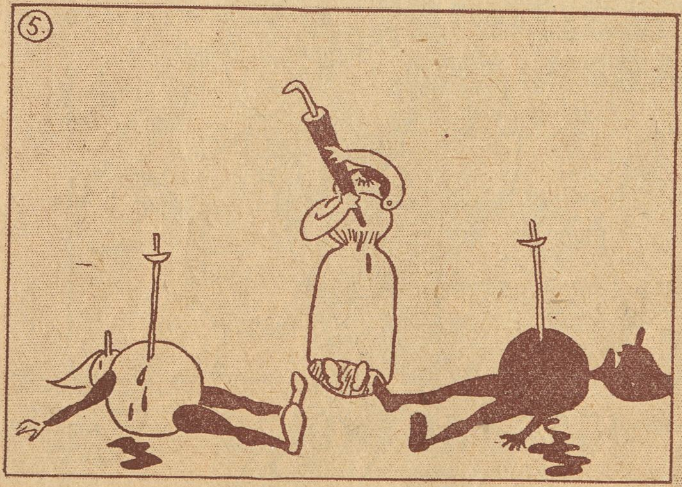

I Jorden ned de begge smak,
mens Pigen raabte »Ve og Ak«
og sig med Paraplyen stak.
Hun døde uden Spor af Snak.

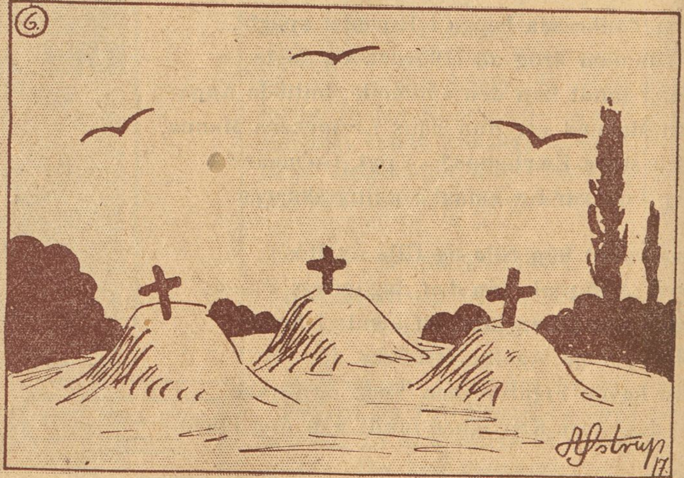

De trende Høje, som Du ser,
nu dækker deres usle Ler.
Det nytter ikke, at Du ber,
— Du ser dem ikke mer!

Næste Serie: „Manden der ikke kunde dø!“

De fattiges tro Ven, Hungerspøgelset, har begyndt sin Ronde.

Moderne Apparater.

Roselil og hendes Moder
de sad ved et Bord,
og dér de sidder og roder,
men si'r ej et Ord —
saa hyled de højlydt et tostemmigt Kor:
Aa fy og føj
og sikken Røg,
Kartoffelmos
med Spiritos —:
de lavede Mad paa et Spritapparat.

Liljelil og hendes Moder
de sad ved et Bord,
vilde se i deres Noder
ved Hjælp af en stor
vidunderlig Lampe, de købte i Fjor.
Og fy og føj
og sikken Røg,
det lød ej smukt,
og sikken Lugt,
der strømmede fra det Carbidapparat.

Petersen og hanses Kone,
der bor udenbys,
de har købt sig for en Krone
et stort Tællelys,
og begge de prøver det nu med et Gys.
Det var et fæ-
le Apparat,
et værre Tæ-
leapparat,
det flød over Bordet som fedtet Salat.

Rundtomkring man overfylder
hvert Hus med Plakat,
hjemme sidder man og »tryller«
med sit Apparat —
Grossereren hvisker: Den er s'gu
krabat!
Det gav Profit,
det fæle Skidt,
Du lo af mig,
nu jeg af Dig —
den griner dog bedst, som griner
tilsidst!

Jørgen Grønsvær.

Oplysning.

Militærorkestret skulde til at spille paany, og en Herre kom hen til Basunisten, der netop førte Basunens Mundstykke til Munden.

Der udspandt sig hurtigt følgende Replikskifte:

Herren: Hvad er det for et Stykke?

Musikeren: Et Mundstykke.

— Jeg mener, hvad det er, De spiller?

— Basun.

— Nej, det er Musikstykket; jeg ved, det er en Ouverture, men hvilken?

— Numer 32.

— Tak for Oplysningen!

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

Hvad han saa' i Kikkerten maatte have overbevist ham om, at han i det mindste for en Tid ikke vilde faa videre Brug for Cyklen, thi han førte den hen til et Sted, hvor der var en Aabning i Gærdet, og gemte den bagved det.

Med Kikkerten under Armen gik han derpaa forsigtigt hen ad Vejen i Retning mod Miss Vales Bil.

Et Stykke længere fremme stod der et højt Træ nær ved Vejen. At klatre op i det var en let Sag for ham, og efter at han havde fundet sig en bekvem Plads højt oppe mellem Grenene, indstillede han sin Kikkert og begyndte at overse Terrænet.

Miss Vale var steget af, sit Slør havde hun kastet tilbage, og hun var sysselsat med at undersøge Maskinen; hun tog en hel Del Værktøj frem og undersøgte dens mindste Dele. Men trods alt var der noget usædvanlig ved hendes Opførsel; nu og da løftede hun Hovedet — som det syntes — ubevidst, og saa' ud over Marken.

— Og altid til Højre, mumlede Manden i Træet efter en Stunds Forløb.

Pludselig svingede han Kikkerten om i denne Retning.

— Et Hus! tilføjede han glad.

Huset var næsten skjult bag en Trægruppe, dets røde Tag og hvide Gavle skinnede i Solen mellem Træernes Grene.

Pludselig holdt Miss Vale inde med sit Arbejde. Hun slap Værktøjet og Maskindelene tabte al Interesse for hende. Vendt mod Huset gabede hun og strakte Armene ud som et Menneske, der er træt efter et anstrængende Arbejde; derpaa tog hun sine Handsker af, trak Hattenaalene ud af Hatten og puslede ved sit Haar. Alt dette udførtes meget omstændigt, derpaa fulgte et Ophold, hvorefter hun samlede sine Sager sammen, steg op i Køretøjet, lagde Hatten ved Siden af sig paa Sædet og vendte tilbage ad samme Vej, hun var kommet, uden at se sig om en eneste Gang.

Manden i Træet syntes imidlertid ikke at have Hastværk med at følge efter hende; i Stedet for rettede han sin Feltkikkert mod det afsides Hus og ventede taalmodigt. Fem ti, femten Minutter gik, derefter en halv Time og tilsidst en Time. Da viste der sig endelig en Mand, som kom frem mellem Træerne, som omgav Huset, og han gik hurtigt hen mod Vejen. Øjnene lyste paa Manden oppe i Træet og hans hvide Tænder skinnede.

— Da han var naaet til det Sted paa Vejen, hvor Bilen holdt stille, standsede den nyankomne, som var en ung, velklædt Mand, ganske pludseligt, bøjede sig ned og tog noget op fra Jorden.

Han holdt i sin Haand Miss Vales Arbejdshandsker, som hun havde ladet falde til Jorden, efter at hun havde taget dem af.

Et Øjeblik stod den unge Mand og saa' paa dem, ligesom uvis om, hvad han skulde gøre; derpaa vendte han sig om, gik hen til den ene Side af Vejen og lagde dem op paa Gærdet. Derpaa gik han videre og passerede intet anende Træet, hvor Manden med Kikkerten sad skjult.

Da han var kommet ud af Sigte, klatrede Italieneren ned fra Træet og skyndte sig hen til det Sted, hvor Handskerne laa. Først tog han den ene og undersøgte den, men den var tom. I Tommelfingeren paa den anden laa der derimod en Papirslap, paa hvilket der var skrevet følgende to Ord:

— Tobin Raugnow.

Efter at Italieneren et Øjeblik havde studeret Lappen, tog han en Afskrift af de mystiske Ord, stak Papiret tilbage i Handsken og lagde begge Handskerne tilbage i akkurat samme Stilling, som han havde fundet dem.

Derpaa gik han tilbage til sin Motorcykel, hoppede op paa den og jog i fuld Fart tilbage til Byen.

XVIII.

ASHTON-KIRK SIGER HVORFOR

Klokken var omtrent fire om Eftermiddagen, og unge Pendleton sad i Ashton-Kirks store Lænestol, læste Dagens Aviser og ventede. Tilsidst ringede han, og den alvorlige Stumph viste sig.

— Er De sikker paa, at han sagde Kl. 3? spurgte Pendleton.

— Ja, ved Tretiden, svarede Tjeneren.

— Naa, saa er han vel bleven opholdt, antager jeg. Det var ikke andet, jeg vilde, Stumph.

Da Tjeneren havde bortfjernet sig, tændte Pendleton en Cigar og genoptog sin Læsning.

Den Hume'ske Affære indtog endnu sin Plads som Dagens mest brændende Spørgsmaal. Intet nyt var sket, der var paa langt nær saa opsigtsvækkende, og fede Overskrifter stak straks Læserne i Øjnene fra Avisernes Forsider.

Til Eksempel skrev Bladet »Standard« hamfuldt følgende: »Hvorfor besøgte Miss Edith Vale Hume selve Mordnatten?«

— Af alt er dette afgjort det værste, jeg har læst, udbrød Pendleton! Slynglen dér vil rent ud have, at Politiet skulde arrestere Edith — arrestere hende for.....

— Ja, det er vel ikke noget at dadle ham for? sagde idetsamme en skarp, stridslysten Stemme. Spatola kan de nok lade arrestere og hvorfor det? Jo, fordi de er gaaet ud fra, han bare er en Udlænding, en Italiener, der ingen Venner har.

Ved de første Ord havde Pendleton forbavset vendt sig om og set paa den Talende, som stod i Døren med den ene Haand løftet i en højst effektfuld Stilling.

— Hvem Pokker er De, om jeg tør spørge? sagde Pendleton.

Til Svar brast den anden i en hjertelig Latter, som viste hans blændende hvide Tænder, derpaa kastede han sin bløde Hat og sit brogede Halstørklæde fra sig og sank ned i den Stol, fra hvilken Pendleton lige netop havde rejst sig.

Pendleton stirrede et Øjeblik paa ham, men derefter bredte der sig et Smil over hans Ansigt.

— Jeg har været en Tur ude ad Landet — paa Motorcykle, sagde Ashton-Kirk, lagde Benene over Kors og strøg en Tændstik. Hvis Du nogensinde kommer til at lide af manglende Appetit Pen, vil jeg af hele mit Hjerte raade Dig til at gøre det samme.

Pendleton satte sig og saa spørgende paa sin Vej.

— Det var ikke for at faa Appetit, Du klædte Dig ud paa den Maade. Du har arbejdet.

Ashton-Kirk blæste i Ro og Mag den ene Røgsky ud efter den anden, før han svarede:

— Bliver Du forbavset, naar jeg siger, at jeg har fulgt efter Miss Edith Vale til et Sted i Omegnen af Cordova?

— Endnu engang!

— Men denne Gang aflagde hun ikke Visit hos Professor Locke. I Dag var det Allan Morris, der hædredes med hendes Besøg.

— Morris, hun véd altsaa, hvor han er?

— Det synes saa.

— Men hun sagde Dig jo for et Par Dage siden, at hun ikke vidste det.

Ashton-Kirk trak paa Skulderen.

— Alt sker hurtigt og uventet, sagde han. Maaske vidste hun det ikke dengang.

— Og maaske kendte hun heller ikke Locke eller hans Bopæl, sagde Pendleton med bitter Ironi.

— Hvem véd? svarede Ashton-Kirk roligt. Hvorom alting er, saa var det en løs Formodning, der fik mig til at foretage Udflugten i Dag.

— I Gaar Aftes, sagde Ashton-Kirk, spurgte Du mig, om jeg havde noget ud af Besøget hos Professor Locke. Og jeg svarede, at jeg troede det. Hvad skal man tænke, naar man ser en ung Pige i en saadan Stilling, som den Miss Vale utvivlsomt befinder sig i i denne Affære, aflægge Besøg hos en Mand, der er mistænkt for at have forøvet Mordet?

— At hun paa en eller anden Maade er i Forbund med ham, sagde Pendleton nedslaaet.

— Ja sikkert. Men paa den anden Side, naar den samme unge Pige ved Synet af os, skynder sig bort og lader Manden i Stikken uden at give ham et Vink om, hvem vi er, hvad skal maa saa antage?

Pendleton rejste sig og gik nedslaaet hen til Vinduet.

— Det ved jeg ikke, sagde han.

— Man antager, fortsatte Asthon-Kirk, at hun ikke interesserer sig videre for ham. — Her vendte Pendleton sig atter om. Hvis hun havde været i Komplot med ham, som Du sagde, kan Du være sikker paa, at hun havde fundet paa Udveje til at oplyse ham om vor Identitet. Men, at hun ikke gjorde det, derom vidnede den Døvstummes Opførel lige saa tydeligt som Ord kunde have gjort det. Jeg begyndte da at grunde over, hvad det kunde betyde. Naar hun ikke var i Komplot med ham, hvorfor befandt hun sig da der? Svaret kom da straks af sig selv — paa Morris Foranstaltning. Da jeg traf hende sidst, paastod hun, at hun ikke vidste, hvor han var. Jeg sluttede derfor, at hun senere maatte have truffet sammen med ham.

— Ja, saadan maa det være! udbrød Pendleton som atter kom frem og med Eftertryk slog Haanden i Bordet. Ja, saadan forholder det sig utvivlsomt. Det er lykkedes ham at sende Bud til hende, hun har truffet sammen med ham, han har sagt hende den hele eller en Del af Sandheden, og hun søger endnu en Gang at hjælpe ham.

— Maaske har Du Ret, men jeg kan ikke sige det med Sikkerhed. At hun har truffet Morris, derpaa er jeg i hvert Fald ganske sikker.

— Hvorfor det?

— Da jeg i Aftes viste mig for hende i Vinduet, skete det for at skaffe mig en Anledning til at besøge hende næste Formiddag. Inden jeg begav mig hen til hende, foretog jeg visse Forberedelser til en hurtig Frontforandring, sagde han og pegede paa sin Forklædning, og det lykkedes mig i Løbet af Samtalen at sige, at Morris Skjulested var opdaget. Derpaa bortfjærnede jeg mig. Som jeg havde ventet, gav hun Ordre til at lade en Bil køre frem, og begav sig af Sted for at advare ham, og jeg fulgte efter paa min Motorcykel.

— Jeg forstaar, jeg forstaar. Og fik Du ham at se?

Ashton-Kirk nikkede. Derpaa fortalte han udførligt om Formiddagens Tur ud til den Gaard, Morris havde valgt til sit Skjulested. Da han var færdig med sin Beretning, sad Pendleton med dystert rynket Pande.

— Man havde aftalt et fuldstændigt Signalsystem, ikke sandt? Handskerne blev med Vilje tabt paa Vejen, han stak sit Svar ind i en af dem, paa Tilbagevejen lægger hun Mærke til sit Tab, søger efter dem og finder dem. Det er altsammen i den skønneste Orden, tilføjede han med et bittert Smil.

Derpaa tog han Kortet med Afskriften af Allan Morris' Meddelelse, som Ashton-Kirk rakte ham.

— »Tobin Raugnow«, læste han. Derefter saa' han op og spurgte med et svagt Smil: — Er det ogsaa et hemmeligt Sprog? Eller er det et Mandsnavn?

— »Tobin« lyder afgjort irsk, svarede Ashton-Kirk. Men »Raugnow« véd jeg ikke, hvor hører hjemme, og hvis det i det hele taget er et Navn, maa det være af slavisk Oprindelse.

Han fik nu atter Kortet tilbage fra Pendleton og saa' tankefuldt paa det. Men snart saa' han atter op med en tilfreds Mine.

— Som Du bemærkede, vendte Miss Vale uden Tvivl tilbage for at hente sine Handsker og læste Svaret. Da hun lige havde underrettet ham om, at hans Skjulested var opdaget, er det kun naturligt at antage, at hans Svar maatte angaa, hvad han havde til Hensigt at foretage sig.

— Det lyder meget sandsynligt, sagde Pendleton.

— Se her! Hvis vi sætter et Komma mellem de to Ord, fortsatte Ashton-Kirk, og tog en Blyant frem. Se, nu ser det ud som et Navn og en Adresse.

Han gav atter Kortet til Pendleton, rejste sig og gik hen og tog Vejviseren. Han bladede hastigt i den, standsede ved en bestemt Side og saa opmærksomt dens to Spalter igennem. Derpaa slog han den atter i.

— Nu har vi det, forklarede han, og kan naarsomhelst besøge et vist mindre Hotel, kendt under Navnet »Raugnow« og spørge efter Mr. Tobin. Og naar vi træffer denne værdige Herre, har vi en Mand for os, som har Allan Morris Fortrolighed.

Pendleton sagde i lang Tid intet. Ashton Kirk ringede paa Stumph og sagde til ham, at han skulde tappe Vand i Badekarret og tage rent Undertøj frem. Først efter at Stumph havde fjernet sig, aabnede Pendleton atter Munden.

— Da Du kom ind, Kirk, sagde han, lod Du nogle Ord falde, som gav mig en Fornemmelse af, at Du ikke vilde blive meget forbavset, hvis Politet begyndte at sætte Edith Vale i Forbindelse med Mordsagen.

— Det er kun det Faktum, at det var Aviserne, som først opdagede hendes Besøg hos Hume, der har afholdt Osborne og hans Mænd fra at beskæftige sig dermed. Misundelse afstedkommer mange mærkelige Ting.

Pendleton svarede ikke; han bøjede Hovedet og skjulte Ansigtet i Hænderne. Ashton-Kirk fortsatte:

— Det klogeste hun kunde gøre, var at træde frem og sige den rene Sandhed.

Pendleton for op.

— Men kan Du da ikke indse, at det netop er dette, hendes modige Natur forbyder hende at gøre? Hendes Stræben gaar ud paa at beskytte Morris, og det vil hun stadig gøre, hvad det saa end skal koste hende selv.

— I saa Fald sagde Ashton-Kirk langsomt, er der saa meget større Grund til at fremskynde vore Undersøgelser, saa at der ikke mere bliver Anledning for Morris til at holde sig skjult.

— Det bliver et godt Stykke Arbejde, sagde Pendleton. Efter hvad jeg kan se, er Manden indblandet i Affæren til op over Ørerne, og det er Grunden til, at han holder sig skjult.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

— Blod har jeg ikke ofret for Fædrelandet, men saameget destomere Fedt!
(»Meggendorfer Blätter.«)

— Du Anders, som super så mycket, skulle smörja dina ben med litet brännvin också.
Anders: — Vil inte bena re så uta brännvin, så får dom dra åt hälseke (saa kan de gaa ad Helvede til!)
(»Striz«.)

Paa denne Flade brænder der ingen Svensker, Hr. Wilson!
(»Lustige Blätter«)

I DEN SPIRITUSLØSE TID

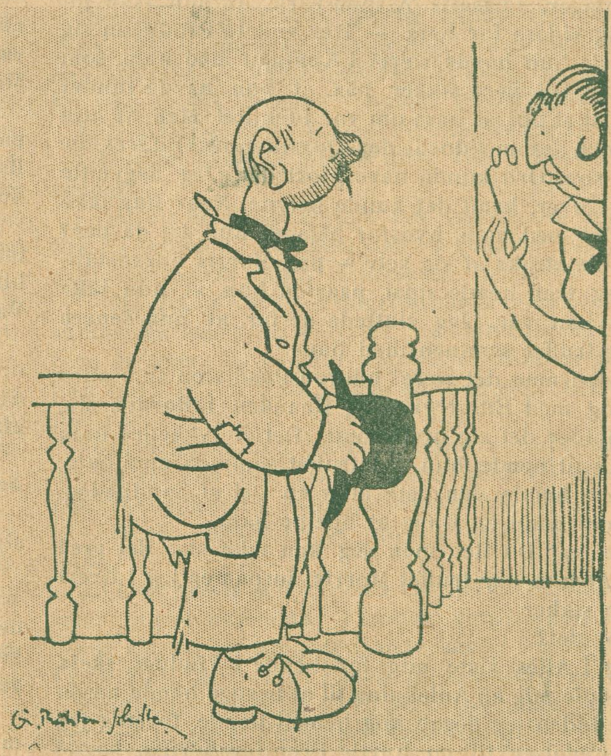

— En fattig Mand ber om lidt. Jeg har ingen Beskæftigelse haft i otte Maaneder.
— Saa? Hvad har De da været?
Dranker.
(»Simplicissimus«)

Af alle Shagtobakker er CRENO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Dags Dato.

Toldvæsnet begynder at blive noget vel nærgaaende. Forleden forlangte de at en Herre skulde indrømme, at han havde *tænkt* paa at smugle noget ud.

Saa er altsaa Tanker ikke længere toldfri.

*

En af vore fineste Kunstkritikere opdagede forleden, da han studerede et Maleri af Adam og Eva, at det Æble, Eva havde i Haanden, var en Frugtart, som kun havde eksisteret i et Par Aar.

*

Apropos, Toldvæsnet! Jeg saa forleden i en Avis, at et Par Toldbetjente var gaaet over Grænsen med et Par Damer fra Ribeegnen.

Det er dog at gaa for vidt!

*

Naa, nu er Kjælkebakken i Dyrehaven bleven lavet til i en Kilometers Længde, og hvis Pengene slaar til, skal den køres endnu længere.

Ak, Gud ja — hvor glide vi hen?

*

Det er forresten en glædelig *Oplysning*, at de nu skyder 600 Hjorte i Dyrehaven.

Sikken Masse Hjorte-Tællelys!

*

Hvergang jeg møder Fru N. N., der er berygtet for sine mange Elskere, kommer jeg til at tænke paa Pastor *Basts* manende Inskription:

»Idag mig, i Morgen Dig«.

*

Nu forhøjer Chokoladefabrikanterne Priserne paa »Godter«. Hvis det saa blev ved *det*, men jeg er overbevist om, at om et Par Maaneder faar vi mere af samme *Confekt*.

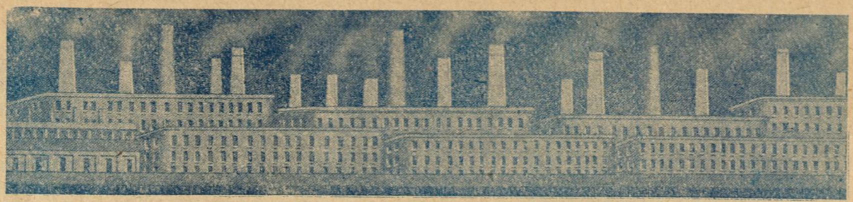

Der er Arbejde nok at faa, saalangt »Civilisationen« strækker,
Du ikke forgæves skal gaa, man »Velsignelser« til Dig rækker.
Bedriften maa ej gaa i Staa, se Staterne feberhedt tigger
og beder Dig ikke forsmaa — deres Ammunitionsfabriker!

»EN NORDMAND«.

En dame var gaat ind i en butik for at kjøpe en ny parasol, og en meget høflig butiksvend viste hende hele utvalget. Han hadde ordet i sin magt og roste de forskjellige varer uten undtagelse og uten stans. Tilslut tok han op endnu en parasol fra disken, spændte den ut og holdt den med et beundrende blik op for damen.

Er den ikke bedaarende? Og læg merke til silkens glans og kvalitet. Se, hvilket helhetsindtryk. Kjend paa silken, saa bløt og behagelig. Synes De ikke selv, at dette er noget ekstra?

— Jo, det er igrunden det, sier damen. Det er min gamle, som jeg la fra mig paa disken.

»EN SVENSKER«.

GOTT OCH ONT. Madam Petterson: — Nå, hur är det med gikten?

Madam Svensson: — Jo tack, när jag sitter i solen, gör det så gott där, det gör ont.

»EN DANSKER«.

— Du, der er da nogen Fordel ved at have Træben.

— Saa — hvilken?

— Man kan bruge Tegnestifter i Stedet for Strømpebaand!

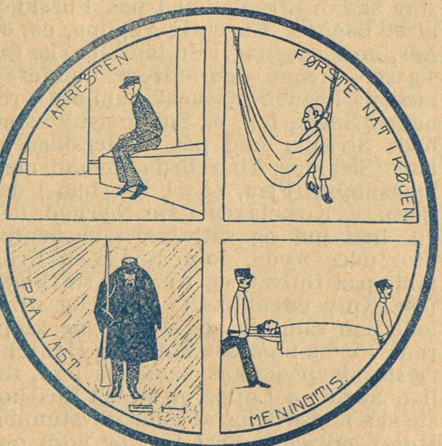

1. Kystartilleribataillon har i Anledning af sit Jubilæum forleden udsendt en Mindeplatte. Her er den. Den er inddelt i følgende 4 Felter: I Arresten. Første Nat i Køjen. Paa Vagt. Meningitis.

— Naa, kom din lille Fætter i Wienervogn til Konfirmationen?

— Paa en Maade. Hans Fader laante Bagerens Wienerbrødsvogn.

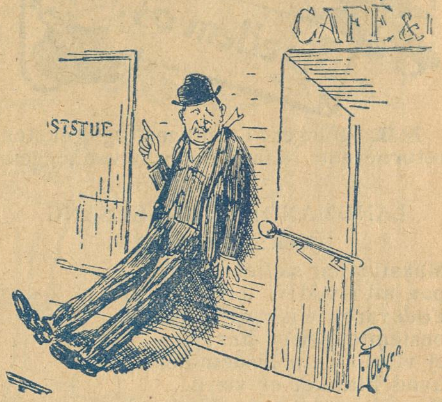

Sku' je' nu gaa hjem, eller sku je' gaa derned og ta' et Par Genstande endnu?

Hm — je' ve' inte' — je' staar og vakler!!

Filmstitler i 1913

„Diamanttyven".
„Mordet paa Juveleren".
„For en Formues Skyld".
„En Dag i Rædsel".

I 1917

„Øltyven".
„Mordet paa Smørhandleren".
„For en Kartoffels Skyld".
„En Dag hos Thorup".

Et Spørgsmaal.

Min Kakkelovn vil ryge og jeg vil rejse. Skal jeg nu henvende mig til *Coks*kontoret eller til *Cooks* Rejsebureau?

ET ÆGTESKAB.

HAN var en »Løve«,
saa blev han en »Bjørn«.
Nu er han en »Stud«.

HUN var et »Lam«,
saa blev hun en »Gaas«.
Nu er hun en »So«.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

LANDMANDENS KLAGESANG.

(Mel.: Valdemar).

Maksimalen sætter Prisen
paa alt hvad vi har,
Fødevarer, Fisk og Grisen
bestemte Priser har;
ej vi mere nu bestemmer
hvad Flæsket er værd.
Har vi nogle gode Ænder
vi sælger dem ej mer
nej vi lever i en Tid
hvor vi maa forsone
os med Priserne og Lid
sætter vi til Kronen
Maksimalpris den er rar
alt som sælges kan
Prisen Komissionen har
lavet til hver Mand.

Reguleringskomissionen
bestemmer nu alt
selv naar vi maa banke Konen
det er da for galt
at de sætter Pris paa Flæsket
og Beslag paa vort Korn
det kan jeg forstaa, men tærske det
det maa de lade os om.
Snart nu Gas, Petroleum
kan ej faas at købe
Kul og Brænde og gammel Rom
er fra Landet løbet,
ja selv Ligkister ej vi kan
faa for Penge mer.
Det er dog noget der ej kan gaa an
naar Folk ej vil leve mer.

Og der kommer Kort vel ogsaa
paa Kærlighed og Kys
har vi os en god Forloved
hun siger saa spidst:
Har De Kortet med min Herre
ellers maa De lade vær
thi De ved at den er værre
hvis Kortet ej man ser.
Maksimalpris den er rar
paa Kys og ømme Navne
nu vi ikke mere har
at hugge ned som Ravne
men en Ting jeg ved de kan
ikke fra os ta'e
nej det klare Kildevand
det tror jeg vi maa ha'e.

Det var ellers rart om Prisen
paa Vandet gik op
saadan at vi kom til Krisen
saa Kommunen sagde stop
saa vi sku' betale Litren
af Vandet med Mønt
det tror jeg det blev en Nitter
men er det ej fordømt
som Tiden gaar i Barndom nu
alt fordyret vælter
om paa Markedet sikken gru
mellem vore Bælter.
Klausul, Gullasch og særlig mit
Liv er blevet svært
Æder man Klausul bliver man frit
i Brummen nu leveret.

E. Sørensen, Herfølge.

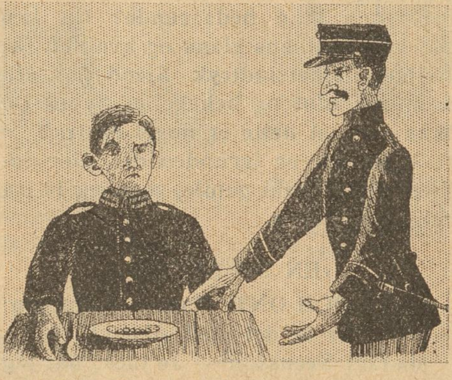

Køkkensergenten: Er der ikke Mad nok? — Hva' Fa'en er det for noget Vrøvl! Nu Sikringsstyrken er indskrænket, skal der vel ikke saa meget til som tidligere!

Tegning af Nr. 1187.

EN BAGVENDT HISTORIE.

Det var en frostklar Julidag midt i December Maaned, Solen sendte lige sine skæve Straaler ned paa Forsiden af et Baghus. En enlig Yngling, ca. 80 Aar, kom gaaende i en lang Række for sig selv, henad den støvede Landevej, medens Regnen pjaskede ham om Ørene, og Sneen føg, og Solen sendte sine hede Straaler ned paa Undersiden af hans Straatag. Han ilede fremad med langsomme Fjed, snart saa han i det fjerne et Kirketaarn i sin Nærhed, der gik han ind og satte sig i en benløs Stol uden Sæde, som stod i en Krog midt paa Gulvet, og fremtog sin bladløse Kniv uden Skaft. Pludselig stimlede han sammen, og Tænderne klaprede i hans tandløse Mund og Haarene rejste sig paa hans skaldede Isse, thi han hørte en Loppe gø og en Lus hoste saa forfærdelig, at hans døvstumme Hund gav et lydløst Hyl og faldt om paa Ryggen og slog Maven. Manden blev herover saa forfærdet at han gik ud af sit gode Skind, og Hunden blev opædt af en fornærmet Væggelus.

Jens Søndergaard.

Deres ualmindelig vanvittige Historie har vi aldrig hørt før, den er splinterny, vi kunde den dog udenad, for den er nemlig morderlig gammel.

ANDELS-ANSTALTEN TRYG
SAMLEDE AKTIVER ca. 20 Mill. Kr.
GENSIDIGT LIVSFORSIKRINGSSELSKAB STATSANERKENDT·STATSKONTROLLERET
PRÆMIE-RESERVE over 14 Mill. Kr.
HOVEDKONTOR ØSTERG. 61 KBHVN. K

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

S. Petersen, Aalborg. Vi skal ved Lejlighed bringe en Prøve paa Deres kunstneriske Evne, som desværre er saa beskeden, at den højst kan gøre Krav paa nogle faa Jærnpenge.

F. Daugaard, Aarhus. Naar man vil lave Tegninger til Aviser, maa man ikke anvende Blyant.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.

»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Avertér i „RAVNEN“.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

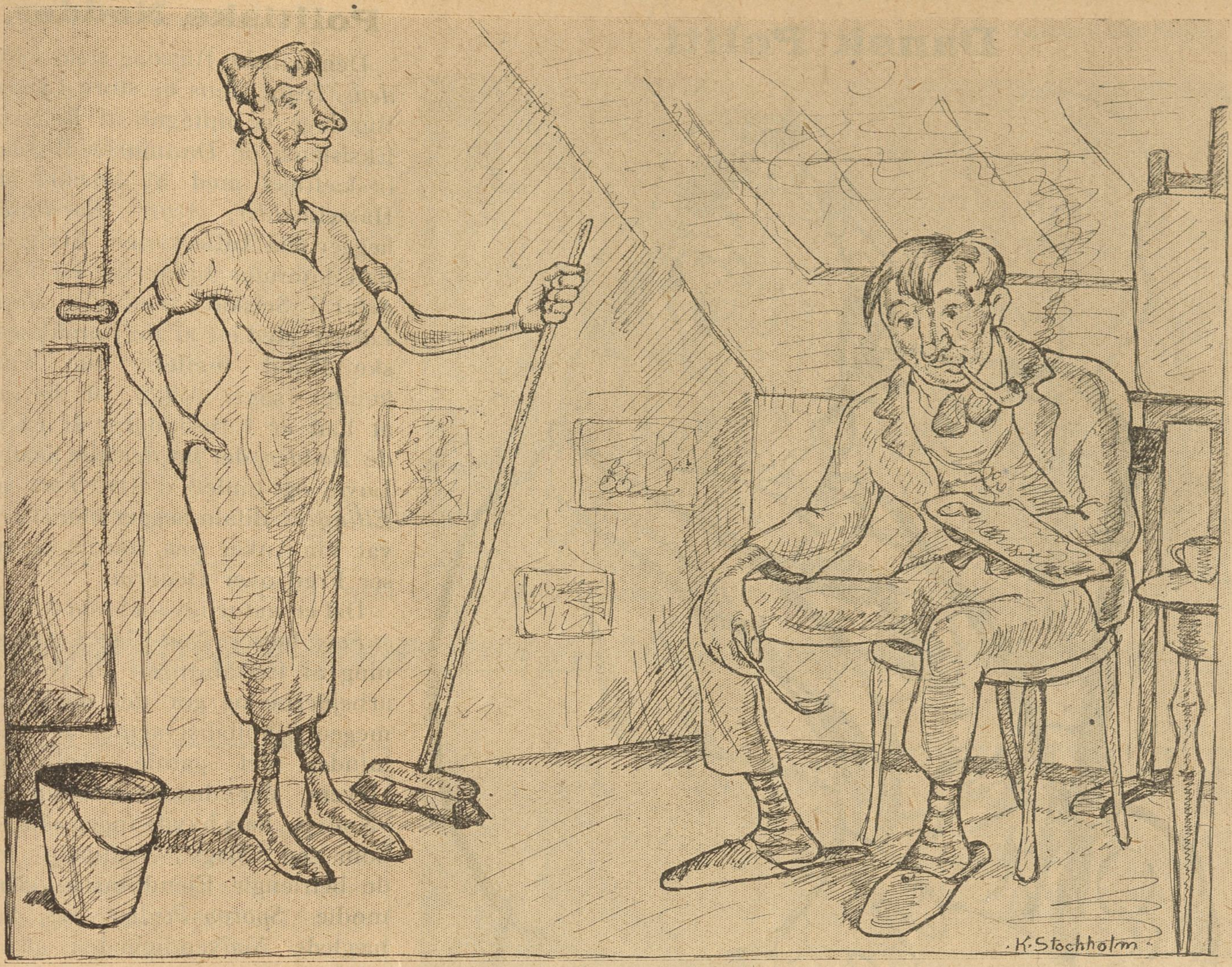

Tegning af K. Stochholm.

Maleren (efter at være bleven skældt ud af sin Kone): — Jeg tror alligevel ikke at min Kone egner sig til at staa Model til mit Billede *„Fredens Gudinde“*.

Han spurgte bare.

Jens Stærk havde faaet Arbejde ved et Stenbrud, og en Dag, da han stod og ordnede en Dynamitpatron, gik den af i Utide og sendte Jens et Par Meter tilvejrs uden at der dog skete videre Ulykke.

Fredag Aften stod han i Kontoret og skulde have sin Ugeløn, og Bogholderen oplyste ham om, at der blev trukket 4 Kr. fra, eftersom Stærk havde været borte fra Arbejdet en Dag.

Da Stærk skulde til at gaa, vendte han sig om i Døren og bemærkede i en bitter Tone:

— Ska' der ikke ta's fra ogsaa for den Tid, jeg svævede oppe i Luften??

En Knude.

En ung gift Dame var bekendt for den Frihed, hvormed hun modtog alle mulige Herrers Smigrerier. En Dag, da hun var i Selskab, trak hun sit Lommetørklæde op.

Der var en Knude paa.

— Ah, udbrød den unge Dame, kan nu nogen sige mig, hvorfor jeg har slaaet den Knude paa mit Lommetørklæde. Det er noget, jeg skal huske, men hvad?

Hendes Mand, der stod i Nærheden, bemærkede tørt:

— Tror Du ikke, Du har anbragt Knuden for at huske — at Du er gift?

Bedring?

Kammerjunkeren: Deres Ekscellences Hørelse har nok bedret sig betydeligt!

Ekscellencen: Hvadbehager?

Kammerjunkeren (højere): Jeg siger, Deres Ekcellences Hørelse har vist bedret sig betydeligt!!

Ekscellencen: Vær saa god at tale lidt højere!

Junkeren (vrælende): Deres Ekscellences Hørelse er bleven meget bedre!!!

Ekscellencen: Her er et Stykke Papir — vær saa god at skriv paa det!!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Dansk Politi.

Tegning af Hp Hansen.

Overbetjent MARKMANN.

Mørk Tale.

— Naar gaar Toget?

— Et førr'.

— Men gaar der ikke et før?

— Jo, det gaar et førr'.

— Jamen gaar der ikke et *før?*

— Aa, jovist, der gaar *to* før.

— Jamen to førr' kan da ikke gaa før et førr'?

— Jo, der gaar to før, ikke to førr', før et førr'!

— Pyh! Sig mig da, hvornaar gaar det *sidste* Tog?

— Det *sidste* Tog, det oplever hverken De eller jeg!!!

Bravo!

— Se her, kære Kone, her har Du hundrede Kroner. Nu fortjener jeg da en Smule Bifald i den Anledning. —

Konen (klapper i Hænderne): Bravo! Da capo! Bravo! Da capo!

Politiske Nødder.

Den danske Rigsdag staar i *Nødens* Tegn. Mens de store Landes Rigsdage er optagne af Rigernes Eksistens, er Danmarks Rigsdag beskæftiget med at knække de Hassel*nødder*, *Asger Karstensen* lægger paa Tallerkenen, hvergang han kommer hjem fra en *Nøddetur* i Selskab med Fru *Marie Lassen*. Med en af de Karstensenske Fund mellem sine Fortænder søger *Wulff* at bevise, at han er i Besiddelse af en af de *Nødder*, der bryder alle Skatte-Love, og under d'Hrr. *Foss'* og *Ellingers* Bifald lægger han et privat Vin-Anker paa Bordet og lyser Fred over Druerne.

Det er naturligvis et *Nød*-Anker. *Foss* hejser *Nød*-Flag i Anledning af Erstatningen til Tobaksarbejderne og gør det med saamegen Kapitalistvarme, at man mindes det gamle Ordsprog: »Hvem, der havde *saadan* en »Nød« — han havde ingen »*Nød*«! Som en Slags *Nød*hjælp for de betrængte Ejendomsbesiddere mødte *Sporon-Fiedler* og benægtede *Nød*vendigheden af at udpine de mange Rigmænd, der sad i et fedt og godt *Nøddebo*.

Ak ja, *Nød* lærer nøgen Højremand at spinde Silke af Dyrtiden! Men jeg vil alligevel *nød*ig være Medlem af den 7-Mands-Besætning, som nu gynger i en *Nøddeskal* og fortvivlede søger at finde en god *Nød*havn i *Brandes* Skattelove; *Kærnen* i Højres Protest er saa tynd, at man kan blive gal i *Skallen* af at betragte den.

Men Asger Karstensen pusler stadig i *Nødde*buskene. Hans sidste store *Valdnød* med de udenlandske Gesandter, *Stauning* og *Scavenius*, revnede med et væmmeligt Knald, og snart vil han komme til at staa overfor den store *Valg-Nød*.

Det vil blive en haard *Nød* for ham at knække!

Torm.

Frit efter Thorvaldsens Frise.

Tegning af Emil Poulsen.

Jason med det gyldne Skind ankommer fra London.

En Irlænder.

Pat, rask Gut, ikke bange for Whisky eller Revolvere, kom forleden forbi en Butik, som annoncerede, at den solgte alle mulige Varer i Metervis.

Hej, Hej, tænkte Pat, den er Spøg, jeg maa ind og dreje en Knap.

Han gik ind og forlangte en Meter Mælk. Men Manden, der ejede Shoppen, var ogsaa Irlænder, han saa paa Pat, dyppede en Svamp i en Spand Mælk og trak en Meter op paa Disken.

Værsgo, sagde han.

— Hvad koster den, spurgte Pat.

— En halv Krone, svarede den anden.

— All right, sa' Pat, rul den sammen og pak den ind; jeg ta'r den!

En Amerikaner.

Den i Amerika meget omtalte Vækkelsesprædikant Billy »Sunday«, som er i Færd med at »omvende« hele New Yorks Befolkning, mødte forleden en Dreng paa Gaden og spurgte ham om Vejen til det nærmeste Posthus.

Drengen gav hurtig og klar Besked, hvilket tiltalte Præsten.

Ved Du, hvem jeg er, spurgte han.

— Nej, sagde Drengen.

— Jeg er Billy Sunday, og hvis Du vil komme hen til mit Vækkelsesmøde i Aften, saa skal jeg vise Dig Vejen til Himlen.

— Det var Satens, svarede Drengen i en ret ligegyldig Tone — Du ved jo ikke engang Vejen til Posthuset!

En ældre, fin Herre, klædt i Sort og med et sørgmodigt Udtryk i Aasynet, kom forleden gaaende over Raadhuspladsen. I samme Nu, Raadhuset slog tolv, tog han sin Hat af, rettede paa sig og gik med et glad Ansigt over i »Paraplyen«, hvor han bestilte sig en Whiskysjus. ***Hofsorgen for den afdøde Dronning af Bulgarien var udløben.***

Hun frelste ham fra Døden.

— Mine Herrer og Damer, hermed endte Fyrst Bossuroff sin Skaaltale, jeg beder Dem alle hæve Deres Glas med mig. Vor Gæst, Pennens berømte Mester, Ruslands store Beundrer, Hektor de la Roche, længe leve!

Medens de slanke Glas klirrende stødtes mod hverandre, hævede Hektor de la Roche, smilende sit Glas mod sin Borddame, den unge Tatjana Bossuroff. Beundrende hvilede den skønhedstørstende Digters Øjne paa det klassiske Pigeansigts ædle Oval, og idet han hedt og beruset søgte hendes Blik, troede han i hendes Øjne et Øjeblik at se en skjult Ild blusse op.

Senere i Vinterhaven veg han ikke fra hendes Side. Hun sad tilbagelænet i en Kurvestol, bag hvilken han stod let bøjet over hende. Stadig dybere og dybere bøjede han sig ned til hende.

— Forsigtig! Hun hviskede det saa sagte, at det neppe kunde høres. Han hævede Hovedet. Et Øjeblik syntes det ham, at Fyrstens Øjne lynede gennem Palmegrenene. Tatjana . . . ., han havde bidt Tænderne sammen, — jeg maa tale med Dem! — Hun smilede.

— Jeg kører i Morgen tidlig til Wolanskaja-Kirkegaarden for at se til min Søsters Grav.

— Hvornaar kan De være der?

— Klokken elleve.

Han trykkede et Kys paa hendes Haand og rettede sig op.

— Altsaa — Paa Gensyn i Morgen Formiddag.

— — —

Manden med det listige Ansigt i det forslidte Livre stod ydmyg for sin Herre.

— Hvad siger Du, Petrorwitsch —? . . . .

— I Formiddags Klokken halv elleve, Deres Velbaarenhed.

— Hvad gjorde han?

— Han tog en Vogn.

— Har Du fulgt efter ham?

— Ja, Deres Velbaarenhed . . . . han kørte til Wolanskaja-Kirkegaarden.

— Hvad kan denne Franskmand have at gøre paa Kirkegaarden? mumlede Fyrsten.

Tjeneren smilte listig. Det kan jeg ikke sige Dem, Deres Velbaarenhed. . . . Efter fem Minutters Forløb viste en Dame sig. . . .

En Dame? Guvernøren udstødte en svag Fløjten.

Har Du set hendes Ansigt?

— Nej hun var stærkt tilsløret.

— Hvorledes var hun klædt?

— Hun havde en sort Hat med en stor, hvid Fjer.

Døren sprang op. Paa Tærskelen stod Tatjana. Papa, udbrød hun i en munter Tone, jeg læser netop nu, at Schelpapin synger i Aften. Skal vi tage i Operaen?

I dette Øjeblik fik hun Øje paa Tjeneren, og hun tav.

Fyrsten svarede ikke. Hans Øjne fæstede sig paa hendes Skikkelse og blev store og stive. Den sorte Hat . . . . disse hvide Strudsfjer . . . . hans mørke Øjne hævede sig med et frygteligt inkvisitorisk Udtryk paa Tjenerens Ansigt, der var vendt mod den unge Fyrstinde.

— Gaa straks! Fyrstens Stemme lød barsk og bydende. Tatjana smuttede ud af Værelset.

Der blev Dødsstilhed.

— Petrorwitsch, stønnede Fyrsten, jeg spørger Dig endnu en Gang: Hvem var Damen paa Kirkegaarden?

Tjenerens Øjne flakkede vildt ved den mægtige Godsejers bydende Ord.

— Jeg . . . jeg . . . ., de stammende Ord kunde næsten ikke høres, — jeg ved det ikke, Deres Velbaarenhed. . . .

Paa Fyrstens Træk viste sig et grusomt Smil. Vil Du til Sibirien?

Skælvende omklamrede Tjenerens Fingre Stoleryggen.

— Deres Højvelbaarenhed, stammede han, — Naade. . . . og med et sky Blik sagde han hviskende mod Døren: *Deres Datter*, — Fyrstinde Tatjana!

Fyrsten gik med sammenbidte Læber og tunge Skridt op og ned i Værelset. Pludselig blev han staaende foran Tjeneren.

Denne Franskmand maa fjernes, men her gælder det Forsigtighed. Han talte mere med sig selv end med den anden. — Hør Petrorwitsch. . . . har Du ikke meddelt mig, at Hr. de la Roche har ytret Ønske om at besøge en Nihilistforsamling?

Tjeneren nikkede.

— Petrorwitsch; gaa straks til Hr. de la Roche . . . . og sig ham, at Du har hørt, at der Klokken 12 i Nat finder et stort anarkistisk Møde Sted . . . . Du tager en Droske . . . . og kører ham saa hurtigt som muligt til Birkelunden . . . . hvor Donajetz flyder, ved Du . . . . det øvrige er min Sag . . . . forstaaet

Tjeneren bukkede skælvende og smuttede ud af Døren. Et Øjeblik efter forekom det ham, at han hørte Raslen af Kvindeklæder. . . .

— — —

— Hr. de la Roche! Tjeneren traadte med Hatten i Haanden ind i det oplyste Hotelværelse. Drosken venter!

— Jeg kommer.

Tjeneren gik med tunge Skridt ned ad Trapperne, fulgt af Franskmandens slanke Skikkelse. Tjeneren aabnede med et ejendommeligt Smil Døren.

— Deres Naade!

I næste Øjeblik for Franskmanden tilbage. Foran ham stod med bydende Holdning en Politiembedsmand med Blikket fæstet stift paa ham.

— Hr. de la Roche?

— Ja.

— Jeg erklærer Dem for arresteret!

— Men . . . .

— Jeg beklager, sagde Politimanden afværgende. — Vil De have den Godhed at følge mig.

Ved Hjørnet af Gaden ventede et lukket Automobil.

Begge steg ind.

Hovedrystende saa Tjeneren efter Dem.

— Automobilet suste gennem Natten. Byens Huse svandt for deres Blikke.

Franskmanden gjorde Forsøg paa at se gennem de tilfrosne Vinduer, skimtede Veje og Marker. Det var uden Tvivl Landevejen.

— Vil De ikke sige mig . . . .

Han saa paa Betjenten, men opgav snart den unyttige Spørgen.

Time svandt efter Time. Maanen lyste op i Mørket.

Der kom en sælsom frisk Luftning, næsten som en vederkvægende Havbris . . . . Med et Ryk standsede Automobilet.

— Jeg beder Dem stige ud, sagde Betjenten høflig.

Vaklende steg Franskmanden ud og stirrede omkring sig.

— Derovre, — Politiofficeren smilede høflig — er den svenske Grænse. Jeg har endnu dette Brev at aflevere til Dem og skal bede Dem om ufortøvet at forlade det russiske Rige. Med disse Ord steg han ind i Automobilet og suste tilbage.

Franskmanden vaklede fremad med det lukkede Brev i Hænderne. Paa den lille svenske Grænsestation brød han det og læste:

— Elskede . . . . det er mig, der har foranlediget alt dette. Jeg maa fatte mig i Korthed, thi min Fader sidder ved Siden af mig og betragter mig mistroisk. Min Fader har faaet Underretning om vor Sammenkomst. I den gamle Satraps Aarer flyder der hedt, asiatisk Blod. Den formentlige Skændsel — at hans Datter elsker en borgerlig — kunde han ikke lade sidde paa sig. I Nat Kl. 12 vilde det være sket . . . . Du vilde være forsvunden sporløst. . . . Ikke noget sjældent her i Rusland! Da lod jeg Politiofficeren Polmetkin kalde — han har i mere end et Aar tilbedt mig som et Gudebillede — og bad ham at arrestere Dig og føre Dig ud af Ruslands Rige. Naar Du læser dette Brev, er Du i Sikkerhed . . . . Og tænk paa

Din kære *Tatjana*.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
FIONA SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

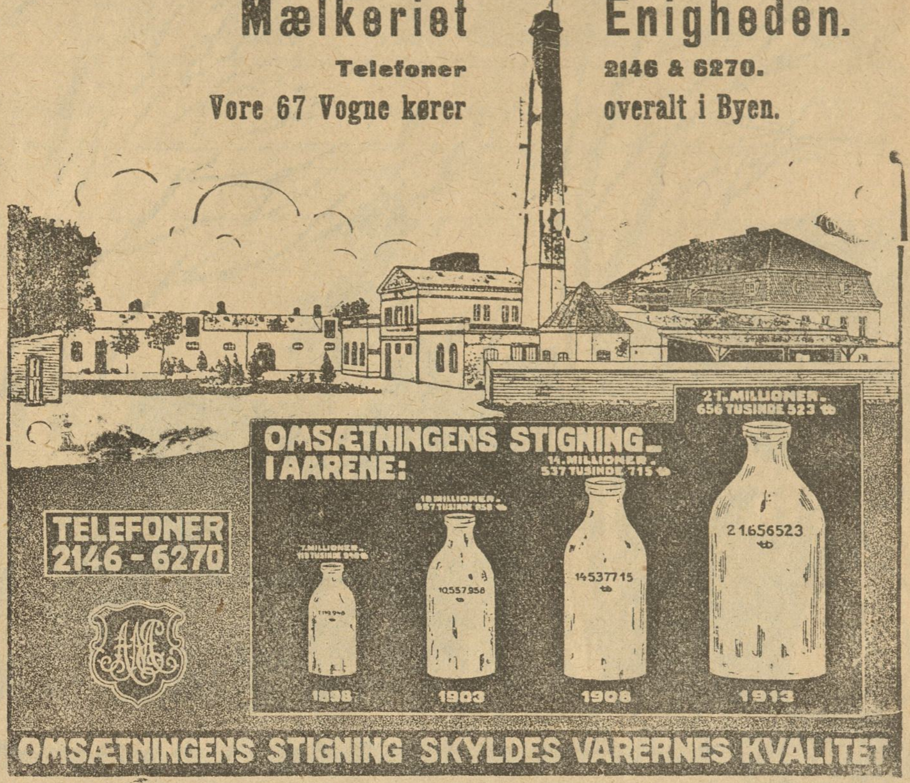

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**.

GENERALAGENTUR: TELEFON 2600
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. *Joh. Olsen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier,
Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Oswald Jensen

Fire Stadier paa Livets Vej er skildret her i et tilfældigt Møde:
Det lille Barn, en Frøken fin, den gamle Mand og Kistens tavse Døde.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 43 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 25 Oktober 1917.

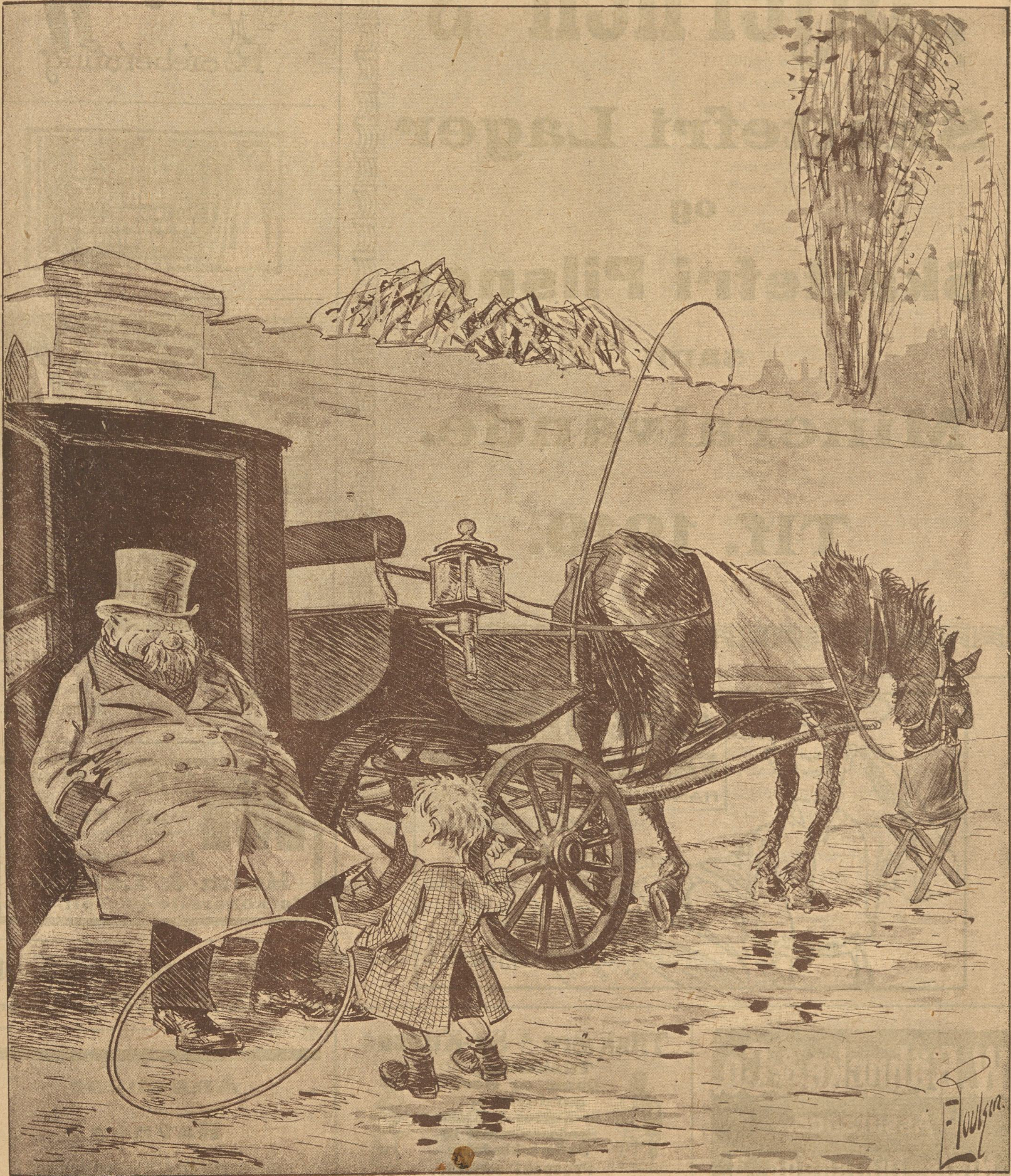

Tegning af Emil Poulsen.

— Droschekusk, maa je' klappe din Hest?
— Gu' maa Du ej, Dreng, skrup a' mæ' Dig!
— Uh-u, hvor er Du gærig!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

Køb Alfa Margarine

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

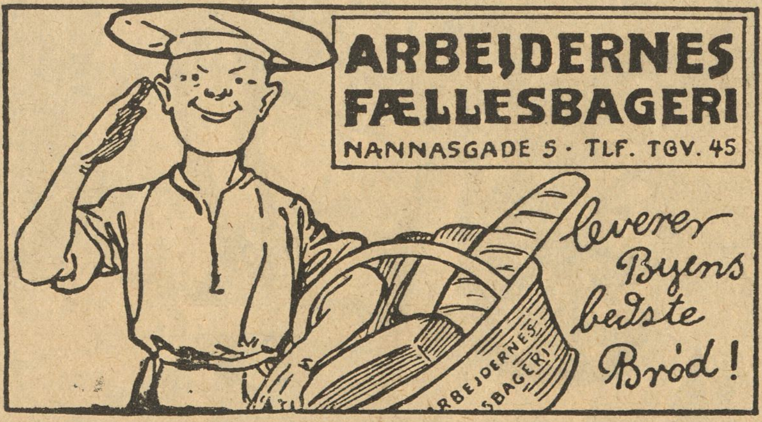

I. V. Rasmussens Danseskoler
Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

W. Bähncke & Co.
Assurance.
Niels Juelsgade 3.
Telf. Central 128 og 129.

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og
Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

Kig-Kig.

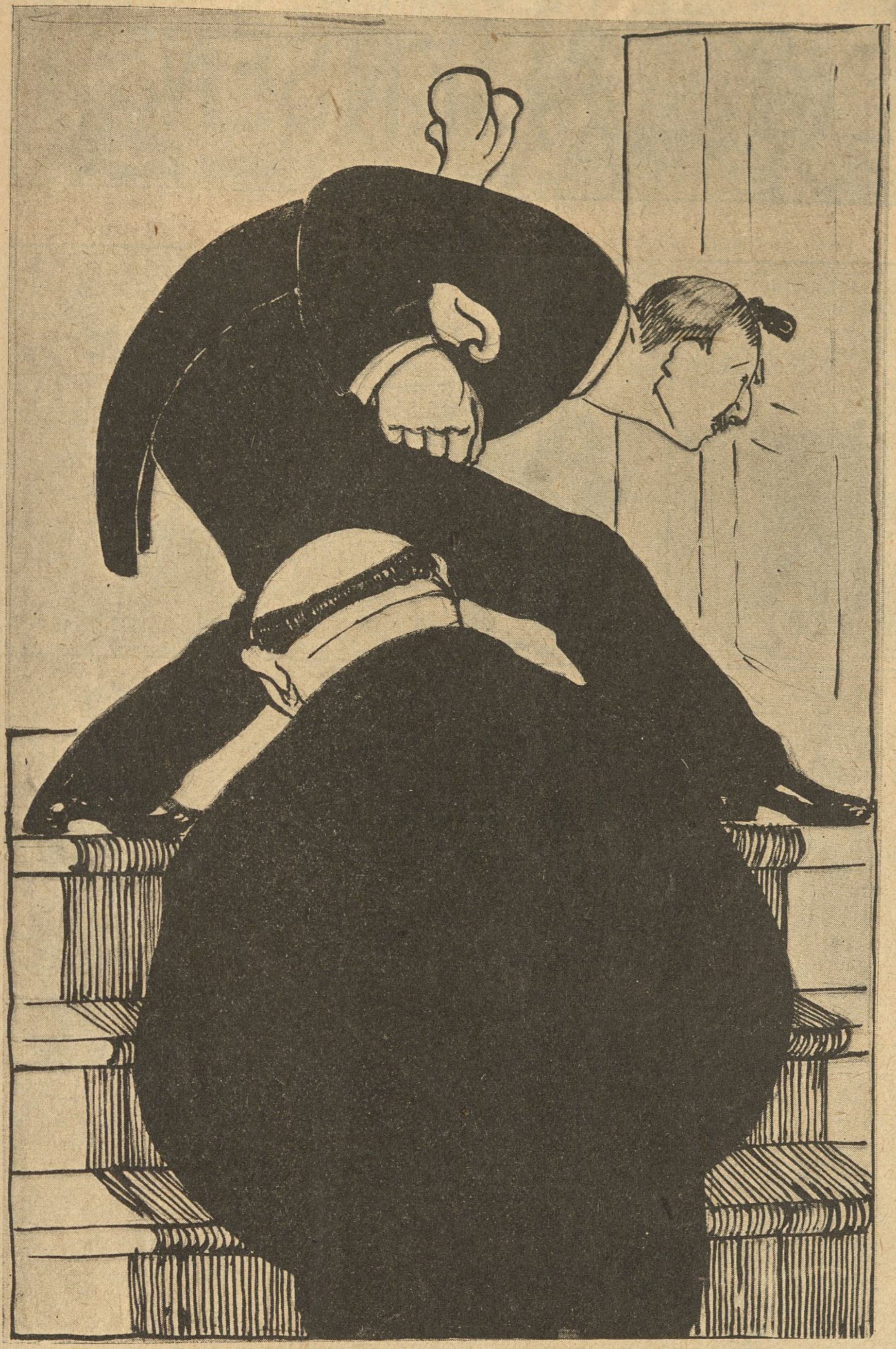

Tegning af Anton Hansen.

Tjeneren: Det er Prinsen og Frøken Susanne! Vil De ikke ogsaa kigge Dem en Orden til, Deres Ekscellence?

Daarligt Selskab.

Præsten møder Didriksen og siger: Hvad, er Du nu paa Vej til Kroen igen?

Didriksen: Ja, det er det, jeg er!

Præsten: Men ved Du ikke, at naar Du gaar paa Kroen, saa gør Djævelen Dig Selskab!

Didriksen: Det faar han saa gøre. Men vil han ha' noget, saa maa han selv betale det!

Blinde er de —

Blinde ere de, som taler
højt om Tidernes Kultur,
Viserne har langt tilbage
paa det store Verdensur.

Naar engang de lærde finder
Hovedskallen af en Gris,
og naar Staden Sæby bliver
noget større end Paris.
Naar en Dampmaskines Rester
paa Museum er at se.
Naar den sidste Kongekrone
gemmes i en Glasmontre'.
— Naar forlængst man Jylland fik
lavet om til Republik —

Se, da vil man kunne flyve
paa et hulet Kosteskaft;
Tyngdeloven vil man prøve
paa at sætte ud af Kraft.
Man vil bygge Glaspaladser —
Regn og Storm og Solens Skin,
alle Rummets Elementer
vil man kunne vinde ind,
presse, pakke — og ved Gud,
sælge som Briketter ud.

Med en Solbriket i Lommen
— herfor garanterer jeg,
vil man ture op til Polen
for at rekreere sig.
Man vil ogsaa kunne rejse
rundt om Jorden for en Slik.
Togene vil kunne trækkes
op ved Fjedermekanik —
(kom det nogentid saavidt,
blev vi mange Sorger kvit).

Men naar Solen dør og blegner,
da maa lærde Folk erindre,
at man graver dybe Skakter,
henter Lys af Jordens Indre.
Man vil dræne bort og sløjfe
alle Verdenshave ni.
Naar man kan i Luften sejle . . .
Tanken konkluderer i —
Vand er noget Fraadseri.
der er nok at sejle i.

Jeg vil atter la' mig føde.
Der bli'r mange Ting at se.
Nu har Verden faaet lavet
sig en rigtig køn Kop The.
Men engang er Slægters Vrede
imod andre Fjender vendt.
Ild vil rase — Vesuvs Krater
vil man lukke med Cement —
— Om man atter lod sig føde . . .
der blev mange Ting at se —.

Carl Nielsen.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

Tegning af Emil Poulsen

Job!

Den gamle Skipper fortæller: Jeg sejlede med en hel Skov, der var gjort til smaa bitte Pinde, spidse i den ene Ende, og denne Ladning Smaapinde bruger de gevaldig mange af i Peru. Men da jeg kom dertil med Skuden, saa var der Oprør, og vi maatte ikke gaa ind i Havnen. Jeg blev saa tvungen til at sælge Ladningen i Chili.

En Tilhører: Men der bruger de jo ikke disse Smaapinde.

Skipperen: Næ, men jeg lod Besætningen spidse dem i den anden Ende og solgte det som *Havre!*

Lygten!

Da Ludvigsen kom hjem sent paa Natten overraskede han en Tyv, som forsøgte at bryde ind i Lejligheden.

Ta' den med Ro, sagde Tyven, jeg er ingen Forbryder, jeg vil bare besøge deres Pige, det er min Kæreste.

— Jasaa, svarede Ludvigsen og pegede paa Blændlygten. Jeg har selv været lidt paa Pigesjov i min Ungdom, men jeg havde aldrig nogen Lygte med.

— *Nej, det kan man se paa deres Kone!* raabte Tyven og løb sin Vej.

Tegning af H. Jentsch.

Paven og hans Medhjælpere kigger efter Ententens Fredsvilje.

Splinterny Drikkevise

(i Anledningen af, at *Foreninger* maa holde Fest til Klokken Et.)

Mel: »Käreste brødra, systre og vänner«

Kæreste Venner,
stundom der hænder
Ting, saa man kender
Glæde og sender
Rode en Tak, vor bedste:
nu kan vi atter feste!
Ej mer vi skælve
for »Klokken elve«,
nu kan vi pæle,
danse og kæle —
Venner, træk Vejret frit,
nu skær den godt, til Klokken viser *Et*!
Dan en »Forening«
kald den »Rekord«,
mangler den Mening
som en Abort —
skidt, Kontrollen viger,
naar Du bare siger:
»Her har jeg mit Medlemskort!«

Olsen og Bensen,
Madsen og Svendsen,
Hansen og Jensen
— ham fra Regensen —
laver en lille Klub nu,
den bærer Navnet »Sup nu.«
Love er skrevne,
vældig belevne,
der er kun Tale
om et Lokale
hvor de kan »suppe lidt«,
til Klokken slaar det lovbefalte *Et*.
Tiden skal nyttes
ej soves bort,
Flasker skal byttes,
helst samme Sort,
Glassene skal »pudses«,
kraftigt skal der »sjusses«,
hvert et Medlem har Akkord!

Kæreste Gutter
jeg tror, at lutter
Blegnæb og Sutter
sig sammenslutter —
»Klubber« og »Loger« dannes,
derpaa kan der vist bandes!
To, som paa Kvælden
vil fugte Bælden,
har samme Mening,
danner »Forening,«
Love? Nej — ligefedt,
vi har kun en og det er Par'graf *Et*:
Livet kan være
væmmelig haardt,
Fanden skal bære
nogenslags Tort.
Hvis en Mand vil vove
at gi' andre Love —
saa'n et Medlem kom tilkort!!

Jørgen Grønsvær.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Jeg har en Gang advaret Dig mod at drage for hastige Slutninger, sagde den anden roligt. Allan Morris kan og kan maaske ikke være Lockes Medskyldige. Dette Spørgsmaal skal vi nu til at undersøge. Og undskyld mig nu, medens jeg tager mig et Bad og ifører mig lidt mere præsentable Klæder.

XIX
DE TO RAPPORTER

Efter Middagen slog de to Venner sig ned i Biblioteket. Stumph serverede dem deres Kaffe, og de fornyede Bekendtskabet med den græske Tobak. Efter en Stunds Forløb bankede det paa Døren.

— Kom ind! raabte Ashton-Kirk.

En lille Mand med mærkeligt brede Skuldre og højt Bryst traadte ind. Han var slet barberet og havde udstaastaaende Kindben og gjorde Indtryk af at være en Mand, der ikke opgav en Ting paa Halvvejen.

— Godaften, Burgess, hilste Ashton-Kirk.

— Godaften, svarede Burgess, traadte frem og lagde nogle omhyggeligt sammenfoldede Ark Papir paa Bordet. — Fuller var optaget, og jeg syntes derfor, at jeg selv vilde aflevere dette. Det er en Rapport om Hume.

— Ah! Tak skal De have.

Ashton-Kirk tog et Ark og begyndte at gennemlæse det.

— Er Fuller færdig med Morris?

— Han er netop i Færd med at udarbejde sin Rapport. Den er færdig om en halv Time, antager jeg.

— Vær saa god at sige til ham, at han skal komme ind med den, saasnart den er færdig.

Burgess nikkede og gik. Ashton-Kirk læste videre i Rapporten.

Under Læsningeu fik hans Øjne efterhaanden et ejendommeligt Udtryk.

Har Du Lyst til at høre Rapporten?

— Ja, det jeg rigtignok, sagde Pendletou ivrigt.

Ashton-Kirk lagde Papirerne i Orden og begyndte at læse:

›*Fortsatte Undersøgelser angaaende David Hume's Livsforhold.*‹

Ingen Oplysninger har kunnet skaffes om Hume før hans Bosættelse her i Byen Aar 1899. Alle Forretningsmænd indenfor hans Branche er bleven nøje udspurgte; de, som i det hele taget vidste noget om ham, siger, at han var Amerikaner, men i mange Aar havde været bosiddende i Udlandet.

Vi begyndte da atter at granske Dampskibenes Passagerlister, men denne Gang gik vi længere tilbage i Tiden. Vi vidste, at en enkelt Liste med et fingeret Navn kunde gøre det saa godt som umuligt for os at finde Manden, men det syntes at være det eneste, vi havde at gøre, og vi greb det derfor systematisk an. I det nederlandske Dampskibsselskabs Damper Baltics Passagerlister for Aar 1897 traf vi paa Navnet ›D Purtell‹. Uden at nære Haab om et gunstigt Resultat, begyndte jeg at foretage Efterforskninger om denne Passager.

Lykken var med os i Skikkelse af en gammel Skriver med god Hukommelse. Han erindrede svagt noget om en vis Mand, og efter at vi havde talt lidt sammen, tog han en Bog frem. Og der stod det! D Purtell havde været indblandet i et Forsøg paa Smugleri af en Mængde Diamanter.

Vort næste Skridt var et Besøg paa Toldkammeret. Her var Protokollerne fuldstændige. Man havde tilmed et Portræt af Purtell, som fjærnede al Tvivl om hans Identitet med Hume. Bevismaterialet mod ham havde ikke været tilstrækkeligt til at fælde ham, og man havde derfor været tvungen til at løslade ham.

Gennem Toldvæsenet i andre Lande havde man imidlertid faaet en Mængde Oplysninger om ham. Myndighederne i Holland, Spanien og Frankrig vidste, at han var Fører for en Smuglerbande, der havde arbejdet i flere Aar. En Tid havde Hume været bosat i Antwerpen, en Tid i Hamborg, og i længere Tid havde han boet i Boyonne. Smuglerbanden var bleven splittet, da Hume blev arresteret af De Forenede Staters Toldmyndigheder. Mange af Bandens Medlemmer var bleven overbeviste, men Hume havde Held med sig og han slap fri.

Ingen Oplysninger var at indhente om Hume i Mellemtiden mellem hans Arrestation paa ›Baltic‹ og hans Bosættelse her som Antikvitetshandler. Efter at han havde aabnet Forretningen her, levede han ganske tilbagetrukkent.

Hans Begær efter stærke Drikke foranledigede ham dog til flittigt at besøge visse Lokaler, og i et af disse gjorde han Bekendtskab med Allan Morris Fader, Richard Morris‹.

— Aha! sagde Pendleton. Hume kendte altsaa Allans Fader?

— Jeg bad Fuller, da jeg gav ham mine Instruktioner, om saa vidt muligt at faa dette Faktum fastslaaet, sagde Ashton-Kirk. Da jeg vidste, at baade Hume og den ældre Morris var hengivne til stærke Drikke, laa det nær for mig at antage dette.

— Er det alt, hvad Rapporten indeholder?

— Ja, næsten. Ashton-Kirk fortsatte Læsningen.

›Hume og den ældre Morris blev snart gode Venner og saas meget sammen. Men hvad det var, der forenede dem ved ingen andre end en Døvstum ved Navn Locke, som ofte saas i deres Selskab og syntes at staa i Venskabsforhold med dem begge. Efter et Aars Bekendtskab brød Hume med Morris. Bruddet maa have været af en alvorlig Art, da det gav Anledning til aabenbart Fjendskab mellem dem. Mange Mennesker husker, at de har hørt Richard Morris udstøde Trusler mod Hume — Trusler saavel om personlig Hævn som om Politiets Indgriben. Men inden han bragte nogen af dem til Udførelse, hvis han mente det alvorligt, kom Døden og gjorde Ende paa hans Planer.

I den Antagelse, at den førnævnte Locke muligvis kan bringe noget Lys over denne Side af Sagen, har vi forsøgt at skaffe os nogle Oplysninger om hans Opholdssted. Dette er dog ikke lykkedes os endnu, men vi haaber inden længe at kunne udfinde det.‹

Ashton-Kirk lagde Papiret fra sig.

— Derefter følger en Fortegnelse over de Personer, som har givet disse Oplysninger, samt deres Adresser, sagde han.

— Hvad andet har Du faaet ud af denne Rapport undtagen det, at Hume var en Slyngel, hvilket vi vidste i Forvejen — og at han kendte Locke og Allan Morris Fader?

Pendletons Stemme var mismodig, da han fremførte dette Spørgsmaal, og Ashton-Kirk smilede, da han besvarede det.

— Visheden om, at Hume kendte den ældre Morris, sætter os i Stand til at opstille en Teori angaaende den Andel, hans Søn muligen kan have haft i dette Drama. Tvistighederne mellem Hume og Faderen er antagelig bleven optaget af Sønnen.

— Ja, sagde Pendleton, det tænkte jeg ikke paa.

— Endnu en Ting, fortsatte Ashton-Kirk. Rapporten har svinget som en Kompasnaal og angivet et Faktum, som min Indbildningskraft allerede for flere Dage siden har ladet mig ane.

— Og det er....?

— At Hume engang har boet i den franske By Bayonne.

Pendleton rynkede utaalmodigt Panden.

— Jeg véd ikke, hvad der har kunnet foranledige Dig til at ane noget saadant, sagde han. Men hvad kan det iøvrigt hjælpe dig?

— Det skal jeg senere fortælle Dig, svarede Ashton-Kirk.

Pendleton skulde lige til at tilføje noget, da Fuller bankede paa Døren og straks derefter traadte ind.

— Rapporten over Morris sagde han.

— Tak skal De have! Ashton-Kirk tog de tæt maskinskrivne Blade og fortsatte derpaa: — Sig til Burgess, at han ikke behøver at gøre sig mere Ulejlighed med denne Locke, han nævner i sin Rapport. Sig ham, at jeg allerede ved tilstrækkeligt om Locke.

— Skal ske, sagde Fuller og forlod Værelset.

En Stund hørte man ikke andre Lyde end Buldret fra Gaden og Papirets Knitren, naar Ashton-Kirk vendte det.

— Naa? spurgte Pendleton tilsidst. Hvordan gaar det?

— Morris Liv, svarede Vennen, er ikke saa indholdsrigt som Hume's. Fuller tænkte sig nok, at der ikke var meget at oplyse. Jeg skal imidlertid oplæse for Dig, hvad han skriver. Overskriften lyder:

»Anden Rapport over Allan Morris.

Til Trods for de omhyggeligste Efterforskninger har det været umuligt at opdage noget angaaende den unge Mands personlige Forhold, udover hvad der er angivet i den første Rapport om dette Emne. Han har ført et roligt og begivenløst Liv, helliget sig Arbejdet og særlig rettet sin Stræben mod at udmærke sig som Marineingeniør.

I de sidste Aar har hans Væsen dog undergaaet en Forandring, som ikke har undgaaet at vække Opmærksomhed hos hans nærmeste Bekendte og Personer, der kom i nogen Berøring med ham. Det viste sig undertiden i Form af Heftighed, undertiden i langvarige Anfald af Melankoli og undertiden i en feberagtig Arbejdsiver. Paa hans Kontor erfarede jeg, at han i den senere Tid havde været meget interesseret i Patentbureauets Rapporter om bevilligede Patentansøgninger. Hans Skrivere siger, at han kunde sidde over dem flere Timer i Træk; en af dem fortalte mig, at han en Dag havde glemt at gøre Morris opmærksom paa, at der var kommet en Rapport den Dag, og først sagde ham det næste Dag. Morris har altid været meget elskværdig overfor sine Folk, men den Dag geraadede han i et sandt Raseri og truede med at afskedige dem allesammen.

Richard Morris, Allans Fader, var, som min første Rapport antydede, et sandt Geni. Hans Propeller, hans Patenter til Røgfortærere og hans automatiske Bremse, var i økonomisk Henseende meget værdifulde, men Indtægten af disse Opfindelser gled ham helt og holdent ud af Hænderne. Henimod Slutningen af sit Liv var han sysselsat med at fuldbyrde en Opfindelse, om hvilken han talte meget og sagde, han selv vilde have Indtægten af.

Som Burgess allerede har nævnt, kendte Richardt Morris Hume. Denne sidste besøgte ofte et Værkstedslokale, som Opfinderen havde i Byens Udkant, og det samme var Tilfældet med den døvstumme Locke. Jeg har talt med en gammel Mekaniker, som arbejdede hos Morris paa den Tid. Han fortalte, at Opfinderen arbejdede ihærdigt paa at overvinde sin Tilbøjelighed for stærke Drikke og det lod til at det skulde lykkes ved den Tid, da han gjorde Bekendtskab med Hume. Saa blev han imidlertid atter en Slave af den. Opfindelsen eller hvad det nu var, kom aldrig længere end paa Papiret, thi Richard Morris begyndte nu at sove sine Dage bort og tilbringe Nætterne i den paa den Tid saa berygtede Ligkisteklub.

Ashton-Kirk rejste sig ivrigt op.

— Der er endnu lidt, men det er af ringe Interesse sagde han og tilføjede, idet han lagde Rapporten paa Bordet: — Jeg formoder, at Du har hørt Tale om »Ligkisteklubben,« Pen?

— Naturligvis har jeg det. Den havde sine Sammenkomster i et eller andet underjordisk Kælderlokale, ikke sandt? Om jeg mindes ret, var den indrettet ligesom Café au Mort, i Paris.

— Ja, noget i den Retning — Ashton-Kirk gik hen til Reolen, som indeholdt hans Kartothek. Derefter trak han en Skuffe ud med Paaskriften T. O. — Jeg husker den bedst i Sammenhæng med Klubbens Hovmester, hvis filosofiske Betragtninger og irske Vendinger, som saa ofte refereredes af Aviserne i Klubbens Glansperiode. Kan du huske hans Navn.

— Jeg ved nok, hvem du mener, sagde Pendleton, men Navnet har jeg ganske glemt.

Ashton-Kirk bladede i Kortene.

— Det var »Tobin« sagde han. Det forekom mig nok, men jeg vilde forevise mig derom. Han skød Skuffen tilbage, saa spørgende paa sin Ven og tilføjede: — Hvad vilde Du sige til at aflægge et Besøg i »Rangnow og se lidt paa Manden?

XX
EN AF DEN GAMLE SLAGS.

Pendleton saa paa sin Ven i største Forbavselse.

— Du vil davel ikke paastaa, at Filosoffen i Ligkisteklubben og unge Morris Tobin kan være en og samme Person? udbrød han.

— Jeg formoder det kun, sagde Ashton-Kirk roligt. Men vi kan forvisse os derom ved et lille Besøg i Hotellet.

— Nu?

— Man bør aldrig opsætte en god Sag.

En halv Time senere steg de ud af en Droske i en anden Bydel.

— Det er det Hus, vi søger, sagde Ashton-Kirk og pegede paa et oplyst Skilt, som hængte udover Fortorvet et lille Stykke derfra.

Da de var naaet derhen, saa de, at det var en stor Bygning i moderne Stil. Efter at have skubbet Svingdørene op og passeret en pragtfuldt oplyst Forhald, stod de snart i en straalende Cafe.

Her befandt der sig vel en halv Snes Personer, alle havde Hatte paa, og de fleste røg Cigarer. Luften syntes mættet med Stridslyst, heftige Ord genlød i Rummet, en af Gæsterne forsøgte, i dyb Alvor og rød i Hovedet af Iver at overbevise Manden bag Disken, medens denne forsvarede sine Anskuelser

— Og hvad er nu al det vi hører om Stemmeretskvinden? sagde denne, da han endelig fik Ordet, og støttede begge Hænder mod Diskens blankt polerede Skive. Hvem og hvad er hun egentlig? Aviserne er fulde af hende, men aldrig har jeg set et Glimt af hende. Hvis hun eksisterer paa anden Maade end som komisk Figur i Avisernes Rubrikker, vilde jeg ønske, at De vilde sige mig, hvor hun er at finde. Er maaske Deres Hustru Stemmeretskvinde? Nej, det er hun ikke. Er Deres Moder det? Nej, Deres Søster? Nej. endnu engang nej. Hvor er da denne Fremskridskvinde? — Her hævede han den ene Haand og lod den falde tungt ned paa Disken. — I de riges Boliger i Yppighedens Skød. Blandt rige Fabrikanters Døtre....

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

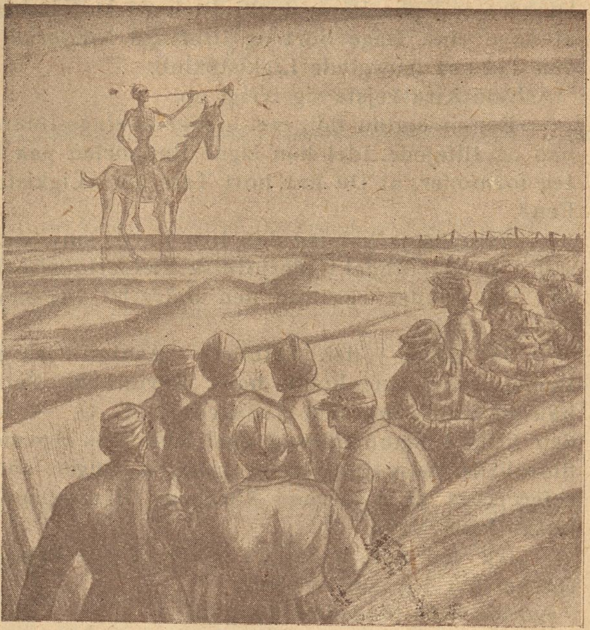

Painlevés Program meddeles Soldaterne.
(»Simplicissimus«)

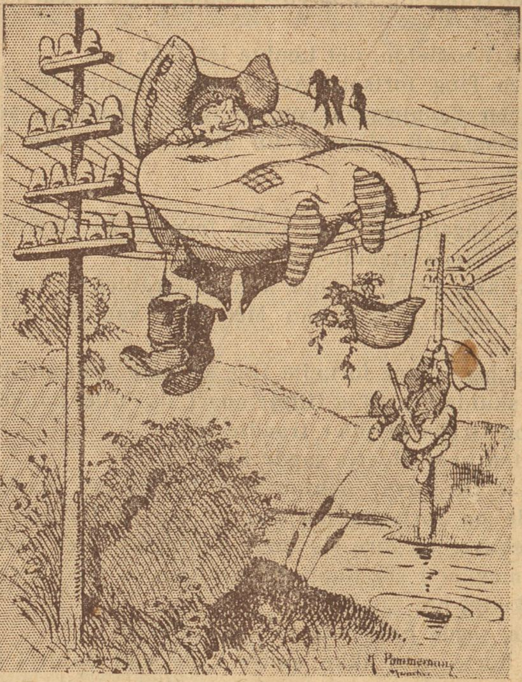

Feltsoldaten: Gud være lovet! Endelig en Himmelseng med Fjedermadrats!
(»Meggendorfer Blätter.«)

Tysklands Undervands-Angreb paa de Nevtrale. (»Le Telegraaf«, Holland).

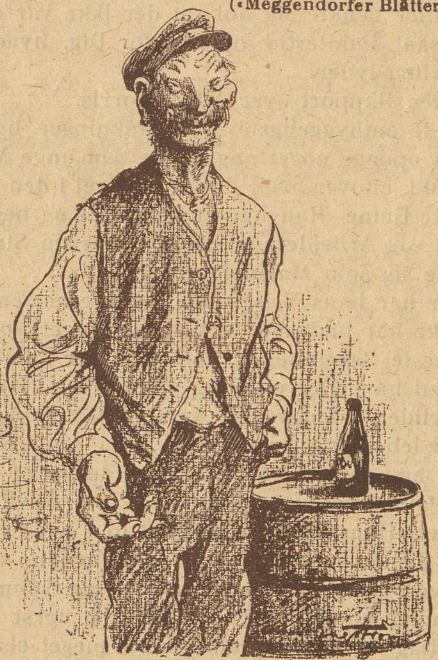

— När ja va pojk (Dreng) fanns då hvarken åreplan eller undervattningsbåtar, men ja klara mej bra ändå! (»Strix«.)

Hon: Varför rakar du dej i da?
— För å få bort skägget!
(Paus.)
Han: Varför gör du ingen nytta utan sitter där å glor?
— Ja har inge skägg. (»Søndags-Nisse«).

Af alle Shagtobakker er CRENO den bedste til Prisen.

Rød = Indmad

SVENSK DIGT
om
Fodboldkampen i Stockholm.

Herr Svensson sat mellan fröjd och
hopp
Då kom ett mål, och hr Svenssons
kropp
blev liten och tryckt av fruktad sorg.
Herr Svenssons öga sköt blixt av stål;
nog finns det mycket herr Svensson
tål —
men en knuff här i Stadions borg!

Då kom i halvtiden numro twå
ett klot i nät för de gula, blå,
då blev herr Svensson en ung glad gud
och åter sköto hans ögon stål
och Svensson ropade: mere mål!
tills ett hest, svagt rop blev hans ljud.

Det var herr Svensson vid klockan tre;
när hon var halv fyra, da kunde man se
hur hans öga var mörkt och trist.
Herr Svensson kramade näven hårt —
en knuff mot ens ära känns mer svärt
än all världens potatisbrist!

Men på kvällen svor vid en knapp
kvart Blå
hr Svensson at hämnas den knuff
ändå,
herr Svenssons ära fåt lida så.
Herr Svensson höjde sitt Glas til skål
och sade: vi möts mellan tvenne mål
igen, bror dansk, och då fan: pass på!

Dags Dato.

Under Auktionen i Hotel »Bristol« har de en Neger til at fremvise de udbudte Genstande.

Tror nu Folk ikke, at de gaar paa en Vildmand?

*

— Nu skal vi ogsaa ha' Kort paa Lys. Mon vi ikke ogsaa skal have Kørekort til de elektriske Sporvogne? Ak ja, hvem der kunde se en *Kort-Slutning.*

Der fremstaar paany Rygter om, at Fru *Anna Larsen-Bjørner* vil vende tilbage til Scenen. Jeg tror, at hun nøjes med Teltet og »Evangeliemanden«.

*

Jeg vilde gærne ha' været i det kgl. Teater og set »Lægen«, men min Kone vilde ikke; hun vilde hellere se Dr. *Wahl.* Hvad skal jeg gøre?» Lægen paa Skillevejen« gaar jo ikke mere.

*

Det bliver værre og værre med Smørret og Brødet. Forleden saa jeg en Mand, der spiste et Stykke »Johannesbrød« med en »Smørblomst« paa.

*

Jeg saa til min Glæde, at Bygkornene vilde komme i Handelen igen, men da jeg spurgte min Urtekræmmer, sagde han: Bygkorn? Ja, i Øjet!

*

Skuespillerne forlanger 20 Minutter til Omklædning mellem Akterne, men Direktør *Hofman* paaviste Umuligheden af dette Krav og henviste f. Eks. til »Hendes Kjole«. Sandelig! Naar det gælder *hendes Kjole,* saa ved vi nok, hvorlænge det varer!

*

Regnar Bjelke gjorde Lykke i »Prinsessen af Trapezunt«, den gamle Operette, som *Erik Bøgh* har bearbejdet. Selvfølgelig! *Bøg* og *Bjælke* staar jo godt sammen!

*

Der skal være kommen et nyt Blad, som hedder »Sort paa Hvidt«. Det vil ikke bruge Fotografier, men rosende Omtaler af bekendte Kunstnere. Jeg specielt vilde ønske, at Dagmarteatrets Primadonna maa blive husket, for jeg bliver altid saa glad, naar jeg ser *Wieth paa Sort!*

„En Nordmand"

Gammel sur fuldmægtig: Firti kroners mulkt for uvorren Kørsel.

Ung bileier: — Jamen, hr. fuldmagten, vi var paa vei til byfogeden for at gifte os.

Fuldmægtigen: Otti kroners mulkt. De har altsaa været en god del mere uvorren, end det var meldt til mig.

„En Dansker".

Frk. Jensen: Vi Damer bruger aldrig Tandstikker efter Maaltidet

Hr. Hansen: Næ, men De har jo ogsaa deres skarpe Tunge.

„En Svensker."

ANGICK HONOM INTE. En frälsningssoldat (Soldat fra Frelsens Hær) tilrättavisar en Kusk för att han slagit sin häst: — Min gode man, ni skal icke slä hästen, da kommer ni icke till himlen.

Kusken: — Va f-n angär de mej — ja ska te Riddarholmen!

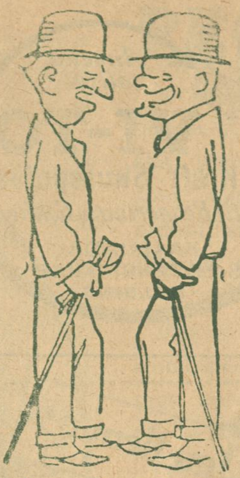

— Jeg tror, jeg vil være Vegetarianer.

— Hvilken Slags?

— Er der to Slags?

— Ja, de, der ikke kan taale Kød, og de, der ikke har Raad til at købe det.

Hun skriver —

Hun skriver — midt i Uvejrets Gny
Hun skriver — mens Barnet hyler i Sky.
Hun skriver — ved Lysets dyre Ild.
Hun skriver — mens Manden sulten ser til.
Hun skriver — med Iver tusinde Ord.
Hun skriver — i Syd, hun skriver i Nord.
Hvad er det, hun sidder der og digter?
Hun skriver et Værk om Hustruens Pligter!

Spare! Spare!

Det er forfærdeligt, at man snart ikke mere kan faa sig et Stykke ordentlig Smørrebrød — nu skal vi jo ogsaa ha' Sparesmør, Gud ved, om det ikke snart kommer saa vidt, at vi laver „Spareflæsk" af vore udtjente — Sparegrise?!

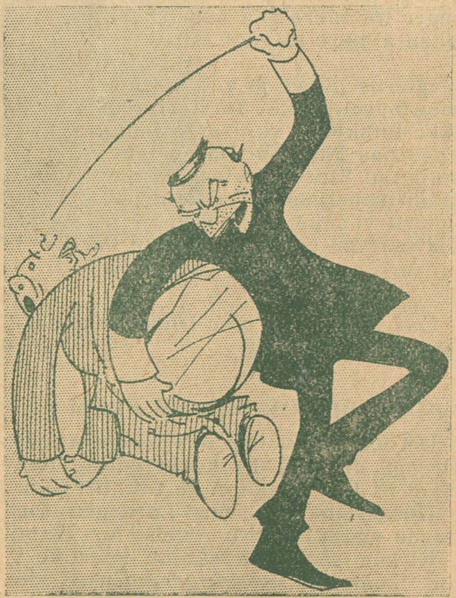

Klaus Berntsen har i disse Dage oprettet en Skole til Højnelsen af den almindelige Dannelse indenfor Stats-Tjenestemændene.

Forsikringer
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
af alle Arter.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

PARTIET.

Mel.: »Kejseren af Kinesiens Land.«

Skal man Konsortium lave nu,
saa maa man følge Skik og Brug.
Har man et Ben af en gammel Laks,
sælger man tusinde Tønder straks,
eller Skelet af et Sildeho'ede,
som man forresten ubrugeligt troede,
ak, der er Masser af Penge deri,
blot det er lavet til stort Parti.

Saadan forleden en driftig Mand
lavede Tran af det bare Vand,
solgte det gennem en ung Nevø,
som selv af Grin var nærved at dø,
men det blev opdaget, av for S . . . .,
Politiet fik fat i Nathan,
det var der ingen Mening i!
saadan et dejlig stort Parti.

Dansen paa Børsen gaar stadig stødt,
Nogen har vundet og nogen har »blødt.«
Guld er det fælles Trylleord,
Guld, det ene hvorpaa vi tror
Sikken en Vinter med Fællesfrysning.
Mangel paa Mad og paa Kul og Belysning,
inger tør mere gaa hen og fri.
uden at gøre et godt Parti

Magterne bliver jo ved at slaas,
men bare de ikke forstyrrer os,
ikke forskyder vor vante Gang:
ligge paa Maverne Dagen lang,
smile ad Storkapitalens Svøbe,
Madbaronernes Varer købe —
det vil vi ikke finde os i,
for saa var vi ikke det *store* Parti.

E. F. G.

Cai M. W. Tak men Digtet er nederdrægtig almindeligt.

EN BISKOP DER ER FROM

Det var en Biskop der havde nogle Drenge der Gik til Forberedelse hos Ham til Confirmation de Gik til Ham i Kirken det var om Lørdagen De havde været til Forberedelse hos Ham i Kirken som han skulde Prædike i om Søndagen saa var der En af de Drenge som havde nogle Knappenaale med sig i sin Lomme Han var kommen før end de andre Drenge var i Kirken han havde Gaaet op i Prædikestolen han Havde saa Sadt dem alle i Prædikestolenspude Biskoppen han Kommer op i Prædikestolen efter Han har sagt Amen til Forbønen saa Taler han til Menigheden han sagde at hans Tekst den var meget Alvorlig i Dag jeg vil Tale om hvem der har Skabt Himlen og Jorden

Har ikke i Sandhed sagde han og Slog sine Hænder ned i Prædikestolenspude Han sagde Avs den O . . . K . . . . . de alle S . . . . . Drenge gjort Uha.

Digtet og Forfattet af
Morten Madsen. Daugaard
Smedegade No. 30 Stuen O-V-G
Horsens
MCMXVII

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Avertér i „RAVNEN".

A. — Jeg har købt en af de sidste nye Sparelamper

B. — Naa er du tilfreds med den.

A. — Næh for man bruger dobbelt saa mange Tændstikker.

B. — Hvordan det?

A. — Jo jeg maa op flere Gange om Natten og stryge en Tændstik for at se om Lampen brænder.

Tegning af S. M.

LIDT LOBESCOVES OM GULLASCH.

Mel.: Lattervisen.

Jeg kender en Grosserer, Ridder af Dannebrog m. m.,
paa Veksler red han ogsaa; men det gør han ikke mer' —
næ, da Krigen kom, da fik han sig en vældig go' Fidus,
saa hakkede han Gullasch — og han tjente vældig Grus.
Haha! aa ja, se den Ide var bra,
man skal s'gu bare fat i den rette Ende ta.
Han hakker alt til Gullasch, hvad Fanden han end ser
med Penge det nu ind i Grossererhuset sner.

Er Du en fattig Stakkel — mangler Skjorten paa Din Krop —
Det var s'gu ej Mirakkel, hvis en Dag Du svang Dig op.
Du hakker bare Gullasch — og Du kan bande paa:
at den Forretning, den ska' Fa'entamig sagtens gaa.
Haha! aa ja, en Da' Miraklet sker,
Du ganske langsomt hakker Dig op til fin Grosser'.
Hver Rotte og Mus, Du ejer i Dit Hus,
Du hakke ska' til Gullasch, for det gi'r vældig Krus.

Lad dem kun slide i'et, som der ikke andet kan,
lad dem kun blive i'et, de har ikke bedr' Forstand —
— næi maa je' be' om Gullasch, det skriver je' med Tus,
saa har je' Raad at drikke mig en vældig Whiskysjus.
Haha! aa ja, hvad er Alverdens Krudt,
med det, faar vi s'gu ej paa Verdenskrigen Slut;
næi — Fjenden ska' ha: af Gullasch en Portion,
den gør det meget bedre end en vældig stor Kanon.

L. Stockholm.

L. Stockholm. Vi har givet efter for deres energiske Krav, og her er Visen — der er skrevet (og sendt os) indtil Dato nøjagtig 982 ganske lignende »Gullaschviser«, og der kommer nok flere endnu.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.

»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

GULD·REGN.

En Fisk og en Gæst, tre Dage gamle, er ej længere kærkomne.

*

Saa nær Viborg, sagde Manden, han væltede en Fjerdingvej fra Randers.

*

En lærd Professor erklærede, at der var to Ting, han ikke kunde blive klar paa:

Sjælens Udødelighed og hans Kone.

*

Det er vel nok en Overdrivelse, naar en Skibsbygger paastaar, at han kan bygge en Pram saa fladbundet, at den kan sejle i Græsset, naar det er dugget.

*

En moderne Maler udbrød: Det gaar sørgelig langsomt med at blive anerkendt. Ingen vil lægge Blomster paa ens Grav, før man er død!

*

Ingen ved hvad sand Lykke er, før han er gift. Og saa er det altsaa for sent.

*

Tegning af Oluf Nielsen.

— Hvis jeg nu stjal et Kys fra Dem, hvad vilde De saa sige?
— Som Gentleman kan De da ikke beholde stjaalet Gods!

Hvis De vil prøve, hvordan daarlig Rødvin smager, saa sut en Gang paa Deres Pen!

*

Tomme Benzintønder buldre mest.

*

Den bedste Tid til Frugtplukning er det Moment, hvor Havens Ejer er gaaet sig en Tur med sin Hund.

*

Pianisten Fingernem spiller bedre Kort end Klaver. I hvert Fald foretrækker han altid at spille i *Es*-*Dur*!

*

At tage vel ind og give lidt ud, det er den bedste Guldmagerkunst.

*

Forleden væltede en lille Dreng sin Kaffe ud paa Dugen, og da Moderen skældte ham ud, bemærkede en af Gæsterne undskyldende, at det maaske var Kaffen, som var væltet omkuld af sig selv. Den var saa svag.

*

Der er en Ting, som Ingen vil have, men har de den, vil de ikke for alt i Verden tabe den. Nemlig en Proces.

*

Værs'god og visiter mig sagde Manden, han havde stjaalet et Kys.

*

Optimisme maa det siges at være, at gaa ind paa en Restauration uden en rød Øre i Lommen og bestille sig en bedre Middag med et Dusin Østers — i Haab om at finde en Perle i en af dem.

*

Højden af Ladhed turde være den ikke at vende en Cigar, naar man har faaet den brændende Ende i Munden.

*

Aabent Spil! sagde Kællingen, hun sparkede Hul i Harmonika-Bælgen.

*

Et Blad indeholdt forleden en Artikel om »Svineavl«, hvad der fik Bladets Konkurrent til at forespørge med hvilken Ret, Redaktøren af bemældte Blad besværede Offentligheden med sine Familjeanliggender.

*

Ja, hvad er Livet? I Gaar frisk som en Fisk og i Dag død som en Sild!

*

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen.

Birkedommer VALEUR:
Fy for Fanden, hvor det Fugleskræmsel minder mig om Murerens Uldtrøje.

»Spiritus«.

Apotekeren overrasker en af de yngre Medhjælpere, som ta'r sig en ordentlig Slurk af en Flaske, der er mærket *»Gift«*, men som i Virkeligheden indeholder Brændevin.

— Ulykkelige! udbryder Apotekeren, der er jo Gift i Flasken! Kan De ikke læse?

— Jo, det kan jeg, svarede Medhjælperen, men jeg saa Dem selv for et Øjeblik siden drikke af den samme Flaske, *og jeg vilde ikke overleve Dem!*

*

Revisor Andersen har af sin Læge faaet ordineret nogle Piller, som han skal tage i en Snaps Kognac. En Dag kommer Andersen op til Lægen, og der falder følgende Spørgsmaal og Svar:

Lægen: Naa, Pillerne rakte altsaa i fjorten Dage?

Andersen: Ja, det gjorde de, men jeg er vist tre Uger *forud* med Kognac'en!

*

En herværende Vinstueindehaver, som havde været rigeligt forsynet med Brændevin, fik forleden — netop som de sidste Flasker forsvandt — den telefoniske Meddelelse fra Spritfabrikernes Kontor, at der ved Rationeringen kun kunde sendes ham 200 Liter pr. Halvaar.

— Ja, det er meget godt, svarede Vinstuemanden, *men hvad skal mine Gæster drikke!*

*

Tyvebaronen.

Der bliver ringet kraftigt paa Hotelklokken, hvilket betyder, at ny Gæster er i Anmarsch. Alle, der har noget med Modtagelsen at gøre, iler til Vestibulen. Portieren, der holder sin guldtressede Hue i Haanden, og Overkelneren hjælper den belgiske Baron, der i Dag igen beærer Hotellet med sit Besøg, ud af Vognen. Med et dybt Buk hilser Direktøren, som staar i Vestibulen, den velsete Gæst.

— God Dag, Hr. Baron. Det glæder os overordentlig, at vi igen har den Ære.

— Det glæder ogsaa mig, min kære, sagde Baronen, igen at være paa Deres behagelige Hotel. Jeg kan vel komme til at bo paa 1ste Sal?

— Hr. Baronen har den naadige Fru Gemalinde med?

— Nej, min Hustru er i England. Vi træffes først igen ved Løbene i Baden-Baden. Jeg er alene og bliver her kun 3—4 Dage. Forhaabentlig er mine Forretninger afviklede til den Tid.

— Paa 1ste Sal, Hr. Baron, om det behager, siger Direktøren og ledsager selv sammen med Overkelneren den velsete og destingverede Gæst i Elevatoren til hans Værelser, som bestaar af en Salon, et Sove- og et Badeværelse. Nogle Mintter senere er Bagagen anbragt i Værelserne.

— Vil De sammensætte en lille Diner for mig, jeg har rejst siden i Aftes, sagde Baronen til Overkelneren, imens han udfyldte Fremmedsedlen, jeg stoler paa Deres gode Smag. Og saa en Flaske god Rhinskvin.

Overkelneren føler sig smigret og vil gøre sit bedste. Han ved, at Baronen ikke er karrig med Penge, heller ikke med Drikkepenge.

Tre Kvarter senere har Baronen klædt sig om og kommer ned paa Hotellets Kontor, hvor Direktøren staar ved Pulten.

— Kan jeg faa en Box, Hr. Forretningsfører? Jeg har ikke saa store Værdier med mig dennegang som sidst, da min Hustru medbragte alle sine Brillanter. Men jeg har her nogle Værdisager og Penge i denne Lædertaske, og selv om man er sikker paa Deres Hotel, er Forsigtighed altid at foretrække.

(Fortsat Side 686).

Den gordiske Knude!

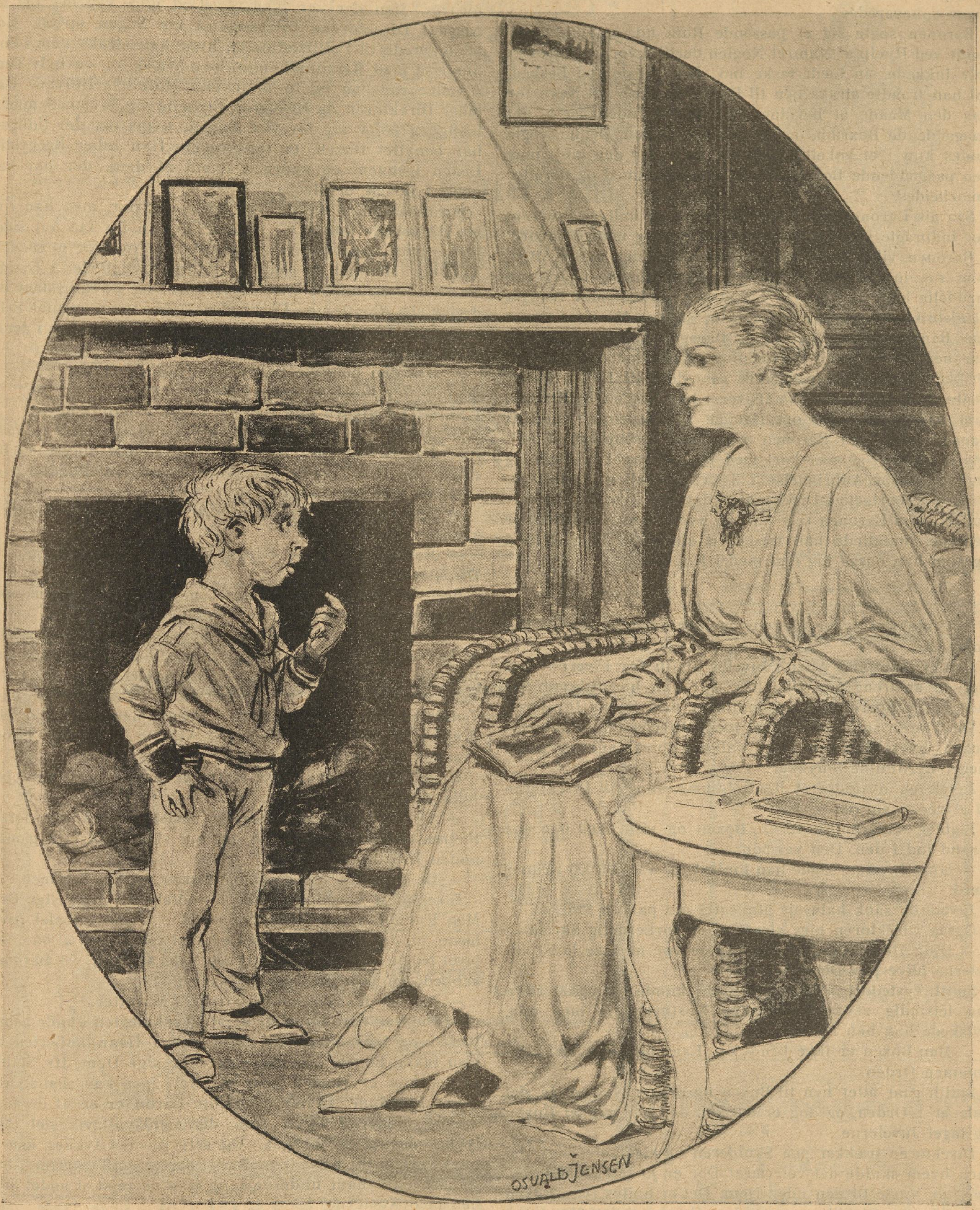

Tegning af Osvald Jensen

Men hvordan er det, Du ser ud, saaret og forrevet?
— Jo, vi legede Alexander den Store, og saa var jeg den *gordiske Knude!*

Direktøren aabnede Dørene til den store Box. Indenfor kom til Syne en stor Del velaflaasede Døre, der førte ind til større eller mindre Rum, i hvilke de rejsendes Værdisager opbevaredes.

Baronen søgte sig et passende Rum ud, og Direktøren fandt ved Hjælp af Numret Nøglen dertil, hvorpaa Baronen selv lukkede sin Lædertaske ind. Han vidste god Besked, thi han traadte straks hen til Bogen og skrev sit Navn for paa den Maade at bevidne, at han var Indehaver af det paagældende Boxrum, og heftede for Nøglen. Denne Nøgle findes kun i et enkelt Eksemplar, og gaar den tabt, maa den paagældende Box aabnes af en Kunstsmed og derefter omarbejdes.

Saa gik Baronen ind i Spisesalen for at indtage Dineren, der indbragte Overkelneren fortjent Ros og mange Lovord.

Baronen vilde først have været afsted den næste Aften, men saa indtraf der et Brev fra hans Hustru, hvori hun meddelte ham, at hun var blevet syg, og han blev tvunget til øjeblikkelig Afrejse. Det drejede sig om Minutter for at naa Banegaarden i rette Tid. Bagagen var sendt afsted, Baronen havde betalt sin Regning og efterladt rigeligt med Drikkepenge. I sidste Øjeblik gaar han til Boxen for at hente sin Lædertaske. Saa afleverer han Nøglen, og Kusken, som har faaet Løfte om rigelige Drikkepenge, jager til Banegaarden, hvor Baronen naar Toget i rette Tid. Hotellets Hustjener, som er kørt med og har været behjælpelig med Bagagens Anbringelse i Toget, fortæller glædestraalende om de rigelige Drikkepenge, han fik. Den lille Lærderkuffert, som Baronen selv bar, og hvori hans Kostbarheder beroede, omfattede han med den største Omhyggelighed ligesom han ogsaa tog den med i Kupéen.

* * *

Hotelklokken lyder igen og melder om nye Gæster, der kommer.

Det er henimod Aften. Juveler Smith fra Liverpol har lagt en anstrengende Dag bag sig; han har tilbragt den med ivrige Forretningsforhandlinger med Byens Juvelerer.

Direktøren stod ved Pulten, mens Juveler Smith aabnede Boxen, hvori han fem Dage tidligere havde anbragt nogle meget værdifulde Smykker.

Juveleren udstødte et Rædselsskrig, som fik Direktøren til at vende sig om.

Ligbleg stod Smith foran Boxen og viste med den ene Haand ind i den. Den var tom.

— Mine Juveler, sagde han tonløst, de var 600,000 Kroner værd.

Juveleren sank halvvejs afmægtig om paa en Stol.

Ogsaa Direktøren blev slaaet af en forfærdelig Skræk.

— Opir Dem ikke, Hr. Smith, De har maaske ladet Juvelerne blive paa Deres Værelse.

Smith rystede paa Hovedet. Hvor kunde jeg ogsaa være saa letsindig at tage saadanne Kostbarheder med mig, hviskede han hen for sig.

— Men Boxen er ikke brudt op. Laas og Nøgle er i fuldkommen Orden.

Smith gaar atter hen til Boxen og prøver Nøglen. Ja, det hele er i Orden, og dog er der en. der har aabnet Boxen og taget Juvelerne.

Direktøren trækker paa Skulderen og siger alvorligt: Ja, men hvem skulde det vel være! Der er jo intet Menneske, der har Nøgle til den uden Dem. Det er højlys Dag, Boxen har ikke et Øjeblik været uden Opsyn, intet Menneske kunde ubemærket komme herind. Har De virkelig ikke taget fejl? Maaske har De ladet Juvelerne blive hos en af Deres Kunder.

— Men jeg siger Dem, sagde Smith ærgerlig, da jeg før gik ud, tog jeg af Kasetten to Brillantarmbaand og lod Resten blive tilbage. Telefoner efter Politiet.

For Direktøren var denne Telefoneren meget ubehagelig. Det skader selvfølgelig uhyre et anset Hotels Renommé, naar den Slags Tyverier under hemmelige Omstændigheder forøves. Men der var ikke noget at gøre ved det, det laa ogsaa i Direktørens Interesse at faa Sagen oplyst. Han telefonerede til Politistationen, hvor han straks kom i Forbindelse med Kriminalkommissær Weisz, og en halv Time derefter var han og to Betjente i Hotellets Bureau. Han lader Direktøren og Juveleren fortælle sig Sagens Sammenhæng og lader sig forevise Bogen, hvori de, der tidligere har benyttet Boxen, er indskrevet. Han løber ligegyldigt Listen igennem og spørger, hvem af dem, der har haft noget i Boxen, er afrejst.

Kriminalkommissæren har straks et Spor, men han vogter sig vel for udtale sig derom. Endnu for faa Aar siden havde man staaet raadvild og fortvivlet overfor et saadant Tilfælde. Men nu er samtlige Politimyndigheder i Evropa traadt i Forbindelse med hverandre, og navnlig naar det drejer sig »Gentleman-Forbrydere«, har man samlet Erfaringer og gjort Iagttagelser, der ofte kan bringe Lys i denne Slags Sager.

— Har den belgiske Baron boet hos Dem før?

— Jo, for nogle Maaneder siden.

— Vil De opgive mig Datoen, sagde Kommissæren.

Direktøren forstaar slet ikke, hvad Baronen kan have med Tyveriet at gøre, men han skaffer dog oplyst, at Baronen for 11 Maaneder siden boede paa Hotellet, dengang sammen med sin Gemalinde.

— Dengang boede jeg her ogsaa, sagde Juveler Smith.

Kommissæren ler.

— Beskriv mig den Baron lidt nøjere, sagde han til Direktøren.

Beskrivelsen kan gives meget nøjagtigt, idet Direktøren jo hyppigt har været sammen med Baronen.

— Vi vil sende et Par Telegrammer afsted for om muligt at holde Hr. Baronen tilbage inden han naar over den belgiske Grænse, sagde Kommissæren. Det er kun det kedelige, at vi ikke ved, om han er gaaet til Amsterdam eller London for at gøre Juvelerne i Penge. Men vi kan jo telegrafere til begge Strækninger. Vil De lade den Tjener komme, som fulgte Baronen til Banen.

Hustjeneren oplyser, at Baronen havde en Rundrejsebillet til 1. Klasse.

— Tyveknægten er antagelig staaet af ved den første Station, Toget er holdt ved, og har slaaet ind i en ganske anden Retning.

— De tror, Hr. Kriminalkommissær, at Hr. Baronen . . .

Direktøren vover slet ikke at udtale det frygtelige Ord. Men Kommissæren fortsætter roligt . . . har stjaalet Juvelerne, jo, det tror jeg, og det er sket ved Hjælp af en efterlavet Nøgle. Var De nærværende i det Øjeblik, da Baronen aabnede sin Box og tog sin Taske ud?

— Jeg var maaske væk herfra i 2 Minutter.

— Det var tilstrækkeligt til at Tyveknægten kunde aabne Boxen og tage Juvelerne, stille den i Haandkufferten og igen lukke Boxen. Jeg maa desværre sige Dem, Hr. Smith, at der kun er ringe Udsigt til, at vi igen kan skaffe Dem Deres Ejendom. Denne saakaldte Baron er en af de mest drevne moderne Tyve, som det sandsynligvis slet ikke lykkes os at faa fat paa. Og selv om det lykkes, kan vi intet bevise, thi hans Gemalinde, der er en Tyvekvind, har sikkert mødt ham undervejs, og hun er rejst et andet Sted hen med Kosterne.

— Men denne Baron var ægte, det vil jeg sværge paa, sagde Direktøren, idet han vred Hænderne.

— Han ved, hvorledes man skal føre sig op i den fornemme Verden, det har givet ham hans Specialitet. Manden har i mange Aar været ansat paa et Hotel, og han forstaar at bruge sin Viden svarede Politimanden.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Carl Jacobsen & Co
N. Farimagsg. 64.

Paa Afbetaling Jakke Klædninger fra Kr 45-75 Kr.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON's** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tre Billeder fra Johan Hansens Malerisamling.

Tegning af P. V. Hansen

Nr. 41: „Omladning i rum Sø". Nr. 63: „Kulhandleren".
Nr. 101: „Som man rheder, saa ligger man."

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 44 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 1 November 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Proessdorf har tegnet denne yndige Dame
uden at medgive hende nogen Reklame.
Hvem mon hun sidder saa trofast og venter paa
— hende faar »Ravnen« vist mange Abonnenter paa!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

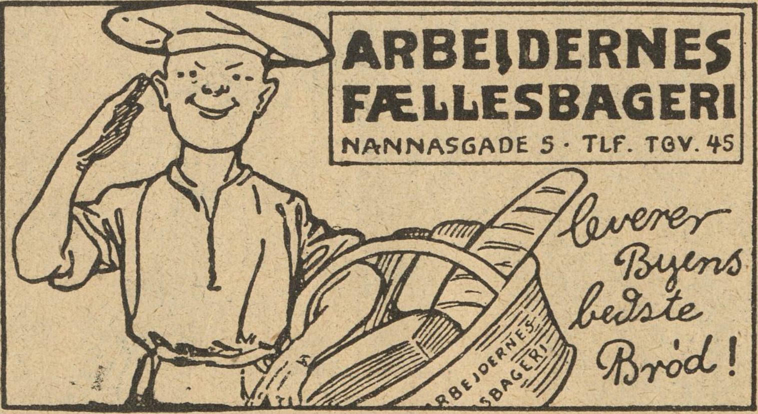

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre-garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

I. V. Rasmussens Danseskoler

Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

For gemytlige Mennesker.

Interessante Bøger, Billeder — Postkort — Tryllefilm. (Altid Nyheder). Katalog sendes overalt mod 20 Øre. Skriv til O. Jørgensen, København S.

INDE OG UDE.

En Herre vilde se til en god Ven og ringede derfor paa hans Dør.

Pigen der lukkede op, meddelte ham, at Husets Herre var ude.

— Ja, men saa vil jeg gerne tale med Fruen, sagde Herren.

— Fruen er ogsaa ude, svarede Pigen.

— Naa, det var da kedeligt, da det er et meget vigtigt Ærinde, jeg kommer i, sagde Herren, men saa kan jeg maaske sætte mig ved Kakkelovnen og vente.

— Jamen, den er ogsaa ude, var Pigens Svar.

ATTEST.

Jørgen Klausen har en Tid været indlagt paa et Asyl men er bleven udskreven som helbredet. For at kunne søge en Plads er det nødvendigt at fremlægge en Attest, og han gaar derfor til Sognets Præst og udbeder sig en saadan.

Præsten sætter sig ned og affatter følgende Attest:

At Jørgen Klausen, der en Tid har været berøvet sin Forstand, nu er fuldstændig befriet for samme, bevidnes herved.

Tegning af Svend Ulrich.

Damen: Hvorfor følger De efter mig hele Tiden — og saa er De beruset!

Herren: Ja Frøken, kan man være andet, naar man ser Dem!?

NEMESIS

Jeg havde mig en Ungdomsven
som jeg holdt meget a'
en Mand der slæbte Tiden hen
med Arbejd' Nat og Da'
til ham der sjælden Hvile fik
jeg øsled gode Vink
men hør nu kun hvordan det gik
fordi han var for flink.

Han mødte i de unge Aar
en dejlig Pigelil
et Englebarn med krøllet Haar
og ellers ligetil
han hastede ad Strøget ned
hun slog med Øjet smut
og ranede hans Hjertefred
saa han var helt kaput.

De gifted sig og stifted Hjem
et Sted paa Frederiksber'
han var saa god og ligefrem
og hun var mild og kær
de tog dem før de gik til Ro
om Bordet en Tagfat
saa sov de lykkelige to
i Arm den hele Nat.

Naa der gik ikke ret lang Tid
før Parret de fik Smaa
han hængte i med samme Flid
han mased altid paa
han græd af Glæde da han holdt
den lille i sin Favn
og brystede sig faderstolt
og gav den Kælenavn.

Og Tiden gik og der kom fler'
som Regel en hvert Aar
af Glæde græd han ikke mer'
saa trist tit Livet gaar
han sidder udslidt nu som faa
og sir han har fortrudt —
tag varsom paa de Piger smaa
som slaar med Øjet smut.

Aage Andersen.

Næb og Klør.

Tiden er mærket af Svin, Smør og Spioner — Nationen er i sit S.

De fede, danske Svin har dog nogen Grund til at beklage sig; deres berømte Embonpoint er stærkt i Aftagende; maaske er de Svin, som gaar til Udlandet, godt brede over Ryggen — de Eksemplarer, som er forbeholdt Hr. Sørensen, smager lidt af Vestre Kirkegaard.

Smørret derimod har sin Glansperiode netop nu. Patienten Danmarks Temperatur viste ved sidste Smør-Notering 2,58, hvilket er ensbetydende med Feber. Imidlertid fandt Staten — Du og jeg og vore Pengepunge — et udmærket Afkølingsmiddel, ofte og med Held anvendt: Iglen. Det lille graadige Dyr sugede godt til sig denne Gang ogsaa, spyttede de indsugede Penge ud i den danske Bondestands Lommer, og Patienten Danmark befinder sig atter nogenlunde vel, trods det, at Hr. Sørensen Pokker ikke har Raad til at betale 2 Kroner for Pundet af Græs, der er gaaet igennem en Komave.

Mest bemærkelsesværdigt er dog maaske Spioneriet, der er bleven en Næringsvej efter at Gullaschkedlen er gaaet af Kog.

Det er i og for sig ikke sværere at spionere end det er at lave Gullasch, og der er noget raaddent ved begge Dele som iøvrigt ved det meste p. T. i det Land Danmark.

Vi er grisede med vor Svineavl, fedtede med vort Smør, og Spioneriet sætter nu sit lurvede Spind over det meste af Sjælland.

Der er imidlertid fire Esser i et Spil, og det fjerde, store Es er den Trumf, som kan vælte det beskidte Spil overende og gøre Ende paa Svindlen — Socialismen.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Tegning af A. Østrup.

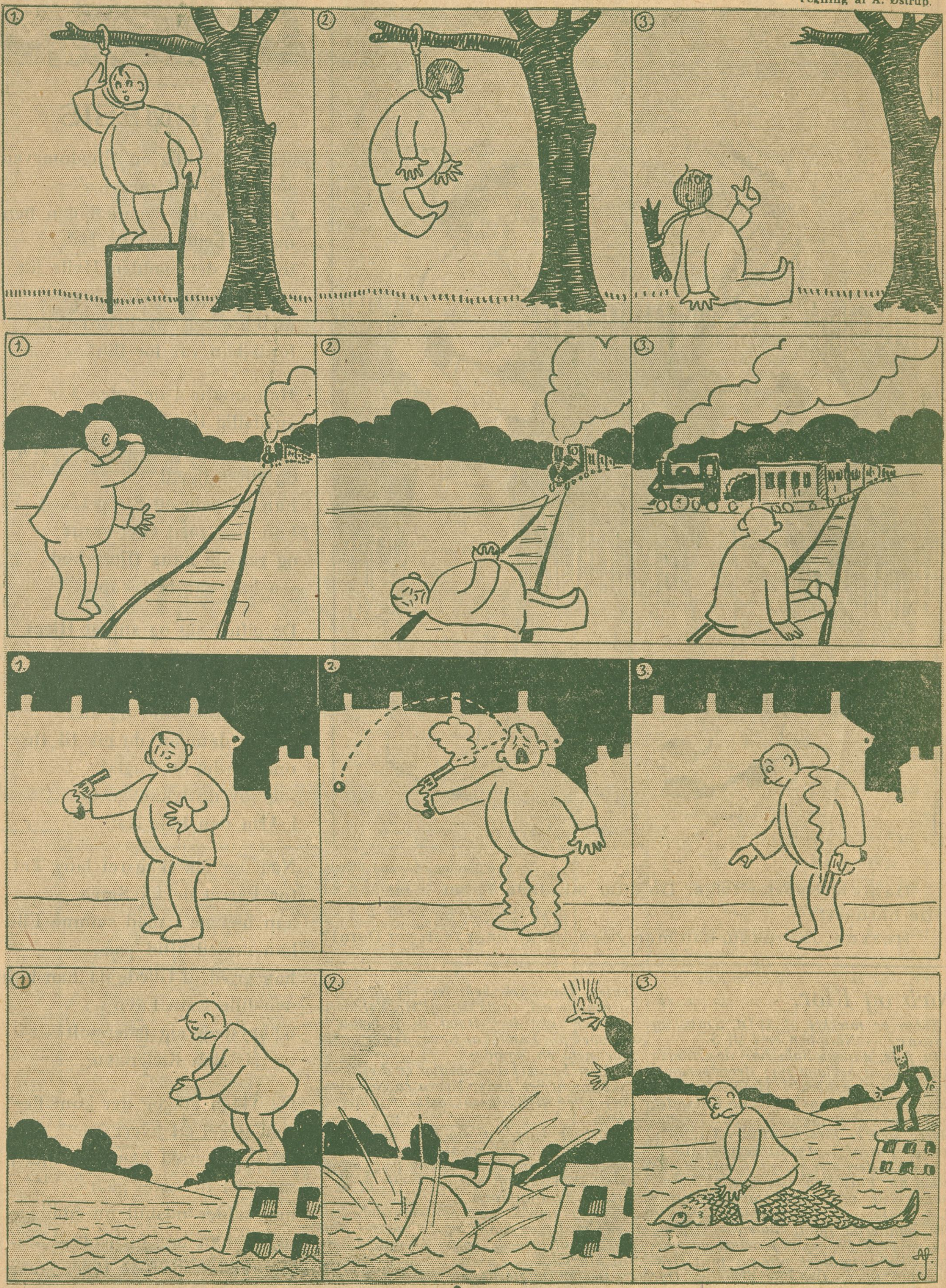

„Manden der ikke kunde dø!“ I

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald“ . . . . pr. Pk. 0,15
„Two Brothers“ . . . . — 0,18
„Tyrkisk Blanding F“ . . . . — 0,25
„Sunday Mixture“ . . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers“ Tobakker etc.

Danske Dejligheder.

Et sælsomt og historisk Digt af *Carsten Rom.*

En Gang var København en fattig Rønne
(Og Rønne kun en ussel Bønne)
Anlagt af *Magnus Hansens* Stammefader
I Aaret Tusindtreogfyrre.
Da var den blank for skæve Gader
Og ubekendt med Øster, Vester, Nørre —
Begyndte med en Vognfuld Grus
Just der, hvor nu et Nødtørftshus
Sig skjuler under Storkevandets Brus
Og hjælper Godtfolks Trængsler paa det tørre.
En mægtig Mand, af hvem vi har en Støtte
Med samt en Sodavandsfabrik,
(Jeg kender ikke sammes Gudedrik)
Lod bygge paa den gode Magnus Grund
Og parallel med grønne Øresund
En femten seksten skønne Huse
Samt en komplet umulig Aaleruse,
Som siden blev til Toldbod lavet om.
Paa Tronen da *Christoffer* kom
»Af Bajren« kaldet vel fordi,
Han gav Ideen til det første Bryggeri,
Men paa Ideer derfor ikke læns —
Han gjorde København til Residens.
— Se Læser, du har nu dig vovet ind
I Danerrigets første Periode,
Og hvis du ikke alt er sovet ind,
Skal jeg ud af mit eget Ho'de
(Og ud af Fædrelandshistorien)
Bevise dig, hvor Fremtidsglorien

Officeren: Tænk, i Morges da jeg trak min Sabel paa Øvelsespladsen, kom jeg til at stikke den ind i Øjet paa en Soldat.

Damen: Det var dog skrækkeligt! Hva' sa' Soldaten?

Officeren: Han sa', at det gjorde ikke noget, for han havde et Øje igen!

Herren: Min Søster har faaet Brev fra sin Søn Charles, at han slipper ud af Fængslet i Morgen. Paa Grund af god Opførsel har han faaet afkortet en Maaned.

Damen: Se, se. Ja, den Fyr har Forældrene altid kunnet være stolte af!

Med største Ret bør sættes, —
Det bli'r ej Mænd, som Kransen vinder,
Det bli'r — ja, det kan hurtigt gættes,
De danske ædelbaarne Kvinder!

* * *

Først et Kig i Valhals Underverden
Hvortil Entreen var en flækket Hjerneskal,
Og hvor de høje Guders frie Færden
Blev dirigeret af *Hr. Odins* Ægtehal'-
del *Frigge* kaldet, moden Pige, ganske kvik,
Og hvis betydningsfulde Kald
Det var, at bade og forbinde
Old-Odins ene Øje, som siden *4de Kristian* fik.
Om Frigge jeg ej mere ved —
Hun var den første danske Kvinde,
Og Himlen være lovet, hun ej den sidste blev!
Saa kom paa Tronen *Valdemar*,
Han vælted Svenskens Saltekar,
Og *Dagmar* hed hans første Viv,
Af hvem vi har »det korte Liv« —
Hun bygged nogle Skibe,
Og saa døde hun i Ribe.
Naa, nu fried Valdemar igen
Og fik af Folket mange Skænd
For sin uhyggelige Kone.
Bengerd var saa ond en Trold,
Hun satte sig paa Danskens Trone
Og styrede os Fan' i Vold.
Jeg sætter som et Minde:
Ve da vorde hende!

* *

Hav Taalmod; tag dig nu en Slummer
Og vent paa mer i næste Numer!

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

Her blev Talen afbrudt af Ashton-Kirk, som traadte hen til Disken.

— Jeg beder om Undskyldning, sagde han, men De skulde vel ikke kunde sige mig, hvor jeg træffer Mr. Tobin? Er han hjemme?

— De taler med ham selv, min Herre, svarede han.

— Det kunde jeg nok tænke mig, sagde Ashton-Kirk smilende. Min gamle Ven Dan O'Couner har saa ofte talt om Dem, saa at jeg næsten kendte Dem i Forvejen.

Den værdige Mine forsvandt med et fra Tobias Ansigt.

— Kender De Dan? spurgte han ivrigt. Det er en Dreng, som duer til noget. En Hæder for sit Land og sit Navn.

— Hvis det ikke er til for megen Ulejlighed, vilde vi gerne tale et Par Minutter med Dem privat.

Mr. Tobin trykkede paa en Knap. En ung Mand viste sig straks; han fik Ordre til at indtage Pladsen bag ved Disken.

De to Venner blev ført ind i en lille Dagligstue, Mr. Tobin satte Stole frem og tog selv Plads lige overfor dem, øjensynlig ivrig efter at faa at vide, hvad Sagen drejede sig om.

— Efter at jeg har overtaget Ledelsen af dette Etablissement, sagde han, hører jeg sjældent noget om de gamle Drenge. Det er saa langt fra Byens Centrum, forstaar De, sagde han i en beklagede Tone, saa at deres Vej sjældent fører dem hertil.

— Ja, jeg formoder, at de holder fast ved deres gamle Tilholdssteder. Dan besøger saaledes stadig trofast sin gamle Boxeklub. Jeg kigger ofte derind og faar mig en Omgang eller to med ham. Han er lige saa fin en Sportsmand som før, men han er ikke længere saa hurtig i Vendingen.

Tobin rystede bedrøvet paa sit hvide Hoved.

— Ak, ak! sagde han. Siger De det! Paa min Ære, han er jo endnu en ung Fyr — ikke meget over 60 Aar — og hvad Grund har han til at blive gammel? Endnu det sidste Aar Ligkisteklubben eksisterede var han en af vore fineste Boxere.

— Han har ofte fortalt mig om denne Klub sagde Ashton-Kirk. Den maa have været meget mærkelig.

Tobin nikkede.

— Ja, det var den, svarede han, og dens Medlemmer var i mange Retninger lige saa mærkelige. De brød sig ikke om andet end at sidde dernede under Jorden ved Borde, formede som Ligkister, og drikke af Krus, der var formede som Dødningeskaller.

— Var der ikke en hel Del fremragende Mænd imellem?

— Jo, sagde Tobin. Det var der rigtignok. Vi havde blandt vore Gæster Skuespillere, Forfattere og Avisredaktører — de bedste indenfor deres respektive Stand — og hver eneste af dem var saa at sige en Dyrker af Bachus. En af Klubbens mest fremragende Gæster var en Mand, hvis Opfindelser — her gjorde han en Gestus — bevirkede en hel Revolution indenfor Verdensindustrien, og hvor kunde han tale! Hans Navn var Morris tilføjede han, og han var Fader til den unge Mand, hvis Navn er bleven indblandet i den Mordaffære, som nu beskæftiger alles Sind.

— Virkelig?

En Pause fulgte. Tobins Ansigtsudtryk viste, at hans Tanker var rettede mod Fortiden, og hans Øjne var grublende.

— At tænke sig, hvor forskellige Mennesker kan være! Nogle Mennesker ligner Fortidens Guder, og andre ligner — ja, jeg ved knapt, hvad jeg skal sige. Og allevegne, fortsatte han sine filosofiske Betragtninger, er Personer af disse saa vidt forskellige Typer undertiden Venner og Kammerater. Ja, det sker til alles Forundring, at de bliver fortrolige. Det er svært at sige, hvad Grunden hertil kan være, men det forholder sig i hvert Tilfælde saaledes.

— Jeg har selv gjort samme Iagttagelse, sagde Ashton-Kirk.

Tobin nikkede.

— Aldrig har jeg set denne Sætning mere slaaende bevist end i dette Tilfælde med Richard Morris og det Udyr, som nylig blev myrdet. Aldrig har to Personer været større Kontraster end de, men et intimere Venskab end mellem de to, har jeg aldrig set. Naar Morris havde drukket, var han Digter. Hans Fantasi svang ham op til Himmelhvælvet, han fløj paa Vindens Vinger. Hume derimod var en Djævel i Menneskeskikkelse. Gud naade os, at jeg skal behøve at sige noget saadant om en af hans Skabninger, men den Mand havde den Onde i sig, og jeg saa ham mange Gange kigge haanleende ud gennem hans Øjne.

— Jeg har hørt fortælle, at Hume skal have været et meget uhyggeligt Menneske, istemte Ashton-Kirk.

— Uhyggeligt, sagde Tobin, er et Ord, som ikke gør alle hans Egenskaber fuld Retfærdighed, men det er alligevel ikke saa daarligt. I de fem Aar, jeg var ansat i »Ligkisteklubben«, havde vi aldrig en Gæst, som passede saa godt til Omgivelserne som Hume. De andre var som smaa Drenge, der var halvt bange for at udfordre Skæbnen. Men Hume syntes at være ganske i sit Es. Naar man saa ham løfte en af Lerskaalene til sine Læber og haangrine mod en over den, kunde Blodet næsten stivne i ens Aarer. Og Gud bevare os, hvor han kunde drille og haanle!

— Næsten ethvert Menneske har en Gnist af godt i sin Natur, sagde Ashton-Kirk. Maaske havde Hume ogsaa det, skønt ingen synes at have opdaget det.

Tobin smilede og svarede:

— Vi Irlændere har altid stor Respekt for Styrke og Mod, hvor den end aabenbarer sig, hos et Menneske, et Rovdyr eller en Fugl. Og hvis den optræder hos en stor og haandfast Fyr, maa vi yde ham vor Anerkendelse. Og det var Tilfældet med Hume. Han havde Kæmpeblod i sine Aarer, og den som en Gang havde forsøgt at narre ham, gjorde det mindsandten ikke mere.

— Og som en ægte Kelter skrev De det paa hans Kreditside, sagde Ashton-Kirk smilende.

— Ja, og det syntes han ogsaa at gøre selv, skønt han ellers ikke var en Mand, der brød sig om, hvad andre tænkte om ham. Han pralede ofte af sin Afstamning.

Her standsede Tobin og strøg tankefuldt sin glatragede Hage.

— Han gjorde Fordring paa at nedstamme fra en Mand, som paa sin Tid nød stor Anseelse. Han var Officer, tror jeg, og kæmpede.... ja, paa min Ære, tilføjede han og smilede ved Tanken — ved Siden af ingen ringere end selve Washington.

— Ah, sagde Ashton-Kirk, og hans Stemme var roligere end Pendleton erindrede sig nogensinde at have hørt den

før — gjorde han Fordring paa at eje en Stamtavle, siger De? Og nedstamme fra en Officer i Revolutionsarmeen? Saadanne Ting er det altid interessante at høre. Skade, at De ikke kan erindre Dem Officerens Navn?

Tobin tænkte efter.

— Nej, jeg kan skam ikke huske det, sagde han tilsidst, men det var noget Hume altid plejede at fortælle om ham; det forekom mig dengang saa mærkeligt, og jeg antager, at det er derfor, det har fæstet sig i min Hukommelse. Det lod til, at hans formentlige Stamfader var meget svag for Klæder og ventede det samme af alle sine underordnede, og skønt han ofte ikke havde en Bid Brød at stoppe i deres Munde, sørgede han dog altid for at skaffe Pudder til deres Haar.

Ashton-Kirk lo højt og lænede sig tilbage i Stolen. Ilden i hans Øjne slukkedes, men kun for at give Plads for et tilfreds Udtryk.

— Det lyder meget mærkeligt, sagde han. Hr. Humes Stamfader var i det mindste konsekvent. Men, sagde han i en forandret Tone, vi vil ikke længere optage deres Tid, Hr. Tobin, og jeg vil derfor nu fremføre mit Ærinde.

— Hvis det ikke er Dem til Ulejlighed, sagde Tobin forekommende.

— For et Øjeblik siden, sagde Ashton-Kirk, kom De til at nævne unge Morris Navn, og i Samtalens Løb har jeg faaet det Indtryk, at De var en Ven af hans Fader.

— Det var jeg, sagde Tobin. Han var et udmærket Menneske.

— De udstrækker maaske ogsaa Deres Venskab til Sønnen.

— Maaske, svarede han forsigtigt.

— Det glæder mig at høre, sagde Ashton-Kirk. Han synes at trænge til Venner af den rette Slags netop nu, og jeg er overbevist om, at De netop er af den Slags, Mr. Tobin.

— En Mand, som er forsvundet sporløst, kan ikke hjælpes af sine Venner, sagde Tobin.

— Har De ikke set noget til ham efter Mordsagen?

— Nej, svarede Tobin med en Hurtighed, som virkede overbevisende.

— Saa kommer De til at gøre det inden længe. Ashton-Kirk rejste sig og saa den gamle Mand alvorligt ind i Ansigtet. Maaske bliver det i Aften, i hvert Tilfælde senest i Morgen Aften. Og naar det sker, kan De bedst bevise Deres Venskab for ham ved at sige til ham, at han ikke skal bære sig ad som en Daare.

— De mener, sagde Tobin; at jeg bør raade ham til ikke længere at holde sig skjult?

— Ja.

— Det vil jeg meget gerne, naar jeg hører fra ham. Men, spurgte han videre, hvad skal jeg gøre, naar jeg har sagt det til ham?

Ashton-Kirk tog sit Visitkort frem, rakte det til Tobin og sagde:

— Sig til ham, at han skal opsøge mig.

Tobin kastede et Blik paa Kortet, hvorefter det lyste op i hans Ansigt og han strakte sin Haand frem.

— Tillad mig at trykke Deres Haand, Mr. Ashton-Kirk, sagde han. Og jeg vil med Glæde sige, hvad De har raadet mig til.

XXI.
ASHTON-KIRK BEGYNDER

Da Ashton-Kirk og Pendleton forlod »Raugnon«, sagde den sidste:

— Du bilder Dig vel ikke ind, at Morris vil indfinde sig hos Dig?

— Hvorfor ikke?

— Det lyder lidet antageligt.

— For en eller to Dage siden vilde jeg have sagt det samme, sagde Ashton-Kirk. Men nu har Sagerne taget en anden Vending. Og samtidig vil Morris ogsaa komme til at forandre Anskuelser. Han havde ingen Anelse om, hvad der vilde ske, ellers havde han aldrig handlet som han har gjort.

— Det vilde ingen Forbryder, sagde Pendleton.

Ashton-Kirk trak paa Skulderen, men svarede ikke paa Bemærkningen.

— Og selvom ikke Aviserne med alle deres sarkastiske Hentydninger til Edith Vale har kunnet formaa Manden til at træde frem, sagde han, saa skal det, der sker de næste — lad os sige 48 Timer, nok faa ham til at gøre det.

Pendleton saa forbauset paa ham.

— Du tror altsaa, at der vil ske noget usædvanligt?

— Jeg ved det, var det rolige Svar. Denne Aften, gamle Ven, har haft heldige Resultater. Den har paapeget Anledningen til Mordet og givet en Antydning af, hvem Morderne er, ja, den har tilmed udpeget Stedet, hvor vi tilsidst skal gribe ham.

— Mener Du virkelig alt, hvad Du siger, udbrød Pendleton mistroisk. Af dine to Medhjælperes temmelig indholdsløse Rapporter og denne Tobins Snak har Du altsaa kunnet gætte disse højst afgørende Fakta?

— Vi kan vel næppe kalde dem Fakta endnu, sagde den anden, men jeg har al Grund til at føle mig overbevist om at de meget snart vil blive det.

En Signalklokke lød og en Sporvogn kom kørende. Pendleton lagde sin Haand paa Vennens Skulder.

— Kirk, sagde han, jeg vil ikke stille flere Spørgsmaal. Jeg skal roligt vente, og hvis det gaar, som Du forudsiger, vil jeg aldrig i mit Liv nære Tvivl, naar Du siger noget.

De steg op i Sporvognen, og Ashton-Kirk satte sig i et Hjørne. Han lagde Armene over Kors over Brystet og hans Hoved bøjede sig mere og mere frem over. Efter alt at dømme var han slumret ind, men Pendleton vidste, at han kun lagde en eller anden Plan, som snart vilde komme for Dagen.

Han var dog ikke forberedt paa at se den saa hastigt realiseret. Ashton-Kirk for nemlig ganske pludselig op, saa ud gennem Sporvognsvinduet, løb ud paa Platformen og sprang af. Pendleton fulgte efter ham og naaede ham et Stykke længere borte.

— Hvorhen skal vi nu? spurgte han.

— Til Raadhuset, svarede Ashton-Kirk kort.

Dette laa ikke langt derfra, de kørte op med Elevatoren og gik ind i Politiafdelingen.

— Jeg vilde gerne træffe Overintendant Weayle, sagde Ashton-Kirk til en Betjent, som kom imod dem.

— Han er lige ved at gaa, svarede den anden, men jeg skal se, hvad jeg kan gøre.

Overintendanten var heldigvis i godt Humør, og de blev nogle Minutter efter ført ind hans Arbejdsværelse.

— God Aften, hilste han. Hvad var det, De ønskede? Jeg skal nemlig sige Dem, at min Hustru og Ungerne venter paa mig, saa jeg maa gaa snart.

— Hvorlænge vil De vedblive at holde Huset Nr. 478 paa Christie Place bevogtet? spurgte Ashton-Kirk.

— Det har jeg ikke tænkt nærmere over, svarede Overintendanten. Saadanne særligt anordnede Vagtposter plejer at blive der i længere Tid. Forøvrigt er der jo ogsaa en hel Del værdifulde Ting, der fordrer Bevogtning.

— Jeg vilde meget gerne have, at De inddrog Vagten fra og med i Morgen Aften, sagde Ashton-Kirk. Og endvidere vil jeg bede om Tilladelse for min Ven Pendleton og mig til at overtage Bevogtningen af Stedet.

Overintendanten gjorde store Øjne.

— Naaja, sagde han efter et Øjebliks Betænkningstid, jeg forstaar visselig ikke Deres Grnnde, og Deres Begæring er noget ualmindelig. Men, tilføjede han med et anerkendende Nik; jeg har bemærket, at De altid har gyldige Grunde for, hvad De foretager Dem, og hvis der er nogen Udsigt til paa denne Maade at skaffe Lys i Mordsagen, maa det blive som De ønsker.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

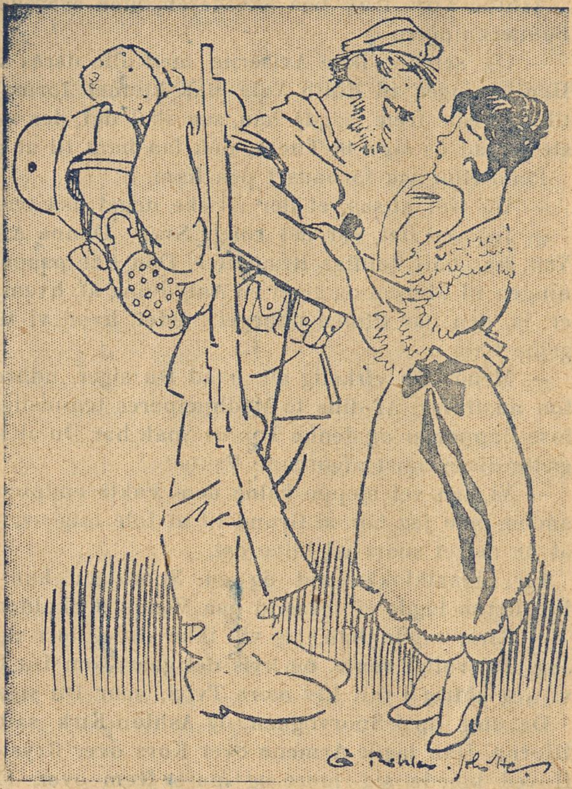

— Men Gud, hvilken Forandring! Svar mig paa deres Ære, min Herre, er De virkelig den Mand, som jeg blev forlovet med for tre Aar siden? (»Simplicissimus«)

Scenen er et landlig norsk postaapneri, hvor en bondekone, en Herre og en ung dame længe har ventet paa at faa sin post utlevert. Til den gamle herre endelig er fremkommet med en meget spak henstilling herom til den fungerende postekspeditrise. Madammen rasende: »Det va' da fa'n te hast! Jeg maatte da vel faa ti' til aa læse alle brevkorta igjennem først vel!«

(»Tyrihans«, Norge)

NORGE OG TYSKLAND

»Vore Stridskræfter vendte tilbage uden Tab eller Skade.« (Per Krohg i »Tidens Tegn«, Norge)

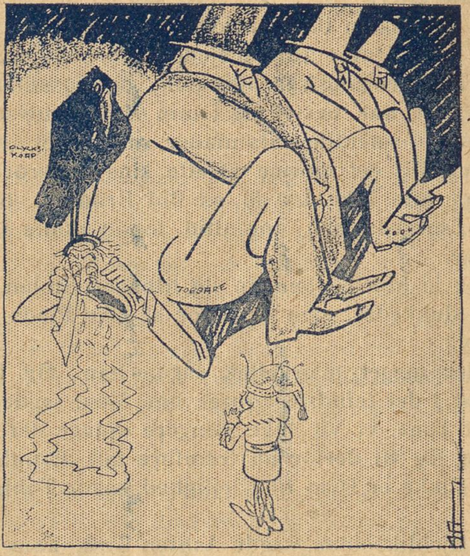

DEN DANSK-SVENSKE FODBOLDKAMP

Søndags-Nisse. Man kan mycket väl förstå, at en man i er ställning måste vara upprörd!

Svenska Folket: Ja, tänk er, att få spö med 2 mot 1! Undra på att man å förbannad. (»Søndags-Nisse«).

DØDSBATAILLONEN.

— Marie Feodora, hvorfor kommer De forsent til Tjenesten?

— Jeg kunde ikke, der var en Mus i min Stue. (»Berliner Illustrirte Zeitung«.)

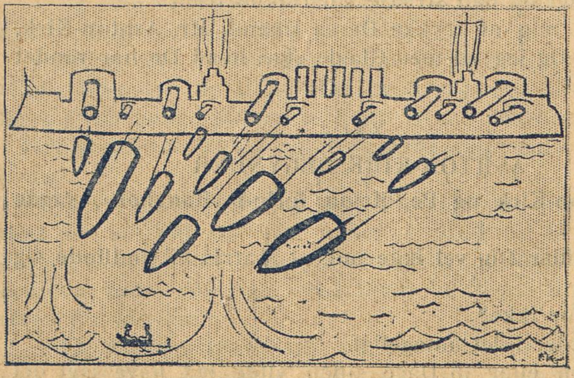

Af alle Shagtobakker er CRENO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Regn!

Skriv Aarstallet for Deres Fødsel, for deres Ægteskab, deres Alder og hvor mange Aar De har været gift. De fire Tal lægges sammen og divideres med to — der vil i ***alle*** Tilfælde udkomme ***det samme Tal*** — nemlig Aarstallet for ***Verdenskrigens Slutning!***

Dags Dato.

Jeg var forleden inde paa en Barberstue og spurgte Svenden, hvilken Barbersæbe, der var den bedste.

— Det er en Smagssag, svarede han og stak Kosten ind i Munden paa mig.

*

En Skræder har fundet paa at hænge et forgyldt Æble udenfor sin Butik i Stedet for en Saks. Han oplyser til Forklaring, at hvis der ikke havde været et *Æble*, saa havde Folk gaaet med *Figenblad* den Dag i Dag!

*

Nu skal de ha' »De døde Øjne« op paa det kgl. Teater, hvor de i Forvejen har »Det levende Lig«. Det var paa Tiden, at de fik »Lægen«.

*

Min Fætter fra Amerika vilde forleden ud at se »Rasmines Bryllup«, men alt var udsolgt. Jeg trøstede ham med, at det Stykke kunde han jo altid se, naar han kom herover til næste Aar.

*

Der tales om en truende Tinmangel. Det kan jeg ikke tro. Min Cigarmagers Automat er hver Morgen fuld af Tinknapper.

*

Professoren spurgte forleden en Student, hvad det latinske Ord for »Slutning« var.

Finis, sagde Studenten. Rigtig, svarede Professoren, og for at være spillevende?

— Finis Henriques, svarede Studenten.

*

Hvilken Forskel er der paa et Brødkort og »Sommerrevyen«?

Ak, det første tyder paa, at der ikke er meget Mel i Byen — derimod er der rigelig med *Mel* i Revyen.

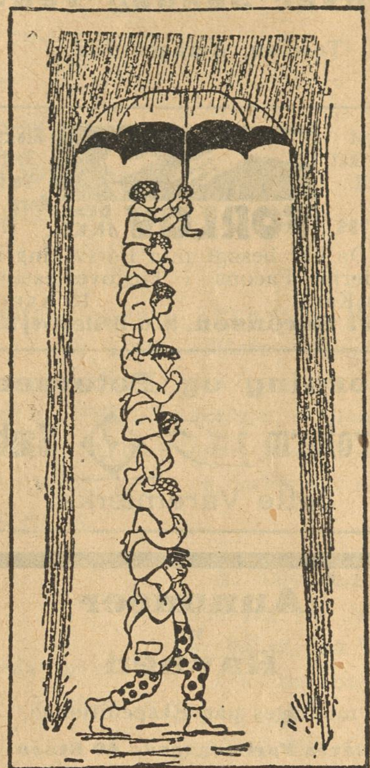

Hvorledes en Familie paa syv Medlemmer kan klare sig med en Paraply:

„En Nordmand"

OMBORD PAA EN DAMPBAAT.

To rejsende træffer hinanden paa dækket. Den ene er svært vitebegjærlig:

— Undskyld, hvor skal De rejse hen.

— Til Stavanger.

— Paa Ferietur? Eller er det kanske forretningsrejse?

— Jeg er Handelsrejsende.

— Hvad rejser De i?

— I manufaktur.

— Hvad slags manufaktur? Er det finere ting?

— Alle slags. Og jeg heter Hansen og er gift og har tre barn, som er fem, syv og ni aar gamle. Min Kone er født Olsen og hun er lys. Jeg har aldrig været straffet, har utjent min verneplígt og betaler 250 kroner i skat om aaret.

— Ja, men kjære Dem, dette har jo ikke jeg spurt om!

— Farvel!

„En Svensker."

Löjtnanten: Det var ledsamt (kedeligt) att fröken i dag i denna glödande hetta (Hede) glömte sin parasoll. Tør jag kanske få kasta min skugga (Skygge) på fröken?

„En Dansker".

Defensor: Det er uafviseligt, at min Klient har kaldt sin Modpart en Okse, Men jeg er af den Mening, at dette Ord, i Betragtning af de høje Kreaturpriser ikke kan kaldes nogen absolut Injurie —!

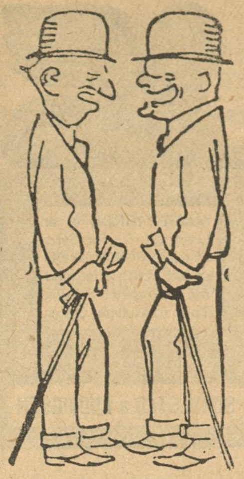

— Nu kniber det nok ogsaa med Føden til vore Aristokrater.

— Saa—h?

— Ja, der har været Sult-Demonstrationer i G r e v e - Lejren.

Tidens Tegn.

Herren: Er der ikke Ildebrand ovre paa Gaarden?

Bonden: Næ, det er bare Lars Olsen, som har opfundet en ny Slags Tobak, og nu er han ude at ryge sin Morgenpibe.

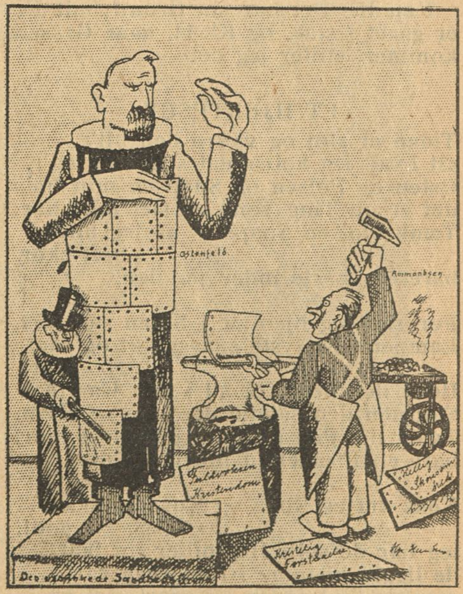

BISKOP OSTENFELDT:

Bare stille, Brødre i Herren, bliver I ved at smede mig slige Værn, kan jeg jo ikke røre mig tilsidst.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

J. Valby. Tak for Løftet om at sende os en Vittighed en Gang imellem. Vi skynder os at bringe en Prøve:

1. Herre: Hør Petersen, i Dag har Du nok ikke saa travlt med at komme hjem, hvordan kan det være.
2. Herre: Hun er skruptosset derhjemme.
1. Herre: Det tror Pokker, hun faar jo aldrig noget at æde.
2. Herre: De' var S..... jeg savede en hel Sæk Brænde til hende i Søndags.

Frøken Harriet S. Vi nøjes med dette ene Eksemplar af de tilsendte muntre Notitser:

Fru B.: Guj! Fru Hansen, deres Gashane er aaben —
Fru H.: Det har sin Grund; mit Ur er gaaet i staa, og Kl. 11, naar Gassen kommer, stiller jeg det —.

ET HJERTESUK.

Tiden er sløj og være den bli'r,
alt hvad jeg køber det stiger og sti'r,
Osten og Pølsen og Snapsen min Fa'r
det er nu Ting som jeg slet ikke har.
Tænk blot en Snaps — aa jeg bliver helt skør,
bare en eneste inden jeg dør.

Før sad jeg hjemme i Stuen saa rart.
Lampen den lyste saa smukt og saa klart.
Ilden den brændte ud i min Kamin,
Stormen den sendte der ude sit Hvin.
Tænk lidt Petroleum — jeg bliver mør,
bare en Flaskefuld inden jeg dør.

Koks det er Koks og Koks er skam godt,
jeg har de seks Hektoliter nu faat,
de ligger hjemme i Kælderen rart,
men de forsvinder nu snart, det er klart.
Tænk blot jeg drømmer de hjem til mig kør,
seks Hektoliter til inden jeg dør.

E. N.

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

H. G. Ved Lejlighed.

DEN SMUKKESTE DRØM.

En Kristen, en Muhamedaner og Jøde
holdt i Udkanten af Byen et Møde;
de havde nemlig lige ved Sundet
en blinkende Mønt paa Vejen fundet.
Og mens de talte frem og tilbage,
da foreslog Jøden, de købte en Kage,
naar denne var købt, da skulde de sove,
det maatte de begge Jøden love.
Da nu de andre sov saa tryg,
da vendte Jøden sig paa sin Ryg,
han saa paa Kagen — og spiste den,
og smilede lumsk til de andre hen.
De vaagned alle en Time derefter
og havde til Maaltidet samlet Kræfter.
Nu blev der en livlig Ordstrøm
om hvem der havde drømt den smukkeste Drøm.
Jøden spurgte den Kristne om,
hvorvidt at han i sine Drømme kom,
og dertil svared han ganske kort,
at han til Himlen var draget bort.
Muhammedanerens Drøm var ej saa bar,
han drømte nemlig, han i Mekka var
og stod ved Brønden ene Mand
og saa paa Pigerne hente Vand.
Da nu Jøden paa dem havde hørt,
da sagde han ej det mindste rørt:
»Jeg drømte, at Moses til mig kom hen
og sagde: »Spis du kun Kagen min Ven.««
Endvidere sagde Profeten til mig:
»De andre er meget langt fra dig,
og inden de kommer tilbage her,
vil Kagen ej være til at spise mer.«
Selvfølgelig gjorde jeg som Moses bad,
og I kan nok tænke at jeg blev glad,
den smagte saa lækker, frisk og god,
at gerne jeg ønsked, der flere stod.
De uheldige Drømmere for sent indsaa
at de paa en »Vildmand« var hoppet paa,
men de lovede hinanden med Haand og Mund
at gengælde Jøden en given Stund.

Rich. Soelberg.

DER VAR ENGANG!

Der var engang, da jeg troed'
at Lykken laa for min Fod;
da bruste og syded' det i mig
mit friske og unge Blod.
Da saa jeg det alt i Solskær
— nu er det graat og trist
Kun dybt i Bægret jeg finder
en Rest af hvad jeg har forlist.

Der var engang, da jeg troed'
hvert Menneske ædelt var
ak, dengang var jeg jo ikke
ret over Livet klar
Nu ser jeg dem trampe og træde
hinanden for Fode ned.
Jeg selv var for svag — nu ligger
jeg i Støvet — ved Livet led.

Og hun som engang mig trøsted
som dog var mit Ideal
Hun raned de sidste Rester —
min Fred tillige hun stjal
— Nu er der ej mere tilbage
det er som sig være bør —
»Skaal Kamerat, vi vil drikke
den gyldne Vin til vi dør.«

Charles Cornelius.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.

»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

„Krims-Krams“.

Tre Originaltegninger i Præmie!

Vi giver i Dag vore Læsere — fortrinsvis de yngre — en lille Nød at knække. Den er forresten ikke saa let, men kan have sin Betydning for Læsere, der interessere sig for Kunst. Spørgsmaalet er: *Hvem har tegnet ovenstaaende Tegning?* Vi kan sige saameget, at han er en af Jordens allerstørste Kunstnere, som forlængst er død. Svaret sendes til »Ravnen«s Redaktion inden næste Torsdag, og tre gode Originaltegninger tilfalder — eventuelt ved Lodtrækning — de Læsere, som gætter rigtig.

LIDT NARRERI.

Læg tre 1 Ører paa Rad paa Bordet med lidt forskellig Afstand mellem dem, f. Eks. 3 ctm. mellem Nr. 1 og Nr. 2 og ca. 4 ctm. mellem Nr. 2 og Nr. 3.

Spørg nu Tilskuerne om de, uden at maale, kan sige mellem hvilke Mønter Afstanden er størst. Svaret vil næsten altid lyde (hvis Maalene her er benyttet) mellem Nr. 2 og 3.

Det virker behagelig afkølende, naar Du tørt bemærker: Nej, Afstanden er størst mellem 1 og 3!

Regneopgaver.

HVOR GAMMEL?

En Kone blev engang spurgt om sin Alder. Hun svarede: Naar jeg til min Alder for 10 Aar siden lægger en Trediedel af min Alder om 10 Aar, saa bliver jeg 60 Aar.

Hvor gammel var hun?

50 Aar.

FIND X

Syv Gange fem og tre Gange X,
divideret med to og seks,
netop 25 lyder:
Sig mig saa, hvad X betyder!

55.

En Mand, der ingen Børn havde, opsatte paa sit Dødsleje følgende Testamente: Dersom min frugtsommelige Kone efter min Død føder en Søn, da arver han en Trediedel af vor Formue, men føder hun en Datter arver denne kun en Fjerdedel af Formuen. Manden dør og Konen føder Tvillinger, Søn og Datter.

Hvor meget tilkommer der de trende Arvinger hver især, naar den hele efterladte Formue beløber sig til 60,000 Kr.

Moderen 25,000, Sønnen 20,000, Datteren 15,000 Kr.

Rebusser.

T. K.

Forkert (for K er T.)

B d r Ager i.

Stort Bedrageri.

Hyggeligt.

Præsten: Hvem var det, der sang saa skrækkeltg falsk i Kirken i Dag?

Klokkeren: Det var Jens Peter fra Holbøll. Han er saa skeløjet, at han maa ha' to Salmebøger, en i hver Haand, men i Dag havde han slaaet op paa to forskellige Salmer, og derfor var det, at han sang saa falsk!

En Oversættelse.

En herboende Tysker skulde forleden oversætte følgende Sætning fra Dansk til Tysk. »En Edderkop gik med Vanskelighed paa Vinduet.«

Tyskeren benyttede et Leksikon og Oversættelsen kom til at lyde:

»Eine Eitertasse ging mit Vasserløffelgleichheit auf die Wintaube.«
(En Edder Kop gik med Vand Ske Lig hed paa)
(Vin Due)

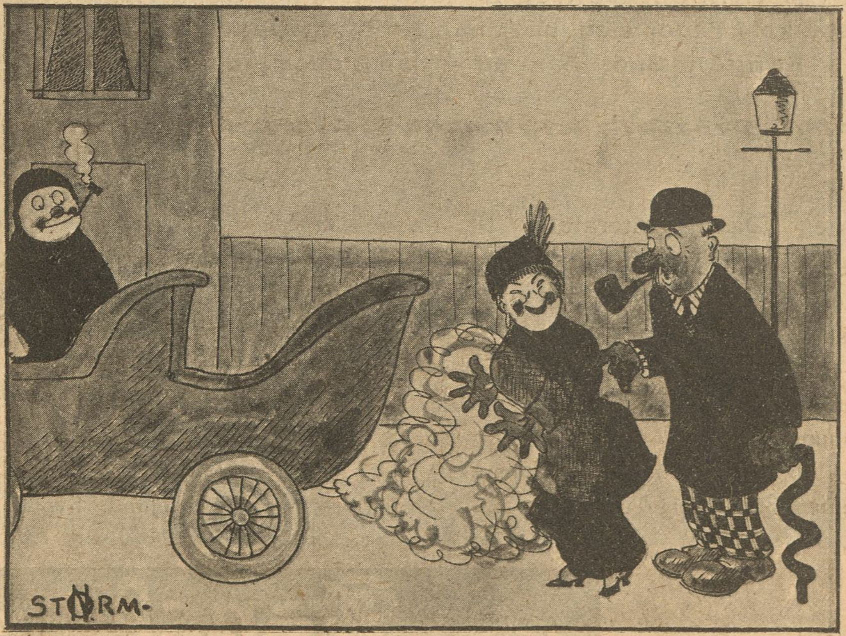

Tegning af Storm-Nielsen.

— Hvad er det, Du bestiller, Kone?
— Jeg renser mine Handsker i Benzindampen!

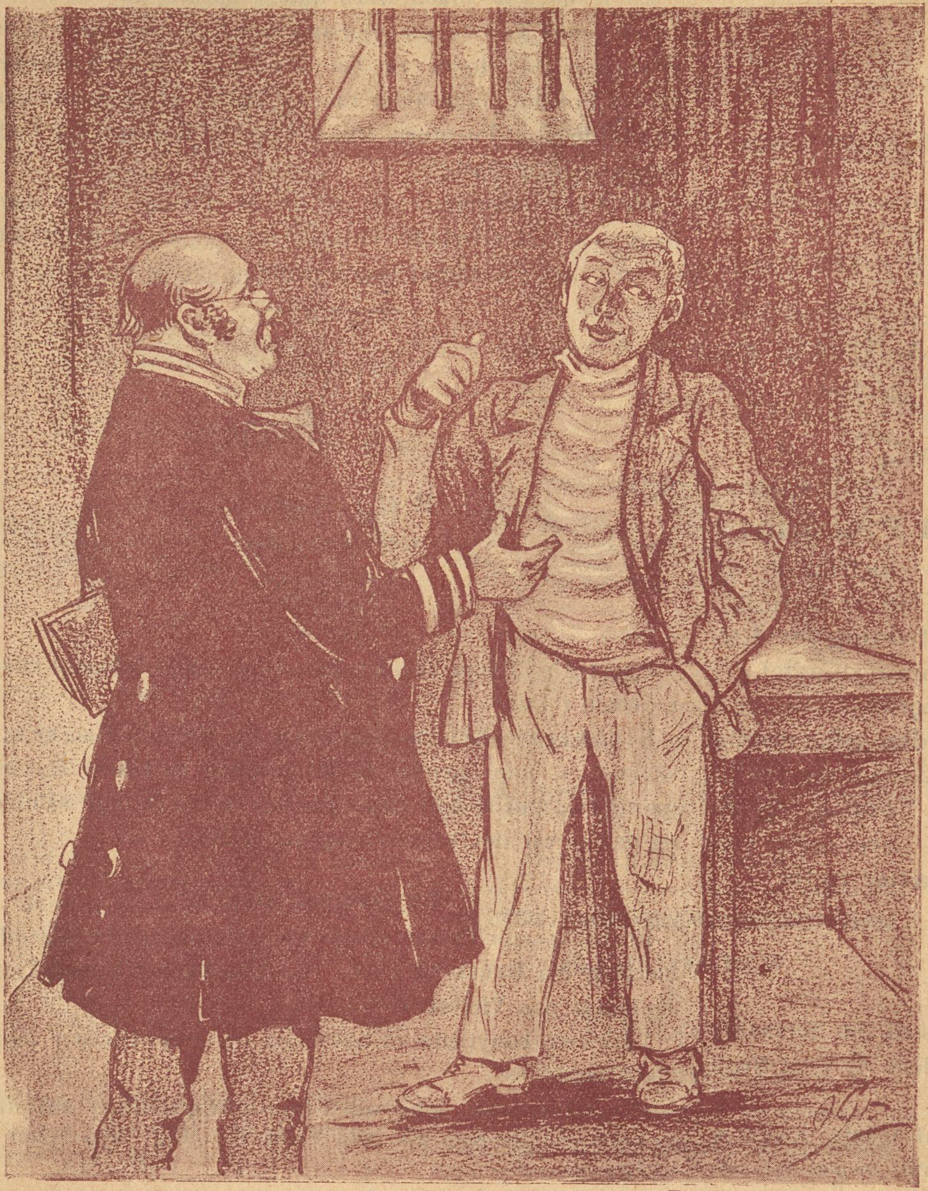

Tegning af Aage Grønholdt.

Politimesteren: At De ikke skammer Dem! Hvad vil deres stakkels Fader sige, naar han hører, at De har stjaalet?

Fangen: Spør' ham ad — han sidder inde ved Siden af!

Daarlig Literatur.

En Droskekusk kom ind i Folkebiblioteket og kastede en slidt Bog paa Disken.

— Hør De, Assistent, var det ikke Dem, der raadede mig til at læse denne Roman?

— Jo, det var det vist, sagde Assistenten i en venlig Tone.

— Ta' den igen, svarede Droskekusken. I de første fire Kapitler er der syv Herrer, som ta'r en Droske, og hver evigste en af dem *kaster et Guldstykke til Droskekusken.*

Den Slags Literatur gør mig rasende. Tøjeri!

Uskyldig.

Ovre paa Ny Zeeland, hvor Jordskælv hører til Dagens Orden, boede en engelsk Familje, som havde en meget kluntet Husassistent, der ret ofte knaldede en Mængde Glas og Porcellæn.

En Dag indtraf et Jordskælv og Skilderierne og Vaserne dumpede ned paa Gulvet, Glas og Tallerkener ramlede ude i Køkkenet. Midt i Rabalderet lød Fruens næsten grædende Stemme fra Sovekammeret —: Mary! Mary! *Hvad i Herrens Navn har De nu for igen?!!*

Ordner hænger man —

Ved et lille tysk Hof optraadte en Tenorsanger, som gjorde overordentlig Lykke, men trods Bifald, Blomster og Penge var han paafaldende tvær og mut.

En Dag sad Fyrsten ved sit Vindue og saa Sangeren gaa forbi.

— Hør, sagde Fyrsten til sin Adjudant, hvorfor er den Mand altid saa gnaven?

— Eders Højhed, svarede Adjudanten, jeg tror, at han har gjort Regning paa en Orden.

— Men hvorfor har man ikke sagt det før? raabte Fyrsten, hent min Ordenskasse og send Bud efter Sangeren.

Noget efter ankom Sangeren i en Droske, og Adjudanten gik ned og overrakte den nu stærkt bevægede Kunstner en lille Æske, mens Fyrsten saa til fra et Vindue i Stueetagen.

Sangeren aabnede Æsken — og blev greben af Tvivl.

— Deres Højhed, raabte han op til Fyrsten, der er jo *to!*

— Jasaa, skreg Fyrsten tilbage — jamen *lad saa Kusken faa den ene!*

Kender.

Forstanderen paa Ægteskabskontoret forsikrer den ikke helt unge Frøken, at Vinhandleren vilde være et helt godt Parti for hende.

— De tror, han har Forudsætninger for at kunne gøre mig lykkelig, spurgte Frøknen.

— Det tror jeg sikkert, svarede Forstanderen — ingen forstaar bedre end han at sætte Pris paa *de gamle Aargange.*

Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Børn.

Den pæne gamle Dame irettesætter Drengen, som har jaget Katten op i et Træ.

— Du slemme Dreng! Sæt nu, at Du var en Kat, vilde Du saa synes om, at nogen jagede Dig paa den Maade?

— Ja, hvis jeg kunde klatre saa godt, svarede Drengen.

*

— Mor, er det Gud, som skabte Løverne?

— Ja, mit Barn.

— Men Mor — var han da ikke bange for det?

*

Dyrtiden har nødvendiggjort, at der i Skolen blev undervist i smaa praktiske Vink, og Lærerinden spørger Augusta, hvordan man bedst kan sikre sig imod, at Mælken bliver sur.

— Ved at lade den blive i Koen, sagde Augusta.

*

Venlig Dame: Har Du levet i det Hus her i hele dit Liv, lille Ven?

Lille Ven: Nej, ikke endnu.

*

Læreren: Har Du glemt dit Blyant igen, Knud Aage — hvad vilde Du sige om en Soldat, der gik i Krigen uden Gevær?

Knud Aage: At han var Officer!

Manden har villet hænge sig, men hans Kone river i sidste Øjeblik Stigen fra ham, saa han falder ned. Rasende raaber han:

Tegning af Anton Hansen.

— Er Du gal Kone, jeg kunde jo let ha' slaaet mig ihjæl!

Dødsdommen.

Sir John Cochrane, en Grevesøn af Dundonald, havde under en Opstand mod den sidste Kong Jakob af Skotland sluttet sig til Oprørerne. Han blev omringet af de kongelige Tropper, og efter en lang og fortvivlet Modstand maatte han omsider bukke under for Overrumplingen. Den Tid, som var sat, inden Henrettelsen skulde finde Sted, var udløben paa nogle faa Dage nær, og Fangevogteren ventede kun paa Dødsdommen for at aflevere ham i Bøddelens Hænder. Sir Johns Familie og Venner havde i Fængslet taget Afsked med ham, kun hans eneste Datter, Grizel, hans Hjertes Glæde, Familiens Stolthed, var endnu ikke kommen, og han frygtede for, at han ikke skulde faa hende at se inden sin Død.

En Dag, da Tusmørket begyndte at trænge ind i den Ulykkeliges Fængsel, sad han med Hovedet støttet mod den kolde Mur hensunken i dybe Tanker, da Jerndøren langsomt blev aabnet, og Fangevogteren traadte ind, fulgt af en ung, smuk Pige. Hun var høj og rank, hendes sorte Øjne var klare, og der var ingen Taarer i dem, men Udtrykket i hendes Ansigt vidnede om, at hun bar paa en Sorg, som var nær ved at knuse hendes Hjerte. Fangen løftede Hovedet, da hun traadte ind.

— Mit kære Barn, min egen kære Grizel! udbrød han og ilede hen imod hende.

— Far, stakkels, ulykkelige Far, at jeg skal gense Dig saaledes, sagde hun og klyngede sig kærligt op til ham.

— Himmelens Gud trøste og bevare Dig, mit Barn, sagde Sir John og trykkede et Kys paa hendes Pande. Jeg har ønsket saa inderlig at se Dig, før jeg gik Døden i Møde, for at give Dig min Velsignelse. Nu er Du kommen, og Din ulykkelige Faders sidste Velsignelse — — —.

— Nej, nej! raabte hun, det er ikke Din sidste Velsignelse, det er umulig! Du maa ikke dø!

— Fat Dig, mit Barn og bøj Dig under den højestes Vilje. Alt Haab er ude, om tre Dage er Du og Dine smaa Brødre — han vilde have sagt faderløse, men Ordet døde paa hans Læber.

— Tre Dage! gentog hun, idet hun løftede Hovedet med en hurtig Bevægelse. Tre Dage endnu! Saa er Haabet jo ikke tabt, Du kan endnu blive frelst. Er vor Bedstefader ikke en Ven af Kongens Skriftefader? Han vil sætte alt ind paa at frelse sin Søns Liv, og Kongen vil bønhøre ham.

— Ak, Grizel, bedrag Dig ikke, der er intet at haabe. Kongen har allerede underskrevet min Dødsdom, og det Bud, der skal bringe den herhen, er undervejs.

— Nej, nej, Du skal ikke dø; min Fader skal ikke dø paa Skafottet, udbrød hnn og vred i heftig Sindsbevægelse sine Hænder. Himmelen vil være mig naadig og staa mig bi. Derpaa sagde hun, idet hun med en voldsom Anstrengelse saavidt mulig genvandt sin ydre Ro — Farvel, Fader, nu maa jeg gaa, men vi skal genses inden ret længe!

— Hvordan skal jeg forstaa det, Barn? sagde Sir John og saa med et uroligt Blik paa Datterens Ansigt. Du faar næppe Tilladelse til at komme her oftere — —.

Han trykkede hende endnu en Gang til sit Hjerte, saa traadte Fangevogteren ind, og Fader og Datter maatte skilles for, som Sir John tænkte, aldrig mere at genses paa denne Jord.

Dagen efter, at denne Sammenkomst havde fundet Sted, saa man en Rejsende gaa over Vindebroen i Berwiek, og da han havde passeret Marygade, satte han sig til Hvile paa en Bænk udenfor Døren til et Værtshus. Han syntes ikke at have Mod til at træde indenfor, da der var flere fornemme Rejsende i Gæstestuen.

Den Rejsende var klædt i en ulden Frakke, med en Læderrem om Livet. Man kunde paa hans Holdning se, at han var ung, men Hatten, der gik dybt ned over Ørene, hindrede den Nysgerrige i at se hans Ansigtstræk.

I den ene Haand havde han en Pakke, i den anden en Stav. Han forlangte et Glas Vin, hvilte sig derpaa en kort Tid og vandrede saa videre. Natten nærmede sig, og det begyndte at blæse op til en stæk Storm.

Idet den Rejsende atter gik over Vindebroen, sagde Skildvagten, der stod paa Post ved Porten, til ham: »Det bliver en slem Nat at vandre over Heden i.« Efter en halv Times Vandring var han trods Stormens Rasen naaet ud paa den store, ufrugtbare, ubeboede Tweedmouth Lynghede, hvor der kun hist og her voksede en Gruppe lavt Tornekrat.

Skønt Uvejret stadig tog til, vedblev han dog at stige opad Bakken, omend med langsomme Skridt Regnen begyndte nu at styrte ned i Strømme, og Vinden tudede som en Flok hungrige Ulve.

Vandreren fortsatte sin Vej, indtil han var kommen i omtrent en Mils Afstand fra Berwick; men som om det var bleven ham umuligt længere at trodse Stormens Raseri, satte han sig under en Tornebusk ved Vejen. Regnen vedblev at strømme ned, og Mørket tiltog, saa man næppe kunde se en Haand for sig; i en hal Time havde den Rejsende siddet under Busken, der ikke formaaede at yde ham Ly, da Lyden af en Hests Hovslag lod sig høre.

Rytteren sad med Hovedet foroverbøjet for at kunne stride imod det strækkelige Vejr, men pludselig følte han sig standset; den fremmede Vandrer, der var sprunget op og nu stod ved Siden af Vejen, havde grebet fat i Hestens Tøjle med venstre Haand, mens han med den højre rettede en Pistol mod Rytterens Bryst og raabte:

»Rør Dig ikke af Stedet!«

Rytteren, der var overvældet af Forbavselse ved det pludselige Overfald og ikke anede, hvor mange Angribere der omgav ham i Mørket, var et Øjeblik lammet; da han atter fik sin Besindelse igen, var han berøvet sin Lædertaske, han havde fastspændt om Livet, og som indeholdt Depescher for det nordlige England. Den fremmede var forsvundet i Mørket. Næste Morgen saa man Soldater og Politi fra Berwick undersøge Stedet, hvor Røveriet havde fundet Sted og derpaa gennemsøge hele Omegnen, men det var ikke mulig at opdage mindste Spor af Gerningsmanden.

Sir John Cochrone levede endnu. Depescherne, mellem hvilke hans Dødsdom befandt sig, var røvet, og inden ny Befaling til Henrettelsen udstedtes, var der atter Mulighed for, at den dødsdømtes Fader, Grev Dundonald, vilde kunne bevirke en Benaadning.

Der var hengaaet næsten fjorten Dage siden Depescherne var bleven røvet — Grizel kom daglig til sin Fader i Fængslet og søgte at holde Modet oppe baade hos ham og sig selv. Men netop som Haabet begyndte at gry hos dem begge, kom Efteretningen om, at alle Forbønner havde været forgæves, og at Kongen havde underskrevet en ny Dødsdom. Kun endnu faa Dage, og den skæbnesvangre Befaling maatte indtræffe.

»Guds Vilje ske!« udbrød Fangen, da denne Efterretning blev bragt ham.

— Han vil hjælpe mig endnu en Gang, mumlede Grizel ved sig selv, min Fader maa frelses!

Den Rytter, som skulde overbringe Sir Johns Dødsdom sammen med en Del andre Depescher, gav sin Hest af Sporerne, saa snart han var kommen ind paa Tweedmouth-Hede og holdt en spændt Pistol i Haanden. Maanen kastede et taaget Skær henover Heden og lod Indbildningskraften se spøgelseagtige Væsner, hvorhen man kastede Blikket. Ligesom Rytteren drejede om Hjørnet af et Krat, stejlede Hesten som Følge af et Pistolskud, der affyredes lige foran den, et andet Skud fulgte efter, denne Gang fra Rytterens Side. Da stejlede den forskrækkede Hest igen, og det saa voldsomt, at Rytteren faldt af og blev slynget hen i Lyngen. I samme Øjeblik havde ogsaa Angriberen Foden paa hans Bryst og truede ham med sin Dolk.

— Kast dine Vaaben fra Dig! udbrød han, din Hest og din Ransel tager jeg med mig — — —.

Alle Forberedelser til Henrettelsen var allerede trufne, da der indløb Efterretning om, at Dødsdommen igen var røvet. Fangen fik saaledes atter fjorten Dages Udsættelse.

Men før de fjorten Dage var forløbne, holdt den gamle Dundonald med sit Følge udenfor Fængslets Porte. Han havde uafladeligt bestormet Kongen med sine Bønner og bragte nu Sønnens Benaadning.

Allerede faa Dage efter fandt Sir John sig lykkelig og fri i sit Hjem og i sin Families Kreds. Kun Grizel, der under hans Fangenskab næsten ikke var veget fra hans Side, manglede. Ingen vidste, hvor hun opholdt sig, og man talte netop om Grunden til hendes forunderlige Udeblivelse da en Fremmed bad om at komme ind. Han var klædt i en ulden Frakke, paa Hovedet bar han en bredskygget Hat, som han kun berørte med Haanden, idet han traadte ind, men ikke tog af.

— Naar De, Sir John, sagde han, henvendt til Husherren, har læst disse Papirer, saa kast dem i Ilden.

Da Sir John havde kastet Blikket paa de to Dokumenter, den fremmede rakte ham, blev han ganske bleg. *Det var begge Dødsdomme.*

— Saa ser jeg altsaa her min ukendte Redningsmand? udbrød han Hvem er De, og hvorledes skal jeg vise Dem min Taknemlighed for min Frelse?

Den gamle Grev Dundonald nærmede sig i dyb Bevægelse, men den fremmede vendte sig bort, holdt Hænderne for Øjnene og græd.

— Deres Navn, deres Navn? lød det fra alle Sider. Sig os dog deres Navn!

Da tog den Fremmede Hatten af, og — Grizel Cochranes lange Fletninger faldt ned paa den uldne Kappe.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beslaglægningen.
GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2 TF. 354 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen

Fru Krigsmillionær Jensen: Gud! je' ka' ærgre mig til Pølsemad, fordi man ikke ka' faa en af de Virtuoser te' a' gi' »Den lille Jensen« ekstra!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 45 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 8. November 1917.

Tegning af P. V. Hansen.

Med gavmild Haand Hr. Rode lukker op for Spritten;
ak, hvem der kunde hamstre hele Molevitten!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

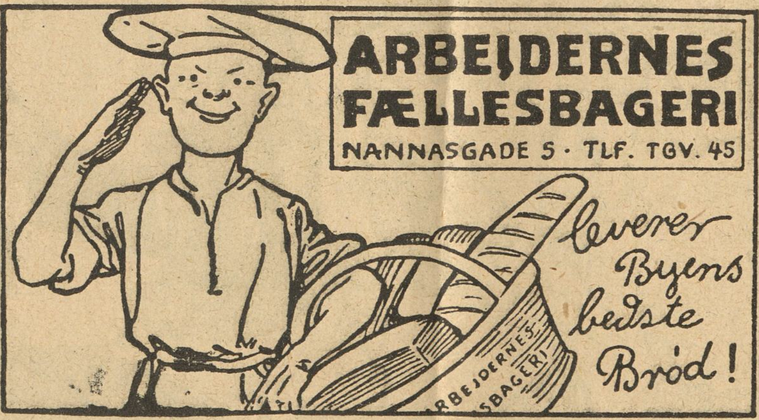

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre-garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Køb RAVNEN

Køb *Alfa* Margarine

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
Randers
god velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

I. V. Rasmussens Danseskoler
Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

For gemytlige Mennesker.
Interessante Bøger, Billeder — Postkort — Tryllefilm. (Altid Nyheder). Katalog sendes overalt mod 20 Øre. Skriv til O. Jørgensen, København S.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Modellens Bøn.

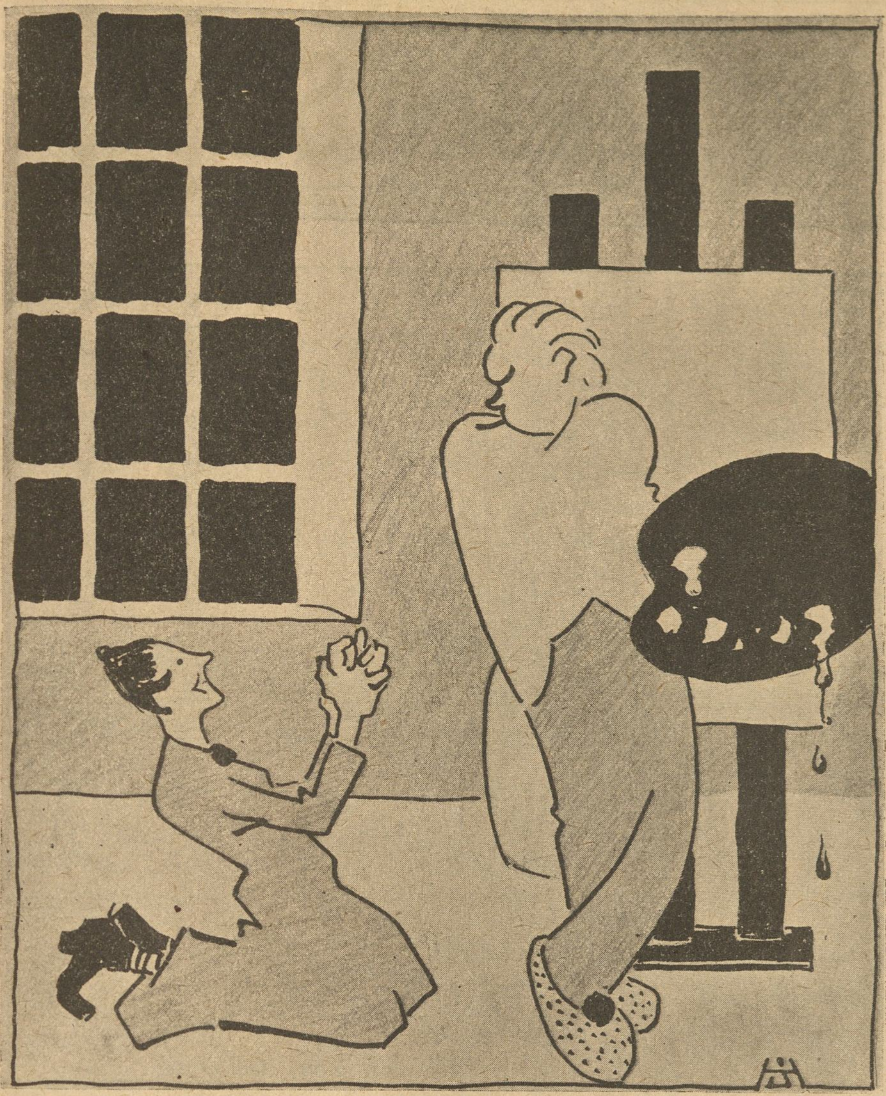

Tegning af Helgo Jørgensen.

O, Imanuel! Lad mig blive din Baggrund for hele Livet!

Næb og Klør.

Hvis et mægtigt, tænkende Væsen, stort som et Menneske i Forhold til en Myre, højt oppe fra kigger ned paa Ejdammerosten »Jorden« — hvilket Resultat kommer saa dette Væsen til ved Synet af disse kæmpende halvtreds Millioner Myrer?

Antagelig er Medlidenhed den herskende Følelse hos det overnaturlige Væsen, men Væmmelse og Spot maa sikkert spille med i Resultatet.

Det mægtige Væsen ved naturligvis — gennem Studier af Menneskemyrernes Kamp — at Begæret efter Penge, dette besynderlige Middel til at erhverve sig Livets Behageligheder, er Hoveddrivkraften i Myremyldrets Raseri, og denne Viden er Aarsagen til Iagttagerens Væmmelse, men hans Spot tager sandsynligvis Overhaanden i det Øjeblik hans Observationer konstaterer, at en lille bitte Bid af den store Ost, af Myrerne kaldet Elsas-Lothringen, er Skyld i, at Millioner lægges i Grave, mens andre Millioner græder Blod af Sorg og Lidelser. Myrerne ved ikke med Sikkerhed om denne Bid Ost med Rette tilhører de rødbrune eller de sorte; de to Modstandere har i Aartusinder med vekslende Held kæmpet om denne Bid! Og det falder ingen af Parterne ind at ordne det saaledes, at de begge har samme Ret til Ostemaden.

Det lader sig nemlig ikke gøre, fordi man har indrettet sig efter et Kejser-Konge-Fædrelands- og Kapitalistsystem, der tager Magten fra al »sund Fornuft«. Imidlertid synes det at klare. Det vældige Væsen ser fra sine Højder, hvorledes Republiksystemet sejrer i den Del af Osten, som kalde-Rusland, og visse Tegn tyder paa, at Systemet ogsaa vil faa Magten i andre Dele, Tyskland, Italien og England . . .

Saa er der andre Tegn, der peger paa, at det ældste republikanske Land, Frankrig, vil gaa ud af Krigen som — Kejserdømme . . .

Og Kæmpen i Skyerne slaar en skraldende Latter op og planter sin vældige Støvle midt i Osten . . .

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

En ægte Don Juan.

Ja, kæreste Venner, jeg tilstaar det frit,
jeg har altid elsket — længe og tidt.
Selv da jeg var Dreng og i Skole gik,
jeg følte mig glad ved et Kvindeblik;
og siden, da jeg blev stor og kløgtig,
blev snart jeg i Elskovsaffærer dygtig.
I Kærlighed har jeg ingen Principer,
jeg elsker Gudinder saa vel som Zantipper;
hver Kvinde har sine Egenskaber,
— hvo alle elsker, just intet taber!
Naturligvis, tro mig, jeg elsker de blonde,
men ogsaa de mørke kan faa mig i Aande,
for ikke at tale om de brunette,
der, efter min Mening, er yderst kokette.
Først sværmer jeg altsaa, naturligvis,
for de Kvinder, der bærer Skønhedens Pris;
men ogsaa de mange, som ingen tilbeder,
har hørt mine udsøgte Ømhedseder.

Se, nogle kan ikke lide de tykke,
jeg synes, de tykke er slet ikke stygge,
ja jeg maa tilstaa, at selv de svære
i mine Øjne er ganske kære;
og nogle kan ikke døje de tynde,
jeg synes de tynde er fulde af Ynde . . . .
At ganske unge og rødmende Kvinder
er søde, er noget, vi alle finder,
men selv hos de næsten grimme og gamle,
kan man megen Elskovserfaring samle.
Blandt Kvinder jeg kender kloge og kløgtige,
og, Gudbevares, de er skam saa dygtige;
men, mine Venner, ogsaa de dumme,
er interessante, naar blot de er stumme . . . .
Ja lyse og mørke, tynde og fede,
jeg elsker dem alle med selvsamme Hede;
gør en mig træt, jeg tager den næste:
hos mig er den sidste altid den bedste!

F. S.

Tegning af Emil Poulsen.

Urmagerens Død.

Efter mange Aars Svagheder og forgæves foretagne *Reparationer* kaldte Himlen til sig det udvendige Legeme eller *Kassen* om *Urmager Gustavsen* i en Alder af 69 Aar og 4 Maaneder. Hans Livs korte saavelsom lange *Viser* var ophørt med at rende rundt, og hans Stand har mistet et Medlem, hvis *Drivfjeder* var Ærlighed saavistsom Klogskab var hans *Regulator*.

Trods megen Modgang gik han aldrig *istaa*, og han lod sig hellere selv *trække op* end at gøre *Uret* mod andre. Desværre kendte hans mange Venner altfor godt *Nøglen* til hans *Værk*, som var Hjælpsomhed samtidig med, at *Glasset* var hans svage Side. Nu sprang altsaa hans *Kæde*, og *Hjulene* er holdt op med at rulle; han vil ikke mere komme til at *repetere*, ej heller til at *slaa* i dette Liv, hvor alting gaar med *Lodder*.

Tegning af Bob.

Humoristiske Studier

Danske Dejligheder.

Et sælsomt og historisk Digt af
Carsten Rom.

II

O, Læser, blegn, hvis Du er rød,
Bliv rød, hvis Du er hvid,
Daan, dø — raab endda med Glød
Et Leve for den skønne Tid,
Da *Margrete* var vor Krones Vold
Fra Trettensyvogfirs til Fjortenhundredtolv.
Hvad hun har gjort for Danmarks Rige,
Er ikke let paa Vers at sige.
Hun Formand blev i en Forening,
som efter flere vise Mænds Formening
i disse Dage trives bedst
og ender med en skandinavisk Skyttefest.
Naa, den væne Dame gik i Graven,
Og »Kalmar« et Hotel ved Gl. Strand.
(Jeg for den første ligge vil paa Maven,
I sidste man paa Ryggen bedre hvile kan.)
I et Par Ord vi mindes vil *Fru Gøje*,
Som gifted sig med *Herluf Trolle*,
Og begge sine Hænder holde
Udover Skolen, hvor raske Bønderknolde
Faar deres Øjne rettes mod det Høje.
Der kom nu frem i Horisonten
To Pigebørn, som lugted Lunten
Og *Kristian 2* paa Glatis lokked ud.
Sigbrit og *Dyveke* er derses Navne,
De monne ud i norske Riget havne,
Den ene var saa smuk, ved Gud,
Den anden hun var væm'lig,
Men begge brød de Biblens Bud,
Derfor var *Drachmann* dem taknemlig.
Kristine Munk sig satte i en gylden Sal,
Og Datteren sad paa sit Jammersminde
Det sidste glemmes ingensinde,
Thi det kom ud paa *Gyldendal.*
Lad os paa dette Sted pavsere,
Vi snart Historien har endevendt.
Der er af Digtet næsten ikke mere
Men vær paa Enden, Læser, spændt.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Jeg takker Dem, sagde Ashton-Kirk. Hvis jeg ikke tager Fejl, vil det gøre en Ende paa Sagen.

— De mener, sagde Overintendanten livligt interesseret, at De har faaet nogle nye Oplysninger om Spatola — og maaske om Morris og den unge Pige!

— Jeg mener, svarede Ashton-Kirk, at jeg om nogle faa Dage vil kunne overgive Humes Mordére i Deres Hænder — hvem de saa end er.

Weyale slog ud med Haanden.

— Og det er alt, hvad vi forlanger, sagde han leende. Hvis De ikke har flere Ønsker, beder jeg Dem om at faa Lov til at sige Godnat.

De skiltes fra Overintendanten i Korridoren, og Ashton-Kirk gik derefter ind i et Værelse, hvor nogle Politibetjente og en Del andre unge Herrer opholdt sig.

— Godaften! hilste en stor, korpulent Overbetjent høfligt. Hvordan gaar det med deres Undersøgelser?

Medens Ashton-Kirk talte med Politimanden, nærmede en af de unge Mænd sig.

— Undskyld mig! sagde han. Er der muligvis ikke noget, De kunde ønske at sige i »Star«.

— Nej, svarede Ashton-Kirk.

— Arbejder De ikke i den Hume'ske Mordsag? spurgte Bladmanden med fagmæssig Paatrængenhed.

— Jeg har interesseret mig lidt for den som en udenforstaaende, det er alt, svarede Ashton-Kirk. Imidlertid tilføjede han, netop som han stod i Begreb med at bortfjærne sig sammen med Pendleton, kan jeg meddele Dem en officiel Politinyhed i Sagen, sam jeg nylig hørte af Overintendanten. Fra og med i Morgen vil Vagten blive inddragen fra Humes Lejlighed. Weayle mener, at anden Bevogtning end den patrouillerende Gadebetjents er unødvendig.

Da de gik ud gennem Porten, sagde Pendleton:

— Jeg lovede lidt for hastet for en Stund siden ikke at gøre videre Spørgsmaal. Hvis Du frier mig fra Løftet, vilde jeg gerne lette mit Hjerte ved at fremsætte et eller to Spørgsmaal, som ellers vil holde mig vaagen hele Natten.

— Spørg bare væk! sagde Ashton-Kirk smilende.

— Hvorfor vil Du have Politiet fjærnet fra Humes Hus? Og hvorfor skal vi i Stedet overtage Bevogtningen? spurgte Pendleton.

— Vi var lige fra Begyndelsen klare over, at Humes Morder kom for at søge efter et eller andet, ikke sandt? Hidindtil har det været mig umuligt at afgøre, hvorvidt det er lykkedes dem eller ikke. Nu er jeg imidlertid overbevist om, at deres Forsøg mislykkedes.

— Ah!

— I Morgen vil Bladene bringe Meddelelser om, at Huset ikke længere er bevogtet. Det er muligt, at Forbryderne er dristige nok til at vove endnu et Forsøg paa at sætte sig i Besiddelse af det, de eftertragter. I saa Fald er vi der for at tage imod dem.

— Men hvordan kan Du vide, at deres Forsøg mislykkedes?

— Du og jeg, sagde Ashton-Kirk leende, kommer maaske til at tilbringe længere Tid paa Christie Place. Og da Timerne der sikkert vil blive meget ensformige, kan en lille Adspredelse af praktisk Slags ikke være af Vejen. Jeg besvarer derfor ikke dit Spørgsmaal nu, men lader det hvile til i Morgen Aften. Da skal Du imidlertid faa Svaret, kortfattet og fuldstændigt, samt praktisk illustreret.

XXII

ASHTON-KIRK ER VRED

Næste Formiddag ved Tolvtiden kørte Ashton-Kirks store, franske Automobil frem til Fortovet foran det Valeske Hus. En Mand med et lille Hoved nikkede til ham og en anden vinkede til ham tværsover Gaden.

— Dektiver mumlede han. Paa Vagt udenfor Huset. Det betyder, at det for Miss Vales Skyld er nødvendigt at faa Ende paa Sagen saa hurtigt som muligt.

I samme Øjeblik han steg ud af Bilen, nærmede et Par foretagsomme Avisreferenter sig.

— »Standard« vilde gerne have nogle Detaljer at offentliggøre, sagde den ene.

— »Herald« er villig til at give Dem saa megen Plads, De behager, naar De har nogen Meddelelse at gøre og naarsomhelst De finder for godt at benytte Dem deraf, sagde den anden.

— Jeg beklager, sagde Ashton-Kirk, og slog et usynligt Støvgran bort fra sin Frakke, men jeg har intet at sige, som vil interessere Deres Redaktør eller Publikum.

Med disse Ord forlod Ashton-Kirk de to skuffede Bladmænd, ringede og blev straks indladt. I Vestibulen mødte han Osborne, som stod og trak sine Handsker paa.

— Hallo! udbrød denne. Jasaa, De tænker ogsaa paa at gøre et lille Forsøg? Ikke sandt?

Af Tonefaldet kunde man mærke, at Manden ikke var videre tilfreds med Resultatet af sit Besøg; han rev og sled i Handskerne og rynkede Panden i Vrede. Da han mærkede, at Ashton-Kirk ikke havde til Hensigt at indiade sig med ham, fortsatte han:

— Jeg tror ikke, De vil have bedre Held med Dem end jeg. Miss Vale lader til at være en ung Dame, som forstaar at tale uden at sige noget. Jeg har været her omtrent en Time og har udspurgt hende, men jeg har ikke haft det ringeste ud deraf. Hun har kun sagt mig sin Mening om Aviserne og Politiet.

— Miss Vale er rede til at modtage Dem, sagde Tjeneren, som nu kom tilbage.

— De har altsaa opgivet Forsøget? spurgte Ashton-Kirk.

Den værdige Politimand trak paa Skuldrene.

— Næppe, sagde han. Jeg har besluttet at komme igen til en bestemt Tid. Vi gaar nødig til Yderligheder, men forsaavidt en fuldstændig Tilstaaelse ikke aflægges, hvad vedkommende Person angaar, saa vil vedkommende komme til at se, hvordan Væggen i en Celle ser ud ved denne Tid i Morgen.

— Vil De virkelig foretage en Arrestation?

— Hvis vi bliver nødt dertil — ja?

Ashton-Kirk fulgte ham til Døren.

— Gør Tidsgrænsen lidt længere, foreslog han. Sig i Overmorgen, saa tror jeg, at De vil slippe for at gribe til den Slags mindre behagelige Midler, tilføjede han og hævede Øjenbrynene.

— Aa, sagde Osborne, De har fundet eller andet Spor? Han saa' et Øjeblik spørgende paa Ashton-Kirk, derpaa lo

han med sammenbidte Tænder. Naa ja, det nytter mig naturligvis ikke at spørge, hvad det er? Ganske, som jeg tænkte. — Efter at have tænkt sig lidt om, fortsatte han med sænket Stemme: Naa, det kan jo ikke skade at lade Dem faa Deres Vilje, hvis man da ikke har noget derimod ved Hovedkvarteret.

Døren lukkedes efter Osborne og derefter fulgte Ashton-Kirk Tjeneren op ad Trappen og ind i Edith Vales Forværelse.

— Jeg er snart en hyppig Gæst her, sagde han, idet han satte sig.

— Og hvis der ikke havde været særlige Forhold med i Spillet vilde jeg ogsaa have fundet Deres Besøg meget interessante.

— Jeg formoder, at De hentyder til Osborne. Jeg mødte ham i Vestibulen, og han lod til at være meget oprørt. Hvad har De sagt til ham? eller rettere, tilføjede han leende, hvad har De ikke sagt til ham?

— Han kom i, hvad han kaldte »Politianliggende«, sagde Miss Vale smilende. Jeg fandt Udtrykket urovækkende og sagde ham det, mendet gjorde ikke det mindste Indtryk paa ham; han begyndte tværtimod at fremsætte en hel Del mærkeligt affattede Spørgsmaal, som angik hele mit Liv lige fra min Fødsel og indtil nu.

— Politiet benytter sig af omtrent samme Metode i de forskellige Tilfælde — en Slags ihærdig Paagaaenhed, som tilsidst nedbryder al Nægten.

— Jeg véd, hvad De mener, sagde hun. De troer, at man muligvis vil gaa saa vidt, at man vil lade mig arrestere som Morderens Medskyldige eller som selve Morderen?

— Mr. Osborne sagde mig, at det var Politiets Hensigt, hvis De da ikke forklarede, i hvad Forhold De staar til Sagen. Jeg tror ikke, at Politiet er videre glad ved at trække Dem ind i Affæren, men nogle af Aviserne har vedholdende rettet Opfordringer dertil, hvilket De sikkert selv har set. De siger, at en stakkels Gademusikant straks bliver kastet i Fængsel, medens den fine Dame, som maaske er lige saa skyldig, faar Lov til at gaa fri.

— De tror altsaa, sagde Miss Vale, at man virkelig vil gøre, hvad Mr. Osborne sagde?

— Derom tvivler jeg ikke i ringeste Maade, hvis Sagen da ikke bliver opklaret, før de faar Tid til at handle.

Den unge Pige rejste sig og gik hen til Vinduet, som for at kigge ud, men Ashton-Kirk saa, at hun trykkede Haanden haardt mod Hjertet og at hun skælvede over hele Legemet. Da hun efter et Par Minutters Forløb atter vendte sig mod ham, gjorde hun imidlertid et tappert Forsøg paa at le ligesom tidligere.

— Det er ikke pænt af Dem at tale saaledes, sagde hun. Deres Syn paa Sagen er lige saa pessimistisk som Dektivernes og Avisernes. Jeg havde ventet mig at finde Trøst og Opmuntring.

— Og jeg kan give Dem begge Dele — hvis De vil tillade mig det, sagde Ashton-Kirk roligt.

Hun saa' paa ham et Øjeblik, derpaa strakte hun begge Hænderne ud og lo, men Latteren var kunstlet og et øvet Øre vilde have opdaget en lille dybt rørende Biklang deri.

— Nu er De rigtig hemmelighedsfuld, sagde hun. Jeg formoder imidlertid, at jeg ikke kan beklage mig, thi det hører jo med til Deres Stilling, ikke sandt?

Han lagde ikke videre Vægt hverken paa hendes Ord eller Tone, men mellem hans Øjne viste der sig en let Rynke, som tydede paa Utaalmodighed og Harme.

— Mr. Osborne har været meget aabenhjertig mod dem, Miss Vale, og De er maaske derved bleven vant til klare og tydelige Ord. Jeg tøver derfor ikke med at gaa i hans Fodspor. Jeg kommer for at stille Dem Ansigt til Ansigt med visse Fakta.

— Naade! lo hun. Naade, Mr. Ashton-Kirk! Jeg kunde aldrig tænke mig, at De var i Stand til at vise en saa overlagt Grumhed.

— For det første, Miss Vale, sagde han uden at tage Notits af hendes Latter eller det gækkende Glimt i hendes Øjne, vil jeg sige Dem, at hvis De havde fortsat som De havde begyndt, vilde denne Sag have været opklaret for længe siden. Aviserne vilde aldrig have trykt Deres Navn i Forbindelse dermed, og De vilde være bleven skaanet for at have Detektiver udenfor Deres Hus.

— Staar der en derude?

— Der er flere. Hvis De vover Dem ud, vil de følge efter Dem, hvorhen De end begiver Dem.

Den unge Pige sank ned i en Stol med et Udtryk af Hjælpeløshed og Svaghed, Tanken om at blive bevogtet greb hende øjensynlig mere end noget andet. Hendes Ansigt blev askegraat, og hendes Hænder skælvede, da hun trykkede dem mod hinanden.

— Da De lod Allan Morris Ønsker indvirke paa Deres Forstand, begik de en Fejl. De indrømmede det selv, da De kom til mig efter Mordet, men snart efter, da De atter havde truffet sammen med ham, gik det Dem atter paa samme Maade. Han var lamslaaet af Frygt, og han gjorde ogsaa Dem angst; ligesom før vovede De ikke selv at stole paa nogen — ikke engang paa mig.

— Jeg tror, at De har en Tendens til at tage en hel Del Ting for afgjorte Fakta, sagde Miss Vale. Men til Trods for Ordene udtrykte hendes Øjne den dybeste Uro.

— Han fortalte Dem om den døbstumme Locke, sagde Ashton-Kirk og om en hel Del andre Ting, som syntes at have foranlediget Dem til at besøge Locke i Institutet ved Cordova i Forgaars Aftes.

Miss Vale trak Øjenbrynene i Vejret af Forbauselse og hendes Stilling tilkendegav ligeledes Forundring.

— Jeg tror ikke, at jeg forstaar Dem rigtigt?

— Og De syntes heller ikke at kunne forstaa mig ved mit Besøg i Gaar Morges. De indbildte Dem, at jeg ikke var sikker i min Sag og at jeg var kommet i Haab om at formaa Dem til at tilstaa Deres Besøg hos Locke. Og da jeg forlod Dem, indbildte De Dem ogsaa, at De havde faaet mig til at tabe Sporet. — Han smilte ved Tanken til Trods for den Harme, hendes Holdning indgav ham. — Men Sagen var den, at jeg vidste, at Deres Kæreste havde været Anledningen til Deres Besøg hos den Døvstumme. De havde truffet Morris. De vidste, hvor han befandt sig, og jeg tænkte, at det kunde være nyttigt ogsaa for mig at lære hans Opholdssted at kende.

— Men..., indvendte Miss Vale med mat Stemme, men endnu opsat paa efter bedste Evne at føre sin antagne Rolle igennem..., men hvis jeg havde vidst hans Opholdssted og ønskede at hemmeligholde det, kunde De ikke vente, at jeg skulde oplyse Dem derom.

— Ikke straks. Men som De erindrer, lod jeg en Bemærkning falde om, at hans Tilholdssted snart vilde blive opdaget. Dette var sandt. og det skulde være Dem selv, der røbede ham. Jeg behøvede kun at vente en kort Tid og saa følge efter Dem, da De susede af Sted for at advare ham.

Hun lænede sig tilbage i Stolen og betragtede ham med et underligt Blik, men han fortsatte roligt:

— Deres Kunststykke paa Vejen var meget godt udført og jeg gratulerer Dem i den Anledning. Men det var næppe genialt nok til at kunne narre en gammel Praktikus.

Hun rettede sig pludselig op i Stolen, hendes Øjne udtrykte en bestemt Protest og hun løftede Haanden. Men skønt hun aabnede Læberne som for at tale, kom der ikke en Lyd over dem, og endnu en Gang sank hun ned i Stolen med en Mine som hos en, der er tvungen til at erkende en bitter Sandhed.

— Jeg er ikke ganske klar over, hvor dybt Morris er indblandet i dette Mord, fortsatte Ashton-Kirk, men jeg har mine Tanker om Sagen. Paa den anden Side er jeg ganske sikker paa, at De har lovet at hjælpe ham, og at De føler Dem forpligtet til det yderste i Overensstemmelse med hans ikke synderlig vise Forholdsregler.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Befordringsvanskeligheder i London.
(»Daily Mirror«)

Karikatur af Kejser Wilhelm.
(»Nordlyset« Amerika)

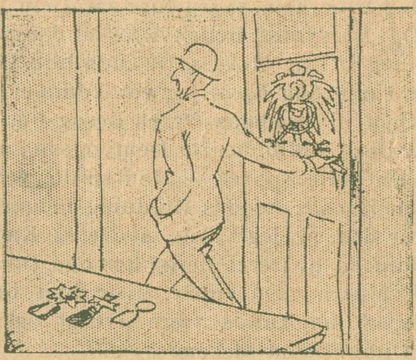

ROALD AMUNDSEN.
De tyske kors og stjerner han vil ei længer bære
Sydkorsets første ridder er vant til større ære.
(»Tidens Tegn«, Norge)

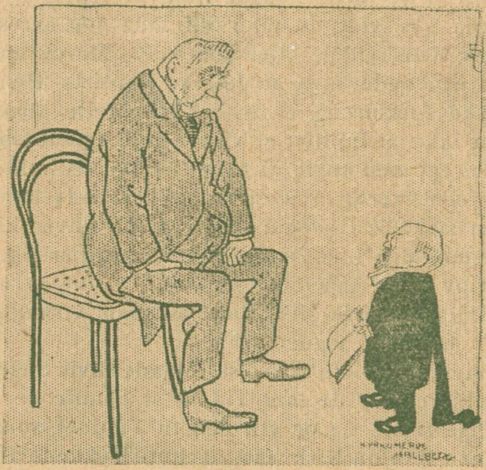

DEN FORLORNE SØNS TILBAGEKOMST.
Pastor Hallberg »konfirmerer« Minister Branting.
(»Stormklockan«, Stockholm).

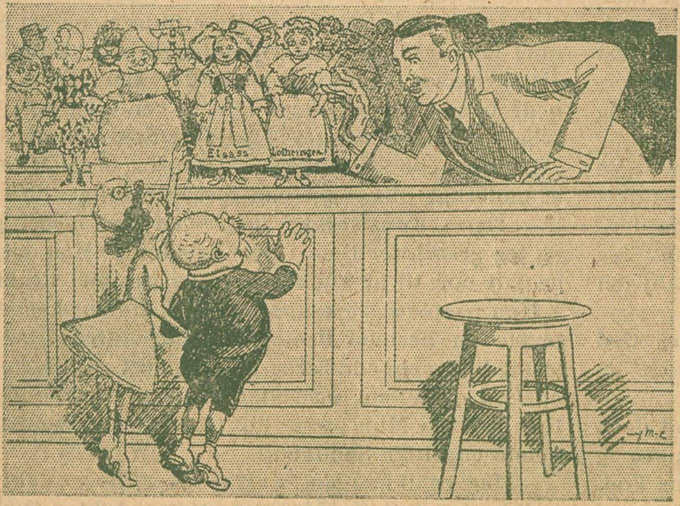

Den tyske Udenrigsminister Kühlmann til Frankrig: — Det er forbudt at berøre Figurerne: (»Lustige Blätter«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

RATIONERING.
Hver Dag der kommer en ny Ration,
Kød-Ration og Brød-Ration,
Sprit-Ration og Kridt-Ration,
Bil-Ration og Sild-Ration,
Hør-Ration og Smør-Ration,
Gas-Ration og »Das«-Ration,
Fedt-Ration — for lidt Ration!
Salt-Ration og Malt-Ration
— det ender nok med A l t-Ration!

Dags Dato.

Det gaar jo unægtelig efterhaanden tilbage for vore finere Restaurationer. Forleden forlangte jeg en »Tandstikker« hos Tjeneren, men han beklagede, at den var optaget lige i Øjeblikket.

*

Jeg ser, at Løjtnant *Pollners* Højderekord ikke vil blive anerkendt. Det gør mig en Smule urolig: Den i Viborg, var det ikke *Højden*?

*

En af de norske Nordpolsfarere, der nylig er vendt hjem, blev forleden syg, og Lægen beordrede straks, at han skulde have Isposer paa Hovedet.

Han blev dog ikke helt klar, idet han gentagne Gange raabte: *Is forude!*

*

En Professor forsvandt forleden fra sit Hjem og tilbragte et Par Nætter i Dyrehavens Foderhuse. Man er lidt i Tvivl om Meningen, men mon ikke han har villet sætte sig ind i *Dyrtiden*?

*

Nu er der Tale om Luftruter med Post-Brevduer efter Krigen. Tja, jeg vil bare sige, at skulde det hænde, at der kom en Pengeanvisning til mig, saa vilde den være som falden ned fra Himlen.

*

Aviserne fortæller, at der kan laves Tøj af Tørv. Jeg har ganske vist Tørv nok hjemme til et Par Bukser, men hvad kan det hjælpe, naar jeg staar og mangler *Knapper*?

*

I en nær Fremtid vil Politiet nok for Alvor indføre egen Bil-Transport af fulde Folk.

Maa jeg tillade mig at spørge Politiet: Hvad skal man blive fuld af?

*

Nogle Damer fra Viborgegnen har i den senere Tid forsøgt at slippe ind til de internerede Soldater i Hald-Lejren. Naa, det har sikkert været af den Slags, man kalder *Hald*-Verdens-Damer.

Stambordet.

Et Stambord er et bestemt Bord i en bestemt Krog i en bestemt Kafe, ved hvilket bestemte Gæster til bestemte Tider slaar sig ned paa bestemte Pladser, drikker et bestemt Antal Glas af en bestemt Drik, samtaler om bestemte Ting, hvorpaa de bryder op til bestemt Tid, da de bestemt ventes hjemme til et bestemt Klokkeslet af deres Kone.

Og hun er ogsaa bestemt.

Efter Sommerferien.

Naar den ferierende Fredsengel endelig efter 4 Aars Forløb vender tilbage, vil hun saa være i Stand til atter at sætte sig i Aktivitet?

Fru Sørensen kommer ind til Fru Petersen og faar sig en lille Passiar om Smør, Fedt, Tællelys og Petroleum. Derefter kommer Samtalen ind paa Koks og andre Varmeemner, og Fru Sørensen udbryder da beklagende:

— Det værste er med lille Emma, jeg ved ikke, hvordan jeg skal skaffe Varme nok til hende.

— Gud, Fru Sørensen, udbryder Fru Petersen — De skal bare ta' og varme hinner godt om Morgenen og saa lægge hinner i Høkassen.

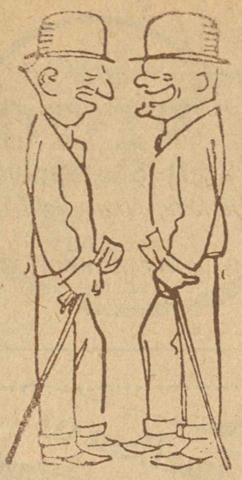

— Det er dog gevaldig saa Forsikringsselskaberne udvikler sig. Nu er der kommet et til.

— Naa, hvad forsikrer det?

— Tavshed.

„En Nordmand"

DEN USKYLDIGE GRIS.

»Hør her, Karolinemor! Hvad sier du, om v lot gjødgrisen slagte til vort sølvbryllup?«

»Men kjære, vene dig da, Fredrik, hvad kan den arme, uskyldige gris for, at vi to har været gift i 25 aar!«

„En Svensker."

Lediga Adolf: I nat drömde jag, att jag måste såga ett mått ved (save en Del Brænde) för å få middag. De' va' då väl att jag våkna' (vaagnede) i tid — annars hade jag nog fått hugga'n (hugget den) också!

„En Dansker".

— Hvis Du vil undgaa at faa Kopper, saa vil jeg bestemt raade Dig til ikke at drikke Kaffe eller Te — drik saa hellere Øl eller Sodavand.

— Risikerer man saa ikke at faa Kopper?

— Nej, saa faar man i Reglen Glas!

Tidens Tegn.

Paa Grund af Føde manglen hejser Husmand Jens Persen nu sin Ko op til Furagering i Pæretræet.

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS
SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

Forsikringer
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse:
„NORDASSUCO“
WALKENDORFSGADE 16
af alle Arter.

Jmellem os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

Violinvirtuos Cand. phil. N. N. Aalborg giver Solo.
Tegning af V. Chr.

F. W. C. A., Frederiksberg. Tak, men *den* var ikke morsom.

Aage Hansen. Tak, Bidraget benyttes ved Lejlighed.

Carl Johansen. Glimrende. Helst ogsaa i Guldramme.

Nielsen, *Aarhus*. Ved Lejlighed.

Axel Pedersen. Den har lidt for stram en Duft.

Einer Nielsen. Tak, den ene af dem skal vi nok faa Plads til.

I AFRIKA.

Missionæren: Du vil altsaa være Kristen min Søn?
Negeren: Ja, Massa!
Missionæren: Hvor mange Koner har Du?

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Avertér i „RAVNEN“.

Negeren: Fire, Massa!
Missionæren: Men en Kristen maa kun have en Kone! Mærk Dig det, min Søn!
Dagen efter:
Missionæren: Hvorfor udeblev Du fra Gudstjenesten i Aftes?
Negeren: Mig er allerede Kristen, Massa! Mig har kun en Kone. Mig har ædt de tre!

Fruen: Tænk Dig, Hansen, vor Søn er stukket af med Kokkepigen!
Manden: Tak Skæbne! saa faar vi jo ingen Middagsmad i Dag!
Harald Jensen.

1. Jeg kunde godt lide at være Dummepeter i en Cirkus.
2. Ak nej, det er du saamæn for dum til.
Tegnet af Carl Almqvist.

En Sætter skulde en Dag sætte en Sang til Kvindernes Pris. I en af Linierne skulde der staa følgende:
En trofast Kvinde er *en Krone* værd! Men denne Linie kunde imidlertid ikke gaa ind paa Formatet, hvorfor han, efter at have spekuleret lidt, fik det til at gaa ind paa følgende Maade:
En trofast Kvinde er *1 Kr.* værd!
Kære »Ravn«!
Hvormange Kroner synes Du denne lille Vittighed er værd???
Ærbødigst, en ugentl. Køber.

Vi kan jo sige: *En Krone!*

Kokkepigen: Idag har min Kæreste atter været mig utro. Nu er det paa Tide at hænge Gaasen ud.
Tegning at H. Nielsen Aarhus.

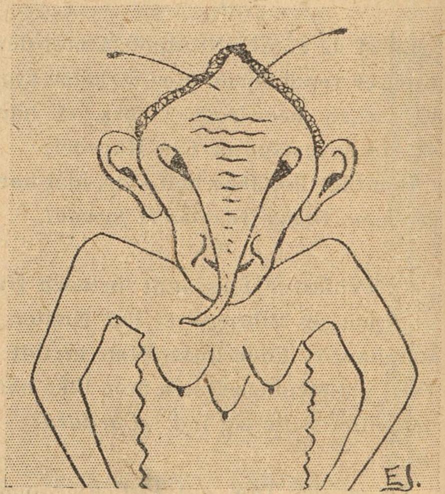

En af Emil Rasmussens Barbarkvinder, venlig og omgængelig, søger ad denne Vej Bekendtskab (eventuelt Ægteskab) med en rask ung Mand. Billet mærk »Venus Snablione« modt. »Ravnen.«
Tegning af G. Johansen

Han vil se ham hængt!

Tegning af Storm-Nielsen.

Præsten: Mikkel dog! Tænker Du ikke paa dit Livs Ende, naar Du nu hører Kirkeklokkerne ringe?

Mikkel: Næ, men naar jeg husker paa *Rebet*, der sætter Klokken i Gang, saa tænker jeg paa *deres* Ende!

Familjestrid.

Under den frivillige Rekruttering i England mødte en ung Officer en stor, stærk Mand og spurgte ham, om han ikke havde Lyst til at melde sig til Krigstjeneste. Da Manden ingen Lyst havde, spurgte Officeren om Grunden.

— Er Kongen af England og Kejseren af Tyskland ikke Fættere? spurgte den stærke Mand.

— Jo, svarede Officeren.

— Ja, sagde saa Manden, jeg har en Gang blandet mig i *Familjeanliggender*, men jeg gør det ikke oftere!

Og saa gik han.

Fedekalven.

Faderen havde i Fortørnelse over sin Søns Dagdriverliv sendt ham til Amerika, for at han der kunde lære at bestille noget.

Nu forleden kom Sønnen uventet hjem, og langt om længe lykkedes det Moderen at blødgøre sin Mands Hjærte.

Men han bemærkede tilsidst:

— Der er nu ingen Mening i at komme hjem netop nu, da Fedekalvekødet staar i fire Kroner Kiloet!

Dybtgaaende.

Læreren: Hør nu, Frederik, hvis Grosserer Ludvigsen køber for 800 Kroner Smør og faar 9 Procent Rabat, hvormeget skal han saa betale?

Frederik (efter en meget lang Udregning) — Var det Ludvigsen, han hed?

Ilde tilpas.

Fru Madsen pakker omsider Madkurven ud, da man har fundet en god Plads i Skoven, og nu opdager hun, at Kognacsflasken er tom. Hvad vil det sige — Flasken er tom, og jeg havde taget den med, hvis Nogen skulde blive daarlig.

Madsen »blinker lidt« og siger: Mutter, jeg følte mig et Par Gange lidt ilde tilpas, men jeg vilde ikke forskrække Dig med at tale om det!!

Hwi wild' do it?

Skitse af Otto Carl Olesen.

I Hjaltring Sogn ligger to store Gaarde, hvoraf den mindste for Aar tilbage tilhørte Ungkarl Kræn Livgaard og den større Pigen Mette Thøgersen.

Gaardene ligger endnu den Dag i Dag og strækker deres lave Længer, som vilde de mødes og gøres til en Gaard —

Men saa skulde det ikke være.

Og derom denne Historie:

Kræn og Mette havde et godt Øje til hinanden, saa længe de levede, sagde hele Sognet, der iøvrigt forlængst havde bestemt de to for hinanden og blot ventede paa Kirkelysgen, der stadig udeblev .... De var set »smeske sammen«, som man kaldte det *der* paa Egnen!

Men Sandheden tro havde hele deres Smisken kun resulteret i to gensidige Spørgsmaal:

— »Ha tinker do oe bett' Mett'?«

— »It nouwet' .... men ha tinker do oe Kræn?«

— »It nouwet!«

Saa meget havde de dog faaet ud af disse talende Replikker, at de begge vidste, hvor det burde bære hen, medens den ene stadig ventede, at den anden skulde sige det, der siges skulde for at slaa de to Gaarde sammen.

Kræn tænkte mere, end talte — Han havde allerede i Tanken sagt: »Mette we do ha mæ?«

Men aldrig kunde de Ord glide over hans Tunge.

Han bakkede blot tre Gange stærkere paa sin Pibe, naar det afgørende Øjeblik var inde.

— »Ha skaae dæ Kræen — we do ryeg mæ ud?«

— »Næej da!«

Dengang blev det ogsaa ved Tilløbet!

Og saadan gik det flere Gange siden —

Mangen Sommeraften stod Kræn og røg sin Pibe og skottede over til Mette, der sad paa den anden Side Vejen, tronende paa et af de to »Øltræer«, hun havde trillet op foran Storstuevinduerne —

Men derved blev det!

Det andet Øltræ blev ikke besat!

Sommer og Vinter skiftedes —

Mette længtes — men kunde dog stadig ikke bekvemme sig til at betro slige Følelser for Kræn Livgaard.

Og saa grublede hun og spurgte sig selv, hvorfor *hun* ikke gjorde det indledende Skridt, naar Kræn stadig tøvede. Han behøvede saagu ikke at være bange.

Men det var netop det, Kræn var — Han tænkte og tænkte — og havde ikke Mod syntes han .... Det var fælt at udsætte sig for et Nederlag; thi han havde aldrig friet til eller haft med Kvindfolk at gøre ....

Han bandede sin onde Skæbne; thi Sognets Forsikringer troede han ikke paa — De havde ham til bedste, mente han — Nej — han vilde overbevises af selveste Mette selv — Hun skulde sige de forløsende Ord — —

Men Mette blev tavs — og dette bekræftede Kræns Tvivl....

Sognet begyndte at ærgre sig over, at Brylluppet trak i Langdrag; men ingen tvivlede et Øjeblik paa at det engang skulde være de to — Om ikke for andet, saa for Gaardenes Skyld! Men nu kunde de vel snart ikke vente længere, hvis de to Gaarde da ikke siden skulde gaa over paa fremmede Hænder. Hun var 40 og han 53 — Ja, det var vel allerede sent nok?

Aarene gik!

Kræn og Mette var lige vidt endnu!

En skønne Dag døde Mette —

Nogle sagde: af Kærestesorg over Kræn!

— »Men whi Saten haj hun aa wæet saa stæjl overfor anne end som Kræn Livgaard, hwem hun helle' it fæk? — Om æn maatt' spøre?« snakkede Sognets Tunger —

Kræn var med til Begravelsen — Han tørrede mod Sædvane af og til en Dryp fra Næsen, der ellers fik Afløb i Piben.

Det uvante Syn fik Sognet til at sige: — »Jae haj ku haa tawn hinner, mens Tie aa Læjlihed wae — saa haaej »Mettesminde« won hajs! foer det ku enhwæ da sie, te haj wae grewen a hinner*).

Otte Dage efter døde ogsaa Kræn Livgaard!

— »Saa war'et aliwl Hærrens Mæning mæ de tow —

— Ild stedt — den dæ traasser hajs Willi'!«

— — —

Og nu fortæller Sagnet:

Mette Thøgersens Sjæl kunde ikke lades til Himmels, efterdi hun var Jomfru.

Hendes Sjæl for i en Vibe!

— — — Og nu flyver hun tidlig og silde over Kæret bag Kræn Livgaards Gaard og skriger paa Vibevis:

— »Hwi wild' do it? — Hwi wild' do it?

Og Kræn Livgaards Sjæl kom hverken »hesop eller hærner« —

Han blev en Skovdue, der tog Stade blandt sine Lige ovre i Ellerne, hvorfra han svarer:

»A torr et! — A torr et!«

*) forlibt i hende —.

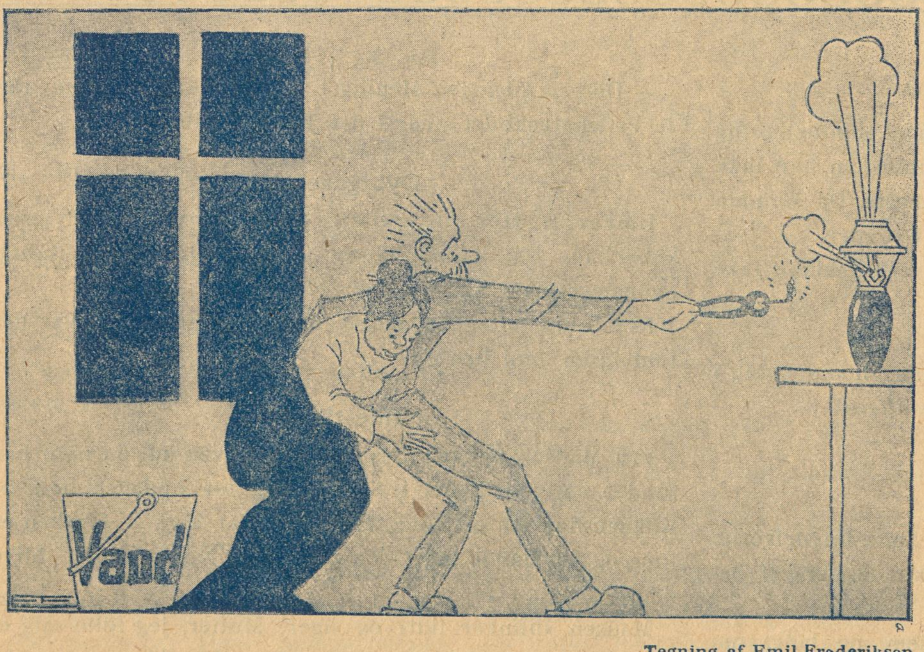

Tegning af Emil Frederiksen.

Karbidlampen tændes første Gang!

Afskrækkende.

Doktor Albertsen, som har en stor Provinspraksis, havde en gammel, trofast Kusk, som bare besad, den ene Fejl, at holde altfor meget af den otte Graders »Kornpeter«. Doktoren forsøgte paa alle mulige Maader at faa den gamle Kusk til at indskrænke Drikkeriet, men uden Resultat.

En Dag fandt Doktoren i en Avis en Beretning om, hvorledes en Dranker, som igennem mange Aars Sysselsætning med Spiritus var bleven gennemtrængt af Sprit, ved at puste et Lys ud havde foraarsaget en indvendig Eksplosion med paafølgende Brand. Drankeren blev i Løbet af faa Minutter til en Askehob.

— Der kan Du se, Peter, hvordan det kan gaa! Lad nu dette tjene Dig til Advarsel!

Peter Kusk havde hørt Oplæsningen med alle Tegn paa Rædsel malet i sit vejrbidte Fysiognomi. Tilsidst udbrød han med skælvende Stemme

— Ja, go'e Doktor, jeg skal nok passe paa! *Det skal blive Løgn, at jeg nogensinde herefter blæser et Lys ud!*

Vakler Fronten?

Tegning af Hp. Hansen.

Venstre trækker sin „Mørser“ tilbage.

Narret.

Den gamle Snedker tabte sin Blyant ned i den store Bunke Høvlspaaner, og efter at han havde ledt i nogle Minutter, fandt han den og raabte:

— Der narrede jeg i sidste Øjeblik Fanden for en rigtig kraftig Ed!

Smidt ud.

Den nyfødte lader høre, at den har gode, solide Lunger. En Dag siger hans Broder, lille Karl, til sin Moder:

— Er lille Bror ikke kommen fra Himmelen?

— Jo, min Ven!

(Pavse).

— Mor!

— Hvad er der, Karl?

— Jeg kan godt forstaa, at Englene smed ham ud!

Kærlighedens Krogveje.

Scenen: et Dagligværelse i Lady Atleighs Hus i Eaton Square. Diana Atleigh og Muriel Morrisou, to unge Kusiner, staar ved det aabne Vindue og ser ud over Rosentræerne. Diana er meget smuk.

Muriel: Men jeg synes dog, Du skulde skamme Dig ved at lege med ham paa den Vis,

Diana (nynner): Tra—la—la—la — Tra—la—la—la —

Muriel: Vil Du gifte Dig med ham, eller vil Du ikke?

Diana (synger): Vil Du, vil Du ikke, vil Du, vil Du ikke — ægte Jack? Uf! ikke plage mig, Muriel! Jeg maa have Lov at more mig.

Muriel: Ja, men det er ikke rart for Jack, og hvis Du vil lyde mig, saa skulde Du passe Dig lidt. Cheswick'erne er ikke til at spøge med.

Diana (lystig): Men netop den Slags Herrer holder jeg af at more mig med. Det er ti Gange saa spændende med dem.

Muriel: Du mener ikke et Ord af, hvad Du siger. Det er Din Lyst at lade, som Du er hjerteløs, og saa er Du i Virkeligheden saa varmhjertet som Nogen. Hvorfor er Du saadan?

Diana: Sandelig om jeg veed det selv.

Muriel: Saa lad være med det.

Diana: Nej, kære Muriel, Du har alt for gode Tanker om mig. Der er »Geist« i mig, ser Du. Jeg maa have Noget, som jeg kan lade »Geisten« rase ud paa. Proppen maa af Flasken, forstaar Du det?

Muriel: Du synes, det er morsomt at ærgre Folk, og er spændt paa det, som følger. Og alligevel er Ingen bedre end Du, naar Folk har det ondt.

Diana: Ja. Jeg er vist fuld af Selvmodsigelser, Muriel.

Muriel (med et Suk): Nu kommer Jack. Der kommer han over Havestien, og saa gaar jeg. Vær nu god mod ham! Han ser saa træt ud.

Diana: Aa, vær ikke saa højtidelig, akkurat som jeg skulde bære Ansvaret for ham! Det er slet ikke saa sikkert, at jeg gifter mig med ham,

Muriel: Da har Du spillet et grusomt Spil med ham,

Diana: Kan være (nynner) »mig søger de Alle. Mig —«

Muriel: Men han tror, og alle Andre tror, at Du elsker ham.

Diana: Saa faar de tro det. Det er ikke Troen, som udretter saa store Ting.

Muriel: Aa, Du er i et fortvivlet Hjørne nu.

(Jack kommer og Muriel gaar. De hilser paa hverandre, idet de passerer).

Jack: Diana!

Diana (har sat sig skjødesløst paa Armen af en Stol og sidder og svinger med den ene Fod): Naa?

Jack: Hvad er der paafærde?

Diana: Ingen Ting. Nej, jeg vil ikke have noget Kys.

Jack: For Guds Skyld, sig det, hvis der en noget galt fat. Jeg er ikke i Humør til Narrestreger idag.

Diana: Hej hop! Saa den unge Herre er ikke i Humør til Narrestreger? Hvad i Alverden kom han for, naar han er i ubehageligt Humør?

Jack (træt): Jeg er ikke i daarligt Humør; men jeg har Bekymringer. Jeg vilde tale med Dig om noget Alvorligt.

Diana (nynner): »Igaar Du blomstrede, idag Du visnede.« Hvis Du vil snakke Alvor paa en saa glohed Dag som idag, saa foretrækker jeg at forsvinde (hun gaar bort mod Døren).

Jack (stærkt): Vent, Du skal høre paa mig!

Diana (med en Nejen): Enhver Ordre effektueres punktlig. Hurtig og reel Behandling. (Forandrer Tonen). Nej, Hr. Jack Cheswick, jeg vil ikke tiltales paa den Maade. Jeg kender ikke til, at en Forlovelse giver dig Ret til at kommandere mig, som jeg var Soldat og Du Officer; men er det saa, saa er det bedst, at Forlovelsen slutter, jo før jo heller.

Jack (gaar hen til hende): Aa, min egen Di! Hvorfor vil Du pine mig? Om Du vidste, hvor ondt det gør. Især idag, da jeg netop er kommen for at tale om vor Forlovelse.

Diana (trommer paa en Stoleryg): Jeg er ikke rigtig sikker paa, om jeg i det Hele taget holder af Forlovelser.

Jack: Di!

Diana: Lad være at sige »Di« — hvad jeg vilde sagt, tror Du ikke, Du kunde bære det Jack, om jeg slog op?

Jack (rasende) Jeg tror, det er det, Du vil nu — Du har bare ikke Mod til at snakke ud.

Diana (drillende): Det siger jeg ikke nej til.

Jack: Saa er det, som jeg tænkte. Du har alt hørt det. Din Kjærlighed bestod ikke Prøven. Kvindelune — det ene Øjeblik hedder det, at ingen Ting i Verden kan forandre Kjæligheden, og i det andet er den samme Kvinde en Vejrhane. Hvilket Fæ jeg var, som troede, at Du var anderledes end de Andre. Farvel! Jeg — jeg skal ikke opholde Dig længer.

Diana (bestyrtet, da Døren lukker sig efter ham): Jeg drev det vist lidt for langt idag. Hvad skal jeg gøre? Aa, den usalige »Geist« i mig. Jeg — — —

Lady Atleigh kommer ind.

Lady A.: Var det ikke Jack? Han stormede forbi mig — kendte mig næsten ikke — hørte ikke paa mig, da jeg raabte paa ham — —

Diana: Jo, det var Jack.

Lady A.: Han kom vel for at melde den bedrøvelige Besked — han var saa oprørt. Hvad sagde han! Og Du? Han tilbød vel at løse Dig fra Dit Løfte? Det er en retskaffen Gut.

Diana: Hvad er det, Du taler om, Moder? Jeg forstaar Dig ikke.

Lady A.: Veed Du det ikke? Det var da besynderligt! Kære, hans Fader gik Fallit igaar, og idag fandt man ham død for egen Haand,

Diana: Moder! — — stakkels, stakkels Jack!

(Hun springer hen til Vinduet og slaar det op).

Diana: Jack! Jack! Gudskelov, der vender han sig. Kom tilbage, Jack. Jeg har noget at sige Dig — noget Alvorligt. Nej, spørg ikke. Jack — —

(Jack kommer stormende ind igen. Diana kaster sig i hans Arme).

Aa, Jack, jeg er saa bedrøvet, saa bedrøvet.

(Tæppet falder).

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Rundel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekatering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer,** Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Emil Poulsen

Der gik straks „Gullasch" i Petroleum'en.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 46 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 15. November 1917.

Tegning af Emil Poulsen.

Et københavnsk Hamstre-Hjem.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

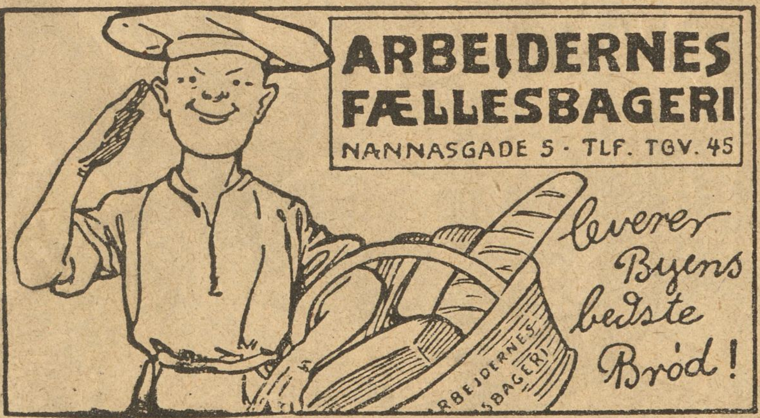

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense — Telefoner 989—1989 — Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

I. V. Rasmussens Danseskoler
Program faas i Kioskerne.
Undervisningen begynder 1. Oktbr.

For gemytlige Mennesker.
Interessante Bøger, Billeder — Postkort — Tryllefilm. (Altid Nyheder). Katalog sendes overalt mod 20 Øre. Skriv til O. Jørgensen, København S.

HUN VILDE BEGYNDE IGEN.

Hun var forlovet, og han var en modig ung Mand. Men alligevel kunde hun ikke lade være med at rette paa ham. Da de sad sammen en Aften, sagde hun:

— Vi maa alle ofre noget her i Livet. Min Broder har holdt op at ryge. Hvad vil Du gøre?

— Jeg tror, min elskede, sagde han, at jeg vil give Afkald paa den Glæde det er at kysse Dig. Det vil blive et tungt Offer.

To Dage gik, og de sad igen sammen om Aftenen.

— Jeg har noget, jeg vil sige Dig, sagde hun.

— Hvad er det? spurgte han.

— Det er blot det, hviskede hun, at min Broder har begyndt at ryge igen.

EN GOD TING.

Der er noget ved Deres lille Søn, jeg sætter megen Pris paa, sagde den besøgende Herre, der længe taalmodig havde fundet sig i, at den lille Guds Engel rykkede ham i Skægget og trampede paa hans Ligtorne.

— Og det er? spurgte Moderen stolt.

— At han ikke er Tvilling!

Svare for sig kunde han.

Faderen var Husmand paa Randersegnen, og Knægten, der hed Peter, var ikke mere end 5 Aar. En Dag gaar Faderen med Peter op til Præsten, og denne viser ham en ABC. Præsten peger paa A'et og spørger Peter, om han ved, hvad det er?

Næ, sagde Peter, men de æ satens saa de linner en Sneplov!

*

Aaret efter kommer Præsten ind til Husmanden og spurgte Peter om han kunde regne. Ja, det kunde Peter, og han tæller rask fra 1 til 10. Saa stopper han for at trække Vejret.

— Det var godt, sagde Præsten, kan Du tælle videre?

— Knægt, Dame, Konge, svarede Petter nok saa raskt!

*

Da Peter skulde konfirmeres, spurgte Præsten ham: Hvad har Du fortjent for dine Synder?

— Jeg har ikke forlangt noget for dem! svarede Peter.

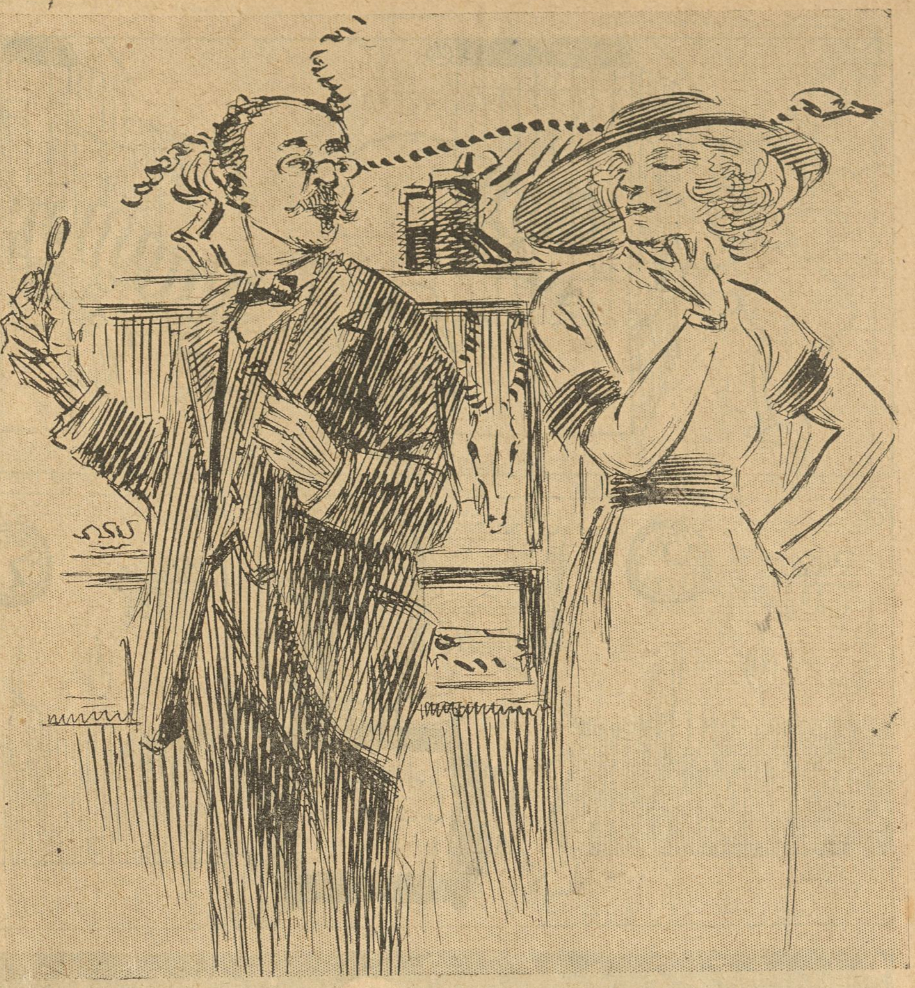

Tegning af Fr. Andersen.

Han: Du har jo ikke Begreb om Sparsommelighed!
Hun: Jeg ikke! Jeg, som har gemt min Brudekjole for at ha' den næste Gang, jeg skal giftes!

„Kollegiale Karikaturer".

Tegning af Skuespiller Erik Lassen.

Bodil Ipsen-Moltke-Ipsen.

Mistænkeligt.

Gamle Peter Knudsen, som af og til ser »Syner«, sidder i en Kreds af Venner og har Ordet:

— I Nat havde jeg en mærkelig Drøm. Lige med et kom Vorherre gaaende gennem den lukkede Dør og stillede sig op ved min Seng. Men han sagde Ingenting.

Saa tænkte jeg, at jeg vilde spørge om dem, der var døde, og jeg sa':

— Kom Lovise paa det rigtige Sted?

— Ja, det gjorde hun, svarede han.

— Aa, Søren Jeppesen? Paa rette Sted?

— Ja, det er han, sagde han.

Og saa spurgte jeg:

— Vandrer jeg selv paa den rette Vej?

— Ja, det gør Du, Peter Knudsen, sagde han.

Men saa blev jeg mistroisk og sa':

— Du er vel aldrig *den Onde?*

Tegning af A. Østrup.

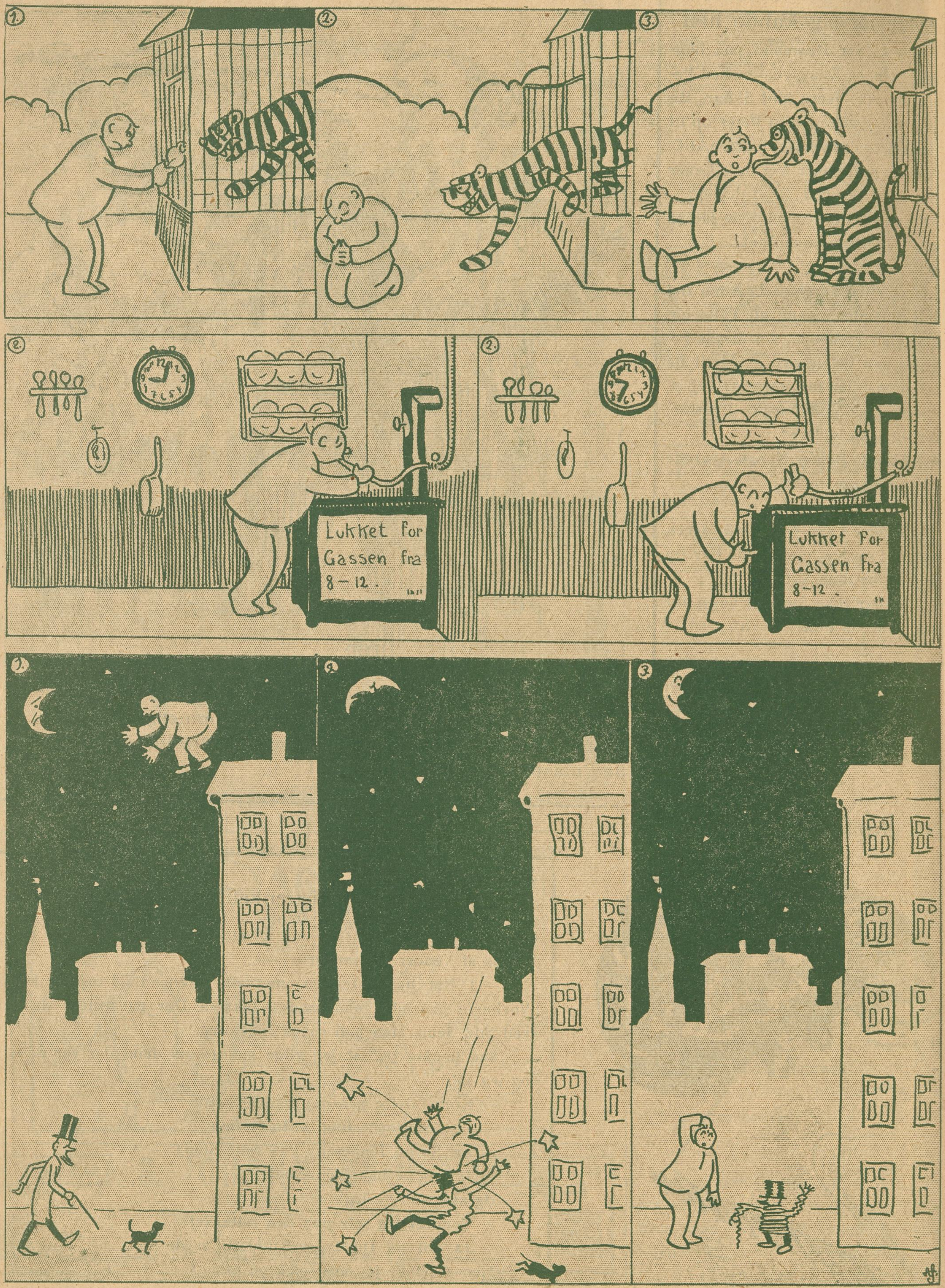

„Manden der ikke kunde dø!“ II

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

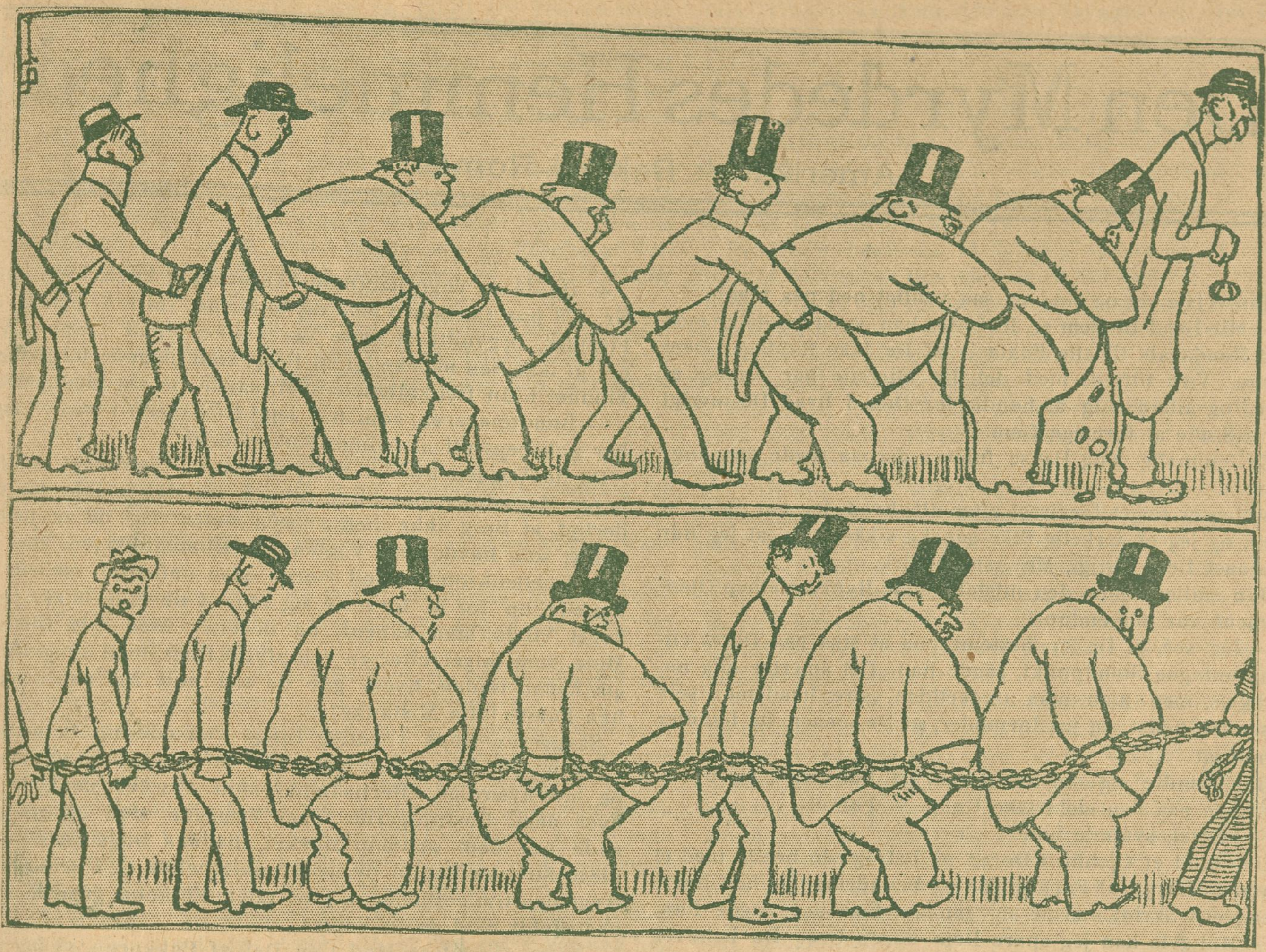

Tegning af Stanckelberg.

„Krigsmillionærernes Kæde“ som den er og som den burde være.

Danske Dejligheder.

Et sælsomt og historisk Digt af
Carsten Rom.

III

Af Kvinder, som jeg endnu vil nævne
(Og hvoraf Ingen mig kan stævne,
Skønt jeg af usædvanlig Evne
Dem ikke megen Indhold levne)
Er *Gertrud Rask*, og hun var syg
Af Længsel efter Grønlandsfærd,
Hvorfor hun med *Hans Egede*
Altoprende, velpaaklædt og myg
Tog op, hvor Solen aldrig stegede.
Der laved' de en Frelsens Hær
Og Sagnet si'er med rene Ord,
At de blev Eskifar og Mor.
— Saa tog den første *Karoline*
Med *Struense* til Klampenborg,
Mens *Kristian* sad paa Amaljenborg
Og sleb sin Guillotine.
Det Drama er forbi, fordi
Der ej var nogen Mening i
Det længer skulde være.
— Nu kneb det med de danske Kvinder.
I *Erslevs* lille ej nogen stor man finder,
Før *Frederiks* Hjærte strander
Udpaa *Grevinde Danner*.
Hun løste Danskens Snøre-Baand,
Og tog helt fast med venstre Haand,
Den folkekæres Hjærte.
Nu gør jeg Springet frem i Tiden
Og krammer ud min bedste Viden.
En meget stor og dejlig Kvinde
Vil nu jeg Sejrskransen binde:
I Danmark blev født og opvoksed en
Dame
Der ikkun en ganske liden Reklame
Havde behov.
Hun var kun skabt de Store til Glæde
Og immer hun sørged' — at være
tilstede
Hvor der var Sjov.
Hun har besmykket de danskeste
Pærer . . .
Med Horn og med Tromme vore
Missionærer,
Dyden begrov.
Om Smalbenet maaler hun
6 Centimeter
Og Læggen besynges af alle Poeter
(Undtagen *Ploug*.)
Brystet og Halsen er lovprist af flere,
Dog, hendes Velskabthed kulminerer
Oppe ved Bov.
Ak, hendes Haar er Poet i sin Sætning
Og snor sig udi den yndigste Flætning
Li'som et Tov.
Hun ødsler med Guld baade tidlig og silde
Og er ikke bange for at gaa paa en lille,
Munter Vov-Vov.
Hvem tør vel udsige nogen Slags Dadel
Fordi at Dannemarks ædleste Adel
Gik der paa Rov?
Endnu bli'r hun hyldet som prima Vare,
Beundrere har hun, en vældig Skare,
Tæt som en Skov.
Vil Danmarks største Kvinde Du høre,
Da er Entréen 50 sølle Øre —
Saa faar Du Lov!

Ende.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

Han rejste sig og stod og saa venligt ned paa hende.

— Mit Raad til Dem er, fortsatte han — og jeg taler med fuld Kendskab til alle Fakta — at De ikke foretager Dem videre. Vær tilfreds med det, De allerede har forsøgt at gøre, og tillad mig at handle for Dem i hvad De iøvrigt har i Sinde at foretage Dem.

En temmelig lang Pause fulgte; derpaa sagde den unge Pige:

— Jeg er noget forvirret efter alt, hvad jeg har faaet at høre, og jeg er virkelig ikke ganske sikker paa, at jeg har forstaaet Dem rigtigt, Mr. Ashton-Kirk.

Han smilede, men den misbilligende Rynke mellem Øjenbrynene var der endnu.

— Jeg ser, at De er bestemt paa at staa paa Deres engang antagne Standpunkt, sagde han. Det smerter mig naturligvis, men man maa undertiden gøre, hvad man selv anser for bedst, og jeg formoder, at De mener, De handler fornuftigt.

Han vendte sig om for at gaa, og hun rejste sig op og trykkede paa den elektriske Knap. — Farvel.

— Farvel, svarede hun.

Han stod et Øjeblik i Døren og betragtede hende med et blandet Udtryk af Fortrydelse og Beundring. Da han hørte Tjenerens Skridt nærme sig gennem Forstuen, sagde han:

— Muligvis kan jeg spare Dem nogen Uro. De behøver ikke at aflægge noget Besøg i Raugnow. Endnu i Gaar Aftes havde Mr. Allan Morris ikke ladet Hr. Torbin vide, at han ønskede at komme derhen. Hvis De meget gerne vil træffe ham, kan De komme hjem til mig i Overmorgen ved denne Tid. Jeg er naturligvis ikke ganske sikker i min Sag, men det forekommer mig antageligt, at han da befinder sig der.

XXIII
PORTRÆTTETS HEMMELIGHED

Morgenaviserne havde allerede indeholdt Meddelelser om, at Politivagten samme Dag vilde blive inddraget fra Mordstedet paa Christie Place.

Overintendant Weayle var bleven interviewet. Han havde erklæret, at man ikke kunde forlange, at han skulde fortsætte Bevogtningen i det uendelige. Desuden blev dette Hus jo ligesom alle de andre bevogtet af den patrouillerende Gadebetjent. Hvad mere kunde man forlange?

Ashton-Kirk læste alt dette med stor Tilfredshed sent paa Eftermiddagen.

— Jeg er blevet endnu mere almindelig bekendt end jeg havde haabet, sagde han, idet han hjalp Pendleton med at iføre sig den simple Dragt, i hvilken han skulde udføre sin Vagttjeneste.

Han aabnede en Skuffe og fremtog et Par sortskinnede Tingester; af deres korte Piber og massive Form forstod Pendleton, at det var automatiske Revolvere.

— De kan udslynge ti Kugler, der er lige saa tykke som din Lillefinger, sagde Ashton-Kirk.

De stak hver en af de massive, frygtelige smaa Vaaben i Sidelommen og forlod derpaa Huset ad Køkkentrappen. Med opslaaede Frakkekraver og nedkrammede Filthuer hastede de af Sted ind gennem Menneskeskaren, der købslog og trættedes nede paa Gaden.

— Og da en Vogn henimod Skumringen kørte frem foran Nr. 478 paa Christie Place og to Mænd, iført Arbejdstøj og Filthuer, begyndte at bære Varepakker opad Trappen, var det jo ikke saa mærkeligt, at Berg, som kiggede ud gennem Vinduet i sin Delikatessehandel, sagde til sin Medhjælper:

— Bundtmageren, som har lejet Rummene i tredje Etage, har nok begyndt at bringe Varer hertil.

Og da Vognen tilsidst kørte derfra og mærkeligt nok lod begge Magasinkarlene blive tilbage, var det jo ikke saa underligt, at Berg ikke bemærkede dette. Og da de to Betjente, som havde haft Vagten om Eftermiddagen, kom ud og i Ubetænksomhed lod Døren staa uaflaaset, medens de kiggede op for at forvisse sig om, at de ikke havde ladet noget Vindu staa aabent, og derefter med den tilfredse Mine, som følger efter en velopfyldt Pligt, med lange Skridt gik henad Gaden, hvem gav da saa nøje Agt paa dem, at han kunde fatte Mistanke?

Skyggerne oppe i anden Etage voksede og tætnedes i Krogene, Møblernes Konturer blev mere og mere ubestemte og mærkværdige, efterhaanden som Mørket sænkede sig over dem. Rustningerne langs Væggene stod og saa truende paa dem gennem Mørket, medens Dagslysets sidste blege Straaler endnu dvælede paa Hjælme og Harnisker og frygtelige Gudebilleder i Træ eller Fajance grinede ondskabsfuldt mod de to Vagter.

— Der var altsaa Mad i en Del af Pakkerne, vi bar op? sagde Pendleton, idet han bøjede sig tilbage i den gamle Sofa med de kloformede Fødder.

— Ja, svarede Ashton-Kirk. Den eller de Personer, som vi venter, vil næppe komme i Nat, skønt vi naturligvis ikke kan være sikre derpaa; hvis de ikke kommer, bliver vi nødt til at blive her paa vor Post hele Dagen i Morgen og den følgende Nat. Ja, maaske ogsaa i længere Tid.

— I saa Fald, sagde Pendleton lidt melankolsk, bliver Madvarerne meget velkomne. Men jeg haaber ikke, at vi behøver at blive her saa længe, at vi kan gøre Ende paa dem alle.

Lidt efter Midnat begyndte Pendleton at gabe. Ashton-Kirk sagde da:

— Tag nogle af Tæpperne frem, Pen, og læg Dig. Det er ingen Nytte til, at vi begge vaager i Nat; jeg tror næppe, at der vil ske noget.

Det troede Pendleton heller ikke og han sagde:

— Ja, jeg skal nok lægge mig, hvis Du vil vække mig om nogle Timer for at jeg kan afløse Dig.

Ashton-Kirk gik ind herpaa. Pendleton strakte sig ud paa Sofaen, og hans dybe Aandedrag tilkjendegav snart, at han sov. Alt som Natten skred fremad blev den ensomme Vagt mere og mere forfrossen i det kolde Værelse, og han svøbte sig ligeledes ind i et Tæppe. Han satte sig lige ved Døren til Korridoren og havde stillet den lidt paa Klem, og skønt hans Øjne nu og da lukkedes af Træthed var der dog ikke en Lyd, der undgik hans Opmærksomhed. Han vaagede hele Natten og ventede næsten uden at røre sig, og først da det graa Dagslys begyndte at oplyse Værelset en Smule, vækkede han Pendleton. Denne fremkom med nogle søvnige Bebrejdelser, da han lagde Mærke til, hvor længe han havde sovet, men Ashton-Kirk indtog, uden at sige et Ord, sin Plads paa Sofaen og sov straks ind.

Ved Ni-Tiden vaagnede han og fandt sin Ven sysselsat med at stille et lille Frokost op paa et lille Bord.

— Jeg maa sige, Kirk, sagde Pendleton beundrende, at Du har ordnet alt med den største Omsorgsfuldhed. Her har vi en appetitlig lille Frokost og Termoflaskerne har holdt Kaffen varm.

Ved Vandposten i det inderste Værelse vaskede Ashton-Kirk Ansigt og Hænder og slog sig derpaa ned ved Siden af sin Ven og gjorde Anretningen fuld Retfærdighed. Da de derefter havde tændt deres Cigarer og en Følelse af Velbehag begyndte at liste sig over dem til Trods for den mindre behagelige Nat, sagde Pendleton:

— Jeg fortalte Dig, at Burgess' og Fullers Rapporter tilligemed den Samtale, jeg havde med Tobin, havde givet mig Oplysning om følgende Punkter, sagde han og regnede efter paa Fingrene.

Hvorfor Mordet udførtes.

Hvem der var Lockes Forbundsfælle.

At Gerningsmanden vilde vende tilbage til Skuepladsen for sin Forbrydelse.

— Ja, jeg tror, at det var Hovedpunkterne, sagde Pendleton.

— De to første lader jeg hvile lidt endnu, fortsatte Ashton-Kirk. Men jeg lovede Dig at give Dig et Bevis, og det tror jeg at kunne gøre.

Med disse Ord rejste Ashton-Kirk sig og gik gennem Lagerrummet og Køkkenet ud i Sovekammeret.

— Stenogrammet ude paa Trappen, sagde han henvendt til Pendleton, beordnede Lockes Forbundsfælle til at søge noget bagved Waynes Portræt. Eftersom alle Billeder, der forestillede denne Mand, var sønderslagen eller paa anden Maade viste Spor af haardhændet Fremfærd, kunde man tro, at det, man søgte, burde være fundet. Som jeg sagde Dig, var jeg imidlertid ikke sikker derpaa.

— Hvis Du vil erindre Dig, hvad Tobin sagde forleden Aften, vilde Du lægge Mærke til, at den ene Egenskab han kunde beundre hos Hume var hans Styrke. Du husker nok ogsaa, at Tobin fortalte, at han pralede med at nedstamme fra en af Washingtons Officerer. Tobin kunde ikke erindre sig Officerens Navn, men han berettede en Anekdote om ham, som gjorde det umuligt at tage Fejl. Officeren var General Wayne.

— Det var Pokkers!

— Den store Samling Portrætter af Wayne finder herigennem en Forklaring. Det faldt mig ogsaa ind, at Hume var et antaget Navn — at Antikvitetshandleren en Gang havde kaldt sig Wayna, og at Locke havde kendt ham under dette Navn. Det er naturligvis meget sandsynligt, at han i Virkeligheden ikke nedstammede fra Generalen. Men antagelig kaldte han sig ikke desto mindre for Wayne.

— Jeg forstaar, sagde Pendleton og fægtede i sin Iver med Armene. — Og i Øjeblikkets Spænding skrev Locke »Wayne« paa Trappetrinet med Stearindraaberne og glemte, at hans Kammerat kun kendte deres Offer under Navnet Hume. — Han saa' sig om paa Væggene og paa det haanleende Portræt af den myrdede. — Locke mente, at den Ting, han ønskede, fandtes dér, sagde han og pegede paa Humes Portræt med en triumferende Armbevægelse. Og der maa det for Pokker ogsaa være endnu!

Han sprang frem i den Hensigt at rive Billedet ned fra Væggen, men Ashton-Kirk standsede ham.

— Rør ikke ved det, sagde han. Vi vil overlade det til den ventede Gæst.

— Det kan da vel ikke være din Mening, indvendte Pendleton, at Du vil lade det blive liggende? Tænk paa Risikoen. Du kunde nemt miste det tilsidst; man kan jo aldrig forudse, hvad der vil hænde.

— En Fisker maa altid risikere sin Madding, svarede Ashton-Kirk roligt.

De tilbragte Dagens lange Timer med at ryge og samtale. Tilsidst sænkede Aftenens Skygger sig over Christie Place.

XXIV
DEN ANDEN NAT

Den anden Vagtnat i Humes Bolig skred mere og mere frem. Denne Nat forholdt begge de unge Mænd sig fuldstændig tavse, og naar de vekslede nogle Ord, var det i en saa lav Tone, at det nærmest kunde kaldes for en Hvisken.

Pendleton begyndte at føle sig stiv og lam i alle Lemmer af Kulden og den langvarige Stillesidden. Han havde netop dristet sig til at røre en Smule paa sig og var i Færd med at svøbe det tykke Tæppe tættere om sig, da han mærkede Ashton-Kirks Haand paa sin Skulder.

— Tst.t-t! hviskede denne.

Pendleton forholdt sig straks fuldstændig stille og lyttede med spændt Opmærksomhed, men Stilheden syntes lige saa dyb som før.

— Hvad er det? spurgte han tilsidst hviskende.

Haanden paa hans Skulder trykkede endnu stærkere, men andet Svar kom der ikke. Pendleton lyttede igen. Døren til Butikken stod aaben for at de kunde opfange hver Lyd, der kom fra Korridoren. Alle andre Døre var laasede forsvarligt, og hvem der vilde ind til Humes Lejlighed maatte først passere Butikken, hvor de to Venner ventede og vaagede.

Efter en Stunds Forløb fik Pendletons Anstrængelser sin Belønning. En svag, fjærn Raslen hørtes. Medens de to Mænd lyttede spændt, viste der sig i Korridoren et svagt, mystisk fosforagtigt Skin, som straks forsvandt igen. De sad begge paa Sofaen, som var stillet saaledes, at de kunde se ud gennem Døren. En stor, spansk Skærm var trukket frem foran denne, men det sorte Læder var sprukket paa flere Steder, saa at de tydelig kunde se alt igennem den.

Et Øjeblik efter viste Skæret sig igen, men denne Gang var det klarere.

— Der er nogen, der gaar paa Trappen, tænkte Pendleton og førte Haanden til Revolveren. Det ser ud, som om han lyste sig frem med Tændstikker.

Efterhaanden blev Lyset stærkere og den svage Raslen tydeligere, og tilsidst hørtes den umiskjendelige Lyd af Fodtrin i Forstuen.

Lyden nærmede sig sagte og kunde snart høres ganske tydeligt. *Den raslende Lyd skyldtes en Kvindes Kjole.* I næste Øjeblik syntes Mørket i Døraabningen at blive tættere end før; den nysankomnes hurtige Aandedræt blev tydeligt, og man kunde høre hendes Hænder famle langs Væggen for at finde Døren.

Pludselig syntes hun at opdage, at Døren stod aaben; et dybt Aandedrag viste, hvilken Lettelse dette beredte hende, og i næste Øjeblik listede hun forsigtigt ind i Værelset.

Der herskede et Øjeblik fuldstændig Stilhed, og derpaa fulgte Lyden af svage, vaklende Skridt, som kom nedad Trappen.

Derpaa hørte Pendleton den unge Pige udstøde et dybt Suk, en Raslen af hendes Kjole naaede hans Øren gennem Mørket. Døren gennem hvilken hun var kommet ind knirkede paa sine Hængsler og lukkedes med en Lyd, der tilkjendegav, at den var gaaet i Laas.

Derpaa fulgte en længere Stilhed. Pendleton hørte atter den unge Piges lette Aandedræt og tænkte, at det var mærkeligt, at hun ikke ogsaa kunde høre hans. Han forestillede sig hende staa lænet mod den lukkede Dør og med Hjertet bankende af Frygt, lytte til Skridtene, som nærmede sig nedad Trappen, og hans Ønske om at skynde sig frem og forsikre hende, at der var Venner til Stede til at beskytte hende, blev stærkere og stærkere. Men paa samme Tid blev Trykket paa hans Skuldre haardere og haardere, ligesom om hans Kammerat havde været i Stand til at vide, hvad han følte.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

SKANDINAVIEN OCH TYSKLAND.
Nordsjön 17. Oktober, (»Søndags-Nisse«).

I DEN ENGELSKE OPERA. — »Lohengrin« lander i Brabant, Tyskerne paa Øsel — sig mig, hvor lander Englænderne?
(»Lustige Blätter«)

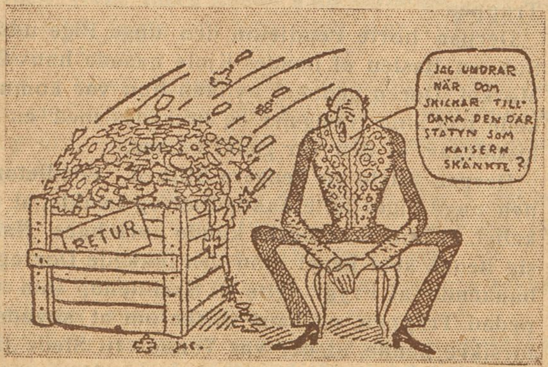

Hvordan »Dagens Nyheter« tænker sig »Tyska legationen i Christiania just nu«.

Den norske embedsmand: Jeg er forbauset over at De saa grovt har misbrukt de diplomatiske privilegier for hemmelig at indføre bomber til bruk mot norske undersaatter!
Den tyske diplomat: — Forbauset? Wat ventet De mein guter freund at finde i tysk bagage? Trodde De det skulde været salmebøker? (»Chikago Tribune«).

— Jeg vilde ønske, jeg var klædt paa som »Siegfried.«
— Ja, saa kunde Kuglerne ikke bide paa Dig.
— Næ — men saa kunde *Lusene* ikke gøre det!
(»Simplicissimus«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Fremtidsmusik.

Mel: *»Munken gaar i Enge«*.

Endt er nu Snapsens Glæde,
dyr er de klare Draaber,
hvad hjælper det at græde,
o nej, o nej, o nej! —
Nu følges den med Gullash,
tør ej til Smaafolk se,
som før drak Kaffe-Sorte,
det er en køn Kop Te —
Tilsidst som Parfume
den vel bliver brugt,
og saa kan vi nyde
den gammeldags Lugt!
Kom falleralle ride — — —!
E'sprit Akvavit fra
Hr. Fiskers Butik,
det bliver den nyeste Fremtidsmusik:
Kom falleralle rida — — —!

Køber Skaarup noget?
man véd det ikke rigtig,
det er endnu saa broget,
aa ja, aa ja, aa ja! —
Maaske han køber Dagmar
og Kongens Nytorvs Hest,
og laver Frikkadeller
af det der blir' tilrest,
for Skaarup har Penge,
saa den er riæl:
men taler kun sjældent
om Planerne sæl:
Kom falleralle rida — — —!
Og spørger man ud
om hans næste Butik,
saa siger han det er
kun Fremtidsmusik:
Kom falleralle rida — — —!

E. F. G.

Dags Dato.

Jeg læste til min Glæde, at Professor *Weis* under »Det personlige Friheds Værns« Møde i Koncertpalæet protesterede imod, at Folk skulde undvære Spiritus. Foredraget gjorde Lykke. Nu er Spiritusen *under Vejs*.

Brandchef *Mülertz* havde forleden Jubilæum, og da han om Aftenen sad i Venners Kreds, udtrykte en af Selskabet sin Angst for, at det skulde give sig til at brænde et eller andet Sted.

— For min Skyld ingen Allarm, sagde Mülertz.

*

En lille Dreng, der forleden havde forset sig i Skolen, blev kaldt op til Lærerinden, som med Spanskrøret i Haanden raabte: »Du fortjener en rigtig stor Portion Smør!

— Jamen, jeg har ingen *Smørkort*, svarede Drengen.

*

Nu begynder Julekortene at komme. Naar Smør- og Fedtkortene ret snart bliver færdige, saa har vi en køn Samling Kort til Jul!

*

En herværende Kunstmaler fik i Gaar til sin Fødselsdag *Hostrups* »Eva«, *Paludan Müllers* »Adam Homo« og en Cykleslange i Foræring.

Han erklærede, at han saa bare manglede Æblet for at ligge inde med Modellerne til »Syndefaldet«.

*

Malernes Efteraarsudstilling er bleven aabnet, og en af Sensationerne bestaar i, at der er klistret et Stykke Gardin og en Chemiseblonde paa et Billede.

Der er nok Liv i Kludene!

*

DET VAR EN LØRDAG AFTEN.

Bogholder Iversen, anbragt i et af Ministeriet var kommen paa, Lørdags-Halløj, og næste Morgen vaagner han helt fortumlet i Hovedet. Situationen kræver en Telefonopringning til Chefen:

— Undskyld, det er Bogholder Iversen; jeg vil bare sige, at jeg er saa syg, saa syg, saa jeg kan umulig komme paa Kontoret i Dag.

Chefen: (temlig tørt) Det gør Ingenting — det er Søndag i Dag.

Hvem var Tegneren?

Den lille Gætteopgave i *»Ravnen«* Nr. 44 var — som vi forudsaa — for vanskelig at ramme — kun en gættede rigtig, nemlig Leonore Petersen, Nørregade 6, Ringsted. Tegningen skyldtes ingen ringere end *Rembrandt!* Iøvrigt vil vi i en nær Fremtid paabegynde en hel Række adskillig lettere Præmieopgaver, som vil indbringe sine Løsere en smuk Originaltegning i Præmie!

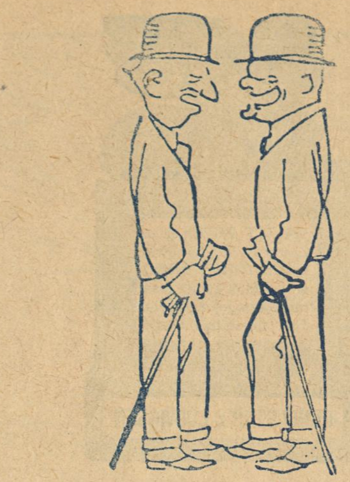

— Du, jeg har nu løbet den halve By rundt, uden at kunde faa noget Rom.

— Det kan jeg ikke forstaa. Alle Veje fører jo til *Rom*!

Smørpolonaise.

Hit med Smør, din Fyldebøtte!
Mas ej paa, det kan ej nytte.
Jeg skal ha' 10 Pund til Amstring,
det er Løgn, det er til Hamstring!
Jeg skal ha' en 12-Punds Krukke,
ud med Dem, nu skal vi lukke!
Kom med Smør, din Fedtegreve,
uden Smør kan vi ej leve!
— — —
Men den Smørmand svor: Jeg gør
ej i Livet mer i Smør!
Det Par Pund han havde gjort,
gik som det var smurt!

Tidens Tegn.

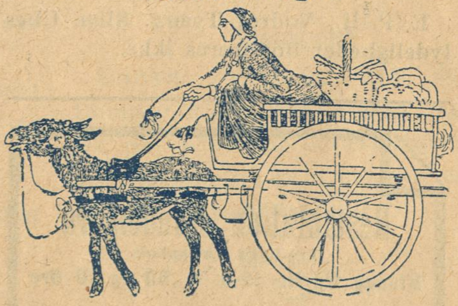

Fruen i Huset kører til Torvs!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

FRA ›DEN OFFENTLIGE‹.

Hvad Satan gaar der af Dem, Mand? De forlanger at aflægge Ed, og saa møder De her med en højre Haand uden Tommelfinger!

Tegnet af Egon Frantzen.

H. Guldager. Haaber at faa Plads til deres Digt ret snart.

Aage Rømer, Rønne. Ved Lejlighed skal De faa deres lille Kunstværk at se.

E. P. H., Vodrof Tværg. Slige Ubetydeligheder honoreres ikke.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Façons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Kære Ravn!
Der spørges venligt om de kan bruge nedenstaaende Vers, jeg selv synes at de er ret gode. Men maaske Ravnen er af en anden Mening

De danske Sømænd højt vi maa dem prise,
de vover Livet paa det store Hav,
hvor mange danske Sejlere er forliste
og mange Sømænd fundet har sin Grav.

Paa Bølgen blaa de færdes alle kække,
de følger Pligten for sit Fædreland
naar Stormen bruser, er alle Mand paa Dækket,
paa Post for Livet som de miste kan.

Mange Skibe ligger nu paa Bunden
der ude i det store øde Hav
de sænket er, men ej vi kender Grunden,
og alle fundet har sin vaade Grav.

E. Frederiksen.

E. F. Naar vi skal være ganske ærlige, saa *er* vi af en anden Mening! Men nu er i hvert Fald noget af deres Digt Folkeeje — lad da Folket dømme!

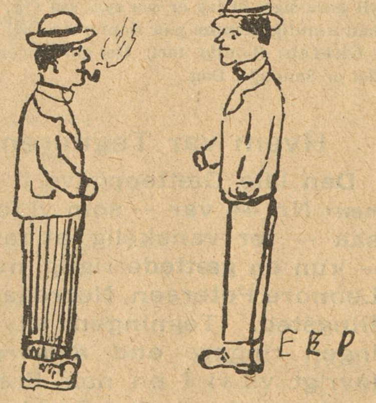

Ved du hvorfor Lundberg stammer? ???
Det er fordi han stamer fra Sverig.
Tegnet af Edvig Pedersen.

Kære Edvig (10 Aar). Her er dit Produkt, som vil give Anledning til megen Eftertanke. Ja, at Lundberg *stammer* fordi han *stamer* fra Sverig, er i Sandhed en Gaade.

E. H., Thisted. Den Slags Bagateller kan ikke vurderes.

Rigmor C, Horsens. Saaren og Kjesten skal De nok faa at se i ›Ravnen‹.

Sander. Ved Lejlighed.

Kære Ravn!
O, Fugl som flyver saa vide om Land, over By og Borg over Mark over Vang og over Furesøens Vove, hør paa min Klagesang og spørg dem du træffer paa din Vej om Raad og Hjælp for mig og lad mit Øje skue Resultatet i dine Spalter.

Altsaa! — Jeg er en forholdsvis ung Mand — nej jeg var det før det sørgelige kom, nu er jeg en vaklende skaldet, huløjet, vissen Mumie som kun hænger ved Livet med svage Traade. I flere Kvartaler har jeg en Gang ugentlig faaet et Anfald af nogle idiotiserende Fornemmelser i den Del af Mennesket, som ellers er reserveret den skabende Kraft, som af nogle kaldes Tanken. Det er som om min Opfattelsesevne svinder bort, som om en infam sort Negerhaand maler Kønrøg over mine af Forstandens Lys ellers klart oplyste Vinduer.

I flere af vore moderne Tidskrifter har jeg forespurgt om Aarsagen og herved stiller jeg med min medfødte Elskværdighed Svarene til din Disposition. Døm saa.

›Terapeutisk Tidsskrift for Idioter‹ svarer: De lider af primære hypokondriske Nevralgier i Hjernefjerene. Deres Knold bør amputeres.

›Samfundsorgan for fødte Melankolikere‹ mener, at jeg lider af dobbelte Snoninger af de faste Hjernetarme som trænger til at asfalteres.

›Organ for de paa Grund af Dyrtiden omvendte Whiskykonsumenter‹ siger: Det er sporadiske Mellemgulvsfremfald af den bløde Hjernes spirituøse Overflod. Tilfældet er haabløst.

›Fagblad for mavesure Grynteokser‹ oplyser at jeg lider af akut Idiosynkrasi og af en overfyldt Maves krakilske Væmmelighed.

›Pebermøernes Adresseavis‹ skriver: De skal se, de lider bestemt af en voldsom Udvidelse af det store Hjertekammers højre Udfaldsport, send os deres Adresse omgaaende, vi har netop en passende Forbindelse. — Tak! —

Kære Fugl! Som du ser er jeg i en alvorlig Pine, kan du, vil du, vil du, kan du, vil du, saa giv mig et Raad!

Ærb. Sus de Vindblæs.

3 Gange 5 Dages Ophold paa 6te Afdeling anbefales. ›Ravnen‹.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa ›Ravnen‹s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
›Ravnen‹s Telefoner: 1189—7604.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Videnskab.

Den gamle Professor maa en Dag nødvendigvis spise ude og tager Plads i en Restaurant.

— Tjener, lidt Middagsmad!

Tjeneren: Værsaagod. (Giver Professoren Spisekortet.)

Professoren: Nej, Nej! Det er ligemeget, hvad De gie'r mig, bare det indeholder 5 Gram Fedtstoffer, 118 Gram Æggehvide og 500 Gram Kulhydrater!

Kasino.

En lille Dreng havde købt sig en Staaplads i Kasino, men da der er en ledig Siddeplads i Parkettet, saa »nemer« han dem. Han kan imidlertid ikke se over Hovederne paa dem, der sidder foran, og saa rejser han sig op.

Publikum bag ved: Sit ned! Sid ned, Du der!

Drengen vender sig roligt omkring og siger: Tak, jeg har betalt en Staaplads!

I Pensionatet.

Kandidat Jeremiassen holder sig selv med Frokost og Aftensmad, men spiser Middag i et Pensionat. Han var sparsommelig anlagt, og sparer paa Frokosten for at have god Appetit til Middagen. Pensionatværtinden bliver tilsidst ked af ham, og da han omtrent hver Dag lader hende vente en Time med Maden, siger hun ham op.

Kandidaten: Men hvorfor i Alverden —?

Fruen: Jo, det skal jeg sige Dem. I Stedet for at komme Klokken tolv og spise for en, saa kommer De Klokken et og spiser for tolv!

Fluer.

Den halvgamle, uforbederlige Halvorsen er igen gaaet op til Studentereksamen.

Professoren: Kan Kandidaten sige mig det latinske Navn paa den almindelige Husflue?

Halvorsen: Delirium tremens.

Uheld i Spil.

Svendsen: I Aftes var jeg hos Didriksen og spille Kort, og kan Du tænke Dig, skønt jeg havde fire Esser, saa fik jeg ikke et Stik.

Jensen: Hvordan det?

Svendsen: Jo, ser Du, de Røvere, de smed *mig* ud, inden jeg kom til at spille *dem* ud!

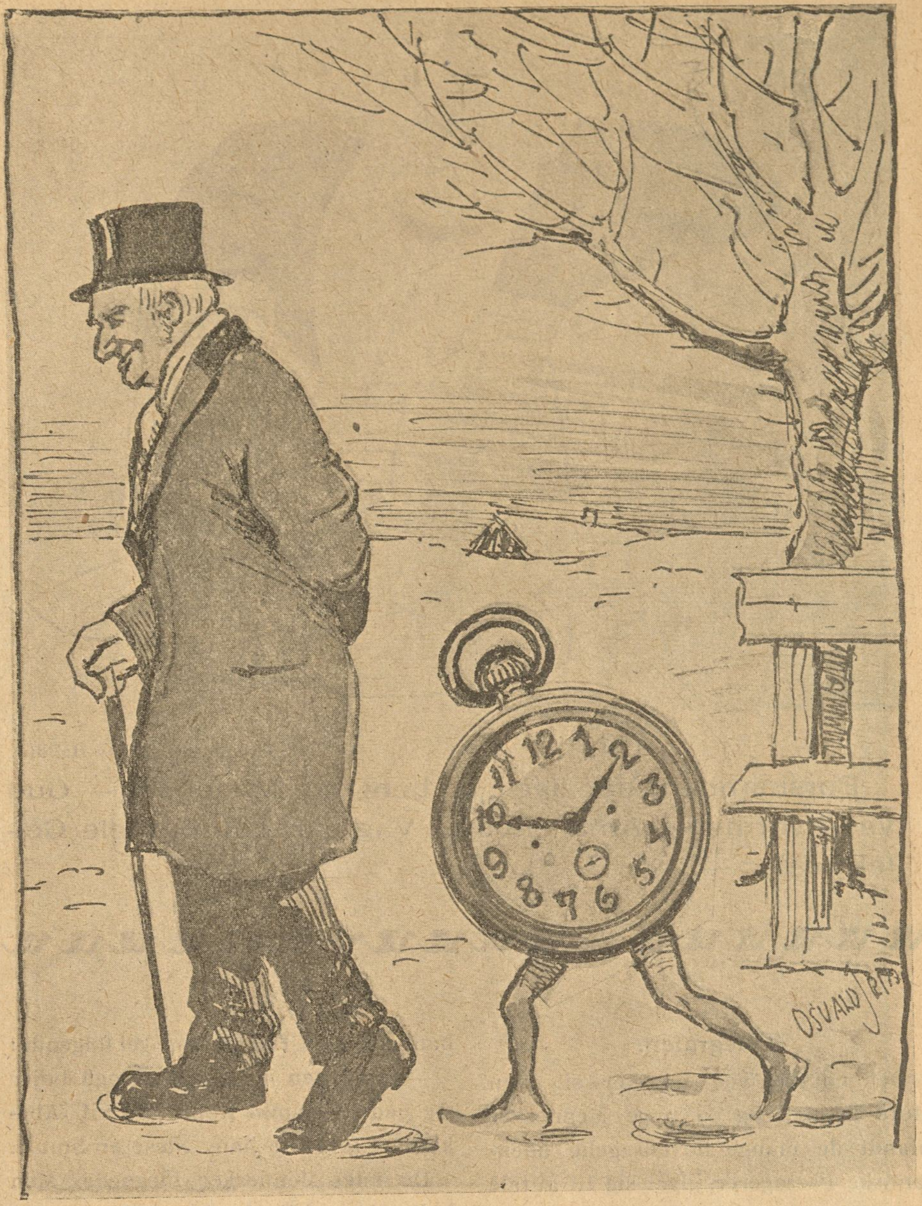

Tegning af Osvald Jensen.

Saaledes opfatter Lille Jens det, at Bedstefaders Ur „gaar bagefter".

Kvinder.

Damen ved Koncerten prikker en foransiddende Kønsfælle paa Skuldren og siger:

— Deres Hat generer mig, Frue.

Vedkommende Dame vender sig om og udbryder:

— Jamen De har jo ogsaa Hat paa!

— Ja, Tak, lyder Svaret, men jeg sidder bag ved Dem!

*

Manden ser sin Kone i Færd med at sy paa hans Jakke.

— Naa, syr Du den Knap i?

Konen: Nej, den har jeg tabt, men nu syer jeg Knaphullet til i Stedet for!

Fine Ting.

Moderen (hvis Søn nylig er blevet adlet): Her er alle Fotografier af min Søn. Her ser De ham som Barn, som halvvoksen, som Mand og som Baron.

Dompap!

Konen: Du er og bliver dog en Dompap, Mand. Hver evigste Dag gaar Du paa Kroer og Beværtninger, men altid kommer Du hjem med den samme gamle og lasede Paraply!

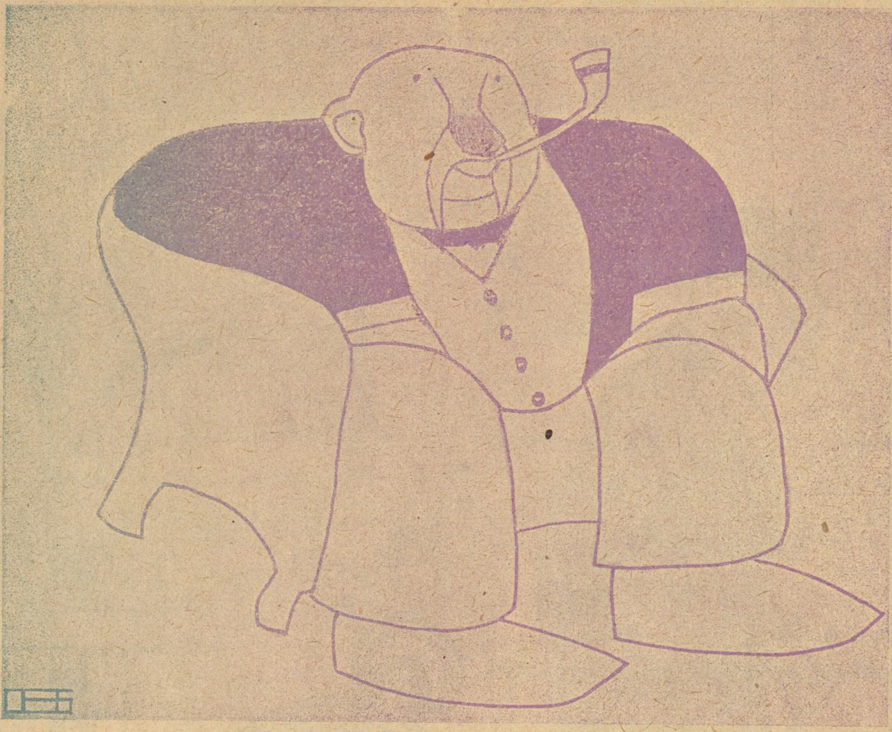

Tegning af Gustav Haldin.

Børsmanden, der lige har tjent syv Millioner: — Gud ved hvormeget Amalienborg, Vagtparaden og hele Gøjlet koster —?

Telegrafen.

Det norske Tog nærmer sig den store Tunnel, og to unge Mennesker blandt de mange hovedsagelig udenlandske Passagerer, giver sig til at tale sammen paa *deres* Maner: de to Telegrafister bruger deres Lommeknive til at »banke Telegraftegn« paa deres Stolesæder.

Paa Bænken lige overfor de unge Mennesker sidder en nydelig ung Dame sammen med en lidt ældre Herre. Det er om disse to, at de unge Telegrafisters »Banke-Samtale« foregaar.

— Hun er nydelig, Du, banker den ene.

Den anden banker:

— Storartet! De er vist Nygifte.

— Kan Du forstaa, at hun har villet haft en Abekat til Mand?

— Utroligt! Nu kommer snart den lange Tunnel, og saa bøjer jeg mig ned og kysser hende — hun tror nok, at det er ham.

I dette Øjeblik trak den ældre Herre sin store Lommekniv frem, følte om det store Blad var godt skarpt — og bankede saa i Telegrafsproget følgende:

— Hvis den unge Hr. Krogh bøjer sig ned over min Kone, saa vil »Abekatten« forkorte hans Næse en Smule.

De unge Mennesker blegnede. Men helt stive af Forfærdelse blev de, da den fremmede Herre fortsatte sin Bankning:

— Hvis de Herrer vil beklage sig, er min Adresse Telegrafbestyrer N. N., Kristiania.

De to unge Fyre forlod Kupeen ved den første Station.

Enige.

To »Sutter« mødes. Den ene græder.

— Hvad græder Du for?

— Aa, jeg er saa ked af det. Thoval er død. Go' Kamerat, vi boede sammen, spiste sammen, og naar vi sov, lukkede vi Øjnene sammen.

Som sandt var.

Adolf er gaaet fra Fabrik til Fabrik for at søge lidt tilfældigt Arbejde. Han kommer tilsidst til en meget stor Fabrik.

Chefen: Har De været paa Skofabrik før?

Adolf: Ja!

— Hvad gjorde De der?

— Jeg søgte Arbejde.

Børn.

— Hans, vil Du straks vaske dit Ansigt. Saa Du Dig ikke i Spejlet i Morges?

— Nej, Mor, jeg *følte* paa Ansigtet, og da var det rent!

* * *

Faderen: — Du skal ikke være bange for den Hund. Du kender nok Ordsproget: Den Hund, der gø'r, bider ikke.

Sønnen! Jamen kender Hunden det?

Til Lykke?

Vennen: Sikke mange Dyr, Du har i dit Hus — her er jo 3—4 Katte, en Papegøje, en Abe og — —

Ægtemand: Ja, Men mit Ægteskab er ogsaa et *Paradis*.

Opgivet.

Damen: Skal de aldrig gifte Dem, Hr. Baron?

Baronen: Nej, jeg vil dø ud.

Tegning af N. P. Sørensen.

Præsten: Og nu, Hans Madsen, hav kun ingen Bekymring for det daglige Brød, som skrevet staar.

H. M.: Tak, Hr. Pastor. Nej, i Øjeblikket er jeg skam ogsaa mest bange for Smørret!

Kohalen.

Ude i en af Byens Sidegader bor der en Garver, som havde faaet den ejendommelige Ide i Stedet for et almindeligt Skilt over sin Dør at lave et Hul og i dette anbringe en Kohale med Haardusken dinglende for Vinden.

En Dag saa Garveren en ældre Mand staa paa Fortovet og gennem sine Briller betragte det mærkelige Skilt.

Garveren blev tilsidst nysgjerrig og gik ud til Manden.

— Godmorgen, sagde han.

— Godmorgen, svarede den fremmede uden at tage Øjnene fra Kohalen.

— Skal De købe Lær?

— Nej.

— Har De Huder at sælge?

— Nej.

— Er de Landmand?

— Nej.

— Købmand?

— Nej

— Er De Doktor, da?

— Nej.

— Hvad Fae'n er De da for noget?

— Jeg er Filosof. Og nu har jeg staaet her en halv Time og prøvet paa at regne ud, hvordan i Alverden De har kunnet faa den Ko ind i det Hul der!

Dressur.

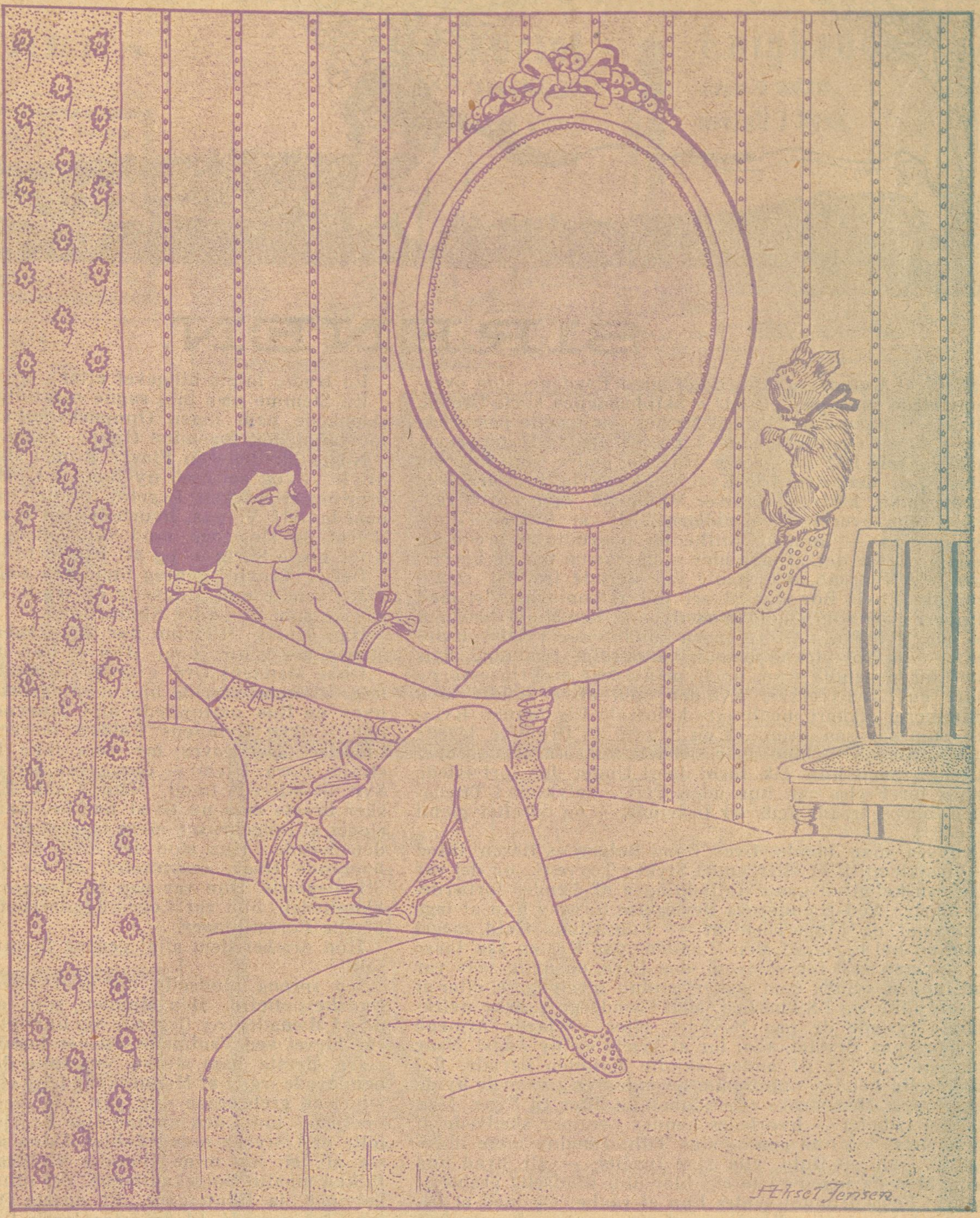

Tegning af Aksel Jensen.

Hun smilte og lokked' og trued' og skændte, og Hunden tog lydig mod Ros som mod Røflen.
Se, saadan en Stilling har Manden i Vente (det vil sige hans Plads bliver under Tøflen).

Vidt fremme.

Moderen (til sin unge, ugifte Datter): Du maa ogsaa ud at arbejde. Petra ovre hos Jensens er yngre end Du, og har allerede Plads som Amme!

Hvorfor—Fordi.

Frøknen: Sig mig engang, Hr. Løjtnant, hvorfor gaar De egentlig med Sporer paa Støvlerne, naar De ikke er til Hest?

Løjtnanten: Ja, undskyld, Frøken, men hvorfor gaar De egentlig med Fjer paa deres Hat, naar De ikke lægger Æg?

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

SIRENEN.

Skrig af Kvinder, et Stormløb mod Baadene, som overbemandede sank paa Stedet. — Skibbrudenes korte Drama, i hvilke Heltemod og Fejghed strides — alt dette passerede som i korte Øjeblikke, som i en Febernats Drømmesyn. Omkring mig lo Folk — eller klagede, andre, som følte sig usikre paa den ugestfrie Kyst, sikkert rig paa arabiske Røverbander, kastede sig over Vaabnene, man havde reddet, — eller over Levnedsmidlerne. Alt var fortvivlet Forvirring. Saa — først da Stilheden begyndte at brede sig mellem os, var det, at man blev opmærksom paa de hjærteskærende Nødraab, der stadig lød derude fra det strandede Skib, hvis Bov var slaaet ind i Sammenstødet med Klipperne, og som stadig sank dybere. Fra Mund til Mund lød det: Kvinden! . . . . Og ingen kunde være i Tvivl: Kvinden — det var denne beundringsværdige Skabning, hvis Navn ingen kendte; som nogle mente, var en Prinsesse, og andre en Eventyrerske. Kvinden, som efter Samliv med Millionærer sikkert medbragte kolossale Rigdomme. Kvinden, som var saa skøn, at en Sværm af Drømme legede imellem hendes gyldne Haar, saa selv Matroserne stod ubevægelige, naar hun gik forbi dem! Under den fortvivlede Kamp for Frelse var hun uden Tvivl, halvkvalt i Trængselen, blevet traadt ned, var besvimet — og derefter glemt af alle . . . .

Nu saa man hende, hver Gang Bølgernes Rasen tillod det, fastklemt til et eller andet Stykke Tovværk, og det var ikke vanskeligt at gætte Udtydningen af hendes forfærdelige Skrig. Ved Hændernes Bevægelse foregav hun at tage Armbaand og Fingerringe af; — hun tilbød Guld, meget Guld, en hel Formue! Men Mændene paa Kysten saa' tavse til. Stormen var for voldsom, den Fare, de nylig selv var undsluppen, syntes dem sikkert endnu frygteligere, efter at de selv følte sig i Sikkerhed. Med Hænderne ganske uvirksomme rystede de paa Hovedet, eller — lagde Armene overkors paa Brystet, som for at kvæle en ny Angst. Naar Bølgerne fra Tid til anden skjulte Kvinden derude, fløj ustandselig hendes sælsomme, levende Skrig over de hvide Skumtoppe. Men straks efter kom hun atter til Syne. Man saa' det tydeligt — hvorledes hendes Lemmer skælvede af Fortvivlelse, og hun gentog sine Tilbud endnu mere ihærdigt . . . . alt sit Guld, alle sine Juvéler — alt, hvad hun ejede. Men da ingen rørte sig, blev hun pludselig grebet af Raseri. Fejge Hunde! syntes hun at raabe. Og med et begyndte hun at rive Klæderne af sig — som efter en fortvivlet Beslutning om selv at kaste sig i Afgrunden. — den sidste forfærdelige Udvej til Frelse. Atter rejste Bølgerne sig og skjulte hende. Men kort efter kom hun atter til Syne. Oprejst stod hun, frit. kun hyllet i et sidste Slør; til også det faldt — Blæsten ligesom tog det. Nøgen, pisket af Skumkoget, klædte det gyldne Haar hende som en Glorie: Hun var som Venus selv, stigende af Havets Skød. Og saa skøn viste hun sig dér, med de juvelprydede Arme udbredte, med sine slanke Lemmers Pragt . . . . med hele sin unge Kraft anspændt til Kamp mod Dødens brutale Angreb . . . . at en Mumlen straks rejste sig, dannet af det korte Aandedræt, der steg fra Mændenes Bryst. Thi de forstod pludselig — hun bød dem sig selv; den Skønhed, hvis Besiddelse fordrede Formuer, var dens, som reddede hende!

Saa blev der dyb Tavshed paa Stranden. Til en raabte: Jeg gaar! Gørende Plads for sig gik han ud af Mængden og kastede sin Frakke. Han var undersætsig og bredskuldret. Med alle Muskler uvilkaarlig spændte, ligesom maalte han med Øjnene Foretagendet; saa sprang han besluttet i Baaden og gik ud . . .

Bølgerne skjulte ham. Vandene tog ham, Brændingen overdøvede ham. Man saa' ham ikke mere.

Lad mig! sagde en anden hæst . . . .

Man kunde følge ham, baaret langt ud paa Bølgekammene. Saa slugte Søerne ham.

En tredie fulgte alligevel efter.

En Stemme nær mig sagde samtidig: Det er Vanvid! Jeg skænkede ham ingen Opmærksomhed: Den tredie Mand forsvandt dér, for mine Øjne. — og kom ikke frem mere.

Nogle skyllede en Flaske Rom i sig — som efter fælles Aftale — og satte en ny Baad ud. Baaden fløj, hoppede, drejede, et stakkels Legetøj for det hidsede Element. Den naaede ud! Vi saa, hvorledes en Kæmpesø hævede den i Vejret og slog den mod Skibssiden, saa den spintredes. Atter nogle Skrig — og alt var forbi . . . .

Det er Vanvid! gentog Stemmen bag mig, underlig tørt.

Jeg vendte mig pludselig og fandt en Mand, der saa' ud ganske som de andre Skibbrudne.

Han gentog: Hjemme har disse Mænd Mødre, Børn, Hustruer, der venter dem. Hun — hun dræber dem alle!

Disse Mandens Ord gjorde i Grunden intet Indtryk paa mig, — som var de blot meningsløse. I disse Øjeblikke, hvor en Rus omtumlede alle Hjærner, var intet vanvittigt — ikke Kvindens Kalden mere end Mændenes Ophidselse. Der gaves for dem ikke længere Mødre, Hustruer, Børn, Hjem — der gaves for dem intet udover det Syn, de stirrede imod. Næppe nok Ærgerrighed eller Ønsker bragte dem nu til at handle. Skiftevis afhyllet og tilsløret af Bølgebruset, mere tragisk for hver Gang, var Kvinden derude. Hun stod der med det gyldne, vaade og dog flagrende Haar, omstraalet af en Gudindes blændende Straaleglorie. Hun var paa en Gang alle Kvinder; hun var Skønheden, hun var Legemliggørelsen af den evige Drøm, af alle Forestillinger.

Hun dræber dem alle! gentog Stemmen. Det er Sirenen selv!

Jeg sprang pludselig op, som havde jeg hørt en vild Gudsbespottelse. Men Manden, som atter havde talt, gled ud af Mængden og fjernede sig hurtigt over mod dem, som var blevet ved Vaabnene, og der havde antændt et Baal.

Jeg glemte ham straks. Jeg følte det virkelig, som gennemlevede jeg et af Menneskehedens store Øjeblikke. Sansevildelsen greb ogsaa mig, rev mig med sig og kastede mig hjælpeløs ind i den almindelige Begejstrings Heltemod. Jeg følte min Styrke mangedoblet. Uden at jeg knapt selv vidste af det, tog mine Hænder til Frakken, medens mine Blikke maalte Bølgekammene, det pludselig var min Agt at betvinge, ja tilintetgøre. Et eneste Øjeblik endnu tøvede jeg. Jeg ventede, til det straalende Syn derude endnu engang stod frem af Afgrunden . . . .

. . . . Der lød et fjærnt Knald . . . . hvad var det? Hvad skéte der. Da hun atter viste sig, saa' jeg hende med et føre Haanden op til Brystet . . . . som i et Greb . . . . saa sank hendes Hoved viljeslapt ned . . . . Armene slog ud i Luften . . . . hun vaklede . . . . og faldt saa ud i det kogende, opslugende Dyb! Jeg følte et Stød, der pludselig tilbagegav mig noget af min tabte Ligevægt. Et dumpt Ulykkesskrig lød omkring mig. Jeg begyndte at skælve paa alle Lemmer.

De er reddede! sagde Stemmen, atter nær mig, stadig mærkelig tør og lidenskabsløs: Nu er de reddede!

Jeg stirrede forfærdet mod Mennesket. Han stod der med et ligefrem tilfreds Smil om Munden, og dog kold og stræng som selve Skæbnen. Mine Blikke fulgte Retningen af hans. Der, hvor han fornylig havde staaet, paa et fritstaaende Klippestykke, svævede endnu en let Røg . . . .

Og med det samme forstod jeg: Dette dæmpede Knald, der nylig lød frem til mig gennem Elementernes Rasen. Ved et Bøsseskud havde han fældet hende. Jeg var pludselig fyldt med ny Rædsel. Jeg havde Trang til at slaa ham til Jorden; men en Art Lammelse tog mig og holdt mig fast. Var han gal? Eller var han klog? Var han ikke klogere end alle os andre . . . .? Og sorgfuld, atter ført helt tilbage til Virkeligheden, nærmede jeg mig frysende til Ilden . . . .

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
BORDEAUX COPENHAGUE
L. PERRET & CIE
Triple Orange
Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Storm-Nielsen

Dagligt Liv i Norden i det 20de Aarhundrede.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 47 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 22. November 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Forfatteren: Naa, Frøken, hvordan gaar det med deres ny Karbidlampe?
Skuespillerinden: Ikke godt. *Nu* ved jeg først hvad *Lampefeber* er!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

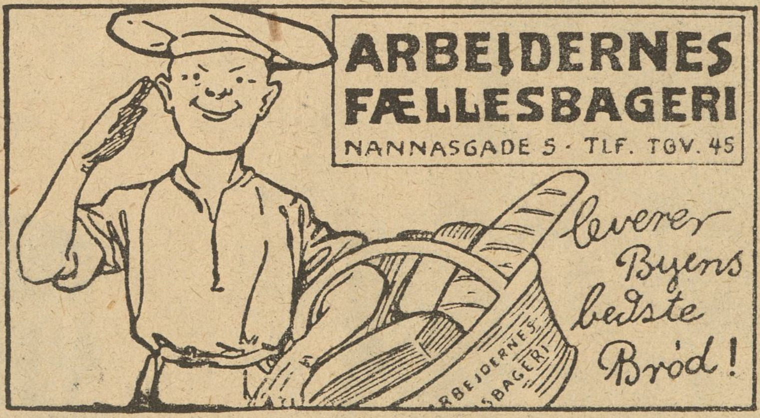

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af
Dame og Herre
garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og
Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Køb RAVNEN

Køb Alfa Margarine

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

PLIGT OG RET.

— Maa jeg bede om en Børnebillet?

— Er det til Dig selv?

— Ja!

— Hvor gammel er Du?

— Elleve Aar.

— Saa maa Du betale for en Voksen.

— Vil De saa ikke behage at sige De til mig.

Karambolage.

Tegning af M. Kristensen.

— Maa jeg spørge Dem, Frue, hvorfor ler De altid, naar jeg gaar forbi Dem?

— Maa jeg spørge Dem, min Herre, hvorfor gaar De altid forbi, naar jeg ler?

Luther.

Med Rim paa Morten Luther
de sidste Dage strutter,
og det er ikke lutter
Vid, hvormed man rutter!
Befæstningens Rekrutter
som Søetatens Gutter
Giganter — Lilleputter,
Genier, ja og Sutter
og Nattens spy Kanutter
i *det* sig sammenslutter!
Med Rim endnu det futter
og værre Ting der budt er,
af Rædsel jeg mig skutter
og Vat i Øret putter.
Nu ta'r jeg med en Kutter
derud hvor Søen sprutter
i Selskab med Cerutter
og et Par glade Glutter,
og da jeg absolut er
bestemt for Servitutter,
paa dette Rim paa Luther,
jeg Rimeriet slutter!

Morten Dutter.

Krigshumør.

Man havde talt om alt muligt i Toget, som havde været undervejs hele Dagen og skulde naa München om Aftenen. Da Politiken var uddebatteret, tog man fat paa Familjeforholdene.

En af de tyske Officerer sagde:

— Ja, jeg er ogsaa gift og vil De tænke Dem, min Svigermoder er *engelsk* . . .

Den mest fuldkomne Tavshed indtraadte og vilde sandsynligvis have holdt sig Resten af Dagen — men saa raabte Officeren med sine Lungers fulde Kraft:

— *Gott strafe England!*

Tegning af Emil Poulsen.

Tegning af Gustav Halldin.

Hansen: Maa jeg tegne Dig, Petersen?

Petersen: Det maa Du Kraft smadre mig godt; men jeg vidste ikke, at Du kunde tegne!

Hansen: Jo, men det er for et lille Beløb til fattige Børns Bespisning —.

Petersen: Aa, ryg ad Hækkenfeldt til!!

Ikke gerrig.

Per Olsen er kommen til Byen og har smagt rigelig paa de vaade Varer. Da Torvet er sluttet, gaar han ind til sin Købmand og efter at have faaet sin Forsyning, siger han til Købmanden:

— Nu kan Du gi' mæj en Segar, je' som køver saa møje hos Dæ.

— Hvad skal det tjene til, at jeg skal gi' Dig noget, Du som er saa rig. Hit med en 10 Øre, saa skal Du faa Cigaren.

Efter lang Parlamentering smider Per Olsen 10Øren paa Disken og faar Cigaren.

Mens han bider Spidsen af, siger han:

— Jæ vil inte si'e, a Du er gærig, Carlsen, det vil jæ inte si'e, men nær Du ser Penge, *saa skælver Du!*

Sig ikke Nej!

(Mel.: Hør Ungersvend sig ikke Nej.)

Hør, Smørgrossér' sig ikke Nej,
tænk ogsaa lidt paa mig,
Jeg ejer ej en Smule Smør,
nej gu' om jeg det gør!
Skal jeg da spise sorten Brød
og dyppe det i Grød?
Den Smørgrosser han sendte'
en Masse Smør afsted,
mens Fedtet af ham rendte —
det solgte han skam med.
Han svulmed — jeg svandt.
Jeg tabte — han vandt.

Hør *Skaarupsen* sig ikke Nej,
køb ogsaa lidt af mig.
Jeg ejer kun et Luftkastel,
kan det ej bli' Hotel?
Saa ejer jeg en Kappe graa,
den kan vi lappe paa.
Og lappe, klappe Kage
og skrappe, rappe Ravn,
skal vi to slaa os sammen
og købe København?
Læg hele Byen
ind i Revyen!

Hør, *Christensen* sig ikke Nej,
leg Tavlebord med mig.
Vi spille vil som ofte før,
bekender Du Kulør?
Kan Du og *Neergaard* lave den?
Hvor glider vi nu hen?
Den sidste Gang Guldtærning
paa Vælgerbordet randt,
fra Sorø og til Herning
Du Traade om Dig spandt.
Hvem taber — hvem ve' —:
med eller — *u.* P.?

Hør *Ungermann* sig ikke Nej,
læs ogsaa op for mig.
Jeg ejer ej det røde Guld,
men Du har Kassen fuld.
Og spør' Fru *Ipsen* om hun vil
Dig hjælpe med lidt Spil.
Det være skal et Stykke
med Bart og Sus og Dus,
og hvad vil gøre Lykke:
Parti fra »Bosporus«!
Hun tabte — Klæ'rne,
se! raabte Her'ne!

Jørgen Grensvær.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

I samme Nu Døren blev lukket, naaede Lyden af Fodtrin ikke længere deres Øren. En lang Stilhed fulgte atter, under hvilken Pendleton led forfærdeligt ved Tanken om ikke at kunne hjælpe og trøste den unge Pige. Han kunde indse, at der forestod frygtelige Ting. Ventetiden forekom ham uendelig lang, men i Virkeligheden var den ganske kort.

Nu hørtes Skridtene i Korridoren, vaklende og forsigtige og denne Gang meget nære. En Mand famlede usikkert fra Glasruden paa Døren og ned til Haandtaget, forsøgte at aabne Døren, men da dette ikke lykkedes, slap den det atter.

Trinene hørtes derpaa længere ned i Korridoren.

I nogle Minutter var alt stille, derpaa kunde man høre, at en Tændstik blev strøget og der saas et flakkende Lysskær ind gennem Dørruden.

Endnu et Øjeblik, og man hørte et Brag og derpaa en Klingren, som om en Genstand af Metal var faldet paa Gulvet. Pendleton behøvede ingen Forklaring paa denne Lyd; det var tydeligt, at den anden natlige Gæst havde været vel forberedt og havde brudt en af Dørene op.

Alle Døre mellem Værelserne stod paa vid Gab, og man kunde tydelig høre at Møbler blev skudt til Side og Rullegardiner trukket ned, derpaa flammede en ny Tændstik op, fulgt af et stærkere og stadigere Skær, som viste, at den ny Gæst havde tændt Gassen. Lyset trængte svagt gennem det andet Værelse og ind i det, i hvilket de to Mænd og den unge Kvinde holdt sig skjult, og ved Hjælp af dette kunde de første utydeligt skelne den sidst ankommne Mand. Han saa' ualmindelig høj ud, da han lydløst bevægede sig henover Gulvet, og nysgerrigt kiggede ind gennem den aabne Dør.

Hvad den unge Pige saa' maa have forskrækket hende, thi hun trak sig hurtigt tilbage og trykkede Haanden mod Hjertet. Derpaa gik hun tilbage ad samme Vej, hun var kommet; de hørte hende sagte skyde Slaaen fra Døren og mærkede at Døren blev aabnet, hvorpaa den unge Pige, som det syntes, sneg sig henad Korridoren.

Det var Døren ind til Sovekammeret, der var bleven brudt op, og de to Vagter saa Lysstriben, som kastedes ud i Korridoren. Den unge Kvinde gik nærmere og nærmere henimod Sovekammeret. Pendleton havde først troet, at hun vilde gaa nedad Trappen, men dette Haab forsvandt, da hun gik forbi Trappen. I samme Øjeblik var Revolveren i hans Haand og idet han bøjede sig frem mod sin Ven, hviskede han.

— Hun tænker paa at gaa derind!

Tæppet sank til Gulvet da han rejste sig. Hans Fødder var endnu stive af Kulde; han følte sig tung og usikker i Benene. Ashton-Kirk indsaa ogsaa, at nu var Tiden til Handling inde, thi han hviskede tilbage:

— Gennem Værelserne! Jeg tager Korridoren!

Pendleton sneg sig frem bag Skærmen som en Skygge. Gennem Døren til Lagerrummet kunde han uhindret se en Mand. Han sneg sig lydløst paa Taa ud i Køkkenet med Revolveren i Beredskab og stillede sig afventende ved Døren til Sovekammeret. Derfra saa han Skyggen bevæge sig og hørte en grov, brummende Stemme sige paa Fransk:

— Du var en Djævel! Og nu haanler du og laver Grimacer, naar jeg ser paa dig! — Her svingede Skyggen truende med Armen. — Men le du kun! Den, som ler sidst, ler bedst, og nu er det min Tur til at le!

Her gled Skyggen fra Gulvet op paa Væggen og da Pendleton kiggede frem, saa han en Mand med brede Skuldre og et stort Hoved med tykt graat Haar i hvilken han straks genkendte den Mand, han havde set den foregaaende Aften i Døren til Lockes Værksted. Han stod nu lige under Humes Portræt, saa' op paa det og lo, saa at hans brede Skuldre rystede.

— Saadan en Fejltagelse, jeg begik, sagde han stadig paa Fransk. Men hvordan kunde jeg ogsaa vide, at den gamle Djævel engang havde kaldt sig Wayne.

Med disse Ord løftede han Billedet ned fra Væggen. Han rev Bagklædningen bort og et Bundt Papirer kom til Syne. Manden kastede Billedet paa Sengen og stod og stirrede paa Papiret med et bredt Grin.

— Saa, her har vi altsaa Hemmeligheden! Naa, Locke kommer til at betale store Penge for den og det skal være mig en Erstatning for den Fare, jeg har udsat mig for.

Han famlede ved sin Frakkelomme som for at stoppe Papirerne deri, da en lys Skikkelse kom styrtende frem, rev Pakken ud af Hænderne paa ham og styrtede ud gennem Forstuedøren, for at naa Trappen.

Men til Trods for sin store, klodsede Krop, viste Manden sig dog i Besiddelse af stor Behændighed og Hurtighed? I to Spring naaede han hende, trak hende med sig tilbage i Værelset og rev Papirerne til sig igen.

Idet han betragtede Edith Vale med sine kolde, rolige Øjne, sagde han paa Engelsk:

— Frøken, jeg er meget ked af, at De er kommet herhen. De gør Sagen langt vanskeligere for mig. Jeg er af den Slags, der helst vil gaa min Vej i Fred og ikke sige et Ord til noget Menneske.

Bleg, men med et fast Blik, saa' Edith Vale paa ham.

— Hvad agter De nu at gøre? sagde hun.

— Jeg er ked af, at jeg i det hele taget bliver nødt til at gøre noget, sagde den Fremmede. Jeg kender Dem ikke, men jeg haaber, at de forstaar, at jeg ikke kan lade Dem blive tilbage her — for at De kunde fortælle alt.

I samme Øjeblik trak den unge Pige noget blankt skinnende op af sin Lomme; den Fremmede løftede sin tunge Næve for at slaa hende til Jorden, men en knyttet Haand traf idetsamme med et haardt Stød hans Kæbe, hans Knæ vaklede, og han faldt om paa Gulvet.

— Jimmie! hulkede Edith Vale. Jimmie Pendleton!

— Aa Edith — Edith! var alt hvad han kunde sige. Han slog Armen om hendes Liv, thi hun vaklede, og medens han førte hende hen til en Stol, kom Ashton-Kirk roligt ind gennem Døren fra Korridoren.

— God Aften, Miss Vale, hilste han.

Uden at se, om hun skænkede ham et Blik, bøjede han sig ned over Manden paa Gulvet og satte et Par Haandjern paa ham.

— Et udmærket Stød, Pen, sagde han beundrende. Du passede det rigtige Øjeblik, og den Beregning af Afstanden var fortræffelig.

Han stak Papirsbundtet, som var faldet paa Gulvet, i Lommen og fortsatte:

— Hold Øje med Fyren dér et Par Minutter!

Derpaa gik han hurtigt gennem Korridoren og et Øjeblik efter hørte de ham aabne et af Vinduerne, som vendte ud mod Gaden, og en skarp Fløjten lød gennem Nattens Stilhed.

— Paulsen har Vagt, sagde Ashton-Kirk, da han kom tilbage til Sovekammeret. Vi har ham her i en Haandevending.

Straks derefter hørte de tunge Skridt paa Trapperne og Paulsen og en anden patrouillerende Politibetjent viste sig i Døren. De stirrede forbavsede paa Ashton-Kirk, som smilende nikkede til dem, og vendte derpaa deres Blikke mod Pendleton, som sad og talte beroligende Ord til den dødblege unge Pige, som nu, da Faren var ovre, skælvende trykkede sig ind til ham. Men deres Øjne standsede tilsidsl ved den Fremmede med Haandjærnene. Han var netop i Færd med at sætte sig op, endnu ør i Hovedet efter Slaget.

— Hvem er det?

— Det er Mr. Sagon, svarede Ashton-Kirk, en af Antonio Spatolas Husfæller og tidligere en meget intim Ven af Hume. Han har engang ligesom denne været bosat i Bagonne i Frankrig.

XXV
BEGYNDELSEN TIL ENDEN

Pendleton tilbragte Resten af Aftenen hos Ashton-Kirk, og efter Frokosten begav han sig ind i Biblioteket med en Avis i Haanden og et nysgerrigt Udtryk i Ansigtet.

Ashton-Kirk sad allerede i sin sædvanlige store Stol, til Knæene begravet i Aviser, og gjorde kraftige Anfald mod den græske Tobak. Fuller forlod netop Værelset, da Pendleton traadte ind, og nikkende mod hans forsvindende Skikkelse, sagde Ashton-Kirk:

— Jeg har netop faaet nogle ganske interessante Nyheder. Som du ved, har jeg allerede i nogen Tid haft Socke under Opsigt. I Gaar Aftes gik han ind i Toget i Cardova, og Burgess fulgte efter ham. Da han kom til Byen, gik han direkte til Christie Place, hvor han sneg sig omkring i Mørket.

— Hm! sagde Pendleton. Hvornaar var det?

— Omkring Kl. 11. Efter hvad Fuller nylig sagde mig, tabte Burgess ham ikke et Øjeblik af Syne. Han opførte sig paa en underlig, tøvende Maade, men tilsidst syntes han at fatte en Beslutning og gik lige hen til Mrs. Marx' Hus. Der skulde han netop til at ringe paa Klokken, da han pludselig tog sig i det, og greb fat i Haandtaget paa Døren. Den var aaben. Han syntes at være baade forbavset og glad derover og skyndte sig ind uden at se sig om.

Pendleton satte sig ned.

— Hvad tror du, alt dette betyder?

— Naaja. vi kan jo ikke være ganske sikre i vor Sag, svarede Ashton-Kirk, men jeg anser det for troligt, at han ogsaa har set Notitsen om, at Politivagten paa Christie Place skulde inddrages. Maaske kom han i den Hensigt at underrette Lagon om den Lejlighed, der tilbød sig til at bemægtige sig Papirerne. Maaske nærede han ogsaa et Haab om paa en eller anden Maade at overliste sin Medskyldige.

— At han sneg sig omkring paa den Maade, synes at antyde noget saadant, sagde Pendleton.

— At han gik ind i Mrs. Marx' Hus uden at ringe paa antyder ogsaa, at han havde noget saadant i Sinde. Efter hvad jeg kunde forstaa, haabede han paa uset at komme op paa Taget. Han kendte Huset og dets Beboeres Vaner meget godt. Han havde utvivlsomt lagt en Plan, og det en god Plan. Han er en Tænker, denne Mr. Locke.

— Hvis nogen skulde faa Øje paa ham, kunde han altid sige, at han var kommet for at træffe Mr. Sagon.

— Jo sikkert. Men jeg tvivler om, at det lykkedes ham at komme op paa Taget. Naar alt kommer til alt, blev han maaske opdaget, thi nogle Minutter senere saa Burgess ham forlade Huset.

— Hm; sagde Pendleton. Efter at have set lidt i en Avis, kastede han den fra sig. — Den er fuld af alle Slags Notitser om Monoplaner og lignende, brummede han. — Da jeg jo fulgte Edith hjem i Nat og du tog dig af Politibetjentene og Sagon, kender jeg som sædvanlig ikke de sidste Nyheder.

Ashton-Kirk betragtede Avisbunken med en misfornøjet Mine.

— Jeg gav dem tydelig og klar Besked om Hovedpunkterne i denne Sag, men da det allerede var paa den Tid Aviserne skulde gaa i Trykken, formoder jeg, at de ikke forstod alt, hvad jeg havde at sige dem. Nogle af dem har lavet et sørgeligt Miksmaks ud af det hele. Aftenaviserne vil formodentlig komme til at indeholde en sammenhængende Redegørelse om Sagen.

— Hvis du tror, at jeg tænker paa at slaa mig til Taals indtil Aftenaviserne udkommer, saa tager du grundig Fejl. Jeg fordrer en fuldstændig og detaljeret Beretning lige med det samme.

En Banken hørtes paa Døren, og Stumph traadte ind og overrakte Ashton-Kirk et Visitkort.

— Bed ham komme ind, sagde den sidste, og da Tjeneren bortfjærnede sig fortsatte han henvendt til Pendleton: Nu faar vi antagelig én Forklaring paa Sagen. Det er Allan Morris.

— Ganske som du forudsagde, bemærkede Pendleton. Det er virkelig som et Varsel.

Ashton-Kirk lo.

— En Evne til at drage en Slutning, det er det hele, sagde han. Kan du huske, hvad jeg sagde i dette Værelse for omtrent en Uge siden.

Pendleton saa spørgende paa ham.

— Det var samme Morgen, du kom herhen for at anmelde Miss Vales forestaaende Besøg. Vi talte om, hvorledes det undertiden sker, at ganske uskyldige Omstændigheder kan lede til de mest skæbnesvangre Resultater, og hvis du erindrer det, bemærkede jeg, at dit Besøg muligvis kunde give Anledning til, at jeg vilde blive interesseret i en Mordsag, som i spændende Detaljer vilde stille de fleste andre i Skyggen.

— Det gjorde du, indrømmede Pendleton. — Det er virkelig mærkeligt, Kirk.

Nu traadte Stumph ind for at melde Allan Morris.

Denne var bleg og udtæret, hans Klædedragt var skødesløs og Skægstubbene paa hans Hage var flere Dage gamle. Han syntes forbavset ved Synet af Pendleton, men hilste kun flygtigt paa ham.

— Mr. Ashton-Kirk, formoder jeg?

— Ja. Vær saa god at tage Plads, Mr. Morris.

Morris satte sig med en nedslaaet Mine.

— Tobin raadede mig til at opsøge Dem, sagde han. Jeg sagde først, at jeg ikke vilde gøre det, men Nyhederne i Aviserne i Dag har faaet mig til at skifte Mening.

Ashton-Kirk nikkede.

— Hvis De var kommet til mig lige straks, var De antagelig aldrig kommet i denne ubehagelige Situation og havde sparet Dem selv for mange Besværligheder. Miss Vale har meddelt Dem om sine Forhandlinger med mig, formoder jeg?

— Ja, sagde Morris. Hun var meget aabenhjertig overfor mig i enhver Henseende. Hvis jeg ogsaa havde været det overfor hende, tilføjede han bittert, vilde jeg have baaret mig mere værdigt ad. Vi skulde giftes, forstaar De, og hun var meget rig, medens jeg ikke ejede videre. Dette Forhold vilde i og for sig ikke have været tilstrækkelig Aarsag til at opsætte Brylluppet, men Sagen var den, at jeg ved Spekulationer var kommet i økonomiske Vanskeligheder. Dette skræmmede mig saa meget, at jeg kom i en Tilstand af nervøs Overophidselse. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

EN FREDSTEGNING.
Parat til Fred — men ogsaa til Kamp!
(Tyskeren rækker sine Fjender Haanden.)
(»Der wahre Jacob«).

Fra den svenske Konges Besøg i København.
— Om du visste, kära Christian, hur skönt det är att få vila ut här hos dej efter alla träkigheter (Besværligheder) på sista tiden!
(»Søndags-Nisse«).

Ak, Frøken, jeg vilde ønske De havde fire Ben!
(»Fliegende Blätter«.)

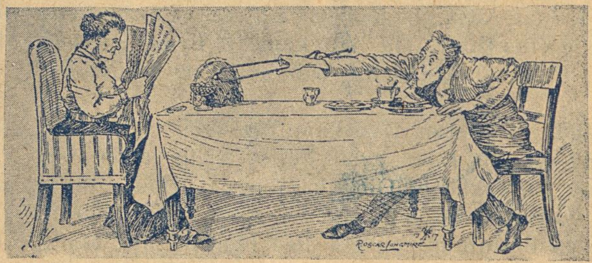

Hvorledes man maa »hugge Sukker«, i de engelske Pensionater.
(»Punch«, London)

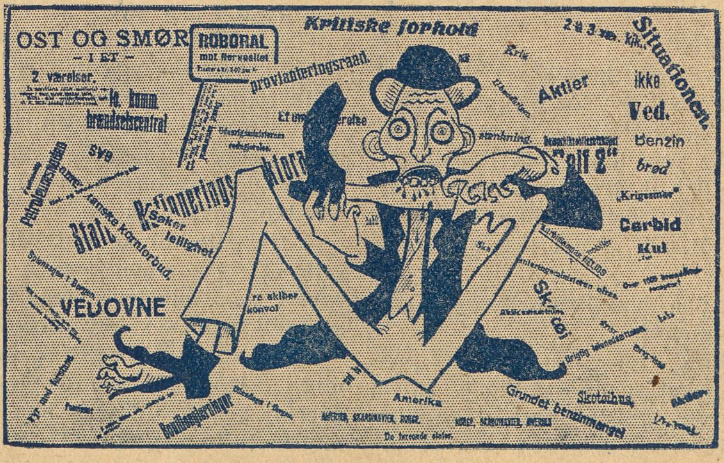

Situationen i Norge
(»Tidens Tegn«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Dags Dato.

Forfatteren *Ebbe Kornerup* udtalte forleden i et Foredrag, at for at se lyst paa Tilværelsen derovre i det Fjærne, saa maatte de mindst være et Par Hvide sammen Juleaften. — Jeg kom til at tænke paa, at der er vist mange herhjemme, som Juleaften vil se sort paa det, fordi de ikke ejer en Hvid.

*

For et Par Dage siden begravede en Jordemoder sit Barn, og Præsten kom i Distration til at sige —: Af Jordemor er Du kommen — —

*

I Gaar Aftes saa Betjenten, at en Herre i en meget omtaaget Tilstand klamrede sig til Gelænderet ved Frihedsstøtten, og Politimanden var der straks med en Bemærkning om, at *det* maatte man ikke. »Heller ikke naar man hører til »Det personlige Friheds Værn«?« spurgte den beduggede.

*

En Gullaschgrosserer var fornylig inde paa en Vognfabrik og skulde se paa et nyt elegant Køretøj. Han blev forevist adskillige Vogne, men det var ham ganske umulig at bestemme sig.
— Naa, det er ikke første Gang, at Vedkommende er vild paa Kareten!

*

Forleden optraadte en Tryllekunstner i Aarhus. Han beklagede, at paa Grund af de dyre Tider var det ham ikke muligt at fremtrylle Æg.

*

Grosserer *Brix de Due Lyneborg*, som fornylig blev idømt 1 Maaneds simpel Fængsel for Klausulæderi, søger nu om Tilladelse til at hedde *Petersen*.

Nødder.

Nød og Elendighed over det Hele —
Droschenød og Galoschenød, Drikkenød
og Krikkenød, Staalnød og Kaalnød,
Mælkenød og Bjælkenød, Løgnød og
Tøjnød, Grisenød og Flisenød, Konød
og Skonød, Brødnød og Kødnød, Flødenød og Nøddenød, Talgnød — og snart
skal vi ogsaa ha' Valgnød.

Utroligt!

Kongen agter at ansøge Rigsdagen om et Dyrtidstillæg paa 100 Kr. om Ugen.

*

Snedkermester Christian Jensen — Gift Dem aldrig — vil efter Forlydende søge Navneforandring.

*

Paa Tivolis Pantomimeteater skal der til Sommer opføres Operaer. Man begynder med „Den Stumme".

*

En meget velnæret Berliner, omtrent lige saa tyk som Stribolt, ankom igaar her til Byen.

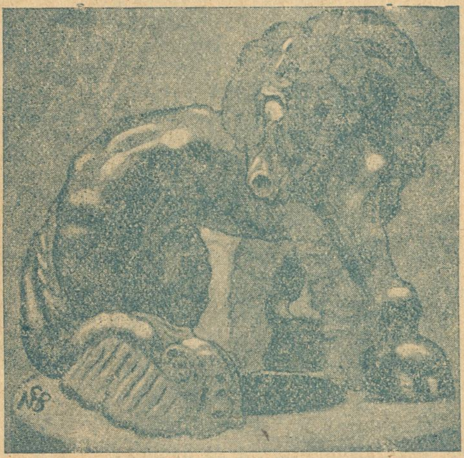

Havhesten.

Byens Heste er uhyggelig mavre,
nemlig formedelst en Mangel paa
Havre.
Men Skovgaards Hest beklage
man kan,
nemlig fordi at den mangler —
Vand.

Julenumeret er i Arbejde! Husk at sikre Dem dette Aarets bedste og billigste Blad — 12 Øre!

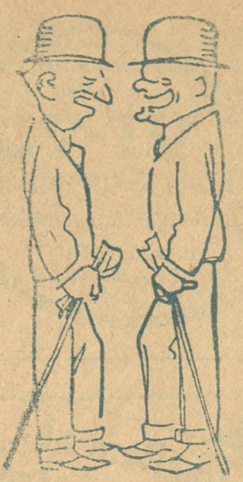

— Naar vi nu skal lave Te af Lyng, saa kan det da ikke mere hedde en Tesie.

— Nej, saa hedder det en — *Lyngsie!*

„En Svensker."

IKKE BETALT.

A: Det var en fan fin kostym Du har. Vad har den kostat?
B: Den kostar fortfarende.

„En Nordmand"

I SMITTERÆDSELENS TIDSALDER.

Fruen (til kusken): »Men Gud, du er jo drukken, Ole!«
Ole: »Vær ikke ræd, frue! — det smitter ikke!«

„En Dansker".

HAARD HALS.

Præsten (til den dødsdømte, der skal hænges): Jeg vil være hos Dem til den sidste Stund.
Fangen (meget gnaven): Aa — jeg vil se Dem hængt!

Spar paa Varmen!

Lærerinden: — Fy, Frederik, skammer Du Dig ikke ved at møde paa Skolen med saadanne Øren, — de er jo fulde af Snavs!
Frederik: De' ska' vær der, — — de — æ — *Stormvoks!*

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

Forsikringer
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
af alle Arter.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

Følgende Annonce har jeg fundet i de Ferslevske Blade:

En flink og paalidelig ung Mand 16—17 Aar kan faa en god Plads paa Herretoilettet i Restaurant Wievel 5-6 Eftermiddag.

Jeg har tilladt mig at illustrere den grinagtige Annonce.

Ærbødigst Adolf Herløv.

S. Henriksen, Amager. Tak, men deres Vittigheder er alle velkendte. Se f. Eks. »Ravnen« for 6. September, der vil De finde den med »Karbid«.

A. Rasmussen, Sct. Paul. Vi skal nok faa de smaa Tegninger anbragt.

B. Svendsen, »Søulven«. Tak for tilsendte, der vist er vældig grinagtigt for den mindre Kreds, som kender Originalen — men for Flertallet af Læserne er det vist hebraisk.

Forlov. elses ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Avertér i „RAVNEN".

En Pebersvends Syn paa Kvinden.

Du kan være saa varm som en
Sommerdag
saa kold som en Dag ved Polen
dit dejlige Smil er dog blot et Bedrag
selv om ogsaa du smiler som Solen.

Du kan drage en Mand som en
kraftig Magnet
saa omtrent han gaar fra Forstanden
og lover dig Slot med Hest og Karet
men Kusken — ja det bliver Fanden.

Da gaar du mod Altret fromt imod Gud
med en Stakkel ved venstre Side
som sletikke kender det dødstunge Bud
som en Klud skal du krympes og lide.

Du kan være saa øm, ret en
straalende Mø
men ses du i Røntgenske Straaler
da vilde hver Mand blot ved Synet dø
du var falsk til Støvlernes Saaler.

Du dejlige Kvinde — Ægtemands Skræk
er du sød — vi mærker det ikke
at skrive om dig er Misbrug af Blæk
jeg vil slutte — jeg ser dine Blikke.

P. M. Christiansen.
Langaa St., Jylland.

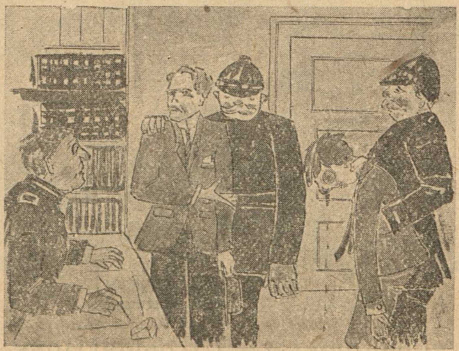

Hvorfor har De dog slaaet Manden saa frygteligt?

Slaaej ham! Jeg har sgu ikke slaaej ham, men da han skældte mig ud for en Abe, saa tørte je' ham i Ansigtet med den Haand jeg ingen Hanske haje paa, og saa var'et han ble' saa dorli.

Tegning af R. Bondesen.

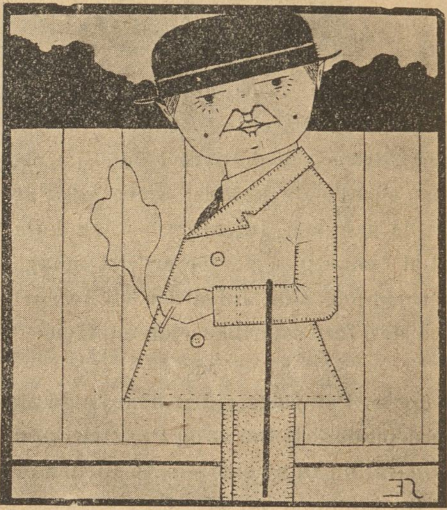

Jeg er ude at søge Logement — det er ikke let i disse Tider at faa noget der passer En; nu har jeg boet 5 forskellige Steder i Løbet af et halvt Aar; jeg boede først i *Dyrkøb* men paa Grund af Dyrtiden flyttede jeg til *Nøjsomhedsvej* da det kneb med Gassen flyttede jeg til *Gastorvet*, der lukkede de for Vandet og jeg flyttede til *Vandkunsten*; vi fik Ølmangel og jeg flyttede til *Carlsbergvej*, til en Spaakone der gav mig en god »Stjerne«

Ak ja, vi lever i Surrogaternes Tid og jeg laver mig nu selv mine »Det smager af Øl«, sagde Manden, han drak Vand af en Bajerflaske. Kul fik jeg heller ikke, nu er der en Kvist ledig paa *Kultorvet* — Afsted —.

Tegning af Einer Nielsen.

Hvad mener min kære »Ravn« om følgende Annoncer — er de ikke »Skæg«?

Til Salg er en fin blaa Spadseredragt for en slank Dame, der er aldeles pletfri og med moderne Skød.

En massiv Standerlampe, der har tilhørt afdøde Rentier Solberg med haandmalet Kuppel og antik Fod, er billig til Salg.

Mod Indsendelse af 25 Øre i Frimærker faar De Opskriften paa en udmærket Selskabsbudding fra Fru Helmers Pensionat, der er fri for Surogater og kan tillaves paa 1 Kvarter.

Med venlig Hilsen er jeg »Ravnen«s lille Humorist-Aspirant

»Dorthe«, Aarhus.

En Amerikaner.

Doktoren og hans Kone var ude at køre en Tur i Arkansas, da de paa Vejen traf paa en gammel Neger, hvis Æsel havde lagt sig ned og ikke var til at drive op igen.

— Aa, kære Herre, sagde Negeren, kan De hjælpe mig dette Æsel op, saa gi'r jeg en blank Dollars!

— Jeg gør det billigere, svarede Doktoren, sprang af Vognen og tog sin Morfinsprøjte frem. I Løbet af et Minut havde han givet Æslet en ordentlig Dosis, og med en frygtelig Vrinsken styrtede Dyret afsted i vild Galop og Negeren bagefter.

Doktoren satte sig tilvogns, og ti Minutter senere naaede han Negeren, der stod forpustet ved Vejgrøften — Æslet var ude af Syne.

— Hør, sagde Negeren, hvad skal De ha' for det Sprøjt, De satte ind i Æslet?

— Aa, lad os sige 10 Cent, svarede Doktoren.

— Vel, her har De 20 Cent, hvis De vil gi' mig et Sprøjt ogsaa — for jeg maa jo ha' fat i Dyret!

Tragedie.

Skuespilleren: Opvarter, en Bøf!

Opvarter: Saagærne, hvorledes skal den steges?

Skuespilleren: Den skal være blodig — jeg skal spille »Hamlet« i Aften!

Enige.

Fruen: Naa, kære Mand, hvad skal jeg saa gi' Dig til din Fødselsdag?

Herren: Ingenting.

Fruen: Tænk — vi har begge haft den samme Ide!

Revanche.

Brudgommen (før Vielsen til sin Udkaarnes lille Bro'r): Hør, Du, Niels, sig til din Søster, at nu har jeg ventet en halv Time paa hende.

Niels gaar og vender lidt efter tilbage.

— Jeg skulde hilse og sige, at det gjorde ikke noget, for hun har før maattet vente et halvt Aar paa Dig!

Sagerne i Orden.

Paa Ægteskabskontoret spørger Herren:

— Men svarer den paagældende Dame nu ogsaa nogenlunde til de Fordringer, jeg har stillet med Hensyn til Alder, Størrelse og Formue?

I den Henseende kan jeg fuldstændig berolige Dem. Forskellen er kun 3 Centimeter, fire tusind Kroner og 2 Aar.

Fra Rusland.

Dommeren: Indrømmer De, at De har ladet Dem bestikke af den rige Fange, medens han sad i Fængsel.

Opsynsmanden: Nej! Hr. Dommer.

Dommeren: Hvor tør De benægte det. Det er jo bevist, at De har modtaget Penge af ham.

Opsynsmanden: Det har jeg, Hr. Dommer, men han har ikke faaet noget for dem.

Dansk Politi.

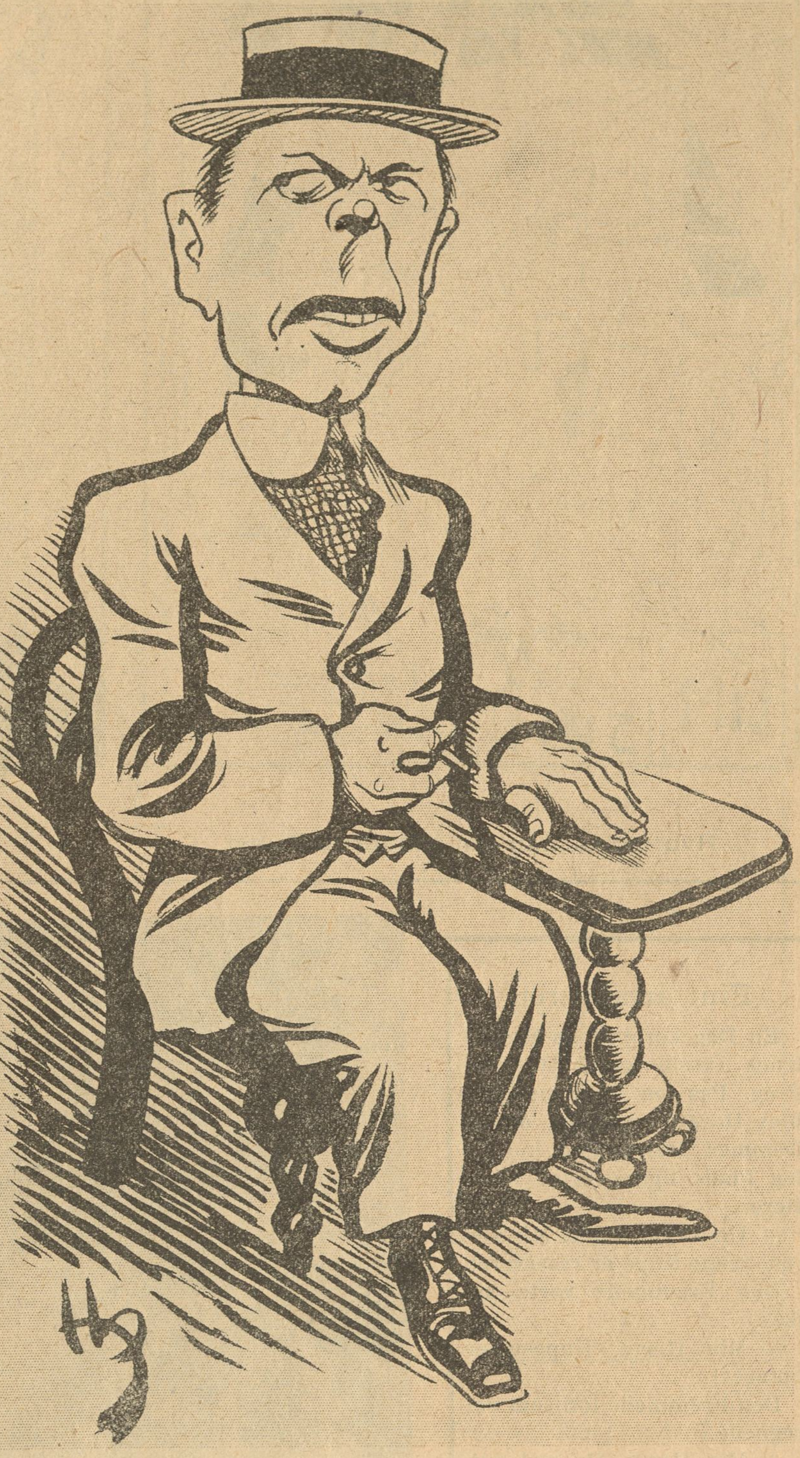

Tegning af Hp. Hansen.

Opdager MIKKELSEN.

Naar det kniber.

Doktorfruen: Adolf, jeg trænger til en ny Aftenkaabe

Doktoren: Ja, saa faar jeg jo se at finde en Blindtarm!

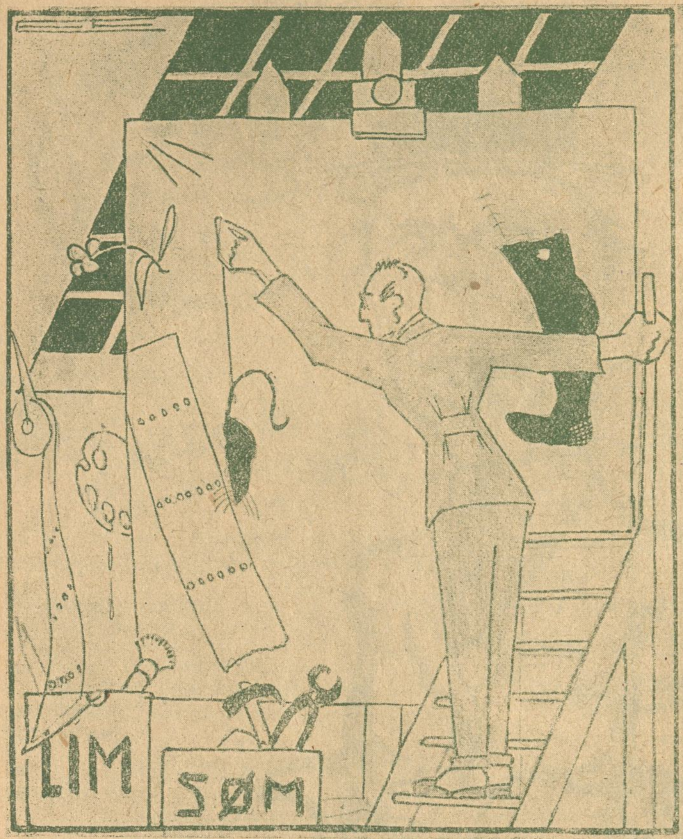

Hvorledes man gør moderne Kunst

Tegning af Emil Frederiksen

Og hvorledes den ser ud.

Fint arrangeret.

En Dag kørte Hans Ekscellence Akselberg fra Wien til Prag. Paa en Mellemstation blev Døren revet op, og en fremmed Herre steg ind og tog Plads lige overfor Ministeren.

— Undskyld, sagde Ministeren, denne Kupe er reserveret.

Den Fremmede rørte sig ikke.

— Min Herre, Kupeen er optaget!

Den Fremmede lod som det regnede.

— Min Herre, De ved nok ikke, hvem jeg er — her er mit Kort.

Den Fremmede tog Kortet og puttede det i Lommen.

Ministeren fik fat paa Kontrolløren, men da denne vilde begynde en Forhandling rakte den Fremmede ham taust Ekscellensens Kort. Kontrolløren tog til Kasketten, gik hen til Ekscellencen og sagde:

— Der er ikke noget at gøre, det er Ekscellencen Axelberg!

Otto Baches Maleri 1871.

Ja, det var den Gang, da man kunde!
Da Livet var lyst for Dansker og Svensker!
Men nu er det ikke alene Hunde —
Ak nej, nu er det saamænd ogsaa Mensker!

Forretningsmæssigt.

En Dame har slaaet op med sin Kæreste, der er Forretningsmand til Fingerspidserne. Hans Svar lyder som følger:

Nr. 211.

Jeg har modtaget deres ærede Brev af 21. ds., hvori De anmoder om at faa deres Billede tilbagesendt og kan herved meddele Dem, at jeg D.D. har afsendt ovennævnte Billede i rekommanderet Brev efter deres Adresse.

Jeg takker Dem for den forløbne Tid, og kan det tjene Dem som videre Anbefaling, kan jeg meddele Dem, at jeg, efter Gennemgang af mine Bøger ser, at De har Vedtegningen »Brugbar« udfor deres Konto.

Afventende Kvittering for Billedet forbliver jeg

Med Højagtelse
Jørgen Johansen,
Grosserer.

Copieret.

Eventyr.

En Synder førtes frem for Alfaders Domstol.

— Hvad er der at sige om ham? spurgte Herren St. Peter.

— Fritænker! svarede den Ærværdige med en betegnende Grimace.

Men Herren vendte sig mod den skræmte Sjæl:

— Staar der ikke i Bibelen, at jeg fremfor alt forlanger Tro? sagde han strængt.

— Jo, svarede Mennesket, det staar der.. Men som jeg fandt Livet opfyldt af Uretfærdighed og Vilkaarlighed, var det mig ikke muligt at..

— Godt, afbrød Herren ham. Men har dertil ikke Præsten lært Dig, at de, jeg elsker, tugter jeg; og at jeg er en nidkær Gud, som hjemsøger Fædrenes Synder paa Børnene indtil tredie og fjerde Led?

— Jo, Herre..

— Naa. Og har jeg ikke tugtet Dig? Gjorde jeg Dig ikke fattig og ussel.

— Jo.., hvis det var Dig..

— Gav jeg Dig ikke Skuffelse og Sorg gennem Livet?

— Jo..

— Gjorde jeg ikke Din Død tung og stræng?

— Jo..

— Naa, sagde Vorherre, nu for Alvor vred: for Dig er gjort, alt hvad gøres kan. Bagefter kan ingen hjælpe Dig. Du har at gaa over til venstre Side. Den næste! — *Fr. Skousbo.*

Diskret Mand!

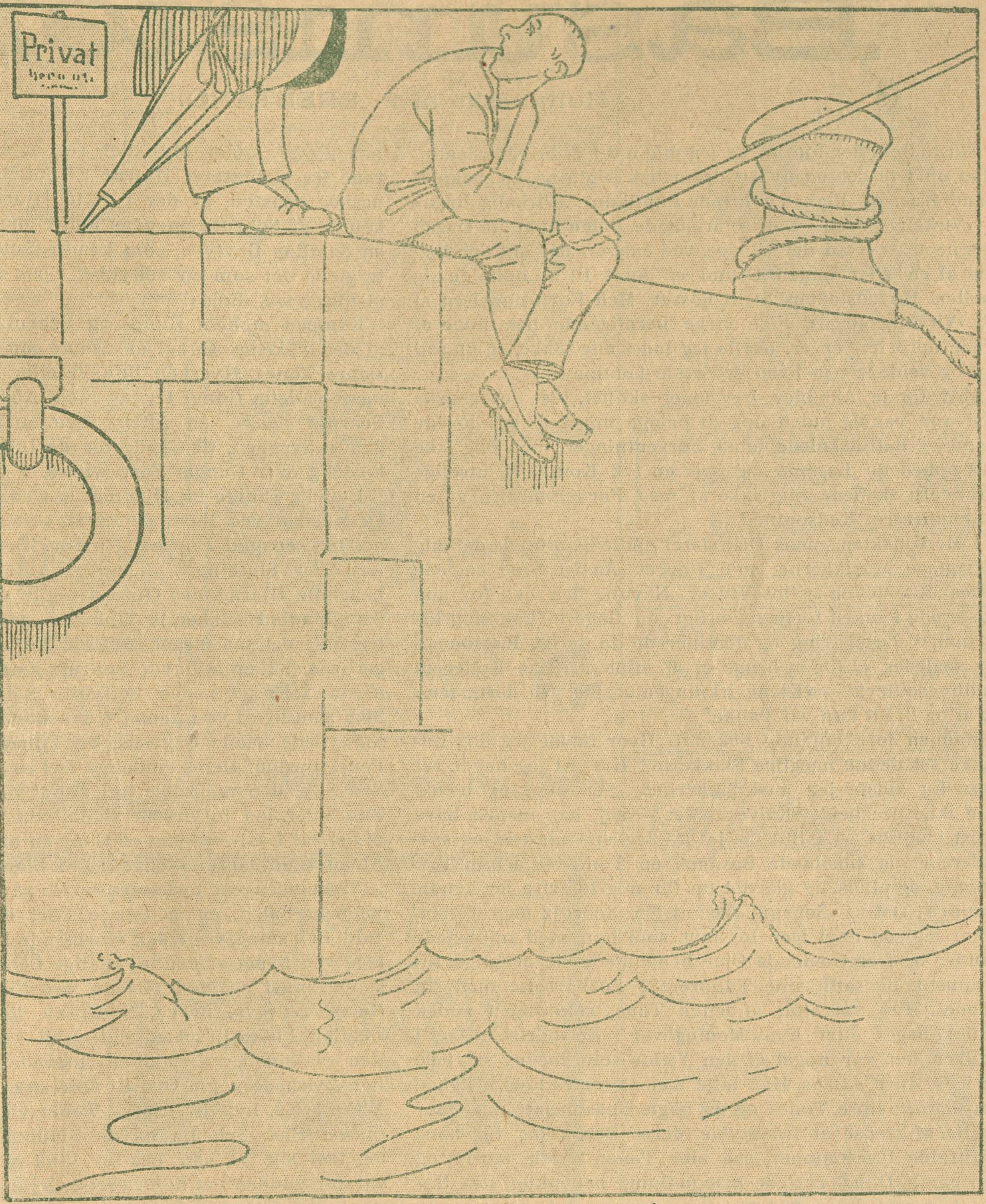

Tegning af P. V. Hansen.

— Hør De, har De ikke set Plakaten: „Privat, Fiskeri forbudt"?
— Nej, jeg læser aldrig, hvad der staar *Privat* paa!

Basunisten.

Humoreske af F. BRENTANO.

Sidste Sommer forvildede jeg mig ind i et Forstadsteater. Man opførte der en ny Art dramatisk Digtning, en saakaldt Vandfarce, og Plakaten lovede Publikum: »Virkelig Regn« — »Virkeligt Vand.« Det var fristende. Solen brændte Dagen igennem, og hvad det vil sige, ved enhver, der om Sommeren af en eller anden Grund er dømt til at opholde sig mellem Hovedstadens Stenkolosser. Med Fornemmelsen af at »Virkelig Regn« vilde virke beroligende paa mine af Hede oprørte Nerver, havde jeg ladet mig lokke, og nu sad jeg og ventede paa hvad der vilde komme.

Med første Akt blev jeg noget skuffet, idet den ganske vist var vandet uden dog at bringe noget af det lovede Vand — det afkølede mine Forventninger, men dog ikke mit ophedede Legeme, og selv en tyk Komikers utrolige Brandere skaffede mig ikke af med Fornemmelsen af en veltempereret Kedsomhed.

I Mellemakten, mens Orkesteret spillede, morede det mig at iagtage Musikkerne, som i deres Ansigt Sved røgtede deres alt andet en lydløse Hverv. Navnlig den lige for mig posterede Paukist fortjente ærligt sin Gage — han slog løs i fanatisk Begejstring og dominerede de øvrige Instrumenter saaledes, at for at bruge et af mine kritiske Kollegers Yndlingsudtryk — »Klangvirkningen afgjort led derunder.« og af og til alt kun var Pauke.

Manden forekom mig bekendt. Hvor havde jeg dog tidligere set denne mægtige Skikkelse? Hm? At jeg havde set ham før vidste jeg med Sikkerhed, men dengang havde han ikke bearbejdet Kalveskindet — nej, han maatte have gjort i »Blik« — i Blik — ja! — Jeg spekulerede og spekulerede, da smældede Basunen en Tone ind i min Tankegang, og pludselig gik det op for mig hvorfra jeg kendte Manden! Det var Schrutz, Basunisten: Schrutz med Tonen!

Ja! Jeg saa ham igen for mig, som han med oppustede Kinder og fremtrædende Øjne behandlede sit mægtige Instrument, og satte sine Tilhørere i Forbavselse med sin »Tone«. Han var stolt af denne Tone, som ingen anden »Blikkollega« efter hans Mening var i Besiddelse af, og i hvilken der var noget af den Vælde som engang styrtede Jericos Mure i Grus. Han talte med særdeles Forkærlighed om denne »store Tone« og da nogle Spasmagere ikke blev trætte af stedse at fremhykle deres Beundring for hans kraftfulde Præstationer, saa blev Tonen stadig større, og den gamle Gungl rystede mange Gange betænkligt paa Hovedet, naar Schrutz blæste i Basunen som det gjaldt paany at sætte den ovenomtalte bibelske Katastrofe i Scene.

Gungl koncerterede den Gang med sit Orkester i et Koncertlokale i Berlin og Schrutz var hans første Basunist. Han var en i alle Maader dygtig Musiker. Havde han blot ikke haft denne altfor store Tone! Men deri var han uforbederlig; hvert Forte gjorde han til Fortissimo, og forgæves gjorde Gungl ham opmærksom paa, at han skulde moderere sig. Nu havde Orkesteret et Numer paa Programmet, som Schrutz var meget stolt af: »*De to Grenade rer.*« Jeg ved ikke om det var Schumann's eller Reisigers, jeg ved kun at det var en Basunsolo, som naturligvis blev blæst af »Manden med den store Tone«, der lagde saa megen Energi i den, at Salens Vægge rystede. Numeret maatte spilles næsten hver Aften, thi hvis det ikke stod paa Programmet blev det regelmæssig forlangt ved Tilraab fra et bestemt Hjørne af Salen. Ondskabsfulde Mennesker paastod, at der i dette Hjørne sad Venner og Bekendte af Schrutz, medens andre mente at vide, at det var en Samling Gavtyve, som kendte Schrutz's Svaghed og betragtede det som en vellykket Spas at faa ham hjulpet til at blæse sin »Solo«.

Kampen mellem Gungl og Schrutz varede et Aar, uden at det lykkedes Gungl at vænne sin Basunist af med den »store Tone«. Hverken Bønner eller Formaninger hjalp, og naar endelig Gungl truede med Afskedigelse, modererede Schrutz sig vel en Aften, men forfaldt den næste til sin gamle Svaghed, til Glæde for de Indviede, der morede sig kostelig over Gungls Fortvivlelse.

Endelig skulde en Hjælper opstaa og det i Skikkelse af en Musiker ved Navn Hummel, som af Naturen var begavet med en god Portion Humør. Det var en Søndag. Igen lød, efter Slutningen af anden Afdeling, Raabene fra det bekendte Hjørne med Opfordring til »De to Grenaderer«, og Gungl adlød sukkende Opfordringen og gav Tegn til at begynde det saa meget begærte Numer. Men nu skete noget uhørt. Næppe havde Schrutz smældet den første Tone af sin Solo ud i den tætfyldte Sal, før pludselig med et Slag samtlige Lys i denne slukkedes, og et ægyptisk Mørke indhyllede baade Orkester og Tilhørere hvorved en sand Panik opstod. Den kvindelige Del af Publikum skreg i vilden Sky, den mandlige løb rundt mellem hverandre, fra alle Sider lød forvirrede Raab, som endelig samlede sig i et: »Lys! Lys!«, da paa en Gang en mægtig alt overdøvende Stemme udraabte: »Schrutz har blæst Gassen ud!«

Virkningen var forbavsende. En skraldende Latter bruste gennem Salen, og da denne kort efter atter straalede i fuld Belysning, vilde den stormende Munterhed ingen Ende tage ved Synet af den ulykkelige Basunist, der, fuldstændig sønderknust og med »Basun ved Fod«, sad og stirrede i Gulvet. »Bravo, bravo, Schrutz!« lød det fra alle Sider, »da Capo! blæs Lyset ud engang til«! indtil Gungl, smittet af den almindelige Lystighed, hævede Taktstokken og, idet han hviskede nogle Ord til Orkestret, slog an til en lystig Wienervals, hvis berusende Toner virkede som Olie paa et oprørt Hav. Schrutz havde imidlertid forladt Orkestret, det hed sig, af han paa et Vink af sin Herre og Mester var forsvunden i et Sideværelse, hvor han, melankolsk over den enestaaende Virkning at sin mægtige Tone, sad og »filosoferede« og hvorfra han først senere kom tilsyne paa Musikpodiet.

Om Aftenen efter den bevægede Dag, lagde Musikbudet to blanke Kroner i sin Portemonais, hvilket han havde faaet af Hummel, for i det passende Øjeblik at skrue Hovedhanen for Gassen til, og paa samme Tid stod Schrutz med sænket Hoved for Gungl og besvarede dennes alvorlige Bebrejdelser med det lakoniske Løfte:

»Jeg vil for Fremtiden kun blæse een Grenader!« — —

Og han holdt Ord, til han som Følge af astmatisk Lidelse ganske maatte ophøre at blæse, og Lægen forordnede ham — Pauker. Ganske vist ydede han — som jeg ved nærværende Lejlighed overbeviste mig om — ogsaa som Paukist »noget betydeligt.«

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser,
som var gældende før Beskatningen.
GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen

— **Nej, nu blir' det s'gu snart for galt! Her kommer jeg og vil ha' for 500 Kroner Smør, og saa byder De mig et Fjerdingspund!**

16 Sider **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 48 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 29. November 1917.

Moderne „Jule-Kort“.

Tegning af Emil Frederiksen.

Udkast til en Serie Julekort, der forener Højtidens Hyggelighed med Rationeringens Vederstyggelighed.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

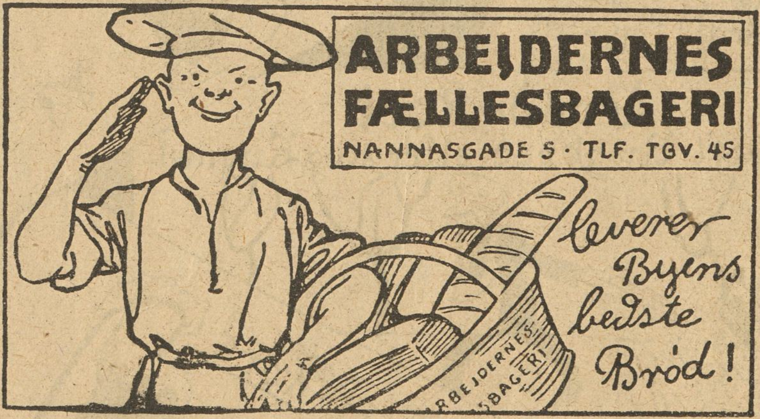

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
J. P. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

DE JYSKE PIGERS PRIS.

Kan Du, min Ven en Pige finde:
from som en Aarhusianerinde,
fin som en Mø fra Haders By,
som Randers-pigen saa smuk og bly,
rig som en Aalborgglut og tro
som Døtrene i Holstebro
i Huset vant til fint og grovt
som Pigerne i Æbeltoft,
dannet, munter og rig paa Vits,
som man dem finder i Frederits,
nøjsom, tarvelig og beskeden
som Kolonisternes Børn paa Heden,
som Ribepigerne af Følelse fuld,
som Skanderborg saa ren som Guld,
som Kolding altid mod Manden huld
og dog saa fuld af Skælmeri,
at alle, der ser dem straks maa dem li'e,
ædel og højhjertet som dem i Vejle,
— — —
saa kan Du uden Betænkning bejle!

»DITO«

Peter har været i Byen sammen med sin Fader og Forvalter Jespersen. Han skal nu aflægge Beretning til sin Moder og siger:

— Far holdt Ord. Han drak ikke Portvin.

— Det glæder mig, siger Moderen. Hvad drak Far da, min Dreng?

— Det ved jeg ikke, Mor. Forvalter Jespersen bestilte Portvin og Far drak: Ditto.

Tegning af P. V. Hansen.

Professor KNUD FABER forlader Rektorpladsen.

Næb og Klør.

Jeg kom forleden Morgen paa Besøg hos en Slægtning. I Barnekammeret laa mine Slægtninges 6aarige Dreng og sang.

Jeg studsede ved pludselig at høre en frisk Barnestemme synge: „Om Dannebrog jeg ved, den faldt fra Himlen ned“.

Og lidt efter:

„Og den har Tysken haanet og traadt den under Fod, nej dertil er vor Fane for gammel og for god —“.

Kommentarer til Teksten: At Dannebrog er falden ned fra Himlen er Idioti. At Tyskerne har haanet den og traadt den under Fod — gammelt Vaas. Tilsammen: En forældet, blodbestænket Krigssang, som jeg troede, man forlængst var kommen ud over.

Konklusionen er dog den artigste: Drengen gaar i en fin Privatskole, hvor man altsaa i første Omgang propper Børnene med gamle Smæde- og Soldaterviser, sandsynligvis i den mærkelige Tro, derved at opdrage Børn til „Fædrelandskærlighed“.

Var det mit Barn kom han straks ud af den Skole, hvor forældet 64-Slendrian aabenbart endnu regerer, og hvor man endnu i det 4. Krigsaar ikke tager i Betænkning at indprente Børnene „Tyskerhad“ gennem Gammelmands-Digtninge fra vore egne Krigsaar.

Mon ikke Lovgivningsmagten snarest bør sætte en Stopper for denne usømmelige Privat-Agitation og forbyde Indblæsning af Aanden fra 48 i 6-Aars Børn. Lad vor opvoksende Ungdom blive fri for denne danske Smittekilde + det danske Pærevrøvl, der lader Vorherre vifte med Dannebrog.

Dr. Tyf.

To Skæbner.

Den ene var en fløset Flab
med mange smaa Veninder,
til Fest med slig en tøset Stab
man daglig Fyren finder.
Den anden var en laset Knægt,
lidt bleg af Baggaardsduften,
og han var altid forrest frækt,
hvor der var Prygl i Luften.

Den første solded', gjorde Gæld
og vilde endt for Skranken,
hvis ikke — hvilket Fandens Held —
hans Fa'r bestyred' Banken.
Den anden fik en skønne Dag,
forført af »Smukke-Lone«,
for Livets Lyst og Glæder Smag
og stjal — halvanden Krone!

Den førstes Fa'r med blide Ord
strøg Sønnen over Haaret:
Du er jo ung — letsindig — tror
du ikke, jeg forstaar'et?
Den anden Politiet fik:
Den Ka'l sig ej fornægter,
han hører — ses med første Blik —
til By'ns Forbryderslægter!

Den første blev en anset Mand,
han høsted lutter Hæder:
fik Gods og Guld, fik Rang og Stand
og Kors i gyldne Kæder!
Den anden fik et Liv i Skam,
det gik ham, som man tænker:
de Kæder, der blev lagt om ham
var Jernets tunge Lænker!

— Per Bonde. —

Tegning af A. Østrup.

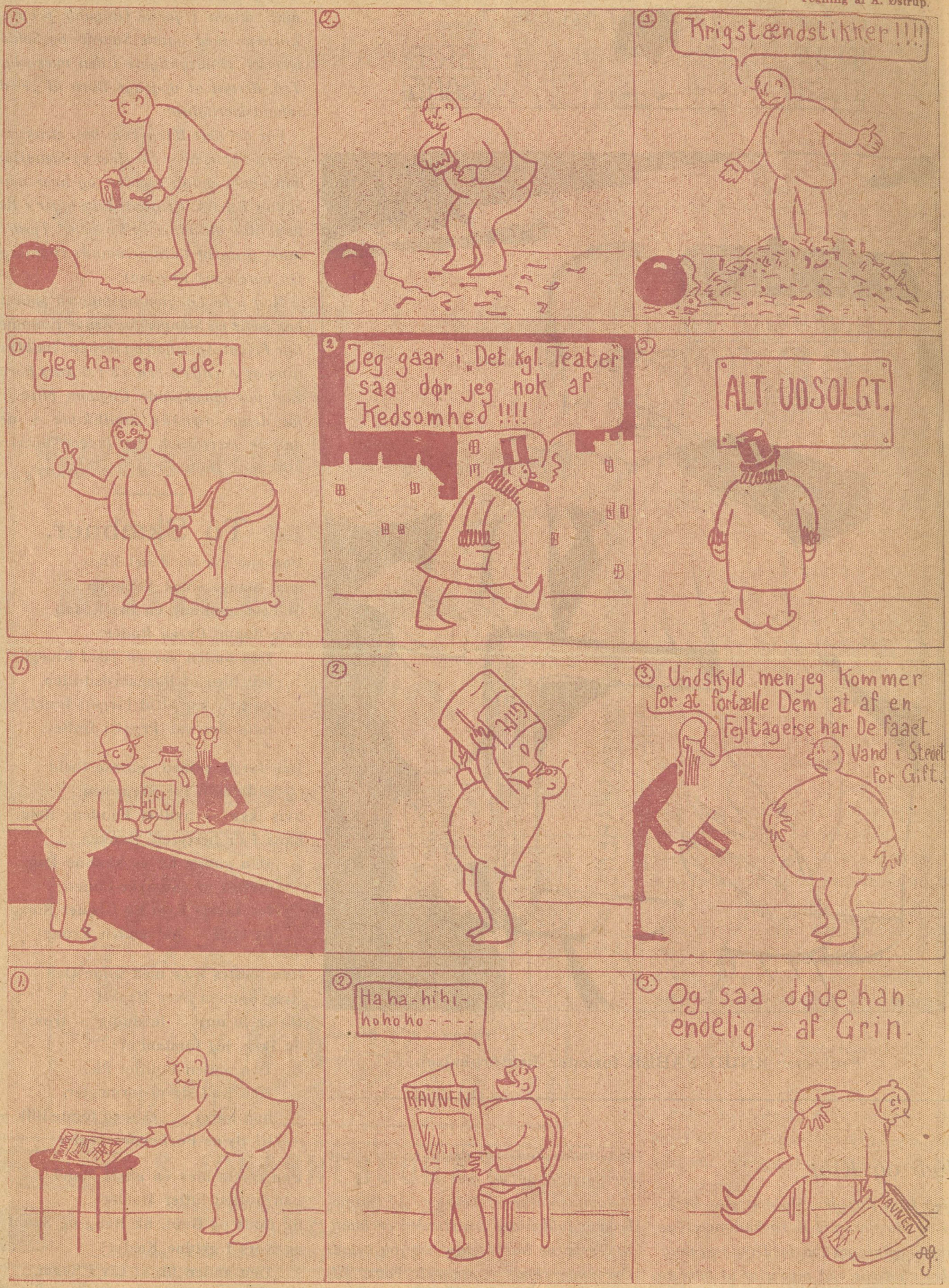

„Manden der ikke kunde dø!" III

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

December.

Nu bli'r det Vinter med Kulde og Ve
og med Klang af Kanernes Bjælder.
Atter en Vaar er forsvunden i Sne —
vær stærk og husk, hvad det gælder!

December er Julens »yndige Tid«
— den Maaned, hvor Nøden sig mælder!
Med Guld maa man købe hver mindste Bid,
og hvordan skaffe Koks i sin Kælder?

Sidste Forhaabning.

Professoren: Naturforskerne er rejst, Bogforlæggerkongressen er ogsaa overstaaet — og endnu er mine Døtre uforlovede. Til Foraaret kommer Arkeologerne — det er min sidste Forhaabning!

Laan mig Nøglen!

(Mel.: Andreas Hofer.)

Naar hjem Du gaar fra Gildet,
og Vejen er lidt lang,
har Bakkus saa Dig hildet,
Du faar en sælsom Trang.
Den Ven, som Dig har føret,
Du hvisker ind i Øret:
Hør, laan mig Nøglen, Hansen,
denneher holder jeg ej ud!
Jeg bli'r ved Søjlen, Hansen,
imens Du sender Bud.

Grosserer Madsens gode Huld,
der minder lidt om Svin,
maa ikke svinde — derfor fuld
hans Kælder er af Vin.
Men ak, mens »Skum« han søgte,
kom *Brandes* med sin Lygte:
Hør, laan mig Nøglen, Madsen,
Du ved til Kælderen,
og hold saa Lyset, Madsen,
imens jeg tæller'en.

Hvorfor skal *I. C.* trækkes væk
fra sin Ministerplads?
Jeg fatter ej det mindste Kvæk,
den Gaade er for hvas!
Nu gaar jeg ud i Tinget
og raaber et bevinget:
Hør, laan mig *Dirken, Berntsen,*
og lad mig Gaaden se,
for *Nøglen,* kære Berntsen,
har I. C. gemt i — Hee!

Jørgen Grønsvær.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

— Der fandtes imidlertig en Maade, ved hvilken det var muligt for mig at trække mig ud af Vanskelighederne. For at forklare dette, maa jeg gaa nogle Aar tilbage i Tiden.

— Ja, fortæl blot, sagde Ashton-Kirk.

— Min Fader arbejdede i mange Aar paa Konstruktionen af en Flyvemaskine, fortsatte Morris. Ved sin Død sagde han til mig, at den var færdig paa Papiret og at den vilde kunne indbringe mig Millioner. Men Tegningerne var i Humes Hænder — min Fader havde laant Penge af ham — en anselig Sum — og havde givet ham Tegningerne til Sikkerhed derfor.

— Hume havde altid fornægtet Ideen om en Monoplan. Tobin, som kendte baade min Fader og Hume, siger, at denne sidste plejede at drille min Fader dermed. Og da Tiden kom, at det blev muligt for min Fader at indløse Tegningerne, nægtede Hume frækt at have modtaget dem. Der fandtes ingen Kvittering eller noget Slags Bevis for at Laanetransaktionen havde fundet Sted. Han sagde, at det maa være en Tanke, min Fader havde faaet under en Rus. Han havde aldrig set Tegningerne, han havde aldrig udbetalt Pengene, han vidste intet om hele Sagen. Atter og atter gentog Manden disse Paastande, og hver Gang plejede han, efter hvad man har berettet mig, at briste ud i voldsomme Latteranfald.

— Var det da ikke muligt for Deres Fader at lave en ny Tegning.

— I hans tidligere Aar vilde en saadan Rekonstruktion kun have taget et Par Uger. Men nu var den umulig. Hans Hang til stærke Drikke havde virket forstyrrende paa hans Intelligens, og den var ogsaa den direkte Aarsag til hans Død.

— Jeg forstaar, sagde Ashton-Kirk.

— Jeg optog straks Sagen med Hume, fortsatte Morris. Men jeg havde ikke bedre Held med mig end min Fader. Jeg havde i Humes Øjne kun indtaget min Faders Plads og var blevet et taalmodigt Objekt for hans Haan og Forsmædelser.

— I min Faders Arbejdsværelse fandtes nogle enkelte spredte Tegninger af Monoplanen, og jeg begyndte at studere disse i Haab om muligvis at kunne opdage Hovedprincipet i Konstruktionen. Men det lykkedes mig ikke.

— Alt dette indtraf, før jeg havde lært Miss Vale at kende og før jeg var kommet i den vanskelige Stilling, jeg nys nævnte.

— Jeg begyndte nu at frygte, at Hume havde til Hensigt at gøre Brug af Tegningerne til egen Fordel. Jeg vidste, at Hume havde været intim Ven med Locke, som ansaas for at være en Dygtighed paa dette Omraade, og jeg indbildte mig at de i Fællesskab vilde skride til Handling. Jeg begyndte nøje at følge Patentbureauets Rapporter i Haab om dér at finde et Bevis mod dem. Jeg ophørte alligevel aldrig med mine Besøg hos Hume eller med mine Anstrængelser for at formaa ham til at indrømme, at han var i Besiddelse af min Faders Tegninger.

— Det var under et af disse Besøg, at jeg første Gang traf Spalota, og jeg blev meget forundret over hans Kakaduers Kunststykker. Min Fader havde altid holdt fast ved den Idé, at Flyveproblemet tilsidst vilde blive løst ved en Efterligning af Fuglenes Flugt. Dette opmuntrede mig, og jeg begyndte at besøge ham i hans Bolig ved Christie Place. Han plejede at lade sine Fugle flyve langsomt rundt i sit store Kvistværelse, og jeg iagttog dem og gjorde mine Notitser.

— Det var omtrent ved denne Tid, at jeg traf Miss Vale og bad hende blive min Hustru, og kort Tid derefter, under et Forsøg paa at opdrive Penge, var det, at jeg kom ind i de økonomiske Vanskeligheder, til hvilke jeg før hentydede. — Efter nogen Tids Forløb kom Spørgsmaalet om vort Giftermaal paa Tale; jeg var fuld af Uro og udsatte det; Emnet optoges flere Gange, og jeg vidste intet Raad.

— Jeg begyndte nu at vænne mig til Tanken om Tegningerne som mit eneste Haab. Jeg kunde ved Hjælp af dem komme i Besiddelse af en stor Sum Penge i Forskud. Jeg fordoblede derfor mine Anstrængelser for at komme til et Resultat med Hume, men han haanlo kun af mig som sædvanlig. Gentagne Besøg hos Spatola for at studere Fuglenes Flugt gav mig Anledning til at lære Italieneren at kende. Det var en prægtig Fyr, dannet og med megen Følelse og god Opfattelsesevne. Vi blev Venner og tilsidst fortalte jeg ham min Historie.

— Som De uden Tvivl ved, fortsatte Morris, kunde Spatola ikke lide Hume. Og han havde god Grund til sit Had, stakkels Fyr. Naa, han blev interesseret i, hvad jeg fortalte, og da han hørte, at jeg troede, at min Faders Papirer sandsynligvis var gemte et eller andet Sted i Humes Lejlighed, foreslog han, at jeg under et antaget Navn skulde flytte til Christie Place. Han troede, at det ved et eller andet Tilfælde vilde frembyde sig en Lejlighed til ved Nattetid at gaa over Taget og gennem Taglugen og ind hos Hume for at tage Tegningerne.

— Dagen før Mordet havde jeg fattet min Beslutning til endnu en Gang at forsøge at komme til et Forlig med Hume, og hvis dette mislykkedes, vilde jeg følge Spatolas Raad, bryde ind og med Vold tage Tegningerne. Jeg var saa optaget af Tanken om denne min Beslutning, at jeg ikke kunde afholde mig fra en Antydning derom til Miss Vale, og Følgen deraf ved De allerede.

— Det var ogsaa et saadant Vink fra Deres Side, som formaaede hende til at besøge Locke i Dr. Mercers Institut, ikke sandt?

Morris løftede Hovedet og nikkede.

— Ja, sagde han. Efter Mordet nærede jeg straks Mistanke om, at Locke havde noget at gøre dermed. Jeg sagde dette til Miss Vale. Hun begav sig derhen uden mit Vidende — da hun saa, at jeg ikke havde Mod til selv at gøre det, tilføjede han med Bitterhed — og bad ham om at give mig Tegningerne.

— Og hun fik da at vide, at de befandt sig i Humes Lejlighed — bagved Portrættet?

— Ja, Locke fortalte hende det — han var grebet af Rædsel over Mordet. Han havde kun villet sikre sig Tegningerne, hvis Gemmested han paa en eller anden Maade var kommet til Kundskab om. Han havde ikke haft til Hensigt at myrde Hume.

— Men hvorfor dræbte Sagon ham? Han maa have tænkt derpaa, da han købte Bajonetten hos Bernstines, sagde Pendleton og saa paa Ashton-Kirk.

— Ja, det havde han. Husker du, at Burgess i sin Rap-

port omtalte en Smuglerbande, for hvilken Hume havde været Føreren, og at næsten alle Smuglerne var blevet fangne og overbeviste om deres Forbrydelse, kun Hume slap fri?

— Ja.

— Sagon var en af dem. De Diamanter Hume smuglede herind i Landet skulde have været omsat i Penge paa den Tid, Banden blev arresteret, og Udbyttet deraf anvendt til Forsvar for Retten. Men i Stedet for at gøre noget saadant, overlod Hume Kammeraterne til deres Skæbne og holdt sig selv ude fra det hele. Da Sagon genvandt sin Frihed, begyndte han at søge efter Hume i den Hensigt at hævne sig paa ham. Disse Efterforskninger førte ham tilsidst til Locke, som han vidste kendte Hume og som antagelig vilde være i Stand til at oplyse ham om, hvòr denne var at finde.

— Har Sagon fortalt dig alt dette? spurgte Pendleton.

— Ja, han talte uforbeholdent, da han indsaa', at hans Sag var haabløs, og han hævdede bestemt, at det ikke havde været Lockes Hensigt at begaa et Mord. Paa den Tid, Locke traf sammen med Sagon, var han netop i Færd med at se sig om efter nogen, der kunde hjælpe ham til at komme i Besiddelse Morris' Tegninger. Værkstedet, som vi saa ved Siden af Lockes Hus, indeholdt en Flyvemaskine, men den var ikke fuldkommen, og det var derfor, at han for enhver Pris vilde have fat i Morris' Tegninger til en fuldendt Flyvemaskine.

— Sagon, som fra første Øjeblik havde haft til Hensigt at myrde Manden, havde intet imod tillige at arbejde i et andet Øjemed. Han lejede sig et Værelse hos Mrs. Marx, da han havde opdaget, at det antagelig kunde lykkes at komme ind til Hume gennem Taglugen. (»De fint klædte Mænd, som Maskinisten omtalte, var uden Tvivl Locke, som ofte plejede at besøge Sagon, og Mr. Morris, som Manden ikke troede boede der i Huset,« tænkte Pendleton).

— For at prøve en Theori, som jeg havde opstillet og som jeg flygtigt har nævnt, spurgte jeg Sagon, hvorfor han havde benyttet en Bajonet. Og det forholdt sig virkelig som jeg tænkte. Sagon og Hume havde truffet hinanden i Bayonne, og største Delen af deres fælles Operationer var foregaaet dér, det var ogsaa dér Banden var bleven fanget og dømt til Straffearbejde. Ifølge Sagnet har Bajonetten sin Oprindelse fra Bayonne, og Sagon mente, at der vilde ligge en Slags poetisk Retfærdighed i at Forræderen døde for et Vaaben, som stod i en saa intim Forbindelse med Skuepladsen for hans Forræderi.

— Jeg kan nu drage Fordel af min Faders Opfindelse, fortsatte Morris, og derfor vil jeg nu kunne komme ud af mine økonomiske Vanskeligheder. Men, tilføjede han modfaldende, jeg bryder mig ikke derom, det glæder mig ikke efter at min Forlovelse med Miss Vale er brudt.

— Brudt! udbrød Pendleton.

— Jeg traf hende i Morges, sagde Morris. I sidste Uge gik det lidt efter lidt op for mig, at jeg ikke er den Mand, der passer til at blive hendes Ægtefælle. Jeg skjulte mig som en Hare, medens hun modigt trodsede alle de Farer, der burde have været mine. Jeg forstod, at dette maatte staa lige saa klart for hende som for mig. Jeg opsøgte hende derfor i Morges, for at det kunde komme til en Opgørelse mellem os.

Han standsede i Døren.

— Hvis jeg iøvrigt kan hjælpe Dem med nogle Oplysninger, staar jeg med Glæde til Deres Tjeneste, tilføjede han henvendt til Ashton-Kirk. God Morgen!

XXVI
SLUTNINGEN

— Det er første Gang det gør mig ondt for Manden, sagde Pendleton, da Døren var lukket efter Allan Morris. At miste en saadan Pige som Edith Vale er i Sandhed en stor Ulykke. Tænk paa det Mod, hun har udvist, og alt, hvad hun har udført. Ja, Kirk, der findes ikke én blandt ti Tusind der er som hun!

Men Ashton-Kirk sukkede blot; han havde rejst sig, da Allan Morris forlod Værelset, og var nu i Færd med at trække et Par Handsker paa. Miss Vales fremragende Egenskaber havde øjensynlig ikke nogen videre Interesse for ham i Øjeblikket.

— Er du færdig? spurgte han i en forretningsmæssig Tone.

— Færdig? gentog Pendleton forbavset.

— Javist. Jeg kan næppe sige, at Sagen er afsluttet, før Locke er bleven inddraget i Sagen.

— Nej. Men jeg har hele Tiden troet, at dine Folk havde taget sig af ham.

— Jeg foretrækker altid at afslutte mit Arbejde paa min egen Maade, sagde Ashton-Kirk. Saasnart Osborne gennem Sagon havde hørt Tale om Locke, vilde han opsøge ham, men det lykkedes mig at overbevise ham om, at det var bedst at overlade ham til mig.

— Jeg følger med dig, sagde han, men hvor tror du, du kan træffe ham.

Ashton-Kirk ringede paa Stumph og gav ham Ordre til at lade Bilen køre frem; derpaa svarede han:

— Det er mere end troligt, at vi vil træffe ham hjemme hos sig selv. Burgess fulgte ham tilbage til Cordova i Aftes.

De gik ned, steg op i Bilen og var snart ude paa Landevejen.

Et lille Stykke fra Mercers Institut saa de en groft bygget Mand, som sad højt oppe paa et Stakit og tyggede paa et Halmstraa. Han var iført tunge, lerede Støvler og snavsede Klæder.

— Aa, sagde Ashton-Kirk, der ser jeg Burgess.

— Burgess? gentog Pendleton. Han saa forbavset paa Manden oppe paa Stakittet. Med Undtagelse af de usædvanlig brede Skuldre var der ikke nogen Lighed med Burgess i hans almindelige Skikkelse.

Burgess smilede imidlertid elskværdigt gennem sit pjuskede Skæg.

— Jeg ventede, at De vilde komme omtrent ved denne Tid, sagde han til Ashton-Kirk.

— Og alting er i Orden? spurgte denne.

— Han befinder sig endnu derinde, svarede Burgess og gjorde en Bevægelse med Hovedet henimod et Hus med Skiffertag, der laa et Stykke derfra lige ved en Bivej. Det var det samme Hus, gennem hvis Vindu Pendleton havde set Edith Vale nogle Aftener forud, men ved Dagslys forekom det ham helt fremmed.

— Jeg kan se tre Sider af Huset herfra, fortsatte Burgess. Og selvom han var krøbet ud gennem et af Vinduerne paa den fjerde Side, vilde jeg have set ham inden han var naaet 50 Meter fra Huset. De kan være sikker paa, at han er derinde.

— Jeg formoder, at De har hørt, hvad der er hændt i Nat.

Burgess pegede paa en sammenlagt Avis, der stak ud af hans Brystlomme.

— Det har Locke ogsaa, sagde han. Han har øjensynlig givet Ordre til, at man skulde bringe ham Aviserne saasnart de kom. Jeg saa' en Mand fra Institutet gaa ind til ham med nogle for en Times Tid siden.

Netop i samme Øjeblik fik Ashton-Kirk Øje paa en meget lille Vogn, forspændt med en meget lille Hest. I den lille Vogn sad en Mand, hvis omfangsrige Legeme syntes at vælte udover Vognens Sider. Da Vognen var naaet til Lockes Hus standsede den lille Hest som af gammel Vane. Med stor Anstrængelse kom den fede Mand ned fra Vognen og naaede hen til Laagen. Han trykkede og trykkede paa Knappen, men der kom ingen og aabnede Døren.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

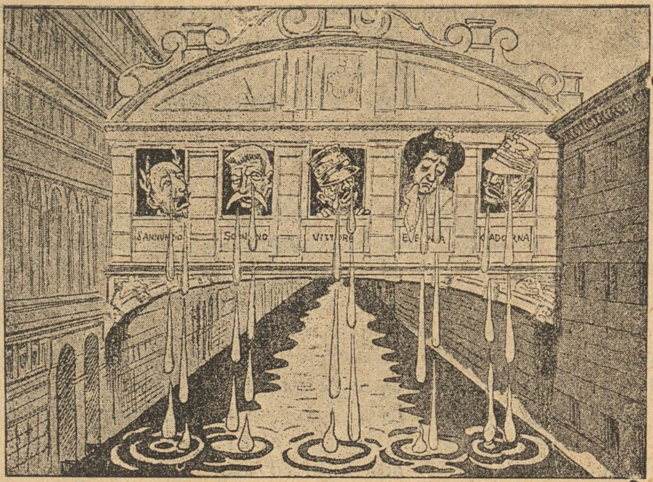

FRA „SUKKENES BRO" I VENEDIG

— Børn, hold op med at græde, ellers løber Kanalen over! (»Lustige Blätter«.)

Statsministerens forhaabninger til Danmark.

Gunnar rækker os redningens straa. (Men der sitter ingen korn derpaa) (»Tidens Tegn«.)

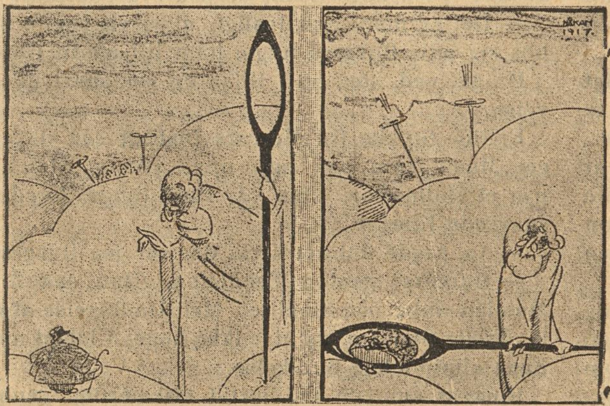

Sankte Pär. Ytterst ogärna vägrar jag en omvänd syndare tillträde, men *du* kommer aldrig genom nålsögat (Naaleøjet) du är för bred.

Gulaschen. Men kanske inte mitt format vållar svårigheter om farbror — vänder nålen på andra hållet.

(»Søndags-Nisse«).

Nu faar Dyrtidssvindlerne noget andet at føle! (Russisk Karikatur).

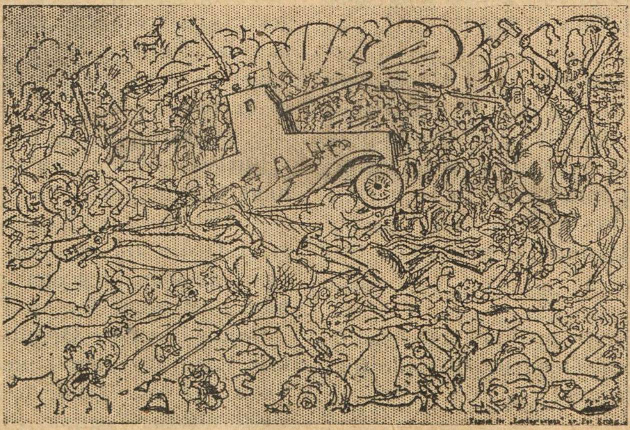

»Alt er roligt i Petrograd«

(»Lørdagsavisen«, Norge).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Ravnen (hvisker den unge Arbejder i Øret): Du unge Arbejder! Hvad er det dog for »Tevandsblade«, Du holder og giver dine Penge ud til? Abonnér paa »Ravnen« for Pokker, det Blad byder elegante Billeder for din Kone, morsomme Serier for dine Børn og originale Satiretegninger for Dig — og saa al mulig Slags god Underholdning i Tilgift.

Prøv et Kvartal af »Ravnen«. Den koster kun 12 Øre pr. Numer!

De kære Hunde!

Forfattet under mange Taarer af
Jomfru Birthe.

Ak, at Borgmestren nænne kan
at være saa ond mod Hundene!
Vil De slaa ned min Dellemand,
saa maa De sige mig Grundene.

Ak, jeg er Jomfru og gaaet i Frø,
fandt aldrig Kærlighedslundene,
lever som paa den ødeste Ø,
hvor Isen har stænget Sundene.

Gaar der maaske lidt Gaasesteg,
lidt Sødmælk fra Barnemundene,
kæreste De, betænk dog, jeg
har ingen andre end Hundene.

Vil De dræbe min »Vaps« og »Ami«
og »Bello«, som alt er stundende
mod sin Grav — ak og »Delle«, som i
min Seng ligger trofast blundende —

O, da faar mit Hjerte et Hak
min Sjæl vil rystes i Grundene.
O, da maa visne min Gyldenlak,
og selv — selv gaar jeg i Hundene.

Dags-Dato.

En Afholdsforening i Jylland var i Tvivl om, hvorvidt de skulde spille »Fred paa Jorden« eller »Jorden rundt i 80 Dage« ved en Aftenunderholdning.

Resultatet blev, at de bearbejdede begge Stykker, og Titlen blev hel aktuel: »Fred paa Jorden rundt i 80 Dage«.

*

Det er besynderligt, at der her i dette Land tales saa meget om Mangel paa Smaapenge. Herren maa vide, hvad vi skal med dem — for hvor lidt man end skal købe, saa skal der altid *store* Penge til.

*

En af Rigshospitalets Patienter, som forleden blev udskreven, beklagede sig overfor Overlægen og lagde Vægt paa, at hans Appetit var gaaet tabt og at intet smagte ham.

Overlægen svarede med at gratulere den »heldige« Patient under Henvisning til — *Dyrtiden!*

*

Det ser stadig sort ud over det Hele, men navnlig bliver Manglen paa Lys mere og mere trykkende. Naa, ikke engang *det* er noget Nyt — hvad sagde ikke allerede *Goethe*, da han døte: Lys, mere Lys!

*

Journalisterne i Vejle er svært vigtige over, at et Par Hvaler har forvildet sig ind i Havnen, og søger at henlede Verdens Opmærksomhed paa Byen i den Anledning. Hvad skal man sige til det?

— *Hvalros* stinker!

*

I Anledning af Militærnægternes Møde alarmerede et Par konservative Blade Myndighederne og bad dem tænke paa Revolutionen i Rusland.

Noget er der om det. Jeg hørte et Par Kioskdrenge, som skulde bringe et Brev til Direktør *Fønss*, sige: La' os hellere lave Fest — saa brænder vi *Vinterpaladset* a'!

*

Dr. *Hindhede* har i et Foredrag udtalt, at her godt kunde være 50 Millioner Mennesker her i Landet. Hvor vil han skaffe Føden og navnlig Husene fra?

Den er rent ad Hind-Hedehusene til!

*

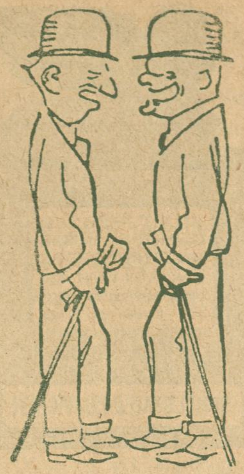

— Jeg tror ikke, Spiritusindskrænkningen virker synderligt. Jeg saa da i Forgaars paa Vesterbro fire Damer, der var stærkt *løftede.*

— Saa — hvor?

— Paa Frihedsstøtten.

„Guldregn".

En Avis falder i Forundring over, at en Dame har præsenteret en Guldregnskvist paa dens Kontor. Den Avis har vist ikke set Værterne, der tager 800 Kr. for en 3-Værelses-Kvist.

Den Slags *Guldregnskviste* er ikke saa sjældne.

Dagsbefaling.

Paa Grund af visse Forhold tilraades det unge Løjtnanter at forsyne sig med Sabel og Dolk og mindst fire Revolvere, naar de efter Mørkets Frembrud bevæger sig paa Byens Gader.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Professoren: Dramatisk Digter!?! Hvilket Sprogmisbrug! — Saa burde det ogsaa hedde — marineret Soldat.

Tegning af Helge Nielsen.

Frk. Margrethe Petersen. Deres Løsning af »Tegnergaaden« var rigtig nok men den kom jo altfor sent. Vi maa nøje overholde Fristen.

Gustav Hansen. Skal vi lade det være nok med de forrige »Studier«.

Daniel Nielsen. Haaber det.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

Annoncer
til
Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Kære »RAVNEN«

Du bedes venligst optage følgende Vittigheder:

En Antiautomat

En Gæst paa en Antiautomat bliver generet af en anden Herre, og raaber forbitret: Vært, vil De smide den Herre ud.

Tjeneren: Jeg maa bede Herren indprente sig, at der staar »Selvbetjening« paa Ruden.

*

Der staar en Række mere eller mindre velklædte Herrer foran et Billethul til en Dansebod; hver lægger sin Betaling med de Ord: »En Herre«; dog er der en der faar Kassereren til at studse, ved at raabe:

»En Bisse«.

Knud Thortsen.

Havde min Mor skænket mig Dampskibsakti r i samme Forhold som Skønhed saa havde jeg været meget velhavende. Tegn af P. C. Sørensen.

Stoffer: — Ka' Du se Rotten!?
Kresjan: — Næ—æ
Stoffer: — Altsaa — Dille!

J. Jønsson. Ved Lejlighed skal vi se at skaffe Plads til Tegningen. Vi skal nok lade være med at le ad den. Den er sørgelig.

O. Olsen. Teksten var ret sjov, men Tegningen lidt for meningsløs.

SLEM — VÆRRE — VÆRST!

I

Om sin Gæld en Mand han drømmer,
Kreditorerne de strømmer
ind til ham; en Kreds de slaar
om hans Seng og truend' staar.

Det er slemt!

Nu vil ej vi vente længer,
vi til Penge alle trænger,
ej vi gaar herfra igen,
før Du har betalt, min Ven.

Det var værre!

Tidlig næste Morgen ringer
det paa Døren, op han springer. —
Kongens Foged træder ind,
panter alt og gaar gesvind.

Det var det værste!

II

At en Elsker, det er givet,
helst vil sig forsøde Livet. —
Han en dejlig Viv sig ta'r,
som han synes er saa rar.

Det er allerede slemt!

Men da to Aar først er omme,
tænker han, hvad vil nu komme;
han til tvende Børn er Fa'r,
alt er dyrt, han intet har.

Det er værre!

Hermed er ej Enden naaet,
Børnetallet højt er gaaet. —
Penge knap og Sulten stor,
og i Hjemmet Svigermo'r.

Det var det værste!

Otto R.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.

»Ravnen«s Telefoner: 1189—7601.

Tegning af Oluf Nielsen.

— Mor, Poul løber og la'r Posten slaa!
— Det maa han ikke.
— Næ, men saa slaar han og la'r Posten løbe!

Han røbede sig!

For nogen Tid siden kom en svensk Pige fra »det indre Smaaland« til København, og hendes første Gang gjaldt en Lotterijøde, hos hvem hun Aaret i Forvejen havde købt en Lotteriseddel. Da Jøden saa Pigen, raabte han: — Det var godt, De kom, lille Frøken, De har vundet 500 Kroner paa deres Seddel!

Pigen blev naturligvis henrykt og styrede straks sine Skridt mod en Forretning i Damеklæder paa Østergade. Her blev man forundret over den landlige Skønheds Flothed, og da hun tilsidst trak sin 500-Kr.-Seddel op, telefonerede man til Politikamret, og straks efter ankom en Opdager. Han tog Pigen i Forhør — og ti Minutter senere gik Opdageren med Pigen ved sin Side hen til Jødens Bopæl. Jøden sad i Vinduet, og da han observerede Parret og kendte Opdageren, rakte han sig langt ud af Vinduet og raabte: — Jeg *har* set det! Jeg *har* set det!

Pigen havde nemlig vundet *5000* Kroner!

Aarsag og Virkning.

— Synger Du for din Dreng, naar han skriger?

— Nej, han skriger, naar jeg synger for ham!

Lille Misforstaaelse.

Læreren taler til Drengene om Brugen af Tobak og siger bl. a. — Ja, denne Uskik har faaet en saadan Udbredelse, at saagar Damerne ikke skammer sig for at ryge Cigarer — dog maa jeg sige: kun de emanciperede. — Jens, hvad menes der med »emanciperede?«

Jens: En lettere Sort!

Hvor det findes.

— Du skal aldrig være ked af det, sagde den glade Idiot til sin melankolske Ven — husk, at der altid er et Sted, hvor Du kan finde baade Penge og Sympati.

— Hvor, spurgte den bedrøvede Ven med et Glimt af Haab.

— I Leksikon'et, raabte den glade Idiot og stak af.

Sikker.

Mor Anna er kommen paa Besøg hos en gammel Veninde, Jomfru Stine, og de sidder og taler om en Person, der havde vundet 40,000 Kroner i Lotteriet.

— Ja, udbryder Jomfru Stine, hvis jeg bare vandt 40,000, saa skulde jeg rigtignok . . . .

Mor Anna: Du kan jo bare skrive efter en Lodseddel —

Jomfru Stine: Nej, det kunde da aldrig falde mig ind. Er det Meningen, at jeg skal vinde, saa vinder jeg nok endda!

En Forsørger.

En amerikansk Rekruteringsofficer træffer en tyk Velhaver og Bilejer, der under ingen Omstændigheder vil lade sig indrullere i Hæren.

— Hvorfor skal De gaa fri, spørger Officeren, har De mange at forsørge?

Bilejeren: *Om* jeg har! Jeg har to Garageejere, otte Mekanikere, fire Gummiagenter og hver eneste Benzinforhandler indenfor 200 Kilometers Omraade!!

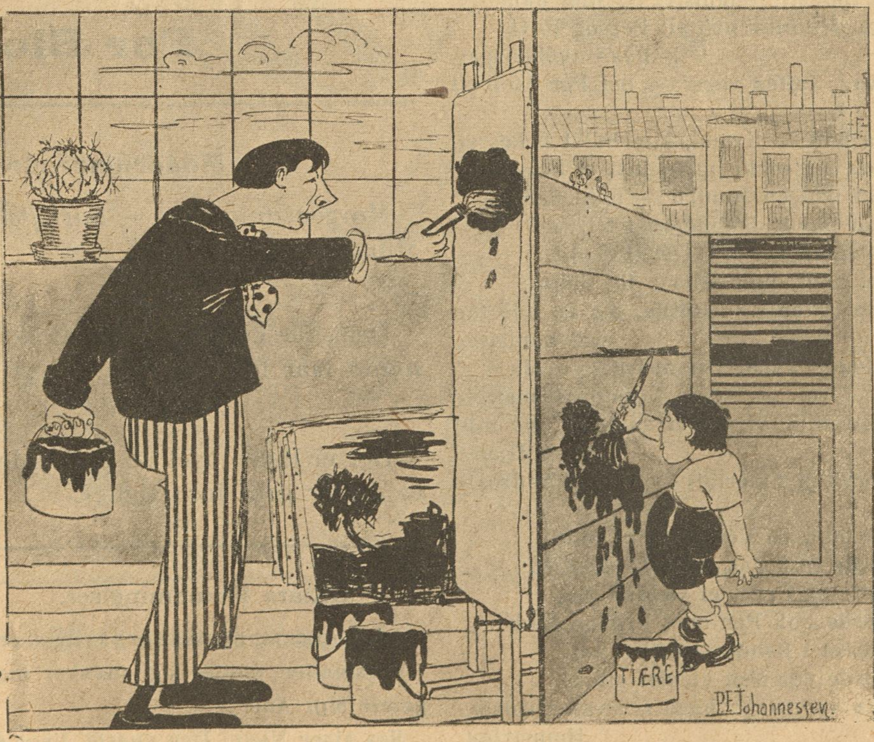

Tegning af P. E. Johannessen.

Man siger, at Maler Klistergøj er et futturistisk Talent, men at Sønnen er ved at overgaa ham.

Per Andre's.

En Hamstre-Vise.

Kvædes paa Tonen: »Den lille Jensen«.

Peter Andreasen var noget
paa et Kontor og fed og fjoget,
levede ej sit Liv som Munk,
skabt var han som en Whiskydunk;
og da det Rædselsbudskab kom,
snart var det slut med Snaps og Rom:
han sneg sig ud i Byens Gyder for
at hamstre
ja, hamstre—hamstre og bare hamstre,
thi hvad var Livet vel foruden
Spiritosa?
kun lutter Prosa — for Per Andres!

Snart blev der ogsaa megen Snakken,
om at nu røg til Vejrs Tobakken,
Smør, Margarine, Ribbenssteg
Peter Andreasen blev bleg,
Kaffe og Te — jovist — saagu
følte han nu al Tidens Gru:
Han sneg sig atter ud i Byen for
at hamstre,
ja, hamstre—hamstre og bare hamstre,
thi Livet maatte miste al sin Glans
og Glæde
foruden Æde — for Per Andres!

Næstendels gik han fra Forstanden,
hamstrede løs som bare Fanden;
havde han et Par Timer fri
— det blev en sygelig Mani;
men tænk at dø af Hungersnød,
Himmel og Afgrund — Rædslers Død
Og derfor gjaldt det bare dagligt om
at hamstre,
ja, hamstre—hamstre og atter hamstre,
om der blev no't til Per og Povl,
hva—hvabehager,
hvad Katten rager — det Per Andres!

Da han en Kvæld, kun halvt belæsset,
sneg sig omkring — just ej i Esset,
traf han en Jomfru — hvilket Syn,
hun havde fan'me væ't i By'n:
Pakkenel'ker fra Taa til Top!
Aa, hvor hans Hjerte fik Galop:
»Go' Aften!« — »Stille, jeg er ude for
at hamstre«
»Hvad hamstre, hamstre?« — »Ja,
netop hamstre.«
»Bliv min, vi passer sammen, giv mig
Deres Hjerte
i Fryd og Smerte!« — »O, Per Andres!«

Var hun en Venus ej fra Milo,
havde hun paa sig seksten Kilo
Kaffe og Gryn, et vældigt Kup
gjorde nok Per med Frøken Stub.
Lag'ret i hendes Kælderrum
gjorde vor Ven aldeles stum!
Hun var saagu hans aller-allerbedste
Hamstring,
en lækker Hamstring, en smækker
Hamstring,
paa 14 Skinker sidder han nu trygt
og læser,
imens hun kræser — for Per Andres!

A. J.

Tegning af Emil Poulsen.

For Blodnævnet!

Moderniserede gamle Mundheld.

Morgenstund har — *Kartoffel* i Mund.

*

Den, der kommer først til *Møllmann* faar først malet.

*

Der er ikke noget saa galt, uden at det er godt for »sjette«.

Naar man regner med Pressen, saa drypper det paa Egnen.

*

De gamle Kæmper drak altid en Skalle, inden de gik.

*

Bliver Du slaaet paa højre Side, saa vend Dig til venstre.

Uklare Fornemmelser.

Niels Anders, der ikke er særlig stærk i Forstanden, sidder og snakker med gamle Mor Ane.

Saa siger Niels: Den yngste, hvor er han taget hen?

Ane: Naa—aa, Søren, han er ble'en Artist i København.

Niels: Har han det saa godt?

Ane: Det skriver han ikke no'et om.

Niels: Jo, det har han nok. Jeg saa en Gang En, som klippede Silhuetter paa en Beværtning.

Dyrkøb eller Godtkøb.

Else: Sikken en henrivende Ring Du har faaet. — Hvad har Du givet for den?

Pouline (med Henrykkelse): Hele mit Hjerte.

Tegning af Hp. Hansen

Morgenavisen.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR NOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

RØVERBRUDEN.

Det er i Spanien. Det er Aften og Solen er ved at gaa ned. Bag Crevillentefjeldenes blaanende Kam gløder det rødt; alle Blomster dufter, alle Kirkeklokker ringer. Fra Maria della Conceptions-Kirken lyder til Ære for den jomfrurene Guds Moder dæmpet Orgelklang, blandet med Stemmer, der beder. Og ud af Kirkeporten svæver den blaa Røgelse, som blander sig med Duften af Roser og Oleandere.

Og Klokkerne ringer Aftenfred over Spaniens Land.

Men naar Dagen dør, naar Kirkens Port er lukket og Lampen tændes foran Guds Moders Billede, da er Freden forbi baade her nede i Dalen blandt Vingaarde og Rosenhaver og deroppe i Fjeldene. For der oppe, hvor Stierne slynger sig mellem trange vilde Kløfter, hvor Ulv og vilde Dyr hører hjemme, der huserer Don Horcueta, den vilde Brigant, stolte Kontrabandit og Bandolero, der har dræbt tusindvis af Gendamer.

Men hvorfor lod de ham ikke i Fred?

Var det i Strid med Loven, at han, Horcueta, som var smuk som en Gud og tapper som en Tyr, nu og da lettede en fornem Senoras velfyldte Pengekasse? Og var det ikke smukt af Horcueta, at han hjalp Vorherre i at øve Retfærdighed paa Jorden? For Horcueta var ikke bange for at strø Duritus ud blandt Egnens fattige og hjælpe dem paa alle Maader. At Horcueta anvendte sine Penge vel, derom var ingen i Tvivl — undtagen Egnens Gendarmer. Men de havde maattet bøde med Livet for deres Tvivl — thi Horcuetas Gevær, som var blevet indviet af Egnens Præst i Tiden, skød aldrig forkert.

Han var Konge i Crevellentefjeldene, og førte et frit og æventyrligt Liv der oppe i Fjeldene sammen med sine Mænd.

Nede i Dalen gik det ogsaa meget livligt for sig, for der boede lige udenfor Byen Jaen den smukke Donna Concha, og omkring hendes Hus, hvor Roserne slyngede sig og Granatblomsterne gløede, lød ofte i Nattens Timer længselsfuld Mandolin- eller Guitarspil som Akkompagnement til ømme Kærlighedsserenader.

Men undertiden kunde det hænde, at Sang og Spil paa en Gang forstummede. Og hvorledes kunde det være anderledes, naar Sangeren i samme Øjeblik, som han sang de ømmeste Ord i Visen, af en Rival fik et Knivsblad mellem Ribbenene? Kort og godt, alle Jaens unge Senores led Hjertekval for den smukke Donna Conchas Skyld. Hendes Læber, hendes Øjne, hendes vuggende Hofter fik alle Hjerterne til at gløde, Gitarerne til at lyde og Blod til at flyde. Men Donna Concha var altid lige utilnærmelig.

Hun lo ad de dumme Mænd, saa de hvide Tænder glinsede og de sorte Øjne lynede, og da blev Mændene endnu dummere, for der var ingen i hele den vide Verden som kunde le som Donna Concha.

— De skulde tage Horcueta, sagde den stakkels Don Angel en Aften, da Donna Concha kaldte ham et Asen og jagede ham paa Porten.

— Aaja, raabte hun, jeg vilde hellere tage ham end alle I andre tilsammen. Men jeg tager nu slet ingen!

Væk var Don Angel, og efter ham lød den Latter, der fortryllede alle.

Men pludselig forstummede Latteren, for ind gennem Vinduets Jerngitter lød en Stemme:

— Jasaa, De vil være fri, Donna Concha!

— Ja, det vil jeg Men hvem er De?

— *Don Horcueta!*

Hun for sammen og tog sig til Hjertet.

— De har altsaa ingen? hviskede han.

— Nej, ingen!

— Smukkeste Donna i hele Spanien, De har ingen, men *jeg* tager Dem!

— *De!*

— Ja, ved den hellige Guds Moders Navn, inden ret længe skal De være min!

— Tror De — De frække Fyr, raabte Donna Concha, idet hun smækkede Vinduet i, og lo sin trillende Latter.

— — Den 8. December 1826 — ja Dato og Aarstal er rigtige, for de staar endnu opført i Domstolforhandlingerne i Granadas Retsbibliotek — var det Donna Conchas Fødselsdag, og der var Fest i hendes Moders Hus. Der var Musik, Dans og Sang, og Blikkene blev hedere og hedere. Netop som Festen havde naaet sin Kulmination, da Kastagnetterne skraldede og Øjnene lynede og der lød kaade Raab, blev der pludselig stille. Døren sprang op, og i den stod — Don Horcueta!

Han bukkede galant, lagde Haanden paa Hjærtet og sagde:

— Donna Concha, jeg kysser Deres Hænder, jeg kaster mig for Deres Fødder, jeg velsigner Deres Moder!

— Hvad vil De, Don Horcueta? spurgte Donna Concha koldt.

Donna — De ved det.

— Nej, Senor.

— Jo, Senorita!

Hun trampede i Gulvet med sin lille Fod. Han trak bare paa Skuldrene, og sagde:

— Præsten venter!

— Hvad skal han?

— Han skal vie os!

Og med et Spring var han foran hende, tog hende i sine Arme og styrtede ud af Døren.

— Hjælp! raabte hun rasende.

Men alle stod som fastnaglet og turde ikke løfte en Finger mod den stærke Røverhøvding.

Og ud i Natten stormede han med Donna Concha foran sig paa Sadlen. Og med et Par af hans Briganter som Brudevagt gik det af Sted til Bjergene.

Hun rev ham i Haaret, hun bed ham i Haanden. Men han smilede kun og sagde:

— Smukke Donna Concha, hvorfor er Du saa kælen? Hvad har Du vel mistet — et Kompagni fejge guitarspillende Asener. Og hvad har Du vundet? Den stolte Røverhøvding. Ved min Side skal Du altid være lykkelig, for jeg er en Mand!

Hendes Øjne blev større. Saadan en Tale var hun ikke vant til, og før de havde naaet hans fantastisk indrettede Hule i Bjergene, havde hun rakt ham sin Mund til Kys.

Gendarmer blev sendt ud, og der blev sat en Pris paa Don Horcuetas Hovede. Men intet hjalp. Og mangt et Kup gjorde han midt for Næsen af Forfølgerne.

Og der fortaltes, at han altid havde en ny Bandolero ved sin Side. Dragten var en Mands, men Haaret, Øjnene var — Donna Conchas.

Og Don Horcueta hærgede mere og mere, men han skaanede de mindre bemidlede og røvede kun fra Rigmænd og hjalp de fattige paa Egnen. Men saa en Nat var en af Kongens egne Kammerherrer bleven plyndret til Skindet. Dette kunde naturligvis ikke gaa ustraffet hen. Et helt Regiment af dygtige Soldater blev sendt ud — og Jagten endte med, at Don Horcueta og hans Folk maatte strække Vaaben. Kampen var meget haard. Og under Forhøret fik man at vide, at Donna Conca brugte sin Kniv og Trabuco som en Mester. Den 8. Februar 1827 faldt Dommen i Granadas højeste Tribunal og den lød paa Døden for Don Horcueta og livsvarigt Fængsel for Donna Concha.

Men i Egnen omkring Jaen fortæller Sagnet, at da Donna Concha hørte Dommen, brast hun i en saa vidunderlig dejlig Latter, at alle blev fortryllede. Og dette benyttede Don Horcueta sig af. Han løb hen til Donna Concha, tog hende i sine Arme og sprang ud af Salen og forsvandt.

Og Sagnet fortæller videre, at Don Horcueta og hans smukke Hustru kom over til Amerika, hvor de grundlagde en stor Plantage og levede lykkelig Resten af deres Liv.

Ja, saa fortæller man endnu i Egnen omkring Jaen, især i Skumringen, naar man sidder udenfor Hytternes Døre, og Solen er nede og alting er stille og Maanen stiger stor og blank op bag de sorte Crevillentefjelde.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
BORDEAUX COPENHAGUE
L. PERRET & CIE
Triple Orange
Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af P. V. Hansen

— Nu har vi snart spundet i fire Aar paa denne Pigtraad, Søster. Kan Du ikke se i Kortene, om der snart bliver Fred?

— Den gamle Norne: Aldrig har jeg haft et saadant Besvær med at faa Kortene til at gaa op. Der er sikkert for mange Konger i Spillet!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 49 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 6. December 1917.

Tegning af Kurt Wenzel.

Ung Pige, der uddanner sig i Sløjd.

Vi anbefaler
„Stjernen"s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

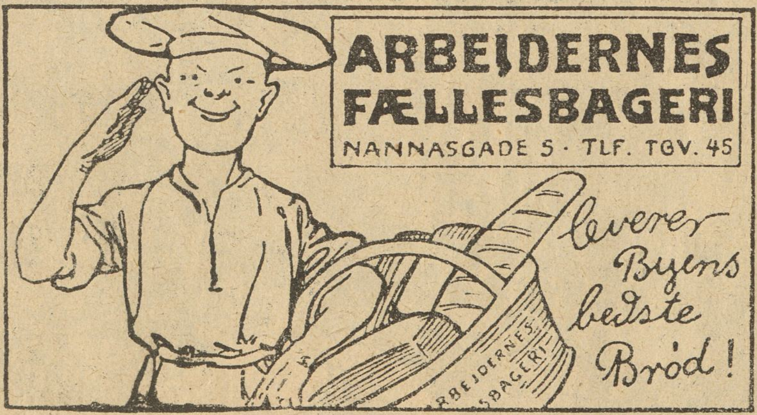

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af Dame og Herregarderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4871

Køb RAVNEN

Køb Alfa Margarine

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Skræderen: Du kan da ikke ha' det værre med at faa Penge af Folk end jeg.

Skomageren: Jo, det kan Du stole paa. En af mine Kunder bestilte et Par Sko hos mig. Dem fik han, men da jeg saa kom med Regningen, sparkede han mig ud med mine egne Sko.

En Vise om Filmik.

I Anledning af Filmsskolens Aabning.

Mel.: »Mit Sværmeri« (af Tivoli-Revyen 1917).

JA, at filme er en Kunst
— Gudbevares — højt i Gunst
iblandt alle Byens Knægte,
naar Mimikken blot er ægte.
Skal en første Klasses Skurk
ret begejstre Gydens Purk,
maa han ha' Talang
og lidt Tju! og Bang'
— ak Kunstens Vej er trang..
Men Hertel ved hvordan
den Sag skal gribes an:
En Skurk maa kunne skule ondt
og knytte Næven hvert Sekund,
et Hav af Had hans Fjæs maa tolke,
og han maa »dolke«
helst Døgnet rundt.
Med'n Bil han løbe maa omkap
og springe fra en Flagstangs Knap
og myrde hver en Børsbaron
og daglig stjæle — en Milli n!

Hvis et Pigebarn har Blik
og er rank og slank og chic,
og hun sværmer for det løse,
kan hun bli' en stor Filmøse,
naar til Trods for Mor og Far
sin Bestemmelse hun ta'r,
og saa bare Fønss
om Figuren syn's,
saa ligger Vejen klar:
et Kursus i Mimik
og Dikkedikkedik:
Ja hun maa lære Dans og Spjæt,
og hun maa kunne le koket,
og hvis man hendes Hjerte saarer,
hun Vej til Taarer
maa finde let.
Hun kysse maa i Metervis,
fortvivle ved sin Sjæls Forlis
og skælve i sin Elskers Arm,
og først og sidst maa hun være varm!

Det var heldigt, at vi fik
denne Skole for Filmik;
jeg i tyve Aar har grundet
paa min Tjans — nu er den fundet:
Jeg til Kursus har mig meldt—:
Om jeg egner mig som Helt?
— Nej, jeg hurtig fik
Knock-about Komik
anvist som Fremtidsfelt.
Jeg øver mig, saa tit
jeg blot kan se mit Snit:
Før hang jeg i en Sporvognsstrop,
nu springer jeg paa Taget op,
betaler Konduktør'n med Tæ'rne,
det ser han gerne,
han er en Knop!
For Trapper har jeg kun Foragt,
jeg hurtig har saa vidt det bragt,
jeg ad et Vandrør naar min Kvist!
— jeg bli'r til noget, det er sgu' vist!

Per Bond.

Pip.

To »Bohemer« sidder paa Kafe og snakker sammen og mindes tidligere Tiders herlige Pokal-Møder. Saa siger den ene: Fuld, fuld? Jeg har ikke været ordentlig fuld mere end en Gang. Det var paa min store Udenlandsrejse før Krigen, da jeg gik paa Turne i Pisa og fik det skæve Taarn med paa Regningen!

Flyv, Fugl —

Præstens Papegøje er fløjet væk og sidder nu ude i Haven højt oppe i det store Pæretræ. Nedenunder staar det grædefærdige Præstepar og lokker og kalder

Præsten siger: Hvad skal vi gøre? Hvad *skal* vi dog gøre?

Papegøjen: Lader os alle bede —!

Urimeligheder.

— Kan De anvise mig et godt og billigt Hotel?

— Vil De ikke ogsaa vide, hvor man faar gratis Guld.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen.

Politiinspektør
SCHEPPELERN-LARSEN.

Næb og Klør.

Principielt vil jeg bemærke, at Husejerinstitutionen forekommer mig at være en — uhyggelig — Uting. Det er grimt, at der skal kunne tjenes paa den Omstændighed, at vi alle skal have en Hule at bo i.

Man har en Kapital; man køber en Ejendom, og saa lever man af at leje firkantede Huller ud til Mennesker, der er de naturlige Ejere af Jorden, Kloden — Verden. Staten bør naturligvis være den store Husejer, som — uden at „tjene“ — sørger for, at alle Medlemmerne faar sunde, lyse og luftige Boliger . . .

Der var en Gang en Vært, som kaldte alle sine Beboere sammen og holdt følgende Tale til dem: Ærede Husbeboere! Da De viste mig den Tillid at søge Ly i mit Hus, indgik vi en højtidelig Kontrakt sammen; den bar Stempel og min saavelsom deres Underskrift. For deres Vedkommende betød denne Underskrift ubrydelig Overholdenhed — for mit Vedkommende betød min Underskrift ingenting. I samme Nu, jeg vil ha' mere i Husleje er min Underskrift værdiløs — det hele en Lap Papir. En saadan Sjofelhed vil jeg dog imidlertid ikke indlade mig paa, men søger nu deres Samtykke til at forhøje Lejen af Grunde, som jeg nu ærligt og redeligt skal forelægge Dem. Skulde De ikke kunne gaa ind paa Forhøjelsen, kommer vi nok overens som hæderlige Medborgere. . . .

Lyder det ikke som et Æventyr?
Men det er ogsaa Løgn.
Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Tegning af Hp. Hansen

Boulevardbanens Indflydelse paa Observatoriet.

Næste Gang »Snuppe-Jensen« og Juletyven.

En Skotte.

Mac, rask, munter Skotte standsede udenfor en engelsk Barberstue. Der læste han: Barbering 30 Øre, Klipning 1 Kr. Skotten gik ind.

— Min gode Mand, sagde han, kan De klippe Haar af mig for 1 Krone?

— Saa gærne! Behag at tage Plads, sagde Barbereren.

Da Operationen var færdig, rejste Skotten sig fra Stolen og sagde:

— Er De sikker paa, at det er værd akkurat 1 Krone, det Haar, De nu har klippet af mig?

Det stemmer paa et Haar, svarede Barbereren.

— Vil De saa beholde det for deres Umage. Godmorgen, sagde Skotten og gik.

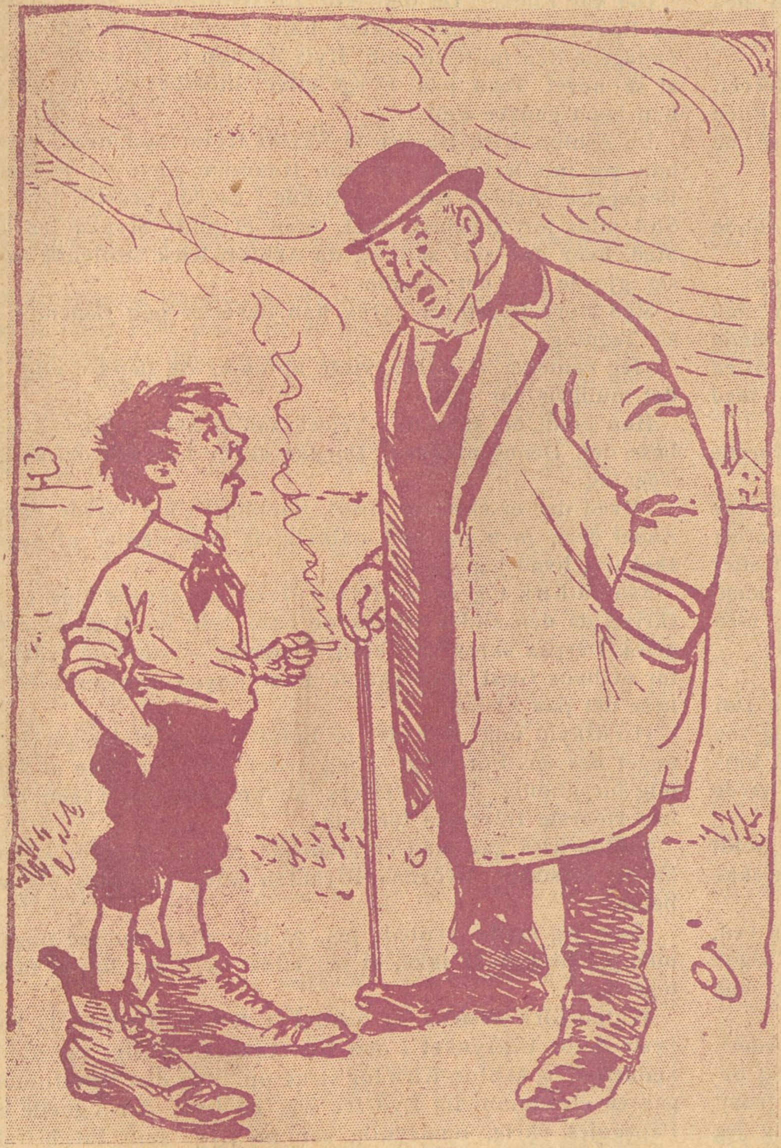

Tegning af Osvald Jensen.

— Hva', skal saadan en lille Fyr som Du ryge?

— Ja, Far har sagt, at naar jeg kan gaa med hans Støvler, saa maa jeg gærne ryge!

„Kobber paa Taget" m. m. m.

Mel.: Bjærget ligger langt ud i Skoven.

Snart er vi færdig med det nye Slot,
aldrig saa jeg saa dejligt et Slot.
Taarne og Fløje
fryder mit Øje,
men man har klaget —:
Tænk, der mangler *Kobber paa Taget!*

Nu skal vi køre under Jorden flot,
køre paa Jorden, det er osse godt.
Taarne og Fløje
fryder mit Øje,
naa, den er broget,
hopper paa Toget,
hvem har dog klaget
over disse *Propper paa Taget?*

Nu kan De lære Filmeriets smaa
fine Finesser, bare klemme paa.
Naa, den er broget,
hva, hvikke noget,
Taarne og Fløje,
Fryd for mit Øje,
hvem har dog klaget,
Kobber paa Taget,
se dog ham, der *hopper paa Taget!*

Jeg kender en Teaterdirektør,
og han har været Mesterskræder før.
Naa, den er broget,
hva, hvikke noget,
hopper paa Toget,
Taarne og Fløje,
Fryd for mit Øje,
hvem har dog klaget,
Kobber paa Taget,
hopper paa Taget
Propper paa Taget —
tænk Dem, der var *Lopper i Faget!*

Tænk Dem, min Dreng han hele Ho'det fik
proppet med Indianer-Romantik.
Naa, den er broget,
hva, hvikke noget,
hopper paa Toget,
Taarne og Fløje,
Fryd for mit Øje,
hvem har dog klaget,
Kobber paa Taget,
hopper paa Taget,
Propper paa Taget,
Lopper i Faget —
det er slemt, naar man har *Cooper paa Taget!*

Jørgen Grønsvær.

Den Myrdedes Hemmelighed.

Amerikansk Rekord-Roman.

Ashton-Kirk saa' paa sin Assistent.

— Er De ganske sikker paa, at Locke er derinde? spurgte han.

Burgess tyggede roligt videre paa sit Hamstraa.

— Ja, det er jeg, svarede han.

Den fede Mand gik nu ind gennem Laagen og hen til Døren, som han forsøgte at aabne. Men den var øjensynlig aflaaset, og han vendte sig da atter bort. Efter at have tøvet et Øjeblik begav han sig med øjensynlig Besvær hen til Værkstedet, hvis Tag var synligt mellem Træerne. Han havde heller ikke mere Held med sig her, thi nogle Minutter senere rullede han atter tilbage til sin Vogn. Derpaa trippede den lille Hest derfra, medens den fede Mand med et højst bekymret Ansigt lænede sig tilbage i Vognen.

— Du kender ham vel igen? lo Ashton-Kirk.

— Ja, svarede Pendleton. Det er jo vor Ven, Dr. Mercer.

Da den lille Vogn var naaet hen til det Sted, hvor Bilen holdt, betragtede Doktoren med nogen Forbavselse de to Herrer.

— God Morgen, hilste Ashton-Kirk.

Stønnende besvarede den anden Hilsenen. Hans runde Ansigt havde en Martyrs Mine.

— Glæder mig at se Dem endnu en Gang, sagde han.

— Jeg har indbildt mig, at der var noget i Vejen med Locke, fortsatte Dr. Mercer. Ikke i fysisk Henseende som med mig, men snarere i psykisk. Efter den Aften har jeg imidlertid været klar over, at det er galt fat med ham.

— Vi lagde Mærke til, at han var meget ophidset, svarede Ashton-Kirk.

— Det hører til Institutets Regler, at ingen maa forlade dets Omraade efter Mørkets Frembrud, sagde Dr. Mercer med bekymret Stemme. I Gaar Aftes sendte jeg Bud efter ham, men da var ikke hjemme. Nu gjorde jeg holdt udenfor hans Hus for at bebrejde ham hans Fraværelse; men han er øjensynlig ikke kommen tilbage endnu.

— Deri tager De Fejl, sagde Burgess. Se bare!

Med disse Ord pegede han paa Huset, ud af hvis Dør Locke idetsamme kom. Han standsede et Øjeblik og saa sig omkring paa sin nærsynede Maade, hvorpaa han hurtigt begav af Sted i Retning af Værkstedet. Han havde øjensynlig ikke set dem.

Da Ashton-Kirk og Pendleton nærmede sig Huset, holdt de sig saa meget i Skyggen, de kunde, for at Locke ikke skulde opdage dem og faa Tid til at skjule sig.

— Det er mærkeligt, at han bliver her, nu, da han ved, at hans Delagtighed i Mordet er kendt af Politiet, sagde Pendleton. Jeg ventede mig snarere, at han vilde forsøge at undslippe.

— Det gør han maaske senere, sagde Ashton-Kirk bistert. Enden paa en saadan Sag som denne kan man aldrig beregne i Forvejen. Jeg har set de værste Forbrydere fromt og roligt overgive sig i Retfærdighedens Hænder, og jeg har set den modsatte Type skaffe en hel Trop Politibetjente et drøjt Stykke Arbejde.

— Det er bedst ikke at gaa gennem Laagen, sagde Ashton-Kirk. Den kan være forsynet med et eller andet Slags Apparat, der varskoer ham.

De klatrede derfor over Stakittet og nærmede sig forsigtigt Værkstedsbygningen.

— Tror du, et han er derinde? spurgte Pendteton.

— Det skal jeg snart faa at vide, svarede den anden. Vent her.

Pendleton antog, at Kirk vilde liste sig hen til Huset. Men til hans Forbavselse, gik hans Ven lige frem mod Døren, aabnede den og gik ind.

Da Ashton-Kirk lukkede Døren bagved sig, saa han et umaadelig stor Genstand, bygget af Staal og med ringelignende Forlængelser til begge Sider. Men han havde ikke Tid til at se nærmere paa den; thi han helligede den lille Mand, der sad ved et stort Arbejdsbord, paa hvilket en hel Del Tegninger laa henkastede, hele sin Opmærksomhed.

Det var Locke. Da den lette Luftvibriation, som opstod, da Døren blev lukket, naaede ham, hævede han Øjnene og opdagede den indtrædende. Hvis Ashton-Kirk havde ventet at se noget Tegn paa Frygt eller Sindsbevægelse, havde han taget ganske Fejl.

Da Ashton-Kirk traadte et Skridt frem mod ham, rejste han sig imidlertid og hævede Haanden med en bydende Bevægelse. Ashton-Kirk standsede. Locke pegede paa en Stol midt for Arbejdsbordet, men et godt Stykke fra det Sted, hvor han selv sad, og da Ashton-Kirk smilende satte sig, gjorde han det samme.

Med store Bogstaver skrev han derefter paa Bagsiden af en Tegning:

»Jeg ventede, at nogen vilde komme, og tænkte mig, at det muligvis var Dem«.

Han holdt det skrevne i Vejret, saa at Ashton-Kirk kunde læse det. Denne nikkede. Derpaa skrev han paa en anden Tegning:

»Hvad der er sket, er højst uheldigt! Jeg havde ingen Andel deri, men jeg kan naturligvis ikke vente, at nogen skal tro, hvad jeg siger.«

Ashton-Kirk tog en Notitsbog frem, og skulde lige til at skrive, da den anden standsede ham med en Haandsbevægelse. Derpaa skrev han endnu engang — stort og tydeligt, for at hans Gæst ikke skulde have nogen Besvær med at læse det paa Afstand:

»Undskyld mig! Men det er unødvendigt, at De gør Dem noget Besvær. Forøvrigt — jeg beder Dem om ikke at anse mig for uhøflig — har Deres Anskuelser om Sagen ikke den ringeste Interesse for mig«.

Ashton-Kirk gav med et alvorligt Nik til Kende, at han havde forstaaet, hvorpaa Blyanten atter genoptog sit Arbejde.

»Som jeg sagde, ventede jeg, at der vilde komme nogen, men jeg beregnede ikke, at jeg vilde være her for at modtage ham«.

Ashton-Kirk kastede et hastigt Blik paa Locke, da han læste dette. Udtrykket i den Døvstummes Ansigt var umiskendeligt, og Ashton-Kirk fór strak op. Men den Døvstumme gav en ejendommelig Lyd fra sig, en Lyd, der lignede en Papegøjes Skrig, øjensynlig samme Lyd, som Edith Vale havde hørt hin grufulde Nat paa Christie Place — og Ashton-Kirk saa' ham føre Haanden hen til en Knap paa den ene Side af Arbejdsbordet. Ashton-Kirk satte sig da atter ned.

Locke begyndte nu atter at skrive. Og Ashton-Kirk læste følgende paa Papiret:

»De er en klog Mand. Jeg havde ordnet alt inden De

kom herind, og sat mig ned for at fuldbyrde mit Forehavende. Knappen her. stod tidligere i Forbindelse med et elektrisk Ringeapparat, men nu staar det i Forbindelse med et Sprængstof af en egen Opfindelse og af en frygtelig Art. Et Tryk paa denne Knap og alt i denne Bygning splintres til Atomer«.

Da Ashton-Kirk læste dette, nikkede han atter roligt. Den Døvstumme begyndte da atter at skrive.

»Jeg nærer intet Had til Dem, De har nu to Minutter til at fjærne Dem herfra og bringe Dem selv i Sikkerhed«.

Da Locke saa', at Ashton-Kirk havde læst hvad han havde skrevet, kastede han Papiret fra sig og tog sit Ur frem, pegede paa Døren og satte sig til at vente.

Det var mærkeligt at se den lille Mand sidde dèr saa roligt. Men Ashton-Kirk vidste alt for vel, hvad stræng Beslutsomhed vilde sige, til at tage Fejl af Udtrykket i den Døvstummes Ansigt. Der var intet andet at gøre end at adlyde. Han vinkede med Haanden til Farvel og Locke besvarede hans Hilsen. Derpaa gik Ashton-Kirk henimod Døren, aabnede den og traadte ud i Haven.

Pendleton, som taalmodigt havde staaet paa Vagt mellem Træerne, saa ham komme ud og tog et Skridt for at gaa ham i Møde, men til hans Forbavselse, greb Ashton-Kirk ham i Armen og gav sig til at løbe.

— Hvad Pokker er der i Vejen? spurgte Pendleton, da de var kommet ud gennem Laagen og i fuld Fart skyndte sig henad Vejen.

— Du faar det at vide om et Øjeblik, svarede Ashton-Kirk.

Han sagtnede ikke Farten før de var naaet hen til Bilen, hvis Motor heldigvis ikke var bleven standset.

— Hurtigt, det gælder Livet, raabte han, idet han sprang op.

Pendleton og Burgess fulgte ham øjeblikkelig. Bilen havde næppe faaet Fart paa, før en skrækkelig, øredøvende Eksplosion rystede den, og da de jog henad Vejen, slog Splinterne fra den Døvstummes Værksted ned rundt om dem.

Aftenaviserne meddelte allerede i vældige Rubrikker Nyheden fra Cordova, da de to Venner samme Aften atter befandt sig i Ashton-Kirks Bibliothek. Pendleton syntes hensunken i dybe Tanker.

— Sig mig, sagde han tilsidst: Var det Morris eller Spatola, der var hos Hume den Nat denne blev myrdet?

— Jeg talte med Spatola om Sagen, svarede Ashton Kirk. Han sagde, at det var Morris, der gik først derfra, og som Hume forfulgte med sine Skældsord, ud gennem det aabne Vindu.

— Den Genstand, Spatola bar under sin Frakke den Aften, var et Diplom, han havde faaet ved et Musikkonservatorium i Rom. Det var indrammet og derfor af temmeligt stort Omfang. Hume havde nemlig samme Eftermiddag sagt, at det ikke var sandt, at Spatola havde studeret ved dette Konservatorium, ude af sig selv af Raseri havde Italieneren taget Diplomet med sig for at vise det til Hume, skønt han selv kunde indse, at var dumt af ham at gøre det.

Morris beboede under Navnet Crawford et Værelse i Etagen under Spatola, og saasnart Italieneren kom tilbage gennem Taglugen, gik han ned ad Trappen og ind i sin Vens Værelse for at trøste og opmuntre ham.

Der hengik nogen Tid, og medens de endnu sad og talte sammen, hørte de Skridt paa Trappen op til Kvisten. Da der ikke boede andre deroppe end Spatola, kiggede denne ud gennem Døren og saa' da i Halvmørket to Mænd komme ned. Han raabte til dem og spurgte, hvem de var, og Sagons Stemme svarede, at det var ham og en Ven. De havde været oppe for at tale med og ryge en Cigar hos Spatola, men da de havde set, at han ikke var paa sit Værelse var de gaaet ned igen. Og da de nu saa, at han var optaget, vilde de ikke forstyrre ham. Med disse Ord forsvandt de ind i Sagons Værelse.

— De var altsaa gaaet op paa Kvisten og over Taget, havde begaaet Mordet og var kommet tilbage, medens Spatola var inde hos Morris, sagde Pendleton.

— Det synes saa.

— Men sæt nu, at de havde truffet Spatola i sit Kvistkammer, da de kom tilbage?

— Sagon havde nøje udregnet alt. En Aften om Ugen plejede Spatola at spille sammen med to Kammerater paa deres Værelse. Denne Aften var hans sædvanlige Musikaften, og det vidste Sagon. I sit Raseri og sit Ønske om at hævde sin Stilling overfor Hume havde Spatola glemt dette. Da han gik ned til Morris, troede de to Forbrydere, at han havde begivet sig hen til sine to Venner. Sagon siger, at han næsten mistede hele sin Aandsnærværelse, da Italieneren kom imod dem paa Trappen.

— Men der er noget, jeg ikke har været i Stand til at finde ud af. Efter din Mening — og du har vel fundet Beviser for dens Rigtighed senere, antager jeg — var Locke hverken før eller efter Mordet inde i Butikken. Og alligevel maa det have været ham, der havde tabt den lille Papirsstump fra Jernbanebilletten?

— Det kunde synes saa, sagde Ashton-Kirk, men Sagen er den, at Sagon samme Eftermiddag havde besøgt Locke ude paa Institutet og var rejst sammen med ham ind til Byen. Dette forklarer, hvorledes Papirstumperne kunde befinde sig paa Skrivepulten,

— A propos Udsigter til at generhverve Tegningerne sagde Pendleton, vi var nok lige ved at komme af med dem i Aftes. Sagon havde jo faktisk Papirerne i sine Hænder.

Ashton-Kirk trak en flad Pakke op af sin Lomme, aabnede den og viste, at den indeholdt bare, blanke Papirsark.

— Dette var, hvad Sagon fandt bag Portrættet, sagde han med et Smil. De rigtige Tegninger havde jeg været forsigtig nok til at fjærne for et Par Dage siden. — Et Øjeblik . . . . det er Telefonen!

Pendleton sad og rullede en Cigaret og grundede, medens Ashton-Kirk løftede Røret op.

— Hallo' sagde han. I næste Øjeblik forandredes hans Mine. — Aa, er det Dem! Hvordan befinder De Dem efter Nattens oprørende Eventyr?

Eer slap Pendleton Cigaretten og begyndte at lytte.

— De maa prise Dem lykkelig ved at have sluppet fra den Historie med en Smule Hovedpine, sagde Ashton-Kirk. Saa fulgte en Pavse, hvorefter han sagde — øjensynlig som Svar paa et Spørgsmaal: Aa ja, han er hos mig nu. Vil De tale med ham?

Pendleton rejste sig og gjorde et Skridt henimod Telefonen. Men han standsede som ramt af et Skud, da hans Ven fortsatte:

— Naa ikke? — Jasaa. Godaften!

Ashton-Kirk hængte Hørerøret op og vendte sig mod sin Ven.

— Jasaa, sagde Pendleton med en underlig Stemme; hun vil altsaa ikke tale med mig.

— Ikke pr Telefon — nej. Men hun ønsker, at du skal komme hen til hende — straks. Hun vil gerne høre noget om, hvordan vi bar os ad med at gribe de Skyldige og faa Klarhed i Sagen, og hun ønsker at du skal fortælle hende det — du og ingen anden. — Ashton-Kirk saa' paa sit Ur. — Klokken er nu 10,45. Du kan være der Kl. 11, hvis du skynder dig rigtigt.

— Kalder du det at skynde sig rigtigt, at være saa lang Tid om det lille Stykke Vej! — Den unge Mands Ansigt straalede, og han var halv ejs henne ved Døren, medens han talte: Hvis jeg ikke er der i Løbet af den halve Tid; maa Du kalde mig et Dovendyr.

Med disse Ord faldt Døren i, og Ashton-Kirk hørte ham springe ned ad Trapperne,

Næste Dag meddelte Aviserne, at Forlovelse var deklareret mellem Miss Edith Vale og Pendleton. (Sluttet).

EUROPAS SMILEBAAND

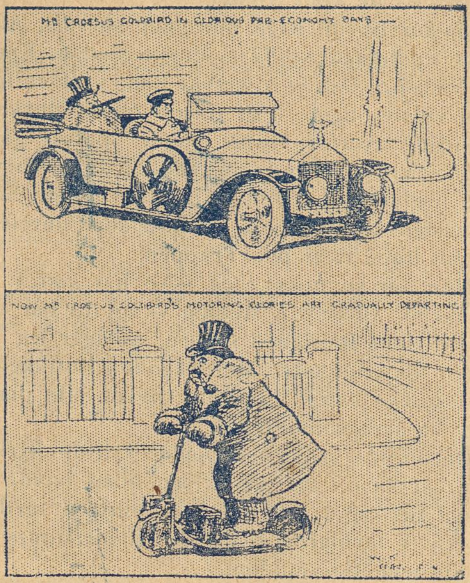

Den engelske Millionær før og nu.
(»Daily Mirror«, London)

— Skøn er hun ikke, men Hovedsagen er . . . . vi passer sammen!
(»Fliegende Blätter«.)

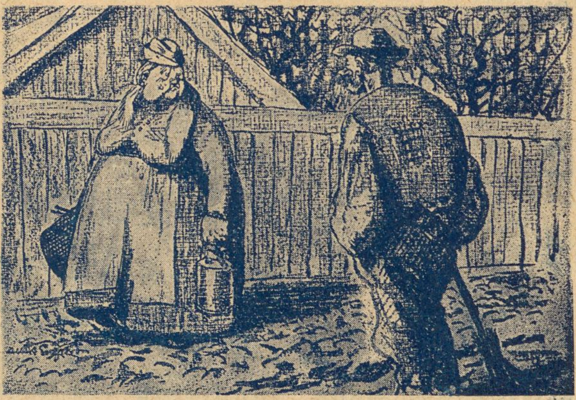

— Hå ja! Halfva världen vet inte, hur den andra hälften lefver!
— Nää — men då å tamejfasen inte fruns fel!
(»Strix«).

Rusland vil ha fred — —

— — nu kommer straks Japan!

(»Lørdagsavisen«, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Rød Indmad

Et Æventyr.

Før hed det »Prinsessen paa Erten«, men ak, saa forvandlet er Verden, at Prinsessen nu staar ved Granater, beregnet paa Fjendens Soldater!

Dags Dato.

Jeg kommer til at tænke paa *Gustav Wied*, der skrev: Man skal fodre sine Karudser og gøre sin Whisky stærkere.

Fodre Karudser? Med hvad? Gøre Whiskyen stærkere — hvorledes?

*

Der var forleden en Mand, som skulde løse en Evafigur hjem fra Laanekontoret, men da den var over seks Maaneder henne — saa maatte han opgive den.

Havde han mon risikeret det hos »Adam«?

*

En Dame gaar for Tiden rundt og stjæler fra Tandlægerne. Politiet har bedt disse om at bide Mærke i hende.

*

Der bliver stadig klaget over Tyverier fra Godsbanen; Politiet staar dog ganske magtesløs, skønt der er Spor nok at gaa efter; men de ender alle i *Remi*(sen).

*

Skuespiller *Aug. Falk* optraadte fornylig paa det kgl. Teater og fik virkelig et Menneske ud af et Stykke. *Falck* ved Redningskorpset fik forresten forleden et Stykke ud af et Menneske. Det var en Kioskdreng, som havde faaet Lillefingeren under en Sporvogn.

*

Nu gaar »Den kære Familje« paa det kgl. Teater, »Petersen og hendes Søstre« paa Det ny Teater, »Faderen« paa Bettyteatret, og naar nu »Familjetvist« kommer op paa Folketeatret. saa har vi »En Skandale«.

*

Gullaschgrosserer Mortensen slog dog i forrige Uge alle tidligere Rekorder. Han meddelte sine Venner, at han havde faaet en elektrisk Cigartænder med direkte Ledning fra Trollhättan!

*

I en Kommuneskole spurgte Læreren i Gaar en lille Dreng, hvormeget 8 og 6 var. — 15, svarede Drengen. — Naa, sagde Læreren, er *det* nu ogsaa steget!

Films.

Her har De en Film,
sidste Akt, sidste Scene.
Hendes Elsker er »spænet«,
og hun sidder alene.
Skade, at Filmen er lidt forfejlet —
Man kan se Fotografen inde i Spejlet!

Næste Gang kommer altsaa „Ravnen"s berømte Julenumer — 24 Sider for 12 Øre! Dejlige Billeder, straalende Historier og en mægtig Masse Præmier i Gættekonkurrencen.

De maa hellere sikre Dem dette Julenumer med det samme, for alle 25,000 Eksemplarer vil blive *hamstrede!*

Og naar De har set Numeret, tegn Dem saa som Abonnent — De kan ikke være andet bekendt!

Italien.

Vist var det væm'lig fatalt a'
Du den Gang kastede alt a'.
I Fare er Broen Rialta —
Jeg siger: Hic Rhodus, hic salta!

„En Nordmand"

To vandrende haandverkssvende møttes paa vejen mellem Lybæk og Hamburg og har slaaet følge.

»Bin sie von Døyschland?« sier den ene.

»Nain, ich bist von Aarhus. Undsie?«

»Ich in von Ribe«.

»Ih, du ællstyhrende, saa kæn vi jo tæle dænsk sammen!«

*

„En Dansker".

Højdepunktet af Gerrighed præsterede forleden Husmand Jens Petersen. Han lod sig barbere et Kvarter før han døde — det er dyrere at barbere et Lig.

*

„En Svensker."

Fru Jonsson: Kommer du hem full nu igen, Adolf?!

Adolf: Full??! — En person, som ätit 18 pastejer, 12 parisersmörgåsar och 6 äpplen, han är inte full — han är mätt, Kristina lilla!

*

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
·KOLDING·

Forsikringer
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
WALKENDORFSGADE 16
af alle Arter.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

„EL UNIVERSO“
INDREGISTRERET
FRA·H·NIELSENS·CIGAR·OG·TOBAKSFABRIK
TELEF.·309 ODENSE TELEF.·309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

»Næ, hvor hun ligner »Lotte«, som jeg trænede forrige Sommer.

Tegning af Peder Pedersen
Aarhus.

F. Daugaard, Aarhus. Tegninger skal være udført med Sort — alle andre Farver gaar i Papirkurven.

K. R., Randers. Tak, men — »For beredelse til en ny Mode« vil næppe gøre Lykke, og Vilette har jo forlængst tegnet »Hold din beskidte Kæft, dit Uhyre!«

En moderne Mandolinspiller.

Forlov.elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Gustav. Vi synes ikke, at deres Karikatur af Snuppe-Jensen er rigtig sjov.

— Hvad bestiller du?
— Jeg vadsker mit Træben.
— Hvorfor det?
— Fordi jeg har saadan en nederdrægtig Fodsved.

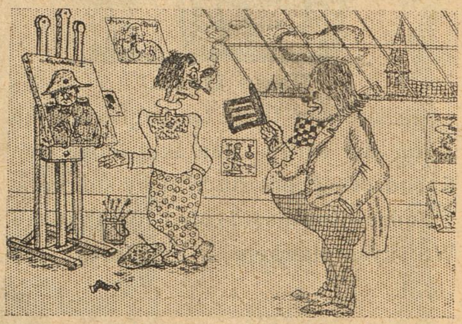

— Næh, god Dag, Hr. Jokumsen.
— God Dag min kære Top.
— Hvad synes Du om mit nyeste Maleri?
— Jo, det kunde jo være meget godt naar det bare var lidt bedre.

Tegning af Henrik Jørgensen.

Avertér i „RAVNEN“.

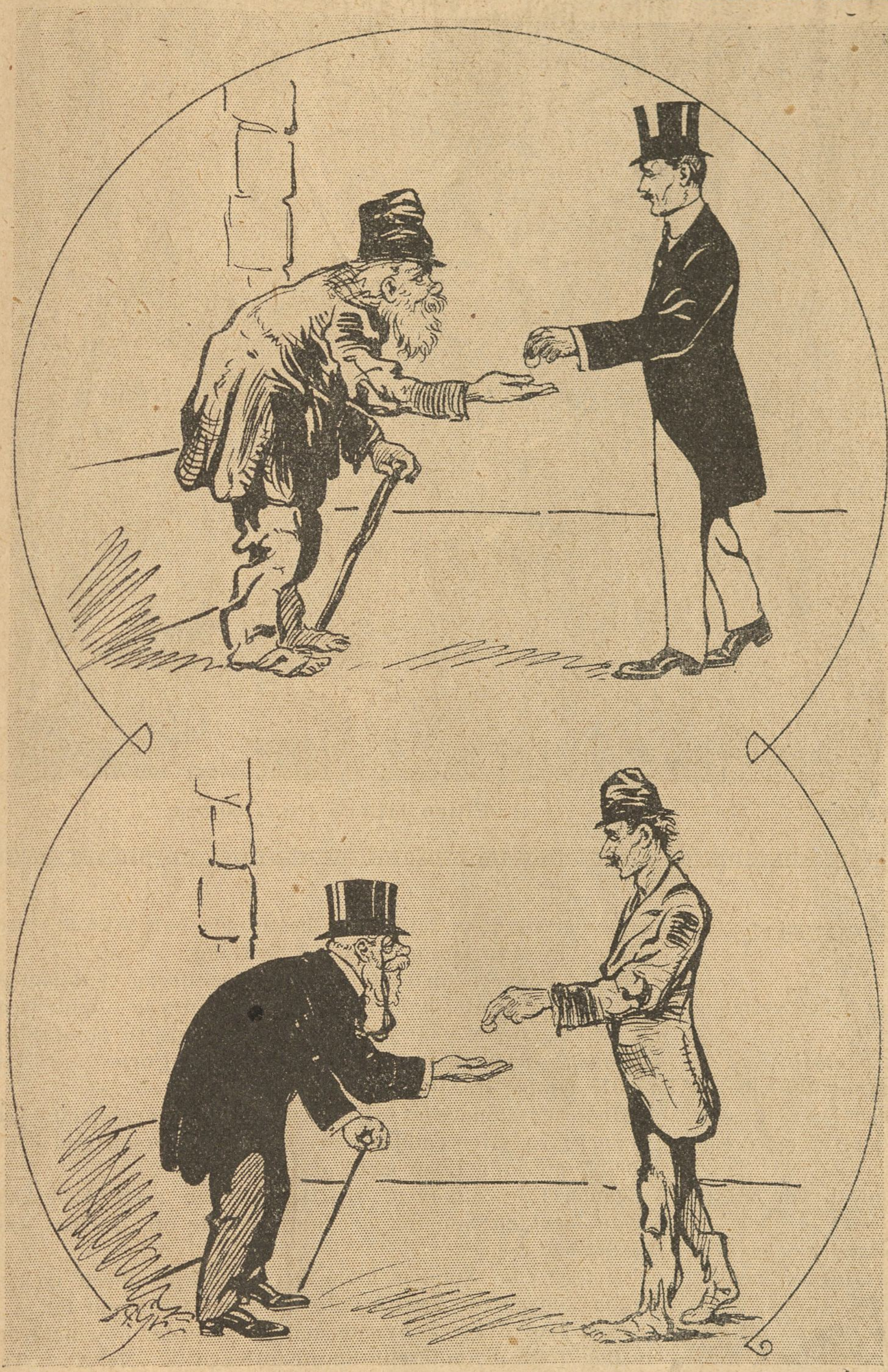

Tegning af Aage Grønholdt.

Hvorledes Tegneren har tænkt sig, at Krigen kan vende op og ned paa alle Ting.

Færdig.

En kendt, gærrig Parvenu møder en ung Kunstner og siger:

— Kunde De ikke male mig en Stillleben i Olie, men saa billig som mulig?

— Køb De Dem en Daase Ansjoser i Olie, svarede Maleren.

Naa saadan.

Præsten: Er det en Erindring, De har i den Medaillon?

Konen: Ja, det er en Erindring om min Mand.

Præsten: Om deres Mand! Han færdes jo iblandt os endnu!

— Ja, men det gør hans Haar ikke!

God Garanti.

— Det er meget uforsigtigt af Dem at have ladte Geværer staaende paa den Maade. Sæt deres Søn fik fat i det!

— Pyt, Drengen ved ikke engang hvad et Gevær er. Igaar brugte han dem som Stylter!

Til Pas.

Fængselsdirektøren: De kan godt faa lidt passende Sysselsættelse under deres Straffetid. Hvad er deres Profession?

Jeg spiller Cello i et Orkester.

Direktøren: Godt, saa kan De komme ned i Gaarden og save Brænde.

Grunden.

— Er det Dig Thilde, det var da morsomt! Det er længe siden, vi to har set hinanden. Hvordan lever Du, Thilde?

— Jeg er ingen Thilde, jeg er Fru Petersen, gift med Basunist Petersen ved Artilleriet.

— Naa—aa, det er derfor, Du ser saa *opblæst* ud!

Forsnakkelse.

— Hvem er det, som bliver begravet?

— Det er gamle Jansens Enke.

— Herregud, lever hun endnu!

Nyeste Kunstprodukter.

Tegning af N. P. Sørensen.

Lille Pige med Tændstikker.

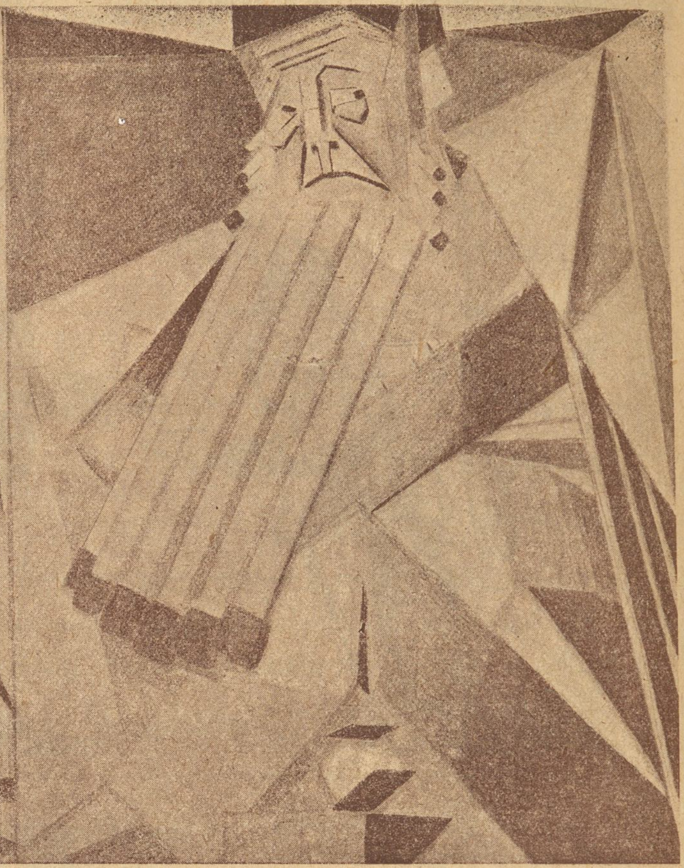

Ældre Herre med Skæg.

Eventyret om Løgnen.

Satire-Skitse af OTTO CARL OLESEN.

Unge Hr. Petersen havde været Genstand for en rystende Tildragelse.

Det vil sige, den fandt kun Sted *i hans Fantasi.*

Og Hr. Petersen forestillede sig tydeligt og klart, hvordan han vilde have taget de frygtelige Følger. — — Lysten til at fortælle denne udmærkede Løgn, der var mere end almindelig hverdags, kriblede i ham.

Og Hr. Petersen gik i ophidset Tilstand til sin bedste Ven og fortalte »sin Oplevelse«. —

Vennen vidste meget godt, at Hr. Petersen løj, saa det gnistrede, men det gjorde ikke Historien ringere, tænkte han . . .

— »Ja, jeg ved godt«, sagde Hr. Petersen efter endt Beretning, »at Du sidder og tænker: Det er s'gu Løgn, men det gør ikke noget, sandt er det alligevel. Det tør jeg bange paa!«

— »Behøves ikke«, replicerede Vennen. »Jeg siger ikke, det er Løgn, men jeg vil kalde det en udmærket, »digterisk Fremstilling af Begivenheden!« . .«

Men der kom den Dag og mange efter den, da Hr. Petersen hørte »sin egen Historie« fortalt igen . . . . Og den fortællende havde altid selv oplevet Begivenheden. . .

Mangen Gang kriblede det i Hr. Petersen. Han vilde afbryde og sige: »Hør, ved De hvad! — Det, De *der* siger, har jeg *selv* oplevet — — selv *fundet paa*, mener jeg! . . .« Men han bekæmpede sin Trang og holdt sig tappert, til »Historien havde naaet hans Øre 10 Gange. Og efter at have bemærket sig dette Jubilæum, besluttede han ikke at »tage Affære«, før han kunde notere 25de Gang . . .

Og Hr. Petersen førte efter denne Beslutning et nøjagtigt Regnskab. Men ofte kom Lysten til at afbryde Løgnhalsen op i ham, særlig naar denne ikke holdt sig til *Sandheden i Løgnen*: Originaludgaven: Hr. Petersens Form . . . . Da maatte samme Hr. Petersen rigtig bekæmpe sig —.

»Historien« oplevedes af mange og fik mangen vellykket Premiere ved Herremiddagene. Og Hr. Petersen nød den!

— Skulde mon Løgn være arvelig?

Saameget er dog vist, at Hr. Petersen i sit Ægteskab havde faaet en Søn, og da han voksede op, løj han, saa det battede noget!

En Dag kom Sønnen hjem og fortalte Faderen en rystende Tildragelse, han just havde været Genstand for . . .

— »Bravo! Bravo!« hylede den Gamle, idet han hentede en Bog frem og noterede Sønnens Navn — »Nr. 25 — Tiden har pyntet paa »Historien«, men helt ukendelig er den dog ikke!« jublede Hr. Petersen. — »Tænk, at det skulde blive *Dig*, min Dreng, *Nr. 25*!« — Og saa fortalte han Sønnen om den gamle Løgn i dens oprindelige Form — —.

Og Sønnen indrømmede pligtskyldigst, at *den* lød mere sandsynlig, medens Faderen med en vis Stolthed slog ud med Haanden og sagde:

»Tja, hvad var Sandheden værd, hvis Løgnen ikke var til!«

— — —

I og for sig kan det jo være ligemeget med Hr. Petersens »Historie«, for den er jo Løgn og forbandet Digt!

Men »Eventyret om Hr. Petersens Historie« har i hvert Tilfælde den Fordel at være *sandt.*

C. B. MØLLER & Co.s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende:

„Cigaretaffald" . . . . pr. Pk. 0,15
„Two Brothers" . . . . — 0,18
„Tyrkisk Blanding F" . . . . — 0,25
„Sunday Mixture" . . . . pr. Ds. 0,35
samt „Gallahers" Tobakker etc.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Hun ligner min Søster i tvende Ting:
De har begge en Hat med Hiv og Sving,
hvorunder to Øjne skinner saa glade.
Desuden gaar min Søster ogsaa med Blade!

Samson og Dalila

eller Manden der blev „klippet“ i Taagen.

Der var ingen Tvivl om — at jeg var faret vild. Rundt om mig hængte Taagen som en uigenemtrængelig gulgraa Væg, der blændede og forvirrede mig. Ikke en Gang mine Fødder kunde jeg se. Pludselig rejste der sig en underlig Skikkelse foran mig; vi stødte sammen, og jeg hørte et forskrækket Udraab. Saa forsvandt Skikkelsen atter i Taagen. Jeg stod ganske stille. Det hele var kommen saa pludselig, saa lydløst, saa uventet. I næste Øjeblik lød en Stemme gennem Taagen, en klar, høj Stemme, tydligt nok en Kvindes:

— Beder om Forladelse! Stødte jeg Dem!

— Ikke et Spor! raabte jeg glad tilbage. Jeg beder ogsaa om Forladelse — det var lige saa meget min Skyld. . . . Aah, den fordømte Taage!

Jeg rendte lige imod en Lygtepæl.

Hvad er det? spurgte hun, og jeg syntes at høre en angstfuld Klang i hendes Stemme.

Jeg fortalte hende, at jeg var løben paa Lygtepælen og jeg hørte en sølverklar Latter, som syntes at komme lidt længere borte fra.

Jeg ventede paa, at hun skulde dukke frem af Taagen, men forgæves

— Hvor er De? raabte jeg tilsidst.

— Her! genlød Svaret.

Hendes Stemme var da noget svagere. Maaske forsvandt hun i al Stilhed eller ogsaa var Taagen tætned endnu mere imellem os.

— Har De mistet noget? spurgte hun?

— *Mistet* — —? Hvad mener De?

Mekaniskt undersøgte jeg mine Lommer og følte ned ad min Frakke. To Knapper var opknappede. Jeg førte Haanden indenfor og opdagede, at Ur og Kæde var borte. Jeg indrømmer, at jeg bandede!

— Ja, *jeg* har dem, lød det roligt gennem Taagen, men jeg er villig til at gøre en Forretning. Jeg kan ikke have nogen Glæde af dem, før jeg finder en Pantelaaner, og det finder jeg vel næppe i denne Taage.

Jeg stod stille — af den Grund, at jeg savnede Ord for at udtrykke mine Følelser. Jeg gik et Skridt i den Retning, hvorfra Stemmen syntes at komme, men jeg havnede i Rendestenen.

— Rør Dem ikke! lød Stemmen. Ellers genser De aldrig Deres Ur og Kæde!

— Det var da det mest uforskammede —!

— Bliv ikke grov. Det er ubehageligt og fuldkommen unyttigt. Jeg sympatiserer med Dem. Jeg har selv en Gang faaet mine Lommer tømte, saa jeg forstaar Deres Følelser, men ulykkeligvis er Forretning nu en Gang Forretning, og jeg tør ikke lade mine Følelser løbe af Sted med mig. Det forstaar De nok; ikke sandt? Hendes Stemme lød beklagende, næsten overtalende, som om hun ønskede, at jeg skulde se Sagerne fra hendes Synspunkt. Jeg tav haardnakket.

— Men det er vel for meget at bede Dem om, fortsatte hun undvigende. Ønsker De Deres Ur igen, hvis ikke spilder jeg jo bare min Tid her?

— Jo, naturligvis!

— Meget vel! Hvor mange Penge har De hos Dem?

— Fem Pund.

— Er det alt?

Hendes Stemme blev pludselig skarpere.

— Og nogle faa Shillings, tillagde jeg.

— De bærer Dem ikke rigtig smukt ad, klagede hun, men jeg skal være ædelmodig mod Dem. Saa vidt jeg kan se, har Deres Ur med Kæde en Værdi af seks Pund mellem Venner, men i Betragtning af, at det er en taaget Nat, at vi begge er faret vild, og at jeg hellere vil have Pengene nu end vente paa dem, skal De faa det tilbage for fire. Er vi enige om det.

— Ja!

— Godt. Er De stadig ved Lygtepælen?

— Ja.

— Godt. Jeg kan lige akkurat skimte den. Nu skal jeg have Fortrolighed til Dem — jeg tror at De er ærlig, efter Deres Stemme at dømme. Vil De give mig Deres Ord paa at gøre, hvad jeg siger?

Jeg gav mit Ord, i det jeg smaalo bittert af hendes Naivitet.

— Gaa da ud paa Gaden til De er saa langt fra Lygtepælen, at De kun kan skimte Lyset. Jeg skal lægge Kæden ved Stolpens Fod, og naar jeg raaber, kommer De og lægger to Pund der, hvor Kæden laa. Gaa nu ud paa Gaden og vent.

Jeg gjorde som hun sagde, fandt Kæden og lagde de to Pund i Stedet. Saa raabte hun atter:

— Er De nu ude paa Gaden igen?

— Ja.

— Nu lægger jeg Uret paa samme Sted og i Bytte lægger De de andre to Pund, naar jeg raaber.

Atter ventede jeg — nu da det var for sent at kalde mig selv et Fjols. Til min store Glæde fandt jeg Uret paa det betegnede Sted. Jeg lagde de to andre Pund og gik tilbage igen. Maaske var det ekscentriskt, men hun havde holdt Ord, og det vilde jeg ogsaa gøre. Jeg ventede et Øjeblik og raabte derpaa:

— Har De dem?

— Ja, tak, lød Svaret tydligt gennem Taagen. Farvel!

— Vent et Øjeblik! raabte jeg, for jeg blev greben af en pludselig Lyst til at se denne Sirene med den klare Stemme og det mærkværdige Hædersbegreb. Jeg vil se Dem, inden De gaar.

Der var stille saa længe, at jeg troede hun var gaaet.

— Er det ikke en Fælde, De lægger ud for mig? lød det omsider.

— Nej, paa min Ære! svarede jeg tilbage, glad over at hun var der endnu.

— Ved De, hvad jeg hedder?

— Nej.

— *Dalila.*

— Naa?

— Og de ønsker stadig at se mig?

— Naturligvis.

Pludselig stod hun foran mig, en lang, flot, ung Skikkelse, klædt i en sort Kappe, som sad stramt om hendes elegante Figur. Paa Hovedet havde hun en Astrakan-Hue og for Ansigtet et tæt Slør, gennem hvilket jeg kunde se hendes Øjne lyne. Det var det hele. I næste Øjeblik var hun væk.

Gennem den tætte Taage naaede hendes sølverklare Latter mit Øre, efterfulgt af Ordene:

— *O, Samson, Samson!*

Med en pludselig Indskydelse stak jeg Haanden ned i Lommen, hvor jeg havde lagt Uret og Kæden.

Den var tom!

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
med Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser,
som var gældende før Beskatningen.

GENERALAGENTUR: TELEFON 2300
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer,** Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

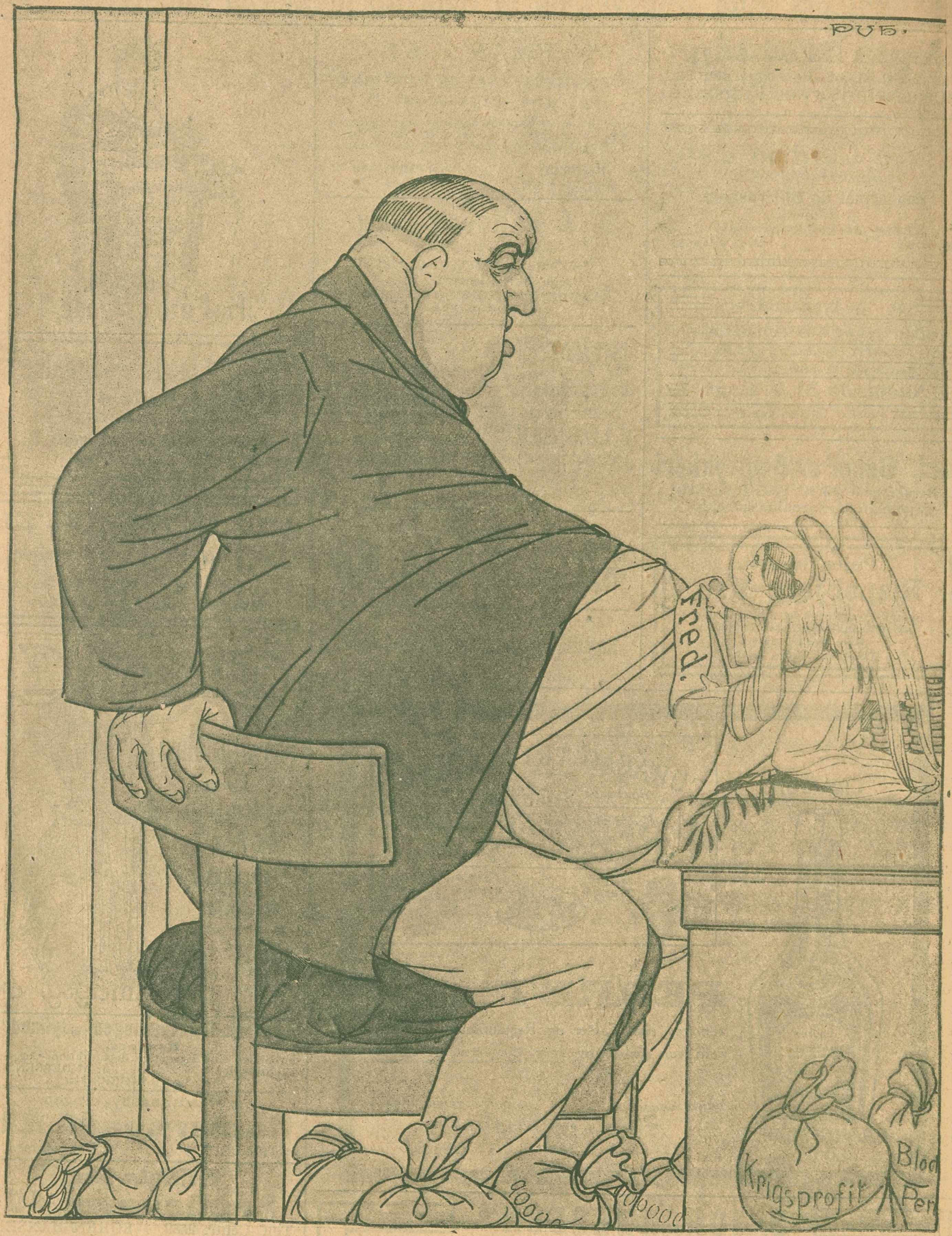

Tegning af P. V. Hansen

— For Fanden, Fred, siger hun! Der er s'gu da Fædrelandskærlighed, saalænge der er en Draabe Blod i Evropa!!

24 SIDER JULENUMER. 12 ØRE

RAVNEN

Nr. 50 Redigeret af AXEL WESSEL Torsdag den 13. December 1917.

Fandens Cigarafspidser.

Tegning af *Emil Frederiksen.*

Saa, nu skal vi se, om Fa'rs Julepresent er skarp!

ELEKTRIKERNES KOOPERATIVE INSTALLATIONSFORRETNING

„ALLIANCE"
WILLEMOESGADE 3
— TELEFON 12114 —

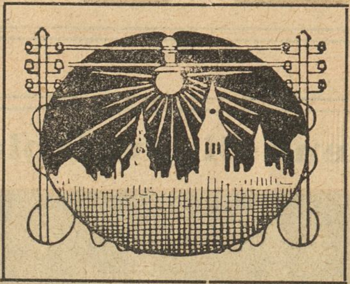

„ALLIANCE"
WILLEMOESGADE 3
— TELEFON 12114 —

ANBEFALER SIG MED

INSTALLATION OG MONTERING AF ELEKTRISK LYS OG KRAFT

STORT LAGER AF LAMPER OG LYSEKRONER

Landmandsbankens

Hjemme-Sparebøsse

giver daglig Anledning til at spare.

Bøssen tømmes en Gang om Maaneden af Bankens Bude.

Bestillinger kan ske skriftlig eller pr. Telefon 7191.

Kontor: Bernstorffsgade 23.

S. Johannesson A/S

Statskontrol.

Fedevarer,
Gæs og Ænder.

Telefoner: 3684 — 3349 — 4722.

St. og Kj. 13, Højbroplads 13. St. og Kj.

FILANTROPI.

Hungeren og Mætheden mødtes en Dag
paa et Strøg, der var lidet befærdet.
Hungeren saa ud, saa den tykke blev rørt,
og Fedtet næsten smælted ham om Hjærtet.

Mætheden aftog sin svære Guldlorgnet
for at tørre en Taare af Øjet.
Hungeren var næsten en Besvimelse nær,
og Almægtige! hvor saa han ud i Tøjet!

Mætheden knapped Diplomatfrakken stramt
om sin Tegnebog, før han tog til Orde
og kom med et Tilbud, ædelmodigt og flot,
der var egnet til at vække Furore!

Han invitered Hungeren ind paa Café —
—: Kom med mig! Du skal nok blive trøstet!
Og Hungeren og Mætheden fulgtes derind,
den sidste stolt, den første lidt rystet.

En liflig Lammesteg med Agurkesalat
kom paa Bordet. Aa, dens Duft steg i Næsen!
Mætheden faldt an — medens Hungeren sad
hel genert, med sit blegt forknytte Væsen.

Der var ingen, der bød ham, og han turde ikke selv
skære Skiver af den saftige Masse.
Han gumlede lidt Brød, som han fandt ved sin Kuvert,
medens Mætheden havde *sit* at passe.

Han sagde — med sin Næse i Tallerkenen gemt
—: Tag og skaf mig et Glas Øl! Det vil læske!
Puh, jeg sveder! Skynd dig lidt! — —
— — Men da Hungeren igen
kom tilbage med den skummende Væske,

var al Lammestegen ædt. Kun de gnavede Ben
laa alene tilbage paa Kanten,
og Mætheden stanged sine Tænder med et Ræv —
—: Ikke sandt min Ven, det smagte minsandten!

Vær du glad, Du har mødt mig! Jeg kender min Pligt
imod Samfundets sultende Stakler!
Sikken Middag! Ganske gratis! — Det er ikke *hver* Dag,
Du er ude for den Slags Mirakler!

Men Hungeren tog et af Lammestegens Ben
og slog Mætheden oven i Ho'det,
saa han tabte sine Briller og forlangte Politi,
mens han grædende aftørred Blodet.

Hungeren blev dømt til at hænges. — Men ak,
man har ikke passet særlig godt paa Raden.
Han maa være echapperet. — Thi vi ser ham hver Dag
forfulgt og hjemløs flakke om paa Gaden!

Thorkil Barfod.

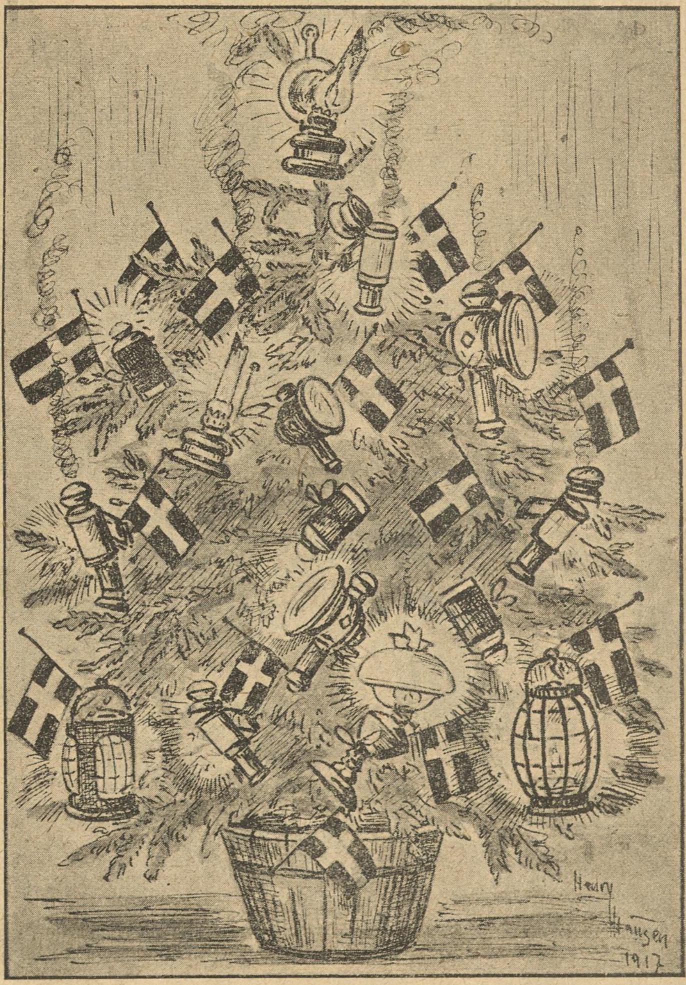

Tegning af ***Henry Hansen.***

Se, lille Sørens Juletræ er nærmest kun til Grin;
naar det i Aar ser saadan ud, er det paa Grund a' Kri'n!

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

Tegning af *Storm-Nielsen.*

Julesalg i Stormagasinet under Belysningsvanskelighederne.

I det yderste Øjeblik—!

I
EN FRYGTELIG ANKLAGE

Da jeg har set i Aviserne, at Fru Bergius, Enke efter den i sin Tid saa kendte og frygtede Bankier John Bergius, i disse Dage er død efter at have gennemgaaet en Operation, anser jeg mig for løst fra det Hensyn, som tidligere hindrede mig i, som hæderlig Mand at fortælle om en af de vanskeligste Sager, Fred Hellington og jeg nogensinde har haft med at gøre under vor lange Virksomhed som Detektiver.

Jeg husker dog alle Detaljer, skønt jeg har haft en Mængde andre interessante Sager at gøre efter den Tid ....

Det var i Aaret 18 . . Fred Hallington og jeg havde lige nylig etableret os i Stockholm, men vi havde alligevel, takket være min Vens vidtstrakte Ry, faaet næsten mere Arbejde end vi kunde overkomme. Jeg husker, at vi ikke havde mindre end tre store og komplicerede Problemer at løse, da det pludselig en Dag ringede paa Døren.

Fred Hallington saa' næsten forskrækket op.

— Gud hjælpe os, sagde han uroligt, det kan da vel aldrig være en ny Klient. Vi lader være med at lukke op, ikke sandt Rob.

— Men kære Fred, udbrød jeg, vær dog ikke saa letsindig. Du maa tænke paa, at du ....

Her blev jeg afbrudt af en ny Ringen.

De bekymrede Rynker i Fred Hellingtons Pande glattedes hurtigt, og han rejste sig i en saadan Fart, at den gamle Lænestol knirkede.

— Du har maaske Ret, sagde han smilende idet han gned sig i Hænderne. Du har da ogsaa en Stemme, som vilde kunne opvække Døde. Han maa have hørt os. Det er da forfærdeligt saa det Menneske ringer.

En ny Kimen, længere og skarpere end nogen af de foregaaende, lød, og min Ven skyndte sig ud. I næste Øjeblik hørte jeg en Stemme sige:

— Jeg beder Dem tusind Gange om Undskyldning, fordi jeg forstyrrer. Er det Hr. Hellington selv, jeg har den Ære at tale med?

— Ja, det er, svarede min Ven. Vær saa god at træde indenfor. De kan godt hænge Overtøjet her, tilføjede han, da Gæsten gjorde Mine til at ville træde indenfor iført sin vaade Pels og med den regndryppende Paraply i Haanden.

— Aa ja, naturligvis, sagde den anden. Jeg beder Dem undskylde, men jeg er saa distræt i Dag, at jeg virkelig godt kunde have taget Galoscherne paa Hovedet og Hatten paa Fødderne —. Aa, Tak, Hr. Hellington, det gaar nok uden Hjælp.

Et Øjeblik efter traadte den Fremmede ind i Værelset under mange Buk. Det var en spinkel Mand snarere under end over Middelhøjde. Han kunde være c. 40 Aar gammel, thi det sorte, spidse Fuldskæg var allerede let graanet. Han vilde øjensynlig lade som om han var rolig og behersket, thi han forsøgte at smile sorgløst, men jeg kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, at Smilet virkede stereotypt.

— Mit Navn er Bergius, sagde den Fremmede, efter at Fred Hellington var kommet ind og havde lukket Døren efter sig. Jeg har en lille Vekselerforretning i Arsenalgade. De kender den muligvis?

Fred Hellington bukkede let.

— Ja, meget godt, Hr. Bankier, svarede han. Saa godt, at jeg ved, at dette Firma er et af de største i hele Sverige.

— Aa nej, slet ikke; før maaske, men ikke nu. Det er daarlige Tider, Hr. Hellington, det er meget daarlige Tider.

— Ja, det er sandelig en permanent Fejl hos Tiderne, svarede min Ven smilende. Vær saa god at sætte Dem. Men jeg maa hellere straks meddele Dem, at hvis De kommer med nogen Sag til os, Hr. Bergius, saa maa jeg paa Forhaand sige, at vi er ganske overlæssede med Arbejde.

Hr. Bergius, som allerede havde sat sig til Rette, blev ved disse Ord meget forskrækket. Han strakte næsten bønfaldende Hænderne frem.

— Hr. Hellingten, sagde han, De maa for Guds Skyld ikke tale saaledes. Alt mit Haab staar til Dem. Det er ikke alene mit Liv der er truet, men min Ære, min Formue, min Samfundsstilling og mange andres med min. Vi Finansmænd hænger jo, som De ved, sammen som Ærtehalm, og at bringe én til at falde, er det samme som at tage en Sten ud fra en Brohvælving. Jeg kan ikke henvende mig til Politiet. Jeg afskyr Skandale, og det bliver til Skandale, saasnart disse Dumrianer faar fat i noget. Hr. Hellington, De maa hjælpe mig!

Hans Tonefald var saa bevæget og indtrængende, at Fred Hellington mod sin Villie blev interesseret.

— Og hvorfor er De saa bange for en Skandale? spurgte han, tilsyneladende ligegyldigt, skønt jeg saa' et Glimt i hans Øjne, der ikke var til at tage Fejl af. Den Slags Ting behøver en Mand da ikke at tage sig nær.

— De kan have Ret, svarede Bergius, men der findes Omraader, man ønsker fredede. Tænk Dem selv, mine Herrer, at De havde nogen, som De holdt meget af, et Menneske, som De havde gjort alt for, havde ofret alt for, uden Forbehold, uden Bagtanke om Løn og Taknemmelighed.

(Fortsættes).

Læs denne korte, men meget spændende Roman!

Historien om en Trold.

Illustreret af *Anton Hansen.*

En skøn Morgen gik Løjtnant Spank ud i sin Have for at se, hvorledes Solsikkerne stod, og hvad beskriver hans Forbavselse, da pludselig en Kæmpetrold af den anden Verden stod foran ham.

Trolden grinte fælt med sine vældige Hugtænder og rullede vildt med sit ene Øje, der sad skævt i Panden. Det varede lidt, før Løjtnanten genfandt sit Mæle, men saa raabte han: Har Du

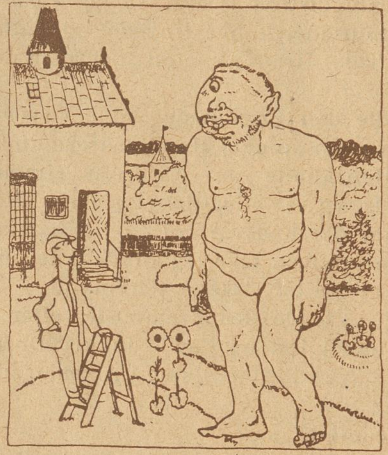

ikke set, at der staar »Privat« paa Havelaagen?

Trolden grinte bare, og saa vilde Hr. Spank gaa ind for at telefonere efter Politiet — men i det samme fik han en lys Ide: Hvilken Kæmpekarl og ha' i Hæren, hvis der skulde blive Krig! Han lod øjeblikkelig sin Husholderske sy Kæmpen et Par Bukser af 4 Lagener og 2 Dynebetræk, og saa trak Løjt-

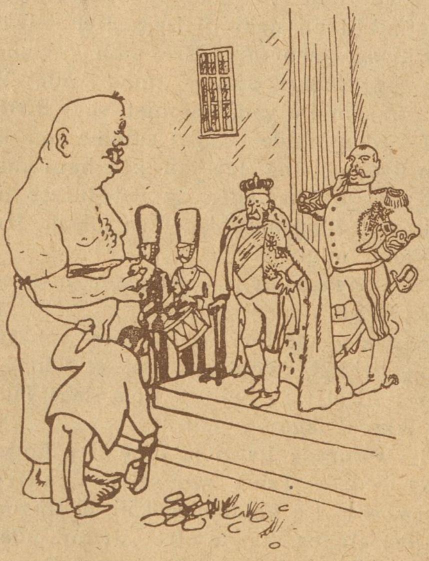

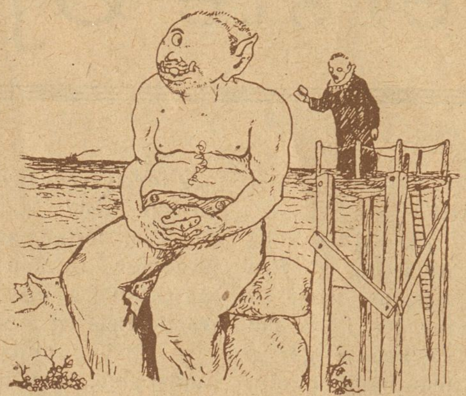

nanten Kæmpen op paa Slotspladsen, hvor Kongen, ledsaget af en General med Piber og Trommer straks gav Audiens. — Ideen er god, min go'e Løjtnant, sagde Kongen, da han havde hørt, hvad Meningen var — men er han døbt og troende? Vi kan ingen Hedninge ha' i vores Krigshær! Saa blev det bestemt, at Trolden foreløbig skulde bo paa en Ø og dér modtage Konfirmationsundervisning af Kongens egen Hofpræst.

Da et Aar var gaaet, rygtedes det i Kongens Land, at Nabolandet rustede. Straks kaldte Kongen alle Mand under Fanerne, og alle Fabriker fik Be-

stilling paa Krudt og Kanoner. En særlig Fabrik skulde udelukkende lave Kæmpehaandgranater til Trolden. Den første Granat blev straks udstillet, og Kongens Garde havde svært ved at holde Nysgerrige borte. Da Rygtet om Rustningerne naaede Nabolandet, rustede de naturligvis ogsaa, og saa lod Kongen bygge en stor Vold lige ved Grænsen, hvor Kæmpen kunde ligge og bombardere Fjenden med Sten- og Haandgranater.

Inde i Landet lyttede man spændt til de mægtige Drøn fra Krigsskuepladsen, og hele Militærpartiet med Kongen i Spidsen frydede sig saare ved Tanken om det vældige Blodbad, som Trolden utvivlsomt foretog mod Fjenden, og da der henad Aften lød et ganske forfærdeligt Rabalder, lod Kongen alle Flagene hejse og store Takkefester afholde.

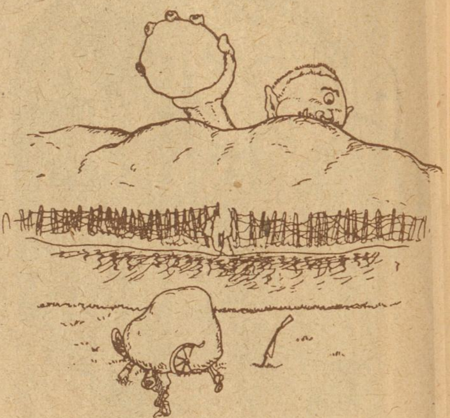

Men der var sket noget ganske andet. Man havde nemlig glemt at sende Trolden Mad: 16 Okser, 17 Svin og 200 Vognmandslæs Brød foruden 19 Ankre Brændevin. Og saa blev han saa gal i Hovedet, at han knaldede en af de allerstørste Haandgranater ned i Jorden. Der paafulgte en forfærdelig Eksplosion, og da Røgen trak væk, var baade Volden og Trolden forsvunden — og et mægtigt Hul var kommen i Stedet for. Denne Begivenhed havde til Følge, at begge de krigsførende Parter sluttede en ærefuld Fred, og Hullet i Jorden blev erklæret for nevtral Zone — og saa var den Trold og den Krig forbi.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Hovedstadens Brugsforening

Hovedkontor: Vestervoldgade 11.

Medlemmernes Opmærksomhed henledes paa, at der i de af nedenstaaende Afdelinger, der er understregede, vil kunne foretages fordelagtige Indkøb af

JULEGAVER

for Børn og Voksne

i Isenkram, Manufaktur, Galanteri og Legetøj

Afd. **Hellerup**, St. Petersvej 1.	Afd. **Westend**, Westend 5—7.
» **Strandvejskvarteret**, Mariegade 1.	» **Enghaveplads**, Enghaveplads 5.
» **Østerbro**, Strandboulevard 69.	» **Frederiksholm**, P. Knudsensg. 25.
» **Blaagaard**, Stengade 6—8.	» **Valby**, Rughavevej 9.
» **St. Paul**, Olfert Fischersgade 49.	» **Byggeforeningerne**, Steins Plads 8.
» **Christianshavn**, St. Annægade 7.	» **Godthaab**, Nyelandsvej 57.
» **Skaanesgade**, Skaanesgade 2.	» **Godthaab**, N. Fasanvej 40.
» **Lyongade**, Lyongade 7.	» **Vanløse**, Godthaabsvej 432.
» **Kirkegaardsvej**, Kirkegaardsvej 47.	» **Stefan**, Nørrebrogade 182.
» **Godsbanekvarteret**, Sdr. Boulev. 45.	» **Jagtvej**, Jagtvej 92.
	» **Frederikssundsvej**, Freder.sundsv. 49.

„KRIMS-KRAMS".

Rebusser.

Spk in TØøØø

Overinspektør.

DD2 T S I

Tode er totalt overset.

I III VI VI

En treven Ven.

TR P

Et Pund Erter.

202 R M

En Snestorm.

Denne Lyre er »bygget« op af fire Bogstaver, der angiver Navnet paa en berømt tysk Komponist. Hvilken?

Bach.

R I I SI

En svedən Efterret.

KDS GGG

Kaade Streger (KD S, tre G'er.)

2 H RBI D

(To herlige Vedbend (2 H ligeved B en D.)

Maa man gifte sig med sin Broderkones Svigermoder?

Nej; det er Ens egen Mo'r!

Hvad er det, som har Æg, men ikke gør Æg?

En Kniv.

Kan noget *trække*, maa det ej da være, hvad hyppigt til sig trak din Hjertenskære.

Vinduet.

Med ædelt Blod i Kamp om mig
blev mangen Valplads vundet.
Tit var en Viv mit *Første* ej,
fordi Gemalen var mit *Andet*.

Tro-fæ.

Eftergør denne Tegning og anbring den paa et Stykke Karton, samt svært Bagsiden sort (den kan f. Eks. holdes over et Lampe- eller Stearinlys). Giv saa Kortet til en Kammerat og bed ham om at læse Forklaringen, som staar skrevet i Spiralen. Han skal nok rette sig efter den!

Regneopgave.

For nogen Tid siden blev en mindre Troppeafdeling udsendt fra en af de franske Stillinger for at foretage en Rekognoscering. Styrken bestod dels af Infanterister og dels af Kavalerister. Hvor mange Infanterister og hvor mange Kavalerister var der, naar der i Afdelingen fandtes 60 Hænder og 100 Fødder?

10 Kavalerister og 20 Infanterister.

En lille Pengegaade! Her er 17 Mynter: 1-Ører, 2-Ører, 5-Ører, 10-Ører, 25-Ører, og 1-Kroner. Hvormange Penge bliver der tilsammen? (Skriv paa Tegningen, hvilken Mynt hver Cirkel angiver.)

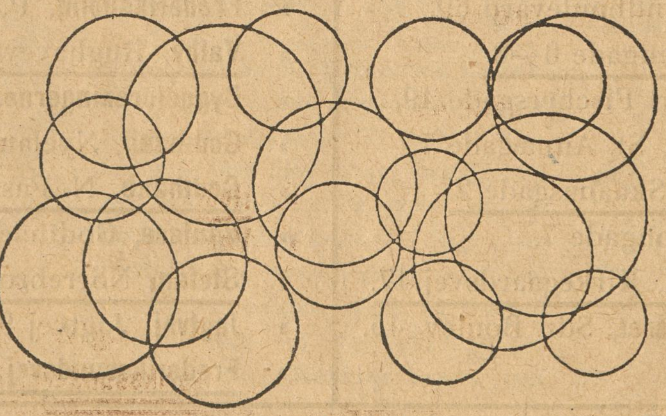

Først læser Du et Tal,
Saa læser Du et andet,
Læst bagfra af dem skal
Et nyt Tal bliver dannet.

To—Otte.

Gaader.

Hvad er det for en Slags Jærn, der laves af Blik?

Rivejærn.

Hvilken Ladning bryder ingen Skipper sig om at faa og ingen Soldat om at lade sit Gevær med?

Aareladning.

Naar en Mand skal have 2 Kroner for et Pund Smør og 3 Kroner 20 Øre for en Snes Æg, hvad skal han saa have for et Læs første Klasses Enghø?

To Heste!

Hvad er det, som er hvidt, og man løber efter?

Karlsbader-Salt!

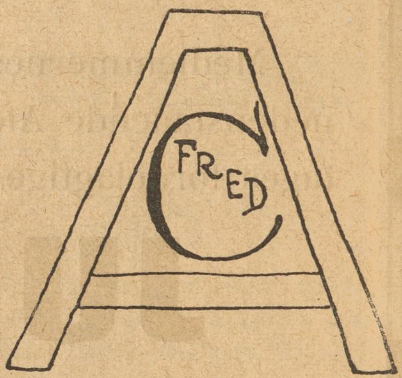

Hvem kan gætte denne Rebus?

Fredericia. (Fred er i c i A.)

Man fandt det langtfra smukt hos *hver* en Dame,
og *sige* det til Damer — hvilken Blame!

Alt.

Som *omvendt* en himmelsk Lyd, men skriver
man *omvendt* det, da til en Drot det bliver.

Tordne.

Rytterne steg til Hest; — —
Klokken 11 og naaede Maalet
— — Klokken 12.
(I Stedet for Stregerne skal der begge Steder sættes *det samme* Ord. Hvilket?)

Alle rede allerede.

VINE EN GROS.
Dette Forretningsskilt indeholder Indehaverens Navn.

Rosenvinge.

En Blomsterstilk kan let det bære,
En halv Snes Lispund vejer det saa tit
hvor gerne gjorde med sin Hjertenskære
man ikke det endog en dyr Visit!

Guldsmed.

Køb Julegaver og Julekort i

Arbejderpartiets Bog- og Papirhandel „FREMAD"

Telefoner: 7106 og 10406. — **Frederiksborggade 33** — Telefoner: 7106 og 10406.

Bøger, Billeder i og uden Ramme, Æskepost, Fyldepenne, Skrivebordsgarniture, Lommebøger, Dokumentmapper, Børne- og Billedbøger, moderne Spil, Tegne- og Malebøger, Farvelader, Pastelfarver, Pencils etc. — Spillekort — Visitkort.

Danske og udenlandske JULEHÆFTFR for Voksne og Børn.

En kærkommen Julegave for enhver Arbejder er **Mindeudgaven** af Dr. phil. *Gustav Bang:* **»Arbejderklassens Liv og dens Kamp«**, 2 Bd. (600 Sider) ib. **Pris Kr. 2,50.**

»Lommebog for Arbejdere« 1918. Pris 1 Kr.

Axel Holms bekendte **Raderinger:**
»Parti fra Christianshavns Vold« og »Christianshavns Kanal med Burmeister & Wains Værksteder«. Pris paa Kunsttrykpapir **3 Kr.** pr. Blad og paa kinesisk Papir **4 Kr.** pr. Blad.

Julekort Vi har i Aar et enestaaende righoldigt Udvalg i Jule- og Nytaarskort fra de fineste Fotogravurer, efter danske Kunstnere, til Postkort etc., til alle Priser. **fra 2 Øre.**

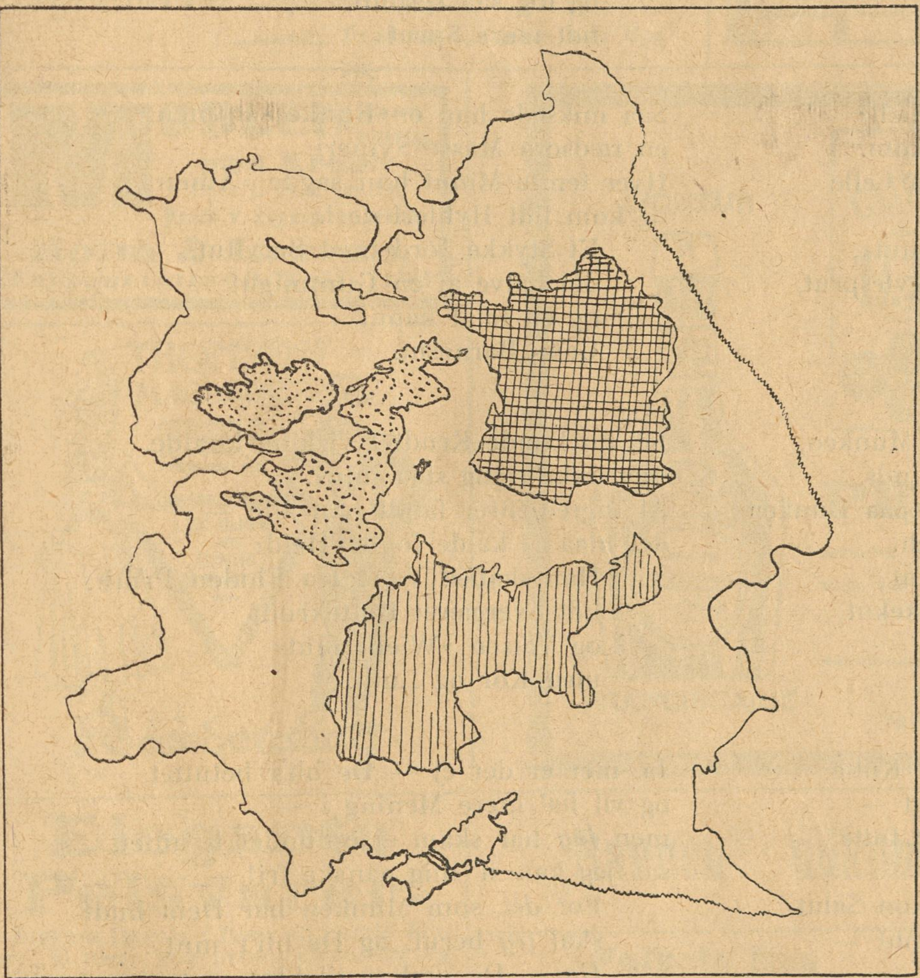

„Ravnen"s Julekonkurrence!

Atter i Aar kan »Ravnen«s Redaktion glæde sine Tusinder af Læsere med en morsom Gættekonkurrence med *mange dejlige Præmier.* I ovenstaaende Tegning ses Omridset af fire af de største krigsførende Lande. Find disse Landes Navne og dan af *For*bogstaverne (det *ene* Land i Originalsproget) *et Ord* — det som hele Verden taler om! Skriv Ordet paa nedenstaaende Kupon og send det i Brev, som **ikke** maa indeholde andet end den udfyldte Kupon) eller paa et Brevkort til *»Ravnen«s Ekspedition,* Nørrefarimagsgade 49, København K. — inden *Onsdag den 19. December Kl. 7 Aften præsis.*
De bliver da Deltager i Lodtrækningen om følgende Gevinster:

6 Hektoliter Kokes (ved Hr. Sekretær *K. Kiefer*).

En stor fed Julegaas til 25 Kr. (fra *Johannesson,* Højbroplads 13). **En SVENSK Tikroneseddel, Et Blomsterbord** (Værdi ca. *10 Kr.*), **10 Aarskort** 1918–1919 til **Zoologisk Have, 13 Originaltegninger** til Indramning, **5 Friabonnement** paa **„Ravnen"** for Januar Kvartal og **3 elegante Avismapper** — ialt **35 Præmier**!

Lodtrækningen foregaar under behørig Kontrol, og de heldige Vindere vil blive underrettet pr. Post og vil kunne faa deres Gevinst inden Jul. Resultatet af Lodtrækningen offentliggøres i et senere Nr. af »Ravnen«.

Enhver, der tegner sig som Abonnent paa »Ravnen« for Januar Kvartal og ytrer Ønske derom, vil gratis faa tilsendt en flot eller morsom Originaltegning til Indramning.

GÆTTEKUPON.

Ordet er ....

Fulde Navn: ....

....

Adresse: ....

Vise om Krudtets Oprindelse.

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

JEG ved ej, hvorvidt man haver digtet
om Krudtet og dets Ophavsmand.
Hvis ikke min »Husker« mig har svigtet,
er det ej gjort i dette Land..
— Lad os nu ikke faa Disput,
om De engang har lugtet Krudt
i Viser af en Sut
og Lilleput!

Nej, *jeg* skal Dem kortelig fortælle
hvordan at Krudt til Verden kom.
En Munk laa og drak alt i sin Celle
en Blanding af Likør og Rom.
Da pludselig han sa' »Futfut«,
hva' Fa'en er det for Djævlesprut,
det smager absolut
som bare Krudt!

Halløj, den er god! saa sagde Munken,
den Sag maa tænkes helt tilbunds,
og straks hældte han lidt mer paa Dunken
af Brændevin, Likør og Punsch.
Og denne raske, gamle Gut
sig »knækked« i sin Munkekut
— i Klostrets »Makketut«
er det forbudt!

Forsigtig til Sengs han bar sin Kutte,
— det skulde holdes hemmeligt —
men Kutten med et tog paa at futte
og gnistre ganske væmmeligt.
— Naa, det er skam en køn Salut,
og jeg er s'gu en køn Kanut —
her har jeg skaffet Krudt
en fin Debut!

Det røg og det føg omkring i Cellen
midt i Eksperimenterne,
og Munken fik morderlig paa »Bælden«
— saa'n gaar det tit Talenterne!
Men Munken tændte en Cerut
og grinte bare i sin Skrut,
og tog saa resolut
lidt mere Sprut.

Saa miksede han en Bunke sammen,
en rædsom Masse Svineri.
Hver femte Minut han sagde »Amen«
og kom lidt Hykleri deri.
Et Stykke Jord med Servitut,
det halve af en Gummigut
og en total kaput
Gang Barnesut.

Se, nu kunde Krudtet virk'lig knalde,
men ikke rigtig slaa ihjæl.
Af Ingredienser fandt han alle —
det maa vi kalde for et Held:
Han skaffed Vand fra Floden Pruth,
lidt overgæret Rottekrudt
og Valsen »Wienerblut«
med Kor og Luth.

Ja, mer er der ej — De bli'r betuttet
og vil ha' mere Mening i —
men *jeg* har skam ej opfundet Krudtet,
saa jeg kan si' mig ganske fri! — — —
For *det*, som Munken har Dem budt
skal *jeg* herut, og De bli'r mut . . .
Ha — De skal se til Slut
bli'r jeg s'gu skudt!

Illustreret af *Oswald Jensen.*

Peder Ravn.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

A/S Dansk Folkeforsikringsanstalt

(Statsanerkendt og Statskontrolleret)

Største og ældste Folkeforsikringsselskab i Danmark.

Samlet Formue c. **17 Millioner Kr.**

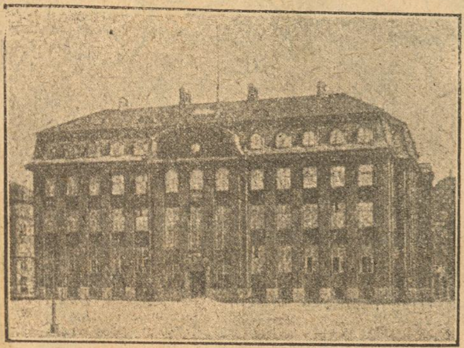

Forsikringssum over **75 Million Kr.**

Anstaltens Ejendom:

Anker Heegaardsgade 13, København B.

Livsforsikring uden Lægeattest.

Præmien opkræves hver Uge.

„MEDOVA" THE

★

Uovertruffen i Velsmag.

Faas overalt.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800

VILH. CHRISTIANSEN

GEORG C. MØLLERS EFTF.

Elegante Pelsvarer.

Største Udvalg i Byen til gamle Priser. Vi fører kun prima Kvaliteter og 1 Kl. Arbejde i alle Skindsorter: Skunks, Nertz, Maar, Ilder, Ræv, Bjørn, Oppossum, Graaværk — Kaaber, Pelse osv. **Alle Priser kun det halve af Dagsprisen. Se Vinduet! Køb med Fagmandens Garanti! Ingen Købetvang!** Reparationer og Modernisering hurtigt og billigt.

Rich. Holstein Hagge, Bundtmager, Kronprinsensgade 12. Tlf. Byen 4730.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · **NYØSTERGADE 2** MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Grovt Hvedebrød

fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

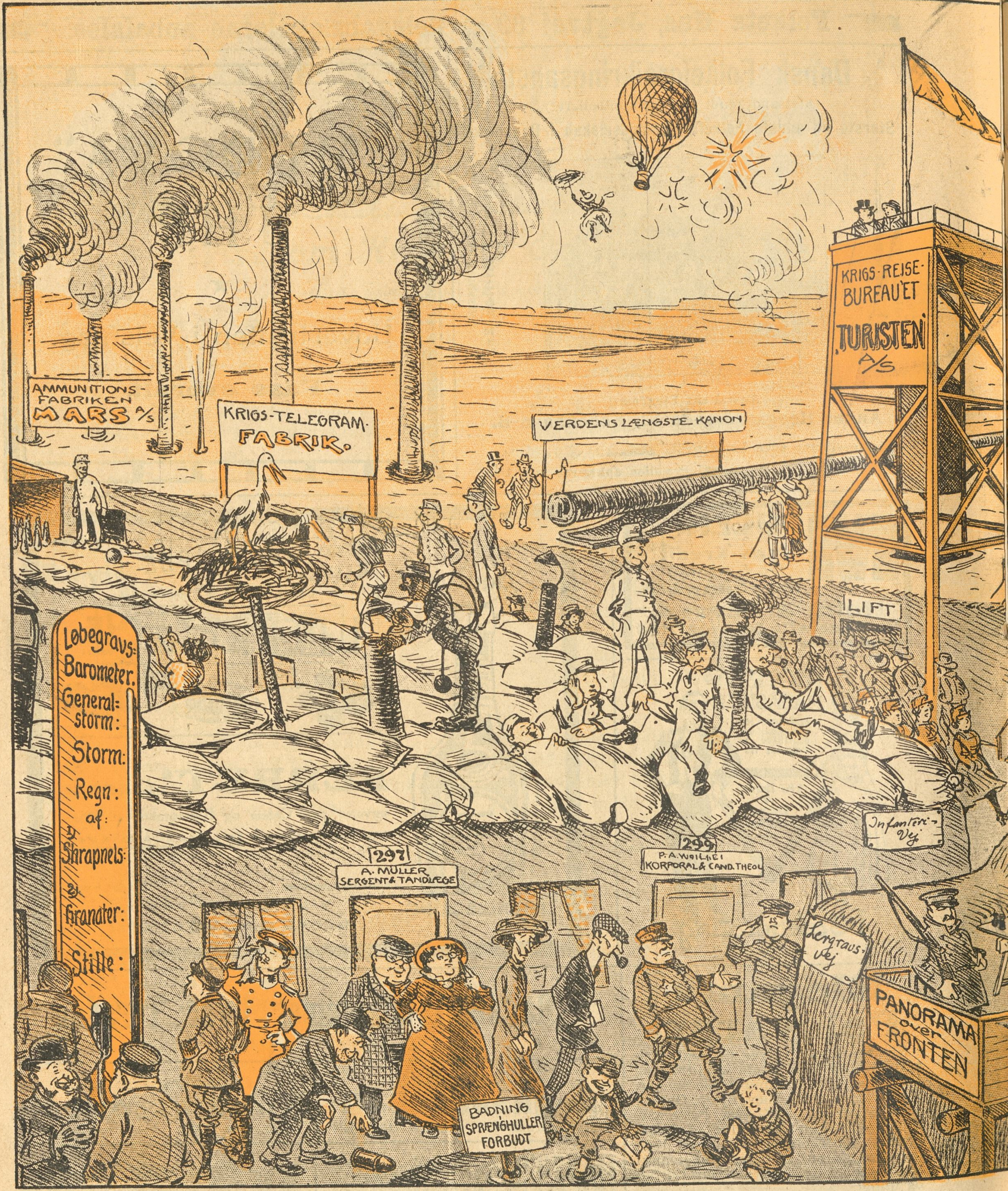

Hvorledes Livet i Skyttegravene ved Frontern

Hver ny Abonnent faar gratis en Tegning, hans Væg kan

Tegning af *Emil Poulsen.*

' vil forme sig, hvis Galskaben skal vedvare.

bekendt, hvis han til 1. Januar sin Bestilling har sendt.

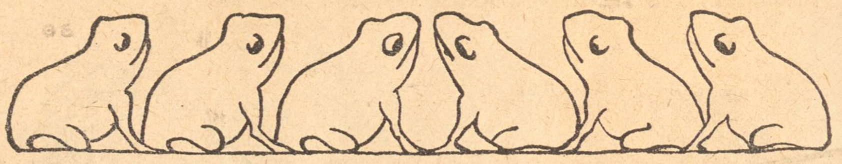

Hoffet i Ubango.

Skibstømrer Callesen havde samlet en Kreds af Venner omkring Lystbordet i Kolonihaven.

»En Sømand han maa lide langt mere Ondt end Godt—Godt—Godt«, staar der i de blaa Bøger, 11. Kapitel, 3—7 Vers, og noget kan der jo være i det, men jeg har forresten ogsaa været ude for en Del paa Landjorden. Det var f. Eks. den Gang jeg besøgte Kongen i Ubango, og har I Lyst at høre, hvorledes det gaar til paa de fine Steder, saa fanger jeg an. — Det var altsaa med Schwindelmeister, jeg kom, — ham der indførte Rangskat og Grammofoner og levende Billeder i det indre Afrika, — om jeg saa maa sige den højere Kultur. Vores Ankomst var flere Dage iforvejen anmeldt af en sort Negertamp, som Schwindelmeister havde udrustet med en Skrigeballon, en Mundharmonika og en Pot Brændevin — for Reklamens Skyld, forstaar I —, og da vi omsider kom til Hovedstaden, sad Majestæten da ogsaa paa Tronen med Dunken i den ene Haand og Mundharmonikaen i den anden, afvekslende behandlende begge Instrumenter med lige stor Iherdighed, medens han kildede sin Yndlingshustru paa Maven med et gnavet Laarben, det sidste Minde om en kort forinden afdød elsket og velsmagende Missionær. Schwindelmeister gjorde sit fineste Buk, og vi andre — det var en rødhaaret Hollænder og jeg — skrabede jo ogsaa ud og satte Oppakningen fra os og saa os omkring. Det saa helt festligt ud. Foran os sad Majestæten med høj, sort Hat og Galosker — formodentlig Missionærens Efterladenskaber — og spillede som sagt Mundharmonika, og omkring ham stod hans Hofdamer, de var nedringede til Anklerne, hvor de havde anbragt deres Paaklædning, et Par Perlemore, men det var ogsaa meget varmt den Dag. Saa kom Ministrene, Kammerherrerne, Troldmændene, Kongens Svigermødre og hele det kongelige Hus, og efter dem det oplyste Vælgerfolk af begge Køn. Det Hele dannede en stor Rundkreds med os som Centrum. — Da vi havde bukket til alle Sider og Schwindelmeister havde overrakt sin Akkredition —, et Forstørrelsesglas og en Cyklelampe —, stillede vi jo Grammofonen op og lod den spille. — Jeg siger, I skulde bare have set Kongen og hele Statsraadet! Rangklasserne røg jo et halvthundrede Alen tilbage, men Majestæten, der var noget paavirket af Brændevinen, kunde ikke følge med og tabte desuden baade Galoskerne, den høje Hat og Mundharmonikaen. Han raabte op, og Ministeriet kom da ogsaa til Hjælp og fik ham samlet sammen og sat i Stand, og støttet til Konsejlspræsidenten og sin Svigermoder gik han rundt i en stor Bue for at anfalde Uhyret — Grammofonen — bagfra. — Heldigvis tav den omsider, og Kongen med Følge dristede sig da helt hen til den og kiggede ned i Tragten gennem Forstørrelsesglasset. Men da Schwindelmeister atter satte den i Gang, tog Pokker ved Kongen, han greb i sin Forfærdelse sin Svigermoder og plantede hende med Bagfjerdingen forrest lige i Tragten. — Naa, der skete ingen Ulykke, for Apparatet — jeg mener Grammofonen — holdt og spillede, dog noget dæmpet, videre paa »Heil dir im Siegeskranz«, medens Kællingen vrælede og ikke kunde komme af. Kongen fik sin Ro og Værdighed tilbage og forlangte flere Numre, dog maatte hans Svigermoder blive siddende i Tragten, for det dæmpede Tonerne saa rart. Bag efter gav han Schwindelmeister en halvanden Alen lang Abekattehale med Ret til at bære samme; det var en Slags Dekoration, forstaar I, ligesom Ridder af Elefanten.

Om Aftenen skulde de levende Billeder fremvises, og Schwindelmeister havde faaet Kongens største Sal overladt i den Anledning. Den var meget fin! — Langs Gesimsen hang Kongerækkens Hjærneskaller paa Rad — det er altid rart at have Familien samlet —, og midt paa Gulvet fandtes et stort Ildsted, hvor Oppositionens Førere plejede at blive tilberedt, ligesom ogsaa udenrigske Vanskeligheder almindeligvis blev endelig afsluttede her, — hvad der ikke lod sig klare, laa i en Bendynge udenfor. — Naa, vi fik spændt Lærredet ud og stillet Grammofonen op og engageret en Generalinde til at sælge Billetter mod en Betaling af en Krumkam én Gang for alle og en Tube Skægpomade hver halve Time, — den brugte hun som Skraa eller Gnaskekonfekt. En større Del af Lokalet var overladt hende til Kassebeholdning. For da Entreen maatte betales i Elfenben eller Negerslaver maatte hun have god Plads. Hun fik ogsaa en Snes Negerunger og nogle ubrugelige, ældre Kvinder, der var gaaet ud af Kurs, for at have nogle Smaapenge at give igen. Prisen var baade rimelig og retfærdig og for en velskabt Slave kunde man faa en god Plads. Forlystelsesskatten erlagdes da i en pæn ung Pige, men den rettede sig mest efter vedkommendes Rang. Kongen gav saaledes hele syv, men det blev dog Schwindelmeister for morsomt, saa han maatte sende den rødhaarede Hollænder hen i Banken og faa dem byttede med 3 Elefanttænder og en Negerdreng i Agio. Da alle havde faaet Plads — Kongens ene Svigermoder i Tragten —, spillede Grammofonen »Den hvide Dame«, medens Majestæten fik serveret en fremmed Gesandt, grilleret og med kogte Ris, og omsider begyndte da Forestillingen. Begyndelsen var ikke saa heldig. Schwindelmeister havde valgt en Række Billeder fra en Soldaterrevu i Berlin, og Synet af de mange marcherende Soldater virkede saa betagende paa Majestæten, at han ganske glemte den grillerede Gesandts Nærværelse og rejste sig forfærdet, og da Billedet lod Soldaterne marchere lige frem mod Publikum, flygtede baade han og hele Hoffet under frygtelige Rædselshyl. En Prinsesse nedkom med en Lille af lutter Skræk. Krigsministeren blev dømt til Karbonade og Overhoftroldmanden fik ogsaa Plads i Køkkenet, men ellers skete der ikke videre, og Schwindelmeister fik da snart Allerhøjstsamme beroliget og overtalt til atter at tage Plads ved den grillerede Gesandt. Det næste Nummer tegnede ganske godt; det var nogle komiske Billeder fra en Tandlæges Virksomhed, men uheldigvis forstod Kongen det vist ikke ganske; han tog i hvert Fald et Spyd fra en yngre Prins af Blodet og sendte det med sikker Haand lige i Gabet paa den forestillende Patient. Spydet røg naturligvis lige gennem Lærredet, og i Hullet viste der sig 10 sorte Fingre, som var af stor Virkning, da Hullet jo netop var i Munden paa Tandlægepatienten. Aandeløs Stilhed! Alle stirrede paa de ti Fingre, som til alles — ogsaa Schwindelmeisters — Rædsel efterfulgtes af det uldhaarede Hoved af en tyk Negerkælling, som pressede sig gennem Hullet (altsaa gennem Billedets Mund) og stirrede forbløffet og nysgerrig ud til det forfærdede Publikum. Det var Generalinden, der havde siddet ved Billethullet paa den anden Side af Lærredet, og havde havt sit Mas med at holde Styr paa Smaapengene just som Majestætens Spyd kom susende og havde smadret hendes Krumkram. Kongen var den første, der genvandt sin Ligevægt, og med Sikkerhed, Kraft og virkelig kongelig Overlegenhed greb han Skaalen med Risene, der hørte til den grillerede Gesandt, og sendte den badus i Synet paa Negerkællingen, og dermed var den Sag jævnet. Schwindelmeister rimpede Hullet sammen, medens Publikum staaende sang Nationalhymnen og Generalinden gjorde Kassen op, hvad der forresten afstedkom stor Hurlumhej blandt Smaapengene, da det viste sig, at der var to Negerunger — sikkert Tvillinger — for meget. Næste Nummer var ovenud vellykket! — Det var Scener af moderne Badeliv. Kongen med Familie og det hele Ministerium rejste sig i Betagelse og udstødte en Lyd: »Haa—haa! Haa—haa!« og spærrede Fingrene ud af vild Henrykkelse. Ja, tilsidst glemte han ganske Udenrigspolitiken — altsaa den grillerede Gesandt — og stormede tværs over flere Prinsesser hen til Lærredet, som han overgramsede med sine sorte Fingre, for at holde fast paa de levende Billeder af badende unge Damer, medens han brølede: »Haa—haa! — Haa—haa!« — En saa stor Lykke kan ikke vare længe, og den endte da ogsaa hurtig og brat med, at Majestæten jog Lapperne gennem det skrøbelige Lærred, bag hvilket de fik fat i Generalindens uldede Hoved, og saa kan det nok være, der vankede. Hun vrælede og han gennembankede hende i begge Ender i sin bitre Skuffelse over Lykkens Blændværk, indtil Overhofceremonimesteren lagde sig imellem med en Spand Vand.

Ja, godt Folk, saa er Historien til Ende. Schwindelmeister tjente meget godt, men da Tyrkerne nede ved Kysten havde Udførselsforbud for Negerslaver, tabte han dog en Del ved Reduktionen til Elfenben. Den rødhaarede Hollænder blev Gud for Handel og Kærlighed dernede i Ubango, indtil han fik en hædret Plads i skarp Sauce ved Kongens Bord. Jeg fik i Tide et Vink om, at en lignende Indbydelse var mig i Vente, men beskeden som altid unddrog jeg mig den ved en hastig Bortrejse.

Singleton.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

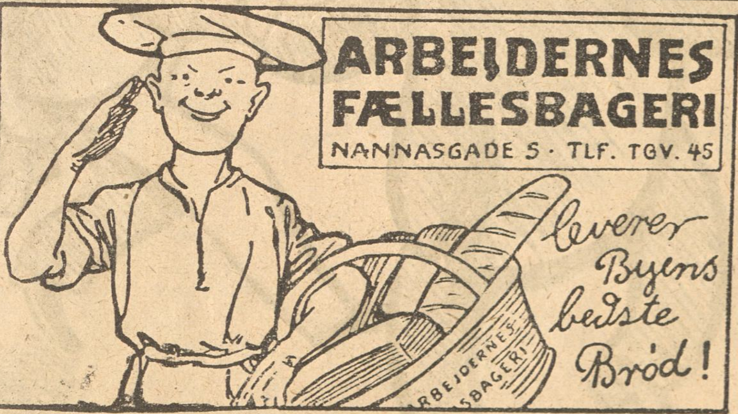

Solide Familier indrømmes Kredit

Stort Udvalg i **Dame-Ulsters, Pige-** og **Drenge-Ulsters** og Stortrøjer, **Børnekjoler, Drengedragter,** Regnfrakker, Skørter, **Nederdele, Silkebluser.** Alt **Manufaktur,** Lagen, **Linned,** Uldtøj, **Dyner, Gardiner,** Portierer, **Pelsværk.**

L. Bloch, Elmegade 18 og Falkonerallé 90, 1.

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense — Telefoner 989—1989 — **Kontor og Lager ved Havnen**

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 193

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen

Frederiksborggade 32.

à la Carte hele Dagen.

Foreningslokaler anbefales.

Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.

Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4577

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.

14 Karat — 18 Karat

Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens

Xeroform Sæbe

dette Varemærke.

Plader dobb. bespill. **1,00**

Juleplader 2,00.

Gramophoner repareres

Lomme-Ure & Briller i stort Udvalg. Vækkeure, Stueure, Armbaandsure.

14 Karats massiv Guld fra 5,00

FORLOVELSESRINGE

Fest og Brudegaver til meget billige Priser.

Jakob Skaarup

Griffenfeldtsgade 4. København N.

Restauration Rundetaarn

Trinitatis Kirkeplads

Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Tegning af *Hp. Hansen.*

Borg- og Julefred i Rigsdagen.

Af alle Shagtobakker er CRESCO den bedste til Prisen.

„Juleroser".

Ilde sidder Du, men Du glemmer heller ikke at fortælle det, sagde Manden til Grisen, der sad i Klemme.

*

Mands Moder er ej Sønnekone god uden der er syv Dages Rejse til hende.

*

Kærlighed og Fornuften har det tilfælles med Solen og Maanen, at den ene først kommer frem, efter at den anden er gaaet ned.

*

Det er mindre farligt at gribe en Tiger ved Halen end at gøre en Dame opmærksom paa hendes første graa Haar.

*

Hvilken Forskel er der paa en Mand, der lige er bleven maskinklippet i Nakken og en forkølet Skrædder?

Den ene fryser i Nakken, den anden nyser i Frakken.

*

Hvad Lighed er der imellem en Auktionsholder og en Gaardejer?

De har begge Brug for Lo'kale.

*

Man kan ogsaa være for godtroende — som Manden, der skrev »Privat« paa et aabent Brevkort.

*

En Musikanmælder bebrejdede forleden en Pianistinde, at hun havde spillet for tyst. Meningsløst! Klaver kan man ikke spille tyst nok.

*

Gode Forsætter fatter man helst Morgenen efter Natten før.

Höv!

Husk Københavns Tøjmagasin.
Byens største Lager.
Gothersgade 44, Hj. af Adelgade.
5000 **Nye og brugte Klædninger. Smokingsæt. Diplomatsæt.**
Kjolesæt—Jaketsæt—Vinterfr.—Stortrøjer—Jakker—Benkl. & Tjenertøj.
Nye moderne Vinterfrakker med god Pasform og Snit.
45—50—55—60—65—70—75 Kr.
Husk 44. De røde Skilte.

MALTET BRØD er et maltoserigt Gærbrød, praktisk talt frit for Syre. MALTSYRNET BRØD er ved Malt syrnet med ren Gæringsmælkesyre. De bages hver for sig i 6 forskellige Slags og baade af Rug og af Hvede. Nærmere Beskrivelse sendes gerne. Tlf. Centr. 3065 og 3012 Ryesg. 27 N.

SCHULSTAD & LUDVIGSEN

En Bog om Brød

(112 Sider med Illustrationer og farvetrykte Tavler) dets Historie, Tilberedelse og Forhold til Ernæringen er udgaaet fra os, og enhver, der interesserer sig for dette vort vigtigste Næringsmiddel, kan, ved Henvendelse til os, **gratis** erhverve et Eksemplar af Bogen.

Ryesgade 27. N.
Telefoner: Central 3065 & 3012.

De mest interessante Mennesker er de, som kender til Alting og ikke tror paa nogen Ting.

*

En virkelig Kosmopolit er den, som tænker paa et Sprog, taler paa et andet — og handler paa et tredje.

*

»Det er bedre at have elsket og tabt —« deklamerede en ung Mand — »end at have elsket og vundet«, bemærkede en melankolsk Ægtemand.

*

Paa en Galeanstalt blev en Patient sat i Enecelle for en Forseelse. Da han havde siddet der et Par Dage, spurgte Vogteren Patienten, om han nu var bleven klogere.

Højden a, Gerrighed udviste en rig Onkel, som ikke vilde bekoste nyt Papir til et Testamente, hvori han kunde gøre sin Laban af en Nevø arveløs.

*

Naar Madmoderen ikke bløder Sildene i Vand, bløder Folkene den siden med Øl.

*

Jeg er ogsaa et Menneske, det kan faa nok, sagde Manden; han havde ædt 19 Pandekager og de bød ham den 20de.

*

Hvis Du siger en Kompliment til din Vens Hustru, saa tror hun, at Du er forelsket i hende. Hvis Du ikke gør det, saa beundrer hun dine Evner til at — skjule dine Følelser.

*

Hvad daarlige Dommere vil sige, kan vi ofte lære af os selv — naar vi straffer vore Børns Forseelser.

*

Lærerinden forklarede Børnene Julens Betydning og bemærkede, at det vigtigste ikke var, at vi ønsker os Gaver — men at vi faar dem, — oplyste en lille Dreng.

*

Bogbinderne er Bøgernes Skrædere. Det er ofte dem, der gør »Folk« af Bøgerne.

*

En Sagfører kendes paa de Klienter han beholder.

Frederiksborggade 10, 1. Lageret.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

SLOTTET

· ET · ÆVENTYR · AF · PER · BONDE ·

Der var engang en kæk og lystig Gut;
med Stav i Haand og Randselen paa Ryggen
han drog i Verden ud at søge Lykken.
Da traf han paa en lille livsglad Glut
(en Pige uden Lige var Charlotte)
og hende han for alting eje maatte,
men fattig var han som en Kirkerotte.

Dog foran dem laa Havet smukt og blaat,
og bag dem knejste Skovens ranke Stammer
— hvad Pokker, var der Grund til nogen Jammer?
Se, lille Lotte her er kønt og godt,
mens du en Stund til Bølgens Sange drømmer,
saa tar jeg fat, som det en Svend sig sømmer,
og bygger os et Hus af Skovens Tømmer.

Saa svang han Øksen til en munter Sang,
som en Fanfare hørtes den saa vide
— da stod en mavet Herre ved hans Side:
Nej holdt — hold inde, Ven og hør engang,
du tykkes mig ej ganske lidt forvoven,
du ta'r saa frit, men kender du ej Loven?
Det Træ er mit — jeg ejer hele Skoven!

Men Gutten tørred Sveden af sin Kind:
Hvad Djævlen, er du pine-splitter-galen?
— Nej, lo den tykke, jeg er Kapitalen!
Men da du synes mig et ærligt Skind
(den mavede her smilende sig skutter)
og da jeg just har Brug for slige Gutter,
nuvel, en lille rask Akkord vi slutter:

Af elve Træ'r, du fælder, faar jeg ti,
det elvte kan som Arbejdsløn du tage,
saa vil det maaske vare nogle Dage,
før du faar nok, men du er ung — hæng i!
Men Gutten svor en Ed: — Det var forbandet,
— saa skotted' han til Lottelil i Sandet,
naa ja, — det kan vel ikke være andet!

Og han tog fat! han slæbte som et Bæst;
den lange Dag man hørte Øksen synge,
og Kæmper faldt! — der laa en mægtig Dynge,
da Efteraarets første Vindstød hæst
for gennem Skoven over Bølgebruset;
en Anelse om Kulde laa i Suset,
og Gutten tænkte stærkt paa Vinterhuset.

Se, Lotte jeg har Tømmer. I en Fart
jeg bygger os en lun og festlig Hytte;
der kan vi trygt til Vinterstormen lytte
— vi to — alene — hyggeligt og rart! —
Da stod den mavede ved Guttens Side:
Alt færdig Gut — nu ja — det kan jeg lide;
men vil du bygge, Gut, saa maa du vide:

Saa langt dit Øje naar i Syd og Nord,
i Øst og Vest paa begge Sider Fjorden
er Jorden min. — Det var som Pokker, Jorden?
— Ja, netop Gut! men da jeg sikkert tror
du er en ærlig Svend (den mavede sig skutter),
og da jeg nok har Brug for brave Gutter,
endnu engang en rask Akkord vi slutter:

Jeg gi'r dig Grund til Have og til Hus,
hvor du kan leve kærligt med din Kvinde;
til Gengæld bygger du mig og Veninde
et prægtigt Slot ved Strandens Bølgebrus.
Dog Guttens Glæde var en Smule blandet;
men da en Stormvind just for over Landet,
han nikked: — Naar det ej kan være andet!

Og han tog atter fat! fik ryddet Plads,
et Sted i Læ, hvor ingen Storme truer,
han bygged sit Hus — to simple Stuer.
Dernæst han tømrede et stolt Palads,
i lange Aar, i Nætter og i Dage,
et pragtfuldt Slot med Taarne og med Tage,
hvortil nok ingen Verden før saa Mage.

I fem og tyve Aar han bygged paa
et Slot, hvor andres Lykke skulde smile,
kun stakket var den Stund han fandt til Hvile,
og udslidt var han, gammel, træt og graa.
Da han var færdig med de sidste Tinder,
han tørred Sveden fra de runkne Kinder,
og let i Sind han Vejen hjemad finder.

Det var, som fik han Trang at tralle løs,
han mente vel, den gamle Tømmermester,
nu at ha' Krav paa Lykkens usle Rester.
— Ja, vel var Lotte nu en gammel Tøs,
men Inger! sang det i ham atter — atter
hun var hans Øjesten, hans store Datter,
som Sol og Sang var hendes kaade Latter!

Han sætter Øksen i den vante Krog,
han nikker til sin Kone — hænger Huen,
han seer sig søgende omkring i Stuen,
og Konen fatter nok hans Øjnes Sprog,
til Tavshed hun dog sine Læber tvinger,
en Tavshed, der til Raseri ham bringer:
For Djævlen, Lotte! — Inger? — hvor er Inger?

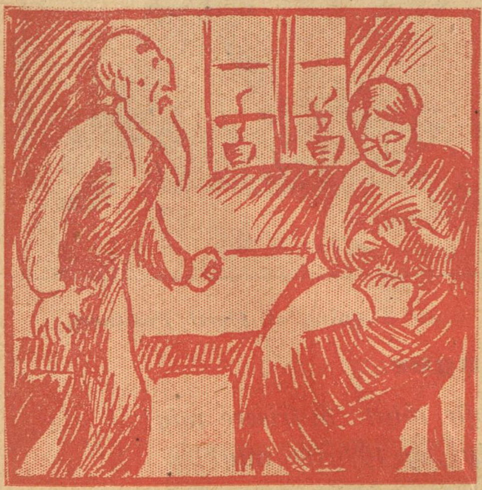

Men Lotte sømmer rolig paa sin Søm:
Der kom just Bud fra Slottet, som lod sige,
de havde netop Brug for slig en Pige.
Det Slot har altid spøgt i hendes Drøm,
hun har jo gaaet her de lange Dage
og set det hæve sig med Taarn og Tage
— vær rolig Ven, hun kommer nok tilbage.

— Og atter snegled sig af Sted et Aar,
og Gutten var en gammel livstræt Gubbe,
hans Ungdoms Lykkeskov kun visne Stubbe,
Da Vintren atter over Fjorden naar,
den lille Inger Vejen hjemad finder
— men Taarer af de klare Øjne rinder,
og hvor var Smilet og de røde Kinder?

Ved første Blik den gamle havde set,
hvorfor den vante Frejdighed gik under,
at Inger kendte Verdens Ve og Vunder.
Aa ja, han gættet let, hvad der var sket.

Han retted end sin Ryg saa godt som nogen,
saa greb han efter Øksen der i Krogen
og sneg sig bort igennem Vintertaagen.

Men pluds'lig skred en Præst af Taagen ud.
Hvorhen min Søn? — den brave Faarehyrde
til Øksen saa: — Det syndigt er at myrde.
Det første Bud er Kærlighed til Gud,
det andet Bud er Kærlighed til Næsten,
med godt skal ondt betales! — præked Præsten
— Jo, raabte Gubben, tak jeg kender Resten!

Hvor Vejen slipper Tjørnekrat og Skov
en lærd Jurist med Lovens Paragraffer
ham møder: — Mord man særlig grusomt straffer!

Men Gubben svor: Hvad rager mig din Lov?
den skrives jo af Fyren der paa Slottet,
du og Pastoren er vel i Komplottet,
som har mod Fattigmand sig sammenrottet.

Da følte han et Greb, en jernhaard Haand,
ja flere Hænder bagfra greb i Kraven.
Hold fast! — det var hans gode Ven med Maven —
og læg om Halsen dette sikre Baand!
Gud være lovet dog for Politiet,
vi endte ellers snart i Anarkiet!
Find Skovens højeste Træ og hæng ham i 'et.

Saa klyngede man ham i Træets Top, —
det var just ej den Lykke, som han søgte,
da Ungdoms Livstro i hans Hoved spøgte. — — —
— Paa Slottet spilledes en vild Galop,
der trampedes i Takt til Festfinalen,
et muntert Kor af Herrer svang Pokalen:
Et tifold Leve — *leve Kapitalen*!

Illustreret af ***Seir-Larsen.***

Tegning af *Emil Poulsen.*

Illustrerede Terminsbemærkninger.

1) Fanden hakke mig! 2) fløjte mig! 3) flække mig! 4) sprøjte mig! 5) frisere mig! 6) knække mig! 7) lyne mig! 8) æde mig! 9) dupere mig! og 10) rive mig!!

Tegning af *Alfred Proessdorf.*

Jerusalem, den skønne Plet, hvor „Fredens Fyrste“ skabte
den smukke Julepoesi — som Verden siden tabte!
Brutale Krigerskarer er for Poesien blind —
med Malm fra Juleklokker skydes Juletiden ind!

Musik og Sang i Julen

Mandoliner, Guitarer, Cithere, Banjoer, Harmonikaer.
Største Udvalg i Gramofoner og Plader. Billigste Afbetaling.

A. Nordholm, Nørrebrogade 55 l.

ARBEJDERNES FÆLLESORGANISATIONS
BRÆNDSELSFORRETNING A/S
FREDERIKSBERGGADE NR. 16
KØBENHAVN B.

TELEFON: CENTRAL 6068
MED OMSTILLING TIL SAMTLIGE AFDELINGER

TELEGRAM-ADRESSE: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN

ALLE TYSKE BRÆNDSELSSORTER:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

PRIMA KVALITETER BILLIGSTE PRISER

ENHVER SKRIFTLIG FORESPØRGSEL BESVARES

INDHENT TILBUD

EN GROS SALG EN DETAIL SALG

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E.BORDING KØBENHAVN.

Tegning af *P. V. Hansen.*

Julenat paa Havet 1917.

Tro end'lig ej, at dette Blad vor hele Kunnen rummer.
Nej, De gaar ikke fejl, i Fald De køber næste Numer!

En Mængde billige Bøger og Kort til Julegaver.

Nr. 68. **Harald Tandrup.** Udvalgte folkelige Fortællinger. 1—5. I to Helshirtings-Pragtb. Bogladepris 14,00....... **Nu kun 2,45**

Nr. 50. **St. St. Blicher.** Samlede Noveller og Skitser. 1—10, i 5 Helshirtings Kunstner-Pragtbind. Et mægtigt Værk paa 2250 Sider, smukt udstyret — enestaaende billigt. Alm. Pris 35,00................ **Nu kun 5,50**

Nr. 55. **Ludvig Holberg.** Samlede populære Værker ved Dr. W. Mollerup, 1—12, i 4 Helshirtings Kunstner-Pragtbind. Et storartet Værk paa 2400 Sider, fint udstyret — ligeledes enestaaende billigt. Alm. Pris 35,00............... **Nu kun 5,50**

Nr. 80. **Dr. J. P. Schmidt.** Mandens og Kvindens Anatomi, med oplukkelige Modeller af Manden og Kvinden. Pris 4,50 Nu kun 2,25

Nr. 126. **Sig. Müller.** Dansk Litteratur med Bidrag af Baggesen, Oehlenschläger, Ingemann, Heiberg, Hertz o. fl. (Bogladepris 4,00).. Nu kun 0,65

Nr. 127. **Do.** Samme Bog indbundet............ Nu kun 0,90

Nr. 37. **C. A. Thyregod.** Udvalgte folkelige Fortællinger. Indb. i et eleg. Helshirtings Pragtbind. Bogladepris 4,00 Nu kun 1,35

Nr. 6. **L. Zink.** Rejsebeskrivelser fra alle Lande. Indb. i et elegant Helshirtings Pragtbind. Bogladepris 6,50... Nu kun 1,25

Nr. 7. **F. C. Granzow.** Populære historiske Skildringer. Indb. i et elegant Helshirtings Pragtbind. Bogladepris 6,50. Nu kun 1,25

Nr. 134. **G. Lütken.** Dagens Dronning og hendes Slægt. En Astronoms Fortælling om andre Kloder, og Livet paa disse. Bogladepris 4,50... Nu kun 0,90

Nr. 161. **C. Bildsøe.** En Rejse i Verdensrummet. Populære astronomiske Foredrag m. Illustr. Bogladepris 2,50 Nu kun 0,75

Nr. 160. **Alex. Dumas.** Greven af Monte Christo. 1232 Sider. Roman i 6 Bind... Nu kun 1,65

Nr. 162. **Ingv. Bondesen.** Jorden rundt. Geografiske Skildringer med en Mængde Billeder. (5,00)............... Nu kun 1,50

Nr. 135. **Pierre Loti.** Min Broder Yves. En udmærket Fortælling. (2,50).......... Nu kun 1,00

Nr. 139. **Do.** I Marokko. En fortrinlig Natur- og Rejseskildring. (3 00)........ Nu kun 1,00

Nr. 165 **E. Barfod.** Guldgraverne i Klondyke. En ung Danskers Oplevelser indb. (2,50) Nu kun 1,00

Nr. 23. **Louise M. Alcott.** Ved Arnen. Lettys Landstryger. Pigebørn. Jos Drenge. Unge Kvinder. Polly. Plumfield. Kristine. Indb. i 9 Pragtbind. Alm. Pris 40,00..... Nu kun 7,65

Nr. 77. **Drof. Dr. med. Ph. C. Hartmann.** Jeg vil leve sundt. I elegant Helshirtings-Pragtb. (4,00)............. Nu kun 2,00

Nr. 166. **Roms geografiske Billeder.** 2. Oplag. Ca. 700 nydelige Billeder fra hele Verden. En fængslende Bog for alle. Pris 7,00.............. Nu kun 2,50

Nr. 56. **Nyt zoologisk Album** i elegante, kolorerede Billeder af Pattedyr, Fugle, Krybdyr, Fisk og de lavere Dyr, med Tekst af Cand. A. Jensen, Assistent ved Skolemuseet. (Bogladepris indb. 15,00) Leveres indbundet for Nu kun 6,50

Nr. 159. **Marie Sophie Schwartz.** Uskyld og Brøde. 1—2. Sønnesønnen. Positivspillerens Søn, 1—2. Mathilde. En forfængelig Mands Hustru og Oberstens Frue. Alle disse udmærkede Fortællinger paa 1200 store Sider — godt Papir. Indb. i 3 store elegante Helshirtings Pragtbind. Alm. Pris 22,00................................. **Nu kun 5,50**

Nr. 157. **Karikaturalbum.** Den europæiske Karikaturkunst fra de ældste Tider til vore Dage. En Mængde Billeder med Tekst af C. E. Jensen. Indb. i to Helshirtings Pragtbind. (Opr. Pris 28,00)................................. **Nu kun 8,00**

Nr. 54. **Pastor Ingraham.** Fyrsten af Davids Hus. 352 Sider i et smukt Pragtbd. (Alm. Pris 5 00) Nu kun 1,75

Nr. 65. **Morten Korch.** Guldglasuren. En udmærket Fortælling. 320 Sider. (Alm. Pris 3,00). Nu kun 0,75

Nr. 66. **E. Schøyen.** Grev Brahes Hus. Roman. 204 Sider. (Alm. Pris 3 00).................. Nu kun 0,75

Nr. 168. **E. Marlitt.** Guld Else. Trykt paa udmærket Papir. 350 Sider. Pragtbd. (Alm. Pris 4,00) Nu kun 1,50

Nr. 169. **Do.** Karfunkeldamen. Samme Kvalitet Papir. Pragtbind. (Alm. Pris 3,00)....... Nu kun 1,35

Nr. 170. **H. E. F. Justesen.** Fra Mark og Skov og Lyngens brune Land. Jagtfortællinger. (Bogladepris 2,50)............................ Nu kun 0,75

Meget billige Juleprospektkort.

Alle Kortene er forskellige.

Nr. 83. **10 fine Julebrevkort,** 5 paa Bøttepapir, 5 paa Elfenbenskarton. Juletegning af J. Skovgaard, Kr. Zahrtmann, Hans Nich. Hansen o. fl. med Digte af Z. Nielsen, Jeppe Aakjær, Ingeb. Marie Sick o. fl. (Før 2,50)........... Nu kun 0,25

Nr. 89. **10 fine, kolorerede Julebrevkort, Nisser,** o. lign. (Før 0,50)........................ Nu kun 0,25

Nr. 88. **25 fine, kolorerede Julebrevkort, Nisser,** o. lign. (Før 1,25)........................ Nu kun 0,50

Nr. 118. **12 Glædelig Jul, kolorerede Prospektkort.** (Før 0,60)........................ Nu kun 0,25

Nr. 119. **12 do. Landskaber og Dyrebilleder i Lystryk.** (Før 0,60)........................ Nu kun 0,25

Nr. 120. **15 Juleblomster i Farvelitografi. Meget elegante.** (Før 1,50........................ Nu kun 0,60

Nr. 121. **15 Grankogler og Juleklokker i Farvelitografi.** Rigtig smukke. (Før 1,50)........... Nu kun 0,50

Nr. 122. **12 fine flerfarvede Kort af Børn. Meget smukke.** (Før 1,20)........................ Nu kun 0,50

Nr. 123. **20 Farvelitografier. Landskaber med Julegran.** Meget fine. (Før 2,00)............. Nu kun 0,65

Nr. 102. **15 elegante Akvarelkort.** Efter Malerier af Exner, Frantz Henningsen, Otto Bache, Poul Steffensen, o. m. fl. Eleg. kolorerede Kort, der ogsaa kan benyttes efter Jul. (Før 1,50) Nu kun 0,55

Nr. 117. **10 elegante kolorerede Cromo-Juleprospektkort.** (Før 1,00)........................ Nu kun 0,25

Nr. 15. **Bestillingsseddel.**

Sendes som Tryksager i aaben Konvolut for 4 Ø. fra Prov., 3 Ø. fra Kbhvn.

Undertegnede bestiller herved følgende af de i Annoncen fra **Madsen-Linds Boghandel & Forlag, Klosterstræde 24, København K,** nævnte Bøger og Kort der sendes pr Efterkrav med Tillæg af Porto og 10 Øre til Emballage. Man skriver kun Numrene.

Bøgernes Numre: ....

Navn ....

Stilling ....

Adresse ....

(Glem ikke tydeligt Navn og Adresse)

Da vi over hele Landet er kendt for vore

billige Priser paa Bøger af virkelig litterær Værdi

Man kan ogsaa afhente Bøgerne.

kan vi kun bede Dem om at udfylde Bestillingssedlen og sende den til

Man kan ogsaa afhente Bøgerne.

MADSEN-LINDS

BOGHANDEL OG FORLAG

Klosterstræde 24 - København K. **Telf. 7157.**

RAVNEN

Nr. 51 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 20. December 1917.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Er disse to af Julepoesi beruset, eller tænker de: Nu »ryr« *det sidste Lys i Huset?*

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

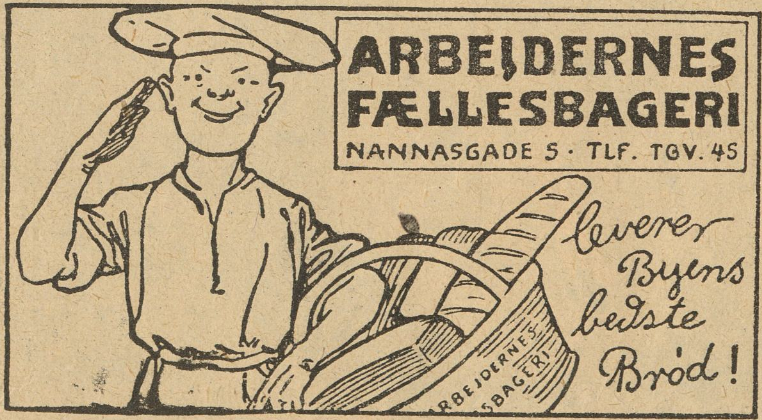

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af
Dame og Herre-
garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og
Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4677

Køb RAVNEN

Køb
Alfa
Margarine

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning
for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Avertér i „RAVNEN“.

Et Frødings-Motiv.

Det, som jeg her med Vemod skal fortælle,
er Sandhed, om det skal mit Hoved gælde.

Vi var to Venner (jeg altsaa den ene,
og han den anden, sagt i Notabene.)

Han var ved Hæren, Løjtnant efter Normen,
De ved: man fylder godt i Uniformen.

Han var ej nogen stærkt begavet Herre,
men altid oplagt til et Eventyr, desværre.

Og da han arved en Sum Rentepenge,
lod Pigerne ham ikke vente længe.

Somsagt: han var ret pæn, med Overskæg;
— naa, ikke *alle* kan ha' Adelspræg!

Saa havde jeg, foruden dette Venskab,
med en agtværdig Husstand fast Bekendtskab.

Han var Kontorchef i et Cancelli,
lidt gammeldags, men ikke uden Pli.

Dertil jeg bør ej glemme Mandens Kone:
hun var en hyggelig, lidt fed Matrone.

En Datter maatte deres Liv velsigne,
og som jeg vil med Rafaels Engel ligne.

Desuden havde hun, (hvad jeg erfared'
fra trolig Kilde) Penge sammensparet.

Kort sagt, hun var, det tør jeg rolig sige,
en baade ærbar og bemidlet Pige.

Rød som en Rosenknop, slank som en Lilje.
jeg svor at bøje denne Jomfrus Vilje . . . .

— Jeg havde altsaa ventet tem'lig længe
paa Pigebarnet (og de gode Penge),

da jeg (og det er sandt som Præstens Amen,)
med Glæde førte begge Parter sammen.

Naa, det blev ellers ved det gode gamle,
hvergang det noble Hus os maatte samle!

Man bød, som før, mig Stuens bedste Stol.
jeg følte mig med Grund som Husets Sol.

Man kendte min Passion for gode Retter,
og bød mig tit de bedste Koteletter. . . .

Imens sad han, min Ven, det nette Fjols,
og lyttet efter, gemt i et Chartols

diskrete Skygge, omtrent helt alene,
og stirrede paa vor Familiescene.

Det var, som om han her i Hjemmets Hygge
med et begreb de stille Timers Lykke.

Og naar han gik, han trykkede taknemlig,
min Jennys Haand (til Tider lovlig hem'lig.)

Dog Pigebarnet var, som man har set,
opdraget til at være fint diskret:

hun rakte ham sin Haand med kølig Mine,
jeg lo i Smug af hans langstrakte Pine.

. . . . men paa Hjemvejen fandt jeg uden Møje
hans Tak til mig i Taaren i hans Øje. —

Dog, hvad er Venskabs dyrebare Baand,
naar ej det støttes af en Broderaand?

Hvad her jeg paa Papiret skal berette,
De sikkert aldrig vilde kunne gætte.

Min modne Tale skabt med Overlæg,
betød kun lidt imod hans Overskæg:

Ak ja, hans Knebelsbart og Uniform
i Stilhed Pigebarnet tog med Storm.

Den hele Tavshed var kun Skalkeskjul;
de gifter sig paa Søndag efter Jul!

Frederik Skousbo.

Skægbindet.

Hr. Frø sig gaar en lille, munter Morgentur.
da pludselig han staar saa stille som en Mur.
Hvad er det, som i Græsset monne ligge?
(Et Skægbind kender nemlig Frøen ikke!)

Tegninger af Anton Hansen

Helt frydefuldt nu smiler Frøens Øje,
til Jul han havde ønsket sig en Hængekøje.
Her gynger den med Sommertanker glade —
blev der ej Skæg, saa blev der dog Ballade!

Tegning af Emil Poulsen.

Tegning af E. Erk.

Et sælsomt Syn, der vel til Fred maa mane!
Et „Fredssignal" i Krigskanonens Bane!

Glædelig Jul!

(Læs Forbogstaverne fra oven og nedefter.)

Glædelig Jul — det vingede Ord
Lyder fra Mund og til Mund.
Ærligt det toner fra Børnenes Kor,
Der stiger didop, hvor Stjærnerne bor,
Enfoldigt fra Hjærtets Grund!
Længselsfuldt ventede Julegæst
I Dag maa Du ingen foragte:

Gaa til hvert Hus i Sne og Blæst,
Jævn Sorgerne hos de Forsagte —
Udslet Bekymringens Aag og giv
Lidt til de armeste Arme,
Fattigmands haarde Trælleliv
Rettes dog tit med lidt Varme —
Aftenens skønneste Charme!

Ruden blir' lys i de fattige Hjem,
End er det Tid at huske paa dem,
Der mangler at bide og brænde.
Aldrig en Tid var haard som denne,
Krigens Sværd slog dybe Vunder,
Tusinde lider og sukker derunder —
Ikke mindst blandt de »Nevtrale«.
Overflod strømmed' til mange ind,
Nogle blev glade og blide af Sind,
Enkelte ter sig som gale —
Navnlig blandt de »Nationale!«

Alvorstider og Julefest —
Fanden han rider, som han kan bedst!

Ring da med Klokker ved Aftenstid,
At disse Toner kan stemme blid
Velhaver-Mændenes Skare.
Nidskhed og Ondskab lad fare.
Endevend Pungen, lad Mynten falde —
Nu *en glædelig Jul* til os Alle!

Nytaar!

Næste Gang kommer **„Ravnen"s Nytaarsnumer — og De vil intet Steds finde et morsommere og livligere Blad! Se nu selv efter!!**

Enhver, der inden 1. Januar tegner sig som Abonnent paa **„Ravnen"** og ytrer Ønske derom, vil **gratis** faa tilsendt en **flot eller morsom Originaltegning,** der vil pryde enhver Væg.

Bliv Abonnent nu!

I det ny Aar vil „Ravnen" fordoble sine Anstrængelser for at more og interessere Dem!

Bestil „Ravnen" hos Social-Demokratens Bude!

I Nytaarsnumeret

paabegyndes en morsom Serie:
»NILS NOVGERODS NATBOG«, illustreret af
- - - HP. HANSEN - - -

I det yderste Øjeblik —!

Tænk Dem saa endvidere, at dette Menneske besvarer Deres Godhed med den sorteste Utaknemlighed, gjør alt for at vanære Dem, gjør alt for at undergrave deres Stilling, kort sagt, sætter alt ind paa at ødelægge Deres Liv — og ikke alene ødelægge det, men ogsaa gjøre en Ende paa det. Hvad vilde De sige, Hr. Hellington? Det er ikke alene Skandale, det drejer sig om, det er ikke det værste.

Fred Hellington indskød sagte:

— Jeg haaber ikke, at De har Grund til at fremkomme med en *saa* frygtelig Anklage?

— Jeg vilde ønske, at jeg ikke havde Grund dertil, sagde Bankieren bevæget. Jeg vilde gerne give Halvdelen af min Formue for at blive overbevist om, at jeg har taget Fejl.

— Ja, ja, afbrød min Ven ham smilende, det vilde vist være en god Affære. Hele Deres Formue er jo truet.

Bankieren saa bebrejdende paa min Ven.

— Det er let at spøge, svarede han. Selv er jeg sandelig mere oplagt til at græde end til at le.

— De bør ikke gøre nogen af Delene, svarede Hellington roligt. I Stedet derfor gjorde De klogt i at fortætle os, hvem den elskværdige Mand er, der lønner Deres Godhed paa denne Maade.

— Det er ikke nogen Mand.

— Naa, saa er det vel en Kvinde, svarede min Ven. Og øjensynligt en Kvinde, der staar Dem meget nær . . .?

— Ja.

— Det er vel ikke Deres Hustru, De nærer Mistanke til?

— Min Hustru er død.

— Hm. Saa er det maaske en, en — hvorledes skal jeg sige det, uden at saare?

— Nej, Nej, mine Herrer. Han holdt Hænderne for Ansigtet, som om han paa denne Maade havde villet holde den uhyggelige Sandhed borte.

— Det smærter Dem maaske at fortælle det?

Min Vens Stemme lød helt medlidende.

— Ja, det skal Gud vide, at det smerter mig, svarede Bankieren. Men Sandheden maa alligevel frem, Hr. Hellington, *det er min egen Datter*!

II

JONAS MILLFORDS INTRIGE

Fred Hellington lod forbavset sin Lorgnet falde.

— *Deres Datter* udbrød han. Mener De virkelig, hvad De siger!

— Hvis jeg nogensinde havde ønsket at være Løgner, var det nu, svarede Bankieren, idet han betragtede min Ven med et sørgmodigt Blik.

Min Ven rejste sig hurtigt og gik hen til Bogreolen. Denne indeholdt først og fremmest naturvidenskabelige Værker og Kriminalliteratur. Selv det mindste Avisreferat angaaende alle de Forbrydelser, der havde fundet Sted i de sidste ti Aar, fra de groveste Mord til det ringeste Bedrageri var indregistreret og ordnet med uhyre Omhu. Nederst paa Reolen stod hans Konversationsleksikon, som han selv plejede at kalde det. Det bestod af fem tykke Bind; disse indeholdt Udklip af Avisernes Familienotitser, Navne med Glans og Vægt.

Han bøjede sig ned og fremtog det første af de omfangsrige Bind og begyndte at blade deri. Han syntes ret hurtigt at have fundet, hvad han søgte, thi han blev pludselig staaende og gennemlæste meget omhyggeligt et af Udklippene.

Derpaa sagde han halvhøjt til sig selv:

— Javist, ja. John Bergius, Bankier. Deres Hustru døde for 2 Aar siden. Hun blev begravet paa Nordre Kirkegaard. Dette her forstaar jeg ikke!

Fred Hellington slog med et Smæld Bogen i og satte den tilbage paa Hylden.

— De er 38 Aar gammel, ikke sandt? fortsatte han derpaa roligt.

— Ja, svarede Bankieren, det er sandt. Jeg ser maaske ældre ud, men det er denne Affære, der har ældet mig — baade paa Legeme og Sjæl.

— De misforstaar mig, Hr. Bergius, det var ikke det, jeg tænkte paa.

— Jeg mener kort og godt, at en Mand i Deres Alder vel knap kan have en Datter, som han behøver at være saa bange for, at han henvender sig til en Detektiv. Vanartede unge Damer i den Alder, som Deres Datter maa være, plejer man at behandle paa en hel anden Maade. Man kan saamænd sagtens faa fat i et Birkeris.

Bankieren smilede aandsfraværende og tørrede nervøst Sveden af Panden.

— Tilgiv mig, mine Herrer, svarede han derpaa, jeg er næppe saa klar i Hovedet, som jeg kunde ønske at være. Jeg glemmer jo det allervigtigste. Jeg er virkelig bleven saa vant til at kalde Linda min Datter, at jeg aldrig husker paa, at hun egentlig kun er et Plejebarn.

— Aa, det forandrer Sagen.

Ja, det var egentlig min Hustru, der ønskede, at vi skulde tage hende til os som vor egen. Selv havde vi ingen Børn. Jeg tog mig ikke dette saa nær, men De véd nok, at Kvinderne er anderledes beskafne end Mændene i den Retning. De maa have nogen at ødsle deres Kærlighed paa, og jeg samtykkede tilsidst, især da min Hustru var svagelig og vanskelig kunde taale nogen Modgang. Jeg lod hende derfor faa sin Villie, skønt jeg ved Gud ønskede, at hun havde ladet sit Valg falde paa en anden, thi Zigøjnerblod er og bliver alligevel altid Zigøjnerblod.

— Hvad siger De, *Zigøjnerblod*? Mener De, at Deres Hustru virkelig tog en Zigøjnerske til Plejedatter.

— Ja. Min Hustru havde en ejendommelig Svaghed for dette mærkelige vandrende Folkefærd. Hvad det beroede paa, véd jeg ikke. Jeg véd ganskevist, at Folk hviskede noget om, at hun selv havde lidt Zigøjnerblod i sine Aarer. Jeg tror det dog ikke og forresten er det mig ogsaa ganske ligegyldigt! Hun var født af agtværdige og hæderlige Forældre, og vi holdt meget af hinanden.

— Hvor gammel var den unge Pige, da De optog hende i Deres Hus?

— Ja, nu kommer det mest bagvendte af det hele. Jeg syntes, at vi, naar vi endelig skulde tage et Barn af en anden Race til os som vor eget, saa burde det være et ganske lille Barn, som endnu ikke havde faaet Tid til at vokse altfor fast til sin Stamme. Da vilde det maaske bedre lykkes os at lære hende vore Sædvaner og vor Tangegang, — men at tage en Pige paa fjorten Aar, forekom mig at

være et saa voveligt Eksperiment, at jeg bævede og overfaldtes af onde Anelser. Men min Hustru blev ved sit. Hun var kommet til at holde saa meget af en ung Zigøjnerpige, der havde besøgt os flere Gange, thi min Hustrus Venlighed mod dette mørkhudede Vandrefolk var viden om bekendt, og man behøver sandelig ikke at række den Slags Mennesker mere end det yderste af ens Pegefinger for at de straks skal gribe hele Haanden. »Du skal faa at se, John, at vi vil faa Glæde af Barnet. Jeg har talt meget med hende og kan forsikre Dig, at hun er bedre end ti af vore blonde, saakaldte fine Damer tilsammen. Hun har en strængt udpræget Æresførelse, hun er klog og kærlig og desuden det mest godhjærtede lille Væsen paa Jorden. Og hvor er hun ikke graciøs. Det vilde være en Forbrydelse at lade et saadant Menneske henleve sit Liv i et Zigøjnertelt«. Linda var virkelig en fuldmoden, sydlandsk Skønhed med fløjlsagtige, mørkebrune Øjne og et Haar, som lignede sort Silke. Hendes Hud var, trods dens mørke Lød, sjælden klar og ren, og naar hun smilede paa sin bly, stilfærdige, næsten lidt vemodige Maade, fremviste hun en Tandrække saa blændende hvid og smuk, at den vilde have gjort en Tandpastefabrikant grøn af Misundelse. Som sagt, det ydre var forførerisk — men jeg var bange for Kærnen. De skal imidlertid ikke tro, mine Herrer, at Banden gav hende fra sig, uden videre. Linda var bortlovet til Peppo, og da han ikke selv var til Stede, paatog hans Fader sig med patriarkalsk Myndighed at ordne Mellemværendet. Ja, Hr. Hellington, det lignede et regulært Køb mere end noget andet, og det kunde ikke nytte noget, at det forekom mig modbydeligt. Det var ikke Pengene, jeg tænkte paa, skønt jeg skal love for, at den gamle Røver huggede ordentlig til sig — det var selve Maaden, der forekom mig saa usmagelig.

Fred Hellington bøjede langtsomt Hovedet.

— Jeg kender den Slags Affærer, sagde han. Dette er dette Folks Skik, Moral og uskrevne Lov. Altsaa, saa blev Linda Deres Adoptivdatter.

— Ja.

— Og hvordan opførte hun sig?

— Over al Forventning godt — bedre end jeg nogensinde havde vovet at haabe. Hun var stilfærdig, føjelig og lærenem. Til det saa meget omtalte hede og sydlandske Blod mærkede jeg intet. Hun var snarere sagtmodig, og hun havde Smag. Hun syntes bedst om at bære mørke, diskrete Farver, alt skrigende, zigøjneragtigt syntes hun at afsky. I alt, fra det mindste til det største, saa hun efter, hvorledes vi bar os ad og tilegnede sig vore Vaner paa en saa simpel og naturlig Maade, at hun sandelig vakte min Forundring. Kort sagt, hun tilpassede sig efter de nye Omgivelser og syntes at trives godt derved. Det varede ikke længe, før hun var en lige saa fuldendt Verdensdame som hversomhelst her i Byen, for ikke at tale om, at hun var dem allesammen overlegen i Skønhed og Ynde.

— De havde altsaa al Grund til at være fornøjet med Deres Valg, Hr. Bankier?

— Jeg var mere end tilfreds, Hr. Hellington, jeg var henrykt. Det varede ikke længe, før jeg holdt lige saa meget af Linda som min Hustru gjorde. For hver Dag, der gik, syntes jeg at opdage nye, fortræffelige Egenskaber hos hende. Jeg tror ikke, at vi kunde have holdt mere af hende, hvis hun havde været vort eget Barn. Hun kunde sno os om sin Lillefinger, hvis hun havde villet.

— Men Herregud, alt dette lyder jo rigtig hyggeligt og idyllisk, afbrød Fred Hellington ham smilende.

— Ja, det var hyggeligt, det var en Idyl, svarede Bankieren med Varme. Og derfor kan De vel nok forstaa, hvor haardt det mærkes, naar denne Idyl pludselig ramler sammen og det hele viser sig at være Hykleri og Bedrageri . . . .

— Maaske vil De være saa god at fortælle videre, Hr. Bankier, afbrød Hellington ham roligt. Deres Historie interesserer mig virkelig.

— Ja, der er egentlig ikke saa meget tilbage at fortælle svarede Hr. Bergius, idet han atter førte sit Lommetørklæde til Panden og tørrede Sveddraaberne af. Efter min Hustrus Død var Linda den eneste Solstraale i mit Liv. Allerede under min Hustrus langvarige Sygdom havde hun lidt efter lidt overtaget hele Husets Styrelse, og det Skudsmaal maa jeg give hende, at hun var den forstandigste og mest omhyggelige lille Husmoder, som nogensinde har holdt et Hjem i Orden.

— Tilgiv mig, afbrød Fred Hellington ham pludselig, kan De nøjagtig angive mig, naar De første Gang lagde Mærke til, at alt ikke stod rigtigt til?

— Nej, det kan jeg ikke. Men jeg har Mistanke om, at det var lige efter min Hustrus Død.

— Altsaa i to Aar! udbrød min Ven forbavset. Og uden at De har bestemt Dem til at skride ind før nu!

— Deri tager De Fejl, Hr. Hellington. Jeg har nok forsøgt at være paa min Post, men jeg er stadigt blevet overlistet og har trukket det korteste Straa.

— Forklar Dem lidt nærmere.

— Jo, Forklaringen hører nøje sammen med den Maade, hvorpaa Firmaer som mit og andre i samme Branche gør Forretninger. Alt beror paa Spekulation. Den, som sidder inde med den største Kapital har den største Chance, den, som ejer lidt, kan ogsaa vinde, hvis han har Held med sig — men paa den anden Side kan han ogsaa miste det sidste han ejer. Forskellen mellem den rige og den fattige Spekulant er den, at den første selv kan skabe sine Chancer ved at beherske Situationen, hvilket er umuligt for den anden.

— Jeg véd det, svarede Fred Hellington tørt. Det er, hvad man i daglig Tale mere træffende kalder Jobberi.

Ordene syntes ikke at falde i god Jord, thi Bankieren rynkede Panden, da han fortsatte:

— Ja, man kalder det saaledes, og jeg har naturligvis hverken Tid eller Lyst til at sidde her og diskutere om Navnet er træffende eller ej. Men Forretning er Forretning, og —

— Ja, ja, svarede Helligton, det kan være godt altsammen, men jeg kan bare ikke begribe, hvad det har med Deres Plejedatter at gøre. Hun spiller da vel i Herrens Navn ikke paa Børsen.

Bankieren smilede tvungent.

— Tillad mig, sagde han, i Stedet for direkte at besvare Detektivens Spørgsmaal, tillad mig at nævne et Eksempel. Først maa jeg dog forudskikke den Bemærkning, at Firmaer af vor Beskaffenhed naturligvis arbejder efter et vist System og under største Hemmelighedsfuldhed. Mine Medhjælpere ved intet. De er kun mine Redskaber, de er som Soldaterne i en Armee: de adlyder blot uden at have noget Overblik over Situationen. Jeg har egentlig kun en Fortrolig, og det er Daniel Brændel, min første Mand, min Prokurist, mit Faktorum, mit ét og alt. Han har nu været i mit Firma i tre Aar, og det er sandelig ikke hans Skyld, at ikke alt er gaaet som det skulde. Han er Jøde, og jeg siger snarere for lidt end for meget, naar jeg paastaar, at han er et rent Finansgeni.

— Kunde det ikke tænkes, at han havde lidt for meget Geni?

Bankieren rystede paa Hovedet med et Smil.

— Aa, nej, saa klog maa man være, før man skænker en Fremmed en saadan Tillid, at man forebygger saadanne Muligheder. Han satte selv en anselig Kapital ind i Firmaet, da han begyndte, og forøvrigt er hans Forhold til Firmaet et saadant, at han sandelig mindst af alle skulde have Grund til at ønske at se Firmaet vakle. Nok om det, han og jeg er de eneste, der er indviede i mine Forretningshemmeligheder. Og nu til mit lille Eksempel . . . .

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

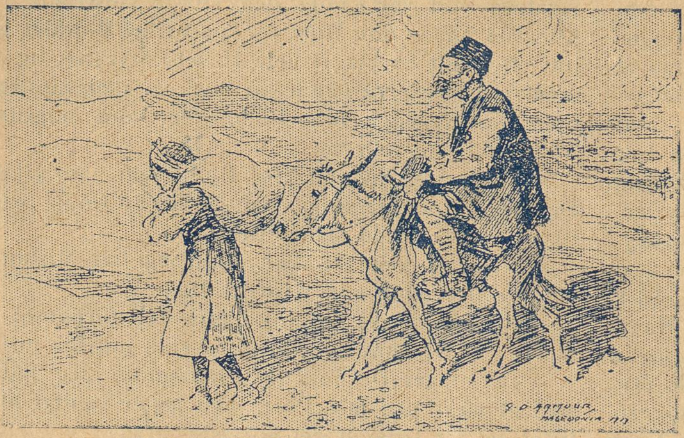

Skik og Brug i Makadonien.
— Damerne først! (»Punch«, London)

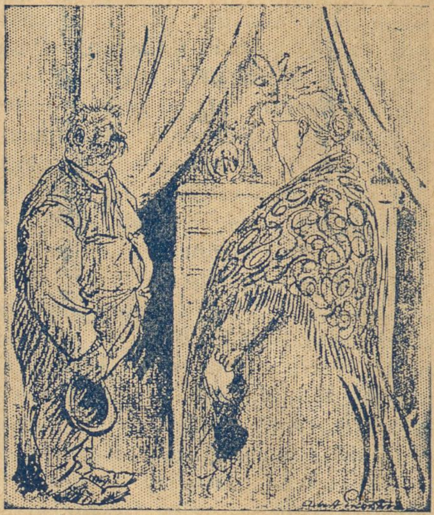

Den religiösa välgörande damen:
— Har ni bedt till Gud om arbete!
— Jaa då! Men han hadde inget, han häller! (»Strix«).

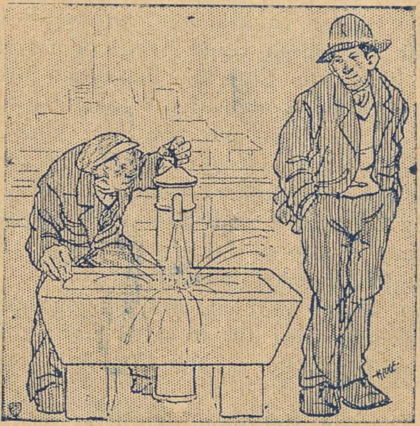

— Er'u gælen da?
— Haaffer det da?
— *Ødelægge* saa mye go' Tørst med *al*mindelig pompenheimer!
(»Tyrihans«, Norge)

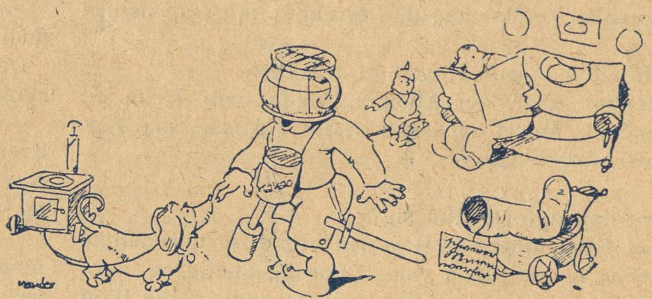

— Far, kom hurtig, Hans kan ikke faa sin Staalhjælm af!
(»Meggendorfer Blätter.«)

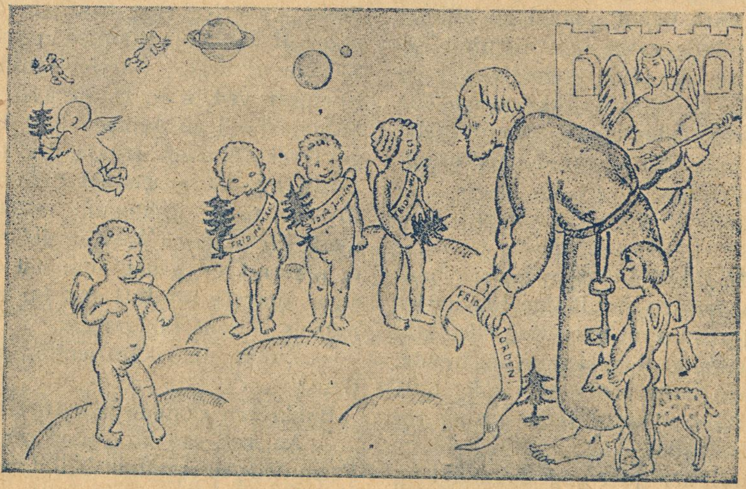

— Varför skriker lillen så förfärligt?
— Han är rädd. Han skall vara julängel till *Jorden*.
(»Søndags-Nisse«).

Af alle Shagtobakker er Cremo den bedste til Prisen

Rød Indmad

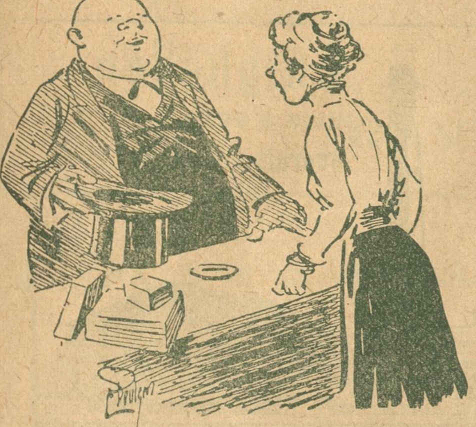

Hvad han ønsker.

Ekspeditricen: De ønsker, min Herre?

Herren: Jeg ønsker noget »Englehaar«!

Trætten —

Tretten Gæs mødtes for Retten —
Trætten kom af, at de kun var tretten.
Men da Gasen kom ud af Porten,
var Trætten forbi, for nu var de fjorten.

Redningskorpsets *Falck* var forleden nede for at inspicere det lokale Brandvæsen paa Vallø. De gamle Damer var henrykte for Besøget — de kender vel lidt til »Ild i gamle Huse!«

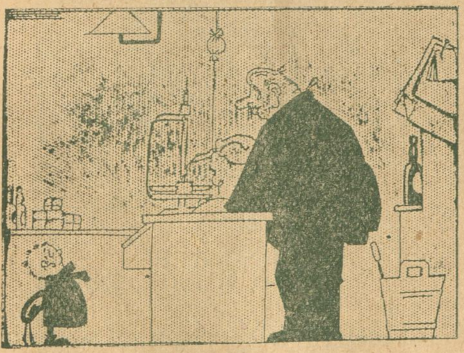

Drengen: Je' skulde spørge, om De havde Brug for en Bydreng?

Urtekræmmeren: Nej, min Dreng.

Drengen: Maa je' ikke nok staa lidt her, for der er En udenfor der vil tæve mig?

Grosserens Juleglæde.

Storgrossererens mægtige Spisesal Juleaften. Pigen kommer ind med en Pakke, som Bybudet lige har afleveret. Grossereren griber i Lommen, tager en 10-Øre frem og beder Pigen give Bybudet den. Pigen oplyser, at Bybudet allerede har faaet en Drikkeskilling, hvorpaa Grossereren slaar ud med Haanden og raaber: Giv ham 10-Øren! Idag er det Juleaften, og jeg vil kun se lykkelige Mennesker om mig!

Der er Tale om Jerusalems Indtagelse, mens disse Linier skrives. Jerusalem — det var jo der, at Røverne i sin Tid blev hængt paa Korset. Nu gentager Historien sig. Kun med den Forskel, at et Par Røvere faar Korset hængt paa *sig*.

G-Dur.

Hver Jul var Glædens Løsen en Gaas
— nu ser vi paa Prisen og ryster.
Det dejlige Dyr styrer højt sin Kaas,
vi andre maa styre — vore Lyster!

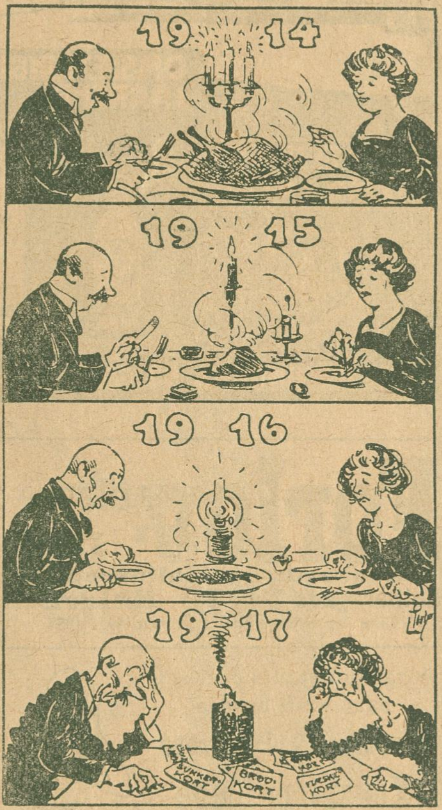

Tidens Tegn gennem 4 Aar.

I Aarhus optraadte for nogen Tid siden en Dyrestemmeimitator, som meddelte sine Tilhørere, at han paatog sig at eftergøre de Dyrs Stemmer, som vedkommende satte mest Pris paa. Da han spurgte en korpulent Herre paa første Række, hvilket Dyr *han* satte mest Pris paa, svarede den korpulente: *Røget Aal!*

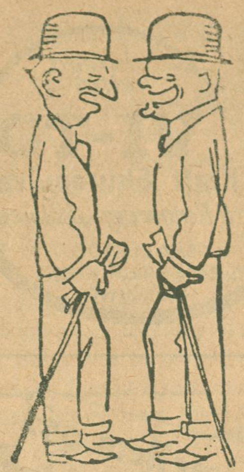

— Du, det danske Sprog er i Grunden svært at lære — navnlig for Udlændinge.

— Ja, det har Du Ret i. Man siger f. Eks. naar en Plante ødelægges, at *den gaar ud*. Men er det kun et *Blad*, der ødelægges, saa hedder det, at *det gaar ind!*

En kendt Læge i Store Kongensgade undersøgte i Gaar en Patient og sagde til ham: De lider af Blodmangel og maa tage noget Jærn ind.

Hvad er De af Profession?

— *Sabelsluger*, svarede Patienten.

„En Svensker."

— De hvar fan, hvad du är vackert utstyrd i dag?

— Ja Jag har sett mig nödsakad att klå upp Karlsson.

— ?

— Han har kallat mig pediculus.

— Men det har han ju gjort i flera år?

— Ja, men jag har inte vetat förrän i dag, att det betyder lus . . .

„En Nordmand"

— Her er den dressen, jeg fik fra Dem forrige uke, sa den vrede kunde til skrædderen. De sa at jeg skulde faa betalingen tilbake om der var noget iveien med den.

— Jeg sa saa, svarte den høflige skrædder og gned sig i hænderne, men heldigvis var der ingenting iveien med pengene.

„En Dansker".

Jensen: Hvorfor ler Du aldrig af mine smaa Anekdoter?

Olsen: Af Respekt for Alderdommen!

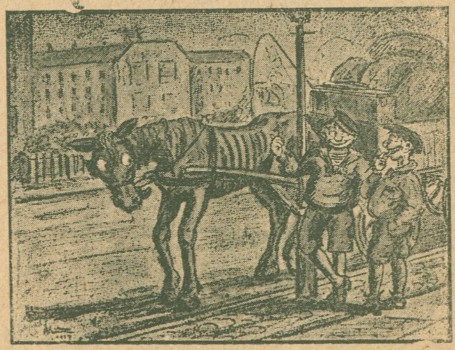

— Du, Kresjan, der skal! Du se en Krikke, der har forædt sig i Tøndebaand!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Første Bisse: Var der none Alfonser ude paa Tvangen sidst du var der?
Anden Bisse: Ja, vi var jo none Stykker.
Tegnet af Carl Chr. Christensen.

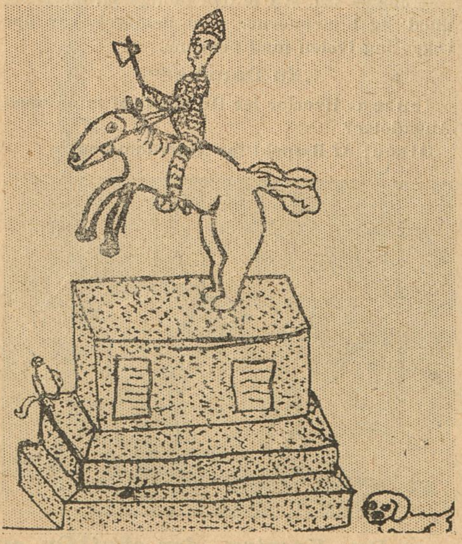

ABSALON
Tegnet af Julius Pedersen.

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens Xeroform Sæbe

H. L., Nørre Aaby. Tak, men det bliver her!

H—p., Slagelse. Vi synes ikke, den er saa god!

Holger B., Nykøbing. Versene er slemme!

»Hvad jeg tænker om Krigen«. Maaske — ved Lejlighed.

G. Hansen (G. H.) Det meste er umuligt.

MIN SØSTER.
Tegnet af E. H., Thisted.

»Glædelig Nytaar« (G. H.) Ideen vil blive benyttet.

Alfred Nielsen, Odense. Den med Grisen skal vi se at skaffe Plads til.

K. og O. Baage. For ubetydeligt.

Victor Emil. Skildringen egner sig i hvert Fald ikke for »Ravnen«.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Tegning af Storm-Nielsen

— Se, Fatter, er den Gaas ikke dejlig?
— Jo, Dig lig!

„Krims-Krams“.

Et Grammofoneksperiment.

Alle, der har en Grammofon og en udslidt Plade, kan udføre et lille morsomt Eksperiment, som viser, hvilken udmærket »Sangbund« der er inde i det menneskelige Hoved.

Man stopper begge Ørene godt til med Vat, saa ingen Lyd udefra trænger ind. Derpaa tager man en almindelig Stoppenaal mellem Tænderne, idet man bider saa haardt til som muligt og sørger for, at hverken Læberne eller Tungen rører ved Naalen.

Naalen maa ikke rage mere end 3 à 4 cm ud fra Munden; naar Eksperimentet skal udføres sætter man Grammofonen med den gamle Plade i Gang, tager Naalen i Munden og presser den mod Pladen, idet man sørger for, at den har samme Hældning som en rigtig Grammofonstift har. Med lidt Øvelse kan man nu føre Naalen indad mod Centrum, saaledes at Naalen følger Spiralen paa Pladen. Saasnart Naa'en berører Pladen, vil man faa Mundhulen fyldt med Musik — en ganske ejendommelig Følelse, og de Personer, der staar i Nærheden, vil *ogsaa* høre Musiken, idet Hovedskallen virker som Lydforstærker.

3 Præmier!

Bertel Ø. Stam.

Af denne Mands Navn kan dannes hans Profession. Hvad er han? De rigtige Løsere af denne lille Gaade faar gratis tilsendt ***en smuk eller morsom Originaltegning.***

Vi udsætter ***3 Præmier,*** som eventuelt maa fordeles ved Lodtrækning. Send Løsningen til

„RAVNENS“ REDAKTION
Nørrefarimagsgade 49

inden den 31. December.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Hr. Krag!

Satireskitse af OTTO CARL OLESEN

Hr. Krag selv mente, at han var en stor Mand, ikke blot af Ydre, men mere i Kraft af sin Gerning .... Han forstod at samle Opmærksomheden om sig ved højrøstet Tale og ved at slaa om sig med Armene som en tung Fugl, der basker med Vingerne, før den forlader Jorden ..., Og i Samtalen gjorde han sig altid til Hovedpersonen — enten det var berettiget eller ej ....

Hr. Krags Handlinger var iøjnefaldende, men egoitiske ... Han talte hele sit Liv kun om sig selv .... Men til sidst holdt han dog op!

Det var, da han døde!

Skønt han holdt Pokker ikke op alligevel!

Hør da:

Hr. Krags Sjæl svævede under Himmelsengens Hvælvning!

Anden Himmel kunde den ikke komme i!

Thi: Manden havde *hele* sit Liv kun tænkt og talt om sig selv, hvorfor det faldt Sjælen vanskeligt helt at forlade den livløse Krop.

Og Sjælen svævede frem og tilbage i sin Himmel og syntes nu og da, at Hr. Krag mimrede med Munden, som om han vilde tage den til sig igen.

Men derved blev det ogsaa!

Og den stakkels Sjæl var i svær Vaande!

Omsider kom dog Skæbnen den til Hjælp!

I et Træ udenfor Vinduet sad en graasort Fugl og gloede sørgmodigt ....

Og Sjælen *for* ud gennem det lukkede Vindu og slog sig ned i Fuglen, som med et blev livlig, baskede med Vingerne og skreg uafladeligt, medens den kredsede rundt om Huset og naar den tog Stade i Træet:

Krag — Krag! — Krag — Krag — Krag!

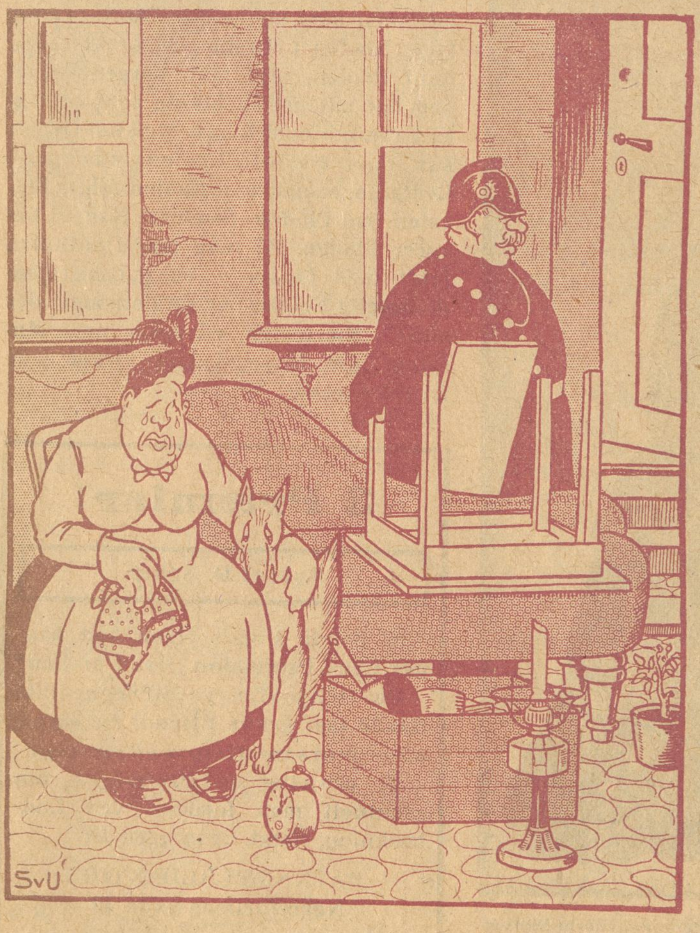

Tegning Svend Ulrich.

J. C.: Hvis jeg ikke faar Lov til at forlade min Plads til Nytaar, saa lader jeg mig sætte ud af Kongens Foged!

Violin og Kontrabas.

›Skøn Else, du har Øjne blaa og ler som selve Solen,
du er saa lys, saa drømmelet, saa smuk i Foraarskjolen.
Du spiller første Violin, jeg lystrer blindt Parolen
akkompagnerer lykkelig — diskret — paa Basfiolen.

Sig Else skal vi følges ad, vi vinde kan en Verden,
din Violin, min Basfiol skal følge os paa Færden.
Vi spiller os fra By til By — og det er ganske givet,
hvis du blot vil, saa spiller vi os sagtens gennem Livet.

Og Else lo — et sollyst Smil gav deres Livspagt Daaben,
saa drog de ud fra Stad til Stad, og Verden laa dem aaben.
Ja, Livet blev en festlig Dans, og de vandt Ry og Hæder,
thi Hjertets Toner har Succes i alle Verdens Stæder.

De drog omkring halvandet Aar, forgudede af Mængden;
da syntes Else, den Musik blev kedelig i Længden:
en Duo lyder rædsom tyndt, og det var ret belejligt,
de traf en Dag en Ungersvend, som spilled Cello dejligt

Cellisten var en vakker Mand — forførende — conbrio —
— de tog ham med — og aldrig hørte Verden bedre Trio;
men ak, den Pokkers Cello blev med Tiden voldsom kælen,
det smærtede vor Basfiol — det skar ham dybt i Sjælen.

Men Else leged gratiøst, koket paa Violinen,
Cellisten fulgte smægtende dens yndefulde Hvinen.
Ja, det var ganske tydeligt, hvordan de tvende længtes;
Bassisten gned sin Basfiol, saa alle Strenge sprængtes.

›Nej‹, raabte Else ›har du ej Begreb om Noder mere!
En Kontrabas, min kære, skal jo blot akkompagnere;
at larme saadan i, min Ven, du har dog ikke nødig!‹
— men ak, Bassisten mærked nok, at han var overflødig.

Han hug sin gode Basfiol saa arrig ond i Gulvet
og ravede til Kroen hen og drak sig vildt beruset;
der søger for sin Sjælesorg han nu hver Aften Helse,
mens Hjertets brudte Strænge dirrer:

Else! Else! Else!

— Per Bonde. —

Hjærter er ikke Trumf — for Tiden.

Tegning af Emil Frederiksen

Naturligvis er »Hjærter« godt, og smukke Juleroser —
men Damen tænker vistnok mér paa fyldte »Muleposer«.

Læs »Ravnen«s korte, men spændende Roman, der begyndte i forrige Numer.

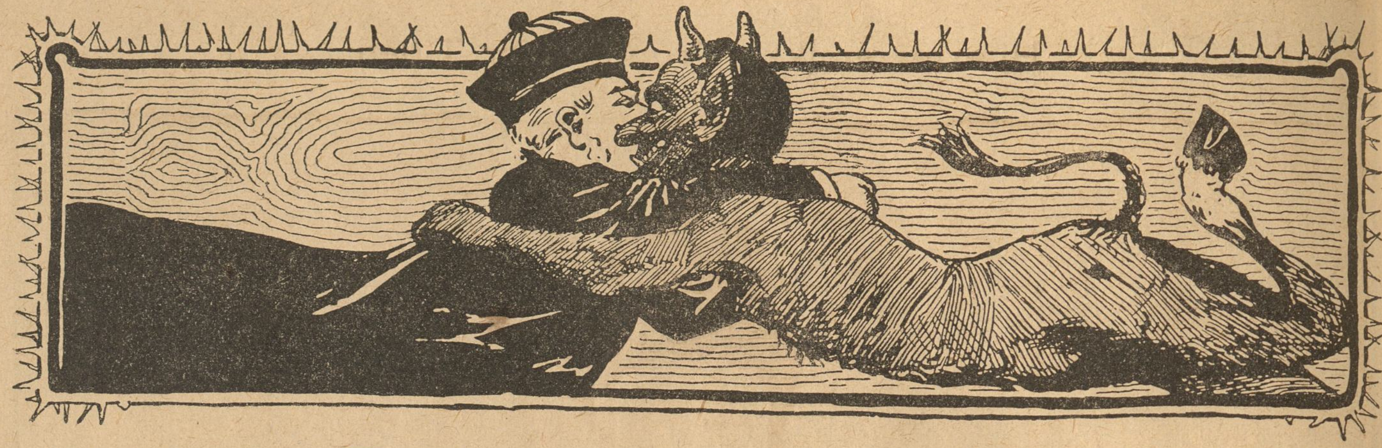

Et smukt Eftermæle.

Smeden i Kirkeby, *Søren Madsen*, var afgaaet ved en blid og rolig Død, og efter Begravelsen sad en Del af Følget oppe i Landsbykroens Storstue og fejrede Ligbegænsen med et højtdundrende Gravøl. Søren havde aldrig selv spyttet i Glasset, saa det havde været højst upassende, om man var gaaet tørmundet hjem fra hans Ligbegængelse.

Præsten havde nu faaet den fikse Ide, at Søren havde været en meget fremragende Synder, — Ligtalen havde været i Overensstemmelse dermed, — og skøndt der sikkert nok fandtes Folk i Sognet, der holdt med Præsten, saa var dog det her forsamlede Selskab af en stik modsat Mening.

»Søren var et ualmindelig godt Menneske«, sagde Gaardmand Pæ'sen. »Han har gjort mejet godt i sin Tid, sel' om han ikke sel' gik og rævede a'et!«

«Ja, jeg ka' heller ikke sige andet end godt om ham«, sagde Gaardmand Hans Nielsen, »skøndt han har spillet mig mangt et Puds. Han gjorde mig den største Tjeneste, nogen har gjort mig her i Livet. — Det var hans Skyld, a' jeg ikke blev gift med Karen Hansen fra Storgaarden, som nu har pint Livet a' to Mænd«.

»Ja, hun er et forfærdeligt Kvindemenneske, — uh ha, uh ha!« samstemmede de øvrige — »men hvordan gik det til?«

»Jo, ser I, de' var i mine unge Da'e, — da elskede jeg Karen, — den infame So, — saa hjætensinderligt; og vi blev da osse enige om a' jeg sku' komme en bestemt Dav, ned paa Gaarden og snakke me' hendes Far, om'et. Saa paa Vejen derner, møder jeg Søren Madsen, og han faar mig te' og vædde me' sig om, a' han ku' løve li'saa stærkt som jeg, sel' om han ha'de baade Skødeskind paa og Forhammer i Næven, og jeg var jo baade let og fint klædt paa, som man altid er, naar man ska' paa Frierfærd.

Saa vædede vi to Kaffepuncher om, hvem der ku' komme først hen te Skovkanten, — der laa en stor Tue, og den der ku' komme først hen og faa sparket den itu han ha'de vundet.

Og jeg kom naturligvis først, og jeg ga' et Spark te' Tuen, saa den blev helt splittet, men vil I saa bare tænke jer te' — Tuen de' var en stor Gedehamserede, og de' vidste Søren jo mejet godt, saa han holdt sig langt ti'baves. Men alle Gedehamsene de fløj paa mig, og de stak mig saa ganske gudsjammerligt, saa jeg ble' hel forskrækkelig rakket te'. Jeg brølede jo og hele mit Ho'de de' buldnede op, og da jeg kom ned te' Storgaarden og Karen hun saa denne her forskrækkelige Hævelse i Bolledejen, saa sa' hun kort og godt, a' hun vilde ikke vide no'et a' saatten en Indriot, og vi blev Uvenner for Livstid.

Og Gud, hvor jeg var ulykkelig og rasende paa dette Asen te' Søren Madsen. Men siden hen i Livet, da jeg opdavede hva' Karen var for en Mærgelkasse, saa si'er jeg liegodt Søren saa mange Slags Tak.«

»Ja, Søren var et sjældent godt Menneske«, sagde en anden af de tilstedeværende, »det var osse ham der engang sprang en Gendarm i Luften, — de' maa man værkelig ogsaa regne ham te' gode. — Se de' var den Gang, da vi ha'de dette Skab te' Gendarmer, som jo burde være skydt allesammen, da var'et en Dav a' der kom saatten en Kalorius ridende her gennem Byen, og hans Hest ha'de tabt den ene Bagsko.

Saa holdt han ve' Smedien og vilde ha' a' Søren sku' lægge en ny Sko under.

— Ja, — sagde Søren, — de' ka' jeg jo nok, men jeg har ingen Dreng te' og hjælpe mig, saa Hr. Gendarmen kommer sel' te, og trække Bælgen.

Men Søren han saa sit Snit te' og komme lidt Krudt i Essen, og da Gendarmen saa trak i Bælgen, saa sa'e de' Fut, og han fik en Øretosk saa han saa' over tusinde Sole paa Himlen, og han maatte ligge paa Sygehuset i lang Tid.«

»Ja, Søren var et sjældent storartigt Menneske«, lød det i Kor.

»Ja, mig har han en Gang hjulpen i en ganske nederdrægtig Pengeforlegenhed«, sagde Morten Madsen.

»De' var mærkelig, — Søren var ellers mejet øm over sine Penge!«

»Ja, — de' var heller ikke hans egne Penge de' drejede sig om«, sagde Morten. »De' gik te' paa den Maade, a' jeg sto' og vidste ikke, hvor jeg sku' faa et Hundrede Kroner tra te' Terminen, og saa spurgte jeg Søren, om han ikke ku' laane mig dem.

Næ' — de' ka' jeg ikke«, sa'e Søren, men jeg ka' ka'ske skaffe Dig Dem paa en anden Maade. Er Du ulykkesforsikret?

Ja, de' er jeg, — jeg er ulykkesforsikret for fem Kroner om Daven!«

»Saa, ska' Du ose faa Pengene«, sa'e Søren, og saa grev han fat i mig og sa'e »*Pus ham Hektor!*«

Og Hektor, dette store Bæst a' en Hunderakker, som altid gik i Hælene paa Søren, han fløj lige løs paa mig og ga mig et ordentlig Nap i Armen, — de' var saatten saa' alle Tænderne de sat der, og Blodet de' rendte a' mig.

»Nu ka' Du mavelig faa tre Hundrede Kroner a' Ulykkesforsikringen for de'!« sa'e Søren og grinde.

Og jeg fik min Sandten over hal' anden Hundrede Kroner udbetalt, saa jeg var jo hjulpen ud a' Klemmen«.

»Søren var et dejligt Menneske, — et storartet Menneske, — la' vos drikke paa hans Minde!« Og Selskabet klinkede og drak ud og var grædefærdige af Rørelse — Gud, hvor Søren var et herligt Menneske«, gentog de i Munden paa hinanden.

Orla Bock.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. I. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 3600
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349 — **S. JOHANNESSON'S** — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, **Fedevarer**, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af P. V. Hansen

Saa — nu tænder de mit Juletræ!

16 Sider NYTAARSNUMER **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 52 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 27. December 1917.

Hvorledes Gullaschfamiljen Pumpenberg „hæver Niveauet"

Tegning af Storm-Nielsen.

ved af Hjælp fine — Masker!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen

Frederiksborggade 32.

à la Carte hele Dagen.

Foreningslokaler anbefales.

Telefon 144.

Tilskære & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herre garderobe,

Sy-Kursus f. Kjoler

Spadseredragter og Underbeklædning.

Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi, Stormgade 16. Telf. Byen 4677

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Frimærker

i Faksimile. Erstatning for manglende Frimrk.

Prisliste gratis & franco

Sending til Udvalg.

F. Fournier's Efterf.

Genf, N.

Avertér i „RAVNEN“.

S. Johannesson A/S

Statskontrol.

Fedevarer,

Gæs og Ænder.

Telefoner: 3684 — 3349 — 4722.

St. og Kj. 13, Højbroplads 13. St. og Kj.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Krigsdjævelen og Jorden.

Tegning af A. Østrup.

— Nu er der snart ikke mere at presse ud af den Citron!

Næb og Klør.

Da Petrine Petersen en Aften blev »fornærmet« paa sin første Kæreste, var hun straks klar over, hvor den anden var. Da Arrangementet kom i Orden, lød Petrines Sang fra det aabne Køkkenvindu, og nu eksisterede der intet andet i Verden end — Petrine Petersen.

Saadan er Menneskene. I hvert Fald Kvinderne.

*

Jeg siger: Sæt nu, at den rige Fru Paafugl Levysen en Dag mødte i Selskab med Strømper, der var forføddede? Alle de andre Gæs vilde skrige: Næ, nu staar Verden ikke længe!

*

Mennesker med Hunde er mærkelige. Jeg har holdt Øje med nogle af dem. En saadan »Hundemand« var ironisk overfor en, der favoriserede sit Dyr meget stærkt. Ha, sagde den første, han glemmer, at det kun er et Dyr!

Da hans egen Hund engang blev puffet haardt tilside af en Mand, som blev generet af den, optændtes han af Harme, og nu udbrød han: De glemmer min Herre, at Hunde er langt bedre end Mennesker!

Saadan svajer vi, naar det passer i vort Kram.

*

Den gamle afskedigede Chef sukker dybt: Der er ikke En, som skænker mig en venlig Tanke nu, jeg er bleven gammel. De er snarere glade for det.

Han husker naturligvis ikke, de hundrede Gange han selv har fejet al Modstand tilside!

*

Saalænge et Menneske maa føle Skammen dirre i hele sin Krop i det Øjeblik, det gaar ind paa et Laanekontor — ja, saalænge er Samfundet sygt.

*

Mon Menneskene iøvrigt skulde blive bedre i 1918 end de var i 1917?

Undskyld Ulejligheden! Dr. Tyf.

En Vise om „Det Normale" i Dans, Kunst og Literatur.

Mel.: Jeg tror paa onde Aander (»Lykkebarnet«).

Det gaar nu op for Folk, a'
Rheinlænder-Polka
ikke bør taales mer,
fri man sig ber.
Daglig man øver Tæ'rne
paa den moderne
Tango og Bostonvals,
dog allenfals
man paa en Snes Faconer
storker, bostoner,
det blir sgu bandsat svært
at faa dem lært!
Derfor en Slags Normal-Dans
med radikal Sans
Lærerne indført har,
her De den har:
:|: Man hikker, nikker, blikker, vrikker, dikker ømt sin Dame,
hun vipper, pipper, tripper, sjipper, glipper Øjesprog,
man løber fremad rundt og hjemad — tæller de infame
Trin, til hun sveder Tran — hyler, kyler hende i en Krog :|:

Kender De Futurisme
eller Kubisme?
det er den sidste ny
Kunst i vor By.
Ak, det er svært at fatte
(Jeg gør'et datte,
skønt jeg det nødigt si'r)
de Maleri'r!
Da i de unges Rader
hver Mand helst vader
paa sine egne Sti'r,
tosset man bli'r.
Fik vi en Slags Normal-Kunst
— smækvild og gal Kunst,
det var s'gu ligefedt —
hjalp det nok lidt:
:|: Man sætter otte Kaffepletter det er »Vrede Jætter«,
det males fjantet og det runde kantet, grønt bli'r rødt,
at gule Klatter er et »Føl, som patter«, nemt man gætter,
og »Ungersvendens Drømme« —:
Snavset Blonde klistret paa med Spyt! :|:

Kender De Lit'raturen?
prøv ellers Kuren,
vi har et syndigt Læs
skrivende Gæs:
Damer som aarlig savler,
ævler og bavler
et Par Romaner a'
— saa'n — trala—la—
fyldte med Pjank og Sødme,
man kan Gu'dødme
næppe faa Luft og Vejr
i denne Hær!
Undskyld mit »Fanden gale«
til det normale
aandløse Tjæreri,
som blev Mani:
:|: *Han* stønner hede Bønner, men med Spot *hun* lønner Vennen,
han snakker tred've Sider Ak'er mens han pakker, gaar,
hun efter megen Gru og Jammer voldsom flammer, og i Enden
de mødes atter, bliver Mor og Fatter — de hinanden faar! :|:

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Tegning af P. V. Hansen.

Snart stiger Nytaars-Solen op — hilst med Fredsmusik? Maaske med Kugleregn?
Vel har i Verden aldrig før man kendt saa kæmpestort et Spørgsmaalstegn!

Hvad jeg venter mig af det nye Aar.

Mel.: »En Sekstur, ak, dette lille Ord«.

Snart ringer Klokker til Nytaarsny,
Farvel vi siger — og rejs og ry'
til Aaret, der svandt,
det var en »Drabant«,
ja, det er da vist og sandt!
Det gamle Aars Skidtvittighed,
dets store Dyrtids-Flittighed,
det vil vi længes mindes — føj
det var en ækel »Konvoy«
Til nitten-sytten vi si'r: pil a',
nu et nitten-atten det vil vi ha',
at lysere Tider forestaar,
se, det venter jeg mig af det nye Aar!

Jeg vil, hver Snyder skal have Tæ'sk,
jeg vil, hver Bonde skal sælge Flæsk,
og jeg vil ha' Kød
og Masser af Mjød
og Kæresten paa mit Skød.
Det regne skal med »Mannagodt«,
jeg ryge vil Havanna flot,
»Rasmines Bryllup« vil jeg be'
om Lov til stadig at se.

Jeg vil ha' den »*støvfrie* Landevej«,
hvor glad jeg kan spise min Andesteg,
et *Fjerdingspund* Fedt jeg ogsaa faar
— det venter jeg mig a' det nye Aar!

Gid *Fenger* stadig maa være Præst
(saa flyer de Helliges sidste Rest!)
Gid *Ballin* og *Foss*
maa tjene — Guds Dross! —
paa Huder, de faar af — *os*!
Gid *I. C. Christensen* fra Hee
maa lave sig en køn Kop Te,
naar han med smaa og kælne Hop
til Valg nu snart møder op.
Ja, gid at den radikale Vind
nu igen maa blæse Hr. *Zahle* ind
med Mænd, som *Friheden* foreslaar,
se, det venter jeg mig af det nye Aar.

Jeg ønsker mig et Sæt Nælletøj,
en Villa ude ved Bellehøj,
men min Appetit,
det si'r jeg dog frit,
er mest for en Akkevit!

Og i det nye Aar maa bort
vi fra de mange Købe-Kort
(af Kort vi har et mægtig Læs,
omtrent til en seksogtreds!)
Men først og fremmest saa husk dog et,
mod hvilket det andet er lige fedt:
At en *Fred* vi meget hurtig faar,
se, *det* venter jeg mig af det nye Aar!

Saa venter jeg, jeg ej vente maa
for lang Tid paa, at et Tog skal gaa,
at Smør vi maa faa
og Fedt ligesaa —
det vil jeg nu tygge paa!
Gid Kristiansborg maa færdig staa,
og gid min Kone maa faa smaa
Begreber om at spare paa
den Mønt, hun a' mig maa flaa!
Jeg ønsker mig et Giraffelaar,
men dog ganske særlig en *Kaffetaar*
— — — — — —
At »*Ravnen*« Abonnenter faar —
ja, det venter jeg mig af det nye Aar!

Jørgen Grønsvær.

I det yderste Øjeblik —!

— Lad høre!

— Nuvel, sæt, at der findes nogle Papirer, som jeg har købt dyrt i Haab om, at de skal stige yderligere. Sæt dernæst, at der findes en Mand, der er ens Dødsfjende. Ogsaa han ligger inde med en Mængde af samme Slags, maaske med flere end jeg. Hvad gør han saa, naar han faar Kundskab om mit Køb. Jo, han foretager en Skinmanøvre. Han kaster pludselig de Papirer, han selv har, ud paa Markedet. Resultatet bliver en frygtelig Baisse, og jeg bliver nødt til at realisere, hvis jeg ikke vil risikere at tabe endnu mere. Hans lejede Medhjælpere køber da alle — saavel mine som hans egne — Papirer. Det er mig, der er bleven ramt. Forstaar De nu, hvad Spioneri i ens Forretninger betyder, især naar ens Fjende samtidig faar at vide, at man i Øjeblikket har sin Kapital anbragt saaledes, at man bliver nødt til at realisere. Ikke at have disponibel Kapital er nemlig det samme som Ruin for os. Det drejer sig ikke blot om Dage, men om Timer og Minutter .... Nuvel, det var kun et meget klart Eksempel. Jeg forsikrer Dem, at der findes tusinder Kombinationer og Snarer, der er lagt saa listigt, at ingen Magt kan redde en fra dem. Man maa snuble en Gang, to Gange, tre, ja maaske flere Gange, men naar Manøvrerne gentages idelig med samme snu Beregning, saa falder man tilsidst for Alvor og bliver liggende, slagen og hjælpeløs. Har jeg udtrykt mig tilstrækkelig klart.

— Ja. De mener altsaa, at De har en saadan Dødsfjende?

— Ja.

— Et hensynsløst Menneske, som har svoret at ville ruinere Dem?

— Det er for lidt sagt, Hr. Hellington, det er ikke noget Menneske, det er en Djævel. Han har ikke Hjerte eller den ringeste menneskelige Følelse i Brystet. Han vilde kunne trampe paa en falden Modstander med samme Glæde som man dræber et giftigt Kryb.

— Tør jeg bede Dem nævne Navnet paa denne sympatetiske Herre, afbrød Fred Hellington ham.

— Nuvel, lad gaa, sagde han derpaa. Jeg forstaar nok, at De maa have det at vide. Jeg havde ellers tænkt paa at tie stille dermed og føre vor Muldvarpekrig til Ende indtil enten han eller jeg maatte bide i Græsset. Men lige meget. Kender De Firmaet Millford & Strand?

— Det store Bankierfirma? Ja, og det rigtig godt. Det blev startet af en irsk Kapitalist Jonas Millford samt af en smart ung Vekselerer Erik Strand, som omkom ved en Automobilulykke for et Par siden. Millford er nu Eneindehaver af Firmaet .... Som De kan høre, Hr. Bankier, er jeg lidt inde i alt.

— Godt, saa meget desto bedre. *Det er ham!*

Fred Hellington betragtede forskende Bankieren et Øjeblik. Derpaa sagde han med Eftertryk paa hvert Ord:

— Ved De Grunden til hans Had?

Det gav et Sæt i den lille Mand.

— Nej, svarede han, idet han undgik Dektivens Blik, det véd jeg ikke. Det Had han nærer, er øjensynlig af den Slags, som bunder i den guleste Misundelse. Mit Firma er det eneste, som har kunnet holde Trit med hans. Jeg har maaske ofte været en farlig Medbejler for ham, og derfor har han besluttet at føre en Krig paa Liv og Død imod mig. Det er alt. Tro ikke, at vi, naar vi mødes paa Gaden eller i et Selskab med en Mine forraader, hvad vi tænker. Aa nej, dér siger vi hinanden Komplimenter. De forstaar ikke, Hr. Hellington, hvor en saadan Krig slider paa Nerverne ....

Fred Hellington hostede.

— Og De tror altsaa, fortsatte han, uden at svare paa den andens Bemærkning, De tror altsaa, at denne Millford har en Spion i Deres Hus eller Forretning.

— Jeg ikke blot tror det. Jeg véd det.

— Og at denne Spion er ....

— Min egen Plejedatter, ja, Gud hjælpe mig, men det forholder sig saaledes.

Fred Hellington sad tavs en Stund og tænkte. Tilsidst brød han Tavsheden:

— Det synes mig saa unaturligt, saa usandsynligt det hele sagde han, saa ganske meningsløst og usammenhængende. Men jeg formoder, at De ikke har udslynget en saa frygtelig Anklage mod Deres Plejedatter uden stærke og tvingende Grunde?

— Nej, De har Ret, Hr. Hellington. Jeg vilde sandelig have været den sidste til at kaste nogen Skygge over det arme Barn. Men jeg kan ikke fornægte mine egne Øjnes Vidnesbyrd.

— Lad høre!

— Som De nok kan forstaa, var jeg allerede for længe siden kommet til det Resultat, at Millford ganske simpelt maatte have en Spion, som bevogtede ethvert af mine Skridt og lyttede til mine Samtaler. Jeg havde længe lagt Mærke til Lindas mærkelige Opførsel. Blandt andet havde hun begyndt at nære en paafaldende Interesse for alt, hvad jeg sagde under Samtaler med mine Forretningsvenner. En Mand i min Stilling maa næsten være i Virksomhed baade Nat og Dag, og da det er af største Vigtighed, at intet af det, man siger til sine Forretningsvenner, siver ud, har jeg ladet Døren til mit private Arbejdsværelse polstre. Jeg vilde ikke have, at nogen skulde lytte, forstaar De, ligegyldigt hvem det saa skulde være....

— Undskyld, at jeg afbryder, indskød Hellington, men hvor har De Deres private Bopæl.

— Ogsaa i Arsenalgade i Etagen over mit Kontor.

— Tak, det er godt, vær saa god at fortsætte.

— Undertiden, naar jeg har staaet og telefoneret, har jeg troet at høre en mistænkelig Skraben paa Døren. Jeg har da lagt Røret fra mig og har aabnet Døren — og jeg har da altid stødt paa Linda. Hun var altid megen forlegen og rødmede skyldbevidst, men altid havde hun en Forklaring, et Spørgsmaal at gøre eller et Forslag at fremføre, og jeg lod som intet, men besluttede at skærpe min Opmærksomhed, thi oprigtigt talt, saa ....

Her tav han pludselig og saa sig ængstelig om.

— Der er vel ingen, som kan høre os to, spurgte han ængsteligt.

— Ikke andre end os to, svarede Hellington, idet han rynkede Panden, og jeg behøver vel ikke at sige Dem, at De kan stole paa os?

— Nej, nej. Jeg beder saa mange Gange om Undskyldning. Men jeg har sandelig været udsat for saa meget Spioneri den sidste Tid, at jeg næsten er begyndt at blive bange og tro, at der lurer Forrædere allevegne.

— Vær De blot rolig.

— Godt. De sagde for lidt siden, Hr. Hellington, at De ansaa hele denne Affære for ganske meningsløs og uden Sammenhæng. Men saa ganske uden Sammenhæng er den alligevel heller ikke.

— Hvad mener De?

— Linda har faaet et Ægteskabstilbud ....

— Og fra hvem da?

— Ja, her har vi maaske det første Forbindelsesled. Frieren er ingen anden end Mikael Millford, min Dødsfjendes Søn?

Det gav et Sæt i Fred Hellington.

— Virkelig! sagde han. Og alligevel forsøger Faderen at ruinere Dem. Det var virkelig en ret original Maade at søge Ægteskabsforbindelse ....

— De tager Fejl, Hr. Detektiv. Millford senior ønsker ingen Slægtskabsforbindelse. Han har tvært imod gjort alt for at forhindre den og holde Sønnen tilbage. De bør betænke, at Linda kun er en Zigøjnerpige, og det er naturligvis ikke fint nok for ham. Han har oven i Købet truet Sønnen med at gøre ham arveløs.

— Naa, har Truslen haft den tilsigtede Virkning?

— Nej, det ser sandelig ikke ud til det. Det forekommer mig tværtimod, at han søger Lindas Selskab mere end nogensinde før! Jeg har kun altfor ofte set dem sammen.

— Har De bebrejdet Deres Plejedatter dette?

— Nej, Hr. Hellington; jeg er en Mand, der har set mere til Livet end de fleste, og Aarene har lært mig adskilligt. Blandt andet har jeg ogsaa lært, at man, naar man mistænker et Menneske eller endogsaa med Bestemthed véd, at vedkommende er skyldig, bør tie, i Stilhed tage sine Forholdsregler og vente paa, at han lader sig lokke i Fælden.

— Vil De dermed sige, Hr. Bankier, at Deres Datter ikke kender noget til den forfærdelige Anklage, De har udslynget mod hende?

— Ja, naturligvis. Og det var netop derfor, jeg ikke vilde henvende mig til Politiet, men vilde lade Dem ordne Sagen i al Stilhed.

Fred Hellingtons Pande formørkedes atter.

— Hr. Bergius sagde han, jeg synes oprigtig talt ikke om denne Affære. De er utvivlsomt en meget klog General, men for det første synes jeg ikke, at Deres Fremgangsmaade er rigtig nobel, og for det andet begriber jeg ikke, hvad jeg skal opklare i en Sag, hvis Sammenhæng De kender ud og ind.

— Vent, Hr. Hellington, vent og lad mig tale ud. Jeg har maaske været lidt omstændeligt af mig, men jeg vilde gerne have, at hele Sammenhængen skulde staa klar for Dem, før jeg gaar over til næste Punkt.

— Hvis jeg skal sige Sandheden, saa mener jeg, at det stadig staar slet til med Sagens Sammenhæng.

— De vil ikke sige saaledes, naar De har hørt mig til Ende. Som jeg allerede har sagt, truede den gamle Ræv Millford sin Søn med at gøre ham arveløs. For tre Maaneder siden var vi paa et Bal paa Grand Hotel. Det var en meget elegant Fest, tilføjede Bankieren med en fornem Hosten, der var mange Uniformer og mange Ordner, og jeg vover dog uden at prale at sige, at Linda var Ballets Dronning. Unge Millford syntes at være op over Ørene forelsket i hende og gjorde hende sin Opvartning paa en Maade, som begyndte at vække almen Opmærksomhed. Da saa' jeg Faderen, den gamle Kanalje trække Sønnen til Side. Han var helt bleg af Raseri og hviskede: »Du har hørt, hvad jeg allerede har sagt, og nu gentager jeg det for sidste Gang: hvis Du bliver ved med at kurtisere denne Zigøjnerske, har vi intet mere med hinanden at gøre ...« En simpel og klar Besked, ikke sandt?

— Ja, meget klar.

— Nuvel, forestil Dem derfor min Forbauselse, da jeg en Uge senere ser i »Handelstidende«, at Millford senior har optaget sin Søn Mikael som Kompagnon i Firmaet!

— Det var en hel Forandring! Han havde maaske opgivet Linda?

— Nej.

— Eller ogsaa havde Faderen maaske skiftet Mening?

— Nej, endnu mindre.

— Da forstaar jeg det virkelig ikke . . .

— Ikke? afbrød Bankieren ham næsten hidsigt. Men jeg forstaar det, Hr. Hellington, jeg forstaar det. Og jeg skal forklare Dem det hele. Millford er mere end nogensinde før besluttet paa at forhindre Ægteskabet og ruinere mig. Det sidste Maal er jo et ganske ypperligt Middel til at naa det første. Hvem vil gifte sig med en falleret Børsmands Plejedatter, som tilmed er en Zigøjnerske! Men ikke nok hermed. Faderen lukker foreløbig Øjnene for Sønnens lille Forelskelse, thi han har udtænkt en Plan: Linda skal være et Redskab i hans Haand, være hans Spion og bidrage til min Ruin. Kan man tænke sig en fuldstændigere Triumf for hans fanatiske Had? En Kvinde er let at lokke. og især en Kvinde, som elsker. Uden Tvivl forstaar hun ikke, hvor ilde hun handler med sig selv, og det er, hvor underligt det end maa lyde i min Mund, en Trøst i Sorgen og Ulykken.

— Holder Deres Plejedatter da meget af unge Millford? indskød Fred Hellington pludselig.

Bankieren rystede paa Hovedet.

— Oprigtig talt bliver jeg aldrig klog paa hende. Den berømte sydlandske Følelsesfuldhed maa være godt gemt hos hende. Hun taler ikke meget og syntes næsten at være bange for at vise sine Følelser. Det er ligesom om hun bar paa en Hemmelighed, Hr. Detektiv. Men jeg tager det som givet, at hun besvarer hans Kærlighed. Det fremgaar dog af hendes Handlinger. Det kan jo ogsaa tænkes, at hun i sin barnlige Enfoldighed har troet, at hun havde fundet et Middel til at gøre sin tilkommende Svigerfader lidt . . . ja, lidt blidere stemt.

Fred Hellington rejste sig ubehagelig berørt.

— Tilgiv mig min Oprigtighed, sagde han hurtigt, men d'Herrer Børsmatadorer har vistnok en sjælden god Fantasi, naar det drejer sig om Intriger.

Hr. Bergius rødmede let.

— Ja, sagde han, vi maa være forberedte paa lidt af hvert. Jeg haaber, De har fulgt med.

— Ja. Men tillad mig først at stille et Spørgsmaal.

— Vær saa god.

— I hvilken Grad har Deres Fjendes Transaktioner hidtil skadet Dem?

— Hr. Hellington, det er et Samvittighedsspørgsmaal.

— Ja.

— Det er Forretningshemmeligheder.

— De har lige afsløret endnu betydeligere Hemmeligheder — tænk paa det.

— Er det nødvendigt, at jeg siger det?

— Ja absolut. Forsaavidt De vil have Klarhed i Sagen.

— Godt. Jeg skal svare Dem. *Jeg er i denne Stund en ruineret Mand.*

III.

DE TRE TRUSLER

Den elegante Bankier undergik ved disse Ord en sælsom Forvandling. Det var, som om han ved denne Bekendelse med et var faldet hovedkuls ned fra sin høje Stilling, som om den forfærdelige Sandhed først nu var styrtet over ham og havde ladet ham skue Ulykken i hele dens frygtelige Omfang. Han sank sammen i Stolen og begravede Ansigtet i Hænderne.

— Aa, det er forfærdeligt, mumlede han kun, det er forfærdeligt.

Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

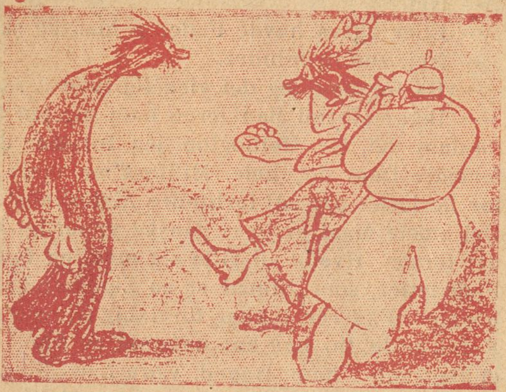

— Kan man bli annat än förbannad, när han ger sig till att slå ut en tand som var plomberad! (›Søndags-Nisse‹).

AVANCEMENT!

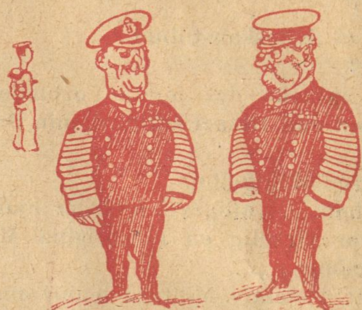

(Han tilhøjre er misundelig, fordi han tilvenstre har faaet en Snor mere). (›Punch‹, London)

— De jamrer over Papirknaphed, og saa sender de saadan en Bunke Regninger! (›Simplicissimus.‹)

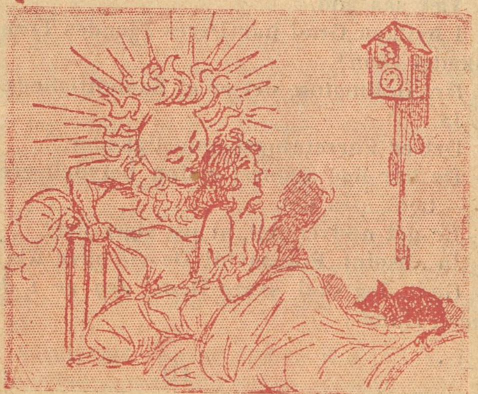

Solen kysser den lille Pige til ›Godmorgen‹.
(Tegning af Willette, Paris.)

FYDDA!

Paa en telefonstation.

Bestyrerinden eksaminerer en begyndende telefonist i, hvad hun er og bør kende til.

— Kan De si mig, frøken, hvad der forstaas med ›kryss paa Linien‹? — Naa, De vet ikke det? Jo, ›kryss paa linien‹ fremkommer, f. eks.. naar man sætter to bare ›ender‹ mot hverandre.

— Men fydda, hvorfor gør de det?

(›Tyrihans‹, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Amerikas Frihedsgudinde

som — ***Bombekaster!***

„En Svensker."

Bonden (til sin dräng som festet upp hela sin lön): — Hør du, Pär, ja tycker du borde slutta upp med supandet (Drikkeriet) a spara en slant (Sum) till gamla dar.

Drängen: — Nä varför det. Jag skall ju ärva två gårdar.

Bonden: — Det har jag aldrig hørt. Vad heta de gårdarna?

Drängen: — Fattiggården och kyrkogården.

„En Dansker".

— Uh, Du, hvad skal jeg gøre? Jeg kan hverken gaa, staa eller ligge?

— Hæng Dig!

„En Nordmand"

I smedjen. Jernet var hvitglødende da han, som holdt det, ropte:

»S . . s . . s . . s . . ssslaa t . . t . . t . . till lit f . . f . . . fort!

»Hv . . hv . . hv . . hvor s . . s . . s . . skal jeg s . . s . . s . . slaa til?«

»Det k . . k . . kan være d . . d . . det s . . s . . s . . samme naa, f . . f . . f . . for naa er'e k . . k . . k . . k . . oldt.«

Til »Glædeligt Nytaar« føjer man tit: »og en Kone, før Aaret er omme«. For det modsatte Ønske kunde man vist faa et hjerteligt Haandtryk af Somme!

ET GODT RAAD

Moderen til sin Søn, som skal begive sig afsted til Afrika paa Forretningsrejse: »Endnu engang vil jeg bede Dig om, at saafremt Du skulde møde en Løve eller andre Rovdyr, da tag Dig i Agt.«

Før og nu.

»Brændevin, Øl og Kaffe
skal Madammen skaffe,«
man i gamle Dage sa' —
hvor skal nu hun faa det fra?

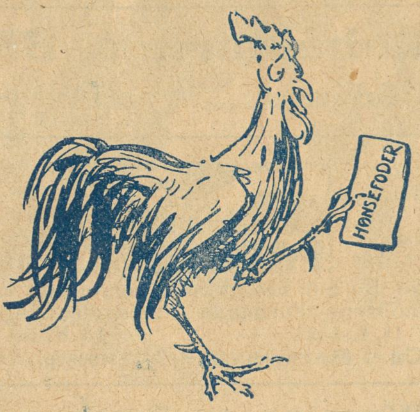

Nyt og gammelt.

Nu skal vi have *Hønsefoder* paa Kort — det er en ny Opfindelse.

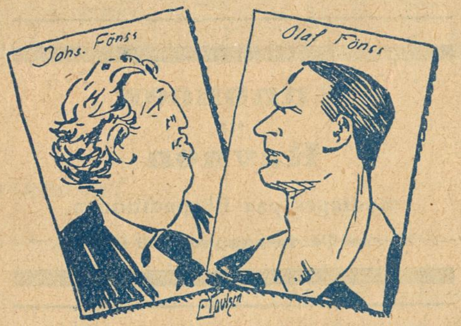

Fønsse-Ho'der paa Kort er derimod af gammel Dato!

Fyrværkeri.

Jeg var forleden paa Besøg hos min lille private *»Stjærne«* — og pludselig dukkede min Kone op i Stuen. Om en *Bombe* var faldet ned gennem Loftet, kunde jeg ikke være bleven mere forbauset. »Din *Skruptusse* raabte hun og jeg foer som en *Raket* ud af Døren mens min *Stjærne- kaster* en Pude i Hovedet paa den gamle *»Pistol«*. I Korridoren rendte jeg Panden mod Væggen, saa *Solene* og *Rødlysene* dansede for mine Øjne, og *gnistrende* af Vrede stak min Kone mig en ordentlig *Knallert* ud. Nu gaar jeg og ærgrer mig over, at hun har *lugtet Lunten!*

Ravnen (hvisker den unge Arbejder i Øret:) Det er nok forbudt at fodre Fugle, men det er ikke forbudt at fodre Ravnen — med Abonnenter!

Klokken 12 Nytaarsnat gaar *Syvtallet* ud af det gamle Aar. Hvor gaar det hen? — Antagelig over i Kommunens Tjeneste.

*

Direktør *Skaarup* i »Scala« har længe været ude efter »Gissemand,« som han gærne vil engagere; men han skal være dyr.

— Naa, hva — *det Par Ører....*

*

Paa en herværende Kafe forsøgte en Gæst at snyde en kinesisk Opvarter for Betalingen Gæsten undskyldte sig med, at han troede, det var tilladt, at »brænde en Kineser af« inden Døre.

*

Nu har de snart skudt alle Svanerne paa Søen, og om kort Tid vil der næppe være et eneste Eksemplar at opdrive.

— Saa bliver det kgl. Teater nødt til at stryge »Lohengrin« af Programmet!

*

Det er omsider bleven saa galt, at Folk ikke længere kan faa Lov til at gaa for »*Lud* og koldt Vand«. Sæbe*lud* er i hvert Fald ikke til at opdrive.

— Nu er det afgjort! Fra første Januar tegner jeg mig som Abonnent paa »Ravnen«! Haandslag!

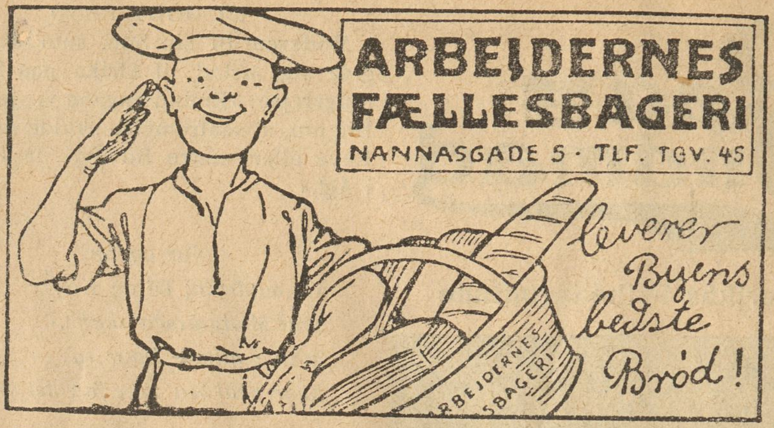

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense Telefoner 989—1389 Kontor og Lager ved Havnen

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Herren: Frøken, kan De sige mig, hvilken Forskel der er paa Carl Lunds Fabriker og de københavnske Damer.
Damen: Det ved jeg ikke.
Herren: Jo, ser De, Carl Lunds Fabriker sparer paa Blikket, men det gør Damerne ikke.

Tegning af Rob. Honore.

G. C. Helsingør. Tak, ved Lejlighed.

H. C. Slagelse. Tegninger udførte med Blæk kan ikke udnyttes.

Bob. Tak, vi skal nok se at skaffe Plads til den?

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Gullasch: Ja, jeg kan takke mig selv for hvad jeg er, jeg er født som en barfodet Dreng.
Tiggeren: Tror Herren maaske jeg er født med Lakstøvler?
Tegnet af Johannes Svendsen.

Gammel Søkaptajn: Hvad kalder De det her for?
Kelneren: Det er Suppe, Hr. Kaptajn.
Kaptajnen: Det er fan's at jeg saa har sejlet i Suppe hele mit Liv, uden at vide af det.

Tegnet af E. Nicolaisen.

E. F. N. Tak, men det forudsætter at alle (eller de fleste) misforstaar Ordet Taske — og det er dog vist ikke Tilfældet, specielt ikke naar man læser den uskyldige Annonce.

Kære Ravn i »Thisted Amts Tidende« læser jeg følgende Annonce:

LÆS HER!
Paa Grund af for nært Slægtskab med Gederne her paa Egnen, undlader jeg ikke at meddele de ærede Gedeholdere, at jeg har byttet mine Bukke med Gedeavlsforeningen i Ringkøbing og faaet 2 store Bukke hjem, en stor sort af dansk Landrace med god Stamtavle og en stor hvid af den saakaldte Muserace; disse staar til Bedækning a 1 Kr. 50 Øre kontant.
R. NIELSEN,
Gedeavlscentret, Ydby.
NB. 2 gode Geder staar til Salg samme Sted.

Det er da den rene Darwinisme!
J. N.

Tegning af Storm-Nielsen

— Kusk, er De fri?
— Ja!
— De er vi osse! *Leve Friheden!*

To »Kaserneblomster«.

Sergenten: Deres Knapper, 48, er skrækkelig elendigt pudsede. Der er kun en af dem, der glimrer — og det er ved sin Fraværelse!

Den lille Løjtnant holder Straffetale til Mandskabet: — — Jeg maa kunne stole paa mine Folk. Tænk om der blev Krig, og jeg saa ikke kunde stole paa Jer! Saa kunde jeg jo ikke sende jer ud mod Fjenden, *men maatte gaa selv!!*

Bare for Spøg.

Jim staar for Retten, anklaget for at have dræbt en gammel Kone, parteret Liget, kogt Kødet og sendt det til en Restauratør.

Dommeren faar Formodning om, at Jim har »en Skrue løs«, og Retten forhører derfor en Barndomsven af Morderen.

— Tror De, at han er sindsyg?

Vidnet: — Jim sindsyg? Nej, han er ikke Spor af gal, men han har altid været fuld af Spøg!

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Sociáldemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN“.

Pasop!

— Hvad er der i Vejen, Madam Hansen?

— Jo, min Dreng har slugt en Dynamitpatron, og nu tør jeg ikke gi' ham en Endefuld, for saa er jeg bange for, den gaar af!

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng.

Nils Novgerod.

Jeg har læst mange Steder om at Folk, som for Tilfældet Lovise Hejbær og H. C. Andersen, har udgivet deres *Dagbøger*, men endnu har jeg ikke set nogen, som der har udgivet deres *Natbog*, hva der vel kunde være mindst ligesaa sjovt. Jeg vil nu tillade mig at foreligge Offentligheden nogle Blade af mine Nætters Hændelser, som jeg altsaa har opnoteret Tid efter anden i de forløbne Aar siden jeg fik Barberseve paa Hagen og første Gang Haandjærn paa Manchetpladsen. Det jeg bestiller om Dagen er snart talt — saa tæller jeg den nemlig — men om *Natten*, Fatter, saa er d r Gir i Fløjten hos mig Undertegnede Nils Novgerod, født Fælledpark.

Altsaa:

Lørdag den 20de Maj 1913.

Søster Dora kom i Dag paa Hospitalet. Der var noget i Vejen med hendes ene Fod. Ked a det fra Morenstunden og søgte henad Aften Arbejde i Lersøen, hvor jeg majet rigtig fandt Ole Pip og Søren Koldbrand hver med en Pæl og Lavrine, som havde fugtet Kludeskoene med Kognak.

Jeg traf Stejestanken gennem Nøglehullet.

Midt under Festen kom to Panserdrenge, der kunde lugte Brændevinen og var meget kæp- og stavhøje. Ve Du løve, sa de te mig, men jeg sa, at jeg hade det lisom et vist Helsingørtog: Jeg *løver ikke Søn- og Helligdage.* Anbragt paa Lyngbygades Ven'esal, hvorfra jeg en Time senere fik Omstigningsbillet til den offentlige om 8 Dage.

Nu var jeg i Kuløren og gik ned i »Sivskoen«, hvor jeg drak fire Sømandstoddyer paa et Bræt. Jeg lavede lidt Tumult med Værten og trykkede Opvarteren, Svedske-Peter, ud a Fasongen, men ellers holdt jeg mig tel jeg kom hjem paa Trappegangen. Saa skete der noget majet alvorligt. *Jeg kunde lugte Bøf.* Der er ikke noget som der erreterer mig mere naar jeg har faaet varm Kaagesprit end a lukte Bøf!

Det suger, jeg blir ond i Sulet, faar lisom lidt Krampe — saa *maa* jeg ha Bøf.

Jeg luktede til de forskellige Døre og traf Stejestanken gennem Nøglehullet til Bælvantesyer Lodvisens Lejlighed paa fjerde lige neren under min Lofthybel.

Op med Døren og in i Stuen.

Der sad Lodvisen med Toskeøjnene, hans Kone Fredrikke med Træbenet de to voksne Sønner og Svigermoderen med Hareskaaret og den krøllede Næse.

De aad allesammen Bøf og der stod en Flaske Brændevin og *to* Proptrækkere paa Bordet.

Jeg vil ha Bøf sae jeg — og saa blev der Panik.

Først fik begge Sønnerne en paa Harpunen og de gik straks i Kulkassen. Madam Lodvisen fløj ner a Trapperne som en Sæk Kviksøl og netop som jeg ordnede Manden traadte Sviermor frem mæ en Osteklokke i den ene Haand og Datterens Reservetræben i den anden.

Hun saa gyserlig ud.

Tjæp sae jeg og saa sad mine fem Fingre i Skorpen paa den gamle Harpe saa hun smak begge sine tykke Stænger i Luften og faldt ner som en nedskudt Seppeliner i dens sidste Trækninger.

Saa var all rolig og jeg fik Bøf.

Jeg aad fire dajlige Skiver og drak med Munden al Brændevinen.

Saa ankom Kællingen med to tykke Betjentere.

— De æ ham Svinet der — raabte hun'

Han har ædt alle Bøfferne og slaen min Mor ihjæl hylede Englen, mens hun fejede Seppelineren sammen. Jeg nikkede Betjenterne lidt, for *noet* skulde de jo ha for Ulejligheden, men lod mig ellers ta frivillig.

For nu *hade* jeg jo faaet *Bøf!*

De blev 2 Gange 5 Dages Hindbærsaft med Æbleskiver.

(»Natbogen« fortsættes i næste Numer).

Og saa blev der Panik!

»Det kan jo ikke nægtes, at Røg og Damp fyldte Tunnelerne.« (Dagspressen.)

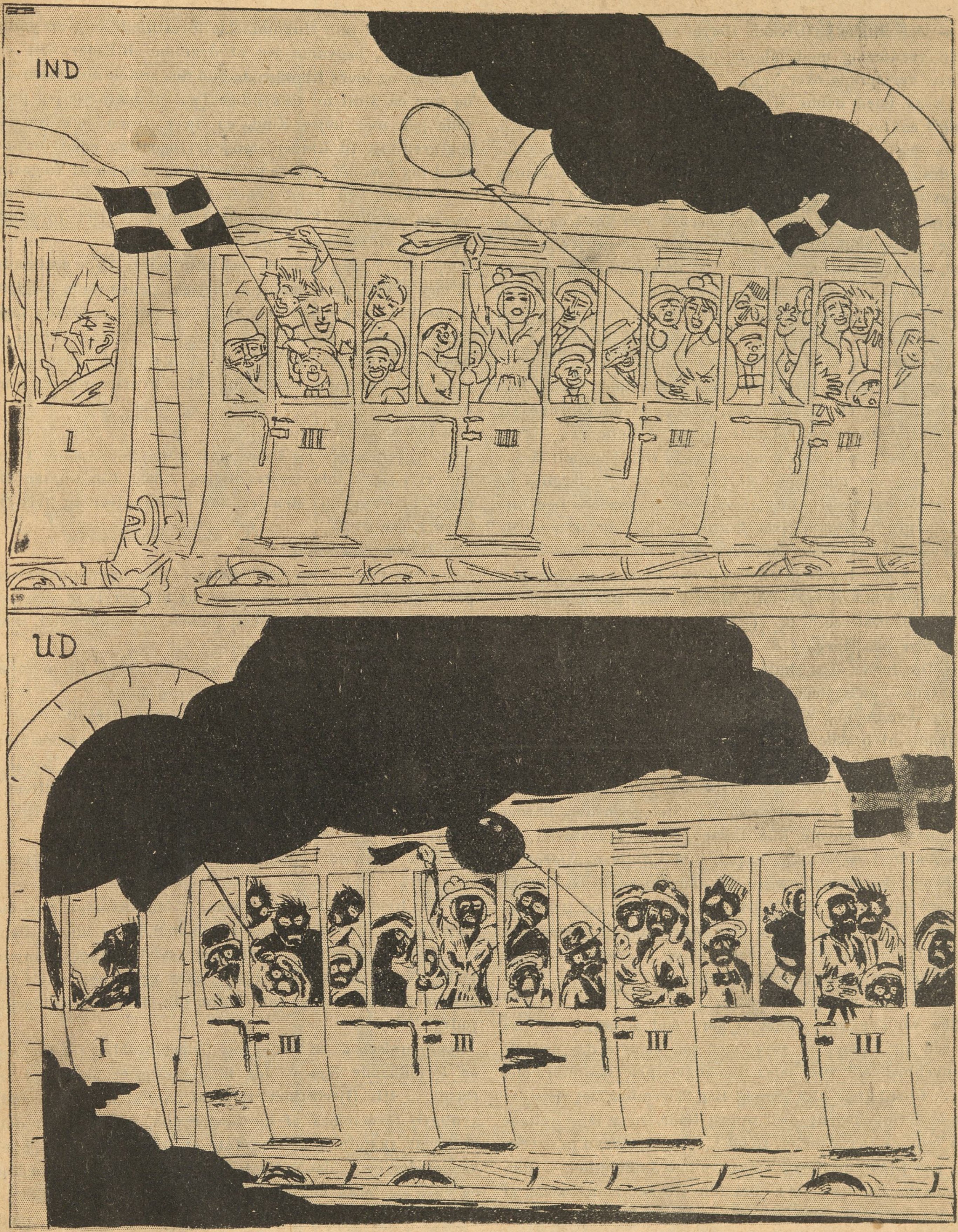

Tegning af Emil Frederiksen

Paa Skovtur med den ny Boulevardbane.

Natten før Dommen.

— Der vil ske en Ulykke, Herre! sagde Postføreren, idet han vendte sig mod mig og pegede med Pisken paa en Hare, der sprang over Vejen.

Ogsaa uden denne Hare vidste jeg godt, at jeg befandt mig i en fortvivlet Stilling. Jeg kørte til Kredsretten i S, hvor jeg maatte møde paa Forbryderbænken. sigtet for Bedrageri. Det var et rædsomt Vejr. Da jeg henad Natten kom til Skydsstationen, saa jeg ud som en Mand, der var bleven overdænget med Sne, overøst med Vand og havde faaet en ordenlig Dragt Prygl — i den Grad var jeg forfrossen, gennemvaad og fortumlet af den ensformige Kørsel. Paa Skydsstationen mødte jeg Stationsmesteren, en høj Mand i Bukser med blaa Striber, skaldet, søvnig og med Knebelsbarter, der saa ud, som om de voksede ud fra Næseboerne og hindrede ham i at lugte.

Og det maa tilstaas, at der var nok at lugte til. Thi da Stationsmesteren, brummende, snøftende og kløende sig under Halslinningen, aabnede Døren til Stationens »Værelser« og taus, med en Albuebevægelse, viste mig mit Hvilested, slog der mig imøde en tæt Lugt af Syre, Segllak og knust Væggetøj — saa jeg var ved at kvæles. Den lille Bliklampe, som stod paa Bordet og belyste de umalede Trævægge, osede som en Fakkel.

— Men her lugter jo rædsomt hos Dem, sagde jeg, idet jeg traadte ind og lagde min Haandkuffert paa Bordet.

Stationsmesteren trak Vejret gennem Næsen og rystede mistroisk paa Hovedet.

— Der lugter som almindeligt, sagde han og kløede sig. Det synes kun saaledes for Dem, som kommer udefra.

Jeg skyndte mig med at blive Stationsmesteren kvit og begyndte at beskue mit midlerlidige Opholdsted. Sofaen, paa hvilken jeg skulde ligge, var bred som en Dobbeltseng, betrukken med Voksdug og kold som Is. Foruden Sofaen befandt der sig i Værelset en stor Støbejærnsovn, Bordet med den ovennævnte lille Lampe, nogle Transtøvler, en Haandkuffert og et Skærmbræt, som skjulte et Hjørne af Værelset. Bag Skærmbrædtet sov der Nogen stille. Medens jeg saa mig om, ryddede jeg op paa Sofaen og begyndte at klæde mig af. Min Næse blev snart vant til Lugten. Jeg tog Frakken, Bukser og Støvler af og begyndte at hoppe omkring Ovnen, løftende mine Ben højt ivejret. . . . Disse Hop varmede mig endnu bedre.

Saa var der intet andet at gøre end at lægge sig paa Sofaen og forsøge at sove, men saa hændte der en lille Begivenhed. Mit Blik faldt tilfældigvis paa Skærmbrædtet og. . . forstil Dem min Skræk! Bag Skærmbrædtet viste der sig et Kvindehovede med opløst Haar, sorte Øjne rettede paa mig, og Perletænder. Hendes sorte Øjenbryn bevægede sig, paa Kinderne legede smaa, yndige Smilehuller — hun lo altsaa. Jeg blev flau. Det lille Hovede bemærkede, at jeg saa det, blev ogsaa flov og gemte sig. Som en skyldbetynget Skoledreng, med sænket Blik, gik jeg stilfældig hen til Sofaen, lagde mig og trak Pelsen over mig.

— For Pokker! tænkte jeg. Hun saa selvfølgelig, hvordan jeg hoppede! Forfærdelig flovt. . . .

Og da jeg i min Hukommelse forestillede mig de yndige Ansigtstræk, begyndte jeg at drømme. Billeder, det ene dejligere og mere tillokkende end det andet, steg frem . . . og som en Straf for de syndige Tanker mærkede jeg pludselig paa min højre Kind, en stærk, brændende Smerte. Jeg greb mig til Kinden, fangede Ingenting, men forstod, hvad det var: det lugtede paa en Gang af et knust Væggetøj.

— Pokker ved hvad det er for Noget! hørte jeg i det samme en blød Kvindestemme udbryde. Det fordømte Væggetøj vil vist spise mig op!

— Hm! . . . Jeg huskede paa min gamle Vane bestandig at tage Insektpulver med paa Rejsen. Denne Gang svigtede denne Vane mig heller ikke. I et Nu blev Blikdaasen taget frem fra min Haandkuffert. Der stod nu kun tilbage at byde det lille, yndige Hovede Midlet mod »Plagen« og Bekendtskabet vilde være gjort. Men hvorledes byde hende det?

— Det er rædsomt!

— Frøken, sagde jeg i den mest mulig sødladende Tone. Saa vidt jeg kunde forstaa Deres sidste Udraab, er De plaget af Væggetøj. Men jeg har Insektpulver og hvis De tillader, saa. . . .

— Ja, vær saa venlig!

— I saa Fald er jeg øjeblikkelig. . . . jeg tager kun Pelsen paa mig, sagde jeg, og blev glad, og bringer Dem den. . . .

— Nej, nej . . . Ræk mig den gennem Skærmbrædtet, men gaa ikke her hen?

— Ja selvfølgelig — gennem Skærmbrædtet. De behøver ikke at frygte: jeg er ikke nogen farlig Mand . . . .

— Ja hvem kan vide det! De er jo en Vejfarende. . . .

— Hm. . . . Om saa var, og jeg kom bag Skærmbrædtet, kunde det ikke gøre noget. . . . jeg er selv Læge, løj je g og Læger og Frisører har lov at trænge ind i Privatlivet.

— Er det virkelig sandt, at De er Læge? Er det Deres Alvor.

— Paa Æresord. Tillader De saa, at jeg bringer Dem Pulveret?

— Ja, hvis De er Doktor, saa. . . . Men hvorfor skal De gøre Dem Bryderi? Jeg kan sende min Mand ind til Dem . . . . Fedjo! sagde den sortlokkede med sænket Stemme, Fedjo! Vaagn da op, din Bjørn! Staa op og gaa uden for Skærmen! Doktoren er saa elskværdig at byde os Insektpulver.

Nærværelsen af en Fedjo bag Skærmbrædtet var for mig en forbløffende Nyhed. Jeg fik ligesom et Slag med en Økse. . . . Mit Hjerte blev fyldt af en Følelse, som sandsynligvis fornemmes af en Geværhane, der klikker: den er baade skamfuld ked og fuld af Medynk. . . . Min Sjæl væmmedes, og da denne Fedjo kom frem bag Skærmbrædtet og viste sig foran mig, havde jeg nær skreget om Hjælp. Fedjo var en Mand paa 50 Aar, med graat Kindskæg, med sammenpressede Embedsmands Læber og med smaa, blaa Aarer, der i Uorden strakte sig paa hans Næse og Tindinger. Han var iført Slobrok og Tøfler.

(Sluttes i næste Numer).

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

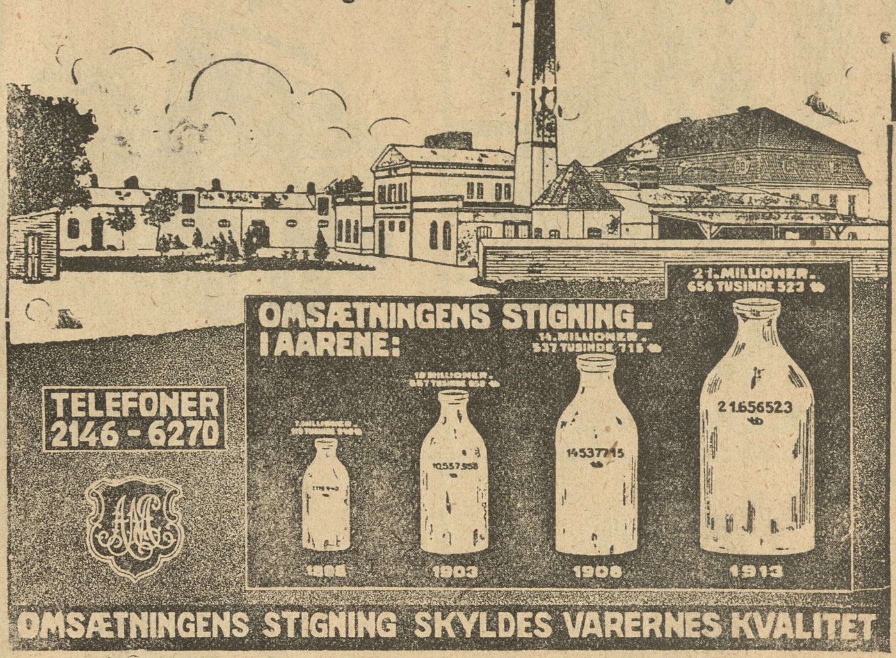

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
BORDEAUX COPENHAGUE
L. PERRET & Cie
Triple Orange
Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

GENERALAGENTUR: TELEFON 2800
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Hvis Dyrene kunde vælge Livsstilling, saa vilde:

Tegning af Osvald Jensen.

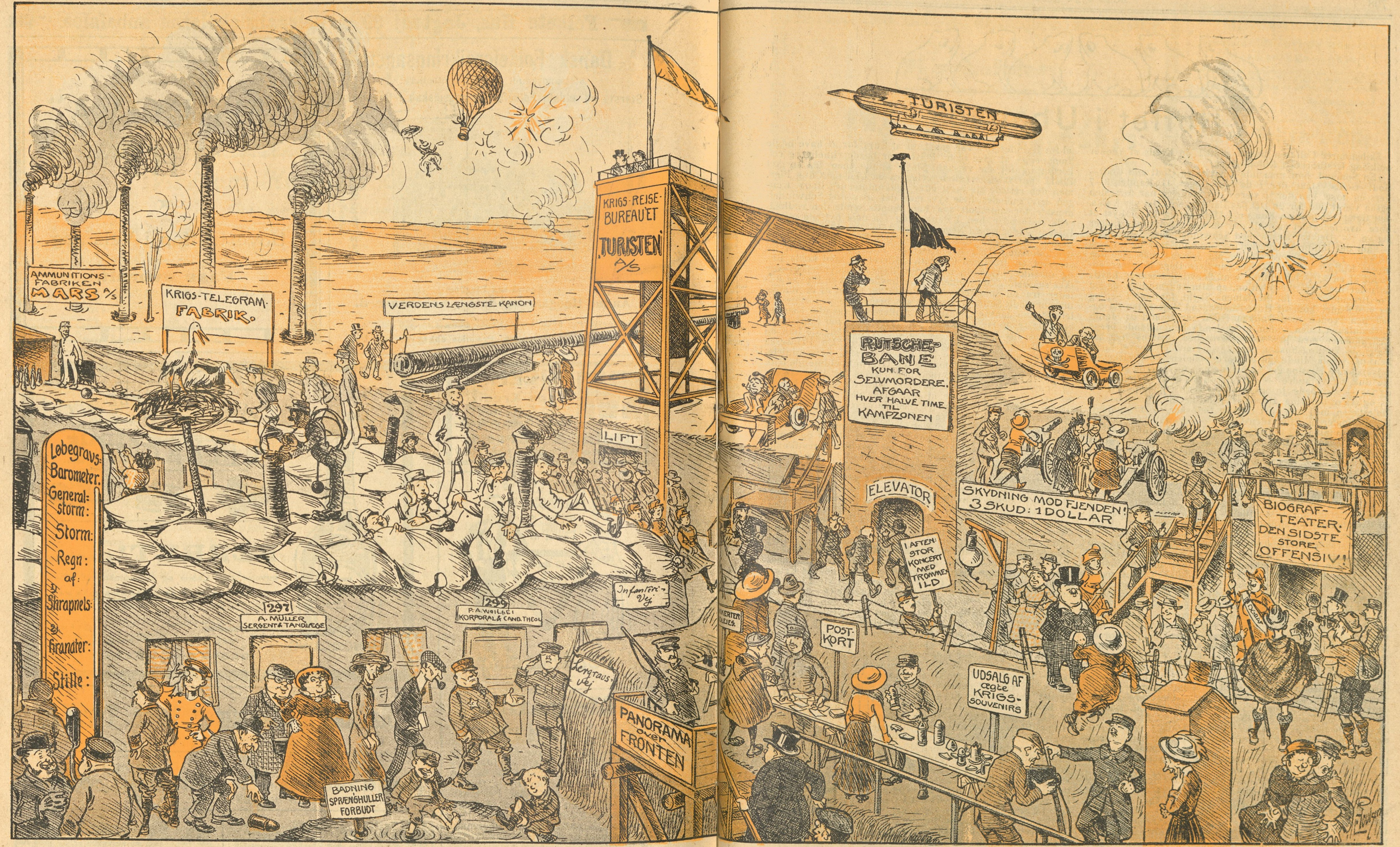

Tegning af *Emil Poulsen.*

Hvorledes Livet i Skyttegravene ved Fronterne vil forme sig, hvis Galskaben skal vedvare.

Hver ny Abonnent faar gratis en Tegning, hans Væg kan vorde bekendt, hvis han til 1. Januar sin Bestilling har sendt.